POŠTARINA U GOTOVOM PLAĆENA

GLASNIK SRCA ISUSOVA
KNJIŽNICA
ZAGREB I. 147 PALMOTIĆEVA 33

GLASNIK SRCA ISUSOVA

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

PRETPLATA »GLASNIKU PRESVETOG SRCA ISUSOVA« IZNOSI ZA G. 1924. ZA CIJELU GODINU S POŠTOM ILI NA RUKE 12 DIN., ZA AMERIKU I INOZEMSTVO 24 DIN.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

Štovatelji Božanskoga Srca!

Vjernost dosadanjih čitatelja i lijepi broj novih, što se već do sada javili, daje nam nadu, da će se po »Glasniku« i ove godine slava Božanskoga Srca u hrvatskom narodu vrlo proširiti.

»Ja ću zavladati usprkos svih naprezanja mojih neprijatelja!« rekao je Isus sv. Margareti.

Dà, Spasitelju, mi štovatelji Tvoji to želimo jer znamo, da hrvatskom narodu još samo po Tebi može sinuti sreća. Mi želimo, da Ti potpuno zavladaš nama napose ove godine, kad se spremamo za *proslavu tisućgodišnjice hrvatskoga kraljevstva.* Naša je dužnost ljubavlju i žrtvama naknađivati Srcu Tvome uvrede drugih, da budeš cijelome narodu milostiv. Naša revnost i žar treba da dokažu mlakima i neodlučnima, da Ti živiš i vladaš hrvatskim narodom, da ga Ti ljubiš i on da Tebe ljubi.

To su si preuzele da čine svim žarom i *Marijine kongregacije,* koje će ove godine držati svoj opći sastanak u Zagrebu, da što bolje i one provedu zaključke velikog lanjskog euharistijskog kongresa.

U tu svrhu uprimo svi sve sile u novoj godini, da *čestom svetom pričešću* proti svim napastima uzdržimo i usavršimo u sebi život Isusov; da milom riječi *poučimo* u vjerskim dužnostima ukućane i znance; darežljivom rukom da *otremo suze sirotinjske;* da *posvetimo obitelj* svoju i znanaca svojih Bož. Srcu; da srdačnom molitvom i blagim savjetom privedemo koga mladića i djevojku *redovničkom staležu;* da u prigodi pomognemo *dobru štampu i misijonare.*

»*GLASNIK*« će Vam pri tomu pomagati pružajući plemenite misli, upozorujući na najbolja sredstva i najsigurnije načine. Čitajte ga stoga i širite što najviše možete. Po njemu ćete i sami naći utjehu i pomoć. Kraljevstvo Srca Isusova neka dođe po njemu u svaku hrvatsku kuću i dušu! Time Vam svima želi blagoslovljenu novu godinu

UREDNIŠTVO.

KOD UPRAVE GLASNIKA S. I. DOBIJE SE JOŠ:

Krasan molitvenik »Srce Isusovo« — u platno vezan Din. 20; sa zlatorezom Din. 25; u koži sa zlatom Din. 60.

»Kongreganist« i »Kongreganistica« obični vez Din 8; u crno platno Din 10; zlatorez Din 12·50. —

S. Babunović D. I. Česta sv. pričest Din 5.

S. Babunović D. I. Sv. Margareta M. Al. Din 6.

J. Predragović D. I. Život sv. Ivana Berch. Din 5.

J. Vrbanek D. I. Pomoć obitelji. Din 3.

Velike slike Srca Isusova po 10 i 20 dinara.

U svim ovim cijenama uračunana je i obična poštarina. Za Ameriku sve dvostruko radi skupe poštarine i gubitka.

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 1.

Mir Kristov u kraljestvu Kristovu.

Mjesečna nakana za siječanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.

DOĐI KRALJEVSTVO TVOJE!

Ovaj puta smo sretni, što nam je sv. Otac papa Pijo XI. ne samo dao mjesečnu nakanu, nego je i protumačio. Lozinka je to njegova i nacrt rada njegova, što ga je iznio u svojoj prvoj poslanici. S apostolske stolice, kao s kakve visoke stražarnice ili tvrđave, promatra on položaj svijeta i sve moguće struje najprotivnijih težnja naroda i udruženja. Gleda ih i prosuđuje, ali ne sa stanovišta osobne koristi, kako to redovito sebični svijet i njegovi vođe čine, nego u svijetlu vjere, sa stanovišta općeg dobra cijelog čovječanstva. *Moj svagdanji posao je briga za sve crkve«.* II. Kor. 11, 28. *Kraljevstvo Kristovo* nije omeđašeno goram ni vodama, jer je njegov svemir i ova gruda — kruglja zemaljska — u njemu. To kraljevstvo čine ljudi, za koje je stvorio i uresio svemir; čine ga osobito oni ljudi, kojih je um prosvijetljen naukom njegovom, kojih se život ravna po zapovijedima njegovim, kojih srce bije ljubavlju za Krista, čine ga pravi kršćani katolici u svetoj Crkvi udruženi. »Kraljevstvo je Božje u vama«. Lk. 17, 21.

»*Isus Krist naime vlada* — veli sv. Otac — duhovima *pojedinaca* svojom naukom, vlada u srcima ljubavlju, vlada u svem životu po obdržavanju zakona svojega i po nasljedovanju primjera svojih. On isti vlada i u *domaćem društvu* — obitelji — dokle god ona, započeta sakramentom kršćanske ženidbe, postoji neoskvrnuta kao svetinja, u kojoj vlast roditeljska predočuje božansko očinstvo, otkud i sama imade postanak i ime; i doklegod u tom domaćem društvu sinovi nastoje dostići poslušnost dječaka Isusa i u opće, dokle sav njegov život odsijeva svetošću nazaretske obitelji.

Konačno Krist Gospodin vlada u *građanskom društvu*, ako se u njem Bogu iskazuju najviše časti; ako se od Boga izvodi postanje autoriteta i prava tako, da je točno određeno i mjerilo vladanja i dužnost slušanja; ako se i *Crkva* stavlja na onaj stepen dostojanstva, na koji ju je smjestio njezin vlastiti Začetnik, to jest na stepen savršenog društva, koje ima da bude drugim društvima učiteljem i vođom, ali ne tako da bi ona umanjivala njihovu vlast — svaka je naime u svojem redu neovisna — nego tako, da ih prikladno usavršuje, kao što i milost prirodu usavršuje. Na taj će način ova društva ljudima krepko pomagati, u jednu ruku, da postignu svoju konačnu svrhu, koja je vječno blaženstvo, a u drugu ruku, da i sam ovaj smrtni život provedu u sreći«.

Borba za mir.

Eto, to hoće Isus sa kraljevstvom svojim. Ali se protive tomu grješne želje za uživanjem u pojedinim ljudima; protivi se neobuzdana strast i težnja za lagodnim životom u premnogim obiteljima; protivi se slavohleplje i taština u mnogim narodima; protivi se paklena zloba framasonerije, koja progoni Crkvu. I odatle nemir u svijetu, odatle borba u kraljevstvu Kristovu. Ali odatle i žalost i nesreća i nemir od koga svi trpimo. »Očekivali smo mir a nije dobro; očekivali liječenje, a evo meteža« (Jer. 14, 19). No to je baš sreća naša, što Čuvar na Sionu — sveti Otac papa — bistro prozire prilike i jasno pokazuje pravi lijek ranama. Nije ga dao ni pariški mir, ni sve konferencije ni ugovori. Dao ga je veliki Liječnik, koji je s neba došao i rekao: »*Mir svoj dajem vam, mir svoj ostavljam vam; ne dajem vam, kako svijet daje*«. (Iv. 14, 27).

»Prije svega treba umiriti duše ljudi — veli sv. Otac. Potreban je takav mir, koji bi im prožeo i upokojio duše; koji bi ih uputio i privolio na bratsku sklonost prema bližnjemu. Takav je pak samo mir od Krista, koji je prvi ljudima izjavio: »*Vi svi ste braća!*« (Matej 23, 8). On je proglasio zakon općenite ljubavi i strpljivosti prema svima. Taj zakon je on u neku ruku svojom krvi potpisao: »*Ovo je zapovijed moja, da ljubite jedan drugoga, kao što sam ja ljubio vas*«. (Iv. 15, 12). »*Jedan drugome pomažite nositi terete i tako ćete ispuniti zakon Kristov*«. (Gal. 6, 2).

»Mir je dakle Kristov potekao od ljubavi i stanuje u dubini duše, pa mu se pravo prilagođuju riječi, što ih je Pavao izrekao o kraljevstvu Božjem i o Bogu, koji posjeduje duše po ljubavi: »*Kraljevstvo Božje nije jelo i piće*«. (Rim. 14, 17). To znači: Kristov mir ne podržavaju prolazna nego duhovna i vječna dobra . . . No ipak ne treba onaj, koji hoće uživati taj mir, da odbija dobra ovoga života. Naprotiv, i on će ih po obećanju samoga Krista imati: »*Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, a ovo će vam se sve dodati*«. (*Mt. 6, 33*).

»Budemo li dakle krepošću zauzdavali požude i cijenili duhovne stvari, kršćanski će mir sam od sebe doći i podići dostojanstvo čovječje osobe, koju je Krist svojom krvlju otkupio; koju posinjenje nebeskog Oca i bratsko združenje sa samim Kristom posvećuje . . .

»Budući da je *Crkva* od Boga postavljeni tumač i čuvar istine i zapovijedi njegovih, ona jedina posjeduje sposobnost, da ponajprije od domaćeg i građanskog društva i od života u opće suzbija ružni materijalizam, koji je u njem počinio toliko štete i da u nj malo po malo zasadi kršćansku — od svake filozofije uzvišeniju — nauku o duhu i besmrtnosti ljudskih duša. Za tim da sve građanske staleže i savkolik puk međusobno poveže višim osjećajem dobrostivosti i bratstva. Konačno jedino ona može da uspješno uznastoji, da se javna i privatna čudorednost popravi, da se *Bogu, koji vidi srca* sve potpuno podloži . . .

»Iz ovoga je jasno, da se mir Kristov može naći samo u kraljevstvu Kristovu i da ćemo se najdjelotvornije truditi oko učvršćenja mira, budemo li podizali kraljevstvo Kristovo«.

Mi maleni.

Kako su uzvišene ove misli svetoga Oca i kako daleko sežu. A kako smo sretni mi katolici, što možemo svi, pa i najneznatniji, pomoći, da se ostvari želja Srca Isusova, što je izložio sv. Otac. Za mir Kristov u kraljevstvu Kristovu radi svaki, koji svladava zle misli i želje sam u sebi; koji pomaže potrebnom i nastoji, da se zavađeni izmire; koji pazi na povjerene mu mlađe, na primjer obrtnik na naučnike, gospodar na sluge i radnike. Za mir Kristov radi djevojče, koje čuva čedno oko, prima svetu pričest i trpi za uvrede drugih; žena, koja moli i trpi za obraćenje muža i napredak djeteta: starac, koji okajava bolima lakoumnost mladenačku.

»Podsjetite vjernike Kristove na to — veli sv. Otac biskupima — da su oni istom onda, kad pod vodstvom vašim i vaših svećenika javno i privatno rade na tom, da se proširi poznavanje Krista i ljubav prama njemu, da su istom tada dostojni naziva: rod izbrani, kraljevsko svećeništvo, pleme sveto, puk izabrani«. (I. Petr. 2, 9.).

Što ću ovdje?

Bilo je prije mise, koju sam imao čitati, ja molim križni put. Dođe jedan seljak, uzme svete vode, prekriži se i sjedne u klupu. Ja sam naskoro svršio, a seljak me pita: Hoće li biti sv. misa. Za četvrt ure, rečem, će biti, jer je određena na sedam ura i pô. Seljak nato uzme šešir i otputi se vanka, a ja, u misli da me nije razumio, rečem mu opetovano: Za četvrt ure će biti misa. Dobro, dobro, odgovori seljak, idem dotle vanka, što ću ovdje?!

Jadan; u krčmi sjediš i dvije ure i tri, i pred kućom isto tako, da govoriš sa kojim susjedom. U crkvi ti je i četvrt ure dosadno. A znadeš li, tko je ondje u tabernakulu, u onom ormariću na oltaru? Misli malko, tko je? Cijelu je noć čekao na te i htio bi s tobom razgovarati onako na samo, tiho, tiho, — a ti nećeš, ne razumiješ ga. Možda ga zato ne razumiješ, jer ga mnogo — mnogo ga kuneš, psuješ, proklinješ. Čitaš o svemu i svačemu, a o Isusu ništa. Slušaš i govoriš o sto stvari i grijeha, a o Isusu ništa. Dakako, da onda ne znaš s Isusom razgovarati. Daj, zamisli se malko.

M. Rihtarič

Sveti Mudraci.

Mjesečni zaštitnici.

Ne znamo, da li su bila tri, četiri ili njih 12, kako Sirci vele; niti znamo da su baš kraljevi bili, jer bi to sveti Matej sigurno bio spomenuo, a i Irud bi se drugačije prema njima bio ponio; ne mora baš ni to biti da su se zvali Gašpar, Melhior i Baltazar, kako je to predaja u 8. vijeku zabilježila. No to pod sigurno znamo, da su bili dobri i mudri poganski velikaši s Istoka, koje je Gospodin Bog i Spasitelj izvanredno ljubio i odlikovao.

Baš u doba rođenja Isusova držalo se po cijelom Istoku, kako je to Suetonije zapisao, da će se u Judeji javiti netko i zavladati svijetom. Živjelo je među poganima i proročanstvo Balaamovo o »zvijezdi«, što će izaći iz Izraela; a i proročanstvo Danijelovo o dobi rođenja Mesijina čuvalo se kod mudraca perzijskih. K tome su baš perzijski svećenici, makar pogani, štovali jednoga velikoga, dobroga Duha, kome nijesu u hramu dizali kipove, nego mu se molili hodajući vrlo ozbiljno u zboru. A ni život njihov nije bio tako iskvaren kao drugdje.

Već u samim tim prilikama mogli su biti Mudraci dobro raspoloženi za poziv Božji, koji im je došao s neobičnom zvijezdom. Ta neobična nebeska pojava mogla je biti u svezi sa spojem svijetla Jupitra i Saturna, što se prema Kepleru zbio baš u godini rođenja Spasiteljeva, a bilo je tako jako, da ga se i danju razabiralo. No svakako je izvanredna milost Božja djelovala u njima, da su se odlučili potražiti Mesiju, što ga zvijezda navijestila; a pravo je čudo Božje bilo, što im je to svijetlo tako blizu bilo, da su po njemu i kuću mogli raspoznati, u kojoj se nalazilo Božansko Dijete.

Ako su pošli iz Perzije, trajao im je put četiri mjeseca; a čitavih 70 dana, ako su bili iz Kaldeje. Oni su za tu daljinu znali; predvidali su i teškoće puta i trošak. Ništa ne žale, sve žrtvuju, da izvrše glas savjesti. Mir duše i nutarnja radost vrijedi im više.

Jerusalim je bio vičan gledati u svojim zidovima sjajne karavane Istoka. No danas ga iznenadilo pitanje odličnih stranaca: »Gdje je kralj židovski, što se rodio? Vidjesmo njegovu zvijezdu i dođosmo da mu se poklonimo«. Od usta do usta je to pitanje letjelo i bio je junak, tko se usudio saopćiti tu novost sumnjičavom krvoloku Irudu. Baš je bio posmicao i zadnje ogranke Makabejaca i nadao se sad bez takmaca još dugo vladati, kad zar eto da mu se rodio suparnik iz roda Davidova? Sve stavlja u gibanje; veliko vijeće, pismoznance, pridošle strane velikaše i još svoju podlost i lukavost — samo da se riješi Novorođenoga.

Kako su čudno gledali ti plemeniti muževi okrutnika, kad im na samo tajinstveno govorio: »Idite u Betlehem i brižno se popitajte za dijete pa mi odmah javite . . .« a po tom ih u potaji bez provodića otpustio. Kako se snebivali nad nehajem židova! »Mesija im se rodio, a oni i ne znadu, oni i ne mare za nj!« . . . Tom potištenom duševnom raspoloženju trebalo je novog svijetla, da im pridigne vjeru. I posla im ga Otac svijetla. Tek oni iz Jerusalima, a eto im zvijezda na put. »I obradovaše se velikom radošću«. Kada treba, Bog i čudesa tvori, da svoje pravedne dovede do cilja. Nevjera pak ostaje u tami i tjeskobi.

Svijetlo pokazalo čednu kućicu. Mudraci velikaši uđu. Je li moguće? U tom gnijezdašcu da je Onaj, koji će svijetom zavladati? . . . A ipak jest! Gledaj samo tu nebesku pojavu Majke! Iz oka i lica joj odsijeva veliki duhovni svijet . . . Ah to Dijete! Samo je s Majkom, ono nema zemaljskog oca, to je dar neba . . . nebo samo . . . objava Duha . . . Duh sam!

Strelovitom brzinom letile misli i prožimale cijelo biće Mudraca. Od vjere do života po vjeri njima je brzi korak. Oni ga čine. »I padnuvši poklonîše mu se« . . . Žrtvuju najprije dušu, srce. A zatim čmetak: »I otvorivši blago svoje, prikazaše mu darove: zlato, tamjan, dragocjenu pomast« — Kralju Bogu-čovjeku . . .

»I zvijezda stade ozgor, gdje bijaše Dijete . . .«

O radi tih blaženih časova, što ih provedoste sveti Mudraci uz Boga sakrivena u Djetetu, isprosite hrvatskom narodu, da se sav listom približi Bogu sakrivenom u Hostiji! Radi onog silnog duhovnog napretka, što ga postigoste, dok vas je toplina Božanske ljubavi Djeteta grijala, isprosite hrvatskom narodu veliki napredak u duhu, u ljubavi Djeteta u Hostiji!

Sa sela.

Lijepi je kršćanski običaj, da božićnih dana svećenik blagosilja domove vjernika. I u našem selu N. se to od vajkada običavalo. No nekoliko nevaljanih ljudi urotilo se ljetos proti tome kršćanskome običaju i pod raznim izlikama huškali i druge seljane. Većina se naših bogoljubnih seljaka zgražala nad tim pokušajem i molili gospodina župnika, da k njima svakako dođe blagosloviti siromašni domak, a nevaljanci neka rade kako im drago. »Zašto ih samo dragi Bog odmah ne kazni, da bude poukom drugim ljudima«, uzdisahu pobožni seljaci. No ozbiljniji im odgovarahu: »Ne mora se dragi Bog žuriti; ta Njemu nitko ne uteče!«

I gle! Baš u doba, kad je svećenik zaredao kućama s »Križecom«, glavni huškač okladi se s jednim od svojih istomišljenika, koji će od njih dvojice prvi dotrčati do određena cilja na seoskoj cesti, kojom je svećenik, blagosiljajuć kuće prolazio. I tek što se zaletio, pade obrazom na zemlju tako, da si je sav obraz iznakazio i u postelji odležati morao. — »Eto gle, Bog ga je dragi već danas opomenuo«, rekoše pobožni ljudi, a i meni se čini, da je to bila opomena Oca nebeskoga. — *N.*

Bugarski narodni spomenik.

Dobre Sestrice sv. Križa, što uzornom požrtvovnošću rade u bolnici »Kneginje Klementine« u Sofiji, zaželjele imati hrvatskog Isusovca, da im daje duhovne vježbe. Tako se odredbom poglavara nadoh i ja u Bugarskoj.

Znam o Bugarskoj puno iz knjiga i časopisa; čuo sam i njih same i druge o njima; no ništa mi nije tako otkrilo dušu i veličinu Bugarina, kako njihov divan narodni spomenik u Sofiji »Hram sv. Aleksandra Nevskoga«. Sagradio ga od g. 1904. do 1913. sam narod svojim prinosima od 6 milijuna leva, što bi danas značilo, uzevši u obzir skupocjenu gradu, vrijednost od preko 6 milijarda dinara. Spomenik je to na djelo oslobođenja bugarskog naroda od Turaka, što ga je izveo skupa s narodom car Aleksander II. god. 1877.

Veličajni taj hram može da obuhvati oko 5.000 ljudi, a visok je u glavnoj kupoli 45 metara, dok je zvonik visok ravno 50 m. — Gradili su ga i resili prvi umjetnici bugarski i ruski s tako dubokim shvaćanjem, te se može reći, da je to savršeni simbol bugarskoga naroda. Polet istočne fantazije blago je sveden sa zapadnjačkom zbiljom u jedan neizrecivo mili novi oblik, kojemu je u isti mah ljupkost i veličajnost, ljepota i korist jednakom značajkom. U tlorisu imaš tude ogroman istočnjački križ, ali i odmah sa svake strane po dvije zapadnjačke lađe, koje svršavaju s kapelama za pobočne oltare. Veličanstvenu kupolu nose četiri ogromna granitna stupa sa šesnaest četvornih metara u temelju; podnožje im odmah rese dvije krasne arkade, koje te živo sjećaju malih oltara u zapadnim crkvama. Obli lukovi i prozori, kao oblo lice u Bugarina; bogat mramorni pod od bijelih žućkastih i crnih ploča, kako mu je bijelo planinasta, žućkasto rodna i crno pošumljena zemlja. Bogatim i šarolikim bojama iskićene su stijene, kako mu je lijepa i bogata domovina. Na stupovima slike svetih Učitelja i prosvjetitelja, koji su udarili temelje kršćanske kulture u narodu, a na stijenama zgode iz života Isusova, kako i jesu najljepše zgode u povijesti bugarskoga naroda iz borbe za održanje Isusove vjere proti muhamedanizmu. Na svodu, na nebu, u vječnosti, kojoj sve i u tom hramu teži, jest Presveto Trojstvo: u srednjoj kupoli Bog Otac sa Riječi — »Slovom« svojim; u polukupoli svetišta Bog Sin, Mudrost Očeva, kako je još nikad ne vidjeh predočene, tako da mi duša kliknula: »Zaista — po Njemu je sve stvoreno«. Iv. 1, 3. »On je sjaj slave Očeve i odraz bića Njegova«. Žid. 1, 3. Nad glavnom lađom, prilikom Crkve, rasprostire sjajne i tople zrake darova svojih Duh Sveti.

S tih visina otkrivaju ti se i tajne Providnosti. U lijevoj polukupoli gledaš sadržaj Starog Zavjeta: 2 ploče Zakona, sedmokraki svijećnjak i manu; u desnoj opet Novi Zavjet: križ, Euharistiju i evanđelja. Kad ulaziš pozdravljaju te prvi prosvjetitelji kraja, u koji dođoše Bugari: sv. Jelena i sin joj Konstantin, a s desna sv. Ćiril i Metodije, koji snažno započeše pokrštavati bugarski narod.

Kad izlaziš ponijet ćeš sobom neizbrisivi dojam slike sudnjeg dana, što je iznad kora, da ti bude opomena za pravedan život, te vrelo nade i utjehe za snošenje boli. Pred svetištem su dva prijestola. Prvo manje, ali svetištu bliže, za crkvenu glavu, drugo veće ali dalje, za »Cara svih

Bugara«. Jedno i drugo iz mramora, oniksa i alabastra bogato pozlaćeno i posrebreno, a divno natkriveno, jer jednom i drugom daje nebo vlast.

A taj ikonostas, to svetište! Nikad vas zaboraviti ne ću; s dva razloga, dva osjećaja, koji mi duboko dirnuše dušu. Ta veličina, to obilje raznobojnog mramora, brazilskog oniksa i alabastra, ta bogata pozlata, te divne svetačke slike Rusa Vasnetsova olakšale mi predočivanje Ivanovog Otkrivenja: »*Vidjeh sveti grad Jerusolim, kako silazi s neba kao zaručnica nakićena Zaručniku svomu*«. *21, 2.*

Bugarski narodni spomenik u Soliji.

Kada pak zagledah u svetište — nema oltara — prazno je — u tom hramu se ne prikazuje Bogu žrtva, u tom hramu se ne moli . . . »*Ne ovdje još nije bilo bogoslužja, reče mi prijatelj; hram još u opće nije ni posvećen*«. Bugari, podignuvši Bogu hram, kao da se zamisliše: a tko da nas sad u tom hramu pred Bogom okupi: istočna ili zapadna Crkva? S carigradskim smo Fanarom mnogu gorku proživjeli, ali od njeg primljena liturgija je tako lijepa . . . Zapadna je Crkva tako visoko podigla svoje narode i s njezinom organizacijom se možemo nadati većoj budućnosti. Bugarin se zaista danas u duši bori: hoće li u njemu prevladati prošlost ili budućnost, čuvstvo ili razum, sjaj liturgije ili snaga katolicizma? . . .

Činjenica je, da se poslije drugog balkanskog rata g. 1913. javila među Bugarima jaka struja s lozinkom: Sjedinimo se s Rimom, jer nas je Istok izdao! Za svjetskog rata taj je pokret još porasao, pače se ozbiljno radilo, da se ovaj hram posveti ne Aleksandru Nevskomu, nego svetima

Ćirilu i Metodu. Neke razglednice ga još i sada tako zovu. I danas drže u Sofiji ugledni bugarski profesori javna predavanja dokazujući, da je spas bugarskoga naroda u katolicizmu, osobito radi njegove odgojne i organizatorne sile. Bugarin je stvaran, on računa. Taj račun bi mu brzo ispao u prilog sjedinjenja, kad bi dvoje uvažio: sjedinjenjem ništa ne gubi, sjedinjenjem mnogo dobiva. Ne gubi liturgije, ne gubi prošlosti, nego ju posvećuje, uzdiže. U jedinstvu sa svjetskom katoličkom Crkvom postaje dioničarom neiscrpivog duševnog, moralnog i prosvjetnog kapitala. Bugarska bi crkva trebala da uvaži, da samostalnost nosi i osamljenost, a ova opet neplodnost.

Rimski križ na tornju i zapadnjačko raspelo na carskim dverima svetišta pristaje ovom velebnom hramu mnogo bolje nego kosi istočni trokrižđ. Ovaj divni hram pristaje jedino svetom Jedinstvu, i bugarsko srce se ne će osjećati u njem sretno, dok u njem ne bude molilo istočnim zanosom, ali zapadnim uvjerenjem.

Pun čeznuća za tim časom sklopio sam ruke i zaronio u molitvu jednog svog prijatelja: »Oče naš . . . sveti se ime Tvoje — i u Bugarskoj, dodi kraljevstvo Tvoje — i u Bugarsku, budi volja Tvoja kako na nebu tako i na zemlji Bugarskoj! . . .«

»Bogorodice Dijevo!« . . . A vi, braćo i sestre, nastavite za sveto Jedinstvo braće Bugara, da ga 12 zvona s tornja divnog ovog hrama, što prije navijesti . . .

Mislimo i na to, kako da hrvatski narod ovjekovječi spomen tisućgodišnjice svoga kraljevstva, što ćemo ga do godine slaviti.

Urednik.

Kućni blagoslov.

— Iva, da li Vam je teško? zapitam zvonara, s kojim sam se na staru godinu oko 7 s. vraćao iz udaljena sela.

— Znam, Velečasni, da je i Vama teško, ali vjerujte mi i ja već osjećam.

— Kako ne bi? U jutro pazi da ne padneš na ledu; po podne jedva izvlači noge iz blata; a na večer štrapcaj po ovoj bljuzgi.

— Pa je li to baš mora biti, Velečasni, da mi obidemo sad o Božiću sve kuće?

— No, znate, tako baš strogo to ne mora biti, da bi čovjek ili župa bez toga propala. Ali dobro je, korisno je to jako.

— Ja vidim i sam, reći će Iva. Tko zna, kad bi si ljudi kuće pobijelili i poredili, kad ih ne bi ovako svećenik barem jednom u godini pohodio.

— To je i najbolja prilika da svećenik izbliza upozna narod.

— I narod se lako pouči u svačemu takvom prigodom. Ja samo slušam, koliko Vi toga, Velečasni, svaki dan napripovijedate.

— Jest, ovako u obiteljskom krugu ide od srca k srcu. A pouke im toliko treba. Promislite samo, koliko bi dobra od toga došlo, da si svaki uzme Glasnik ili drugi koji od listova, što im preporučam. Kad bi to marljivo i pazljivo čitali, ostao bi trajno blagoslov Božji u kući.

— Ha, što ćete, kad ljudi danas samo ono cijene, što pipaju, tugaljivo će Iva.

— Blagoslov se doduše rečem ja, ne može pipati onda, kad ga svećenik moli, ali se može pipati, kad jedni kraj svega truda ipak kruha nemaju, a drugi i kruha i odijela i mira Božjega u obitelji.

— Pa kako to, Velečasni, onda blagoslov pomaže?

— Pomaže, kako u opće pomaže molitva kod Boga. Samo što je kod blagoslova uz molitvu još i koja stvar ih čini, koji nam jamče neku trajnu naklonost Božju. Kad naime svećenik moli propisane za blagoslov molitve, on to moli kao zastupnik Crkve i u ime njezino. Gospodin Bog dakle ne gleda u taj čas slaba čovjeka, nego sluša vapaj neokaljane zaručnice Sina svoga, pa mu blagoslovljena stvar postaje baš time milija, što ju je Crkva uzela kao za svoju. Tkogod dakle zna i vjeruje, da je Bog Gospodin svagdje, razumjet će, da će Gospodin Bog i s osobitom brigom čuvati i paziti blagoslovljenu stvar i onoga, tko ju ima, sve dok on sam zločom svojom tu stvar, kuću ili što već bilo, ne oskvrne.

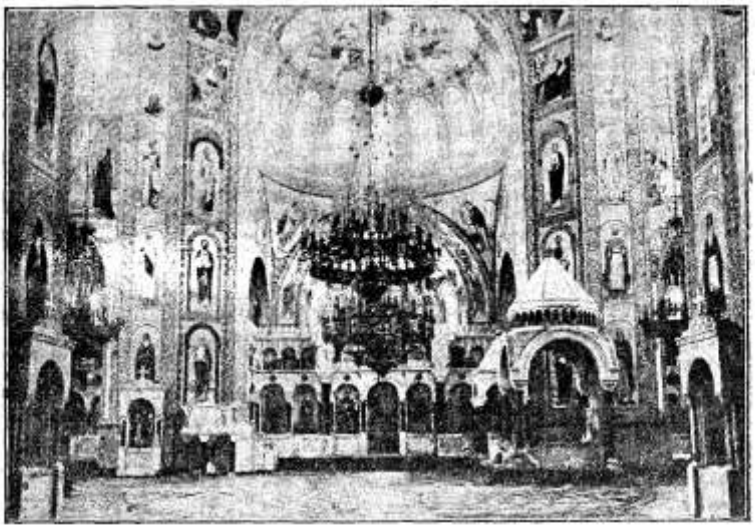

Nutarnjost crkve sv. Ćirila i Metoda u Sofiji.

— Sad razumijem! — reći će Iva. Recite mi sad, Velečasni, a što sve molite ono, kad mi dođemo da blagoslovimo kuću?

— Znadete, ima više vrsti blagoslova kuće. Jedan je na primjer za novu kuću, drugi za blagoslov sad o Bogojavljenju, treći o Uskrsu, četvrti kad bi — Bože nas sačuvaj — zli duh gdje ljude uznemirivao.

— Da, zbilja! Zašto se baš o trim kraljima kod nas kuće blagoslivljaju?

— Glavni je razlog taj, što su naši stari bili *iz poganstva* pozvani kršćanskoj vjeri, a Crkva baš na svetkovinu Bogojavljenja slavi Boga, što se udostojao objaviti i poganima te i njih pozvati u svoju Crkvu, a ne

samo Židove, kako su to oni htjeli. Stoga i blagoslivlje tako svečano vodu.

— A što onda molite, kad škropite sa svetom vodom?

— Eto najprije se nazove kući i ukućanima mir Isusov, kako je to Isus zapovjedio. To znači, da bi i kuća imala mira od neprijatelja i zla vremena, a i ukućani da bi u miru živjeli međusobno i sa susjedima. Po tom svećenik sjeti sebe i ukućane na sreću, što su pozvani k pravoj vjeri veleći: »Od istoka dođoše Mudraci u Betlehem, da se poklone Gospodinu i otvorivši blago svoje dadoše dragocjene darove: zlato velikomu kralju, tamjan pravomu Bogu, i pomast za njegov pokop. Radujmo se!« Spominju se baš darovi, jer oni svjedoče prvo, što smo sa Isusom i pravom vjerom dobili, a drugo kako se i mudraci i naši predi glasu Božjemu rado odazvali.

Da zahvalimo za tu sreću Gospodinu, molimo onda pjesmu, kojom se Bl. Dj. Marija zahvaljivala, što ju je Bog Gospodin odabrao za Majku Spasiteljevu: »Veliča duša moja Gospoda! . . .«

Za tim škropi svećenik kuću i zajedno se moli »Oče naš« te ovu molitvu od blagdana Bogojavljenja: »Bože, koji si na današnji dan zvijezdom prethodnicom narodima objavio Jedinorođenca svojega: dopusti milostivo, da te mi, koji smo te već po vjeri upoznali, jednom licem u lice gledamo. Koji živiš i kraljuješ Bog na sve vijeke vijekova. Amen«.

Sad izrazuje svećenik želju, da bi kuća i obitelj bila rasvijetljena Isusovom naukom, pa da bi se Bog Gospodin u njoj proslavio vršenjem zakona njegova. I tada tek moli molitvu blagoslova: »Blagoslovi, svemogući Gospodine Bože, ovaj dom, da bude u njemu zdravlja, čistoće, kreposti jakosti, poniznosti, dobrostivosti i blagosti, punina zakona i zahvalnost Bogu Ocu i Sinu i Duhu Svetomu, te da taj blagoslov ostane na ovoj kući i na svima, što stanuju u njoj. Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

— Bože moj — reče Iva — kako je to lijepo! Kad bi to ljudi znali i promislili, puno bi se ljepše držali i više koristi od blagoslova imali. Kad ću ovih dana ići poškropiti svoje njive i vinograde učinit ću to s više pameti.

— Dobro — rekoh ja. Ja ću sutra propovijedati o tom i rastumačiti »trikraljski blagoslov«. Ali — znate — bez zamjere Iva — onda treba da budete i vi ozbiljniji i pobožno da molite, kad dođemo u kuću, a ne da samo grabite »groš« i povesmo brže bolje u vreću trpate.

— Bome moram i ja na bolje, inače sramota, kimne Iva glavom.

— I grehota bi bila — završim ja, a s pobožnošću će biti i zasluga dobra primjera.

J. V.

Španjolski kralj kod sv. Oca pape.

20. novembra došao je španjolski kralj Alfonzo XII sa kraljicom Viktorijom u Rim, te je tom zgodom pred cijelim svijetom na svečani način pokazao svoju sinovsku odanost i štovanje prema vrhovnom poglavaru svete Crkve. Već s mora, sa lađe, kojom je plovio prema Italiji, poslao je vrlo srdačan pozdrav — radiogram — Piju XI. Čim je došao u Rim, odmah iza svečanog dočeka, odvezao se u Vatikan, da se pokloni sv. Ocu.

Sv. Otac je »katoličkog« kralja dočekao na najsvečaniji način. Iza g. 1870. nijedan vladar nije bio dočekan tako svečano. Pijo XI. okružen cijelim zborom kardinala, čekao je kralja u konzistorijalnoj dvorani, gdje

je uz papin prijestolj bio pripravljen prijestolj za kralja i kraljicu. Kada je kralj Alfonzo stupio pred prijestolje sv. Oca, da sjedne, te njemu dozvoli, da ga kao pravi sin svete Crkve pozdravi, te se njemu pokloni, jer tu je on — kralj — jednak svakom drugom sinu sv. Crkve. Onda je kralj pročitao svoj prekrasni govor, u kojem je dao oduška svojoj živoj vjeri, svojoj sinovskoj odanosti i nepokolebivoj vjernosti sv. Stolici.

Navest ćemo iz toga govora nekoliko odsjeka. »Velikim sam čeznućem«, tako je počeo kralj, »iščekivao ovaj presretni čas, da mogu sa kraljicom stupiti pred Tvoje prijestolje, sveti Oče, te izraziti svoju iskrenu odanost, svoje sinovsko poštovanje u ime svoje, u ime cijele kraljevske obitelji, u ime vlade, u ime cijeloga naroda«. — Kralj je na to spomenuo, da se diči, što smije nositi naslov »katolički kralj« i što je kralj onoga naroda, koji se nije dao od nijednog drugog naroda natkriliti u odanosti sv. Stolici«. — »Po žilama povijesti španjolske teče kao deruči potok krv sv. vjere; ako bi prestao sv. Križ sjati nad Španjolskom, Španjolska ne bi bila više Španjolska«. Kralj je završio svoj govor ovim, doista kraljevskim riječima: »Svečano obećajemo, ako bi jednoga dana, prema lozinki, kojom se po Malahiji označuje Vaš pontifikat — fides intrepida — neustrašiva vjera — vjera zahtijevala od katolika većih žrtava, ako bi za obranu progonjene Crkve, novi Urban II., pozvao na križarsku vojnu proti neprijateljima naše sv. vjere, Španjolska i njezin kralj, najposlušniji Vašim zapovijedima, ne će se nikada iznevjeriti slavnim tradicijama svojih predа; uvijek su spremni boriti se za pobjedu i slavu sv. Križa, za zastavu sv. vjere, koja je ujedno zastava mira, pravednosti, prosvjete i napretka«.

Iza ovih riječi je kralj Alfonzo XII. pao na koljena, te prema običaju vjernih katolika u znak najdubljeg poštovanja poljubio nogu sv. Ocu, a onda ruku; isto je učinila i kraljica. Na to je sveti Otac kralja ljubezno zagrlio.

Pijo XI. je odgovorio vrlo srdačnim riječima. Medu drugim je rekao: »Mir i jedinstvo, blagostanje i slava — ovi će darovi svi doći, kada bude vladao mir Kristov u kraljevstvu Kristovu. Mir i jedinstvo, blagostanje i slava — nijedan od ovih darova, — to nam veli naše srce, — ne će manjkati Vama i Vašemu narodu, ako bude pod Vašim vodstvom i prema Vašem primjeru išao putem, koji su mu pokazali slavni pređi; ako bude svojoj djeci usadivao u srce vjeru i pobožnost svojih otaca, svetu vjeru katoličku, koja je jedini potpuni izražaj kršćanstva i svih njegovih energija, i koja će onda nadahnjivati zakone i školu i po ovim dvim putevima — koji jedino vode do cilja, — prožeti društvo i obitelj, javni i privatni život, te tako vršiti svoj blagi utjecaj svetosti i prave prosvjete, znanosti i umjetnosti, sloge umova i srdaca.«

A. Prešeren D. I.

Misije u Turopolju 1923.

Ilija Gavrić D. I.

Turopolje, plemenita općina, imala je mjeseca listopada i studena ove godine vrlo rijetko slavlje. To je slavlje duševnoga preporoda u Kristu za vrijeme pučkih misija. Narod je sa svih strana jatomice hrlio svaki dan u crkvu, kao da je bio svaki dan blagdan. Hrlio je narod i prije i po-

slije podne na propovijedi i na ispovijedi. Pri svršetku misije, a to je obično bilo u radni dan t. j. subotu, naroda došlo u crkvu više nego na Božić ili Uskrs. Vazda bi misija svršila sa svečanom procesijom. Na koncu pod vedrim nebom obnovio narod krsni zavjet, te posvetio Srcu Isusovu svoje obitelji i župu. U crkvi bio »Tebe Boga hvalimo« i blagoslov.

Razne protivnosti. Kod svake misije nađe se velikih protivština. Već prije no dođu misionari, rasture neki neupućeni i zlobni ljudi kojekakve vijesti protiv misija n. pr. doći će nekaki popovi, da vas odvraćaju od naše politike, da vas varaju, da traže od vas prisegu protiv hrvatskoga naroda, da kupe novac i t. d.

Popovi s dugom bradom. U Dubrancu su neki mudrijaši raznijeli vijest: Doći će nekakvi popovi k vama s dugom bradom, da vas zavedu na krivu politiku. Čuvajte se! Svijet je došao i vidio i čuo misionare — uvjerio se, da misionari uopće i nemaju brade i da ne tjeraju nikakve politike, već da naučavaju narod samo vjeri i poštenju.

Ljudi dolaze i slušaju, što se govori i milost Božja djeluje; srca se ganu; stotine — da, tisuće ljudi — vraćaju se s krivoga puta na pravi. Prestaju svade i neprijateljstva, vraća se tude dobro i oteto poštenje; zavlada mir u srcu pojedinoga i u krugu obitelji; neopisivo zadovoljstvo, radost i sreća. Ispunila se riječ zlatne knjige »Nasljeduj Krista!«: »Gdje je Isus, tu je slatki raj!«

Ganutljivi prizori. U Pešćenici puk se sjajno odazvao i bilo na tisuće ispovijedi i sv. pričesti. U jednom mjestu bio jedan čovjek, koji dugo vremena nije bio u crkvi. Dobri, plemeniti ljudi nagovarali ga, neka i on ide u crkvu, neka se ispovijedi. Ni čuti ne će! Šta će ljudi? Domisli se jedan, pa će mu ovako: »Molim te idi u crkvu evo ti 100 D. i odvesti ću te badava!« Prihvati ponudu, odveze se u crkvu, sluša propovijed, gane ga milost Božja i stari se grješnik vrati Bogu svome. Čast onim plemenitim ljudima, koji se nisu stidjeli nagovarati ovoga nesretnika, da dođe u crkvu i da se izmiri s Bogom. Oni su učinili više nego da su mu stoput spasili vremeniti život. Živjeli muževi — apoštoli ljubavi bližnjega!

U Kravarskom ispala misija uprav idealno, da ne može bolje! Revni gosp. župnik Adam Stepinac sa svojim vatrenim kapelanom g. Mikulčekom pripravili su narod divno i narod se zaista iskazao kô nigdje! Bilo je suza i plača, ali bilo je i silnih djelovanja milosti Božje!

Turopoljski top. Kaošto u Pešćenici, tako su i u Velikoj Gorici pucali mužari pri svršetku sv. misija, da se sve orilo. U V. Gorici, pri svršetku sv. misija, da se sve orilo (a niti ih nema tamo!). U V. Gorici, u središtu i glavnom mjestu Turopolja slavnog, dobro je narod uputio o misijama domaći sin i župnik v. g. pl. Stepanić i njegov dobri i revni kapelan g. Hranilović. S toga je i ondje misija upravo sjajno uspjela. Odazvao se ne samo seljački svijet, već i većim dijelom mjesna inteligencija, na čelu im velemožni g. komeš Lučić i obitelj Hribar. Pri koncu misija, kod svečane procesije pucao je glasoviti »turopoljski top«, u kog trebalo staviti svaki put kilogram baruta. Opalio je 5 puta. Peti i zadnji put puče baš za vrijeme »Tebe Boga hvalimo«. Puknuo je zadnji put i otišo u zrak na komade uprav kod najsvečanijega čina, gdje se iz tisuće grla orilo: »Tebe Boga hvalimo«. Kao da je htio reći: To je za me najčasniji i najsvetiji čas. Zato neka zamre moj stogodišnji glas! Jest zamro je, ali je

mogao s njim zamrijeti i mnogi glas djece, koja su u blizini stajala i gledala, kako iznad njihovih glava lete usijani komadi turopoljskog topa. Hvala Bogu — nikome se ništa nije dogodilo! Srce Isusovo čuvalo je i sačuvalo mnoge od očite nesreće! Srce Isusovo sačuvalo je i tisuće Turopoljaca za vrijeme misija od vječne nesreće.

U *Odri* se također vidjelo, kako narod znade cijeniti plemenito nastojanje i neumorni trud svoga novoga župnika velečasnika Jurja Kocijančića. U kratko vrijeme što je ondje osnovao već Marijinu kongregaciju za djevojke i oživio bratovštinu Srca Isusova. U vrijeme misija navrh propovijedima baš odrasli svijet, da se i on obnovi. Milina to bilo gledati, kako jednakim brojem i jednakom otvorenošću pristupa narod na sv. ispovijed župniku kao i misijonarima. Najbolja svjedodžba za njihovu muževnu vjeru.

U *Ščitarjevu* doprinio najveće žrtve velečasni župnik Stančić, koji je slab i bolestan primio misijonare i pomagao im, samo da mu župljani ne ostanu bez te blagodati. (Svršit će).

IZ APOSTOLATA SRCA ISUSOVA.

NOVE POVLASTICE UPRAVITELJA »APOSTOLSTVA MOLITVE«.

Na zamolbu Generalnog upravitelja »Apost. m.« izdala je sv. Penitencijarja dne 4. lipnja 1923. četiri dekreta, kojima podjeljuje slijedeća četiri privilegija svim urednicima Glasnika S. I. te biskupijskim i mjesnim upraviteljima Apostolata.

1. *Osobnu povlasticu privilegovanog oltara triput u tjednu, ako to već odprije ne imadu.*

2. *Pravo da primijene oproste t. zv. »apostolske« ili papinske* (vidi Acta Ap. s. 17. II. 1922.) *krunicama, križevima, raspelima, kipićima i medaljicama, a krunicama i brigitske oproste.* Uvjeti su, da dotični upravitelji budu svećenici za ispovijedanje odobreni te da vrše tu povlasticu izvan Rima i to znanjem Ordinarija.

3. *Pravo primjenjivati krunicama »Križarske oproste«. I opet sa znanjem — jednom za uvijek — Ordinarija mjesta.*

4. *Pravo primijeniti raspelima samim znakom križa potpuni oprost, što ga onda vjernici dobiju u čas smrti.* Umirući treba da taj križ poljubi ili ga se inače dotakne te ako se već ne bi mogao ispovjediti i pričestiti, da se barem savršeno pokaje i barem srcem zazove presveto ime Isus, a smrt da primi kao kaznu grijeha.

K ovim povlasticama dodao je Preč. general franjevačkog reda Fr. B. Klumper još i ovu veliku povlasticu, da mogu isti upravitelji svugdje osim u Rimu *primijeniti raspelcima oproste križnoga puta.* Za ove oproste su slijedeći uvjeti: raspelce treba da je od solidne tvari; oproste dobiju bolesnici, putnici, utamničenici, uopće vjernici, koji su opravdano zapriječeni da obave sam križni put: treba da izmole 20 puta »Oče naš« »Zdravo Marijo« i »Slava« — po jedan za svaku postaju, pet u čast svetih pet rana, jedan na nakanu sv. Oca pape. Ako to teškom bolešću zapriječeni ne bi mogli izmoliti neka jedamput skrušeno reku: »Molimo Te dakle pomozi slugama svojim, što si ih dragocjenom krvi otkupio!« te uz to pobožno prate drugoga, koji će glasno izmoliti triput »Oče naš« i »Zdravo Marijo« i »Slava«.

Uredništvo Glasnika S. I. kao narodni upravitelj Apostolata priopćilo je svim našim presvijetlim nadbiskupima i biskupima ove povlastice te ih zamolilo, da blagohotno odobre njihovo izvršivanje. Sva gospoda biskupijski i mjesni upravitelji Apostolata mogu se tim povlasticama odmah nesmetano služiti izvršujući dakako ostale uvjete, koji stoje samo do njihovog osobnog postupka s vjernicima. Razumije se, da dotične povlastice mogu vršiti prema svim vjernicima, a ne samo članovima Apostolata, premda je to ovima u prvom redu namijenjeno.

ŠTO ZNAČE OVE POVLASTICE ZA VJERNIKE.

1. »*Povlastica privilegovanog oltara*« stoji u tom, da je s dotičnom sv. Misom spojen potpuni oprost za dušu, za koju se sv. Misa prikazuje. Čovjek dakle biva po sudu Crkve sigurniji, da je pomogao svome pokojniku. No ne veli se time, da je tom jedinom Misom *dotična duša neđaljeno* iz čistilišta riješena.

2. »*Papinske oproste*« običaje svaki novoizabrani papa odrediti odmah u početku svoga upravljanja Crkvom. Sadanji sv. Otac je 17. II. 1922. odredio da budu s papinskim blagoslovom i nošenjem solidnih pobožnih predmeta spojeni ovi — u glavnom — oprosti: a) *Za dobra djela:* m o l i t v u krunice barem jednom u tjednu, ili male službe Gospine, ili službe za mrtve, ili pokorničkih psalama; za p o u č a v a n j e u vjerskim istinama u crkvi ili obitelji; za p o s j e t utamničenih ili bolesnih; za p o m a g a n j e sirotinje, za p r i b i v a n j e sv. Misi — *potpuni oprost* na sve zapovijedane i ukinute svetkovine, ako se uz to ispovijedi i pričesti. Ako se ne može ispovjediti i pričestiti, dobije na iste dane i sve svetkovine Gospodnje i Marijine za ista djela i k tome molitvu na nakanu sv. Oca — oprost od 7 godina i 7 četrdesetnica; na nedjelje 5 godina, a obične dane 300 dana.

b) Za »*Pozdrav anđeoski*« s »Očenašem« za vjerne mrtve dobije oprost od 100 dana. c) Za 3 »Očenasa« i 3 »Zdravo Marijo« na *petak* u čast presv. Muke isto tako 100 dana; d) Za *ispitivanje savjesti* s dodatkom »Očenaša«, »Zdr. M.« i »Slava« u čast Presv. Trojstvu ili Ranama Isusovim — tri sto dana. e) Za molitvu »Oče« i Zdravo M.« za *umiruće* opet 100 dana. f) *U času smrti* potpuni oprost uz poznate uvjete.

3. »*Križarski oprost*« jest 500 dana na svakom zrnu krunice, pa makar se i ne molilo baš kao krunicu. Isto tako je i s *brigitskim,* gdje se dobiju uz više drugih napose 100 dana oprosta na svako zrno.

4. Oprosti križnoga puta su različni; dovoljno je reći, da se pobožnim obavljanjem njegovim, dotično promatranjem presvete Muke s ovim križem u ruci može dobiti potpuni oprost. — Podijelivši tu povlasticu prečasni je franjevački General cijeli Apostolat Srca Isusova vrlo na zahvalnost zadužio. Učinio je pak to rado, jer su članovi Apostolata već od g. 1870. dionici svih duhovnih dobara franjevačkoga reda i obratno.

OBNOVA APOSTOLATA U VEL. BUKOVCU.

Revni širitelj Apostolata P. Gatin D. I. utemeljio je već g. 1896. naše društvo među dobrim župljanima Vel. Bukovca. Protucrkveni rad politike stvorio je ondje, kao i u mnogim našim krajevima, vrlo težak položaj za razvoj čiste katoličke djelatnosti. Vjernim inače katolicima i revnim čitateljima Glasnika, koga do 600 njih u toj župi drže, postalo je kao nemoguće da pod pritiskom tog krivog mišljenja otvoreno pokazuju svoje štovanje Bož. Srcu. Stoga je na Martinje pošao onamo na zamolbu revnog

g. župnika M. Gažija urednik Glasnika i ponovno pozvao vrle Bukovčane pod neokaljanu zastavu Bož. Srca. Odmah se prijavila lijepa *četa mladića*, da stoji i bori se uz sveti svoj barjak. Ti će mladići učiniti mnogo više za hrvatski narod, nego li drugi, kojima je ljubav za narod na jeziku, a djelima izazivlju gnjev Gospodnji.

Djevojačko društvo Srca Isusova u Vel. Bukovcu.

Djevojačko društvo S. I. bilo došlo na 50 članica, a taj dan je najsvečanije bilo primljeno novih 150. Tako je to društvo sada jedno od najbrojnijih, kako i treba u župi, kojoj je Bož. Srce po revnim duhovnim pastirima toliko dobra već iskazalo. Bez sumnje će sad ova obnovljena vojska molitve isprositi od Gospoda i još veće milosti drugoj braći svojoj, koja su širom doma ledom srce ogradila.

Dubrovačka plemkinja i presv. Srce.

Svima je poznata revnost hrvatskih gospoda i gospodica a i drugih dobrih i pobožnih žena i djevojaka, oko širenja pobožnosti prama Presv. Srcu Isusovu. Samo je uredništvu poznat točan broj revniteljica, koje su »Glasnik« tako raširile, da broj pretplatnika daleko nadilazi svaki drugi hrvatski časopis. Koliko pobožnosti, naknadnih sv. pričesti i drugih sv. vježba obavljaju danomice u čast Presv. Srcu! Da u toj revnosti i nadalje ustraje naš pobožni ženski spol, navest ću, upravo njima za poticaj, primjer jedne plemenite dubrovačke gospodice. To je

Anica Bošković,

sestra znamenitoga učenjaka, Isusovca Ruđera Boškovića. Živio je i djelovao kao znamenit filozof i astronom u osamnaestom vijeku. Imao je tri sestre, od kojih je jedna stupila u samostan sv. Katarine u Dubrovniku, druga se udala, a treća, Anica ostala u svijetu kao djevica.

Ivan Marija Mattei, dubrovački Isusovac, napisao je prvo djelo o Presv. Srcu u hrvatskom jeziku, što je otisnuto u Mlecima 1783., a posvetio ga Anici Bošković. U uvodu hvali ovu plemkinju kao kreposnu, bogoljubnu, darežljivu djevicu. Veli, da čita žiće svetaca, prezire zabave i taštine svjetske. Jedan dubrovački svećenik, Toma Ivanović prispodablja Anicu Bošković sa svetom Apolonijom djevicom. Što je sv. Apolonija bila učenošću i krepostima, veli on, za grad Aleksandriju, to je bila Anica za grad Dubrovnik. A šta je učinila Anica

za presveto Srce Isusovo?

Sasvim se posvetila Presv. Srcu, um, srce i cijeli život. U svom oduševljenju ispjevala je osam pjesama sa 770 redaka, što odišu ljubavlju i odanošću prama Presv. Srcu. — Darovala mu je srce i cijeli život svoj, jer Njemu za ljubav ostade djevicom. Cijeli svoj život je provela vježbajući se u krepostima kršćanskim i tvoreći djela milosrđa.

Šta bi ta kreposna Dubrovkinja rekla, kad bi joj Bog dopustio, da pogleda u obiteljski i javni život modernih otmenih i neotmenih Hrvatica? Kad bi vidjela, kako se katoličke gospodice udaju i vjenčavaju sa nekatolicima u nekatoličkoj crkvi? Kad bi vidjela prekomjerno gizdanje i izazovno odijevanje; kad bi čula one bestidne razgovore, i gledala romane, te glasnike vražje, što se danas čitaju, i u kinu gledaju mjesto glasnika Srca Isusova i drugih plemenitih časopisa?! Istina je, da ni za njezino doba nijesu bile sve hrvatske gospodice tako kreposne kao ona. Da nijesu sve tako ljubile i slavile Presv. Srce Isusovo kao ona: ali je istina i to, da su u istoj mjeri propadale u vremenitu i vječnu nesreću, u kojoj su odstupile od jedinog živog vrela svake sreće i utjehe, od Presv. Srca Isusova. Ugledajte se zato sve plemenite Revniteljice presv. Srca u krasan primjer plemenite Dubrovkinje, i ne samo da ćete ustrajati u svetoj revnosti prama najplemenitijem Srcu, nego ćete i porasti u ljubavi prema Presv. Srcu, a i druge ćete oduševiti za nj! *M. Kulunčić D. I.*

Kruha, majko, kruha!

Bio sam, ako se ne varam, u trećem gimnazijalnom razredu. Roditelji su moji imali »pun koš« djece, ali kruha gladovali nijesmo. Bilo je u kući siromaštva, velikog siromaštva, ali je bilo vjere, žive vjere. Bilo je i kruha.

Bio sam jednoga dana u vrtu. Vrt naš dijelile tarabe od susjedova dvorišta. Čujem tad glas Mirkecov, moga »kolege«: »Mamice, dajte mi kruha«. Majka njegova ne odgovara. Mirkec će opet: »Kruha, mamice, kruha; gladan sam«. — »Ne ima kruha«, reče majka, i šuti. A Mirkec će i po treći put: »Kruha, kruha!« Al majka šuti. Kako će i dati, kad ne ima, a otac — zidar — već je četrnaest dana otsutan. Negdje radi. Evo nato Mirkeca k meni. Nujan je, šuti. Što Mirkec, ti bi kruha? Bi. Kod kuće ga ne ima, je li? Mirkec ne odgovara.

Mirkec je već višeput dobio od mene kruha. Kod nas nije kruh bio »pod ključem«, ne, svak si ga mogao odrezati po volji. Mogao sam ja i za Mirkeca. Ipak ću majci: »Majko, mogu li dati Mirkecu kruha? gladan je«. — »Daj mu«, odgovori majka. I danas se sjećam, da sam mu dao »veći« komad.

Iza mnogo godina, ja sam bio vojni svećenik, a Mirkec kapelanom u T. Iz susjedne župe dođem i ja u T., dosta rano ujutro. Mirkeca nađem u crkvi, pričešćao je. I sjetim se onoga: Mirkec, bi ti kruha? Evo, sada ga on dijeli. —

Vjeru, ljudi, vjeru! Skrbite, nastojte, da bude u kući vjere. Ako je vjere, bit će i kruha.

Mirkec je već davno kod Boga. Kruh, koga je dijelio, doveo ga k dragomu Isusu. *M. Rihtarić*

Eura.

Na prirode Božje harfi
Napete su žice tanke:
I od zelen-travke koje
I od lišća bršljanova
I od grmlja i trnova
I od vitkih čempresova
I zelenih od borova
I od lišća smokvinoga
Od maslina srebrolikih
I mirisnog sitnog smilja
I od golih kamenova
\- - - - - - - - -
A prstići bure ladne
Prebirat po žicam stali,
Prebirati živo, živo,
Da zazvuče melodije,
Sa Božije harfe ove.
I svirci je more pjesmu
Divnu glasno zapjevalo
I bučilo pieneći se
Po pučini sved širokoj
O talase talasima
Udarajuć i hridima.

Po svirci i pjesmi ovoj
Oblaci su zaigrali
Kolo živo i veselo
Po poljani modroj tamno,
Po poljani, koja cvijećem
Urešena od zvjezdica
Obasjana svijetlom blagim
Od mjeseca srebrnoga.
\- - - - - - - - -
Slušam svirku i pjevanje,
I oblaka igru gledam
Pa srcem i dušom cijelom
Ja pred Tobom, Bože, prêdam . . .

Bože mili, te krasote
Strahotama ljudi zovu,
A ja vidim samo jakost,
Moć i snagu velju Tvoju;
I ljubav u njima gledam
I dobrotu, gdje se krije
I ja buru volim ovu —
Dà — ta bura — mila mi je! . . .

Danica.

Što pišu braća iz Amerike?

Brilliant. N. Mex. Mala nas je kita Hrvata u ovom zabitnom mjestu, ali želimo pokazati svoju katoličku svijest i ljubav Presv. Srcu, koju nam donosi svaki mjesec dragi naš Glasnik S. I. Mi smo dosta udaljeni od crkve, pa baš zato bolje znamo, što ona vrijedi. Za to nas se i dojmio više poziv, da darujemo za Svetište S. I. u Zagrebu, pa smo eto međusobno sabrali 20 dolara: 14 za Svetište, 6 za našu pretplatu i dar Glasniku. Nije mnogo, ali je od srca i neka posvjedoči, da mi želimo ustrajati u svojoj svetoj vjeri. Daleko od svoje rodne grude živimo mi ovdje u planinama dosta slabo. Za tijelo slabo, jer je rada samo jedan do tri dana u tjednu; za dušu slabo, jer imamo svetu Misu samo jedamput u mjesecu.

Dne 28. listopada doživili smo ipak jednu milu radost, prisustvovali smo *prvoj sv. pričesti* naše mladeži. Bilo ih je od 7 do 18 godina. A nije ni zamjeriti, kad smo bili bez svećenika pa tako daleko. Sretan je to bio čas za djecu, kad ih je mili Isus k sebi prigrlio; sretan za roditelje, koji su ponosni na pošten kat. odgoj djece svoje i u preteškim ovim prilikama; sretan za nas sve, kad smo si obnovili mile uspomene iz rodnoga kraja. — *Stanislav Jakovac.*

Johnstown Pa. Vrlo sam zadovoljan s knjigama, što ste mi poslali, osobito s Kalendarom S. I. i M. Mi imamo u našoj župi društvo Srca Isusova i Marijine djece. Vode to čč. Sestre Presv. Krvi. Bilo bi za našu mladež vrlo zlo da nema dobrih Sestara. Škola nas puno stoji, ali hvala Bogu i vidimo, zašto žrtvujemo. Koliko bi se djeca u zlu društvu pokvarila i roditeljima tuge i troška zadavala, da nemaju tih izvrsnih odgojiteljica! Već je od naših djevojaka devet pošlo u samostan. I jedan se mladić odgojio za svećenika te rekao ove godine svetu Misu. Nastojanjem našeg biskupa sagradena je i bolnica i gimnazija, gdje uči sad za početak 250 đaka besplatno. Sve to uzdržavaju vjernici svojim prinosima, jer svi vide, da će propasti poštenje, ako se čvrsto ne držimo uz svoju svetu katoličku vjeru i Crkvu. Želim i Vama u domovini svaki napredak i od srca Vas pozdravljam.

A. Lacković.

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

ŽIVOT RADI MAJKE.

Dalmacija. Uhvatio me tifus, a pridružila mu se još i druga zla i ja bolovala 7 mjeseci u krevetu. Bivalo sve gore pa i liječnici napustili nadu da bi me spasli. Pripravila sam se i očekivala smrt. Cvili majka kraj mene i gorke suze lije. Dirnulo me to duboko i ja zavapim Srcu Isusovu i žalosnoj Gospi, da mi radi majke produže život. Obećam primati 9 petaka sv. pričest i držati Glasnik S. I. dok budem živa. Kako ja zavapila tako ja osjetila u srcu nadu i snagu, da ću ozdraviti. I stanem se ja pridizati od tog časa i eto je više od godina dana što sam pri zdravlju. Pisala sam Vam to već lani, pa dajte mi barem ljetos otisnite tu zahvalnicu u čast i slavu Bož. Srcu. — *M. B.*

MLADA MAJKA.

Slavonija. Skoro su dvije godine, što sam porodila zdravo dijete, kao što sam i sama zdrava. No za par dana obolim bolešću, koju nije nitko znao, kakova je. Hvatao me strah i bila sam uzrujana. A to svaki dan gore. Već nisam mogla od slabosti ni hodati. Kad sam kroz godinu uzalud pitala mnogo liječnika, obratim se zadnjoj utjehi Bož. Srcu, kojega sam se iz Glasnika naučila štovati, započmem veliku devetnicu i primim redom sv. pričest devet prvih nedjelja. One prošli, a ja zdrava. Zahvalna obećala sam da ću i dalje primati svetu Pričest. *KK.*

OKREPA SLABIMA.

Gjurgjevac. Poslije poroda sam teško obolila i već primila svete sakramente pa da ću u smrt. Stavila sam svoj život u ruke Božje, ali sam i devetnicom počela zazivati Presv. Srce, Majku Božju i sv. Antuna, te obećala svaki mjesec se ispovijedati i u subotu ne mrsiti. Milošću Božjom i liječenjem ostala sam na životu i pretrpjela sam ove godine puno tuge radi smrti djece. Sad me opet snašla bolest pa se žurim zahvaliti Bož. Srcu, da me sačuva od veće nevolje. — *C. N.*

UTJEHA OSTAVLJENOJ ŽENI.

Srijem. Sedam dana nakon vjenčanja povuku mi muža u vojsku i to na dvije godine. Još se nijesam sirota u kući ni pravo snašla, pa već ostavljena. Bilo mi teško; plakala sam. Ali nije pomogao plač ništa. Kleknem ja i izmolim litaniju Presv. Srca i obećam cijeli život ju moliti i Glasnik držati, ako mužu skrate rok. Doskora eto mi zbilja vijesti, da mu je skraćeno vrijeme na jednu godinu. Zadesile me opet dvije nevolje. Izgubila sam zaručni prsten i sa starcima u kući teško da se snađem. Ta me nevolja sjetila obećanja, da ću se javno zahvaliti. I eto sad to činim za sva tri dobročinstva. —

VELEDUŠAN DAR.

Srijem. Šaljem 500 dinara, da se širi slava Bož. Srca, jer sam od mladosti pa do svojih starih dana u svakoj duševnoj i tjelesnoj nevolji dobio od Njega pomoć, kako sam molio. Napose što me uslišalo, da se sretno riješila jedna velika smutnja u mojoj obitelji. —

U SKRAJNJOJ NEVOLJI.

Zemun. Obitelj zapala u veliku bijedu. Već nisam znala, šta ću, nego sam odlučila pustiti kuću i djecu i otići u službu. Sjetim se ipak Bl. Djevice Marije i počnem joj moliti devetnicu. I kad sam dovršila molitvu, isti mi dan došla pomoć. Hvala Ti velika Pomoćnice kršćana! Obećala sam dar pa eto i šaljem 40 dinara u čast Bož. Srcu za Glasnik. —

U TEŠKOJ BOLESTI.

Split. Nazad nekoliko vremena bila sam dosta teško bolesna. Očekujući ozdravljenje jedino od Svevišnjega odlučila sam da ću izmoliti devetnicu presv. Srcu Isusovu, ispovjediti se i pričestiti te ako dobijem zdravlje javno se zahvaliti. Pošto mi je Svemogući od prvog dana moljenja devetnice povraćao malo po malo zdravlje, tako da se danas osjećam dobro, ovime očitujem moju zahvalu i veliku ljubav prama presv. Srcu Isusovu. — *A. N.*

Opće vijeće zagreb. Marijinih kongregacija.

održano 2. prosinca 1923.

Prisustvovala su gotovo sva vijeća zagrebačkih Marijinih kongregacija. Vlč. o. B. Foretić kao predsjednik »Saveza M. k.« otvara vijeće i pozdravlja sve prisutne.

Tri su glavne točke vijeća: 1. O hrvatskom kongresu Marijinih kongregacija u Zagrebu. 2. O unutarnjem životu kongregacija. 3. O apostolatu kongregacija.

1. Vlč. o. A. Alfirević tajnik »Saveza M. k.« prikazuje potrebu i savremenost kongresa. Euharistijski je kongres u glavnim potezima zacrtao program duhovne obnove čitavoga hrvatskoga naroda. Razne katoličke organizacije treba da po svoj zemlji taj program provedu. I Marijine kongregacije pozvane su, da taj program pomognu ostvariti. Zato je koristan i donekle nuždan kongres hrv. Mar. kongregacija. God. 1925. bit će veliki svjetski kongres Marij. kongregacija u Rimu. Mi ćemo se najbolje za taj kongres pripraviti, ako održimo prije svoj narodni kongres Mar. kongregacija.

Nastaju pitanja: 1. Gdje da se taj hrvatski kongres održi? — Većina je za Zagreb i držat će se u Zagrebu. 2. Kako da se provede? 3. Što da se na njem raspravlja i predloži? 4. Kako će se dočekati ljude iz provincije? — Bi li bilo moguće, da ih se kroz ta dva dana besplatno smjesti u privatnim kućama?

Zgodno bi bilo, da se prije samoga kongresa javno poklonimo Majci Božjoj, t. j. spojiti kongres s hodočašćem u M. Bistricu ili barem Remete.

Pojedine M. kongregacije neka to napose rasprave i jave Savezu Marijinih kongregacija u Zagrebu.

U raspravi vlč. o. Dostal misli, da se odmah kod poziva na kongres upozori, da to nije kongres vanjskoga sjaja, već kongres po izbor ljudi, na kojem će se ozbiljno vijećati o potrebama Marij. kongregacija, i programu njihova rada. Zatim govori o pripravi za kongres. Razumije se, da se moraju zagrebačke kongregacije najprije pobrinuti za stan vanjskih učesnika, i to tako, da se ovi smjeste, koliko je moguće kod kongreganista. Osim toga biti će troškova za porabu dvorana, za ukras crkava itd.

Vanjske kongregacije — osobito koje su dosta udaljene — morat će pomoći nekim svojim članovima, kojim je teško doći; zato neka one sabiru u tu svrhu prinose na svojim sastancima sve do kongresa. A zagrebačke kongregacije neka bi preuzele troškove za sve priprave u Zagrebu i neka bi na svojim sastancima za to sabirale.

Vlč. o. Foretić primjećuje, da bi se najlaglje za stanove pobrinule gospojinske kongregacije, pa neka bi kongreganistice svoje stanove — dakako po mogućnosti — stavile na raspolaganje.

G. Popović drži, da bi trebalo u tu svrhu priređivati predstave itd. Stvar je pojedinih kongregacija, na koji će način doći do potrebitih sredstava.

Dr. Beluhan misli, neka bi centralni odbor sastavio i priposlao pitanja, koja se odnose na pripravu za kongres, da pojedine kongregacije imadu točan pregled tačaka, o kojima treba da vijećaju i Savezu priopće.

Zaključak rasprave jest da svaka kongregacija o tome napose vijeća i odgovor pošalje Savezu Marijinih kongregacija najkasnije još u siječnju, jer tačan program mora biti složen bar 3 mjeseca prije samoga kongresa.

2. Vlč. K. Pećnjak govori »o unutarnjem duhovnom životu Marijinih kongregacija« te predlaže na raspravljanje zaključke, koji se mogu iznijeti i na kongresu: 1. da se na sastancima obrađuju pitanja, koja bi članovima poslužila, da što bolje uzmognu čitati Božje veličine iz knjige svemira i prirode; *2.* da članovi po mogućnosti stalno jedan četvrt sata dnevno razmatraju; 3. da čitaju zgodno duhovno štivo u sporazumu s upraviteljem i provode dnevno ispitivanje savjesti; 4. da nedjeljom i blagdanom po mogućnosti prisustvuju crkvenim propovijedima zajedno s ostalim vjernicima; 5. da euharistijske sekcije pojedinih kongregacija što življe djeluju.

Prvi zaključak se u glavnom odnosi na upravitelje Marijinih kongregacija; no i taj se rad dade razdijeliti po pojedinim sekcijama.

Vlč. o. Dostal hoće da se 1. zaključak proširi, tako da se uopće istakne značenje sastanaka za duhovni život kongreganista. Jedan od glavnih uvjeta unutarnjeg života Marijine kongregacije zacijelo je taj, da se točno pohađaju redoviti sastanci, gdje će članovi dobiti temeljne pouke o duhovnom životu. I zato neka se na ovom vijeću istakne dužnost naročito zagrebačkih kongreganista i kongreganistica, da redovito posjećuju sastanke, da uzmogne upravitelj sistematski obrađivati pitanja, koja se odnose na duhovni život. Upravitelji nastoje, da drže svoja predavanja, po određenom planu prama potrebama članova, no ako ovi točno ne dolaze, upravitelj ne može ostvariti svoj plan, a posljedica jest, da duhovni život ne može napredovati. *Dakle redoviti sastanci Marijinih kongregacija neka budu sistematska škola za duhovni život.*

Vlč. o. Foretić usput napominje, da se u pojedinim kongregacijama premalo pažnje posvećuje knjigama duhovnog sadržaja. Zato je zadaća pojedinih vijeća, da svoje članove na to upute. Pojedinci pak neka o pročitanim knjigama izvješćuju, da i ostali zbornici imadu koristi od toga.

Drugi zaključak osobito vriedi za omladinu, i zato se pojedina vijeća imadu pobrinuti, da olakšaju razmatranje svojim članovima. No budući da u nas ima tek malo za to zgodnih knjiga, dužnost je upravitelja, da nabavi zgodnu lektiru.

Dr. Kniewald je mišljenja, da se duhovno štivo spoji s razmatranjem, tako da duh. štivo bude podloga razmatranju. Zbornici, napose omladina, neka se bave najprije duhovnim štivom, a tu istu gradu neka onda razmatraju; tako će se malo po malo uvježbati u razmatranju i ne će im činiti poteškoća. Prema tome treba više naglašivati duhovno štivo.

Vlč. Pečnjak navodi kao zgodnu stvar za to Evanđelje i Djela Apostolska, što je izdao Kaptol Vrhbosanski, i životopise svetaca i svetica Božjih.—Dr. Markulin drži, da su osim knjiga za preporučiti naši bogoljubni Glasnici na pr. Srca Isusova, koji donose mnoge lijepe primjere, koji djeluju i ujedno pobuđuju na razmatranje. Kao preduvjet svem ističe molitvu. Mi moramo mnogo moliti i naše molitve spojiti s ostalim molitvama, jer općenita molitva Bogu je milija. Zato treba zbornike na sastancima upućivati na svrhu i rad Apostolstva molitve.

Četvrti zaključak se odnosi na kongreganiste, tu treba da osobito oni prednjače dobrim primjerom.

Dr. Beluhan naglašuje, da je temelj svemu tomu spoznaja same svete vjere. Prema tome bi svaka kongregacija morala sistematski obrađivati kršćanski nauk ili imati posebnu sekciju kršćanskoga nauka. — Ističe se potreba svagdanje sv. Pričesti.

Divna slika Bogorodičina od Vasnecova u bugarskom narodnom spomeniku u Solji.

3. Dr. Lončarić govori o apostolatu Marijinih kongregacija s osobitim obzirom na Zagreb.

U raspravi g. Popović naglašuje kao najprikladnije polje karitativnoga rada društvo sv. Vinka Paulskoga, koje načelno i po točnoj osnovi vrši djela milosrđa.

Dr. Markulin kaže, da svaki prema staležu, prilikama, u kojima živi, i sredstvima napose odabere jedan apostolat i neka se tim bavi. Svaki neka djeluje u svojoj župi, neka naime svoj apostolat udesi prema prilikama i potrebi svoje župe. Kongreganist mora biti najbolji župljanin. Svaki kongreganist mora nastojati, da predobije ljude za Crkvu, naime da prenosi kršćanski duh i na druge.

Predsjednik vlč. o. Foretić završuje vijeće želeći, da to vijeće bude početak rada, koji treba da urodi stostrukim plodom.

Dvoje miljenika Gospe lurdske.

Marici Bouvier (Buvje) iz La Piogerie-en-Ernée (Ma) jedva je dvanaest godina. Ima još sedmero braće i sestara, a dvoje joj umrlo. U travnju 1922. obolila je. Crveni joj se prištevi izbacili po rukama i nogama, mučila je groznica i boli u koljenima i donjim zglobovima, kojih 15 dana bacala je krv i takova došla na liječenje Dru Noel-u u Ernée-u. Ovaj joj izdao u travnju 1923. svjedodžbu, da »trpi od teškog slučaja Werlhof-ove bolesti sa općenitim i ponovnim izbacivanjem krvavih pjega, bacanjem krvi iz jednjaka, prodiranjem krvi u mozak, koje je prouzrokovalo potpunu uzetost lijeve strane i zgrčivanje udova. Poboljšanju se ne nadam, jer mi se čini stanje neizlječivim«.

Takova se uputila — ili točnije — odnijela je u Lurd o Velikoj Gospi. Skrbio se za nju na vlaku Dr. Bucquet, a dobre gospoje otpremile ju dne 19. kolovoza u jutro pred Gospinu špilju. Marica se tude žarko pomolila Gospi i odjednom osjeti da je ozdravila. Reče to gospoji, koja ju pratila, a ova će joj: »E onda treba raskriljenim rukama pozdraviti Gospu sa »Zdravo Marijo!« I mala, koja već mjesece i mjesece nije mogla rukom micati ni prste istegnuti — posve lako pruži obje ruke, ustane, klekne, digne se i gibajući se potpuno i slobodno zahvali nebeskoj Majci.

»Opet čudo!« rekoše prisutni i duboko u duši osjetiše prisutnost Svemogućega, koji gle tude, među njima, očituje svoju svemoć.

Odvedoše je pred liječnike. Trojica posve stranih liječnika ju točno pregledala i ustanovili su: 1. Marica Buvje bila je na lijevu stranu uzeta; 2. od te uzetosti je sad ozdravljena; 3. Ako se potvrdi, što iskazi vele, da je još u času dolaska u Lurd bila uzeta, onda je to iznenadno ozdravljenje od nadnaravne sile. Trebalo je dakle još svjedodžbu liječnika Dra Noela, koji ju je vidio na dan kad je otputovala u Lurd. I taj je doista dne 24. rujna posvjedočio, da je stanje bolesnice u kolovozu bilo još gore, nego u travnju, kad joj je izdao prvu svjedodžbu. Prema tomu i on sam je zaključio: »Ovo ozdravljenje ne može sadanja znanost naravnim načinom protumačiti«. Kad ga ne može ni protumačiti, kako bi ga tek mogla proizvesti. Stoga čast i hvala Gospodaru života i zdravlja i Njegovoj presvetoj Majci!

Drugi mali miljenik Gospin bio je ove godine *Jakov Fleury (Fleri)* također sa 12 godina, koji je došao u Lurd sa hodočašćem o svetkovini svete Krunice. Roditelji su mu zdravi, no njega je mučio škrlet već u petoj godini, a g. 1918. bila i njega uhvatila »španjolska«. Posljedice mu ostale i liječnici u Bordeaux-u ustanovili u prosincu iste godine Pottovu bolest hrptenjače. Cijele slijedeće godine liječili ga pomoću steznika od gipsa, sunčanjem i t. d. I bilo mu mrvičak bolje, ali ga opet obuzela potpuna uzetost, proti kojoj nije pomoglo ni koso ležanje, ni elektriciteta ni sva pomoć glasovitih liječnika velikoga Bordoa. Dne 7. X. svjedoči još Dr. Baudet (Bode) i Dr. Rocher sa dječje klinike, da malog Jakova muči uzetost sa padavičavom drhtavicom i da mu je nemoguće hodati.

Dne 11. listopada okvasili mu na Gospinom vrelu čelo, zatiljak i noge i odmah je rekao da mu je bolje. No tek drugi dan, kad je pribivao sv. Misi i poslije nje ga uronili u vodu — onako ukočena na ležeći — iznenada

se sam osovio i što već nije tri godine činio, prohodao je i izašao sam iz kupke. U liječničkom uredu pravili s njim sve moguće pokuse u kretnjama, kucanju po kralješčima i t. d. a mali Jakov skakutao svježe i veselo, kao da i nije nikad bio bolestan. Tko hoće čitati dotične liječničke svjedodžbe, naka pogleda br. 7—8. »Annales de Notre Dame de Lourdes« od g. 1923. na str. 146 i slijedećima.

Mi pak vidimo, da se čudesa u katoličkoj Crkvi još i danas događaju i da njima svemogući Bog potvrđuje, da on živi i da ga katolička Crkva jedina pravo štuje. Vidimo i to, da je lijepo i korisno štovanje Bl. Dj. Marije, a kongreganisti, djeca Marijina, plemenito čine, kad se tom štovanju posvećuju.

J. V.

Vijesti.

Novigrad na Dobri. Osjećamo potrebu, da se nakon dulje šutnje javimo u našem milom »Vjesniku«. Kad je ono bio otišao naš župnik i upravitelj naše kongregacije, neki su nam proricali, da će naše kongregacije u skoro nestati. Hvala Bogu i bl. Dj. Mariji, kongregacija naša postoji i danas, kongregacija naša djeluje pod ravnanjem novog g. upravitelja. Veselo smo se spremle u Zagreb na euharistijski kongres, pak je osam naših članica sa zastavom prisustvovalo onoj divnoj, nepreglednoj povorci u euharistij. procesiji u Zagrebu. Bilo bi nas pošlo mnogo više, ali i kod nas, kao što i drugdje, našlo se zaslijepljenih jadnika, koji su protiv kongresa iznašali upravo nevjerojatno lude i opake prigovore, i na sve moguće načine odvraćali narod, neka ne ide na kongres. Možda ti siromasi nijesu ni znali, da su u službi najljućih neprijatelja hrvatskoga naroda t. j. neprijatelja svete katoličke vjere! Bilo kako bilo, Bog je dopustio i ovaj put, da neprijatelji rovare, a to zato, da kongres bude imao i taj plod, da se pošteni svijet do kraja osvjedoči, kako nikada ne smijemo povjerovati Božjim neprijateljima. Svaki se put naime pokazalo, da lažu i zavaravaju.

Sretne smo, što smo uz put na kongres mogle posjetiti u Odri svog bivšeg upravitelja, koji nas je sa svojom novom kongregacijom srdačno dočekao, i što smo onda zajedno bili na euharist. procesiji pod našom zastavom. Ugodno nam je bilo, kad smo prolazeći Zagrebom u procesiji slušale stotine šapata: »Ovo je lijepi barjak«, »vidi onu krasnu zastavu« itd. Prigodom kongresa vidjele smo svojim očima, što su i što mogu vjerska katol. društva, napose kongregacije. Sve, što smo vidjele, čule i osjećale na kongresu, napunilo je naša srca još većom ljubavi do nebeske Majke Marije, još većom privrženosti Isusu euharistijskomu, komu neka je vječna slava i zahvala. J. K.

Grohote, otok Šolta. Naše djevojačko društvo utemeljeno je g. 1917. Sada ima 44 članice. Svetu Pričest primamo svaki prvi petak u mjesecu. Upravitelj nam je vlč. Dr. Marin Bežić, upr. župe, koji nam svake prve nedjelje drži sastanak. Ali na žalost nemamo crkve, jer se nova nije dogradila, a stara je bila porušena, pak ne možemo obavljati sve pobožnosti, kako bi mi željele. Osim toga dogodila nam se prošle godine velika nesreća, jer je jedan ludak provalio u privremenu našu crkvu i počinio veliku štetu, između ostaloga polupao i maleni kip Presv. Srca Isusova. Koliko nas je to ražalostilo, toliko opet probudilo u nami ljubav prema Presv. Srcu i odlučile smo nabaviti i veći i ljepši kip. Očekujemo ga svaki dan. Blagdan Presv. Srca je radi toga ove godine bio bez obične procesije, ali zato je pobožnost ipak svake godine sve veća u našem mjestu na ovaj blagdan. Pristupilo je dosta svijeta na sv. Pričest, a bila je i prva sv. Pričest za djecu. Žalimo samo, što nemamo crkve i molimo Božansko Srce, da blagoslovi nastojanje našeg župnika, koji je uložio sve sile, da dovrši hram Božji na veliku našu duševnu potrebu i utjehu. — Jerka Blašković, glavarica: File Becić, tajnica.

Misijski vjesnik.

I Afrika štuje Srce Isusovo.

»Da si brzo sašao, Zakeju, jer danas imam k tebi doći!« Tako reče jednoć božanski Spasitelj, ganut željom carinika, koji se popeo na smokvu, da bi ga vidio.

Tako ima i usred poganskih naroda, davno zaboravljenih, u nutrini tamne zemlje, lijepih duša, željnih istine i žednih svjetlosti. Njekoji, a tih je žalibože samo malo, jer je broj misionara još tako neznatan, gledaju poslanika božjega kako kraj njih prolazi. Ganuti njegovom nesebičnom ljubavi, njegovim siromaštvom, njegovim samoprijegorom, htjeli bi ga izbliza vidjeti, htjeli bi se dati poučiti i s njim moliti . . .

Kako misionar odgovara na želje dobrih duša? On pozivlje riječima pretvorbe euharistijskog Boga s neba na Oltar. U tamnoj, prostoj kapelici nalazi božanski Gost svoj stan, jer mu je »veselje stanovati usred sinova ljudskih«, čije je on duše vlastitom krvi oprao.

Kao što se u oblačnoj noći tu i tamo opaža po koja svijetla zvijezda, tako i u gustoj noći poganstva svijetli zvijezda ljubavi, Isus u presvetom Sakramentu. K ovoj zvijezdi ljubavi dolaze novoobraćenici, da se mole, kako ih je to Crkva naučila, ili kako ih potiče u osamljenim časovima njihovo prosto i ponizno srce. Nađu se oni oko svetoga stola, da primaju kruh ovaj andeoski, njeki prama prilikama svaki mjesec, svakog tjedna pa i danomice. Koji su bliže nastanjeni umiju i po čitav sat ostati pred svetim Sakramentom. Navlastito pak gorljivo su posvećeni prvi petki u mjesecu.

Isto tako posveta obitelji presvetom Srcu uvedena je u većini vikarijata i apostolskih prefektura. Misionski biskupi umiju o tomu puni radosti pisati. Društvo svetoga Petra Klavera, koje je kao hranitelj afričkih Misija, rado uzima svaku prigodu da raširi kod crnaca štovanje presvetoga Srca Isusova, i da mu tako pruži naknadu za tolike uvrede, što mu ih nanose toliki neprijatelji svete vjere u »prosvijetljenoj« Evropi. Grofica Ledóhovska, utemeljiteljica i prva upraviteljica ovoga Društva, malo prije svoje blažene smrti u Rimu — 6. srpnja 1922. — pobrinula se, da pošalje lijepi broj velikih slika Srca Isusova biskupima afrikanskih misija, za posvetu obitelji. Ovaj dar je bio sa svih strana primljen najvećom radošću. Evo ovdje donašamo samo njekoliko izraza zahvalnosti iz raznih pisama.

»Vaše će mi slike pomoći, da se raširi ljubav presvetomu Srcu, koje se u našoj misiji sve više štuje. Prvi se petak uprav velikim žarom obavlja. Mnogi naši novokršteni dolaze iz daljine 30 i 60 kilometara, da primu naknadnu sv. Pričest«. (Biskup Dantin, Betafo, Madagaskar.)

»Ja sam dao jednu od Vaših slika kršćaninu, koji je oženjen sa muslimankom. Žena je željela da ta slika dobije u kući počasno mjesto i od onda ona ćuti pravu naklonost kršćanskoj vjeri« (Mgr. Nauet, Ghardaïa. Sahara.

»Meni je samo žao da nemam više tih lijepih slika, da dadem po jednu svakoj kršćanskoj obitelji«. (Biskup Neville, Zanzibar.)

»Moj je apostolski vikarijat sasvim posvećen presvetomu Srcu Isusovu, i posveta obitelji sve se više širi i mnogo dobra čini«. (Biskup Clercq, Gornji Kassai.)

Primi, dragi Isuse,
našu ljubav,
naše molitve,
naše trpljenje,
naš rad,
naše darove,
naše svladavanje,
u novoj godini
za oslobođenje
za obraćenje
siromašnih pogana!

»Da bi ja još imao 200 takvih slika, onda bi im pripravio ulaz u sve obitelji kršćanske. Navlastito je u Mussues Srce Isusovo prava čudesa učinilo, otkad smo mu ondje crkvu sagradili«. (P. Cancella, Lunda, Angola.)

Sigurno će biti veseli mnogi štovatelji presvetoga Srca Isusova, osobito oni koji su mu se već posvetom obitelji prikazali, da mogu postati apostoli Srca Isusova za Afriku. Društvo svetoga Petra Klavera prima srdačnom zahvalnošću darove u novcu ili u stvarima, osobito će dobro doći lijepe slike presv. Srca, za tu svetu svrhu.

Sibirski prognanik.

Svećenik Valerijan Gromadski.

Prema P. Huonderu priredio T. Tutek D. I.

ZEMLJA PROGONSTVA.

Poznato je da je Sibirija zemlja progonstva, u koju je Rusija slala na tisuće i tisuće sužanja. Njih bi predala oštrim zubima strahovite studeni i neumoljivoj bijedi te ogromne hladne pustare. U samoj godini 1894., nakon ustanka Poljaka, bude prognano više od 93.000 zločinaca. Godine 1901. bilo ih je prognano 300.923., medu njima 30.072 žene. Medu prognanicima bilo je mnogo svećenika, što više i biskupa. Ma da je to za njih bio gorki kalež, to je ipak njihov udes po Božjem Promislu postao izvor neprocjenjive utjehe za siromašne prognanike. Dostojni svoga svetoga zvanja, zaboraviše svoj vlastiti udes te postadoše stotinama i hiljadama andelima ljubavi i milosrda. Jedan takav vrli svećenik, pravi otac prognanih bijednika, jest Valerijan Gromadski. Iznijet ćemo najljepše sličice iz njegova požrtvovnog rada, iz kojih svijetli sva plemenitost i ljepota njegove svećeničke duše.

OD ROĐENJA DO SUŽANJSTVA.

Valerijan Gromadski rodio se u Žitomiru, u Volinju. Već od rane mladosti vukla ga želja da bude svećenikom. Primivši sv. red bude imenovan pomoćnim svećenikom u Harohovu u Volinji. Ovdje se pričini ruskoj vladi sumnjiv, a ne zna se s kakova razloga, i bje god. 1861. prognan u Sibiriju. Put ga vodio kroz grad Omsk. Ovdje ga oduševljeno primi nekoliko stotina katolika, sretni da mogu nakon toliko vremena primiti opet sv. Otajstva i biti kod sv. Mise. Ovdje ostade »otac Gromadski« kao vjerni pastir siromašnih i zapuštenih ovčica, dok ga god. 1869. ne posla njegov biskup u Tomsk, a god. 1882. njegov metropolita Cintovt ne imenova župnikom Tomskoga okružja.

VELIČINA SIBIRSKIH POKRAJINA I ŽUPA.

Pojedine ruske provincije nadilaze veličinom najveća evropska kraljevstva. Tako pokrajina Jakutsk veća je 15 puta od V. Britanije, pokrajina Tobolsk dva puta kao Francuska, a pokrajina Tomska dva puta kao Njemačka i t. d. Po tim ogromnim pokrajinama živjelo je tada 30—40 hiljada katolika, gotovo samih prognanih Poljaka. I pojedine župe bile su ogromne po svom prostoru. Tako baš župa Tomska, župa Oca Gromadskoga, bila je velika po prilici dva puta kao Bosna. Po tome se može suditi, što su imali trpjeti i svladavati »sibirski misijonari«, a medu njima i Otac Gromadski.

ŽRTVA I UTJEHA.

U Studenom 1871. piše svojoj majci ovako: »Ja sam, Bogu hvala, posve zdrav i mogu raditi u vinogradu Gospodnjem za ove siromašne ljude. Ganutljiva bijaše radost, što se odrazivala s njihova lica, kada su opet po prvi put vidjeli svećenika i imali sreću da se ispovjede i slušaju sv. Misu. Godine i godine bili su lišeni te sreće. O kako se čovjek pobožno moli, kad mjesto zvuka orgulja i pjevanja prate sv. Misu suze i jecaji! Pa i kadšto kad pjevaju, njihovi se glasovi odzvanjaju tako ganutljivo, tako dirljivo i čuvstveno, da često i sam moram plakati. O kako je usko spojena njihova sudba s mojim srcem! Godine i godine nije im bilo moguće da prime Kruh Anđeoski ili koju drugu ma i najmanju duhovnu utjehu. Krstio sam mnogo djece, pa i u dobi od 4—5 god. Samo uz silan trud mogu Ti dati pojam o svom životu, u kom se neprestano izmjenjuju radost i žalost«.

DALEKO . . . DALEKO ZA SVOJIM OVCAMA.

God. 1872. piše majci iz Tomska ovako: »Upravo se povratih s duga puta. Snijeg je neobično silno zapao tako, da su konji često do ušiju propali u nj. Dok sam opkoljen brdinama i snijegom lutao na svojim saonicama po šumama i pustarama, obavljao sam svoju molitvu i mislio na te. Samo zveka praporaca na konjima prekidala bi duboku tišinu. Ovo putovnje trajalo je 6 mjeseci, a prešao sam oko 10.000 km. Krstio sam 100 djece, blagoslovio 20 brakova i ispovjedio više hiljada ljudi. Nekoji umriješe odmah iza odriješenja, a nekoji čudnovato ozdraviše, primivši sv. Otajstva. Na koncu sam morao skupiti sve sile, da dovršim ono što bijah započeo, tako sam se bio umorio«.

TJEŠITELJ BIJEDNIH I SIROMAŠNIH.

»Jednoga dana zaputim se u jedno osamljeno mjestance, gdje su živjele dvije katol. obitelji. Pođoh prijekim putem. Neki seljak gonio je tuda voz slame. Kad

opazi, da iz šume dolaze saonice, pristupi k mojemu kočijašu i zapita ga, ko sam i što sam. »Katolički svećenik«, glasio je odgovor. Njem od čuda i nekako ne vjerujući približi se k saonicama i pozdravi: »Hvaljen Isus«. »U vijeke, Amen«, odgovorim mu. Tek što je čuo moj odgovor, ispusti iz ruke šubaru i rukavice i stajaše neko vrijeme nepomično. Tada pak popusti uzde svojim čuvstvima. Nije plakao, već je od silnog ganuća doista kao bik rikao. Nijesam se mogao uzdržati od suza. Odmah ispregne konja i pojuri natrag u seoce, da javi veselu vijest. Naskoro opazim malu četicu gdje se žuri k meni. Uajke su držale visoko svoju nejačad, da je blagoslovim. Obasuše mi ruke cjelovima, a neki mi ljubljahu i skute. Veoma me gostoljubivo pogostiše, svaki mi je davao, štogod je imao, misleći da za me nije ništa dobro. Morao sam više dana ostati kod njih, krsteći djecu, pokapajući mrtve, blagosivljajući kuće i tješeći ih otajstvima Ispovijedi i Pričesti. Na rastanku ponovi se isti prizor kao i kad smo se sastali.

ČEŽNJA ZA RODNIM KRAJEM.

Bol, što sibirskog prognanika najviše tišti jest čežnja za milim domom, za dragim ukućanima. Ova muka nije mimoišla ni Oca Gromadskoga. On se tuži svojoj majci: »Često imam takove časove, koji su doista teška kušanja; ali nek se vrši sveta volja Božja. Ona je za nas najbolji i najsigurniji put«. Drugi put piše opet ovako: »Danas sam bio jako žalostan i tužan; ali kad pogledam na križ, što mi ga poslaše iz Rima, prikazujem Isusu Kristu svoje veliko čeznuće za kućom i svoju veliku osamljenost. Primio sam tvoje pismo. Bog šalje i tugu i radost, na vijeke neka bude slavljeno njegovo sveto Ime!«

PO ZIMI I SNIJEGU ZA NEUMRLIM DUŠAMA.

Revnost Oca Gromadskoga za neumrle duše upravo je junačka. Čujmo samoga njega. »Naskoro moram opet ići na podnožje Altajskih gora, da svojoj siromašnoj braći podijelim vjersku utjehu. Snijeg je tako velik, da je sada nemoguće putovati. Valja mi pričekati južnjak. Ova je godina bila vrlo žalosna, a zima neobično studena i duga. 2. veljače pozvaše me k jednom bolesniku na umoru. Vozili smo se čitave sate i zalutali u šumi s pravoga puta. No, Bogu hvala, došao sam za vremena, da pružim siromahu sv. Sakramente. Bijaše upravo strašna noć. U jutro se našlo 80 ljudi smrznutih. U mnogom pogledu još je gore, kad naiednom dođe jugovina. Tada kolibe stoje neko vrijeme pod vodom, a mnogo se ljudi utopi. Opasno je prelaziti preko sibirskih rijeka, kad nabujaju. Jedna siromašna majka trudila se da spasi svoje dijete, koje joj bijaše ispalo iz čamca, u kom su htjeli da se spase od povodnje. Tada ispusti iz naručaja i najmanje dijete, i tako izgubi oboje. Jednog drugog dana odnesoše valovi konja i konjanika. Nije bilo moguće priteći u pomoć. Neprestano moramo istim pogiblima gledati u oči, ali vazda osjećamo radost, kad možemo štogod učiniti na slavu Božju«.

(Nastavlja se.)

Knjištvo.

Franjo Weiss: Euharistija život i duša naša. Izdala »Đačka kat. liga« Zagreb I. Kaptol 29. Stoji Din. 5. — Na 40 stranica nanizane su vrlo pobudne misli o potrebi i koristi sv. pričesti za čestit život. Dobro dolazi svakomu: onomu, koji se još ne pričešća često, da to zavoli; onomu, koji to već čini, da imade još veću korist. —

Dr. Fran Biničkí: Katolička Crkva i znanost. Hrvatska tiskara, Mostar. Cijena Din. 12. — Odlični pisac navodi tude više od tisuću učenjaka i ljudi zaslužnih za sve znanosti, koji su s velikim svojim znanjem spajali i živu vjeru te ostali do groba vjerni sinovi katoličke Crkve. Čita se vrlo ugodno i svakome osvježi katoličko uvjerenje i ponos.

Društvo sv. Jeronima u Zagrebu, Trenkova ul. 1. izdalo je ove godine uz vrlo lijepi kalendar »Danicu« još i ove knjižice: Dr. J. Lončarić »Budi ponosan, što si katolik«. Narcis Jenko: »Bosančice« pripovijesti iz hrv. pučkog života. Vinko Bek: »Kokoši«. Sve četiri knjižice dobiju članovi za Din. 12, nečlanovi dvostruko. Tko plati Din. 5 postaje doživotni član društva sv. Jeronima.

Kra ke zahvale.

Anaconda Mont. PG Za očuvanje od pogibli u radu i teškoj bolesti, pa šalje 2 dolara za sv. Misu i Svetište S. I. — *Beograd* ML Šalje 150 din. kao zahvala za podijeljenu milost. — IK Jedan uspjeli slučaj u službi i sreću i napredak u obitelji. — *Brčko-Boće PR* Operacija dragom ocu sretno uspjela milošću Bož. Liječnika. — *Cavtat KV* Ozdravila darom Bož. Srca od prsne boli. — *Drenovci* IH U znak zahvalnosti za primljenu milost šalje dar. — *Goričan ML* Četiri puta pomagao Bož. Branitelj na sudu. — *Gjurgjevac* CN Povratilo joj se zdravlje. — MR U velikoj potrebi duševnoj i tjelesnoj pomoglo Srce Isusovo i Majka Marija. — MŠ Pomoglo mu Presv. Srce i Bl. Djevica pri blagu i gospodarstvu. — *Kamenica* MH Utješilo ostavljenu u trim teškoćama. — *Križevci* AP Sretno položio ispite. — *Kutjevo* AZ Izbavilo ju iz teške tuge. — *Kukuljevci* AA Ostala zdrava majka i dijete u četvrtom teškom porodu, jer se pouzdavala u jakost Bož. Srca. — *Lekenik* KP Uvijek ju nesreća prati, no ovaj put se utekla Bož. Srcu i ono joj pomoglo pri gospodarstvu. — *Ljubljana* NZ Ruskinji katolikinji ozdravio muž i primila mnogo drugih dobročinstva od Presv. Srca. — *Mikluševci* DL Šaljem dar za ures Svetišta kao zahvalu za primljenu milost. — *Našice* JR U teškim prilikama s lijepim uspjehom položio ispit. — *Nijemci* KŽ Pomoglo mi S. I. u mnogim potrebama. — *Novisad* IN U zdvojnosti da ne izgubim majku zazovem Bož. Srce na pomoć i Ono mi je spasilo. — *Orolik* AG Šaljemo dar i ponovno zahvaljujemo za primljenu milost. — *Prelog* MM Zahvalna za povraćeno zdravlje šalje 100 d. za Svetište. — KK U teškoj nevolji za stan utekla se obitelj Presv. Srcu i sretno ga postigla. — *Petrinja* GJ Na pouzdanu molitvu naglo joj prestale ljute reumatične boli. — *Podgajci* KK Zadobila natrag duševno i tjelesno zdravlje. — *Račinovci* MV Na ispitu sretno prošla i mnogo drugih milosti primila od Bož. Srca. — *Slatina* JT Pomoću Presv. Srca postigao mjesto, koje je radi stana za obitelj želio. —*Sleme* TG Sretan porod, dobro zdravlje i puno drugih milosti isprosila od Bož. Srca. — *Semeljci* MS Majka obitelji ozdravila od pogibeljnog otrovanja živaca. — *Split* AN Ustrajnom molitvom ozdravila od teške bolesti. — *Starigrad* KF Šalje milodar za primljenu milost po obećanju. — *Suhopolje* AK Dobila muža, kojeg si je željela i više raznih milosti. — *Subotica Podr.* VJ U najljućim bolima pomoglo Bož. Srce. — *Sv. Ivan Zelina* AV Darom Presv. Srca digla se iz opasne bolesti. — *Vareš* AP Postila 9 petaka Srcu Isusovu i 9 utoraka sv. Anti pa isprosila zdravlje svom dragom bratu. — *Varaždin* MD Zahvalna za sretan porod šalje 50 d. za Svetište. — *Valpovo* AW Samo Srcu Isusovu zahvaljuje, što je ozdravila od teške bolesti. — KT Obećavši milodar i sv. Misu zadobila zdravlje. — *Vratišinec* NN Moleći devetnicu riješila se vrlo neugodne bolesti i bez operacije. — *Zagreb* ML Bož. Srcu i Bl. Djevici hvala na udijeljenim milostima prošle godine. — NT Slava Pr. Srcu, hvala Bl. Djevici i sv. Alojziju što mi pomogoše u nauci i drugim potrebama. — RM Presv. Srcu i sv. Anti hvala za uspjeh na ispitu. — *Zemun* EB U skrajnjoj nevolji za uzdržavanje obitelji pomoglo Presv. Srce. —

Milodari.

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Bakar TM 10 Badavaljci JE 10 Brestača Stj. R. 2·50 Brod na S. AM 20 Garešnica, žup. ur. 25 Gjurgjevac KH 15 Lacići PK 10 Lumbarda PJ 5 Podgajci podr. KK 5 Prelog MM 100 Split Lj. K. 10 Starigrad KF 10.

Za obnovu Svetišta S. I.: Anaconda P. Gusić 1 dolar Davson A. Sepić 1 dolar Djakovo AB 50 Dolina AS 100 (za zvono) Glina IB 50 Gjurgjevac MŠ 10 Kamenica KN 10 Križevac AV 10 Mikluševci DL 25 Sacramenta M. Radić 1 dolar Slatina JT 25 Varaždin St. i MD 50 *Brilliant Amerika* Fr. Iskra 1 dolar, M. Starčević 1 d., M. Kunikela 1 d., J. Jakovac 5 dolara, Ivan Gašparić 5 d., M. Briška 50 c., J. Jardas 50 c., *Youngstown* M. Barić 5 dolara.

Za krnh sv. Ante: Gola JB 12·50 Gjurgjevac KH 15 DL 10 Ilok Stj. B. 10 Ivanska MJ 10 Mala Subotica AB 60.

Za sveć. pomladak: Vareš AP 100. —

Za Rusiju: Steelton Pa JZ 150 Split Kongr. višeškolaca 40. —

Za sv. Mise: Bakar TM 10 Beničanci TK 20 Djakovo AB 30 Kobaš AN 10 Marjanci KT 15 Podgajci podr. KK 15 Rača KD 100 Split AN 100 Sunja MD 38.

Za rašir. Glasn. S. I.: Antunovac JP 15 Babina Greda MV 500 Bakar NN 25 TM 10 Beograd IK 500 ML 150 Cavtat NV 10 Drenovci IH 5 Duguesne Pa K. Sučević 1 dolar; za svetu Misu 1 dolar, za kruh sv. Ante 5 dolara. Gola JB 12·50 Goričan LM 25 Gjurgjevac CN 5 Kamenica MH 20 Kukujevci AA 10 Kunišinci PB 10 Kutjevo ZA 10 Lekenik KP 5 Marjanci KT 15 Nedelišče ED 5 Novisad IN 50·50 Orehovica RB 10 Orolik F. i A. G. 15 Osijek DB 20 Račinovci MV 30 Sarajevo AR 10 Zagreb R. Br. 30.

Za misije među poganima: Bakar TM 50 Botovo IB 20 Djakovo AB 20 Mala Gorica BM 100 (za otkup crnaca) Steelton Pa JZ 160 Split Gimnazijalci 100 NN 100 (za otkup 2 poganč. 1 muško i 1 žensko) Zagreb Gimnazijalci našli i poklanjaju 10 Zemun JO 25 P. Monis iz Amerike 80.

Za izgorjelu parokiju u Žumberku: Zemun JB 50.

Za crkvu sv. Stjepana: Brestača Stj. R. 2·50.

Za crkvu sv. Petra: Brestača Stj. R. 2·50.

Za Samostan sv. Franje: Brestača Stj. R. 2·50.

Za sv. Grob u Jeruzal.: Brestača Stj. R. 5.

Kalendar Srca Isusova i Marijina za god. 1924.

donosi među ostalim veliki vrlo zanimiv članak obljubljenog pučkog pisca p elata M. Rihta ića,

o ljudskom srcu,

u kom tumači pomoću 10 veliki i oštrih slika tajne ljudske duše. Već samim ovim člankom prikladan je ovaj kalender da bude trajno lijepo štivo svakoj kući. Pomoću tih slika može učiti dobru [illegible]ebe i druge i onaj koji nezna čitati.

Dobije se za 10 dinara kod

UPRAVE GLASNIKA S. I.
ZAGREB I. Pošt. pret. 147.

Urednik: J. Vrbanek D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

GLASNIK
SRCA ISUSOVA
IHS

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

PRETPLATA »GLASNIKU PRESVETOG SRCA ISUSOVA« IZNOSI ZA G. 1924. ZA CIJELU GODINU S POŠTOM ILI NA RUKE 12 DIN., ZA AMERIKU I INOZEMSTVO 24 DIN.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

Toliki mladići i djevojke postanu nesretni, kad se zavole, a ne mogu se uzeti. Kako će ipak sačuvati volju za život i svoje poštenje lijepo im pokazuje iskrena ispovijest jedne hrvatske odlične djevojke u

KALENDARU SRCA ISUSOVA I MARIJINA ZA 1924.

pod naslovom »*Kako sam postala sretna*«.

Ima u tom Kalendaru još i mnogo druge pouke i plemenite zabave. Dobiva se za 10 Din. kod

UPRAVE GLAS. SRCA ISUSOVA.
ZAGREB I. Palmotić 33. Pošt. pret. 147.

PO DOBROM ŠTIVU.

Ne mogu da Vam ne opišem dva dogodaja, što se zbila u mom selu *čitanjem ljetošnjeg kalendara Presv. Srca Isusova i Marijina.*

Neka žena živjela dulje vremena u mržnji sa svojim bratom i njegovom ženom. Dođe ona slučajno k susjedi, koja je kupila i čitala taj kalendar. Kad je vidjela u Kalendaru naslikane one grozote, što su u srcu okorjela grješnika, odmah je pošla k bratu i š njime se izmirila. Slijedećeg jutra izmirila se i s dragim Bogom u ispovijedi.

Drugi slučaj bio s mojim susjedom, koji se još negdje u ratu zadnji put ispovjedio. Došao on k meni, pa mu ja u razgovoru ponudim Kalendar Srca Isusova. Gledao on i išlo mu k srcu. Slijedeće nedjelje eto i njega svetoj ispovijedi. Hvala Bogu i Srcu Isusovu, koji po lijepom štivu toga Kalendara vraća mir dušama i obiteljima! Molim Vas, da mi još pošaljete 10 komada, ufam se da će i ti brzo proći. *M. D. Trnava Đ.*

KOD UPRAVE GLASNIKA S. I. DOBIJE SE JOŠ:

Krasan molitvenik »Srce Isusovo« — u platno vezan Din. 20; sa zlatorezom Din. 25; u koži sa zlatom Din. 60.

»Kongreganist« i »Kongreganistica« obični vez Din. 8; u crno platno Din. 10; zlatorez Din. 12-50. —

S. Babunović D. I. Česta sv. pričest Din. 5.

S. Babunović D. I. Sv. Margareta M. Al. Din. 6

J. Predragović D. I. Život sv. Ivana Berchmansa Din. 5.

J. Vrbanek D. I. Pomoć obitelji. Din. 3.

Sveta ura za klanjanje pred Presvetim. Din. 2.

Dopisnice sa svetim slikama 100 komada po 25 din. — na bijelom papiru 100 komada 40 dinara. —

Velike slike Srca Isusova po 10 i 20 dinara.

U svim ovim cijenama uračunana je i obična poštarina. Za Ameriku sve dvostruko radi skupe poštarine i gubitka.

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. **1924.** **Broj 2.**

Katolička sveučilišta.

Opća nakana za veljaču, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Zar treba da bude i sveučilište katoličko? Pa tamo se uči čista znanost, a ta je valjda ipak za sve ista!

Bez sumnje! Znanost bi trebala da bude ista za sve. Znanost traži zdravim razumom svemu zadnje uzroke i ispituje snošaje stvari. Kako su pak pravila zdravog razuma ista za sve, tako bi trebalo da bude za sve vrijedno i ono, što se po tim pravilima iznade.

Ali eto! Dok zdrav razum čovjeku jasno veli: gdje ima duševnih pojava tu je i duša, koja te pojave proizvodi, jer nema svirke bez svirača kao ni bolesti bez bolesnika, ipak češ čuti na zagrebačkom sveučilištu profesora, kojemu njegov razum veli, da ima duševnog rada bez duše; ima duševnih bolesti, ali duša se ne može dokazati! On to možda veli i bez zle volje, ali je činjenica, da se njegova »znanost« i još nekih njegovih drugova protivi uvjerenju svih naroda i osvjedočenju milijuna baš učenih ljudi. To je onda svakako krīva znanost.

Kako sad ovaj profesor u Zagrebu, tako drugi na drugim sveučilištima uče i učili su krivu znanost. Država ih plati i oni uče što im na pamet pane. Malo tko pita: A što s onim nastradalim mladićima, koje sad jedan profesor zavodi u ovu bludnju, sad drugi u drugu? Što s onim propalim životima i blagom obitelji, koja se uništava školajući sinove i kćeri, a škola im ne pruži mirne budućnosti? Što sa suzama roditeljskim, što ih istiskuju ovakovi profesori rušeći staro poštenje u mladeži?

Pitali se ipak i još danas se pitaju o tom čestiti katolički roditelji u razvijenijih naroda. Pobrinuli se oni po uputi Crkve za svoja vlastita sveučilišta, gdje se goji zaista prava znanost, gdje im djeca sve nauče, što se dobra naučiti može, gdje se usposobe za svako zvanje, ali bez pogibli za zdravo shvaćanje i svoje poštenje. Utemeljili katolička sveučilišta, gdje predavaju samo savjesni katolički profesori, gdje se drži strogi red i marljivo se uči. Stoga i izlaze iz takvih sveučilišta pravi značajevi, požrtvovni rodoljubi. Takova sveučilišta utemeljuje Crkva, kako je to baš ona utemeljila i mnogo sadanjih državnih sveučilišta, jer se kroz stoljeća sama skrbila za napredak znanosti. Kako je baš ona nekad uredila, da se daju naslovi »doktora« i »profesora« na sveučilištu, tako to ona i danas čini, te se u ime Crkve na katoličkim sveučilištima daju ove časti i naslovi.

Utemeljujući i vodeći sveučilišta Crkva vrši svoje božansko poslanje, k' im je ovlaštena, da uči sve narode ne samo prve početke dobra života, već i najdublje istine, kojima se ravna život ljudski i njegov odnos prema božjem Veličanstvu. Napose je to danas prijeko nužno, kad krīva znanost hoće da obori objavljenu istinu božju i tako još većma unesreći rod ljudski.

Takovih katoličkih sveučilišta ima sada po svem svijetu i to u svemu preko 30. Pred dvije godine utemeljena su dva sveučilišta pod osobitom zaštitom presv. Srca, i to u Milanu i u Lublinu. U Americi ih je 14, u Francuskoj 5. Irska ima svoje, Belgija i Švicarska svoje, a u listopadu prošle godine osnovali su i katolički Holandezi svoje u Nimvegenu, rodnom mjestu bl. Petra Kanizija.

I našem je hrvatskom sveučilištu

»duševni otac veliki *biskup Štrossmayer,* a u njegovu mladenačkom životu i brižna majka« — piše g. 1900. rektor Dr. Gj. Arnold, jer mu je poklonio za onda ogromne svote do 90.000 forinti. A koja mu je misao pri tom bila? »Svom dušom i svim srcem želim, da sva univerza, svi profesori i svi đaci sveučilišni uvjereni uvijek o tom budu, da je svakoj znanosti i umjetnosti onaj isti vječiti i nepresahnjivi izvor, koji je i svetoj vjeri našoj. Ono, što Isus Bog naš i spas naš o samom sebi veli: ja sam put istina i život, valja ne samo o vjeri svetoj, nego valja i o svakoj znanosti i umjetnosti. Samo gdje se to jedno i drugo usko i nerazdruživo spaja, tu je znanost i umjetnost zalog boljoj i slobodnijoj budućnosti narodnoj«. Glas. bpa Bos. i Sr. 1899. str. 61.

Kada se već deset godina iza utemeljenja na našem sveučilištu »stalo mladeži našoj pružati mjesto kruha istine kamen laži, mjesto ribe škorpion, mjesto zdrave duševne hrane pošast i otrov« piše isti slavni biskup: »Svaki narod, koji se vječitoga Slova Božjega i njegove svete riječi odriče, propada; a učenost, koja lakoumnim i razvratnim načinom slabi i uništuje svezu, koja nas u kršćanstvu i po kršćanstvu sa svakom krjepošću i značajnošću spaja, kuje grdnj jaram, pod koji se prije ili poslije sloboda, čast, život i budućnost naroda skučiti mora«. Glas. 1886. str. 236.

Ne bi li taj umni biskup, koji je ovo sveučilište u svojoj velikoj duši zamislio i u život ga priveo, i današnjim njegovim profesorima s dubokom boli doviknuo, što im je g. 1898. od oltara svoje veličajne katedrale naglasio: »Učitelji sveučilišta neka znadu, da je početak svake mudrosti i znanosti Bog; i neka imaju na umu, da je samo Bog istina i pravda«. S jednakom bi dubokom boli ponovio, što je prigodom otvorenja sveučilišta — 19. X. 1874. — pisao: »Duša mladića na sveučilištu, da darove istine i znanja primiti može, mora biti skroz kršćanska, jer se znanje i umijenje stiče jedino velikim naporom, jer se valja sam zatajivati, raskošja odricati, sve vrijeme tomu žrtvovati, dobiveni od boga dar razvijati. U istini je Bog, a tko njoj služi, Bogu služi« . . .

Velimo da bi s dubokom boli to pisao, jer je danas na našem hrvatskom sveučilištu više stotina mladića otvorenih bezbožaca, dok je udruženih otvorenih katolika jedva nešto preko 100! Kakovoj tužnoj budućnosti ide u susret s takovom mladosti hrvatski narod! . . .

Jasna je naša dužnost

u takim prilikama. Molitvom, savjetom, uputom nastojati i kod profesora i kod mladeži, da se poštuju kršćanska načela u nauci i životu. Moliti od Bož. Srca, da se ovo naše sveučilište povrati kršćanskomu duhu, ili da nam dade drugog Strossmayera, koji će osnovati drugo, ali pravo katoličko sveučilište, s kojeg bi se širilo pravo svijetlo kršćanske prosvjete, a ne zagušljivi dim bezvjerja. *J. V.*

Jutrenja Bož. Srca.

Zašto mi se mili baš ova slika Isusova prikazanja?

Jer daje Spasitelju onaj izražaj, koji odgovara Pismu i njegovu Srcu. Dolazi u hram Majka Marija, jer je zakon propisao čišćenje; no njoj ga nije trebalo, jer je Djevica prečista.

S počitanjem i čežnjom prikazuje Josip golubiće i plaća otkupninu 5 sekela; ipak ne će otkupiti Dijete. Ono će morati samo pasti žrtvom.

Sretni starci Simeon i Ana daju još zadnji plamsaj života Bogu na čast i iščezavaju u tami Staroga Zavjeta i njegova hrama. Ponad njih već gori luč Novoga Zavjeta, u rukama im se rasplamsalo »*Svijetlo za rasvijetljenje pogana i Slava — Mesija očekivani — odabranoga naroda*«.

Gle, ovaj je postavljen na propast i na ustanak mnogima . . . Luka 2, 34.

To *Svijetlo* je središte događaja, središte proslave Stvoritelja u vasioni . . . Jedva mu je 40 dana. On ipak dolazi punom svijesti u svoj hram. Kao čovjek dolazi prvi puta. No ono u Djetetu sakriveno Božanstvo boravilo je tude u svetinji nad svetinjom od davnine u sjaju oblaka i gledalo poklonike svoje, kako čezne, da im se objavi.

Sad je tude. »Anđeo Zavjeta je došao u svoj hram« kako ga gledao Malahija. 3, 1. Tude je On svoj na svojem, u »kući Oca svojega«. Odatle onaj veličanstveni mir na njegovu licu, u njegovu Srcu.

Taj mir ne mogu da pomute ni proročke riječi starca: »*Postavljen je ovaj za znak, komu će se protuslovit*i«. Protuslovit će mu bogati i moćni, kojima se ne će svidjeti Mesija — *Otkupitelj duša*. Protuslovit će mu baš najviše ovdje u hramu službeni Izrael. Gle, kako se već sada hladno prema njemu vlada. Gdje si Veliki svećeniče, predstavniče naroda? Zašto se ne zanimaš za to Dijete, o komu ti govori plemeniti starac Simeon? Zašto tako brzo ideš od ove siromašne Obitelji i ti svećeniče, koji si primio golubiće za žrtvu?

»Ah! To su siromasi! Pa tko bi se još s njima bavio?«

Taj nehaj i prezir, to kobno proroštvo, krvava su zora kasnih dana Djeteta. Tu zoru to Srce čuti, pozdravlja i mirno ide u susret velikom danu.

Tek Majku žali, k njoj pruža ruku. Ne da uzme od nje bol, nego je združi sobom u boli, da bude su-otkupiteljica ljudskoga roda. »Majko! Zadovoljujmo zajedno našim bolima Ocu za grijehe svijeta!« . . .

Slava Ocu po veledušnom primanju boli, to je jutarnja molitva iz Srca Božanskog Djeteta.

J. V.

Pijo XI. za jedinstvo Slavena u vjeri.

Svaki je papa prijatelj svim narodima, svima dobro želi i čini. Veću pažnju posveti dakako onima, koje bolje pozna, jer znade njihove želje i potrebe. Sadanji sveti Otac pozna baš dobro i Slavenske narode, jer je među njima boravio. Žali on i pomaže u stradanju Ruse, premda ih je samo malo katolika, a katoličke Slavene i pomaže i upućuje, kako da se vjerskim životom i sami pridignu i drugoj nesjedinjenoj svojoj braći da pomognu. Lijepa mu se prilika pružila, da tu svoju ljubav pokaže, prošle jeseni, kad se slavila tristogodišnjica smrti sv. Jozafata, mučenika za sveto jedinstvo Slavena u vjeri. Napisao je tom zgodom krasno pismo svim biskupima svijeta, da ih upozna sa najvećom potrebom Slavena i pozvao ih da ih molitvom i radom pomognu.

Razloživši velike zasluge i mučeničku smrt sv. Jozafata proslijeđuje sv. Otac: »Čini nam se, da čujemo ovu krv »gdje bolje govori nego Abel« (Židovima 12, 24.) i gdje braću Slavene zove, kao nekad, riječima Isusa Krista: »Ovce leže bez pastira. Žao mi je naroda«. I doista, kako ih teške nevolje biju, u kako tjeskobnim prilikama žive! Koliko ubijanje tjelesa! Koliko upropašćivanje duša! Zaista, gledajući bijedu Slavena, jedva u srcu našem, punom očinske ljubavi, možemo da suzdržimo suze«. . .

»Na veliku nam je utjehu, što nam svečani spomen na ovoga slavnog slavenskog biskupa daje lijepu zgodu te pokažemo, kako živo naše očinsko srce kuca za sve istočne Slavene pa da pokažemo sva ona prevelika dobra, što se nalaze u sveopćem jedinstvu svete Crkve«.

»Da se ovo jedinstvo što prije postigne, molimo, da nam po primjeru Jozafatovu pomognu ponajprije svi nesjedinjeni, a zatim sveukupni vjernici

»U ovoj stvari, kao što treba da se Istočnjaci okane svojih predrasuda, nastoje upoznati pravi život Crkve i prestanu Rimskoj Crkvi pripisivati tuđe pogriješke, koje ona osuđuje i nastoji popraviti, tako isto treba da i latinski muževi bolje i dublje upoznadu ćud Istočnjaka, jer je baš po takovom točnom poznavanju djelo Jozafatovo bilo okrunjeno plodom«.

S takvim razumijevanjem i ljubavlju, veli dalje sv. Otac, da je u Rimu utemeljena *visoka škola*, gdje se mogu učeniji s jedne i druge strane bolje sporazumjeti: za tu ljubav radi Crkva, kad *poštuje istočne obrede i jezik* u bogoslužju. Pozivlje na kraju sv. Otac sve na veće *štovanje presvetog Sakramenta* i *Majke Božje*, što je ostalo Istočnjacima zajedničko s nama i što ih je sačuvalo od većeg krivovjerja.

Veledušno i plemenito srce Kristova namjesnika prema Slavenima pokazalo se još i time, što je naredio da se i u Rimu najsvečanije proslavi sv. Jozafat. Bilo je to dne 18. studena, kad je u prisutnosti 12 kardinala i silesije svijeta u jednoj od najljepših crkvi, »Isusovoj« nazvanoj, grkokatolički biskup iz Stanislavova služio sv. Misu slavenskim jezikom po istočnom obredu. Vrlo je bilo utješno, što su kod te svečanosti zajedno sudjelovali i Poljaci i Ruteni Ukrajinci, među kojima je bilo do sada mnogo trvenja.

Slijedimo glas velikoga prijatelja Slavena, Pija XI. te molimo i nastojmo i mi Hrvati, da i naša braća istočni Slaveni upoznadu potpunu istinu te se s njima nađemo u pravdi i ljubavi u jednoj ovčarnici Kristovoj.

Velik je Gospod! . . . Psalam 146, 5.

Ova naša mala slika predočuje ogromnu sliku Presv. Trojstva, što se nalazi u divnom bugarskom narodnom spomeniku u Sofiji, o kom je bilo govora u prvom broju. Nalazi se ta slika na svodu velike kupole i zaprema površinu od 250 četvornih metara. Sama glava Boga Sina je metar visoka. Čar nebeske modrine divno je spojen sa žarom oblaka pa ti se čini, ko da se nebo otvorilo i da ti se samo Božje Veličanstvo objavljuje.

Ogromna slika Presv. Trojstva u bugarskom narodnom spomeniku u Sofiji. Naslikao profesor Mesojedov iz Petrograda.

Veličajni taj prizor divno pomaže čovjeka, da se zanosi do Božanstva. Vjera u Boga, Duha neizmjernoga, najviše je čovjeku s toga teška, što si u svojoj fantaziji ne možemo pravo *predočiti duha*. Čovjeku je u razumu jasno, da mora da živi Početnik svemira. No on i odmah pita: a kakav je? Kako smo naučni, da sve što znamo nekako i gledamo ili inače sjetilima osjećamo, htjeli bi da i neizmjernog Duha nekako sjetilima dohvatimo. A jer to ne može biti, lako nam oslabi i ono uvjerenje, da taj Duh živi.

Stoga nam lijepo pomažu Bogom nadahnuti umjetnici, kad nam ovako bar na neki način izraze savršenstva neizmjernog Bića. Gle kako se na ovoj slici iznad krugova zemaljskih diže svijet Anđeoski, a ovu neizmjernost ispunja Onaj, koji uz gromove na Sinaju objavi: »Ja sam Gospod Bog Tvoj, nemaj drugih bogova uz mene!« Vječnost mu lijepo izrazuje krug oko glave, a svemoć ono lako držanje prstiju, koje treba samo da makne i već bude, što hoće. »Ti si, Gospode, stvorio nebo i zemlju velikom silom svojom i pruženom desnicom svojom!« veli Jeremija 32, 17.

U samome Božanstvu je nedohitna tajna Trojstva: Otac spoznavajući sebe rodi Sina, Riječ, Slovo vječno i Mudrost; a po ljubavi njihovoj vječnoj izlazi iz grudiju Božanstva Duh Sveti. Tri osobe, a jedna Božanska narav.

»Boga nitko ne vidje nikada; jedinorođeni Sin, koji je u krilu Očevu, on ga objavi« svjedoči evanđelista Ivan 1, 18. *J. V.*

Za utjehu patnicima.

M. Kulančić D. I.

Da znaš, patniče, kako si sretan, ne bi se tužio. Klicao bi od radosti po opomeni sv. Jakova apostola. »Svaku radost imajte, braćo moja, kad zapanete u različite napasti«. (Jak. 1, 2). Da su kadri blaženi na nebu zavidili bi ti sreću. Jer oni mogu samo ljubiti Presv. Srce Spasitelja svoga, ali ne mogu više trpjeti za njega, premda bi željeli i patnjom dokazati da ga ljube. To je isključivo naša sreća. Samo mi možemo radom ruku svojih, znojem lica svoga, roneći suze u nevoljama ljubiti preplemenito Srce, koje smo satrli opačinama svojim. Blaženi nemogu više ni za jedan stupanj povećati slavu, što je uživaju. Dok se ti patnjom svojom sve to više uzdižeš u nagradi i slavi, što te čeka. Zato veli i sv. Pavao apostol, da se ničim drugim ne diči, osim u križu Isusa Krista. Pogotovo si sretniji patniče, od svetih duša u

čistilištu.

Jer one samo trpe, strašne muke podnose, a bez ikakve zasluge. Vapiju tebi, patniče, da im dobaciš koju olakšicu, što ju zaslužuješ onda, kad što više podnosiš za Isusa.

A treba li, da ti dokazujem, da si sretniji od prokletih u

paklu?

Blaženi Ivan Vienney veli, da Bog postavi na vrata paklena jednog ispovjednika, sav bi se pakao ispraznio. Pripravni bi bili, kad bi im Bog zato milost udijelio, i nečuvene pokore činiti, samo da se oproste od vječnog prokletstva. Eto, patniče, što Bog njima više nikad ne će podijeliti, to daje tebi u svojoj očinskoj dobroti svaki dan. Tako brižno odmjeri na vagi svaku napast i nevolju, što ti je dopušta, da ni za vlas nije veća od one milosti, što ti je daje, da je svladaš. Promisli, kako bi prokleti držali zapovijedi Božje? Kakvom revnošću bi primali sv. sakramente, prisustvovali sv. Misi, da se mogu još jednom vratiti na zemlju, i osvjedočit će se, da si neizmjerno sretniji od njh. Sretniji si dakle od sviju onih, koji su u vječnosti, bili oni u nebu, bili u čistilištu, bili u paklu.

Ali su patnici sretniji i od onih,

koji na zemlji uživaju.

Sam Isus govori: »Teško vama bogatima, jer imate utjehu svoju. Teško vama, koji ste siti, jer ćete gladovati. Teško vama, koji se smijete sada, jer ćete tugovati i plakati«. (Luk. 6, 24, 25). A blaženima naziva sve one, koji pravde radi trpe progonstvo, koji tuguju, koji su siromašni, milosrdni, miroljubivi, čista srca. A što Isus, koji te ne može prevariti, riječju govori, to je cijelim životom potvrdio. Isus je bio najveći Patnik na zemlji. Od betlehemske štalice, gdje se je porodio, pa sve do tvrdoga križa, na kojem je prikovan umro, neprekidno je patio. Zato se i povedoše za Isusom svi trijezni i pametni ljudi na čelu sa Preslavnom

Majkom Isusovom.

Ona je Djevica premudra, Prijestolje mudrosti. Znala je dobro, što je Bogu najmilije i za nas najkorisnije. A šta je izabrala za se? Nasljedovala je Isusa, najvećega Patnika. Postala je Kraljicom mučenika, Majkom od žalosti. Za Isusom i Premudrom Majkom njegovom pođoše svi Pravednici. Nema nijednoga, koji se ne bi odlikovao u nošnji križa Kristova. Za kim ćeš dakle poći, brate patniče, komu ćeš vjerovati? Varavom svijetu, koji proklinje muke i nevolje, te zato ih svim silama izbjegava? ili Isusu Kristu, koji te ljubezno poziva, da primiš križ svaki dan na svoja ramena, te da ga strpljivo nosiš?

Ne vjeruj svijetu,

jer će te prevariti, kao što je prevario sve one, koji se povedoše za njim. Svijet hoda širokim putem, a taj vodi, kako nas Isus uči, u vječnu propast. Ne vjeruj svijetu ni onda, kad ti obećaje, da ćeš biti srećan, dok si na ovom svijetu. Vremenitu sreću uživaju samo oni, koji trpe Isusa radi. Sv. Ivan Zlatousti iz iskustva govori, kad veli: »Kad bi pogledao dušu čovjeka, koji ljubi zlato, vidio bi je, da je razrovana kao haljina od 10.000 kukaca, jer je luknjama probušena od brîga, i zaudara od grijeha, i puna je rđe«. A sv. Augustin, koji je sve do tridesete godine kušao slasti ovoga svijeta, tvrdi: »Mnogo lakše je svladati strasti, nego strastima zadovoljiti«.

Vjeruj Isusu,

koji ti govori: »Blago vama, kad vas usproklinju i usprogone i uzgovore na vas sve zlo lažući mene radi! Veselite se i radujte se, jer je plaća vaša velika na nebesima!« (Mat. 5, 11, 12). A ne samo na nebesima nagrađuje Bog svoje patnike, nego i ovdje na zemlji, jer koji Boga radi trpi mora reći sa sv. Franjom Asiškim: »Tolika je slava, kojoj se nadam, da me svaka muka veseli«. »Sve ostale stvari osim Boga, veli sv. Bernardo, mogu zabavljati dušu i srce čovječje, ali ga ne mogu zasititi. One mogu pobuditi i podražiti glad, ali ga ne mogu utišati«. Jedino Bog zasićuje naše srce, a do Boga dolazimo patnjom.

A kako tvoje glazbalo?

Jesi li kada promatrao čovjeka, koji hoće da svira koje glazbalo n pr. gusle, tamburu? Jesi! Što si opazio? Opazio si, da nijedan ne udara odmah u glazbalo, već ga najprije ugodi, da mu temeljni glas bude milozvučan, a po tom glasu naravna i druge. Kad je to obavio, a onda majstor svira, da ti ga uho ne može dosta naslušati, a srce se dosta razveseliti. Kad bi kako dobar glazbenik udarao u tamburu, gudio gusle, ili svirao na kakvo glazbalo, koje nije ugođeno, ti ga ne bi mogao slušati, jer bi uho parao, srce trgao, pa bi morao pobjeći.

Imaš ti jedno glazbalo. To glazbalo je srce tvoje, tvoja duša. Duh Sveti želi, da ti na tom glazbalu svaki dan sviraš Bogu, nebeskom našem Ocu, Presvetom Srcu Isusovu, dobroj Majci Mariji. Tvoje misli, želje, čuvstva, nakane, odluke, to su ti čarobni drhtaji tvoga glazbala. To glazbalo tvoje moraš ugoditi, da mu bude milozvučan glas i svirka. Onaj temeljni glas, na koji treba da ugodiš glazbalo jest volja Božja, što se očituje u deset zapovijedi Božjih. Ako je glazbalo srca i duše tvoje štono kažu »raštimano«, ne može Duh sveti na njemu svirati, ne može uho Božje glasova tvojega srca, titraja tvoje duše podnašati. Srce Kristovo mora krvariti, a oko Marijino se žalostiti. Hajde! Posluhni glas Božji, naštimaj glazbalo svoje, da može Duh sv. što više glasova na tvom srcu ovdje udariti, a kroz svu vječnost u nebesima udarati na tvoju radost i vječnu sreću.

Ne zaboravi! Glas, na koji možeš ugoditi glazbalo svoga srca i svoje duše, jest volja Božja. Daj pokušaj, neka nebo i od tebe nešto čuje! Paklene derače i bez tebe je dosta. *L. Rusan, župnik remetski.*

Sv. Pavao Miki, Ivan Goto i Jakov Kisaj.

Mučenici iz Družbe Isusove.

Mjesečni zaštitnici.

F. Hameri D. I.

Mnogo se čita danas o Japanu, kako tamo stanuje narod vrlo darovit, željan naobrazbe, a prošle jeseni teškom kušnjom potresa od Boga pohođen. Već je sv. Franjo Ksaverski iskusio, kako je to sposoban narod i bio je prvi apostol ili misijonar ove poganske zemlje. To vide i danas Isusovci, koji su prije malo godina tamo otvorili sveučilište u Tokiju, samo se je ova nova zgrada žalibože kod potresa prošle godine srušila.

Premda se sv. Franjo mnogo trudio, to je ipak samo nekoliko Japanaca pokrstio; no to bijaše sjeme, koje je rodilo obilnim plodom.

Pričat ću ti, čitatelju moj, o trojici Japanaca, koji su g. 1597. stekli palmu mučeničku na veliku korist mlade japanske crkve. Sva su trojica bila Isusovci.

Prvi se zvao P a v a o Miki. Rodom bijaše iz ugledne japanske obitelji te je već svršio bio i svjetske i bogoslovne nauke, samo mu je još manjkao svećenički red, komu se doskora nadao. Kad eto nastade veliko progonstvo kršćana. Poganin car Taikosama dade i našeg Pavla uhvatiti, jer je već dugo bio kivan na njega. Pavao je naime znao krasno propovijedati i učeno pisati i tako predobi mnogo svojih zemljaka za katoličku vjeru.

S njim je bio uhićen I v a n Goto, mlađi klerik od 18 godina i stari brat lajik J a k o v, koji je ujedno bio katehista, t. j. podučavao kršćenike u svetoj vjeri.

Najprije su našim mučenicima na javnom trgu u Mejaku odrezali polovicu lijevog uha te su ih onda na kolima po cijeloj zemlji naokolo vozili, da se kršćani uplaše i pogani da se odvrate od katoličke vjere. No dogodilo se baš obratno. Sv. Pavao Miki posvuda je sa svojih kola oduševljeno propovijedao katoličku vjeru. Kad su ljudi to čuli i vidjeli, kako su sveti mučenici usred poruga i pogrda veseli i prijazni, obratili se mnogi. Dapače i od uznika, koji su s njima bili u raznim tamnicama, dali se neki pokrstiti, a na jednom mjestu i sam predstojnik.

Sad su bonci, t. j. poganski svećenici, odletili k caru te mu doviknuli: »Šta si uradio care? Hotio si utamaniti ovu prokletu zapadnu sljedbu, no eto baš si je još više raširio«. Tad odredi bijesan Taikosama, da imaju ona trojica dne 5. veljače biti razapeti.

Blizu japanskog grada Nangasakija ima jedan brežuljak, koji još dandanas vrlo štuju japanski katolici, dapače i kršćanska crkva kruni njegov vrh. To bijaše ono mjesto, koje su naši sv. mučenici orosili svojom krvlju. Kad su tamo došli, već su bili usađeni križevi za njih. Po japanskom običaju nijesu bili sveti mučenici prikovani na njih, nego privezani te su nogama stajati na daski. Naokolo bijaše veliko mnoštvo naroda, što pogana, što kršćana. Među kršćanima bijaše i Ivin otac, te je namigavao svojem mladom sinu, a ovaj mu opet smiješeći odzdravio. Nije se znalo, da li je otac ili sin veseliji. Tad stane otac Pavao propovijedati kršćansku vjeru, kako je samo on to znao, da su svi ganuti bili promatrajući, kako ova vjera daje toliko srčanosti u času smrti.

Krvnici videći, da je skrajnje vrijeme ako neće, da se svi prisutni pokrste, počeše svoj krvavi posao. Svakom sv. mučeniku zabodoše po dva koplja od boka do drugog ramena i tako izdahnu junaci na križu po uzoru svog učitelja, a sv. Pavao imao je baš i 33 godine poput Isusa.

Šta da učimo od ove trojice? Otvorimo misnu knjigu te čitajmo riječi sv. Pavla apoštola na početku njihove mise:

»U strpljivosti trčimo k svojoj predstojećoj borbi gledajući na začetnika i dovršitelja svoje vjere, koji za veselje, što ga je čekalo, pretrpio križ te nije mario za ruglo«. Židovima 12, 2.

Naš križ je naša služba, naš posao, naše muke i poteškoće.

Tri sv. japanska mučenika, Isusovci: Pavao Miki, svećenik u sredini; Jakov Kisai, starac brat pomoćnik lijevo; Ivan Goto, mladi skolastik s desna.

Na apostolskom putu.

Kad se opravdano veli, da je rad za dobru štampu »apostolski rad«, pravo se veli i za onoga, koji samo za dobru štampu putuje, da je na »apostolskom putu«, to jest na Božjem putu da raširi dobro. To je pravo moderno hodočašće.

Puno ih sada o mijeni godine, osobito u »bijelom tjednu« t. j. tjednu dobre štampe tako »hodočastilo«. Eto opet jednoga svima dobrima na veselje. »Nije od potrebe, ali ću Vam ipak označiti u kratko, kuda sam sve i kako Kalendar raspačao. U St. Mikanovcima 91 komad. Uputim se u Strižívojnu i rasprodam 9 komada. Odavle u Đurđance i rasprodam 12 komada. Zaputim se u Prkovce i kraj svega zla ipak prodam 4 komada. U blaženom seocu Mrzoviću prošlo 13 komada. Tri kilometra puta i u Novim Mikanovcima prodam 3 komada. Tude je vrijedni učitelj Luka Filipović porazdijelio mnogo Danice i drugih knjiga sv. Jeronima. Jedan Kalendar ostao u selu Kešinci a jedan otputovao u Bosnu u Derventu . . . Otklanjam svaki dar i svu hvalu, jer radim u ime Isusovo i u čast Presv. Srca. S poštovanjem i »Hvaljen Isus i Marija!« Vaš povjerenik L. A.

Svete misije.

Bilo je na Martinje ove netom minule godine. Imao sam ići u Ščitarjevo propovijedati, da prodičim opet sv. Martina. To bi bila već četvrta godina, što na Martinje u Ščitarjevu propovijedam. Al eto ovaj puta nijesam propovijedao u Ščitarjevu ja, već mnogopoštovani misijonar, Otac Ilija Gavrić. A zašto on? Zato, jer su toga dana započele ondje sv. misije. Kad počimaju svete misije, treba da propovijeda onaj, koji ih otvara.

A što su to, svete misije? Oni, koji su ih imali, i koji su im prisustvovali, znadu što su. A koji ne znadu, evo da im štogod rečem. A reći ću po prilici ono, što sam rekao u Jakuševcu na Martinje. Mi se svaki dan umivamo, peremo si lice, ruke, a kadikad i noge. Dobro je ipak, da si ovdje ondje operemo i cijelo tijelo. Zdravo je. Dalje: Mi često, pa i svaki dan pometemo sobu i obrišemo prah. A kadikad, jedanput u godini, hoćemo da i sobe i cijelu kuću pobijelimo. To je nužno.

Kako je sa kućom i sa tijelom, tako je i sa dušom. Ako se zaprši soba i zamaže se, zaprši se i zamaže se i duša. Mali grijesi zapraše dušu veliki je i zamažu. Kad je tako, treba čistiti i dušu. Molitva može na duši obrisati prah, male grijehe. I post, i sveta misa ga obriše. Za blato, velike grijehe, hoće se sveta ispovijed. Može i pokajanje, savršeno pokajanje odstraniti s duše ovo blato, veliki grijeh, ali to je onda, kad je čovjeku nemoguće ispovjediti se. Kad bijelimo kuću, iznesemo sve, što je u sobama van. Tako treba na svetim misijama iznijeti iz duše sve vanka, pred g. misionara, da on potom dušu kod svete ispovijedi očisti.

Dušu dakle treba držati čistu, pa ne samo to, nego je treba koji put i nahraniti. Kako treba hraniti tijelo, tako treba i dušu. Tijelo, ako ne dobije zdrave, krepke hrane, okržljavi, oboli, pa tako okržljavi i oboli i duša, ako ne dobije i ona svoje hrane. A tko daje duši hranu? Svećenik, kod svete pričesti. Ali?! Što? Ali ljudi ne dolaze na svetu pričest. Zašto ne? Ne znam. Trebalo bi pitati ovoga ovdje i onoga ondje, zašto ne idu na sv. pričest. Međutim, možemo i bez njih znati, zašto ne dolaze. Bolesni su. Nijesu bolesni, reći ćeš. Jesu! To je upravo znak, da su bolesni, što neće da idu na svetu pričest. Gledaj: čovjek, koji neće da jede, ne jede jedan dan, drugi dan, treći, bolestan je. Da je zdrav, jeo bi; treba mu jesti i ne može bez jela biti. Tako i čovjek, koji ne ide na sv. pričest cijelu godinu, jednu, dvije, tri, bolestan je na duši. Da je zdrav, da ne ima na duši one velike čirove i mozole grijeha, pa da oči njegove duše nijesu tako krmežljive, kako jesu, vidio bi on što je sveta pričest i išao bi u crkvu, da je primi. Ali što ćete. Zlo je i teško je s bolesnima, koji neće da uzimaju lijeka.

Doktor i medicina.

Kako trebaju bolesnici doktora i lijekove, tako ga treba i čovjek, koji je bolestan na duši. Takav doktor za dušu je svaki svećenik. Ali se dogodi, da je doktor tu, a bolesnik ipak ne ozdravi. Onda se zove još i drugoga doktora, njih barem dva, i ova trojica drže onda »konsilium«, što će s bolesnikom. Evo to su načinili gospoda župnici u Velikoj Gorici, u Dubrancu, u Odri i u Peščenici, pak u Ščitarjevu, u Jakuševcu i u Bukevju. Gospoda župnici su vidjeli, da ne ide, kako bi trebalo. Pozovu oni druge doktore za dušu, gospodu misijonare. Kod nas su hodali okolo kao misijonari do-

minikanci iz Dalmacije, a sada putuju i Isusovci. I u ovim župama su bili Isusovci.

I župnik je, kako sam rekao, doktor, ali on je već previše domaći. Čuju ga svake nedjelje. Vidite! Jednoga su župnika išli tužiti biskupu, da svake nedjelje propovijeda jedno te isto. No recite mi dragi ljudi, a što propovijeda? pita biskup. Eh, sad nije nikoji znao, pa reknu. Propovijeda uvijek jedno te isto. Ali, recite mi što? pita opet biskup. Ali — niko nije mogao ni znao reći što. No, dragi ljudi, idite lijepo kući, pa recite g. župniku neka i dalje to propovijeda, dok ne naučite.

Evo, ljudi misle da slušaju uvijek jedno te isto. A nije propovijed jedna te ista, nego je župnik te isti. Htjeli bi čuti i drugoga. A za ovoga »drugoga« su najbolji misionari. Misijonare jošte nijesu čuli, a propovijedaju življe, čvršće, jače. Oni su i njihove propovijedi za župljane nešto vanredna. Misijonari su obično ljudi strožega života, pak iz njih govori Božji duh. Tako veli jedan biskup, komu je ime Fenelon. Njihove riječi potresu i najtvrda srca.

Lijekovi.

Kod misija je uz svetu pričest najbolja medicina duši sveta ispovijed. Tu se pred misijonara iznese sve, štogod ima ko na duši. Obavlja se obično v e l i k a ispovijed. I dvaput i triputa dođe koja dobra duša. I dobro je, da dođe. Istrese sve, kao iz kakove stare vreće. Misijonar to uredi, zakrpa vreću da je kao nova. I duša je mirna i misijonaru zahvalna. »Sam Bog vas je donio, sad mi je lahko«. Godine i godine nosi grijeh na duši. Stid ju je; domaćemu župniku ne ufa se reći. Dođe misijonar, evo lijepe prilike, da reče sve, da istrese sve.

Misijonari ne ispovijedaju, kako se obično ispovijeda, sve ispremiješano, muško i žensko, staro i mlado. Misijonari počimaju s dječicom. Djeci treba posebnoga nauka. Onda dolaze žene, udate i udove; onda djevojke. Iza njih muževi, gazde. Njima se drži i posebna propovijed, koja baš njima paše. Onda momci, mladići. Na njih se djeluje, da ih dođe čim više. Mladići, momci su stupovi, na koje se oslanja čitavo selo, čitava župa. Sretno selo, sretna župa, u kojoj su djevojke dobre, pobožne, a momci čestiti, valjani. Stari poumru a ovi dolaze na njihova mjesta. Jao župi, ako su momci, mladići nevaljali. Još se daje jedan ili dva dana za one, koji su bili zaprijećeni, da dođu na određeni dan.

U Jakuševcu.

Ovamo su bili određeni misijonari Otac Ilija Gavrić i Otac Matija Rabadjija. Iz Šćitarjeva su imali doći u Jakuševac. Al eto jada. Dođe Otac Ilija, a Otac Rabadjija oboli. Što sada? Dođe poglavar isusovačkog zavoda k meni, neka bih se ja pridružio k Ocu Iliji i s njim obavio svete misije u Jakuševcu. »Ali Oče, ja sam previše domaći u Jakuševcu, ako slušaju župnika svake nedjelje i blagdana, i mene čuju toliko puta! Ne će ispasti misije, kako treba«. Al Otac Rektor, poglavar, veli: »Ne imam nikoga, da šaljem, svi su na misijama. Jedan bi imao doći iz Dubrovnika, ali, i on će biti sav izmučen«.

Što ćeš dakle? Ne ima boljega, ne ima pametnijega, primi se dakle posla ti. I išlo je. Vrijeme je bilo jako ružno, kiša, snijeg, a jednoga dana snijeg i grmljavina koncem studena! U mom životu nijesam toga doživio!

Ali jakuševčani su dolazili u crkvu tako marljivo, da im je Otac Ilija javno u crkvi to priznao i pohvalio ih. Misije u Jakuševcu su ispale sjajno. Hvala dragomu Bogu. Ispovjedilo se sve. Malo ih je, koji se nijesu. Otac je Ilija pozvao narod, zavađene, neka se izmire. Oprostio je Isus na križu, dajmo, oprostimo i mi jedan drugomu. I ljudi opraštaju, izmiruju se. 175 njih se upisalo u bratovštinu Srca Isusova, a 150 pretbrojilo se od nove godine na Glasnik Srca Isusova. Kako se bude bratovština obavljala i kako se bude Glasnik čitao, o tom ću vam pisati, kad budem vidio.

Dobri jakuševački župljani, dobri župljani iz svih gore navedenih župa, u kojima se svete misije obavile, dajte, ustrajte u dobru. Ja sam vam to na srce stavio, kad sam govorio o molitvi, tom sigurnom sredstvu, da ustrajemo u dobru, da živimo s dragim Bogom.

Molimo se rado dragomu Bogu. Molitva će nas krijepiti, držati će nas. Božansko srce Isusovo, u kojega bratovštinu ste toliki pristupili, ogrlit će nas, privinuti će nas k sebi. Otac nebeski blagoslovit će nas, naše gospodarstvo, cijelu našu župu. Daj Oče, daj blagoslovi!

Matija Rihtarić.

† Marica Matijašec.

Uzor-djevojka, štovateljica presv. Srca.

Kad je ono kod nas g. 1918. osnovano Djevojačko društvo Presv. Srca za naknadnu svetu Pričest, bila je Marica Matijašec prva, koja je u društvo pristupila i tri puta za glavaricu birana bila. Djevojke su osjećale, vidjele i znale, da ih Marica nadkriljuje umom, srcem i vladanjem. Kao glavarica bila je poput skromne ljubice u travi, koju ne vidiš, ali po mirisu osjećaš gdje je. Privlačila je, nu ne vikom ni silom, već tihim nježnim primjerom svojim. Kad si je samo pogledao, morao si i sam postati bolji.

Kako li je samo revna bila *u čestom primanju sv. Pričesti.* Redovito svaki bi dan iz sela Trebarjeva — udaljenog 2 klm. od župne crkve — prolazila u 6 sati jutrom, da za dobe stigne sv. Misi i Pričesti. Po čitav sat ostajala bi poslije toga u crkvi i zahvaljivala se kod svih oltara, obavljajući razne molitve. A koliko ih je putem u crkvu pa onda kući izmolila, to samo dragi Bog znade. Često bi znala dugo biti na tašte, osobito o kakovoj crkvenoj ili društvenoj slavi. »Marek« — pitao bih je ja — zar ti nije teško biti tako dugo na tašte?« — »A, kakvi teško, pa ste i vi svake nedelje i svetka još dulje na tašte«. »E, draga moja, ja sam ti tomu već priviknuo«. — »Pa se i ja u tome vježbam« — bio je njezin prostodušni odgovor. U svojoj pričesnoj sekciji ona je bila najustrajnija, pa kad se na mjesečnom sastanku bilježilo i brojilo sv. Pričesti, kretao bi se njezin broj vazda između 20—30. Koji su je poznavali onaku slabunjavu s pogrješkom na leđima, čudili se, odakle toj seljačkoj djevojci ona volja, ustrajnost i energija — i to pri svakom poslu, kojeg se god ona prihvatila? Koji smo pak pratili njezin nutarnji život znali smo, da je ona baš u sv. Pričesti nalazila svoju jakost.

Kad se radilo o *slavi Božjoj* i potrebi bližnjega nije znala Marica ni za kakvu poteškoću. Kad sam n. pr. pozvao djevojke, da o blagdanima ili u svibnju urede crkvu ili okite oltare, znao sam, da me ona svakako

iznevjeriti ne će. Često puta došla samo ona. A gdje su druge? — pitam je ja. »Budu već došle« — reče ona. I došle su, ali katkada na gotovo.

Ljubila je cvijeće. Pred njezinom lijepom seljačkom kućom malen je vrtić sa ružom mjesečarkom i krizantemama. Ona ga sama redila, ona to cvijeće gojila. Tu ljubav i sklonost k cvijeću prenašala je i na svoje vezivo, u čemu joj nije bilo premăce. Lijepi crkveni jastuk sa napisom »*Sve za tebe Srce Isusovo*« njezin je darak i djelo. A mogu se i ja podičiti radom njezinih marnih ručica, kad me se kao župnika o imendanu sjetila.

Kod *predstava društvenih* u dobre svrhe nijedna pjesma, govor ili uloga nije joj bila preteška. I kad nijedna nije htjela, preuzela je Marica i naučila. A kako divno naučila, kako divno govorila! Ona je znala ovim mrtvim riječima dati života, duha, — da smo je morali slušati mirno i pažljivo, a pri tom uzdisati i brisati suzne oči. Tek zamjetljivi smješak, bolan i sjetan, bila je zahvala našem klicanju i odobravanju. Mnogi će se od poštovanih čitatelja »Glasnika« sjećati omladinskoga sastanka u Žažini. Na tom je sastanku govorila i Marica Matijašec. Sa svih se strana pitalo, tko je ta mala djevojka u krasnoj posavačkoj nošnji, koja tako odrješito i oduševljeno govori o Kristu i njegvim neprijateljima. I dok su drugi govornici zapinjali, opetovali već jednom izrečene misli, — ona kao da nikog nije do li samog Krista negdje u daljini gledala i — govorila.

Gdjegoder se nalazila, bila je *mali apostol*. Rado je posuđivala dobre knjige, časopise, glasnike, Nedelju — pa to drugima davala čitati. Za katoličko štivo bila je oduševljena. U cintoru kod župne crkve sjela bi za stolić, pa prodavala knjižice poučnog i bogoljubnog sadržaja, a na koncu ponosila se sa utrškom. Za katoličku štampu pošla bi i svojim selom. Tom prilikom morala je čuti: »A kaj tebe briga za popovske novine; ako popi hočeju novine, neka ih plaćaju. Mi ne dame nikaj«. I doista — ovakovi nijesu dali ništa, premda Marica nije sakupljala za popovsko štivo, već za potporu pravog pravcatog kršćanskog i katoličkog štiva ili štampe. Marica sve to mirno podnesla, ali se ipak drugog dana pokazala sa kojom stotinom kruna. »Malo je — k letu bu više« — Znala je sa svojim značajnim smiješkom popratiti.

U korizmi ili adventu upozorila bi me, da se ova ili onaj želi ispovjediti. Kad sam došao u bolesničku sobu — odmah sam opazio da ju je Marica uredila. Na stolu sve po obredniku pripravljeno, a ni kitica cvijeća nije manjkala.

Kao glavarica napose je revnovala za polazak u Zagreb u Svetište Presv. Srca o glavnoj svetkovini, a za kat. cuhar. kongres nagovarala svoje suseljane, pa ih se dobar broj odazvao unatoč tomu »što će nekakvi eroplani letjeti i na procesiju bacati bombe«. Da, ona posveta Srcu Isusovu onih hiljada hrvatskoga naroda — to je bila bomba po nosu đavlu i njemu sličnima. Naša je Marica sve onako slaba i nježna ipak junački držala te sve žrtve dragovoljno Isusu prikazala.

Poglavarima, učiteljima i družicama bila je odana i privržena. Mene je često pitala za savjet, osobito u težim slučajevima u društvu. »A, morti se bude popravila — bumo još čekali«. I bilo je na njezino.

Nježnu je ljubav iskazivala č. s. Gonzagi, dok je ovdje boravila a i poslije, kako je bila premještena u Sinj. Iz listova, što su ih izmjenjivale ove dvije duše, razabire se, koli žarko je štovala Presv. Srce Isusovo. I tu

je, velim, izvor svoj onoj revnosti, onoj pobožnosti pokojne Marice. Iskreno i odano *štovala je Presveto Srce*. Svoju službu u »9 službi« najtočnije je vršila. Za barjak društveni mnogo se trsila, sakupljajući darove i marljivo učeći uloge za zabave, od kojih je čisti dobitak bio za barjak. Uzela po snopić koledara Srca Isusova, pošla selom i sve prodala. Širila Glasnik Srca Isusova, a sad pred smrt osobito se zauzela da se hrv. seljačke kuće i *obitelji posvete Presv. Srcu*. Prva je bila njezina brojna obitelj u mjesecu studenom, a onda dolaze redom moji župljani i mole za svečanu posvetu. To je zasluga naše dobre Marice, a i Gospodin Isus joj to nagradio time, što ju je dne 12. mînulog prosinca u 1 sat o podne providenu svetootajstvima pozvao k sebi.

Poboljevala već dulje vremena. Mislili smo: ozdravit će ona. Ali evo jednog dana njezinog oca Imbre, da je Marici sve teže i da želi sv. sakramente. Kako nas Sava poplavila morao sam u čamcu k njoj. »Evo, ti Marice, Isusa. Nekoć se vozio u lađi, danas u čamcu«. Samo se nasmiješila. »Kako ti je?« — »Kako vidite« — reče. I bila je slaba tijelom, nu duhom posve još vedra. Nad uzglavljem joj slika sv. Alojzija, a sa strane na stijeni slika »Gospe Sinjske« spomendar od njezine dobre Sestre Gonzage. Na najčasnijem mjestu u sobi lijepa slika Presv. Srca — ona od posvete. Razgovarasmo o sestri Tereziji malog Isusa, što je osobito njenog oca zanimalo, a Marica zaželi njezin životopis, kojeg joj i obećah. U taj čas nijesam ni slutio, da ću je tako skoro — već treći dan nakon tog razgovora — gledati na mrtvačkom odru, blaženu i milu, sličnu sestri Tereziji od malog Isusa.

Sprovod je njezin bio mali triumf one male, sitne, nježne Marice, koja je i mrtva govorila, kako je lijepo štovati Presveto Srce Isusovo. Čitavo ju Djevojačko društvo sa svijećama i vijencima na čelu sa gospodičnom učiteljicom Terezijom Vlašić otpratilo do groba. Prije nego bacismo zadnju grudu u grob, oprostila se sa dragom pokojnicom gospodična učiteljica, koja je i Marici nakon č. s. Gonzage bila voditeljica i kao takova poznavala je u dušu. Za njezinog oprosnog govora plakasmo kao djeca, misleći na živu, a sada gledajući mrtvu Maricu. »Z Bogom Marice, tvoj grob bit će naše hodočašće — kamo ćemo mi svi rado dolaziti, uvjereni, da ćeš nas — tako lomne i krhke — pri Onome gore — kojeg si nada sve ljubila — svojim molitvama zagovarati. Marice — moli za nas«.

Tako reče ova vrijedna hrv. katolička učiteljica, a ja velim: Budi nam Marice i po smrti svojoj uzorom krjeposti, napose u ljubavi i štovanju Presvetoga Srca Isusova u sv. Euharistiji.

Mart. Ves dne 14. 1923.

Karlo Gruičić, župnik.

Apostolat Srca Isusova.

»APOSTOLSTVO MOLITVE«
u Sirotištu »Antunovac«, Zagreb — Maksimir.

Dne 26. lipnja 1921. upisane su sve gojenice zavoda u Apost. molitve, a dne 15. travnja 1923. osnovao je biskupijski upravitelj podružnicu Apostolata s pravom primati nove članove u Apostolat. Za mjesnog upravitelja imenovan je duhovnik zavoda.

Gojenice zavoda razdijeljene su u skupine, a u svakoj po 7 njih. Svakoj skupini na čelu stoji po jedna revniteljica, koja se brine za članove svoje skupine. Svaki dan u tjednu imade 5 članica naknadnu svetu pričest, a u nedjelju i na prvi petak imadu sve članice zajedničku naknadnu svetu pričest. U slučaju zapreke u obične dane, zapriječena moli drugaricu koju, da mjesto nje primi svetu pričest. Većinom svaka drži svoj dan. Svake prve nedjelje u mjesecu drže revniteljice pod vodstvom mjesnog upravitelja mjesečni sastanak. Raspravlja se o dužnostima članova i kako da se te dužnosti što bolje obavljaju. Revniteljicama se usađuje duh Apostolata, pa i sve ono, što ih za to osposobljuje.

Članice »Apostolstva molitve« u zavodu Antunovac u Zagrebu poslije sv. Pričesti na euharistijskom kongresu.

U zavodskoj kapeli sv. Antuna Pad. izlaže se od vremena do vremena mala škrinjica, u koju mogu članice staviti ceduljice s napisanim žrtvicama, što su ih prikazale, bilo za koju odredenu svrhu, bilo opet za dobre nakane, što su ih po volji izabrale. Kod toga je opaženo, da je bolje i korisnije da se škrinjica ne izlaže na dulje vrijeme, jer onda revnost popušta. Uspjeh je najbolji, kad se istakne svrha te živo razloži ova ili ona potreba, pa se onda na jedan tjedan izloži škrinjica za sakupljanje žrtvica u pomenutu svrhu. Žrtvice se ulažu bez potpisa. Evo nekoliko primjera:

Za obraćenje krivovjeraca svoj sam posao dragovoljno obavljala. Za ljubav malog Isusa bila sam mirna u školi. — Za potrebe svete Crkve veselo sam obavljala svoje poslove. — Za obraćenje grješnika bila sam strpljiva kad su me korili. — Izmolila sam trodnevnicu za potrebe katoličke Crkve. — Pospremila sam hodnik na čast raspetom Isusu i prikazala za potrebe sv. Oca pape. — Danas sam se žrtvovala pa sam na glas zvona odmah ustala. — Danas sam za ljubav Srca Isusova i za obraćenje krivovjeraca strpljivo vršila sve poslove, koji mi nisu bili po volji. — Za ljubav Isusa u presv. olt. sakramentu odrekla sam se danas

igranja, a za obraćenje jednog grješnika izmolila sam križni put. — Za ljubav Majke Božje išla sam danas drage volje na pašu, prikazala sam to za siromahe. — Za ljubav Majke Božje šutila sam u spavaoni, to sam prikazala za protestante. — Za djecu da se poprave, bila sam uslužna. — Za ljubav sv. Franje Ksaverskog odlučila sam da ne ću u jutro ni jednu riječ bez potrebe progovoriti. — U nuždi sam pomogla bližnjemu, prikazala za potrebe sv. Crkve. — Za raširenje Apostolstva molitve molila sam pet put Križni put. — i t. d.

Sirotište »Antunovac« uzorno vode Časne Sestre »*Služavke Maloga Isusa*«, što ih je utemeljio prije 30 godina veliki hrvatski nadbiskup Štadler, a kuća matica im je u Sarajevu. To su prave naše domaće redovnice, koje se velikom ljubavlju bave uzgojem naše siročadi po svim našim krajevima. Na više mjesta obdjelavaju i polja svoja pa vrlo rado primaju uzorne, pametne i okretne seljačke djevojke u svoj red. Mi od srca preporučamo njihov red i sirotišta njihova. Tako je naša vrla povjerenica K. Štaidohar k Božiću sakupila od dobročinitelja u Gračacu za njihovo sirotište Din. 102· 50. — Koja bi djevojka željela stupiti u njihov red neka piše na Časnu Majku glavaricu Sestara »Služavka Maloga Isusa«. Sarajevo.

Misije u Senju.

Iza 59 godina držane su opet u prosincu 1923. misije u kršnome Senju. Započeše u subotu dne 1. na večer u 6 sati sa zazivom Duha Svetoga u stolnoj crkvi. Iz konvikta Ožegovićianuma otpratilo je mnoštvo naroda misijonare: o. Miroslava Vanina, rektora zagrebačkog kolegija Družbe Isusove, i o. Ilju Gavrića sa svećenstvom u katedralu. Preč. gosp. prepošt senjskog kaptola Ivan Vidas progovori i srdačno pozdravi misijonare te im preda Križ i štolu. O. Rektor Vanino zahvali se u kratko na pozivu i pozdravu te otpočne propovijed u dupkom punoj crkvi. Na prvu nedjelju adventa bila propovijed u 6 i 11 s. prije podne i u 4 s. po podne. Crkva bijaše svaki dan puna puka i inteligencije. Ispovjedilo se 2500 duša, a cijeli Senj ima svega 3000 stanovnika. Sv. Pričesti podijeljeno je u vrijeme misija 6200. — Misije uspjele u svakom pogledu preko svakog očekivanja. Jedan Senjanin reče mi: »Velečasni! ja sam preko 40 godina u Senju, a još nikada — niti na Božić nisam vidio toliko svijeta u crkvi, koliko vidim sada svaki dan i u jutro i na večer!« Dolazili Senjani ne samo na propovijed, već i na ispovijedi — misijonari su morali ranim jutrom sjesti u ispovjedaonicu i na večer ostati sve preko 10 sati, a onda tek večerati. Pričaju sami Senjani, da su dolazili u crkvu na propovijedi i na ispovijed ljudi, kojih uopće nikad prije u crkvi nije bilo te se već preko 40 godina nijesu ispovijedali! Jedan drugoga nagovarali i u crkvu privukli. Milost je Božja tvorila čudesa. Isprosile su to od Boga one dobre duše, koje se onih dana i u Zagrebu i u Senju, a i drugdje molile za dobar uspjeh — za obraćenje grješnika! Koliko može molitva! Osim molitve na prvom mjestu ima se zahvaliti za dobar uspjeh misije preč. gosp. prepoštu Vidasu, koji je svoje Senjane sjajno pripravio i neumorno radio sa senjskim kaptolom za dobar uspjeh: propovijedao, pozive i oglase razašiljao, nagovarao javno i privatno. Dobri pak Senjani, bez razlike stranaka, bili su apostoli misije primjerom, molitvom i riječju. U jednoj obitelji na primjer plače kod stola kćerka i ne može da jede. »Zašto ne jedeš?« pitaju je. »Neću jesti, dok se tata ne ispovjedi« — odgovori kroz plač. I kosnulo se srca očeva, pa i on počeo cijeniti, što mu dobro dijete cijeni i izmirio se s Bogom. Radništvo senjske tvornice duhana tako se osjetilo duševno podignuto, da je iz zahvalnosti sabralo 400 dinara za Svetište Srca Isusova, te ih po svom ravnatelju poslalo u Zagreb. A bilo je takvih dokaza ljubavi i sa strane više drugih građanskih obitelji.

Senjani dragi! Bog vam dragi platio! Bog vas u životu pratio i u luku vječnoga života priveo! — *Ilija Gavrić D. I.*

Neka se znade za Bož. Srce!

Dragi Glasniče! Evo Ti jednog novog povjerenika iz zabitnog ali ubavog selašca na moru. Članica sam obitelji, koja Te prima već više godina. Po Tebi sam se naučila štovati Presveto Srce i od tada obavljam svagdanje klanjanje. Srce me goni da se javno zahvalim Božanskomu Srcu na iskazanoj mi milosti, koju sam više puta primila, a osobito ovih dana. Zato preporučam svakomu da se pouzdano i ustrajno mole, pak će se i sami uvjeriti.

Tako čitajući u zadnjem broju članak povjerenice iz Like pomislim si: a zašto da i ja ne uradim nešto na slavu Božanskog Srca! Podem dakle na dan Bezgrješnog Začeća od kuće do kuće. — Hvala Božanskomu Srcu odazvao se lijep broj naših seljana — u svemu 44 osobe. Tako Ti eto Glasniče šaljem, sada za 26 njih koji su platili unapred, a ostali znam da će čim prvo isplatiti.

Zato Vas molim gospodine uredniče, da pošaljete Glasnik na moje ime, a ja ću ih pojedinom pretplatniku porazdijeliti.

Ovdje ima više pretplatnika i drugih Glasnika, tako da nema više od 10 obitelji gdje ne ulazi luč svijetla Kristova. Ufamo se, da će i tamo brzo zasinuti! Nadam se da će Vas ovo obradovati. Preporučam se i u buduće Bož. Srcu, da mi dade snage i ustrajnosti oko širenja njegovog štovanja po Glasniku — *zahvalna V. E. G. povjerenica, Rogoznica Dalmac.*

Opaska uredništva. Primili smo više ovako radosnih vijesti sa svih strana, ali nas ova napose veseli, jer dolazi iz siromašnog kraja, gdje narod toliko trpi, a ipak mnogo mari i rado žrtvuje za svoj duševni napredak. Kakovo će tek veselje biti Božjemu Srcu, kad ga revni čitatelji bolje upoznadu i većma uzljube!

Hvala ovoj i svim vrlim povjerenicama i povjerenicima na uloženom trudu. To je dobar početak, a milost i ljubav Bož. Srca neka Vas jači za ustrajnost i rasplamti za dalji rad.

Iz „Djevojačkih društava".

Baška. U studenom prikazano 102 sv. Pričesti. — Glav. Barbelić.

Brdovac. Sv. Pričesti: rujan 100; listopad 50; studeni 170; prosinac 200 — *Donja Kupčina.* U Apostolstvu molitve zajedno s Djevoj. društvom ima nas sada svega 112 članova. Razdijelile smo se po odjelima: za kićenje crkve, za pjevanje, za širenje dobre štampe, za zabavu, a jedna je članica preuzela da sabire knjige, kako bismo došli do svoje knjižnice. — Na euharistijskom kongresu bilo je naše društvo zastupano sa 42 članice. — U listopadu molile smo nedjeljom i blagdanom napose kod oltara Majke Božje krunicu za obraćenje grješnika.

U studenom je osnovan pomladak Vojske S. I. i broji 23 člana. U prosincu smo imali lijepo predavanje, kako je kršćanstvo radilo za ukinuće robstva i dizalo svijest slobode. — Sv. Pričesti bilo je od svibnja do konca godine 1.018. — Za dobru štampu dajemo mjesečno po 50 din. — Jedna nam je članica otišla u samostan, a dvije se udale. Sretne smo, što se naš dobri g. župnik S. Bertelj toliko žrtvuje za naše društvo, kako i u opće za vjerski napredak župe. Nedjeljom i blagdanom primamo po skupinama sv. Pričest, a sve se nanovo ojačimo dobrom poukom, što nam je on daje u svojim lijepim propovijedima. Naš mjesečni sastanak prava nam je radost, jer i tu čujemo lijepe misli, o kojima onda razmišljamo i na štovanje se Presv. Srca potičemo. — U novoj godini želimo s još više žara i ljubavi da radimo za čast našeg milog Bož. Srca. — *Š. Antolčić, glavarica.*

Mače. U studenom primilo naše društvo 620 sv. Pričesti. *A. Ivančić, glavarica.*

Marija Bistrica. Na Martinje smo imale svečano primanje pa nam se društvo povećalo za 28 novih članica. U pomladak pristupile 52 nove. — Na Bezgrješno Začeće imale smo predstavu »Sv. Janja mučenica«. — U studenom i prosincu priile smo 539 sv. Pričesti.

Murter. Blagdan Bezgrješne bio je kod nas osobito svečan. Pripravile smo se na nj devetnicom. Jedan prepoštovani otac Dominikanac držao nam duhovni razgovor i primljeno je osam novih članica, među njima i jedna gospojica učiteljica, pa opet sestra druge naše učiteljice. Jedna naša članica pošla je, da se posveti Bogu u samostan. — *Rameša Luce, glavarica.*

Selca na Braču. Prošle godine primilo je naše društvo preko 600 sv. Pričesti, osim onih, što izvan zajedničke nakane svaka za sebe prima. Više nam se članica poudalo, a jednu ispratismo do vječnog počivališta. Izabrasmo novu barjaktaricu. Društvo prima 20 Glasnika S. I. Članice revno kite oltar Marijin u svibnju i listopadu te pjevaju na koru i svečane litanije, što ih uvježbala jedna revniteljica. I kad je klečanje vrše članice svoju počasnu stražu. — *M. Stambuk, glavarica.*

Veliki Bukovac. Djev. društvo ima 197 članica i primilo u prosincu 316 sv. Pričesti.

Dodatak Uredništva. Usrdno molimo sve veleč. upravitelje Apostolata i Društava S. I., napose glavarice, da nam redovito šalju izvještaj o društvu: ako ništa drugo, barem broj sv. Pričesti, što ih prikazuju kao naknadu Bož. Srcu za uvrede napose psovku. Neka vide hulitelji Božjeg Veličanstva, da ima plemenitih srdaca, kojima je uvreda Oca i njihova vlastita bol.

Dobrinj (otok Krk). Slava se i čast Srcu Isusovu u Presv. Oltarskom Sakramentu širi u našem narodu sve više. Lijep iskaz te časti i slave Isusu u Presv. Otajstvu iskazao je i narod župe dobrinjske za vrijeme trodnevnice dana 7. 8. i 9. prosinca 1923. Sva tri dana i u jutro i u večer napunjao je pobožni narod župnu crkvu, klanjao se Isusu, slušao propovijedi, kajao se za svoje grijehe, pristupao ispovijedaonici i jačao svoje srce Presv. Tijelom. Najveću je pak slavu iskazao narod Isusu zadnji dan trodnevnice u nedjelju dne 9. prosinca poslije podne. Toliko je došlo svijeta, da ga inače za obične svečanosti prostrana župna crkva, nije mogla svega primiti. Najprije je bila po mjestu procesija sa Sv. Otajstvom, pri kojoj su djevojačka društva naše i ono iz Rasopasna, pjevala zlatnu krunicu. Pjevačice su pjevale pred Sv. Otajstvom vrlo lijepo pjesan: »Poj jaziče . . .« U crkvi je zatim držao zahvalnu propovijed g. župnik pop Ivan Trinajstić. Zatim je bila posveta Presv. Srcu Isusovu i pjevali smo »Tebe Boga hvalimo . . .« uz pratnju orgulja, koje je svirao sveučilišni đak g. Manzoni. K ovoj krasnoj slavi pridružila se i druga svečanost. Djevojačko društvo u Dobrinju slavilo je 25. godišnjicu. Na tu svečanost došlo i društvo iz Rasopasna, njih 30 sa zastavom i svojim dušobrižnikom v. Dinkom Vlakančićem pa je i u crkvi i u procesiji bilo svečanije.

Još mi je napomenuti, da su ovu slavu vele uzveličali seljani najvećeg sela naše župe Kras (kojem je sada priznato, da se ustanovi u njem posebna župa). Došli su svi u procesiji pobožno moleći i pjevajući, pa su tako i pri dolasku u župnu crkvu i odlasku učinili najljepši dojam tvrde vjere i prave pobožnosti kod ostalih župljana. — Slava i čast budi Srcu Isusovu u Presv. Otajstvu po svuda i na vijeke!

Gor. Stubica. »Vojska Srca Isusova proti psovki«. Kadno g. 1916. svi naši hrvatski biskupi pastirskim svojim listom pozvaše savkoliki narod hrvatski na čelu sa svojim svećenstvom na svetu vojnu proti našemu najvećemu narodnom dušmaninu — psovki — osnovana bi i ondje još tečajem iste godine »Vojska S. I. proti psovki«. Velik broj muškog svijeta starijeg i mladeg javio se u ovo sveto društvo, i tu se borio za iskorenuće kletve u ovoj župi. Revnost za ovu svetu i prevažnu stvar potrajala je tako sve do prevrata. Sa prevratom dolazi neki posebni duh, sv. vjeri i Crkvi neprijateljski, vojnici Srca Isusova stadoše malaksati, dok na koncu društvo posve ne zamre. Ipak mrtvilo ovo nije moglo trajno ostati. Našao se u onoj župi lijepi broj čestitih i poštenih ljudi, koji nijesu mogli dulje gledati, da krasan društveni barjak Srca Isusova bude i dalje bez vojnika. I ovi eto ponajbolji, u čijim je srcima plamsala sveta vatra ljubavi prema Spasitelju, pohrliše pod barjak Njegov, te na sastanku od 18. XI. o. g. ponovno oživlješe našu dragu »Vojsku« na radost svih dobrih župljana. Članova za sada imade 33.

Ima nade da će broj rasti. U odbor birani su: Novosel Stjepan, predsj., Sinković Josip, potpredsj. te Levak Stjepan, blagajnik. Vrijedno je istaknuti, da se već na ovom prvom sastanku svi članovi obvezaše, da će biti pretplatnici »Glasnika S. I.«, a uz to da će svaki nastojati naći barem još jednoga.

Gospodin Bog pako neka izlije obilje svoje svete milosti na ovu, i ako malu, a ono ipak hrabru četicu boraca svojih, da bude vazda hrabro vojevala svetu vojnu proti paklenoj aždaji — psovki — koja je baš nama Hrvatima u prošlosti naškodila više, a i danas škodi, nego svi ostali neprijatelji. Neka se natječe zajedno sa »Djevojačkim društvom«, koje ovdje lijepo napreduje, oko širenja slave Isusove u ovoj inače lijepoj čisto katoličkoj i hrvatskoj župi.

Sibirski prognanik.

ŽIVOT NA KOCKI.

»Nekog dana pozvaše me k jednom bolesniku prognaniku — veoma važan slučaj! Budući da je bio slab put i mjesto vrlo daleko, dao sam upregnuti tri konja, jednoga za drugim. Na prvom konju je jašio jedan Kalmik, a još jedan sjedio je u kolima. Za mnom je sjedio malen dječarac, moj ministrant. Užasno je bilo studeno; nesmiljeni sibirski vjetrovi tulili su naokolo silovito, a snježni pokrov prekrivao je cijelu stepu, dokle god je oko sizalo. Nakon što smo se dugo borili s vjetrom i s jednim pahuljicama silazeći svaki čas iz saonica, da ih izvučemo iz snježnih nanosa, što se u valove skupljali, — nijesmo više mogli dalje. — Upitam kočijaša, gdje bi mogli prenoćiti. »Bojim se da moramo ostati ovdje, gdje smo«, glasio je odgovor. »Tad ćemo se smrznuti«, viknem ja. »Možda«, reče on, »no možda će Bog dati, da živi dočekamo jutro«. Nije bilo druge, već čekati. Sat je prolazio za satom. Govorio sam međutim svojim ljudima koješta, no opazim da se stali smrzavati i ne dobih više odgovora. Vidio sam, da imam toplije odijelo nego oni, stoga im rečem da idu u saonice, a sam stanem uz konje. Otprilike jedan sat nakon toga upitam ih, da li još žive. »Da«, glasio je slabi odgovor. No sada sam i ja malo pomalo stao osjećati strašno djelovanje sibirske studeni; uvidio sam, da je dulje ne bi mogao podnijeti. Odlučim dakle da pješice nastavim put kazavši ljudima, da će mi Bog jamačno dati snage, dok ne nađem gdjegod kakav ljudski smjer — prema selu. On mi pokaže i reče, da donde ima još 21 km. Ipak se dadem na put. Bilo je to jedino sredstvo, da se svi spasemo. Udovi mi se bjehu već ukočili, spopade me umor i san. Pokušam da se toga otresem. Ali već iza nekoliko koračaja spopade me vrtoglavica. Pričini mi se da vidim prekrasne dvorove i prekrasnu svjetlost — padnem u snijeg i onesvijestim se.

SPASIO SE BOŽJOM PROVIDNOSTI.

Kad sam se probudio, našao sam se na svoje veliko začudenje u toplom krevetu, a okruživala me prijatna lica, kojima se caklile suze na obrazima. Dobri Bog bijaše se smilovao svome siromašnom službeniku. Kad sam se okrijepio, doznadem potanko kako sam se spasio.

»Jedan seljak iz istoga sela, kamo sam ja putovao, pošao ranom zorom za svojim poslovima. Najednom opazi nešto crno u snijegu i reče sam sebi: »Naveče, kad se povratim kući, poći ću da vidim, što je to«. No silan i neprotumačiv nagon prisili ga, da odmah pođe i vidi, što je. Došavši onamo ugleda u onom crnom predmetu čovjeka, koji se bio već gotovo smrzao. To je u onim krajevima nešto posve obično. Seljak se prigne k njemu i opazi, da u njemu ima još malo života, metne ga u svoja kola i odveze u selo. Kad je stigao kući, nađe na pragu čovjeka, koji mu dovikne: »Što to imaš«? — »Nevoljnika, što sam ga našao u pustari«, odgovori mu ovaj. Tad pristupi onaj bliže kolima, da može bolje vidjeti nesretnika. »Dobri Bože«, zaviče on, »ta to je moj svećenik!« On bijaše nalme ona ovčica, što sam je bio došao potražiti. On me uzme u svoju kolibu, i nastojaše sa ženom i djecom svom pomnjom, da me opet dozovu k svijesti. Prvo mi pitanje bijaše, da li žive moji kočijaši. Sellaci već bijahu poslali neke, da ih potraže. Ukočene i bez svijesti nađoše ih na istome mjestu, gdje ih bijah ostavio. Jedan od njih bijaše već mrtav, a drugi je umro sjutradan. Samo je ministrant ostao živ; ali mu se ruke bijahu posvema smrzle i morale se odrezati«.

(Nastavlja se.)

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kadā i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Varaždin. Obolio sam ozbiljno na crijevnom kataru, pa sam za vrijeme moje bolesti molio devetnicu u čast Majci Božjoj i Sv. Josipu, da mi isprose od Božanskog Srca zdravlje i obećao sam, ako ozdravim, da ću se zahvaliti u Glasniku Srca Isusova i jednog siromaha darovati sa milostinjom. Pošto mi je izmoljeno zdravlje podijeljeno, to ovime od svega srca zahvaljujem Božanskom Srcu Isusovu, Bl. Djevici Mariji i Sv. Josipu, te molim, da ovu moju zahvalu izvolite uvrstiti u Glasnik. — *J. H.*

PO MOLITVENIKU SRCA ISUSOVA.

Slavonija. Snašla me nesreća od koje sam duševno silno trpjela. Zaboravila sam sasvim na dragoga Boga i samo mislila, kako da učinim kraj tako jadnom životu. »Sama sam si kriva« — bila mi najteža pomisao. Uzmem nekako nesvijesno molitvenik »Srce Isusovo — spasenje naše« i otvorim ga. I baš mi dođe pod oko slika, gdje Isus zove k sebi nevoljne. U isti tren mi se lice razvedri i u nadi, da će mi mili Isus pomoći zavjetujem veliku devetnicu i držati Glasnik dok sam živa. Što i sto puta na dan pogledala sam tu sliku i bolne uzdahe k njoj upravljala. I gle! Moja je duša brzo ozdravljala i mirno sam se u ruke Božje predala. Šada pak zahvalna hvalim Bož. Srce, što me rasvijetlilo i očuvalo. —

U POGIBLIMA ŽIVOTA.

Dalmatinska Zagora. Već je 20 i više godina, što sam nosio jednom sud vode kraj bunara i od jednom mi se omakla noga, pa da sam pao, bio bi na mjestu mrtav. Ali ja zazovem sveto ime Isusovo i u oni čas ko da me viša sila zrakom zavrtila, uspravim se i ostadoh čitav. Mireći g. 1921. konje pao sam pod njih. Svak zna, što znači: glava pod bijesnim kopitom. Zapamtio bi bio i ja — možda i za uvijek, da nijesam opet pobožno zazvao: Isuse, pomozi! I pomogao Isus i ja se sretno riješih. — G. 1922. u teškoj bolesti zazovem u pomoć Gospu Sinjsku, ali zdravlja nema nego nutarnji glas, da mislim na kip Isusov u crkvi sv. Lovre u Šibeniku. Bile mi muke, ko da me teško gvožđe steže. Skrušim se u srcu i obećam svetu Misu. Za četvrt sata — zdravo moje srce ko u mladića. Iz zahvalnosti držat ću Glasnik S. I. dok sam živ. — *T. G.*

NEPRAVEDNO PROGONJENI.

G. Strašno smo bili oklevetani ja i moje društvo kod žandara. Ispitivali nas i predali sudu. Tko zna, kako se danas negdje i negdje postupa, razumjet će, da sam bio u sto briga. Kako da dođe pravda na vidjelo? U tim mislima sjetim se Glasnika Srca Isusova. Obećam i ja devetnicu u čast sv. Obitelji, obećam ispovijed i javnu zahvalnicu. Pa gle! Mi se brzo riješismo parničkog dušmana. Izvršujući moj zavjet šaljem eto dar Glasniku. — *D. Š.*

ŽELJA SE ISPUNJAVA.

Lika. U teškoj jednoj neprilici gubila sam već nadu, da bi se moglo povratiti. Došla zdvojnost već i do vrhunca. Tad se sjetim Bož. Srca i zagovora sv. Ante i obećam vršiti neke pobožnosti. Već iza kratke prošnje Isus mi pomogao. Početak je lijep, dao Bog da bude svršetak još ljepši. — *M. B.*

OD TRNOVA UBODA.

Slavonija. Radeći ovog ljeta po vani zabode mi se trn u nogu. Kako ga nijesam odmah izvadila, stane mi se prst gnojiti, a kad ga izvadim, bilo je već kasno. Utrnuli mi neki živci, silne boli u tijelu, a čeljusti ne mogoh sastaviti. Dobrim savjetom pođem u Đakovo u bolnicu, gdje se dobri liječnik mnogo trudio, da mi pomogne. Tri tjedna ležala sam ukočena, a uz mene roditelji, suprug i djeca — svi u velikoj žalosti. Sestre moje molile devetnicu i čim sam mogla primila sam sv. Pričest i obećala sam držati Glasnik. Držalo me pouzdanje u pomoć Isusovu i ja danas obavljam svoje kućne poslove zdrava, misao mi pak leti onamo gore, odakle mi pomoć stigla. — *M. S.*

ZAHVALAN SAMOSTAN.

Varaždin. Iz dna duše hvalimo Božanskome Srcu Isusovu za mnoge milosti, što ih primismo po zagovoru Blažene Gospe i sv. Josipa, a napose za dobar uspjeh kod ispita. Srce Isusovo, bogato za sve, koji te zazivlju, smiluj se nam!

Mater Margarita, glavarica Uršulinki.

Svečano zborovanje

ZAGREBAČKIH MARIJINIH KONGREGACIJA, DNE 9. XII. 1923.

Prema 66. pravilu M. k., koje ističe važnost zajedničkog rada kongregacija, držale su sve zagrebačke M. k. dne 9. XII. 1923. u 11½ s. prije p. svečano zborovanje u dvorani Glazbenoga zavoda s ovim rasporedom.

1. Zdravo Djevice! Harmonizirao F. Dugan. Pjevale kongreganistice ženske učiteljske škole čč. ss. milosrdnica. 2. Unutarnja snaga kongregacije. Govorio prof. Dr. Iv. Merz. — 3. Pred slikom Neporočne. Spjevao M. Pavelić. Deklamirala gđa M. Vujnović. — 4. Apostolat kongregacije. Govorio Dr. S. Markulin. — 5. O Marijo! Harmonizirao F. Dugan. Pjevale kongreganistice ženske učiteljske škole čč. ss. milosrdnica. — 6. Kongres hrvatskih Marijinih kongregacija g. 1924. Govorio Lj. Dostal D. I. — 7. Marijina smo djeca mi! Pjevali svi učesnici. —

Vrsne pjevačice iz kongregacije učiteljskih pripravnica vinule su srdačnim i zanosnim pjevom, napose druge pjesme, osjećaje sviju do prijestolja Majke. Čednost, kojom su istupale, zaista je njima a još više Gospi na čast.

Član akademičke st. kongr. Dr. Merz zašao je u svom jezgrovitom predavanju odmah u dubinu pitanja, kako dobar kongreganist iskorišćuje po Bogu i Crkvi dana sredstva za osobno usavršenje i kako mu to upravo M. k. čini milim i lakim. Lijepo ovo predavanje otisnuto je u Kat. Listu 1923. br. 51. pa će ga upravitelji kongregacija moći lijepo iskoristiti.

Dr. Markulin, jedan od prvih i najustrajnijih kongreganista, govorio je s uvjerenjem i svestranim poznavanjem pitanja Apostolata te je pokazao, kako se može i mora svaki kongreganist zaposliti u granicama svoga zvanja sa djelatnošću za bližnjega, za Crkvu, pa ako već ne drugačije, a to apostolatom dobrog primjera i molitve, što je još i najuspješnije.

Kongreganistica M. k. učiteljica gđa M. Vujnović lijepo se približila pjesnikovu osjećaju pozdravljajući Najljepšu, Najmiliju — Neokaljanu, pa je njezino otvoreno istupanje za Svetinju prisutnima vjerski ponos razgrijalo.

Misli, što ih je V. O. D o s t a l D. I. iznio o potrebi i načinu kongresa M. k. donijeli smo u kratko već u 1. broju, a veleč. gospodu upravitelje M. K. upućujemo na gore spomenuti broj kat. Lista, gdje je i ovaj govor otisnut.

Ovo zborovanje može poslužiti uzorom drugim kongregacijama širom domovine, kako da se pobude na življi rad. Svako javno ispovijedanje svoga uvjerenja učvršćuje to uvjerenje, a učvršćeno uvjerenje je nova snaga, da ga čovjek i drži. Biti potpun katolik na djelu, to i jest svrha M. kongregacije.—

Apostolat u Marijinim kongregacijama. *)

Govorio na općem vijeću zagrebačkih M. k. 2. XII. 1923. biskupijski upravitelj M. k. Dr. J. Lončarić.

Za čim ide Marijina kongregacija, što je njezin cilj?

»Marijine kongregacije — odgovaraju nam pravila njihova — idu za tim, da u članovima svojim goje usrdnu pobožnost, štovanje i djetinju ljubav k blaženoj Djevici Mariji«.

No i sama ova pobožnost, samo ovo štovanje i djetinja ljubav prema presvetoj Djevici nije svrha Marijine kongregacije. Marijina kongregacija ide dalje. Sve to tek je sredstvo, kojim će Marijina kongregacija u članovima svojim postići svrhu svoju.

»Preko ove pobožnosti i uz pomoć tako dobre Majke oni, koji se okupili pod njezinim imenom, neka budu dobri kršćani, koji će ozbiljno nastojati, da *se svaki u svojem staležu posveti;* i koliko mu to njegov društveni položaj dopusti, *svojski se brinuti, da i druge spasi i posveti. Crkvu pak Božju da brani od navala bezbožnih ljudi*«.

Za čim dakle ide Marijina kongregacija?

Ona ide za tim, da u svojim članovima uzgoji *potpune, savršene kršćane* za čitavi njihov život, bili oni u kojem mu drago staležu ili zvanju. Ona hoće, da članovi njezini budu pravi, potpuni *rimokatolici, vjerni vazda svetoj Crkvi, da* budu — što je više samo moguće — *katolici na djelu.* Marijina kongregacija hoće, kako veli Benedikt XIV., da svoje članove dovede »visoko, do vrhunca savršenosti«.

A *čime* želi, *čime* nastoji Mar. kongregacija, da u svojim članovima postigne veliku tu svrhu?

Zar možda time, da uznastoji, da u kongregaciji bujno cvate samo posebna kakova pobožnost? Ne. Kongregacija hoće da digne i usavrši *cijeli život* kongreganista. Nije član Marijine kongregacije već time *dobar* član njezin, što marljivo dolazi na sastanke kongregacije. *Dobar* član kongregacije bit će samo onda, ako se iskreno trsi, da *kao kongreganist* misli, govori, radi, da *kao kongreganist* živi i umre. Sva pravila Marijine kongregacije, napose pak općenita pravila, imade držati kao životna svoja načela.

Nije dakle svrha Marijine kongregacije samo to, da svoje članove *potiče* na *pobožnost,* makar je to velika krepost. *Program Marijine kongregacije obuhvata sve kreposti, cijelu kršćansku savršenost.*

Ovu svrhu hoće Marijina kongregacija da postigne na *svoj posebni način,* pak se samo time razlikuje od svih drugih vjerskih udruženja, koja idu za istim ciljem.

Kako je Crkva katolička u svom životu bujna i bogata, vidi se sjajno i u raznolikosti njezinih uredbi. Kako god razni crkveni redovi i crkvene kongregacije teže, čeznu za jednim idealom, za Kristom Gospodinom, i nastoje, da ostvare u sebi, utjelove jednu ili drugu osobitost njegova značaja, njegova karaktera, ipak nijedan red, nijedna kongregacija nema prava da kaže: moj put je jedini dobar.

*) Donosimo ovaj opširniji članak uglednoga pisca, da se i mnogobrojni naši novi čitatelji upoznadu s Mar. kongregacijom, čiji je vjesnik »Glasnik S. I.«

Tako je i s institucijama Crkve, koje su određene za vjernike, koji nijesu zvani, da žive i rade kao redovnici, a ipak Crkva hoće, da ih i u njihovu zvanju vodi i dovede do savršenstva.

Put, kojim Marijina kongregacija hoće da članove svoje privede k svomu cilju, do vrhunca savršenstva, imade tri značajne, bitne oznake:

1. Savršenstvo, do kojega hoće Marijina kongregacija da dovede svoje članove, je *savršenstvo apostolsko*. Istina je, kršćansko savršenstvo uopće je apostolsko, no ipak je uvijek velika razlika između — recimo — reda Trapista, Cistercita, Kartuzijanaca, i kojega reda misijonarskoga, kojemu je apostolat posebna svrha.

2. Marijina kongregacija hoće da svoje članove dovede do *staleškoga savršenstva*, do *savršenstva, koje odgovara staležu i zvanju njihovu*.

3. A sve to hoće Marijina kongregacija da postigne *preko Marije i s Marijom*. Ne misli Mar. kongregacija time pobožnost prema Mariji svojatati za sebe i jedino za sebe, kao da pobožnosti ove ne bi bilo i drugdje: ali što god Marijina kongregacija radi, *sav je rad njezin, sve nastojanje njezino* preko Marije i s Marijom. Marija je njezina učiteljica i Majka na strmom putu do savršenstva: po Mariji k Isusu! Marija je njezin uzor, ideal njezin. Da članovi njezini žive Marijinim životom, da se »povode za prejasnim njezinim krepostima« (VI. 40.), da je usrdno ljube, to hoće Marijina kongregacija. Kongreganist započinje kongreganistički svoj život, djelovanje svoje time, da se posvećuje Mariji, on sklapa s Marijom vez, koji Crkva priznaje i odobrava, vez vječne službe, on odlučuje, da će odsele njoj uvijeke služiti, pak je moli, da ga udostoji primiti za vječita slugu. Odsele je kongreganist sluga presvete Djevice Marie, njezin štićenik, posebno dijete njezino. On želi i hoće, da sve, što bude radio, odsele radi s Marijom i preko Marije: kongreganist posvećuje Mariji svaki dan svoga života i prema pravilima kongregacije posvećuje on njoj cijeli život, i koliko može, nastoji, da i druge privede k Mariji.

Svrha je dakle Marijine kongregacije, da u svojim članovima uzgaja *apostole*, koji iz usrdne ljubavi prema presvetoj Djevici, gospodarici, odvjetnici i Majci svojoj nastoje, da i *u sebi* i *u drugima* ostvare, utjelove, da tako kažem, uzvišeni ideal, što ga žele da dostignu u Mariji. Tako Marijina kongregacija stvara u svim staležima, u svim slojevima, u svakoj dobi solidnu jezgru savršenih kršćana i pravih, neustrašivih katoličkih boraca.

Dvojaka je dakle svrha Marijinoj kongregaciji: da se članovi njezini svaki u svome staležu posveti, ali također da se članovi svojski brinu, da i druge spase i posvete.

Marijina kongregacija hoće dakle da uzgoji apostole. To je u duhu cijele ustanove Marijinih kongregacija. Kongreganist je dijete Marijino, on treba da Mariju u svemu slijedi. Marija pak nije samo bila najsvetija žena, ona je kao Majka Božja najtjesnije, najuže sudjelovala u djelu spasenja roda ljudskoga. Valja dakle i kongreganist, koji želi da bude dostojan toga imena, da spasava duše, da se bori za kraljevstvo Kristovo na zemlji, ako mu je doista stalo do toga, da se uspne do vrhunca savršenstva. Božja Providnost postavila je Marijine kongregacije kao obranu protiv tako zvane reformacije. Kongreganisti bili su prema planu providnosti Božje čete bojovnika, koji se imali boriti, javno boriti za Krista i njegovu Crkvu. Marijina kongregacija se rodila na bojnom polju, a mjesto, gdje se rodila, i doba, kad se rodila, i danas još joj označuju i smjer i svrhu. Pod očinskim okriljem Božjim Marijine su kongregacije sveder rasle, sveder napredovale i brojem i ugledom, makar su neprijatelji njezini bili i te kako drzoviti. I danas se osniva svake godine više od tisuću novih kongregacija.

Kongregacija, koja ne uzgaja apostola, nije prava Marijina kongregacija. Pravila kongregacije ne isključuju nijedne vrste apostolata. Ali da kongregacija bude u apostolskom svom djelovanju radila uspješno, da njezin apostolski rad bude imao više ploda, zato se imadu brinuti *sekcije* u Marijinoj kongregaciji. Sekcije su *organ*, preko kojega dolazi Marijina kongregacija do svoga cilja.

Općenito se apostolat Marijinih kongregacija proteže na djelovanje na *karitativnom* polju, na sudjelovanje u *dušobrižničkom* radu, na širenje *dobre štampe*, na promicanje *solidne lektire*, na sudjelovanje u *raznim katoličkim društvima*, *namisijonarsko djelovanje* — u nekim kongregacijama osobito se mnogo radi za misije — na *apostolat čudorednosti* — tu mnogo mogu dobra učiniti kon-

gregacije gospoda i djevojaka, uopće ženske kongregacije — na *vjersko-socijalno* djelovanje. Kongregacija, koja preuzme na sebe obvezu, da promiče baš ove vjersko socijalne interese u narodu, ima vanredno široko polje rada. U nas, što ja znadem, ovo je polje sasvim još ne izorano. Amo spada: da kongreganisti vode mladenačka, omladinska društva, patronaže, kongregacije za djecu. Organizirana briga za bolesnike posjećivanjem bolnica u gradovima, a posjećivanjem i brigom za bolesnike u provinciji. Osnivanjem štedionica unutar kongregacije, osnivanjem tečajeva za stenografiju, jezike, kroj, kućno gospodarstvo (kućanstvo) . . .

Od svega toga rada ajde da sada svedemo apostolski rad naših Marijinih kongregacija na djelovnje u našim prilikama.

Gdje, u čemu mogu biti članovi naših Marijinih kongregacija apostoli u duhu svoje kongregacije?

Da odgovorim na ovo pitanje, razdijelit ću apostolski rad naših kongreganista na apostolski rad *za kongregacije* i na apostolski rad *izvan kongregacija*. Kongreganist, koji je zaista *takav*, već je time apostol za kongregaciju i izvan kongregacije. Ako on jest doista kongreganist, on se ne sakriva, on izlazi na vidjelo: on je kongreganist ne samo u privatnom životu, već i u javnom, a nemoguće je, da već *životom svojim* u javnosti ne bi bio propovjednik kraljevstva Božjega.

No kongreganist valja da kao apostol *pozitivno* radi. Prvo i prvo, što je u nas veoma potrebito, jest apostolat za samu kongregaciju, apostolat, *koji sastoji u prikupljanju novih članova kongregacije*. Za naše prilike, zapravo u našim prilikama, ovo je velevažan rad u svim našim Marijinim kongregacijama.

Imajući pred očima, što rade i koliko se napreže tajne sile, da katoličku Crkvu i njezin upliv i u katoličkoj našoj hrvatskoj mladeži i u hrvatskoj našoj katoličkoj inteligenciji oslabe, koliko do njih stoji, i poništе, treba da se ipak zamislimo *da li su Marijine kongregacije podobne, da se tim neprijateljima s uspjehom opru, da li su podobne, da ih suzbiju?*

U duhu je Marijinih kongregacija, da se članovi njihovi drže one našega hrvatskoga pjesnika: »Podiže se četa mala . . . ne junaka biranijeh po obličju i ljepoti, već po srcu junačkome; kojino će udariti ne na deset, da uteče, nego na dva, da ih siječe . . .« Ali ako je neprijatelja broj silan, a Marijinih bojovnika broj malen, možemo li se razborito nadati uspjehu, koji postići želimo?

Kada gledam, koliko je u našem Zagrebu inteligenata, a kako ih se maleni broj okuplja pod Marijinom zastavom, teško mi je. — Evo široko polje rada za Marijinu kongregaciju, za kongreganiste Marijine kongregacije inteligenata.

A kad pogledam pravo more hrvatske naše katoličke omladine, kad mislim na kazalište, na kinematografe, na razne zabave, na silne knjige najopćenitijega sadržaja, na novine, koje ova mladež guta, na časopise svake ruke — a sve je to puno najpogubnijega otrova, koji mladež sama sad u većim sad u manjim dozama uštrcava u dušu svoju, i na silnu pustoš, koju u srcu mladeži rađaju i kazalište i kinematografi, lascivne knjige, bezbožne novine i časopisi — ja držim, da bi apostol, koji bi ovu mladež u svetom žaru za spasenje njezino nastojao oteti iz ralja tih i tolikih zvijeri, koje reže na nju, da joj rastrgaju svetu haljinicu čistoće srca, nevinost i vjeru, da bi imao pred Bogom većih zasluga, nego da ostavi ovaj naš Zagreb i ode u poganske krajeve, da ondje raznosi luč svete vjere. A eto ovaj prevažni apostolat među našomsrednjoškolskom omladinom imadu da vrše Marijine kongregacije. Ne samo kongreganisti srednjoškolci: članovi sviju kongregacija izvršit će djelo presvetoj Djevici sigurno najmilije, ako — koliko to mogu — što više od dobrih mladića, dobrih djevojaka privedu pod zastavu Marijinu, ako ih predobe za Marijinu kongregaciju, tu školu pravoga kršćanskoga savršenstva. Koliko će mladenačkih srdaca uščuvati čistih, koliko će zaštititi time nevinih duša! Apostolat za kongreganista doista najidealniji! A baš ovaj apostolat — moje je duboko uvjerenje — danas je i u današnjim prilikama napose glavnoga grada Hrvatske upravo prevažan, ako ne možda najvažniji.

I drugo djelo apostolata, koje može da vrši svaki kongreganist i kongreganistica, u čijem srcu bukti iskrena ljubav prema svetoj Gospi, u kojega imade svetoga ponosa, što je dijete Marijino, to je *apostolat dobroga primjera*. Dobar kongreganist valja da kao kongreganist misli, govori i radi, valja da se kao kongreganist i vlada, valja da kao kongreganist i živi. Vanredno djeluje i ne možeš

se oteti udivljenju, kad gledaš mladića, gdje se sklopljenih ruku, oborenih očiju pobožno u crkvi moli. No još vanrednije djeluje, kad vidiš muža, gdje se pobožno moli, kad vidiš muževe, gdje mirno, dostojanstveno stupaju u procesiji pod Marijinom zastavom. A više, nego i najljepša propovijed doima se gledalaca prizor, kad odabrana četa muške i ženske omladine, kad skupine muževa: inteligenata, građana, obrtnika, radnika . . . mirno, sabrano stupaju k stolu Gospodnjemu. Ovakovi prizori djeluju. *Izvanrednu moć ima dobar primjer.*

Ali ovdje valja da spomenu jedan vrlo važan momenat.

Dobar primjer imade izvanrednu moć, ali samo onda, *kad to doista jest dobar primjer*, koji može svatko da slijedi, *koji zaista svakoga privlači*. Pobožnost je divna krepost, ali to mora biti prava pobožnost. U pravoj pak pobožnosti nema ništa neprirodno, ništa pretjerano, ništa hinjeno. Kad si pobožan, drži onako, kako te Bog stvorio.

Prava pak pobožnost — pobožnost, kako o pobožnosti mi sada govorimo — uključuje u sebi mnogo. Prava pobožnost valja da se očituje u cijelom žiću i biću kongreganista: u cijelom njegovu vladanju i kad je sam i kad je s drugima. Dobar kongreganist, a to je onda sigurno i pobožan kongreganist, dobar kongreganist bit će u cijelom vladanju svome fin, miroljubiv, prema svakome uslužan. Dobar kongreganist ne će biti odbojan, otrešljiv, mrzovoljan, čangrizav. Pobožnost ne odbija, ona privlači. I kongreganist valja da vladanjem svojim ne odbija, treba da ljude privlači.

Eto, široko polje apostolata za svakoga kongreganistu, za mladića i djevojku, za muža i ženu, za gospodu i gospode. Na tom polju mogu svi apostolski djelovati, a apostolski ovaj rad vrlo je važan, za procvat Marijinih kongregacija u nas veoma koristan.

I *štampa* treba kod nas revnih apostola. Kongreganisti mogu tu presjajno djelovati i time, da odvraćaju od zle i pogubne štampe, i time, da šire dobru štampu. Upravitelji kongregacija, magistrati kongregacija tu će najbolje znati, što im je činiti, kako će članove kongregacije uputiti, da udese apostolsko svoje djelovanje gledom na štampu.

Još ću samo — i to sasvim ukratko — spomenuti jedan apostolat, kod kojega također, i to s velikim uspjehom, može da sudjeluje svaki kongreganist i kongreganistica, a to je živo, *aktivno sudjelovanje u raznim katoličkim organizacijama*. Katoličke organizacije samo onda odgovaraju svojoj svrsi, samo će onda postići svoj cilj, ako su doista katoličke, ako u njima vlada, njih oživljava pravi *katolički duh*. Taj pak duh valja da u sve takove organizacije unose članovi kongreganisti, koji imadu biti, a i jesu — barem prema duhu kongregacije — cvijet svoga staleža, savršeni katolici. U tom pogledu i u nas, može svaki član kongregacije da bude apostol. U svim našim katoličkim organizacijama, u kulturnim, socijalnim, karitativnim, takav je apostolat potreban, da organizacije i budu i ostanu katoličke, a svaki kongreganist i kongreganistica može da u tim organizacijama zaista apostolski djeluje.

Završujem. Apostolat je u Marijinoj kongregaciji nešto *bitno*. Svaki se kongreganist obvezuje i svečanom zavjerom, a vežu ga na to i pravila, da će uznastojati, *i da se sam posveti, i da se preko njega i drugi posvete i spasu.*

U kongregaciji, gdje nema apostola, koja u svojim članovima ne nijeti apostolski žar, koja ne uzgaja apostola, u takovoj Marijinoj kongregaciji nema pravoga kongr. duha.

Liturgijska sekcija.

U Mar. kongr. gimnazijalaca u Zagrebu počeli smo se ove školske godine baviti svetom liturgijom katoličke Crkve, želeći, da i s ove strane upoznamo ljepotu njezinu. Ponajprije smo *opalografirali* za privatnu upotrebu *nekoliko crkvenih pjesama*, i to latinski tekst sa koralnim (gregorijanskim) napjevom. Pjesme su slijedeće: Zdravo Kraljice, Zdravo zvijezdo mora, Klanjam Ti se, Tantum ergo, Veliča i napokon psalam 116.: Hvalite Gospoda! Ove pjesme učimo pjevati, pa ih pjevamo na sastancima kongregacije.

Osim toga nam je održao g. dr. Ivan Merz nekoliko *predavanja* o liturgiji. O liturgiji uopće; Liturgijski dan; Liturgija na dan Bezgrješnog Začeća i na dan sv. Ivana Evanđeliste.

Na dan sv. Ivana Ev. (27. XII. 1923.) priredili smo pod vodstvom istoga g. profesora i O. Alfirevića D. I. *izlet u Rajhenburg* k ocima Trapistima, da upoznamo život u trapističkom samostanu i da čujemo gregorijansko pjevanje, koje ovi redovnici osobito goje. Treba istaknuti, da smo bili vrlo lijepo dočekani i primljeni, i da smo mnogo lijepih stvari vidjeli i čuli i naučili, na čemu se ocima Trapistima ne možemo dosta zahvaliti. Tude smo slušali jednostavne a ipak divne zvukove starodrevne crkvene pjesme, koja nas je prenijela u doba žive vjere i žarkog oduševljenja prvih kršćana. Predočite si polutamnu kapelu samostana, u kojoj samo pred Gospinim oltarom tinja vječna luč, a zbor bijelih Trapista pjeva srdačni »Salve Regina — Zdravo Kraljice«. Gotovo zaboravismo, da smo na svijetu . . .

Želimo, da se što veći broj Marijinih kongregacija počne baviti sv. liturgijom i tako se upozna s bogoštovjem sv. Crkve. — *Tajnik.*

Lurdsko čudo.

OZDRAVLJENJE MALOG MARCELA HUBERTA.

Mali Marcel ima sada oko 11 godina i rodio se u Langresu (Haute-Marne). Otac mu je umro na bojnom polju za zadnjeg rata. Brat i sestra su mu u dobrom zdravlju, a majka prilično. 2. ožujka 1922. Marcel osjeti bol u glavi pa iza 3—4 sedmice morade leći. Ta se bolest pogorša i dječak postade pospan. Od vremena do vremena otvori oči i gleda okolinu, a da ništa ne rekne. Ako ga je tko što upitao, dao je samo znak rukom neka ga puste u miru. Znakovima je i liječniku kazao, da sve dvostruko vidi. Doskora se poveća i toplina i to 39 do 40 stupanja, pa zatvor tijela; u mokraći se opazi krvi, gnoja i albumine. Petog ili 6. dana uvjeri se liječnik, da bolest nije sušica, pa pomisli da je »letargična encefalita« i naredi klistire, tekuću hranu i led na glavu. 21. 3. pojavi se čir na desnom bedru i traje 18 dana. Ovako mrtvilo traje do travnja, a tada poče vrućica padati i dječak dođe k svijesti, no jako je omršavio i potpuno mu klonule noge. Tako za 5 mjeseci Marcel nije mogao stajati uspravno, još manje hodati, niti sam od sebe maknuti ma kako svoje noge. Sve je ovo potvrdio njegov liječnik Dr. Brocard u pismenom posvjedočenju u Langresu

U ovakom su stanju donijeli Marcela u Lurd 23. kolovoza 1922. U subotu, 25. kolovoza, spustiše ga u vodu Gospina vrela, i on osjeti nešto, što ga je sililo da se ispravi. To on odmah kaže svom nosiocu, pa mu ovaj pomogne da se ispravi, ali opet pade. Taj dan popodne iznesoše ga pred crkvu za vrijeme procesije. Kad je pokraj njega kanonik Barbier iz Nancya prolazio sa Svetootajstvom, osjeti Marcel opet isti poticaj, uspravi se na nosiljci, sađe s nje i poče hodati. Narod poče zahvalno klicati »Magnifikat!« Sutradan ga njegova majka dovede u liječnički ured. Tu ga pregledaše liječnici: David, profesor na sveučilištu u Lilli, dva liječnika iz Lille, jedan iz Montmiraila, jedan iz d' Estairesa i još jedan Belgijanac. Svi ti priznaše, da je mali Marcel potpuno zdrav. Hvala Gospodinu Bogu i Majci Božjoj, koji tako pokazuju svoju moć i ljubav u katoličkoj Crkvi.

VIJESTI.

Kongregacija gospojica u Zemunu.

Kod nas u Zemunu postoji kongregacija gospojica još od god. 1909. Sastajemo se svake druge nedjelje u kapeli sv. Roka u Parku, koja je publici zatvorena, pak možemo nesmetano vršiti svoje pobožnosti. Na sastancima se čitaju izabrana poglavlja iz: Sv. Franjo Saleski: Uvod u pobožni život (Filotea); Mäder-Strižić: Potpuni ljudi; Dr. Kniewald: Katoličkim djevojkama. Iza toga slijedi propovijed i propisane molitve iz »Kongreganistice«, kojima dodajemo molitve zaštitnici kongregacije sv. Julijani i određenim po odboru mjesečnim zaštitnicama. Poslije ovih molitava drži nam upravitelj kratka predavanja o savremenim pitanjima i našim najprečim potrebama. Što je za nas savremeno saznaje upravitelj tako, da mu mi dajemo anonimna pitanja ili nam on stavlja pitanja, na koja mi pismeno a bez potpisa odgovrmo, on nm te odgovore na sastancima ispravlja ili popunjuje.. Poslije sastanaka u crkvi odlazimo u našu dvoranu u franjevačkom samostanu, koju smo dobrotom čč. franjevaca i potporom dobrih ljudi uredili (duga 14 m. široka 5 m.) Tamo se nevezano porazgovorimo, šalimo, pjevamo, a katkada si priredimo i čaj. U toj smo dvorani držali već 3 vrlo uspjele akademije, na koje

Marijina kongregacija gospojica u Zemunu.

smo pozivali članove i članice kongregacije gospode, gospoda i služavki i naše roditelje. Svake nedjelje držimo po dvaputa pjevanje u dvorani, u kojoj imamo i harmonij, stol, 25 stolica, pozornicu i slike. Naše članice sa dobrim uspjehom skupljaju pretplatnike za katoličke listove i dobrovoljne prinose za kat. akciju i štampu. Po lijepom vremenu u pratnji upravitelja Josipa Gunčevića priređujemo izlete u okolicu, a lani u svibnju smo priredili izlet Majci Božjoj Tekijskoj (Petrovaradin) i Gospi od Mira (Sr. Karlovci). Imamo pravih članica 34 i 8 kandidatkinja.

Nadstojnica: Josipa Dewald: *Tajnica:* Hilda Harasty.

PRIVATNA ŠKOLA SLUŽBENICA MILOSRĐA.

Split (Dobri). Učenice koje pohađaju ovu osnovnu školu sakupljalu svojim malenim doprinosima svotu, a da uzmognu kupiti koju malu crnicu. Danas, njihova malena svota iznaša 350 Dinara. One je veselim srcem šalju, da se kupe tri male crnice. I za ime se pobrinuše. Izvadiše ga ždrijebanjem, pa mole da se jednoj dade ime Marija, drugoj Ivanka, a trećoj Josipa. One obećaju, da će i unaprijed misliti na svoje male crne sestrice. — U Splitu na 4. prosinca 1923.

Kratke zahvale Bož. Srcu.

Bakar MD Iz zahvalnosti, što je Presv. Srce darovalo zdravlje mojoj kćerki, šaljem milodar. — *Banja Luka* TŠ Majci krenula ustrajnom molitvom bolest na bolje — *Bogomolje* PR Bož. Srce po zagovoru sv. Ante povratilo izgubljenu stvar. — *Brod n. S. D. Vrba* TB Povratilo joj izgubljeno zdravlje pa zahvalna šalje dar. — *Centerville Jowa* AR Zahvaljuje na mnogim milostima i još moli, da je očuva od operacije te čini, što može u čast Bo. Srcu. — *Cetinovac* AS Tijekom 60 g. uticao se Presv. Srcu i Majci Božjoj i vazda ga uslišali, pa im i sada preporuča svoju starost. — *Cirkovljan* AB Sretno porodila i brzo se oporavila te zahvalna darovala za 3 sv. Mise. — *Čabar* AK Šaljem za siromahe i zahvaljujem za sretno putovanje. — *Đakovo* MB Zazivajući Presv. Srce, Bl. Gospu, sv. Josipa i sv. Antuna primila mnoga dobročinstva. — *Gjurgjevac* SM U teškoj bolesti, što mi je pograbila oca, utekoh se Bož. Srcu i bolest je popustila. — *Gola* SB Zagovorom sv. Ante osjetila olakšicu u boli trzavice. — *Gradec* KB Ponovno bolesna zahvaljuje sada za prije jednom dobiveno zdravlje po milosti Bož. Srca. — *Hreljin* LD Po tri puta joj pomogla molitva Srcu Isusovu, kad su je strahovito boljeli zubi. — *Fair Oaks* GG Primila mnogo milosti od Bož. Srca. — *Ferdinandovac* JL Presv. Srcu Isusovu i preč. Srcu Marijinu hvala za primljene milosti. — *Ivanićgrad* SM Iz zahvalnosti šalje 50 din. za popravak Svetišta. — *Innsbruck* KG Bojeći se ponovne operacije utekao se Presv. Srcu i zagovorom sv. Karla sretno se je riješio. — *Jajce* AG Hvala Presv. Srcu na mnogim milostima. — *Jaruge* MŽ Sretno prošla na operaciji preporučujući se Bož. Srcu, Bl. Gospi i sv. Antunu. — *Komatnica* GV Zahvaljuje Bož. Srcu, Preč. Djevici i sv. Josipu za mnoga dobročinstva iskazana mojoj obitelji te ju njima i u buduće preporuča i daruje za Svetište 10 kr. u zlatu i 25 din. za kruh sirotinji. — *Krasica* VM Izliječilo je Presv. Srce od teške bolesti. — *Križ-Vojni* FK Isprosila mužu i sebi ozdravljenje bez lijekova, za koje nije imala novaca. — *Novaki* II Odlanulo mu u teškoj nevolji, kad se zavjetovao Srcu Isusovu. — *Novak-Bapska* BS Molenjem više devetnica nestalo djetetu izrastline s glave. MH Povratio joj se muž iz bolnice zdrav. — ŽS Primila mnoge milosti. — *Noskovci* MB Preporučujući se Bož. Srcu odhranila djecu u teškim prilikama i isprosila zdravlje njima i sebi. — *Novi Slankamen* SA Šalje milodar, jer ju Srce Isusovo oslobodilo bolesti. — *Novoselo Donje* MN Primila puno milosti. — *Nuštar* FP Često osjetila pomoć Bož. Srca i Gospe lurdske, a napose u bolesti uha. — *Praščevac* FB Zagovorom sv. Antuna primio jednu milost. — *Prelog* MM U velikoj duševnoj tjeskobi i vjerskoj potrebi dobila rasvjetljenje od Bož. Srca. — *Petrovaradin* AV Iz zahvalnosti za primljene milosti šaljem 500 dinara milodara. *Rača* Obitelj ID zahvaljuje Pr. Srcu, Majci Božjoj i sv. Josipu, što se opet našlo ukradeno blašće. — *Ravnagora* AD Bolje se osjeća otkad se u bolesti stala preporučivati Kraljici sv. krunice. — *Stenjevec* KJ Presv. Srce ispunilo joj jednu veliku želju. — *Senj* Obitelj D. zahvaljuje Bož. Srcu, Bl. Djevici, sv. Josipu i sv. Anti za uslišenje raznih prošnja i daruje za svetište S. I. 50 dinara. — *Split* BB Šalje milodar 250 din., jer je dobio povoljno premještenje. — *Sikirevci* IB Dvanaestgodišnji sin se pridigao iz teške bolesti. — *Stupnik* Obitelj C. Mnogo puta već pomoglo Bož. Srce, a sad opet moli za zdravlje djece. — *Sv. Križ-Začretje* MV Slava Presv. Srcu Isusovu i Marijinu, što su mi prestale živčane boli. — *Štefanje* D Š Isus i Marija pomogli često u nuždi. — *Travnik* JG Slava Presv. Srcu na mnogim milostima. — *Trnava-Đakovo* KS zahvaljuje za više primljenih milosti. — *Varaždin* DP Pomoću Bož. Srca sretno prošle dvije operacije, a zadnji dan devetnice potpuno ozdravljenje postignuto. — JJ Uslišane razne molitve. — MG Za primljene pomoći duševne, tjelesne i u službi. — *Velika Gorica* AK Dječica plačući izmolila zdravlje majci, kad su je već bili liječnici napustili. — *Vinkovci MŠ* Slava Presv. Srcu, koje mi uslišalo prošnju po zagovoru Marijinom i sv. Josipa. — *Vinova* TG Zazivajući ime Isusovo izbavio se više puta iz smrtne pogibli. — *Vranjic* BJ Tisuć hvala Bož. Srcu, što mi ozdravi dijete; zahvalan šaljem 100 din. za Svetište. — *Zagreb* CB. Trojica joj se iz obitelji sretno vratila iz rata i kćerka ozdravila. — AM Sretno uspjela operacija pa daruje 100 din. za sirote. — KG Dobili u kratko vrijeme prostorije za obrt i početak dobro napreduje te zahvaljuju Presv. Srcu i sv. Josipu. — MM U teškoj bolesti primila mnogo milosti i vratilo joj se izgubljeno dijete. — HL Obiteljska teškoća se pomoću Presv. Srca sretno riješila. — AP U teškoj bolesti pomoglo Bož. Srce pa iz zahvalnosti daruje 50 d. za Svetište. — SK Izbavilo ju Presv. Srce od griže, kad ga molila radi nejake djece. —

KNJIŠTVO.

»Euharistijski kongres u Zagrebu 1923.« Izdalo Uredništvo »Života«. Zagreb I. Palmotić 33. Pošt. pr. 147. Nabavlja se kod istoga, a stoji Din. 30.- [illegible] 36.-

Knjiga od 240 str. želi, da blagoslovni utjecaj euhar. kongresa učini trajnijim i svestranijim, pače bijen i donekle nuždan dopunjak kongresa. Od silnoga mnoštva učesnika tisuće ih nijesu mogli čuti propovijedi ni pratiti javno raspravljanje. U ovoj će knjizi naći one krasne propovijedi i govore, što su onako temeljito zacrtali osnovu obnove hrvatskga naroda. To je pak u knjizi popraćeno sa blizu 30 slika sa kongresa. Koji su bili podlegli napasniku, pa nijesu sudjelovali na kongresu, popravit će pogrešku i naknaditi duševni gubitak, ako si nabave i pročitaju ovu knjigu. Učesnici će čitajući nanovo proživjeti one divne časove života.

»Djevojka sa biserima«, roman, engleski napisao Ridder Haggard, izdanje Zabavne Knjižnice Nedjelje, str. 191 u osmini, cijena Din. 20 — a s poštarinom Din. 21. — Naručuje se kod Uprave Nedjelje, Sarajevo, Krekova ul. 5.

Dosadanji svesci: 1. »Za Pobjedom« Din. 5. 2. »Sibila« Din. 5. 3. »Najsilnija Ljubav« Din. 4. — Rado preporučamo, jer zabavljajući poučava i oplemenjuje.

MILODARI.

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Bakar TM 5 MSt 30 Brestovac MN 5 Brsečine MVV 15 Djakovo NN 10 Dubrava MC 25 Gola ŠtB 25 Jasenovac AŠ 10 Krasica VM 25 Lipik MR 6 Maribor VC 88 Novi Slankamen SB 5 Osijek VF 5 Paljevine PS 5 Privlaka EP 50 Sesvete BO 10 Šamac EP 10 Travnik JG 10 Vel. Bukovec, Djevoj. dr. 50 Virovitica MN 50 Vranjic JR 100.

Za obnovu Svetišta S. I. Bedenica KK 10 BZ 25 RZ 25 Don. Stubica IA 50 Feričanci ED 20 Hvar ID 5 Raven DF 5 BG 5 Rathbun AB 1 dolar Split dr. BB 250 Sračinec IV 5 Šarampov don. ŠtM 50 Zagreb R. Devide 50.

Za sv. Mise: Antunovac TZ 20 Brestovac MV 15 Brušane, žup. ured 200 Cerna AJ 20 Jajce AG 20 Kapela KM 100 Omiš MB 10 Orolik MG 20 Otok AV 25 Prijedor JD 15 Rathbun AB 1 dolar Sikirevci MJ 10 Sudorac AT 10 Sunger IP 15 Svinjarevci KB 20 Trn GS 15.

Za raširenje Glasnika S. I.: Bakar TM 5 Banja Luka AB 60 AŠ 90 Bapska Novak MH 10 BS 15 ZŠ 10 Breg JB 3 Dalj AH 25 Doljani VM 8 MR 3 LV 38 Đakovo JZ 10 Erdut MD 10 Gospić, čč. ss. sv. Križa 5 Gjurgjevac MP 10 Gradište JM 4 AP 10 Hazalton I. Kraljić 1 dolar Hrtljin LD 30 Ilok AB 10 Jaruge MZ 50 Leskovac, žup. ur. 15 Lipik NK 5 Ljubljana NŽ 13 Milna MN 5 Noskovci MB 10 JV 10 Nova Topola JR 4 Novi Slankamen SA 10 Novska MM 10 Nuštar FP 10 Oakland LFO 50 Omiš MV 5 Pešćenik KS 16 Petrovaradin AV 300 Prijedor JD 10 Privlaka LG 13 Rasinja TH 10 Rovišće MN 10 Selci St.K 15 Selo VV 25 Sikirevci I i KB 10 Sirač RH 10 Stari Mikanovci LA 84 Strahoninec IK 10 Subotica KK 18 Šamac JB 10 Tovarnik AV 10 Varaždin JJ 5 Vinkovci MŠ 100 Visoko StJ.N 20 Visoka Greda ER 5 Zagreb KG 13 RD 50 Zemun, Bolnica čč. ss. mil. 7 SM 10.

Za kruh sv. Ante: Bradina StJ.T 8 Čabar AK 25 Gola KB 10 Osijek VF 5 Paljevine PS 5 Petrovaradin AV 200 Podgajci VA 10 Podgradje, žup. ur. 10 Praščevac FB 10 Prijedor JD 5 Selo VV 25 Sunger IP 15 Vir Pazar MM 6 Vrhovina VK 10.

Za misije među poganima: Bakar TM 15 Bedenice JZ 60 JZ 25 Djakovo JK 10 MM 18 Gašinci FK 2 Osijek SM 14 Privlaka AJ 100 Tuzla RH 5 Vrhovina VK 8.

Za siročad Leskovac: Nova Topola JR 4.

Za stradajuće Ruse: Bedenica MZ 20 S. Cirina po Glasniku sv. Josipa sabrala Din. 335 i 25 para. —

SADRŽAJ: Po dobrom štivu 34. —Katolička sveučilišta 35. — Jutrenja Bož. Srca 37. — Pijo XI. za Slavene 38. — Velik je Gospod 39. — Na utjehu patnicima 40. — Kako tvoje Glazbalo 41. — Sv. Pavao, Ivan i Jakov 42. — Na apostolskom putu 43. — Svete misije 44. — Marica Matijašec 46. — Apostolat S. I. 49. — Misije u Senju 50. — Iz »Djevoj. društava« 51. — Sibirski prognanik 53. — Zahvalnice 54. — Svečano zborovanje zagr. M. k. 55. — Apostolat u M. k. 56. — Liturgijska sekcija 59. — Vijesti 60. — Kratke zahvale 62. —

Urednik: I. Vrbanek D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

Tečaj 33. POŠTARINA U GOTOVOM PLAĆENA. Broj 3

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

PRETPLATA »GLASNIKU PRESVETOG SRCA ISUSOVA« IZNOSI ZA G. 1924. ZA CIJELU GODINU S POŠTOM ILI NA RUKE 12 DIN., ZA AMERIKU I INOZEMSTVO 24 DIN.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVE GLAS. SRCA ISUSOVA.
ZAGREB I. Palmotić 33 Pošt. pret. 147.

Saopćenje Uprave „Glasnika."

1. Ove godine smo upravo dirnuti tolikim priznanjima cijenjenih čitatelja Glasnika, napose naših revnih povjerenika, kojima zahvaljuju na duševnim uslugama, što im pruža Glasnik i Kalendar S. I. i M. pa im i mi od srca zahvaljujemo na razumijevanju našega truda i na zauzimanju, da mu plod u narodu bude što obilniji.

2. Molimo sve čitatelje, da što prije namire ovu neznatnu pretplatu od 12 dinara, jer se baš brzim i urednim plaćanjem najviše doprinosi, te list može izlaziti uredno i biti jeftin.

3. Tkogod duguje za prijašnje godine (1923. i prije) ne će više dobiti br. 4. ni dalje dok ne plati duga.

4. Tko ne dobije »Glasnika« do 15. u mjesecu, neka odmah reklamira kartom, za koju se ne plaća poštarina, samo neka napiše: Reklamacija novina.

5. Nije uvijek na Upravi krivnja, ako narudžba pravodobno ne stigne, jer još uvijek ima na nekim poštama neprilika.

6. Neka se kod narudžbi računa s vremenom, što ga pošta treba. Iz nekih mjesta Dalmacije treba na primjer list redovito 6 dana dok nam dođe u ruke, a naša pošiljka isto toliko natrag.

7. Gospodu svećenike, učitelje i učiteljice usrdno molimo, da nam pišući i naručujući označe i svoj stalež, jer za njih vodimo posebne knjige.

8. Tkogod traži šaljemo mu naše čekove radi lagljе isplate. Molimo ipak da barem u kratko označe na kuponu — isto tako koji doznakom šalju — zašto šalju novac.

9. Molimo neka se kod nas ne naručuje ono,čega mi u svojoj nakladi nemamo.

10. Cijene naših izdanja jesu ove:

»Srce Isusovo spasenje naše«. Najpotpuniji hrvatski molitvenik s opširnom poukom o pobožnosti Presv. Srcu, pjesmaricom i mnogim lijepim slikama. Jednostavan platneni uvez 20 din.; platno i zlatorez 25 din., u kožu vezan sa zlatorezom 60 din.

Kongreganist i *Kongreganistica.* Molitvenik Majke Božje s pravilima kongregacije. Jednostavan uvez (samo još Kongreganist) po 8 din.: platneni uvez od jednog i drugog po 10 din; a sa zlatorezom 12·50 din.

»Česta sv. Pričest«, lijepa pouka i molitve za sv. Pričest od S. Babunovića 5 d.

»Život sv. Margarete M. Alacoque« — učenice Bož. Srca 5 d.

»Život sv. Ivana Berchmansa« od J. Predragovića 5 din.

»Čist naraštaj«. Krasno pisana knjiga o sv. čistoći od profesora B. Strižića. Stoji 5 din.

»Svjetovni nazor«. Napisao B. Strižić. Brani katoličku vjeru te upućuje kako se jedino po njoj može čovjeku smiriti um i srce. Stoji 5 din.

»Euharistija život i duša naša«. 5 din.

»Euharistijski kongres u Zagrebu« 1923«. Povijest i govori uz mnogo slika. Stoji 30 din.

Dopisnice sa svetim slikama. 20 kom. 10 din.; 100 kom 40 dinara.

»Savremena pomoć obitelji« upućuje, kako da se štovanjem Presv. Srca uzdrži ili povrati mir i sreća obitelji. 3 din.

Krasne slike Srca Isusova za zid s potpisom za posvetu obitelji i bez tog potpisa. Komad po 10 din.

U svim ovim cijenama uračunana je otprema i obična pošta.

Uprava GLASNIKA SRCA ISUSOVA.

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 3.

Posvetimo obitelji Božanskomu Srcu!

*Opća nakana molitava i dobrih djela u **ožujku**, blagoslovljena od sv. Oca pape Pija XI.*

Govoriš li o obiteljskom životu, svatko se tuži, da je taj život već i u nas rastrovan. Čut ćeš brzo i više uzroka tomu: slab uzgoj ženskoga svijeta, podivljalost mladića, neposluh djece, siromaštvo što tjera na nepoštenu zaslužbu, strastvenost u uživanju i još više drugih. I kad se sve to izbroji, slegne se tužno ramenima: »A šta ćemo? Sve ide po zlu!«

— Ne dajmo, brate! doviknuh već više puta.

— Kako: ne daj? Tko će se tomu oduprijeti? Eto u Subotici preko 4000 divljih brakova; u Zagrebu, vele, da je i više. Barem su sudbene rasprave u Zagrebu otkrile strahovito nepoštenje u obiteljima. Pa tako se zlo širi i u narodu. Kod ženidbenoga suda u Zagrebu zatraženo je g. 1923. u svemu 406 ženidbenih razrješenja i rastava.

—Još je gore bilo u vrijeme Isusovo, pa je njegova nauka i milost ipak sve obnovila. To On može i danas da učini.

BOŽ. SRCE POMAŽE OBITELJI.

Mjesto dugih naputaka eto istinitog doživljaja, što nam ga pripovijeda Hrvatica u Americi D. I. iz South Bend In.

Živjela sam u Americi 5 godina bez Boga, a za crkvu nisam ni znala gdje je. Radila sam dan i noć dvoreći stanare pijance i psovače, među kojima je bio prvi moj muž. Na molitvu nisam imala vremena ni pomisliti. Muž mi se mučio i radio, ali i sve propio. Prosim ga da štedi za starost, a on udri po meni. Nije se već bilo ni u što obući, a kamo li da uštedimo. Kad ga hoću da na dobro navrnem eto svađe, dapače naleti i snožem na mene, da će me zaklati. Eto tako je bio živi pakao u našoj kući, dok nismo poznavali svetka ni petka, Boga ni Majke Božje.

Dobila sam bila tada na stan dva dečka iz Marije Bistrice, koji su i u Ameriku dobivali Glasnik Srca Isusova i otvoreno ga pred drugima čitali. Ali da! Što ćeš s pijancima? Ne će ni da čuju. Turam ja Glasnik mojemu mužu; ali da, što će on čitati ono što je proti njemu. Znao je stati pred sliku Presvetoga Srca pa je onako kleo nju i Krv Isusovu.

Potreslo me do u kosti. Ovako se dalje živjeti ne da.

Kad je u večer zaspao muž, kleknula sam po prvi puta iza dugo vremena pred sliku Srca Isusova i plakala sam bolno i gorko i molila sam dugo i žarko Božansko Srce, da mi muža okrene. Sve sam od muke na zemlju padala . . . Ojačilo me Presveto Srce i odlučno sam drugi dan stavila mužu: ili će se ostaviti takvoga života ili ću ja njega ostaviti.

Zamislio se on; a ja još više moli i vapi pred slikom Srca Isusova, da ga gane. Doskora vidim da čita Glasnik pa se onda po malo uputio i u crkvu. Milost Božja po zagovoru Majke Božje prodrla iz Srca Isusova u njegovo srce, priznao je svoju krivnju i pošao pravim putem. Danas on više voli dobre knjige i crkvu nego išto drugo. Ja sam uz njega i dječicu

sva sretna, jer uživamo mir Božji i zadovoljstvo.

S duševnim životom vratio nam se i tjelesni. Pet godina nisam dala ništa ni za crkvu ni za popa, pa svejedno nisam nikad imala skupa ni sto dolara. A sad opet pet godina: išli smo u crkvu ja i muž i svaku nedjelju platili tiket (ulazninu) 2 dolara i nešto na dar dali, a nisam ni stanara držala nego smo živjeli od onoga, što je muž zaradio, k tome mi muž bio godinu dana bolestan i ja sam rodila troje djece, — pa ipak smo uštedili 5000 dolara!

Kako i odakle to? Od Boga i njegova blagoslova, a po molitvi i štovanju Srca Isusova. Tako sad moj muž veli: »Makar kako živio i zaradivao, bez Glasnika Srca Isusova i bez njegova štovanja ne ću biti«. Zahvalni šaljemo eto 5 dolara dara i preporučamo svim obiteljima, da se posvete Bož. Srcu pa se ne će izgubiti. Njegovom milošću sam i ja tri puta ozdravila, a od njega se ufamo ustrajnosti i dobrom uzgoju mile dječice«.

POSVETOM SI OSIGURAVAMO POMOĆ.

Nije se to tako tek slučajno dogodilo. Božansko Srce je objavilo sv. Margareti: »*Da se ne će izgubiti, koji se njemu posveti; da će obilno blagosloviti mjesto, gdje se izloži i štuje slika njegova Bož. Srca; da će vratiti slogu obiteljima i zaštititi ih u njihovim potrebama, ako se s pouzdanjem na njega obrate; da će milinom ljubavi svoje napuniti zajednice, koje će ga častiti i pod njegovu se zaštitu staviti*«.

To je eto Božje obećanje, koje i sveta Crkva priznaje. Počevši od sv. Margarete, koja se sa svojom redovničkom obitelju posvetila Bož. Srcu, posvetilo se do danas već na milijune obitelji i odabralo Bož. Srce svojim kraljem, gospodarom i pomoćnikom. Tu posvetu obitelji Srcu Isusovu nazvao je Benedikt XV. »najpotrebnijim i najsvetijim djelom« u današnje doba te propisao točno i način, kako da se obavlja.

Na odlično mjesto u kući ili sobi stavi se od svećenika blagoslovljeni kip ili slika Srca Isusova. U zgodan dan i čas sabere se cijela obiteli, ili barem veći dio, pred slikom, gdje glava obitelji izmoli posvetnu molitvu i tude onda dnevice obavljaju svoju obiteljsku pobožnost.

Sv. Otac papa Pijo XI. vrlo je pohvalio »*Apostolat S. I.*« što se zauzimlje i širi ovu posvetu obitelji upisujući posvećene obitelji u »Zlatne knjige Obitelji i posvećenih Presv. Srcu« i primajući ih za svoje članove, jer se time osigurava *trajni plod posvete*.

»Posveta je za nas potpuna obnova — piše P. Ramière, utemeljitelj Apostolata. Mi ne možemo biti zaista posvećeni, nego u koliko će nam biti djela u skladu s riječima. Posvetom treba da panu zapreke, što se protive željama Presv. Srca. Posveta će učiniti da živimo njegovim životom, radimo pod njegovim utjecajem. Postavši u zajednici s njime kao svemogući počet ćemo pobjedivati najprije neprijatelje na bojištu vlastitog srca, a onda na velikom polju društvenog života« . . .

POSVETA OBITELJI U NAS.

stala se širiti tek u novije doba, kad su veće pogibli zaprijetile obiteljskom životu. Prva svečana posveta obitelji bila je 2. veljače 1918. u Zagrebu, a od onda se već stotina tisuća obitelji posvetilo Bož. Srcu, kako to svjedoči i naša »Zlatna knjiga obitelji« u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu. Mnoge zahvalnice, što nam stižu, svjedoče, da Bož. Srce drži svoje obećanje i da posveta pomaže.

Na Vama je, štovatelji Bož. Srca, da tim jakim sredstvom pomognete dizanju čudoreda u hrvatskom narodu. Potrebne upute za to naći ćete u knjižici »Savremena pomoć obitelji«, koju dobijete kod uprave Glasnika, a isto tako i krasne slike za posvetu.

J. Vrbanek D. I.

Holman: Mir kući ovoj! Mat. 10, 12.

ZGODNO ZA KORIZMU!

Muka i slava Gospodina našega Isusa Krista, što ju krasno napisao Dr. Rudolf Vimer, kanonik, Zagreb, Kaptol 21. Dobije se kod pisca ili kod Uprave Glasnika za 9 dinara. —

KRIŽ opjevan prostim pučkim stilom od prof. *N. Batušića* poznatog pisca-pjevača »Života sv. Vida«, »Sv. Lucije« i »Sv. Katarine«. Pjeva se kao pjesme Kačićeve. Knjiga ima preko 100 stranica. Cijena samo 5 Din. Dobiva se u svim katoličkim knjižarama ili izravno kod »Svećeničke Književne Družbe« — Dubrovnik (Dalmacija). Ko naruči više komada dobija popust. Ova je lijepa pjesma baš zgodna za sveto korizmeno vrijeme.

Za proslavu tisuć-godišnjice hrvatskoga kraljevstva.

Prijatelji nas pitaju za način i raspored proslave velevažnog ovog spomena, jer da se narod tome vrlo veseli.

Razumljivo je veselje naroda, jer je osvrt na našu povijest obilno vrelo plemenitog ponosa i jak poticaj na plemenita djela. U tom smjeru će se i kretati proslava, da sjećajući se darova Božjih i junačkih djela djedova u prošlosti s većim pouzdanjem gradimo bolju budućnost.

Točnije nam još nije poznato, što sve kani Odbor za proslavu prirediti. Bit će tu svakako više velikih narodnih zborovanja, podizanje jednog ili više spomenika i prosvjetnih ustanova, pučke svečanosti u svim krajevima popraćene predavanjima, predstavama, vježbama i t. d. Tako će cijela proslava biti jedan snažan korak naprijed u prosvjetnom životu hrvatskoga naroda.

Taj napredak bit će tek onda svestran, potpun i temeljit, ako dobije vjersku i ćudorednu podlogu i svrhu. Rimokatolička vjera bila je ona sila, koja je na žalu Jadrana podigla svojom prosvjetom pleme Hrvata do narodne svijesti i moći. Ona je podržavala ćudorednu snagu naroda u najtežim kušnjama. Bili bismo nezahvalni prema Bogu i Crkvi i nepravedni pred povijesti i svijetom, kad se ne bismo Kristu Gospodinu i njegovoj Crkvi pri toj slavi odužili.

Ističemo stoga tri stvari gledom na ovu našu radosnu proslavu, za koje treba da se čitav narod zauzme, a u prvom redu svećenici, vjerska udruženja, i naobraženiji krugovi.

Prvo. Osnovati treba u ove dvije godine što više vjerskih društava te njihovom pomoću i suradnjom svih rodoljuba iskorijeniti našu najveću narodnu sramotu psovku i kletvu. Rodoljubi u Splitu dali su nam već u tom dobar primjer.

Drugo. Spremiti veliko narodno hodočašće sv. Ocu papi u Rim, odakle nam sinulo Kristovo svijetlo i došlo prije tisuću godina prvo međunarodno priznanje neovisnosti. Brojnim pak manjim hodočašćima u domaća Svetišta podati Gospodu hvalu i zadovoljštinu.

Treće. Svaka župa da uznastoji obnoviti i potrebnim ruhom snabdjeti svoju župnu crkvu, a gdje je to već učinjeno, podići kapelu, oltar ili kip Presv. Srca te posebnom spomen-pločom označiti, da je to učinjeno na proslavu tisuć-godišnjice. To neka ipak ne prječi, da svi doprinesemo za zajedničke narodne spomenike.

Kao uzor ističemo malo niže župu Ivanec kraj Koprivnice, koja je ovu treću točku već ostvarila.

Kako saznajemo budi se opće zanimanje za proslavu, a među naobraženima i u privrednim krugovima osobito. Ne će dakle biti nemoguće ostvariti ove zamisli; pa to tim manje, što je g. 1925. i crkvena jubilejska godina, a i naša mladež će proslaviti 25-godišnjicu posvete hrvatske mladeži Božanskomu Srcu.

Kalendar Srca Isusova i Marijina za g. 1924. može se još dobiti za 10 din. kod Uprave Glasnika Srca Isusova.

„Koji je među vama bez grijeha. . .“ Iv. 8, 7.

Ova stranica sv. Pisma ne iznosi se rado, jer ima ljudi, koji i samo sv. Pismo znadu čitati u prilog slabosti svojoj.

Ima ipak vremena, pa i danas je takovo, kad je dobro podsjetiti zalutale duše na neizmjerno milosrđe Bož. Srca; one što kolebaju na ozbiljnu spomenu Učitelja istine; umišljene pravednike na blagi postupak Spasitelјev.

Hofman: Tko je od vas bez grijeha neka prvi baci kamen na nju. Iv. 8, 7.

Isus se nalazi u hramu i uči narod. Farizeji i pismoznanci neprestano ga napadaju i iskušavaju, ne bi li mu izmamili koju riječ, da mogu narod od njega odvratiti i osuditi ga. Sunca ipak nikakav ružni zadah ne potamni.

Ali sad, na, mislili su, da će uspjeti s ovom ženom. Bio je baš blagdan sjenica, kad su stotine tisuća Židova prenoćivale oko Jerusolima u šato-

rima od granja. Tu je dakako bilo dosta pogibli za krepost, pa i to više, što se u svečanoj radosti ljudi lako zaborave. I eto baš ove noći uhvatili su neku ženu u preljubu. Već odavna nijesu držali propisa zakona (V. Mojs. 22, 22), da takovu kamenuju, nego bi se nevina stranka zadovoljila samo s rastavom i ništa više. Sad je to bilo tim razumljivije, što su rimski namjesnici smrtnu kazan sebi pridržali. No ipak se nijedan židovski učitelj nije usudio javno reći, da se ne treba držati propisa zakona.

Nikad dakle bolje prilike Židovima, nego da sada stave Isusa u nepriliku. Dovuku preda nj preljubnicu i zapitaju ga, što on veli da treba od žene učiniti. Snovali su ovako: reče li, kamenujte je — odbit će se narod od njega radi tvrdoće, a moći će ga i pred oblasti tužiti, da si prisvaja pravo smrtne osude; reče li: pustite je, pogazit će on prvi otvoreno zakon; ne odgovori li ništa, izgubit će ugled velikog Učitelja.

Isus je odmah prozro njihovu nakanu i zlobu srca. Ne odgovori riječima, nego se prigne i stane prstom pisati po pijesku. Hotio da znadu: stvar ne spada na mene, jer nijesam sudac.

Oni se pričine, kao da ga ne razumiju, pa sve oštrije strigu očima i sile ga neka im odgovori. Sad se Isus uspravi i reče im: »Koji je među vama bez grijeha, neka prvi baci kamen na nju!«

Bože veliki, kako si mudar! Priznaješ Isuse zakon, da grijeh zaslužuje oštru kazan, ali tražiš da je izvrše samo nevine ruke. Tvoje to ne će biti, jer Ti sada nijesi došao da osuđuješ, nego da spasiš. Lk. 9, 56. U drugog se pak nikoga ne će naći.

Pogledajmo samo te drznike. Dok se Isus opet prignuo i pisao po pijesku — možda njihove grijehe — eto kako im klonu čas prije grčevito prijeteće ruke, kako se otegnulo prije bijesom plamteće lice, oborile se plamne oči. . . I počevši od najstarijih, najgorih uzmaknuli jedan za drugim.

Domala ostade usred mnoštva samo Isus i od stida i kajanja drščući jadna grješnica. »Skrajna bijeda i skrajnje milosrđe« — veli sv. Augustin.

Isus se opet uspravi i zaokruži okom veleći: »Ženo! Gdje su tvoji tužitelji? Zar te nitko nije osudio?«

»Nitko, Gospodine!«

»Ni ja te ne ću osuditi« . . .

Ali, Gospodine! Zar time ne pogoduješ slabosti ljudskoj? . . .

Ne! Čuj. »Idi i ne griješi više!«

»Idi!« — veli milosrđe Božanskog Srca. »Ne griješi više!« — veli Učitelj božanske istine i pravde. Jedno je i drugo čudo Božje ljubavi. Te ljubavi ne mogoše mnogi dugo da razumiju. Bojali se dapače sablazni, pa ih se našlo, koji nijesu htjeli to u Evanđelju čitati, već bi i u prepisima ispuštali.

I danas ih ima takovih, a često se zovu i »pobožni kršćani«. Kako teško puštaju obraćenika u obitelj, u društvo. Dobar je oprez, ali još bolje je veledušje . . .

Pravo crkveno shvaćanje bolje osvjetljuje Božansku svetost Isusovu kad nas uči, da je sjajnija čistoća one duše, koja i druge čisti, dok sama neokaljana ostaje, nego li one, koja samo bježi od okaljanih.

Božanski je Učitelj pridižući palu ženu hotio pokazati, da zlu može bolje doskočiti ljubav i milost, nego kazna. Hotio je poučiti ljude iskvarena srca, a koji su ipak grješnicu osuđivali, da su Božjoj pravdi jednako krivi

oni i ona. U grijeh zaronjenom svijetu otkrio je Srce, čija ljubav može da opere i najgore srce samo ako se skruši.

To skrušeno srce predstavlja na krasnoj slici Hofmanovoj ona bijedna žena. Oholi farizeji, to je oholi i tvrdokorni svijet. A mi katolici gledajmo s onim učenicima iza Isusa da razumijemo ljubav Srca njegova prema grješnicima.

SV. JOSIP.

Mjesečni zaštitnik.

Odabirući sv. Otac papa Pijo XI. mjesečnu nakanu za ožujak rekao je: »U mjesecu posvećenu sv. Josipu, neka se osobito revno posvećuju kršćanske obitelji Bož. Srcu«. A tko bi nam i mogao biti bolji zaštitnik od sv. Josipa, koji je prvi posvetio sebe i obitelj svetu svoju Srcu, ljubavi Onoga, za koga je živio, po komu je velik postao.

Grossek: I bijaše im poslušan . . . Lk. 2, 51.

Jedna je samo zajednica bila uzvišenija od njegove obiteljske zajednice, a ni ta nije bila na zemlji već u nebu — zajednica Presvetoga Trojstva. Bog Otac spoznavajući neizmjernu savršenost svoju rada u sebi Mudrost, Riječ, Sina svoga, koji je vjerna slika njegove neizrecive ljepote i dobrote. Sin ljubi Oca, a Otac ljubi neizmjernu ljepotu u Sinu i iz te ljubavi izlazi treća osoba u obitelji Božanstva: Duh sveti.

Kad je trebalo sjeme Božanskog života presaditi na zemlju, da na njoj nikne »Božji rod«, posebnom je brigom pripravilo Presveto Trojstvo jednu obitelj, koja će biti svetošću tako jaka, da će miomiris njezin osvježivati sve naraštaje. Sin je Božji sam sišao u tu obitelj »i bio im je poslušan«. Duh Sveti presadio je svoju ljubav u Srce Djevice, da neizrecivom ljubavi ljubi Boga-Čovjeka. Otac je vječni bacio sjenu

svoju na zemlju, prenio je svoje pravo vodstva obitelji na »pravednog muža« — Josipa.

Koji je kraljev namjesnik ikada imao takovu čast? Koji je državni ministar ikada imao takovu vlast!

»Josipe, sine Davidov! nemoj se bojati uzeti Marije, žene svoje, jer ono, što se u njoj začelo, od Duha je Svetoga; pa će roditi Sina, i nadjeni mu ime Isus; jer će on izbaviti narod svoj od grijeha njihovih«. Mt. 2, 20.

Kolika bi *pomirljivost* prema ženi zavladala srcem kršćanskoga muža, kad bi malo duhom prisluhnuo sv. Josipa, kako on tu vijest Anđela mile saopćuje bolnoj djevičanskoj Majci . . .

Kakovim li *pouzdanjem* mogu se vinuti k Josipu uzdasi tjeskobnih srdaca zaručnica i žena, kad se na licu i vladanju muževa opažaju neki početni znaci odbojnosti, nehaja . . .

Kakova bi se *vedrina* zasjala na smrknutom čelu zabrinuta oca obitelji, kad bi pogledao na Josipa, kako Bogu odan sprema ležaje u betlehemskoj štali za Onoga »kome će Otac dati prijestolj Davida oca njegova« . . . Kad bi pratio Josipa na bijegu u Egipat i gledao njegov mir, premda bježi iz domovine s Onim, »koji će izbaviti narod svoj od grijeha njihovih«.

Koliko bi se *zadovoljstvo* razlijevalo dušom radnika i obrtnika, kad bi se sjećao dugog, tihog i napornog rada sv. Josipa u Nazaretu te pomislio, da dobra nakana i ljubav posvećuju i najneznatniji posao, dižu ga u nebeske visine . . .

Da, da! Sveti Josip razumije obiteljske križeve; kamo sreće da i nositelji tih križeva razumiju svetog Josipa!

Važno za kršćanske majke*).

PRIČEST DJECE PO CRKVENOM ZAKONIKU.

Pitanje: Koja je prva dužnost kršćanske majke prama djeci svojoj?

Odgovor: Prva dužnost kršćanske majke prama djeci svojoj jest, da ih pripravi te dostojno prime svetu pričest.

Pitanje: Kada počimlje ta dužnost?

Odgovor: Ta dužnost počimlje, kada djeca počimlju razumijevati, i ako su možda još vrlo malena.

Pitanje: Koji je siguran znak po kojemu će raspoznati, da dijete ima dosta razuma?

Odgovor: Siguran znak, da raspozna te dijete ima dosta razuma, jest kad počme, i ako nesavršeno, razlikovati dobro od zla; kad donekle i razumije, da je dobro slušati i da je zlo lagati.

Pitanje: Zašto dužnost kršćanske majke glede svete pričesti počimlje kada dijete počme nešto razumijevati.

Odgovor: Zato jer tada počimlje za djecu dužnost Pričesti barem jednom u godini, za Uskrs, i u pogibelji života.

Pitanje: A kako imadu kršćanske majke pripraviti svoju djecu da dostojno prime svetu Pričest?

---

*) Prijevod brošurice, koju je s odobrenjem Sv. Stolice izdao kanonik Dr. Stjepan Antoni.

Odgovor: Kršćanske majke dužne su pripraviti djecu svoju na pričest podučavajući ih u onom, što moraju znati.

Pitanje: A koje stvari imadu djeca znati, da se dostojno pričeste?

Odgovor: Da se dijete dostojno pričesti, ne treba da već znade »Oče naš«, »Vjerovanje«, »pokajanje« itd. . . već ako je u pogibelji života dosta je da znade, da kad se pričesti ne prima komad običnog kruha, već Isusa, i da ga treba primiti pobožnim poklonom. Izvan smrtne pogibelji treba da još znade prema njegovom dakako slabom shvaćanju, što je potrebito za spasenje: to jest: da ima Bog, koji nagrađuje dobro a kazni zlo; da su u Bogu tri osobe: Otac, Sin i Duh sveti; da je druga osoba, to jest Sin, čovjekom postala i zove se Isus, koji je za nas trpio i umro na križu. Ima znati također, da mu je svetom stolu pristupiti dotičnom pobožnošću.

Pitanje: A tko je dužan suditi, da li je dijete dosta pripravljeno za prvu pričest?

Odgovor: To je dužnost ispovjednika i roditelja, to jest ?za oca, kršćanske majke ili koje osobe koja ju zamjenjuje.

Pitanje: Je li razumno pustiti djecu prvoj pričesti, ako nije sasvim sigurna njihova razvijenost ili priprava nego samo onako po prilici?

Odgovor: Dakako, i ako nijesmo posve sigurni o razvijenosti uma ili pripravi djece, nego onako po prilici, smije im se dopustiti sveta pričest. ali u tom slučaju ne opstoji dužnost.

Pitanje: Je li potrebito da kršćanske majke povedu na ispovijed svoju djecu svakiput, kad ih vode pričesti?

Odgovor: Nipošto nije potrebito, da se djeca ispovijedaju prije svake pričesti, jer dužnost ih obvezuje samo jednom u godini, i jer smrtno ne griješe.

Pitanje: Da li dobro čini kršćanska majka, kad ne pušta prvoj pričesti djecu koja nemaju potvrde?

Odgovor: One ne čine dobro, jer potvrda se prima obično oko sedme godine, dok se sv. pričest ima primiti, kad dijete počme razumijevati, bilo u kojoj godini.

Pitanje: A što ćemo kazati ob onim majkama koje odgađaju prvu pričest svoje djece pod izlikom, da ih ne mogu pristojno oblačiti?

Odgovor: Treba kazati, da će one morati strog račun polagati Isusu, koji ne gleda na ljepotu i kićenost odjeće, već na ljepotu i čistoću nevinosti.

Pitanje: Da li Crkva naređuje, da djeca primaju prvu pričest u vlastitoj župi?

Odgovor: Nipošto; mogu je primiti u kojoj im drago crkvi i u privatnim kapelicama, gdje se smije služiti sveta Misa.

Pitanje: Kakav grijeh počinjaju kršćanske majke, ako njihova djeca, dosta razvijena, umru bez sv. poputbine, ili im prođe uskrsno vrijeme bez pričesti?

Odgovor: Počinjaju težak grijeh, jer je to osobito njihova dužnost, da im se djeca pričeste i ako nijesu mogla za Uskrs moraju to činiti što prije.

Pitanje: A koja je dužnost kršćanske majke kad su joj djeca primila prvu pričest?

Odgovor: Kad su djeca prvi put pričešćena dužnost je kršćanske majke nastojati, da se dijete što češće pričesti, pa ako je moguće i svaki

dan; i treba paziti da se onako pobožno i skladno vlada, kako mu doba dopušta; da ga sama prati ili dade pratiti i da mu prišapne kratke i lahke čine kao pripravu i zahvalu.

Još ima tešku obvezu, da šalje dijete kršćanskomu nauku, ili da se na koji drugi način pobrine za potpunu njegovu vjersku obuku.

Pitanje: Je li to važno da kršćanska majka ispuni sve što Crkva naređuje o prvoj i čestoj pričesti djece?

Odgovor: Čovjek si ne može ni zamisliti, niti može izreći, koliko je to važno, da kršćanska majka, ili tko je zastupa, vrši pravilno sve što Crkva naređuje o prvoj i čestoj pričesti djece. Evo što piše o tom predmetu papa Euharistije svete i vječne uspomene Pio X. lavalskom biskupu Mons. Grellieru: »Kako treba da se cvijet nevinosti, prije nego bude pokvaren svjetskim zadahom, okrene Onomu, koji se pase među ljiljanima, tako isto Bog, da nas riješi svih ovih nevolja, hoće da ga moli nevinost. I kako sinovi propasti viču: »Ne ćemo da Isus kraljuje nad nama!« — tako treba da se kraljevstvo Božje učvrsti nad dušama onih, kojima po Evanđelju pripada kraljevstvo nebesko«.

Suviše veoma je važno, da iz ruševina sadašnjega društva pokvarenoga, bezbožnoga i koje psuje, digne se novo društvo, društvo po euharističnom Srcu Isusovu, kojemu neka bude slava na sve vijeke!

Malo sjemenište Družbe Isusove.

Isusovci su od postanka svog reda djelovali u hrvatskim zemljama. Već je o. Bobadilla, jedan od 9 drugova sv. Ignacija, došao u Zadar i Dubrovnik, te je tamo radio za spas neumrlih duša, a plod je bio, da se s vremenom u hrvatskoj Ateni, u Dubrovniku, utemeljila kuća ili rezidencija Isusovaca, dok se napokon sagradio kolegij dubrovački, iz kojeg je toliko glasovitih ljudi izašlo.

Baš je iz Dubrovnika potekao prvi Hrvat Isusovac O. Sfondrati, koga su onda slijedili mnogi drugi sve do najvećeg učenjaka i veleuma Oca R. Boškovića te Oca Mateja, koji su doživjeli ukinuće reda Isusovačkoga ilitl Družbe Isusove.

Ne znamo sada, koliko učenika su imali obično dubrovački Isusovci, ali to znademo, da su među njima bili vrlo pametni i daroviti mladići, koji su poslije postali ljudi na svojem mjestu. Ali mi znademo za druge kolegije n. pr. za zagrebački, gdje su u prosjeku imali oko 600 učenika od pripravnog razreda sve do akademičara.

Slično je bilo u Ljubljani, gdje su imali gimnaziju sa 400 učenika, isto tako na Rijeci, u Požegi i u Varaždinu. Pokraj toga su Isusovci imali rezidencije sa školama u Osijeku, u Petrovaradinu i u Pečuhu, dapače i kašnje u Beogradu, odakle su mnogo djelovali na misijonskom polju i kao dušobrižnici. Tako je n. pr. Otac Kašić, koji je po želji pape Pavla V. prvu hrvatsku slovnicu izdao, obašao je sve krajeve sadanje naše države SHS kao misijonar.

Bog je u providnosti svojoj Družbu Isusovu uskrisio, kad je bilo ukinućem nestalo, a i u hrvatskim zemljama se opet udomila. Sada upravljaju oci u *Travniku* u Bosni nadbiskupskim sjemeništem i gimnazijom od 400 i više đaka. Većinom jesu to seminarci biskupija bosanskih, hercegovačke

i đakovačke. Ostali su vanjski đaci raznih vjeroispovijesti. U *Sarajevu* podučavaju Isusovci kao profesori bogoslovije duhovnu mladež. U *Zagrebu* mnogo djeluju u svojoj crkvi, te se spremaju, da otvore filozofsko učilište. Osim toga imaju u *Ljubljani* svoj novicijat sa velikom crkvom sv. Josipa. U *Dalmaciji* rade u dvije rezidencije, *dubrovačkoj*, sa krasnom crkvom sv. Ignacija, i spljetskoj; u Macedoniji u Skoplju a još traži Isusovce više gradova i varoši.

Tu se mora zaista kazati: »Žetva je velika a poslenika malo«. Svuda se traže pučke misije, duhovne vježbe, svuda bi trebalo raditi i pomoći u duhovnoj pastvi. Sve to čine Isusovci vrlo rado. Ta, za to ih je Gospod pozvao. Ali kako je to žalosno, što se mora — kad su već sve sile upregnute — često na nove molbe odgovoriti: »Ne možemo, nemamo dosta ljudi«. Kako to boli, kad se vidi krasna žetva božja, za koju nema dosta radnika, da je spremaju u žitnicu Božju.

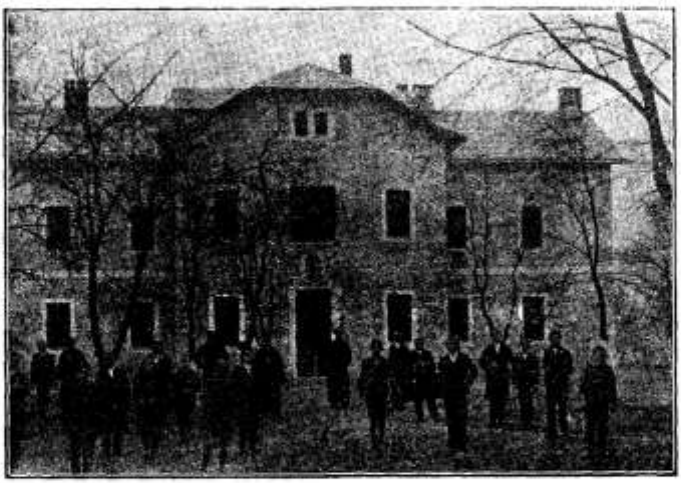

Malo sjemenište Družbe Isusove u Travniku.

Zato se eto utemeljilo prije par godina »*Malo sjemenište Družbe Isusove*« na Bašbunaru nad gradom Travnikom, da Družba Isusova dobije više radnih sila.

Ovako rade i drugi redovi — uzgajaju svoj pomladak od malih nogu. Tako n. pr. imadu oci Dominikanci svoj zavod na Bolu (Brač) u Dalmaciji, Franjevci imadu svoj probandat u svakoj svojoj provinciji, Lazariste u Ljubljani. Zašto da ne bi i naša provincija Družbe Isusove, koja obuhvaća cijelu državu SHS, imala svoj zavod ili sjemenište?

Međutim je to dakako samo mala kućica, ali ona bi se dala lijepo povećati, da ima sredstava i, što je glavno, kandidata. U ovoj novoj kući stanuje izabrana četa dobrih mladića, koji pohađaju gimnaziju te se pripravljaju, da rade apoštolski za Isusa i njegovu sv. Crkvu. Kuća je lijepa, premda unutra siromašna. Osobito je lijepa premda još uboga kapelica,

gdje stanuje Isus među ovim svojim mladim učenicima. Naokolo je krasan voćnjak i gaj, a upravo je divan položaj na brežuljku sa vidikom na stari vezirski grad Travnik, na milovidnu Vilenicu, na silni Vlašić. K tomu je zrak vrlo zdrav na ovoj visini (oko 550 m nad morem).

A, što je najbolje, u toj kući vlada duh Isusov, Srce Isusovo je tu kao na svojem prijestolju. Jamačno se nebo raduje gledajuć na te mlade junake, koji biju sveti boj Božji u ovo vrijeme, kad toliko mladića otpada od Boga i srće u duševnu propast.

Premda je ta po izbor četa još malena, to je glavaru te male obitelji često tijesno pri srcu kao ocu, koji teško hrani svoju brojnu čeljad, te se pita zabrinuto: »A šta će onda biti, kad Bog novom djecom umnoži moju milu obitelj?«

No isti milostivi Otac nebeski, koji daje djecu, daje i hranu za djecu, samo se treba uzdati u njega. Pa i Isus sâm je htio radi nas biti siromašan, kako veli sv. apoštol (2 Kor. 8, 9). I kako se providnost Božja brinula, da siromašna sv. obitelj ni u Egiptu, u tuđoj poganskoj zemlji, nije poginula od glada: tako će se i sada brinuti, te naći dobročinitelja, da ovo malo sjemenište, koje je Isusu posvećeno, ne propada radi svojeg siromaštva.

U Malo Sjemenište Družbe Isusove u Travniku primaju se zdravi, nadareni dječaci i mladići, koji su svršili s dobrim uspjehom barem jedan razred gimnazije, u iznimnim slučajevima samo iza svršene pučke škole. Od roditelja se traži, da prema svojim prilikama i po dogovoru prinose za odijelo, hranu i druge potrebštine. Za đake, kojih roditelji ne mogu ništa ili vrlo malo doprinositi, traže se dobročinitelji. Takovih dobročinitelja je našlo Božansko Srce već nekoliko. Tako tri gospojinske kongregacije uzdržavaju svaka po jednoga sjeminarca u Malom Sjemeništu D. I. A jedna pobožna gospođa, koja si šivanjem služi svagdanji kruh, daje svaki mjesec po 500 Din. za jednoga sjeminarca. Kada je donijela prvi dar, obećala, da će odsada svaki mjesec donositi, reče: »Sad bar znadem, zašto živim« — Doista odgojiti jednog svećenika — redovnika veliko je djelo!

(Svi upiti glede Malog Sjemeništa D. I. i svi darovi neka se šalju na Provincijalat D. I. — Zagreb I. Pošt. pretinac 147, Palmotićeva u. 33).

Nije ipak sve i samo zlo.

Bio sam na mojoj redovitoj šetnji »na šalati«, s brevijarom u ruci. Evo ondje se sedam — osam dječaka igra »nogomet«. Čujem jednoga već iz daleka, a bio je najmanji među njima, kojih 7—8 god., kako svak čas izgovara onu gnjusnu riječ, koje ne mogu napisati. Dođem do njih, pa ču: Čuješ, tako si još malen, a već se vježbaš u kletvi. Što će biti kad poodrasteš. On ni riječi, ali će mjesto njega drugi dječak od kojih 12—14 godina: Psuje, psuje, magarac je! Ali kako će ili on ili ja moliti, ako smo gladni?! A hoćeš li biti sit, ako psuješ, kuneš? A molitva će ti svakako biti od veće koristi, nego kletva. Radi, radi, a uz rad bolje je da misliš na Boga, da moliš, nego da kuneš, psuješ.

Đederte, dečki, pokažite drugima, onima ondje, da nijeste divljaci, već da ste kršćani, katolici. Gle ovo ti je najgnjusnija riječ našega hrvatskoga jezika, koju ovaj ovdje izgovara. Je li? Jest, najgnjusnija, potvrde dječaci. Pa gledaj: Ovu gnjusnu riječ baca čovjek, evo i dijete će, u obraz dragomu Bogu, dragomu Isusu i njegovoj presvetoj Majci! Nije li to divljaštvo? Jest, divljaštvo je, reče onaj isti. Još sam s njima govorio štogod, a onda se rastanemo. Hvala vam, reče isti dečko, da ste nam kazali. A ja sam si mislio: Hvala Bogu, ipak nije sve samo zlo.

M. Rihtarić.

Ponosna župa.

Nizu svetišta, gdje se osobito časti Bož. Srce, ima se od prošle godine pribrojiti i kapelica, koju je podiglo malo selo od 30 kuća, zvano Goričko, što pripada župi Ivanec-Koprivnički. Oko kapele trudili se ponajviše ratnici, navlastito Valent Poldrugač, koji su sretno prepatili zarobljeništvo i streljačke jarke pa poput Noe sagradili svome Spasitelju oltar, na kome će se prinositi žrtva hvale. Posveta je bila na Malu Gospu 1923.

Ova je kapelica samo jedan dokaz vjerskog ponosa i požrtvovnosti vrijedne ove župe. No ima i drugih. Sami svojim prinosima podigoše župljani g. 1921. Lurdsku špilju sa 12.000 kruna. Nabaviše zvona za 120.000 kruna. Ogradiše crkvu troškom od 120.000 kruna povrh svog dovoza i drugih žrtava. Za vanjsko lice župne crkve žrtvovaše 100.000 kruna, a za crkvena odijela 150.000 kruna. Povrh toga 8 srebrnih svijećnjaka u vrijednosti od 60.000 kruna.

Spomen-kip Presv. Srca u Goričkom kraj Koprivnice.

Za takovu požrtvovnost odgojila ih pobožnost Presv. Srcu, što je brižno njeguje revni g. župnik Fr. Brdarić po »Apostolatu Srca Isusova« sa njegovom »Vojskom« i s bratovštinom Škapulara. U župi cvate — osobito poslije misija — dnevna sv. Pričest, pa je ukupni broj prošle godine iznosio oko 14.000, što je vrlo lijepo u župi od 3.000 duša. Razumije se, da je i dobra štampa tude raširena, pa ima na pr. i Glasnik S. I. svojih 80 predbrojnika.

U ovakovu župu dakako da se ne usudiše ni približiti raskolni zalutali svećenici, premda im od njihova sijela Koprivnice nije niti čitavi sat udaljena. Kad će se od ovakovih jedinica, od ovakovih župa sastojati hrvatski narod, onda se ne će trebati da boji za svoju budućnost. Molimo i radimo, da se u tisuć-godišnjici hrvatskog kraljevstva takove župe potisuće.

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točna adresa, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

ZAMRŠEN SLUČAJ.

Zagreb. U rujnu 1922. obolio mi muž od upale porebrice, koja je bivala sve zamršenija i moradosmo ga prevesti u bolnicu. Bilo mu je sve gore, a liječnici nikako da ustanove pravu diagnozu. Govorili su uvijek »zamršen slučaj«, a on imao svaki dan sve veću vrućinu, koja ga silno slabila i njegovo stanje bivalo upravo beznadno. — Tek nakon 4 mjeseca već posve iznemogao morao se podvrći operaciji, pošto su konačno liječnici bili ustanovili da ima čirove na plućima. Operacija je, hvala dragom Isusu i vještini liječnika, dobro uspjela i bolest je krenula na bolje. Međutim se poslije tri tjedna vrućica opet povratila i morao je biti od novog čira operiran. Bio je silno oslabio već od prve operacije tako, da su liječnici imali vrlo malo nade u uspjeh druge operacije. Bilo mi je strašno! Sama na svijetu bez oca i matere, bila sam zdvojna da ću sada i dobrog si muža izgubiti. U velikoj mojoj nesreći nisam ipak bila smalaksala, imala sam čvrstu vjeru, da će mi ga dobri Isus spasiti, i u najvećim mojim bolima zazivala sam samo: »Presveto Srce Isusovo, ja se jedino u Tebe ufam! Poslije operacije bilo mu je neko vrijeme bolje nu kako mu se bolest opet pogoršala ljeti su ga liječnici i po treći put operirati, što bi ga bilo sigurno u grob spremilo, kako je bio slab. Međutim je kao nekim čudom u predvečerje operacije čir sam od sebe puknuo i više se nijedan nije pojavio. Tako mi je, hvala dragom Isusu i Majci Božjoj, muž sasvim ozdravio.

Liječnici i svi poznati, koji su pratili tu njegovu 7-mjesečnu bolest gledali su ga kao kakovo čudo, jer su ga svi držali izgubljenim.

Da, dragi Isus i dobra naša Majka, kojima sam se za cijelo vrijeme muževlje bolesti uticala, uslišali su moje molbe i spasili mi muža. Neka im je vječna hvala i slava. Zavjetovala sam se bila da ću doživotno držati »Glasnik«, dati zahvalu i mali dar za obnovu Svetišta Srca Isusova. To evo sada i činim te šaljem K. 1000.

H. Dr. Z. R.

DUŠEVNE I TJELESNE BOLI.

Istra. Bila sam tjelesno bolesna, a ta je bolest dolazila više put iz teških duševnih patnja. Zapletena odasvud nemirom, odaljena od Boga i pravog kršćanskog življenja mislila sam, da već nikad mira imati ne ću. I to me vodilo do očajnosti. Molila sam, ali mira ne nađoh, jer je Bog tražio ne samo molitvu nego i preporod po vjeri i život po njegovoj nauci. Zatim sam obdljela skoro smrtno. I u toj bolesti duševnoj i tjelesnoj obratih se Srcu Isusovu, Srcu Marijinu i Bl. Tereziji, da mi pomognu. Zavjetovah se činiti devetnicu i sasvim promijeniti življenje uz pomoć nebesku. I bila sam uslišana. Vratio mi se mir i ojačana tjelesno hvalim neizmjerno nebeskim pomoćnicima. Obećajem uvijek štovati i ljubiti ovo Presveto Srce i koliko mi bude moguće širiti njegovo štovanje. Isuse! Ti si Put, Istina, i Život i koji po tvojim naukama živi posjeduje mir i bogatstvo duše! *B. A.*

PREOKRET IZA SV. PRIČESTI.

Zagreb. Supruga mi oboljela redom na upali mjehura i bubrega, a po tom od otrovanja krvi. Dne 1. svibnja odvezem je u smrtnim bolima u bolnicu. Obilazio sam od liječnika do liječnika, ali utješnog odgovora od nikoga. Ponukalo me nešto, da je zagovorim Presv. Srcu. Ja to učinim vesela srca. Molit ću devetnicu i godinu dana svaki mjesec dati služiti svetu Misu. Supruga se osjećala već na umoru i zatraži sv. ispovijed. Kako je neprestano bacala nije mogla te večeri da primi sv. Pričest. Bacanje potrajalo cijelu noć, ipak joj svećenik u jutru pruži sv. Pričest. I onim časom prestalo je bacanje: u 10 sati mogla je uzeti kavu, a nakon osam dana povratila se kući zdrava. Hvala Ti, Bož. Srce, što si se dostojalo ponizne moju prošnju uslišati. — *F. V.*

Uzor mladić † Mijo Kitner.

bogoslov — kongreganista.

Pišem ovo nekoliko riječi na čast uspomeni uzornoga ovoga mladića, kongreganiste i na pobudu našoj katoličkoj mladeži, osobito onima, koji osjećaju i slijede poziv Božji u zvanje svećeničko. Njegov će nam primjer pokazati, da i u današnjim teškim prilikama, kad toliki i kod nas hoće da žive bez Isusa i bez brige za dušu, mladić može ostati vjeran Bogu i kreposno živjeti.

Mijo Kitner se rodio 29. srpnja 1901. u Sv. Iliji kod Varaždina. Roditelji njegovi su siromašni seljaci, ali veoma dobri kršćani. Iza svršene pučke škole poslali ga nagovorom i pripomoću svoga župnika u varaždinsku gimnaziju. Tu je svršio prvi razred, a na početku drugoga bude primljen u požeški orfanotrofij, gdje je ostao sve do konca VI. razreda. Bio je poznat kao đak pobožan i odličan u školi. U Požegi je stupio u *Marijinu kongregaciju*, gdje je kasnije bio i u vijeću. Pokazao se vrijednim sinom Marijinim. Dvojica bogoslova, koji su u Požegi bili zajedno s Kitnerom, govore za njega ovo: »Veoma savjesno i točno vršio je u orfanotrofiju svoje zavodske dužnosti; u tom je bio strog i snama drugima. Pristupao je često k svetoj pričesti, a već u V. razredu čitao je s velikim shvaćanjem Rodrigvezovu knjigu »Vježbaj se u savršenosti«. Znao je više puta bratski poučavati ne samo one u zavodu, nego i vanjske drugove na gimnaziji. Ljubeznošću i pametnim riječima pridobio je neke đake u katoličko đačko društvo. Mnogo su ga poštivali. Ruganje kojega manje ozbiljnog druga, kakvo bolji mladić češće doživi, ponizno je podnosio, a kad bi koji u tom pošao malo predaleko, Kitner bi ga ozbiljno opomenuo, — i ovaj je prestao. Često nas je svojim rječima oduševio za katoličku stvar«.

Eto ovako milu uspomenu imadu o njemu ovi, koji se s njime družili. Bio je također član požeške kat. đačke organizacije, koja ga u VI. razredu izabrala za svoga predsjednika. — O praznicima se kod kuće vladao kao pravi katolički đak. Mogli su ga svaki dan vidjeti u crkvi kod sv. mise. Župljani su od početka njegova skolovanja držali, da će on biti svećenik. Praznike je provodio skromno, radio je i seljačke poslove, jer ga to veselilo, a i dobro mu je došlo, da se oporavi i duševno odmori. Uza svu ozbiljnost bio je žive, vesele naravi, prijazan u razgovoru, pa su ga ljudi voljeli i hvalili. U razgovoru ih je često i poučavao, osobito u vjerskim stvarima. — Kako je bio iz siromašne obitelji, a školu polazio za najtežih vremena, morao je živjeti u brigama za svoje potrebe i u stradanju. U Požegi mu se u VI. razredu nešto narušilo dotada čvrsto zdravlje, pa se tako k siromaštvu pridružila nova poteškoća. Uz to katkada u drugih nije našao razumijevanja, pa ipak je ostao kraj svega toga miran i vedar i trpio na slavu Božju. Duša kreposnoga mladića uvijek je vedra, nije poništena u teškim časovima, jer »zakon je Gospodnji savršen, krijepi dušu; . . . naredbe su Gospodnje pravedne, vesele srca« (ps. 18.).

Već odavna odlučio je naš Mijo poći u svećenike. U VII. razredu god. 1920. dođe u dječačko sjemenište, koje je u pravo tada bilo u Zagrebu osnovano zajedno s nadbiskupskom gimnazijom. Tu je svršio VII. i VIII. razred i položio ispit zrelosti. Bio je nesamo nadaren, nego i marljiv. Svaku je školsku godinu odlično svršio i uvijek bio među prvim đacima. Željan znanja čitao je ili učio druge korisne stvari u vrijeme, što mu je preostalo od školskih nauka. Osobito je volio crkvenu glazbu, oduševljeno se njome bavio i lijepo napredovao u vještini i shvaćanju. U sjemenišnoj đačkoj organizaciji radio je prema svojim silama, a na praznike sudjelovao doma u kat. omladinskom društvu.

Na jesen god. 1922. stupio je Kitner u bogosloviju i prihvatio se svim žarom bogoslovskih nauka. Sve lijepo i uzvišeno zanimalo ga i osvajalo, ali od svega najviše zvanje svećeničko, za koje se pripravljao. To nam svjedoči njegov život u sjemeništu. Što je dobra vidio kod drugih, rado je hvalio. Ali gdje je opazio kakvi nemar ili lakoumnost, tu bi znao ozbiljno i oštro nastupiti protiv zla. Bio je i vrlo skroman.

Na početku bogoslovije poslao mu je Bog najteži i posljednji križ. U prosincu god. 1922. oboli od teške nahlade. Poslije Božića tek mu je nešto krenulo na bolje, ponovno se nahladio, dobio upalu pluća, a tada je nadošla neizliječiva sušica. Kad se vidjelo, da je bolest veoma teška, bude u veljači premješten iz sjemeništa u bolnicu milosrdnih sestara. Prema izjavi liječnika činilo se, da će umrijeti već u proljeće, ali punih osam mjeseci opirala se bolesti njegova inače krepka narav. Teško je izreći, što je sve pretrpio. I tu je upravo pokazao ono, što je najsjajnije u njegovu životu: ustrpljivost i veliko pouzdanje u Boga. Na badnji večer rekao je mirno: »Drugi će sada slaviti Boga u crkvi pjevajući, a ja ovdje ležeći«. Kad ga kasnije u bolnici koji od klerika pohodio, obično je drugovima na pitanje, kako je Kitneru, mogao odgovoriti: »Nije mu bolje, ali se vedro drži. Kad je kanonik uvidio, da će sigurno umrijeti, predao se sasvim u volju Božju. Trpio je silne bolj, ali je ustrajao u strpljivosti do konca. Krijepio ga Spasitelj, s kojim je u sv. pričesti bio neprestano združen. Živo se sjećam njegovih riječi: »Poći ću s Alojzijem, Stanislavom i Ivanom Berchmansom, samo sam ja daleko za njima«. Dok mu je bilo najteže, govorio bi: »Neka bude volja Božja . . . Isuse, uzmi me k sebi . . . Kako će biti lijepo u nebu . . .« 23. kolovoza 1923. predao je Bogu svoju plemenitu dušu navršivši tek 22 godine. Primio ga k sebi Spasitelj, kome je velikodušno odlučio svega sebe žrtvovati u staležu svećeničkom. Primila ga Marija, koju je kao kongreganist izabrao za majku i zaštitnicu svoju. Tijelo njegovo pokopano je na Mirogoju 25. kolovoza.

Ali pravedni, kad umru, nijesu za nas izgubljeni. S neba mogu moliti i pomagati svojim dragima, domovini i čitavoj Crkvi. Rano je umro. Bila je tako volja Božja. Onaj, koji ga ljubio i za života očinski vodio, rano ga pozvao u vječnu sreću, kao što je rano pozvao Alojzija, Stanislava i Ivana Berchmansa. To tješi i njegove rastužene roditelje, koji su i ovu potpunu žrtvu djeteta kršćanski doprinijeli.

»Mio bijaše Bogu i ljudima, spomen je njegov u blagoslovu« (Knj. Crkv. 46). Daj, Gospode, narodu našemu više tako dobrih mladića, — pa ih sačuvaj za vjerne službenike oltara! — *F. C.*

Lurdsko čudo.

JULIJA HASARD.

6. rujna 1923. bili su u Lurdu hodočasnici iz Reimsa. Izmed tih je bila i bolesnica J. Hasard, koja je u 17. godini imala tifus i bila ozdravila, pa je bila kao sobarica sve do jeseni 1921. No tada podleže naporu i poče da gubi snagu i omršavi. Jutrom je jako kašljala i noću se jako znojila; ipak je ostala i dalje u toj službi. U srpnju 1922. osjeti jače boli u bokovima, koje ju prisile da napusti rad. Njezin liječnik Dr. Herling liječi je protiv opće slabosti. U veljači 1923. je pregleda Dr. Meuliere i izjavi da je to Pottova bolest. To su potvrdili i drugi liječnici, čak i pomoću fotografiranja. Sada joj stavište sadreni steznik, jer doskora nije mogla ni hodati. Tako je bolesnica ležala u bolnici u Maison de Retraite de Launoi, dok joj ne uslišaše molbu i priključiše je hodočasnicima početkom rujna. Na stranjači je uniješe u vagon. Tu ju je mučio svaki i najmanji sudar vagona i jedva

je izdržala boli. Kad vlak stiže u Lurd, te i nju digoše sa strunjačom da je prenesu u »Asile de l, Esplanade«, ona je zavriskala od boli. Te večeri, 3. rujna, boli se povećaše. Netom je okupaše na čudotvornom vrelu, boli se ublaže, ali se doskora povrate još jače. 6. rujna doniješe bolesnicu u liječnički ured, gdje je uz obične liječnike ureda pregledaše i liječnici Roger iz Rennesa, Liegeois iz Sarrenbrucka, Robert iz Revignya, Jeanvojne iz Charleville. Svi priznaše, da boluje od Pottove bolesti u hrptenjači. Bolesnica ono jutro iza pregledbe nije imala nikakove poboljšice u bolima. Popodne oko 5 sati, za procesije, u času kad je prolazilo Svetootajstvo i svećenik je blagoslovio po običaju, osjeti sve boli odjednom u najvećoj mjeri tako te je glasno kriknula, a istodobno i nenadno osjeti u hrptenjači lomljenje, pa je to čula i osoba, koja ju je dvorila. Taj čas iščeznuše sve boli i Julija kleče na koljena i blažena lica sklopi ruke i poče glasno zahvaljivati Bogu i Gospi lurdskoj.

Odmah je odvedoše u liječnički ured.

Tude je pregledaše liječnici Bertholet iz Toulona, Gonsalves iz Londona, Dessalle iz Eglisottesa, Labrunie iz Moulinsa, Jousseaume iz Pariza, O'Ryan iz Dublina. Svi su ovi liječnici zapisnički priznali, da je Julijana sasma zdrava.

Julija je ostala u Lurdu, da dvori druge bolesnike u onoj istoj bolnici, gdje je sama bolovala, a i u drugim bolnicama lurdskim. Ona tu dvori bez ikakovih poteškoća.

Tiho pa mnogo*).

Izvještaj o radu i djelovanju Marijine kongregacije radnica u Senju.

Uz redovitu mjesečnu sv. ispovijed i pričest pristupahu mnoge članice tjedno, a neke dnevno k stolu Gospodnjemu. Marijine pak svetkovine proslaviše redovito zajedničkom sv. pričesti.

Uz redovite nedjeljne sastanke, kojima članice prisustvovahu u potpunom broju »obdržavali se na ine svetkovine izvanredni sastanci, na kojima bi se raspravljala razna pitanja, koja zasijecaju u djelokrug Marijine družbe.

Da se mladenački i pripravni zbor odgoji i spremi u djelatnost Marijinog djeteta u kasnijoj dobi obdržavali se redovito svakog četvrtka sastanci, gdje bi se mladež uz čitanje dobrog štiva poučavala.

Osim ovih u tjednu sastanaka imade odio ručnog rada sastanak nekoliko puta u tjednu, osobito zimi, gdje bi se uz čitanje lijepe knjige izradjivao ručni rad. Raznim lijepim igrama mladež bi se prije sastanka zabavljala. U mjesecu svibnju pohodilo je društvo grobove svojih milih i iskitilo njihove humke zeleniłom i cvijećem te se pomolilo za svoje mile družice.

Mjeseca kolovoza pošlo je društvo na izlet na Vratnik.

U prosincu, da se što dostojnije proslavi Marijin blagdan, priredio je mladenački pripravni zbor Marijine kongregacije malu kućnu zabavu sa slijedećim točkama: Pod okriljem Nebeske Majke, govorila: J. Sojat; Molitva, deklamacija uz pjevanje: M. Prpić; Marulićeve priče: E. Pulanić, M. Pavelić, S. Fabijanić i M. Žumberac. Pod križem, prikazuje: J. Lončarić.

Božićna slika u jednom činu: *Sestrica* — prikazivale iste kongreganistice i K. Čačić. Prikazivale su od srca zato je i djelovalo na gledaoce. Osobito je bila lijepa živa slika.

Na Stjepanje priredio je također drugi zbor Marijine kongregacije kućnu zabavu. Deklamirala se pjesma Bogu: Božica Host i predstavljala: *Nadjena kćerka.* Ulogu Kornelije imala je: A. Host, Irene: M. Gregović, Huze: I. Gržin, Irme: D. Gržanić, Elme: B. Host, Lije: B. Gregović, Afre: K. Andjulić, Solime: M. Gregović. Odigraše svoje uloge vještački. Prisutne je lijepo prikazivanje a i sadržaj upravo dirnuo.

Osobiti uspjeh Marijine kongregacije radnica u ovoj godini jest taj, što je članica Franciska Gržanić izučila u Zagrebu u Pestovoj školi krojenje, te je uz svjedodžbu dobro svršenog tečaja dobila i diplomu. Kao diplomirana krojačica

*) Radi lijepe izvorne zamisli i krasnog uspjeha, što je ova čedna M. K. postigla pod upravom v. g. Ante Golika, ističemo ovaj dopis napose.

započela je učiti svoje družice, članice Marijine kongregacije, da ih uputi i nauči kroj, da se tako i one njezinom naukom okoriste. Jednoj radničkoj kongregaciji u današnje skupo doba ne bi to bilo moguće, da nijesmo preko Središnjeg saveza M. k. našli u Zagrebu jednu plemenitu gospoju, također kongreganističu, koja je našoj članici čitava četiri mjeseca davala badava stan i potpunu opskrbu iz čiste ljubavi Bogu i zajedničkoj Majci Mariji. Budući da nam ona brani, da ne iznosimo njezinog imena, mi ovdje tim srdačnijom zahvalnošću priznajemo ovo veliko dobročinstvo iskazano ne samo jednoj djevojci već i čitavom našem gradu.

Neka nadoknadi molitva i dobro srce prema darežljivoj desnici! Bog dragi neka stostruko plati našim milim i dragim dobročiniteljima!

Senj mjeseca siječnja 1924.

Marijina kongregacija radnica.

Vijesti.

JEDNA 25-GODIŠNJICA.

Marijina kongregacija u zavodu sv. Vinka u Sarajevu. Evo i nas, da se javimo u tom dragom našem »Vijesniku«. Premda smo jedna od najmlađih čeda Marijinih, vidimo ipak, kako sve većma bukti mala iskra, što se razbuktila na kongresu u Zagrebu, — vidimo, da se kongregacije sve više zbližuju, da im toplije bude u stisnutim redovima oko kipa Gospina. Drago nam je, da to biva upravo u godini, kad je našoj kongregaciji svanuo dvadeset i peti rođendan, tako da i s ove strane poduprta oživi novom snagom i zađe u drugo razdoblje svoga života. — Mi smo mali i ne možemo tako duboko zalaziti u duhovni život, kako to čine starija naša braća i sestre u Marijinim kongregacijama. Mi samo znamo slušati i dobro prihvaćati, što nam stariji predlože i nalože. Tako smo ove godine u slavu svoje dvadeset i pete godišnjice uveli četvrtsatno klanjanje. Za toga klanjanja molimo zajednički one lijepe molitve za svećenike »Gospode, pošlji poslanikâ u žetvu svoju«. Osim toga porazdijelili smo se za primanje sv. Pričesti: neke od nas primamo je svaki dan, neke dvaput na tjedan, neke jedamput na tjedan, a sve druge, prema propisu kongregacije, jedamput na mjesec. Tako smo radili od početka školske godine do 9. prosinca. Uz to smo se svom dušom pripravljali i na svečanu proslavu, koja je bila urečena za taj dan. Eh, drage su nam bile te priprave! Rado smo prinosili sve žrtve i žrtvice, da proslava bude doista proslava naše drage Gospe, da bude njoj na veću slavu. Kako i koliko nam je to uspjelo, pripovijedala je već svemu hrv. katoličkom svijetu naša draga »Nedjelja«, kojoj smo zahvalne na pažnji i ljubavi, kojom prati naša sitna nastojanja. Iz njezinih redaka donosimo samo ovo:

»Učenica Lijerka Premužić pozdravila je najprije oduševljenim riječima goste, a napose preuzv. gosp. nadbiskupa, koji je ovu kongregaciju vodio kao upravitelj čitave dvadeset i tri godine, i uz kojega jubilarku kongregaciju vežu najljepše uspomene. Iza toga je pet članica (svaka je nosila jedan lustrum — petgodište, na prsima) u stihovima pripovijedalo povijest i doživljaje kongregacije kroz ovih 25 godina.

Jedna od prvih članica kongregacije, gđa Vanda Kejčirek, čitala je u prozi kratki ljetopis kongregacije i spomenula važnije podatke iz njezina razvitka.

Pročitani su također pozdravni brzojavi i pisma sa strane, većinom od bivših članica. A onda su članice odigrale dirljivu dramatsku legendu: »Posljednji pozdravi od Vilima Paillera. Krasna sivarčica po predmetu i po izvedbi. Posljednji Gospini dani na zemlji. Kao mati mlade Crkve stupa tu Gospa pred nas. Tješiteljka žalosnih, učiteljica vjere, ljubav i ponos vjernika. Sva oduhovljena, preobražena, puna Boga. Tijelom još na zemlji, duhom već kod Boga. Slušatelj i nehotice osjeća, kako to rajsko biće ne pripada više svijetu. I Gospa umire. Su smiješkom na licu, u nebeskom sjaju, uz pjesmu anđela. A onda dolazi proslava. Zemlja i smrt nijesu je mogle zadržati — Bezgrješnu. Grob je njezin prazan. I u zaključnoj živoj slici vidimo je divnu, »odabranu kao sunce i krasnu kao mjesec, gdje kraljuje. Kraljica anđela i Majka kršćanstva. Kršćanstva, što kleči do Njezina prijestolja. Tako su mnogo govorili ti jednostavni mali prizori i unosili puno topline i pobožnosti u dušu. A mlade predstavljačice udahnule su toliko naravnosti

i nehinjene pobožnosti u svoje kretnje i riječi! Osobito Majka Marija, prefekta kongregacije, Josipa Radošević. Kao kakva čedna Madona iz Fra Angelikova kista. I mnogo se oko orosilo suzom«.

Evo dakle to i tako je bilo. U ovom eto našem sabiralištu — »Vjesniku« — zahvaljujemo svima kongregacijama, pojedincima i našim članovima za čestitke i toplo preporučujemo čitavu kongregaciju njihovim molitvama. — Sada pak dalje nastavljamo svoj tihi život pod okom Marijinim i veselimo se gibanju i slogi ostalih kongregacija. Veseli nas i misao o budućem marijanskom kongresu u Zagrebu, pa ćemo nastojati, da i mi po mogućnosti na njem sudjelujemo.

Orahovica. Mar. kongregacija djevojaka.

Prošle godine polazile smo redovito svoje sastanke svake nedjelje i blagdana prije večernjice, kadgod nije bilo zapreke sa strane upravitelja, koji je više puta u to doba morao od kuće, da vrši svoje svećeničke dužnosti. U tome slučaju sastale smo se kod koje drugarice i u veselom razgovoru, učeći uloge za svoje predstave, provele bismo vrijeme, dok se upravitelj ne bi povratio. Sv. ispovijed obavljale smo redovito svaki mjesec, a sv. Pričest primale i češće puta u mjesecu. Koncem prošle godine uskrisile smo nanovo Euh. sekciju. Zastava se naša već izrađuje kod č. sestara u Zagrebu. Sakupili smo za nju do sada 32.000 K. i to predstavama koje su nam uvijek vrlo dobro posjećene. Dne 29. i 30. rujna predstavljale smo *»Dvije Majke«*. Na blagdan Bezgrješnoga Začeća *»Mučenice, Kristova, oprosti mi«*. Za pokladno vrijeme učimo veselu igru *»Strpljen spašen«*. I tako se nadamo, da ćemo svojim trudom a dobrotom Orahovčana, koji nam idu u svemu na ruku, do Uskrsa imati novac sabran. Na glavni naš blagdan 8. prosinca izabrano je novo poglavarstvo. O njegovu radu kao i o euhr. sekciji javit ćemo vam naskoro. *R. V. tajnica.*

Zagreb. Marijina kongregacija gospojica kod župske crkve sv. Marije.

Malena je, ali živo radi. Upravitelj naše kongregacije Msgr. Dr. Beluhan nakanio je, da našu crkvu umjetnički poljepša, te bude što dostojniji hram Gospin. Eto nas njemu na pomoć! Dne 20. I. 1924. dale smo svečanu akademiju, a čista dobit namijenjena je toj svrsi. Program nam je bio biran, a izvedbom svojom zadovoljile smo nazočnu katoličku publiku. — Iznesle smo dva igrokaza, što ih je naša literarna sekcija prevela iz njemačkog i to jedan ozbiljni: *»Gdje je vjernost«*, drama u tri čina, a drugi šaljivi: *»Proza i poezija«*, igrokaz u tri čina. — Majstorski su drage nam članice izvele opreku u ozbiljnoj drami, a u drugoj zasladile šalom inače ozbiljnu misao, kako za tim, da bude spisateljicom. — Katoličko pjevačko društvo *»Branimir«* otpjevalo je na opće zadovoljstvo četiri lijepe pjesme kano umetak našim prikazima. A i sam je velecč. upravitelj istupio pred nazočnu publiku iznesavši kratki prikaz našeg euharističnog djela: *Iskrice ljubavi Svetootajstvenomu Isusu.* — Pokazao je, kako je došlo do izdanja ovoga djela u našoj kongregaciji. Iznio zanimiv prikaz ovoga djela u svjetskoj euharističnoj literaturi u velikih naroda, te našu hrvatsku kritiku. Ovaj je prikaz probudio zanimanje među slušateljstvom koje naše djelo nije poznavalo. Mnogi su zamolili, da im se što prije dostavi ovo djelo, o kojemu tako krasno govore visoki crkveni dostojanstvenici, a koje je i hrvatska kritika tak lijepo pohvalila.

Marijina kongregacija djevojaka u Zemunu.

Djevojkama, kućnim namještenicama, se mora najviše pažnje posvetiti, ako ih se hoće očuvati od zamamljive gradske pokvarenosti. One dolaze u grad u većini vjerski slabo poučene, u okolinu, koja se njihovoj vjeri izruguje i ne daje im dostatne slobode, da svoje vjerske dužnosti izvršuju. Sprijatelje se sa prijateljicama, koje su već navikle na gradsku pokvarenost i vrlo se često događa, da na taj način i neopazice zamrze na vjerske dužnosti i same se iskvare. Tim djevojkama treba zdrave vjerske pouke, slobode za izvršivanje vjerskih dužnosti i prilike, da se nedužno pozabave nedjeljom poslije podne. Kod nas je u Zemunu osnovao duhovnik bolnice Josip Gunčević kongregaciju služavki 21. I. 1923. Sastajemo se svake druge nedjelje na sastanak, na kojem nam upravitelj čita i tumači vjerski nauk i drži propovijed, a mi pjevamo i molimo propisane molitve. Prije i poslije sastanka gotovo cijelo popodne zabavimo se u jednoj ovećoj sobi u bolnici, gdje učimo pjevati crkvene pjesme. Sad se spremamo za jednu predstavu. Pjevati nas i predstavljati uči jedna časna sestra. Ima nas 16 članica. Svakoj novoj članici nađemo mjesto službe i ne stupamo u službu, ako nam gospodari ne osiguraju mogućnosti, da udovoljavamo svojim vjerskim dužnostima i prisustvujemo našim društvenim sastancima. — *Nadstojnica:* Marija Kovačić: *Tajnica:* Ruža Golub.

Požega 8. XII. 1923. Prošle se godine već spremale naše kongregacije da po običaju obave svečano primanje novih članova na blagdan Bezgriješnoga Začeća, kada stigne vijest o zabrani kongregacija na srednjim i njima sličnim školama. Zato je svečano primanje moralo izostati. Medutim je to veće slavlje bilo na taj blagdan ove godine, kada su u sjajno rasvijetljenoj župnoj crkvi primljena sedamdeset i dva nova zbornika. Od tih otpada: na M. k. gospodica 13; na k. gimnazijalka 6; na k. više djevojačke škole 26 i na k. gimnazijalaca 27. Svečano je primanje obavio uz veliku asistenciju opat i župnik preč. g. T. pl. Kraljević. Na večer, u 6 i pô sati dala je M. k. gospodica u velikoj svratišnoj dvorani predstavu »Djevica orleanska« od Johana Grecha. Makar su kratko prije toga dva druga udruženja davala svoje predstave, vladao je u građanstvu ipak veliki interes za predstavu kongregacije, te se prigodom izvadanja dvorana dupkom napunila. Sama je predstava lijepo uspjela, što je zasluga prezesa k. vel. g. Leskovara i č. s. Dolorose, koja je sa članicama vježbala uloge. Vrlo je lijepo odigrala gdica Horvat djevicu orleansku, gdica Sovec Ivanino majku i gdica Mihanović Baru, šumaricu.

Osim gore navedenih kongregacija imadu u našem gradu još dvije kongregacije iz Zagreba svoje podružnice, i to: M. k. učiteljica za županiju požešku i M. k. svećenika za crkveni kotar požeški. Jesenas imale su već ove obje kongregacije -podružnice svoje sastanke, na koje je došao iz Zagreba vel. o. I.Judevit Dostal D. I.

Split. Evo Vam šaljem izvještaj našeg dosadašnjeg rada u Marijinoj kongregaciji višeškolaca. Sastali smo se do sada osam puta i obdržali 5 puta zajedničku Sv. Pričest. Preko sastanka drži predavanje O. Upravitelj i više puta kongreganist. Imali smo 4 odb. sjednice. Kongregacija viših broji 15 članova. Kongregacija je imala bratski dogovor na 24. X. o. g. sa Kat. Organizacijom o podijeli rada, e da se ne dolazi do neprilika. Kongregacija ima Sekciju Presv. Srca i Misijonsku, često naglašavamo zabranu plesa, a strogo kažnjavamo nepostojane članove. Inače Kongregacija ove godine ipak dobro napreduje, kongreganisti osjećaju svoju dužnost kao utjehu u ovo mutno doba, kad čovjek u životnom lutanju mira nema.

Dan Bezgrješne na 8. XII. proslavismo zajednički sa Kat. Organizacijom. U jutru (8. XII.) bila je generalna Sv. Pričest svih Kongregacija, a popodne obnova posvete u Kongr. Na 9. XII. priredili smo akademiju sa prikazivanjem Gheonovog »Skazanja o Sv. Nikoli«. Uspjeh je bio dobar. Kongregacija je odredila da bar dvojicu naštoji poslati na kongres kongregacija u Zagreb i radi toga će svaki član mjesečno plaćati 1 Dinar e da se materijalni troškovi pokriju. — Kongregacija će naša i dalje ići k onoj uzvišenoj svrsi za koju je pozvana. Uprava je ova: (Za prvi sem.) Upravitelj: O. P. Perica D. I. Nadstojnik: Gamulin Toma. Tajnik: Krvavica Antun. Vijećnici: Vitezica Marin i Haučević Stjepan. —

Sinj 3. siječnja 1924. Ovdje u Franjevačkom Sjemeništu, imamo Kongregaciju Marijinih Sinova, još od god. 1897. Pokroviteljica nam je Imakulata, odvjetnik sv. Ante Padovanski. Članovi su svi pitomci franjev. Sjemeništa. Sastajemo se svih većih svetkovina i češće, po prigodi osim običajnoga govora o. Upravitelja čitamo razne nabožne, moralne, poučne sastavke, i pjesmice. Na koncu iz vrtlića Gospina ubiremo po jedan cvijetak, gdje je upisano čim da se najviše bavimo do drugog sastanka. Cijelo sjemenište šiuje osobitim poštovanjem Imakulatu, čiji je mili kip u sredini atrija. Njoj — kao franjevačkoj Imakulati, pitomci su u Sjemeništu svi posvećeni. — Glasnik Srca Isusova primamo pet istisaka. Čitamo i druge Glasnike. Sv. Ante, sv. Josipa, Sv. Franc. Gospe Sinjske. Vrhbosnu. Nedjelju i Euharistični Glasnik. — Naša kongregacija sve sastavke svojih članova, ostavlja u prepisu, da buduća mladež ove kongregacije pita dušu svoju i slijedi svoje prešasnike. — *D. Kovačić, nadstojnik kongr.*

MISIJSKI VJESNIK

Poganski poglavica.

Isusovac o. De Smet bi g. 1840. poslan da naviješta Evanđelje jednom gorskom poganskom plemenu Indijanaca u Sjed. Državama, koje je bilo zatražilo vjerovjesnika. Vrlo ga svečano dočekaše. Stariji su plakali od veselja, dok je mladarija skakutala i radosno ijukala. U kratko bi pokršteno više stotina. Među ostalima čekali na sv. krštenje i dva osamdesetgodišnjaka, dva poglavice toga plemena. Prije krštenja ih misijonar sjeti, neka bi se još jednom od srca pokajali za svoje grijehe. Na to će mu jedan od starih poglavica, koga su zvali »Putujući medo«: Dok sam još bio mladih godina — pa i kasnije neko doba — bio sam kao zakopan u neznanju, ne razlikujući dobra od zla; pa u to doba bit će da sam često uvrijedio Velikoga Duha. Ali kad sam god upoznao, da je što grješno, zlo, svaki put sam to otklonio od svoga srca. Ne sjećam se, da sam ikada posve promišljeno uvrijedio Velikoga Duha.

Ima li puno kršćana, koji bi mogli tako pouzdano govoriti poput ovoga starca poganina. Mnoge će na sudu postidjeti taj bivši poglavica neznabožački.

Šta rade Francuzi za misije.

Čuje se često, kako su zlo djelovali na inteligenciju cijelog svijeta zle ideje i bezbožne knjige raznih francuskih pisaca. Istina je to, ali ne smije se zaboraviti, da su opet drugi Francuzi isto tako, ako ne još i u većoj mjeri radili za dobro cijeloga svijeta. Francuz vam ima jako djelatan temperamenat. On je apoštol svoje ideje, koju širi koliko samo može. I kako je kršćanska vjera uvijek duboko prožimala francuski narod tako se i uvijek našlo u njemu ljudi, koji su si uzeli zadaćom života da tu vjeru šire. Francuska je vazda držala jedno od prvih mjesta u misijskome radu svete Crkve. Odmah iza svoga obraćenja nastojala je mlada galska Crkva, da donese svojim susjedima »dobru vijest Isusovu«. Niezini sinovi prešli su Rajnu i obraćali Nijemce, prešli su more i širili vjeru u Engleskoj i Irskoj. Na taj posao dali su se većinom sinovi svetog Benedikta, Dominika i Franje. Njima je došao u pomoć mladi red Družbe Isusove, osobito za misije preko oceana. Obraćenje novog svijeta stajalo je teških žrtava i najgroznijih muka. Mnogobrojni su, koji su, kao glasoviti otac Lallemant u sjevernoj Americi, posvjedočili svoje riječi mučeničkom smrću. Ipak se sveđer nalazio sve veći broj požrtvovnih mladića, koji su stupili na mjesta požrtvovnih predšasnika. Osobito su u devetnaestom vijeku otišle stotine i hiljade ne broječi se ni žege ni studeni.

I sada šalje francuska Crkva svake godine na stotine svojih svećenika, često baš najboljih u daleke misije. Nema vam nijedne biskupije, koja bi zaostala. U nekima, kao na primjer u biskupiji Quimper u Bretagni, ili u Metzu jedva češ naći jednu župu, koja ne bi imala jednog ili više misionara među poganima. Čitaju roditelji, čitaju djeca mnogobrojne (preko 20!) misijske časopise pa se budi i u njima želja, da idu pomagati daleko stradajuću braću. I tako taj junački rod nikad ne izumire. Dijele se svi u razne redove i kongregacije. Eto da barem glavne nabrojim: Isusovci, Dominikanci, Benediktinci, Franjevci, Lazaristi, Trapisti, Pasionisti, Asumpcionisti, Pariško i Lionsko društvo, Maristi, Bijeli Oci, Kongr. Svetog Duha, Srca Isusova, Srca Isusova i Marijina, Majke Božje od Salete, svetog Franje Saleskoga, Eudisti i t. d. Nađemo ih na cijelom svijetu. Sami Francuzi čine gotovo polovicu svih misijonara. Godine 1921. umrlo je u misijama pet biskupa

i 159 svećenika. Od njih bilo je Francuza četiri biskupa i 88 svećenika. Zajedno s njima radi još veći broj požrtvovnih redovnica, što su ostavile svoju dragu domovinu, da dijele jadnicima s tjelesnim kruhom, sa poukom i lijekovima također i božju hranu svete vjere. Rado bi ih ovdje sve spomenuo, da vidite, koliko ih ima. No kad nije moguće eto barem neka imena: Milosrdnice, Sestre svetog Josipa od Clunija, Svete Providnosti, Svetog Pavla, Svetog Franje, Pomagačica duša u čistilištu i t. d.

Uvijek se također našlo dobrih duša u domovini, koje su svojom molitvom, svojim novcima i inim darovima pomagali daleku braću. Tako je godine 1822. siromašna sluškinja Pavlina Marija Jaricot osnovala sa nekim prijateljicama u Lionu »Društvo za pomaganje misijonara. Kad je otkrila prviput ispovjedniku svoju nakanu, reći će joj on: »To je sigurno od Boga, jer si ti odviše glupa, da bi mogla tako nešto sama iznaći«. Pomoću Božje milosti društvo se je brzo proširilo najprije u cijeloj Francuskoj pa i u drugim zemljama. Iza sto godina izraslo je u »Djelo za raširenje vjere«, što je po svem svijetu poznato. Lanjske godine je Sv. O. Papa ovo »Djelo« učinio sveopćim sa sjedištem u Rimu. Priključilo mu se sada i oko 15 milijuna članova društva »Djetinjstva Isusova«. Sakupila su ova dva društva do pred rat oko 2 milijarde franaka, a od toga više nego polovica u samoj Francuskoj. Godine 1919. dala je Francuska 3,764.199 franaka, a g. 1922. 4,641.948 franaka. Po statistikama se vidi da one biskupije, koje imaju više svojih sinova u misijama, također najviše i dadu. Tako je na pr. biskupija Metz god. 1921. dala 300.380 frc, što je tri dinara na glavu. Uza to šalju razne obitelji izravno svojoj djeci ili svojim prijateljima, razni redovi svojim članovima puno veće svote, koje je nemoguće prebrojiti. Dobar kršćanin se ne boji, da će osiromašiti, ako dragom Bogu posudi od svoga dobra. Biskupi i starješine redova znadu iz iskustva da im Bog daje više svećeničkih zvanja za domovinu, što više puste svećenika u daleke misije. U naše doba, gdje protestanti žrtvuju godišnje milijune dolara, da navedu jadne pogane u krivovjerje, dočim naše misije stradaju i novcem i ljudima, treba da svaki katolik bio gospodin ili seljak, djevojka ili mladić, djelom pomaže misije.

Da vidimo na primjer rad francuskog »Pariškog svećeničkog društva za vanjske misije«, što ima svoje glasovito sjemenište u samom Parizu. Godine 1919. stupilo je 26 mladića; 1920. opet 29; 1921. 37; 1922. 47. Nisu oni redovnici već vanjski svećenici, koji se združili, da mogu bolje raditi. Nađemo ih u četiri zemlje. Evo broj njihovih biskupa, svećenika i pomagača g. 1920.

	bis.	*svećenici*		*redovn.*		*seminaristi*		
Japan i Korea	6	130	62	175	594	215	163.227	62,2 7.368
Kina	16	332	251	132	2704	704	333.710	12 ,000,000
Indokina	16	450	720	213	2695	1477	829.173	37,200.000
Hindustan	4	179	76	41	821	133	350.101	18 354 000
ukupno	*42*	*1179*	*1109*	*442*	*7087*	*2527*	*1676.216*	*243,771.367*

K tomu valja pribrojiti 1 biskupa, 48 svećenika u službi kod ravnateljstva i u sjemeništu u Parizu. A nešto iz njihovog rada g. 1922. kako ga objelodanjuju u svojem časopisu. Crkva i kapela 6.456, biskupa 46, svećenika 1.102, svećenika urođenika 1.186, katekista 3.314, sjemeništa 51, sjeminaraca i bogoslova 2.489, redovnika 467, redovnica 4.198, krštenja poganina 26.869, krštenja poganske djece prije smrti 94.309, krštenja kršć. djece 62.523, đaka u školama 216.700, đaka u sirotištima 21. 234, đaka u znanstvenim školama 2.801, apoteka 427, bolnica 113.

To dakle radi jedna četa kršćanskih junaka. Debele knjige bih morao napisati, kad bih htio sve kazati, što samo oni rade, a kamoli još drugi! Niti mislite, da sam sve rekao, što se u samoj Francuskoj troši truda i novca za tu idealnu misao.

Morao bih vam još govoriti o mnogobrojnim apoštolskim školama, kako žive od milostinje, što ih dobročinitelji i dobročiniteljice i u najsiromašnijim kućama sakupljaju, da se mogu uzgojiti za misije siromašni đaci. Zatim o misijskim svečanostima i kongresima, što drže svaki čas u velikim gradovima, kao i u skromnim selima. O raznim molitvenim udruženjima za misije kao n. pr.: Misijonarsko udruženje svećenstva, Križarska molitvena vojna za Kinu, Molitveni Savez za obraćenje muslimana i t. d.

Ali htio sam samo u kratko svojim dragim hrvatskim prijateljima pokazati, što može jedan narod raditi za raširenje evanđelja Isusova, ako ga ljubi i hoće mu ljubav dokazati. Kad sam još u mladosti čitao u raznim misijskim časopisima, što mi ih je majka davala, o radu, mukama i uspjehu naših misijonara, bojao sam se već, da će biti svi pogani obraćeni prije nego ću ja moći k njima. Na žalost bila je to samo pobožna dječja zabluda. Od 1.600 milijuna ljudi što žive na božjem svijetu jedva ih je 300 milijuna katolika. Svi drugi su krivovjerci ili u većem broju pravi pogani.

Francuski katolički narod hoće da se čvrsto uzdrži na svom slavnom mjestu na misijskom polju, kako to i dolikuje »najstarijoj kćeri Svete Crkve«. Neće francuska mladež, da se ne nalaze više u njezinoj sredini legije apoštola, junaka, mučenika. Ali jer ne može da sama Isusu cijeli svijet pridobije, želi francuska crkva, da se svuda dižu slični junaci, koji će zajedno s njima raditi. To već čine Njemačka i Španjolska i Italija i Engleska i Austrija i Poljska. Vruće bismo željeli, da i Hrvatska što prije zauzme mjesto, što joj dolikuje u redovima junaka katoličke Crkve i na misijskom polju i to u prvim redovima, kako je i onda bila, kad je kršćansku Evropu branila od Turaka.

Kad joj vidi čvrstu volju za misijski rad sveti OtacPapa će reći i Hrvatima, kako je nedavno francuskim misijonarima doviknuo sa povjerenjem Spasiteljevu: »Naprijed na široko more i bacite mreže. Lov je bogat daleko od obale! Ostavite zavičaj i plovite dalje, da Kristu dovedete milijune nove braće.

R. Archen D. I.

SIBIRSKI PROGNANIK.

VALERIJAN GROMADSKI.

PO DRUGI PUT U SMRTNOJ POGIBLI.

To nije bio jedini put, da je Otac Gromadski kao dobar pastir gotovo platio glavom. Jedne večeri pozvaše ga k bolesnoj ženi, od Omska 160 Km. Glasnik dođe upravo u času, kad je Otac Gromadski htio da pjeva opijelo na jednim pokojnikom. Prijatelji njegovi zamoliše ga, da odgodi put do boljeg vremena. On im odgovori: »Čovjek, koji umire, ne može čekati, dočim mrtav može«, odgodi pokop i odmah se zaputi na svoje opasno putovanje. »Svak je mislio, da sam sašao s uma«, piše on. »Ja se preporučim Božjoj svemogućnosti i pođem. Gonila me neodoljiva težnja, jer je bio na kocki spas jedne duše.

ZAŠLI S PUTA.

Imali smo tri dobra konja; saonice poskakivahu amo tamo kao čamac na uzburkanom moru. Svaki čas bi zašli u snježne nanose, dok nam je vjetar bacao oblake snijega u lice i uskratio svaki daljni pogled. Odjedared se okrene moj kočijaš i reče mi, da je zašao s puta i ne zna, kamo će. Potom zavikne glasom, što dušu prodire: »Imam ženu i djecu kod kuće pa ih nikada više ne ću vidjeti«. Njegova je zdvojnost prešla i na me. I ja izgubih volju, no osjećao sam, da to nimalo ne koristi pa ga upitam, dokle bi mogli podnijeti njegovi konji takovo naprezanje. »Najbolji su mi konji u Omsku«, odvrati on, »i ne znadu za umor«. »Jesi li ikada prošao ovim putem«, upitam ga. »Jesam«, promrsi on kroz zube, »ali nikada na ovakovoj mećavi, kao što je danas. Ja ne bi ni psa pustio na dvorište na ovakovu nevremenu«.

»Dadem mu svoj krzneni kaput, a sam se ogrnem svojom vunenom kabanicom i zapitam ga: »Jesi li već kad zašao s puta u ovoj pustari«? »Nijesam nikada«, odvrati on. »Često sam jednostavno za jakog vjetra legao u saonice, i konji su me zdrava dovukli kući; ali danas je vjetar odveć žestok, tuli kao zao duh«. — »Vjeruješ li u Boga«, stanem ga tješiti, »zar se ne ćeš pokoriti njegovoj Providnosti«? — »Hoću«, odgovori mi jadnik. »Pa ded, pokaj se za svoje grijehe i moli za mnom«. On to učini i upita zatim: »Što ćemo sada? Ako ovdje ostanemo, morat ćemo umrijeti«. »Goni dalje u Božje ime«, odvratim ja. »Uzdajmo se u Boga«. On potjera konje bičem i oni punim kasom poletješe. Tada nam dopre do uha glas zvona i ja sam bio uvjeren, da je selo u blizini. »Zlo je to znamenje«,

zaviče on, »zvone nam na pogreb«. Ajme meni! Moram umrijeti daleko od svojih, koje ljubim. Snijeg je moje smrtno velo. Ne ću imati opijela, već će oko mene tužno tuliti vjetar«. Kod ovih sam se riječi jedva suzdržao od plača.

NAD PROPAŠĆU.

Konji najednom stadoše i stajahu kao okamenjeni. Ne znadosmo zašto. Kočijaš ih udarao bičem — ali uzalud. Propinjali su se i ne htjedoše dalje. Opet ih je silno udarao, a jadne se životinje zaskoče kao da će nešto preskočiti; njima je naravni nagon govorio, što mi nijesmo znali: da smo stajali na rubu ponora. Kočijaš zavikne zdvojnim glasom: »Izgubljeni smo!« Ja zazovem presveta Imena Isusa i Marije i osjetim, da smo se srušili niz strmenitu vrlet, i onesvijestim se. Došavši opet k svijesti, vidim, da smo sa svih strana opkoljeni snijegom i, govoreći po ljudsku, da se ne možemo nadati spasu. Nastojao sam da se iskopam iz svog sniježnog ležaja i primaknem jadnom čovjeku, koji je ovdje sjedio i gorko plakao. »Uzalud je svaki trud, da se iskopamo«, reče, »ovdje moramo umrijeti — smilovao nam se Bog!« Tada se prekriži i legne kao na počinak. Ja sam ga drmao na svaki način i molio, da sa mnom opet uredi saonice i upregne konje uz skršenu rudu. On me posluša, ali je počeo svakim časom sve više drijemati. Ja opazim, da je pohor na jednom mjestu kosiji i potjeram konje uzastranu. Međutim odnese jak vjetar ispred nas snijeg i tako nam na neki način poravni put. No studen je bivala sve to žešća. Nastojao sam da ogrijem kočijaša svojim dahom, ali mu jedine riječi bijahu: »Pusti me da mirno umrem«. —

»U TE SAM SE UZDAO GOSPODE . . .«

Napokon sam i ja počeo gubiti svaku nadu i preporučim svoju dušu Bogu. Tada se sjetih riječi pjesnika-kralja »U Te sam se uzdao, Gospode: ne ću se postidjeti do vijeka«. Sada se je jasno razabirao glas zvona, što ga prije bijah čuo. Poslije sam saznao da je običaj u onim krajevima da zvone za velike mećave, e bi tako putnika opet priveli na pravi put. Ta me zvonjava ohrabri. I konji kao da su razumjeli, da je pomoć blizu. Noću u 11 sati stignemo u selo. Kočijaš je na moju veliku radost još živio i uz brižnu njegu naskoro se opet oporavio. Ali još nijesam bio postigao svoje svrhe. Ona žena, koja je bila na smrtnoj postelji, stanovala je u drugom gradiću, udaljenu još punih 7 sati. No vjetar bijaše popustio od svoje žestine, zvijezde titrahu, a ja osjetim, da imam dovoljno snage da nastavim put. Put je bio utrt. U jutro u 6 sati stignemo na određeno mjesto.

PLOD MUKE.

Ne treba da kažem kako mi je bilo pri srcu, kad sam napokon stupio u siromašnu kolibicu i našao oltar već priređen. Nije se smjelo zatezati. Odmah obučem misno ruho. Bio sam satrven od prošlih događaja, ali me je krepila radost, što nijesam zakasnio. Kad me ugleda ta siromašna žena, nije se mogla suzdržati od suza, budući da joj je utjeha Sv. Mise bila 12 god. uskraćena. Tad zamoli svoju njegovateljicu, da je odnese na podnožje oltara, želeći da tamo preda duh svoj u ruke Božje. Pod Sv. Misom jecala je i molila glasno . . . to bijahu suze radosnice i zahvalnice. I samom mi se ronile niz obraze krupne suze. O koliko je to veselje i sreća, umirućoj duši smjeti pružiti tako krepku utjehu! Sv. Pričest primi s velikom pobožnošću. Njena zahvalnost i radost bijahu mi dovoljna plaća za sve pogibli i nevolje na putu. Vidio sam da su veoma siromašni, stoga im dadem sav svoj novac, što sam ga imao kod sebe i vratim se zatim vesela srca u Omsk«.

POGIBAO OD ZVIJERI.

Snijeg i studen nijesu jedine pogibli što prijete sibirskom misionaru. Tako čitamo u drugim pismima, što ih Gromadski piše svojoj majci ovo: ». . . Zaputih se prema gradiću Bijsku. Put me vodio preko aksuanskih gora. Krajevi su dražesni i podsjećaju na najljepša mjesta Švajcarske. Planine su znatne visine, a na podnožju im se redaju šume jedna uz drugu. Cesta sa svojim vitim drvljem s obje strane sliči krasnom šetalištu jednog perivoja. Noć bijaše vedra i lijepa. Upravo predosmo rijeku Čoryz i zađosmo u šumsku gušturu, kad nabasasmo na poštanska kola, koja su malo prije nas pošla, a sada se usred šume ustavila. »Šta se dogodilo«, upitam svoga kočijaša, »zašto ne gone dalje«? »Medved im ne da«, odvrati on, »molim vas, pogledajte samo«. Tad pomolim glavu iza pregratka kočije i opazim, gdje nešto veliko leži nasred puta. Činilo se da je siva gomila sijena. »Je li to medved«, viknem. — »Jest« — »Zar se ne možemo naokolo provesti?« — »Bože sačuvaj, progonio bi nas i rastrgao na komade«. »Šta misliš, hoće li tu dugo ležati«? »Možda sat — dva«, odvrati on. — Krasna pojava! —

Konji su drhtali i stajali kao ukopani. Nije bilo druge već mirno čekati, dok ne ode. Nakon pô sata ustane, zamumlja i nestane u šumi . . ., konji su drhtali kao šiba na vodi. Čim smo mislili, da je već dosta daleko, nastavismo put. Samo kadikad bi se obazrijeli u strahu, da nas možda ne slijedi. Moj kočijaš bijaše blijed kao krpa, jedva je mogao govoriti. Čini se, da je to bila medvedica s dvoje mladih i još s jednim medvedom. Mladi se bijahu prestrašili od nas i popeli na drvo. A medved i medvedica ostali su na cesti, da zastraše svakoga, ko bi se usudio približiti ili proći. Da smo pošli naprijed, bili bi nas rastrgali na komade. . . Premda smo toliko zakasnili, ipak je jošte živio bolesnik, koga sam posjetio. S najvećom pobožnošću primi sv. sakramente. Naskoro nastupi smrtna borba. Nijesam ga prije ostavio, dok njegovu dušu nijesam predao u ruke Stvoritelju«. —

PO VRLETI I VODI.

U drugom opet pismu piše, za spas duša zauzeti misijonar, ovako: »U svibnju god. 1877. stigao sam u Bijsk. Tu nađem svoga župljanina Dra Mihalovskoga, koji je bio u službi državnog liječnika. Kako mi je kazivao htio je baš da putuje preko Altajskih gora, sve do kineskih granica. Baš sam bio odlučio da posjetim radnike u državnim zlatnim rudnicima. Pa budući da me je put vodio na istu stranu, vrlo me je veselilo, da mogu tako iskusna muža imati za pratioca. Na kolima odvezosmo se do podnožja spomenutih gora, do u selo Ujmorr. Ovdje moradosmo ostaviti kola i nastaviti put na konju. Put preko gora veoma je naporan i pogibeljan. Staze su uske i strmenite, a s jedne strane duboki ponori prijete propašću nepromišljenu koraku. No svijestan svoje dužnosti svladam bojažljivost. Srećom je liječnik bio dobar jahač i više puta ovuda prošao. Na dan smo prevalili blizu 170 klm, a kod svake postaje mijenjali smo konje. Počivalište tražili smo većinom pod nadvitim pećinama. Tada nastade jugovina. Rijeke bijahu nabujale, izašle iz svojih korita i tako nam zamele put.

NA SPLAVU PREKO NABUJALE RIJEKE.

Upravo smo bili prešli preko gore Bijaleka i došli do rijeke Kotumeka. Kotumek sa Bijom vrlo je velika sibirska rijeka. Što ćemo sada? Nije bilo druge već da se latimo posla i sagradimo kakav splav. Kad smo ga dogradili, opazimo, da nije dosta čvrst za nas obojicu. Nakon zrelog razmišljanja, odlučimo da potjeramo konje u vodu, da je preplivaju. Naskoro su već bili na drugoj strani i pasli svježu travu. Ali kako ćemo sada mi preko? Da budemo što lakši, skinemo sa sebe gornje odijelo i spremimo ga u svežanj. Sad omotamo svežanj nepromočivim konjskim pokrivačem i privežemo ga za splav. Tada se, odjeveni najpotrebitijim odijelom, spustimo na splav i počnemo veslati iz petnih žila prema protivnoj obali. Struja nas ipak povuče malo za sobom niz rijeku. Samo uz golem napor stignemo do druge obale. No u času, kad smo stupili na obalu, ispusti čovjek iz ruke uže, što smo mu ga dobacili. Kao strijela pojuri splav niz vodu s jednim našim čovjekom po imenu Fedorom i sa svim našim odijelom i hranom. Fedorovi se drugovi bace nice na zemlju i preporuče njegovu dušu Bogu. Mislili su, da će se zastalno utopiti ili da će se nasukati na grebene, koji su stršili posred rijeke. Rijeka ovdje zavija kao zmija. Samo od vremena do vremena mogli smo vidjeti nesretni splav kod zaokretaja — a napokon ga nestade. Stajali smo tu očajni i bez savjeta. Što ćemo jesti, čim ćemo se zaodjeti?! Nigdje u blizini ljudskog stana. Nije bilo druge već da se, onakovi kakovi smo, popnemo na konje i jašemo, pa što bilo, da bilo.

NA ŽIVOT I SMRT DALJE.

Put je bio dalek, a studen velika tako, da smo mislili, e ćemo se smrznuti. No ipak nam sine glavom sretna misao — kao svijetli tračak nade: možda ćemo nabasati na kalmičke pastire, što onuda čuvaju svoje konje. Punim kasom potjerasmo konje uzastranu. Nije dugo potrajalo i ja se ukočim od studeni; moje su se noge neprestano doticale snijega te mi se pričini kao da ću se sad srušiti s konja. Iznenada dopre mi do uha veseo usklik: »Bogu hvala«! Bio je to naš kočijaš, koji je ugledao kalmičko naselje. Veselo se odazove i naš: »Deo gratias!« — Naskoro smo bili kod Kalmika, koji su nas veoma gostoljubivo primili. Odmah nam donješe jela i poslaše ljude u obližnje selo, da nam donesu odijela. Tada liječnik zapovijedi glavaru naselja, neka pošalje ljude, da traže našeg nesretnog Fedora i izgubljeni splav. Na našu najveću radost povrate se ljudi već iza nekoliko sati s Fedorom. Kako se čini, Fedor nije bio izgubio glave u teškom položaju, već je tako vješto upravljao splavom, da se je kod jednog zavoja rijeke domogao kopna

i spasio našu prtljagu. Tako smo se opet svi sastali i mogli smo se opet zaodjeti svojim vlastitim odijelom. — Neka bude slavljeno sveto Ime Božje! —

BRIŽNI OTAC I ZA DUŠU I ZA TIJELO.

Otac Gromadski nije se samo brinuo revno za duhovne potrebe svoga razbacanog stada. On je također radio iz svih sila, da pomoću voćarstva, govedarstva i pčelarstva iscrpe i razvije naravna vrela, koja donose korist zemlji. Ma da ga je to stajalo mnogo truda i muke, ipak je neumorno radio. Da je ustrajao do konca, kaže on sam, pomogla mu je » misao, da ništa nije prikladnije ni potrebitije za pojačanje duhovne i ćudoredne snage siromašnih prognanika, već da se neprestano potiču i bodre za nova zanimanja . . . da tako ne izgube volje za rad . . .«

Mimoići ćemo potankosti o tom radu našega Oca Gromadskoga te ćemo samo još jednu crticu da navedemo iz njegova požrtvovnog života.

U BOLNICAMA I TAMNICAMA.

Veće pogibli od studeni, glada, potopa i divljih zvijeri čekahu ga u velikim bolnicama i tamnicama, gdje je neprestano bjesnio tifus. Tomsk je bio stjecište uznika za Sibiriju. Gotovo neprestano stizahu ovamo povorke osuđenih muževa i žena. Različiti pisci, što više i državni činovnici nazvaše glavnu tamnicu u Tomsku i obližnju bolnicu »mjestima, koja su i za pse odveć prosta i ružna«. Na godinu prođe po 13.000 kažnjenika, odležavši u glavnoj kaznionici 1—4 sedmice. Nemoguće je uklonuti groznicu iz ovoga mjesta. Otac Gromadski imao ju 4 puta.

VELIKA BIJEDA.

Tifus je užasno harao. Radi premalena prostora bila je ta bijeda još nesnosnija. Gdje je bilo mjesta samo za 800, trpali bi po 2000 ljudi. Bolnica je imala samo za 40—50 ljudi kreveta i rublja, a bolesnika znalo je biti 4—500. Svi ovi morali su ležati po podu jedan pored drugoga, u srijedi ostalo bi mjesta samo za prolaz. Rublje im je bilo puno blata, a često bi se na krpama, punim gnoja, našli živi crvi. Država nije marila za to. Liječnik je mogao samo na koljenima puzati od jednoga bolesnika k drugome. Često bi pao u nesvijest od silnoga smrada. »Gdje sam«, bilo bi mu prvo pitanje kad bi se osvijestio. Poslije svršena posla bio bi tako blijed i istrošen, da se jedva držao na nogama.

KAKO JE BILO SVEĆENIKU? . . .

A što svećenik? Kad bi ga pozvali kojemu umirućemu, mogao ga je samo ležeći na podu ispovjediti, a pri tom se morao uvlačiti u uski prostor, što dijelio bolesnika od bolesnika. U tim časovima moglo je samo sjećanje na poniznost našega Gospoda i na njegov mili dolazak među ljude dati svećeniku snage, da svlada naravnu ogavnost. Sveta se pričest morala često ravno iz posudice podijeliti, što je svećenik oko vrata nosi na vrpci. Oltarić se jedva kad mogao napraviti uz krevet. —

Mnogi su prognanici imali uza se ženu i djecu, i često se dogodilo, da su roditelji umrli, ostavivši iza sebe troje do četvero djece u najnježnijoj dobi života.

Evo ovo je bilo polje najvećih žrtava i samoprijegora »Oca prognanika sibirskih«, velike i plemenite svećeničke duše Valerijana Gromadskoga.

Život i djela, koja su doslije orisana, povađena iz njegovih listova, pokazuju nam pravoga apostola, koji zaslužuje da bude uvršten među stjegonoše Križa Kristova. —

Požar prostorija katoličkih društava u Splitu.

Dne 14. siječnja ove godine zadesila je velika nesreća splitske katolike, jer je izgorjela »stara biskupija«, u kojoj su bile smještene razne katoličke ustanove. Tude je bila Leonova Tiskara i Hrvatska knjižara; tu je imao sjedište »Hrvatski katolički narodni savez«, koji je imao svrhu, da ustanovljuje društva za katoličke mladiće, radničke i težačke, te da ih prosvjetljuje i odgaja u kršćanskom duhu; tu se sastajalo društvo katoličkih gospoda »Danica«, društvo katoličkih đaka, društvo katoličkih učenica, bijaše uredništvo katoličkog lista »Jadran«, društvo sluškinja i društvo šegrta.

U zgradi je bila uređena lijepa dvorana sa pozornicom, gdje su katolička društva priređivala lijepe i poučne zabave. Tako je društvo »Danica« uprav zadnji dan prije požara priredilo predstavu »Djevica u hramu«, koja se tako svidjela građanstvu, da se morala ponoviti 7 puta, a zadnji to jest večer prije požara dva puta.

Rad katolika i katoličkih društava bio je trn u oku protivnicima katoličke vjere i oni su sve to sa srdžbom gledali. Za to su već natrag tri godine bili noću provalili u uredništvo »Jadrana« i u tiskaru, te su u uredništvu porazbijali pokućstvo i uništili knjige dužnika i pretplatnika, a u tiskari kušali pokvariti strojeve. Krivci se nisu našli, i ako se zgrada u koju su provalili, nalazi usred grada! Protivnici vjere su udarali na katoličke ličnosti, koje vode rad katolika. Nu sve to nije omelo katoličke radnike, da i dalje rade, te se počeli osvješćivati i oni, koji su dosad bili drijemljivi i tako je katolička stvar malo po malo napredovala.

Sad je došao požar i jednim mahom uništio plod napornoga rada od mnogo godina. Šteta koju su pretrpjele same katoličke ustanove, iznosi nekoliko milijuna dinara. Što je uzrok požaru ne možemo stalno reći, ali nam sama nekako dolazi sumnja, da nije slučajno nastao. Oni, koji su prije razbijali po zgradi pokućstvo i tiskarske strojeve, sasvim lako da su uzročnici i ovoga požara. Katolici će u Splitu toliko oduševljenije raditi za katoličku stvar, koliko je protivnici vjere više mrze. Nego radi štete, koju su pretrpjeli i radi toga što nemaju prostorija, gdje da se sastaju, sad je rad veoma oteščan.

U Splitu je ustanovljen odbor, koji sakuplja prinose za sve oštećene ustanove. Taj se odbor obraća i čitaocima »Glasnika Srca Isusova«, da se sjete kakovim doprinosom oštećenih.

Mi znamo da većina čitalaca »Glasnika« ne pliva u obilju, te ne mogu davati velikih prinosa: ali više je dobrih stvari učinjeno sa malim darovima, koje su davala dobra srca siromaših, nego sa darovima bogataša. Budući da se radi o djelu kršćanske ljubavi, koju je toliko preporučivalo dobro srce našega Spasitelja, nadamo se, da će se čitaoci »Glasnika« odazvati našemu pozivu i potaknuti i sovje znance, neka i oni štogod dadu u tu svrhu.

Dobro došao svaki i mali prinos. Radi se o dobroj stvari. Neka je svaki podupre prema svojim silama. Prinosi se mogu slati i na »Upravu Glasnika Srca Isusova«, ali neka se naznači zašto se šalju.

Knjištvo.

Petar Grgec: Temelji društva. Izdala »Knjižnica narodnoga preporoda«. Naručuje se kod »Narodne prosvjete« u Zagrebu.

Malena je to knjiga od niti 100 strana, ali svojom vrijednošću nadilazi mnoga velika djela ove vrste. Pisac počinje duhovitom pričom, iz koje će i najveći neznalica jasno razabrati istinu, da čovjek ne može živjeti sam za se, već mu treba društvo. Zatim se niže misao iza misli uvjerljivim načinom, otvaraju ti se jasni pogledi u tamne i svijetle strane ljudskoga društva, vidiš kako bi morao biti uđešen život u tom društvu, duboko osjećaš, da bez čudorednosti nema ni srećne obitelji ni domovine; razabireš, kako je prijeko potreban sporazum između duševnih i tjelesnih radnika; jasno ti je, da se ljudsko društvo samo udruživanjem, zadrugarstvom može obraniti od kapitalizma, koji vodi u ropstvo. Ovo je djelce g. Grkca u istinu veliko djelo i zavređuje, da stoji na čelu »Knjižnici nar. preporoda«, koja hoće da pruža lijek današnjem našem tako rastrovanom društvu. Knjigu će čitati s najvećom korišću i bistar seljak i najobrazovaniji čovjek. *M. P.*

Kratke zahvale.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU ISUSOVU:

Bakar R i TI za mnoge primljene milosti. *Bapska-Novak* IK Ozdravilo mu oko od teške bolesti, kad se zavjetovao Srcu Isusovu. *Batar* FV Zagovorom sv. Ante dobila muža po volji i još drugih pomoći. *Brsečine* MV U teškoj boli zavapila Presv. Srcu i pomoglo joj. *Bazije* KŽ Osjetili pomoć Srca Isusova pri gospodarstvu. *Crkvenica* IB Pomogao Isus po zagovoru Marijinu, sv. Josipa i sv. Ante, pa mu se za zdravlje u obitelji još preporuča. *Cleveland O.* BL Presv. Srce i Majka Božja pomogli u bolesti. *Calumet* MM Uzdajući se u milosrđe Bož. Srca ozdravila od duge i teške bolesti, što si je u porodu navukla. *Čepin* MM U opasnoj bolesti muža i djece zazvala i dobila pomoć Bož. Srca. ML Trajno moli Bož. Srce da joj vodi djecu pravim putem. *Crečan* JK Za velike milosti šalje bar malen darak. *Deanovac* Ob. Tk. Bož. Liječnik na prošnju Majke Božje Bistričke vratio zdravlje djetetu. *Djakovo* MS Uslijedilo zdravlje i druge milosti. *Dol. Vidovec* AL Hvala i slava Srcu Isusovu za dobivene milosti te se i nadalje preporuča. *Dubrava* MŠ Moleći s djecom isprosila od S. I. olakšicu u bolima. TM Liječnici je već napustili, Isus joj ipak pomogao. *Drvar* IK Ublažilo mu boli reumatizma. *Erdut* AJ Spasitelj ozdravio dijete za to će širiti njegov Glasnik. *Ervenik* SK Ozdravio pa se pretplaćuje na Glasnik. *Feričanci* ED Ozdravio mali Stevo. *Glina* RP Kao djevojka i sad kao žena dobila mnogo puta pomoć od S. I. *Gola* KB U velikoj nuždi pomoglo ju Bož. Srce. *Gjurgjevac* MP Povraćeno zdravlje. *Gor. Mihaljevac* ŠV U strahu pred teškim porodom utekla se Bož. Srcu i bila uslišena *Gorjani* Lj. K. Bož. Srce i Majka Marija uslišali u velikoj potrebi iza obavljene devetnice. *Hrastilnica* SB Pri gradnji kuće jačila ju i pomogla molitva Presv. Srcu — Kralju obitelji. *Hreljin* SB Ozdravila od teške bolesti u grlu. *Ist KP* Moleći se Presv. Srcu našla iza 8 godina izgubljenu sestru. *Jamarica* MŠ Upala porebrice sretno minula. *Jasenovac* JO Iz zahvalnosti daruje za Svetište 10 d. *Jajce* LK Širit ću slavu Presv. Srca, jer me uslišalo. *Križevci* SZ Primila moljenu milost. *Karlobag* MM Branilo ju proti klevetnika. *Kaštel Sućurac* JB U najtežim časovima majčinim pomoglo joj Presv. Srce. *Karlovac* SD U velikoj brizi pomogla joj molitva S. I. BL Očuvalo joj sina od velike pogibli. *Marija Sorica* AB Srce Isusovo joj dalo ustrajnost u teškim kušnjama. *Novoseljani* FM Ustrajnom molitvom i postom isprosila udovica dječici dobrog oca i sebi druga. *Orehovica* SK Isus mu bio tješitelj u ratu i pomoćnik poslije rata pri gospodarstvu. *Petrovina* MP Od teške bolesti ju oslobodilo. *Pisarovina* KM Primio pomoć pri marvi. *Piškorevci* IC Presv. Srce mu poslalo dobre ljude na pomoć pri zdravlju i gospodarstvu. *Podgrade* MM Nestalo klevete kao da si vatru vodom polio, kad sam obavio devetnicu S. I. *Privlaka* Lj. G. Srce Isusovo pomoglo u bolesti ruke. *Prelog* MT Pomoglo nebrojeno puta napose za zdravlje. *Prekna* KM Ozdravila od duge bolesti na ruci. *Pribislavac* MT Tisuć hvala za povraćeno zdravlje. *Rab* VT Vratilo mu zdravlje i moli još druge milosti. *Rasinja* IH Izbavilo ju teške pogibli poslije poroda. *Sarajevo* FŽ Srce Isusovo prosvijetlilo liječnika da nam je pravim načinom pomogao djetetu u teškoj bolesti. EH Obratilo muža i vratilo mu zdravlje. *Sibinj* MC Vratilo ženi zdravlje i pomoglo pri živini. *Sutivan* TB Štitilo obitelj Bož. Srce od nepogoda. *Samatovci* ŠS Krivo osuđenu oslobodilo kazne. *Sv. Ivan Ž* FG Zagovorom sv. Antuna izbavljena iz velike neprilike. *Terščе* FT U Presv. Srcu našla utjehu, kad je od svakuda tuga snalazila. *Trnava* KS Primila više milosti. *Trnovac* FJ. Sretno prošao u ratu, oslobodilo ga zla društva i dobio dobru ženu, pa stoga izruča Bož. Srcu svoju obitelj. *Imbriovec* MB Primila puno milosti. *Turnašica* MN Isprosila po zagovoru Bl. Djevice zdravlje. *Valpovo* RM Pomoglo djetetu. *Vanlach J.* KP Preporuča Bož. Srcu svoje zdravlje i šalje 2 dolara za Glasnik i Svetište. *Varaždin* CS i MŠ Dvim majkama kad su već izgubile nadu, pomoglo je djeci S. I. *Vaška* FB Darom S. I. ozdravilo dijete od šarlaha. *Visoka Greda* SB Pridigla se mlada žena od teške bolesti i još se S. I. preporuča. *Veleševac* FČ Pomoglo mu Presv. Srce srediti poslove na sajmu, da je dospio na sv. pričest u prvi petak i tako otpočeo veliku devetnicu. *Vel. Brdo* F. LŠ Povratilo sinčiću zdravlje. *West Allis* RM Pomoglo joj u teškoj bolesti. *Viljevo donje* EK Zahvaljuje za povraćeno zdravlje i daruje 50 d. *Vidovice* IV Hvala za primljenu milost. *Vrhovi* EK Iza devetnice ganuo se otac i ispovjedio: i u školi je Bož. Srce pomaže. *Zagreb* JM Ozdravilo joj brata. DM Obećala postiti svaku srijedu u čast sv. Josipu i sretno se udala, prem je već bilo malo nade

MILODARI.

Za svetište S. I. u Zagrebu:

Bakar RI 10 TM 5 Banjaluka MT 7 Bos. Dubica MP 5 Brod Moravice MŠ 12 Brod n. S. RBM 20 KP 5 Cerna MS 10 Dali Z i EB 10 Drvar IK 10 Duga Resa SG 10 Jajce LK 6 Jakšić IB 10 Kapela TK 5 Karlovac BL 50 Kloštar MP 10 Kobaš JK 3 Koprivnica Stj. C 10 Kostajnica OK 28 Križišće IB 12 Ljubljana NŽ 12·50 Marjančaci MD 10 RM 12 Mrzlogluga MG 10 Nova Gradiška MB 10 Ohrid DL 30 Piškorevci MČ 25 Prelog AL 10 Prišlin AC 10 Ratkovica L i BC 13 Sacramento (Calif.) IA 76 Sarajevo KH 50 Sikirevci, Joška Jarić 10, Marija Marković 50 Slobodnica J St. 10 Subotica LV 8 MV 17 NN 20 Sunja MD 11 Sutivan TB 25 Štivica IE 5 Varaždin MK 16 JP 8 Vaška PB 10 Vel. Ludina Lj. K. 10 Vojni Križ, žup. ur. 51 Vrbovo MM 13 Završje AM 10 Zelin M. Št. 16 Zemun JŽ 15.

Za obnovu Svetišta S. I.:

Bregi AK 12 Celje KŠ 8 Čadjavica AJ 35 NN 5 Dapci, žup. ur. 97·50 Djakovo KL 50 Karlovac AM 25 Kloštar Ivanić JB 10 Križevci TK 10 MF 470 Novoseljani NN 40 Petrinja MB 100 Piškorevci IC 5 Sibinj LH 10 Sv. Juraj, žup. ur. 10 Trnovec MŽ 5 Velaluka MP 10.

Župa *Peteranec* d. 300·75 (1. dio); župa *Križ* 750; župa *Zlatar:* preč. g. župnik I. Mihelčić 253, a 1300 skupili vrli župljani I. Buntak (208), R. Varga (370·50), F. Hleb (113·50), J. Varga (196·25), S. Ferišak (409·25), svega 1550 d. i 5 kruna u srebru; radništvo duhanske tvornice u *Senju* 400; obitelj Krnjević, *Senj* 50; Prva hrv. štedionica, *Zagreb* 500; J. Kosac, *Bradway* (Amer.) 2 dol., A. Blazina, *Rathburn* (Amer.) 1 dol., NN zlatan dukat (za pozlatu kaleža), gda L. zlatan prsten (za pozlatu kaleža).

Još su darovali Milan i Barica Cvetetić rodom iz Petrovine, a sada u Pittsburgu 112 din. Anton Komin iz Vaskampa 312 din. K. Grčević Harbor Ind. 8 dol. i za sv. Mise 2 dol. K. Papić, Vaulack za zvono 1 dol. M. Mihelčić, Calumet za otkup crnaca 1 dol. — Belić Stjepan Din. 100. Ruža Kuzminsky Din. 200.

Svim darovateliima naša smjerna zahvala, a Bož. Srce ih naplatilo svojom pomoći i utjehom.

Za sv. Mise: Brod n. S. RBM 18 Crikvenica IB 30 Djakovo I V 13 Imotski MG 10 Omiš MB 10 Pregrada KM 40 Split NN 30 Vinkovci KK 15.

Za rašir. Glasn. S. I.:

Andrijaševci MU 8 Bakar TM 5 Bazije KŽ 50 Beograd MM 16 Betina AB 10 TB 3 Bielovar JŠ 20 Brod n. S. IP 43 B. Razdolje IF 4 Crikvenica IB 5 Čepin ML 50 AS 10 MMT 8 Davor MG 3 Djakovo VD 12 JP 8 MS 100 Dol. Vidovec AL 3 Drenovac AS 25 Dubrava TM 20 Dubrovnik KM 8 Erdevik Lj. M. 3 Erdut AJ 10 Filipovac IB 9 Foča EG 8 Garešnica AN 3 Gerovo MK 8 Gola MR 25 Gorjani Lj. K. 10 Hrtkovci LS 5 Imbriovec MB 50 Jakšić JP 10 Karlovac St. D. 10 K. Sućurac JB 10 Klakar A. St. 20 Kloštar MP 5 Kanjić IT 3 Križevci TK 8 Leskovčec VS 18 Mala Subotica VK 5 Mitrovica EK 8 Monoštorseg RŠ 50 Mrkopalj ER 10 Nijemci KJ 10 Nikinci KR 10 Novoseljani FM 50 Ogulin MV 10 Omiš ZSt 10 Opava MP 18 Osijek IA 8 Stj. B. 3 ZK 13 Pag, Samostan sv. Margar. 8 Paljevina EČ 5 JK 10 Petrinja ŠtG 13 Petrovina Stl 20 Piškorevci St R 5 AV 10 Podgradje JK 2 MS 10 Prelog JD 5 Punitovci MS 2·50 Rab VT 288 Rudanka AK 6 Sarajevo FŽ 50 TČ 8 Sisak AM 4 Siverić RN 5 Solin MM 13 Sombor BF 25 Split KP 8 ST 6 Stara Moravica NN 50 Stari Mikanovci KC 12·50 Stari Perkovci JB 15 Subotica ID 30 JD 6 JP 10 JSt. 10 MV 5 Sv. Đuradi FA 30 Teslić KK 10 Turbe AS 12·50 MV 5 Travnik LČ 50 AJ 3 RT 8 Varaždin o. AC 50 MK 12 Lj. M 50 BS 20 Velaluka MP 20 Vinkovci AP 8 AK 4 M i SŠ 12 Vojni Križ, obit. T 20 JF 2·50 Vukovar KB 20 Zavidovići PŠ 3.

Za kruh sv. Ante:

Brod n. S. KP 5 Crikvenica IB 5 Čačinci MP 6 Dol. Vidovec AL 5 Drenovac Lj. K. 50 Glina IC 12 Gor. Kraljevec Stj. K. 10 Kamenica AB 10 Kloštar MP 5 Lev. Varoš JM 10 Lipik MR 10 Piškorevci IC 10 Račinovci JP 10 Stari Perkovci JB 50.

Za misije među poganima:

Bakar TM 20 Bizovac FF 51 Budančevica LD 50 Crikvenica IB 5 Čerević ET 10 Dol. Vidovec AL 10 Hrtkovci Stj. T. 25 Karlovac BL 10 Marinići KB 90 Mošorin Lj. S. 50 Novoseljani NN 40 Osijek VV 15 Račinovci JP 10

Urednik: J. Vrbanek D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

Teča] 33. POŠTARINA U GOTOVOM PLAĆENA. Broj 4

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija*. Izlazi svaki mjesec.

PRETPLATA »GLASNIKU PRESVETOG SRCA ISUSOVA« IZNOSI ZA G. 1924. ZA CIJELU GODINU S POŠTOM ILI NA RUKE 12 DIN., ZA AMERIKU I INOZEMSTVO 24 DIN.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLAS. SRCA ISUSOVA.
ZAGREB I. Palmotić 33 Pošt. pret. 147.

MILODARI.

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Bakar TM 10 Brčko ID 10 Brod Drenovac M i MB 20 Cabuna AG 13 Djakovo BK 50 Fužine MČ 8 Gliboki Brod MH 25 Gorn. Kovačica MH 20 Hrtkovci MP 5 Ilača MP 10 Ivaničgrad FK 20 Ivanska SGj 25 Kapela MJ 5 FZ 5 Ljubljana NŽ 12·50 Luč, žup. ur. 58. Madaraševac AB 10 Mahićno KM 3 Mihaljevci AM 12·50 Otok GK 55 Pakr. Poljana MK 18 Pribinić MO 10 Sesvete Podr. MK 100 Sigetec AJ 6 Skoplje VM 10 Slakovci KŠ 25 Split IG 20 Ščitarjevo Stj. F. 14 Šibenik FG 18 Štefanje RŠt. 5 Vinkovci MK 5 Virovitica IB 20 Visokagreda MA 14 FB 10 Vojni Križ, žup. ur. 5 Vranjić IB 8 Vrbje IB 10 Županja AM 38.

Na čast Gospe Lurdske: Prijedor JAD 5.

Za Sirotište Leskovac: Cerje LR 5 Pittsburgh BO 76 Sv. Ivan Z. BC 10

Za obnovu Svetišta S. I.: Križevci MK 50 Novska RK 5 MP 5 Osijek DP 50 Pribinić MO 10 Prijedor IAD 5 Vivodina AG 20 Sisak IR 25 Mount Olive, Ill Fr. Lesić 3 dolara za zvona. Pittsburgh P. Belinić 76 din. Youngstown A. Ivančić 1 dolar. NN po vel. g. Rusanu, žup. 250 Gđa NN 250 I. I. Ključ 10 Galesburg Lazarus Tadie 1½ dolara Zagreb IG 30.

Župni uredi: Andrijevci 405·50 Davor 563 Bedekovčina 1013 Dubrava 650 Glina 250 Gorn. Bagičevci 1413·75 Ferdinandovac 314 Jarmina 78 Komletinci 245 Kamanje 40 Kutjevo 146·25 Lipovljani 440·50 Mačkovac 752 Mače 480 Medjurić 300 Moslavina Podr. 250 Novska, L. Žitjan, župn. 50 Nova kapela 1043 Orlovac 136 Osekovo, Stj. Turzan, župn. 333·50 Privlaka 300 Stražensan, 64 Sv. Petar Čvrstec 205 Uljanik 200 Vrbje 100 Voloder 975·75 Subotica, Manda Kujundžić 1340 Vrapče 150 Virje 447·50 Sot 22·50.

Za sv. Mise: Bjelovar KM 100 Čakovac JB 30 KW 20 Djakovo KV 50 Dubrava GŠ 20 Gorn. Miholjac AV 15 Gruž LB 10 Kamenica RH 10 Lapud Stj. B. 12 Prijedor JAD 31 Senj MF 10 Sikirevci MŽ 12 Sutivan NN 20 Visokagreda FB 10 Zemun JO 20.

Za rašir. Glasn. S. I.: Antunovac JB 50 Bakar TM 10 DR 26 Benkovac JC 40 Bošnjaci MŠ 50 KT 50 Bregi KP 10 Brod na S. AZ 10 Brusje JD 5 KŠ 5 Cerje LR 5 Cirkovljani MB 16 Čakovac KW 50 JB 48 Čonoplja, Bunjev. čit. 8 F i MP 5 Dalj VA 15 Djakovo ED 100 Drenovci IJ 10 Dubrovnik S i ŠG 20 IZ 6 Feričanci G 13 Gašinci BK 5 KV 6 Generalskistol LH 15 Glina RP 10 Gorn. Bogičevci, žup. ur. 20 Gorn. Desinec LP 10 Gorn. Miholjevec AV 13 Gospić ZM 8 Gunja MD 50 Hrtkovci LM 10 Ilača IA 15 Ivankovo GG 25 Jakšić KP 12·50 Karlovci AN 25 Kastav FB 30 Kraljevec NH 8 Kukuljevci KV 28 Kuzminec MT 5 Ljubuški OJ 3 Našice TS 10 Nova Bukovica AB 3 Nova Gradiška EF 100 AZ 10 Novska MJ 10 Olib IP 3 VP 8 Osijek DP 50 Perkovci EGj. 10 Podgorač AK 10 MH 10 Polje BV 72 Postire MR 50 Požega VJ 10 Pregrada VH 10 Prelog GB 20 Pribinić MO 10 Prijedor JAD 5 Sarajevo JL 8 TL 8 Semeljci MR 10 Split JB 20 MI 8 Stara Diklenica FS 20 Subotica JK 20 MK 20 JP 10 JP 10 Sv. Ilija JJ 7·50 Švarča MG 25 Vel. Kopanica MA 10 Vinkovci MV 25 Virovitica JG 40 JM 8 AR 8 Zagreb IB 6 Zemun Stj. H. 8 AM 10 VP 100 TSt 40 Zoljani MK 10 Županja EB 2 MD 20 KG 5 MG 5 MJ 10.

Za kruh sv. Ante: Cernik JK 10 Čakovac KW 30 Drenovci IJ 10 Križevci, žup. ur. sv. Ane 194·25 Prijedor JAD 15 Sv. Ivan Zelina FC 10.

Za misije među pogan.: Bakar TM 30 Čonoplja IB 8 Kapela MJ 5 Križka Rečica JM 100 Lepoglava FA 18 Lopud Stj. B. 50 Pittsburg PB 70 Pribinić MO 10 Sutivan NN 60 Vinkovci AK 6 Zagreb MK 100.

Svim plemenitim dobročiniteljima Svetišta Glasnika i druge sirotinje naša smjerna hvala, a od Bož. Srca nagrada!

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 4.

Vladaoci i njihove vlade.

Opća nakana za travanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Ludo mudrovanje i nadimanje utuvilo je mnogima u glavu, da je vrhunac ljudskoga razvoja i sreće zemaljska država, pa da je sve ono i samo ono, što koja vlada odredi jedino istinito, dobro i pravo. Tako danas misle sve vlade, koje se ne drže kršćanskoga poštenja; pa kad im se dovikne, da ima Jedan, komu će polagati račun po Njegovoj vječnoj istini i pravdi, udaraju svojim strijelama po njemu kao tobožnjem neprijatelju naroda i države.

No tih se strijela ne boji Crkva, koja je zvana, da zakon Kristov »*navješta narodima i kraljevima*« (Djela Ap. 9, 15), nego nam eto preporuča, da ovaj mjesec promislimo načela Onoga »*koji će ustati da vlada narode i u Njega će se narodi ufati*« (Izaija 11, 10), pa da doviknemo svaki u svom krugu: »*Boga treba više slušati nego ljude!*« (Djela Ap. 5, 29), a taj glas da odmah spojimo s pogledom na nebo »*jer treba da molimo za vladare i sve, koji su izdignuti*«. (1. Tim. 2, 2).

Isusovu nauku o vladarima i vladama najljepše je razložio Leon XIII. u dvjema poslanicama (29. VI. 1881. i 1. XI. 1885.) i jezgrovito označio njihovu svrhu: po Bogu im je vlast, ali ne za njih, već za narod, da ga upravljaju, brane i unapreduju.

Slobodni Francuz P. Coulet (Kulé) u svojoj knjizi: »Crkva i politika« ovako tumači načela Leona XIII. Ugled zakonitih vladara je zato od Boga, jer je Bog stvorio ljudsku narav takovu, te ona traži da živi u društvu, a to društvo ne može da opstoji i napreduje bez vodstva i ugleda. Makar si dakle društvo samo bira vladu i vladara, njihova je vlast ipak od Boga, jer izabrani sam po sebi nema prava da se nametne drugome, koji je jednako slobodan čovjek kao i on. Stvoritelj jedini, koji je sa slobodom usadio čovjeku odmah i potrebu vodstva, ovlastio je podložnika, da se bez poniženja čovječjeg dostojanstva podvrgne ugledu drugoga, a ovaj opet da bez povrede Stvoriteljevih prava ravna podložnikom, u koliko je član naroda i države. Stvoriteljeva je dakle nakana i volja da mjeru državne vlasti određuje potreba podložnika, a ne određuje ju sama volja vladaoca niti njegovih pomagača. I u tom se slažu svi pravnici, da kojigod čovjek ima kakovu vlast, ima je ne za sebe, nego za dobro podložnika.

Kakova je već u tom osuda svakoga silništva i onoga gramženja za vlašću, onih sebičnih spletaka u strančarskim krugovima sabornice, kojima su vlast samo igračka, a dobro domovine pada žrtvom. Ne bi li pred svješću, od koga i za koga je vlast, imale zamuknuti strastvene svađe političkih protivnika, koji uništavaju dobar glas i svoj i svoga naroda?

Vladati znači misliti i htjeti, snovati i raditi za onaj narod, komu si postavljen glavarom, kao što glava misli i snuje za svoje tijelo. Glava pri tom ima samo to da živi, dok se pretilina na drugim dijelovima skuplja;

a ako što i glava dobije, za to ona i brzo ocelavi. Vedro oko i oduhovljeno lice, to je ponos glave; mirna savjest i blagostanje naroda, to je ponos glavara.

Ako vladalac i njegovi pomagači nastoje prema riječi Spasiteljevoj: »*Nijesam došao da mi služe, nego da služim*« (Mat. 20, 28), da se dignu iznad osobnih koristi i lagodnosti, da se upute o potrebama naroda, da prouče što bi škodilo, a što zaista trajno usrećilo narod, pa ako onda željeznom odlučnošću to i ostvaruju, ne množinom naredaba nego dalekosežnošću pogleda, onda su najsavršeniji odraz neizmjerne Providnosti, koja upravlja svijetom. U protivnom su slučaju pastiri, koji samo strigu i muzu ili kao žene na perilu . . .

Druge dvije dužnosti vladaoca, obrana i unapređenje naroda, mnogo zavise o shvaćanju prve, koja je upravljanje. Vanjske granice države htjeti će braniti samo onaj narod, koji je unutar njih tako zadovoljan, da ih nije sam prije srcem rastrgao. Žrtvu života za domovinu može doprinositi samo naraštaj plemenita zanosa, a ne izmožden i razvratan.

Tako je onda dužnost vlade, da štiti i promiče sve, što diže narodno poštenje, a da sprečava i kazni što ga slabi. Očito je pak i tisućputa dokazano, da nećudoredna štampa, predstave, predavanja, slike i t. d. truju narodnu dušu i tijelo, ispijaju mu novac i mozak. Truje se poštenje u narodu, kad varalice i otimači ostaju nekažnjeni samo zato, jer su pristaše one stranke, koja je na vladi. I koji ova i druga zlodjela izravno ili neizravno propuštaju, zločinci su proti narodnoj snazi i budućnosti. Taj zločin počinjaju gotovo sve evropske vlade, zato i nemaju niti same opstanka, niti države trajnoga mira.

— E, ali kad tako narod sam hoće, da ovo čita, gleda, uživa si . . .

— Jest! I to je baš ona rugoba sa vrhovništvom narodne volje. Laskajući govore narodu, da je on sam zadnji izvor vlasti, pa kad mu vide živinske prohtjeve, sustaju pred njima kao da su i oni nešto dobro i dopušteno. Tako naizmjence kvari narod vladu, a vlada narod i oboje srlja u propast. Miljarde narodnog imetka bacaju se za ugađanje strastima, i odlaze izvan države; a u isto vrijeme propadaju milijuni sirotinje od glada i nevolje. Tako ta »narodna volja« ubija sama sebe.

— Gdje je dakle pomoć tomu?

— Narod i vladari treba da priznadu, da im je svima Bog gospodar, a prema tom priznanju treba da se i vrši zakon Božji, kako ga njegova prava rimokatolička Crkva uči. Država treba da pomaže Crkvu, kad ova nastoji narodu umnožiti i sačuvati duševne vrednote, koje su temelj svakom napretku. Tako je na primjer prijeko nužna kaznena naredba proti psovačima, ali koja bi se i vršila.

Hoće li tako biti, to zavisi o narodu, koji u izborima očituje svoju volju. Izabere li loše zastupnike, neka onda ne prigovara, da nema pravice ni poštenja. Dobri će pak zastupnici biti oni, koji se Boga boje, po vjeri živu i katoličku Crkvu poštuju. To treba da i prije izbora javno i otvoreno priznaju i obećaju.

Zavisi to i o milosti Božjoj, koja treba da prosvijetli i vladaoce i narod. Molimo stoga žarko ovaj mjesec Bož. Srce, da ih ljubavlju svojom ogrije i prosvijetli. *J. V.*

Srce do smrti poslušno.

Nebom je jednom zaorio strahoviti glas: »Neću služiti!« Jeremija 2, 20. »I mi hoćemo da budemo kao bogovi!« odjeknulo je na zemlji najprije tihim šaptom Evinim, a onda sve većom bukom, koja se pretvorila u potpuni otpad čovječanstva od Boga. »Nećemo da taj vlada nad nama!« Luka 19, 14. »I tako je grijehom jednoga zavladala na svijetu smrt«. Rim. 5, 12.17.

»No gdje je tako obilovao grijeh, još je veća postala milost; pa kao što je grijeh zavladao do u smrt, tako je milost zavladala po pravednosti do u život vječni — i to po Isusu Kristu Gospodinu našem«. Rim. 5, 21.

On je ustao na veliki četvrtak od stola i rekao učenicima: *»Da svijet upozna da ljubim Oca i činim što mi je zapovjedio, ustajte, idimo!«* Iv.14,31.

Učitelju! Kamo? Propovijedati? U koji kraj? . . .

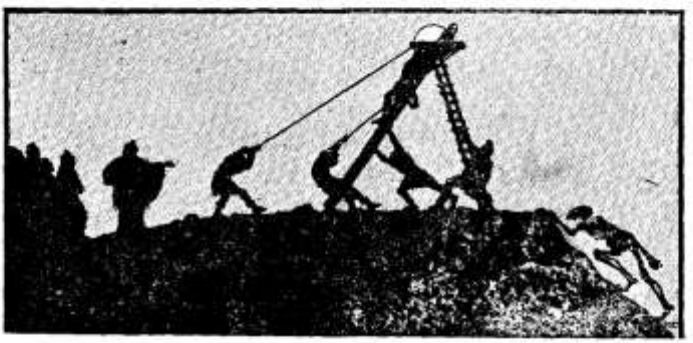

Svojom smrću pobijedio je smrt.

»Sin će se čovječji predati u ruke grješnika, da ga razapnu«. »I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovječji da se podigne: da ni jedan, koji u nj vjeruje, ne pogine, nego da ima život vječni. Jer Bog tako ljubi svijet, da je Sina svoga jedinorodenoga dao, da ni jedan, koji vjeruje u njega, ne pogine, nego da ima život vječni. Jer Bog ne posla Sina svoga na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet kroza nj spase«. Ivan 3,14.

»Kao što su svi postali grješni po neposlušnosti jednoga čovjeka, *tako se i poslušnošću jednoga opravdavaju*«. Rim. 5, 19.

I kako On sluša? Gle na slici, što pušta da od njega čine! »Postade poslušan sve do smrti, i to do smrti na križu«. Filipljanima 2, 8. To Srce ljubi i zato sluša; ljubi neizmjerno, i zato sluša neizmjerno; ljubi mene, zato i sluša za mene. »Ljubio me i predao se za mene!« Gal. 2, 20.

Muževi! Hoćemo li mi *poslušati* Njega, kad nas zove na uskrsnu i češću Pričest? . . . Kad nam veli: ne psuj, ne kuni, ne mrzi, ne bludi, . . . moli, radi! . . .

Žene! Hoćete li se oglušiti na Njegov vapaj, kad zove: »Što učinite jednomu od ove moje najmanje braće, meni činite« . . .

Djeco! Mladeži! Hoćete li većeg dokaza, da se četvrta zapovjed mora vršiti? . . . Prisluhnite na ovom Srcu!

J. V.

Bl. Petar Kanizije.

Mjesečni zaštitnik. 27. IV.

Mnogo bismo imali o njemu pričati te čitavu knjigu napuniti, ali se moramo zadovoljiti samo sa četiri slike.

Na prvoj slici vidimo ga u odijelu Družbe Isusove usred djece, kako im tumači katekizam. Premda je naime Kanizije bio veliki učenjak i glasoviti propovjednik, to se on ipak nije ustručavao saći među seosku mladež, te joj tumačiti svoj katekizam. On je sam sastavio bio ovu glasovitu knjigu o kršćanskom nauku, koja je doživjela više nego 400 izdanja u raznim jezicima, a tim je djelovao po cijelom svijetu. Znao je on, da na mladima svijet ostaje. Kad budu djeca čvrsta u svojoj vjeri, znati će je braniti i protiv neprijatelja. A baš onda se posvuda širilo krivovjerstvo Luterovo. Zato je blaženi Petar obašao svu Njemačku, Češku i Poljsku, te je sjajnim propovijedima ukrijepio odrasle u vjeri otaca, a mladež podučavao, budio, nagradivao. I ovo djelo bl. Petra Kanizija ostalo je sve do danas. I mi smo djelomice učili njegov katekizam.

Bl. Kanizije iz Družbe Isusove.

Druga nam slika pokazuje blaženika sa perom u ruci, kako pred raspelom svojim piše. Šta je sve pisao? Krasna djela na obranu sv. vjere, a k tomu bezbrojne listove na visoke i niske osobe, koji su nam hvala Bogu skoro svi sačuvani, i u više debelih svezaka tiskani. Što je čovjek, što on misli u glavi svojoj, što on osjeća u srcu svojem, to nam očituje njegovo pero. No kad tko ima tako zlatno pero, kao bl. Petar, onda njime djeluje i iza stoljeća, ako ima tako goruće srce za slavu Božju i takovu ljubav prama sv. Crkvi kao on, onda može i druge rasplamtjeti za revnost, kako je to bl. Kanizije učinio. Deder, čitatelju moj, možda i ti imadeš dar od Boga, da što lijepa i pobudna napišeš za Glasnik i druge dobre časopise. To bi se možda čitalo, i kad bi ti već davno ležao u grobu.

Treći način, kako slikaju bl. Petra, prikazuje do njegovih nogu biskupski štap i kapu, dapače i kardinalski šešir. Kako to? Zar da je bio biskup ili čak kardinal? To nije bio, al mogao je biti, da je samo htio.

Bečki je biskup bio umro, a sve bilo u žalosnom stanju. Svijet je letio za lutoranima, a za katoličkog svećenika nije se već 24 godine nijedan mladić bio zaredio. Tad je ondašnji car mislio, da nema drugog spasa, nego da Petar Kanizij bude biskup u Beču. On će svojom svetošću i revnošću sve urediti. Već je car o tom raspravljao sa sv. ocem papom. Saznao je za taj posao sv. Ignacije, duhovni otac i poglavar bl. Kanizija, pa krenuo kuku i motiku, da to ne bude, da bi od njega utemeljenoj Družbi Isusovoj najbolje članove oteli za biskupske stolice. A istom Kanizij! Kako se on branio u svojoj poniznosti, kao i onda, kad ga je papa Grgur XIII. hotio učiniti kardinalom, jednostavno je pobjegao iz Rima. Stoga nema on mitre na glavi niti štapa u ruci nego do nogu svojih..

Otkud je crpao ovu poniznost, to nam tumači *četvrta slika*. Na njoj gledamo bl. Petra pred oltarom i pred njim Isusa, kako mu pokazuje svoje Presv. Srce. To je bilo u Rimu u crkvi sv. Petra baš na dan, kad je blaženi položio svoje svečane zavjete. On sam priča o tom: »Moja duša ležala tako reći na zemlji sva lijena, nečista i nagrđena od strasti. *Tad si mi Ti, Spasitelju moj, otvorio Presv. Srce svoje.* Zapovjedio si mi, da pijem iz ovog vrutka, da crpim vode spa-

senja iz Tvojih vrela. Tad osjetih vruću želju, da bi se iz njega rijeke vjere, ufanja i ljubavi pretočile u mene. Žedao sam za siromaštvom, čistoćom i poslušnosti. Usudio sam se približiti tvojem Presv. Srcu te iz njega ugasiti svoju žeđu. Na to si mi obećao odijelo, što bi imalo pokriti moju golu dušu. Sastojalo je iz tri komada: iz mira, iz ljubavi, iz ustrajnosti«.

Isprosi to sad i nama, o veliki ugodniče Božji! *Fr. Hameri D. I.*

Obnovimo lijepe narodne običaje!

Naš posavački svijet ima već od prastarog doba veliko počitanje prema jednom svom, na oko neznatnom, ali ipak značajnom svetištu. Mala je to kapela svetih Triju Kralja u Orlima, župe Veleševac. Već je blagi naš Šenoa krasno opisao proštenje, što se drži kod te kapele o Bartolovu, a drugo je na svetkovinu Triju Kralja. To su bile prigode, kad se naš gornjoposavački svijet sastajao, upoznavao i na svoj način Bogu čast dao.

Velim — na svoj način — jer se to rjeđe vidi, da se u procesiji na konjima jaše. Ali treba nas razumjeti. Nama je konj mnogo, mnogo u gospodarstvu, mnogo u saobraćaju, mnogo i u društvu. Pa je li čudo da želimo s njime i Bogu čast dati.

Procesija na konjima u Orlima.

Kada gledaš Posavca, kako je u lijepoj narodnoj nošnji zajašio svoga vranca, a ovaj živo poskakuje, uzvija vratom i propinje se pa se opet za čas smiri i gleda krotko i milo, onda vidiš, da je to dvoje srašteno u poslu i ponosu. O zar nije onda lijepo, da i Stvoritelju dadu zajedno hvalu prema riječima svetoga Pisma: »Blagosivajte sve živine i stada Gospoda!« Danijel 3, 81.

Koji ne pozna našeg čovjeka u dušu, rekao bi na brzo: »Oholost, taština!« No tko zna, kako tjeskobnim srcem gleda Posavac svoga konja u vrijeme pošasti i skrušeno se Bogu zavjetuje, da mu ga očuva, taj će znati, da oni dupliri i vrpce u grivu konju uvezane znače zahvalno srce gospodara, koji jašući triput oko crkvice misli na žalosti i radosti protekle godine, a buduću opet Bogu izručuje. Gospodar manje govori i pokazuje, više misli i dublje osjeća. A Bogu dobrom hvala, da su te misli i osjećaji u našeg Posavca baš kršćanske.

Ratne nevolje i neki huškači kao da su bili za čas potisli te osjećaje i na ovom našem proštenju. Sad su ipak poticajem našeg župnika, g. V. Kopuna, opet zastrujili novom svježinom pred Bogom i svijetom.

Šest kilometara dugom cestom projašila je na Tri Kralja kićena povorka od župne crkve prema zavjetnoj kapeli. Tu ju pozdravila milozvučna zvona i gromki mužari i sva sila svijeta pješaka i s kolima s obje strane ceste. Triput crkvu obišli, triput se Bogu izručili, a onda svetu Misu i riječ Božju poslušali.

Tako smo obnovili naš stari zavjet, naš stari dobri hrvatski običaj. A želimo obnoviti još i druge jer vidimo, da bez starog kršćanskog poštenja nema ni sreće u obiteljima.

Dederte, bračo Hrvati, širom domovine obnovite svoje slične stare običaje na spomen tisućgodišnjice hrvatskoga kraljevstva. Te nam običaje ostavili oni djedovi, koji su nam kršćanskom vjerom jačani samostalnost izvojevali i sačuvali. Mi gubimo narodni ponos, jer stare običaje i kršćansko poštenje ostavljamo. Odužimo se spomenu djedova i oživimo staru vjeru našu!

Veleševac 6. I. 1924. Franjo Čubanec, *starješina i stari čitatelj Glasnika.*

NA USKRS.

Uskrsnu Isus, uskrsnu,
Obori smrt i pako prijek,
Vjera se lijepa useli
U grudi ljudske zauvijek.
Svi: Alelùja! pjevajmo
Slaveći ovaj silni dan:
Uskrsnu Isus, uskrsnu,
Milošću svijet je obasjan!

Srca se naša uzdižu
Goreć od misli velikih,
Nada na snažnim krilima
K nebu ko oro nosi njih.
Svi: Alelùja! pjevajmo
U tom veselju uskrsnom,
Srca se naša uzdižu
K Isusu Spasu u naš Dom.

S ruku i nogu, s prsiju
Gospoda našeg rana pet
Ljubavlju duh nam opaja
Izdišuć rajski miris svet.
Svi: Alelùja! pjevajmo:
Uskrsnut i nas naš će Spas —
S ruku i nogu, s prsi mu
Napaja vječna ljubav nas.

M. P.

Uskrsni dar.

Za odrasle i mladež jednako je zgodan uskrsni dar najveći i najljepši hrvatski molitvenik »*Srce Isusovo spasenje naše*«. U njem je opširna pouka o štovanju Presv. Srca i o društvima njemu posvećenimi, nanizane su sve vježbe i molitve u čast Bož. Srcu, Bl. Djevici i raznim svecima tijekom godine, a ima i obilnu pjesmaricu. Do 60 slika je u njemu, a ipak nije predebeo. Uvezan ukusnim crnim platnom stoji zajedno s poštarinom 20 dinara; sa zlatorezom 25 din; u koži sa zlatorezom i uložnim koricama 60 dinara. Dobiva se kod Uprave Glasnika S. I. Zagreb I. Pošt. pret. 147.

U SJENI SV. JOSIPA.

Fr. Hamerl D. I.

Lani je Glasnik opisao crkvu sv. Josipa u Ljubljani te je istaknuo sve poteškoće, koje se ovom velebnom djelu na put stavile. Spomenuo je i to, da hrvatsko-slovenska pokrajina Družbe Isusove ima uz ovu crkvu i novicijat za svoje mlade članove.

Za mlade? Oh ima i starih i zrelih među njima. Tako su n. pr. prije nekoliko godina bila dva novaka, koja su skupa imala 100 godina. Oni su doduše već bili svećenici, iskusni ljudi, koji su istom u starijim godinama osjetili zvanje za red. Ima takvih slučajeva po svim redovima, makar su i rijetki.

No obično stupaju u red mladići. Tako je i u našem novicijatu. Naći ćete tamo mladih klerika svake dobe. Neki su svršili šest, neki osam razreda gimnazije, a neki su već bili na sveučilištu, kad ih je poziv Gospodnji zatekao.

Pokraj ove vrsti novaka, koji se zovu novaci-školastici, jer su određeni za školu, za daljne nauke i za svećenički red, nalazi se u novicijatu i druga vrst, a to su braća-novaci. To su vam zanatlije ili seoski mladići, koji se u redu usavršuju pružajući veliku korist u domaćim poslovima. Jer kako bi oci Isusovci mogli toliko djelovati u školama, na propovjedaonici, u ispovjedaonici, u časopisima, u privatnom saobraćaju, kad ne bi imali i svojih pomagača, koji se poput Marte brinu za kućne poslove?

Broj pako novaka jedne i druge vrsti znade narasti na 30. Velika je to dakako briga za starješine, koji ih moraju hraniti, ali još uvijek premalen broj za silne poslove, što se od Družbe Isusove u nas očekuju.

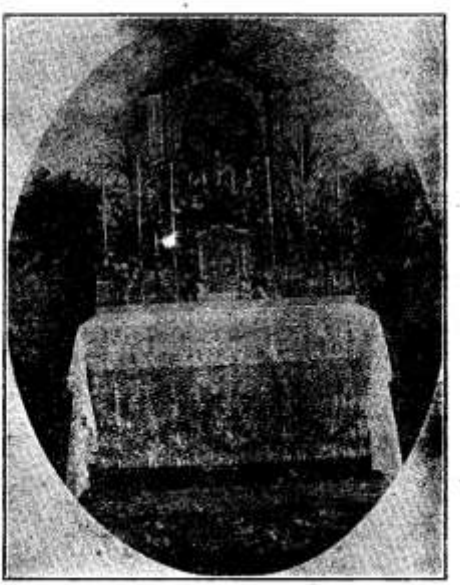

Oltar »Bl. Djevice od Puta« u novicijatu D. I. u Ljubljani.

A šta rade sad svi ovi u novicijatu? Jedni i drugi novaci treba da nauče svoj redovnički »zanat«, jer u tom su svi samo »šegrti«. U tu svrhu imadu i svoga majstora, učitelja novaka, a taj ima svoga drûga svećenika. Zadaća ove dvojice jest uputiti novake u duhovni život i u redovničku stegu. Jer što bi to koristilo, kad bi tko od ovih mladića postao glasovit propovjednik i veleučeni profesor, ili vješt spisatelj i pučki misijonar, kakva korist, kad bi Družba imala među bračom svih mogućih zanatlija i vrsnih kuhača i valjanih sakristana, koji drže crkvu čistu kao kutiju, — kakva korist, velim, ako oni ne budu ono, što je glavno — dobri redovnici? Opet bi ih trebalo danas sutra otpustiti u svijet.

Zato je glavna zadaća novicijata uzgajati novake za vjerski i duhovni život. Najprije mora svaki od njih gledati, da se učvrsti u svakoj kreposti, da živi u siromaštvu, čistoći i poslušnu, da može na koncu novicijata redovničkim zavjetima Bogu prikazati svoj život.

U tu svrhu je odredila Družba Isusova dvije duge godine za novicijat. Ne žali ni troška ni truda, samo da se ovi mladići što više ugledaju u Božansko Srce Isusovo, te po njemu svoje srce urede.

Još ih kasnije čeka, kad svrše ispit zrelosti ako ga ne imadu, najmanje sedam godina filozofskih i bogoslovnih nauka. A sada treba da dvije godine žrtvuje samo usavršenju srca. Svaki novak treba da obavi duhovne vježbe sv. Ignacija kroz cijeli mjesec dana. Svaki dan imadu novaci cijelu uru, svoje jutarnje razmatranje, a k tomu još večernje od pol sata. Svaki čita iz raznih knjiga u stanovito vrijeme svoje duhovno štivo, a više puta na tjedan imadu i poduku u svetim pravilima.

No sve ove duhovne vježbe su ugodno prekinute vanjskim poslovima, nešto malo učenjem, zabavom i šetnjom. Da ih samo vidite za odmora! Kako znadu ovi mladi ljudi biti veseli! Duševna smirenost i sreća nalazi svoj izražaj.

Tako različiti po ćudi, dobi, uzgoju, staležu, kojiput i po narodnosti — ipak su svi srcem jedno. Svi su ovamo došli vođeni zvijezdom svetoga zvanja, da traže Isusa u njegovoj Družbi, a po njoj da rade za najveće dobro svog naroda.

U noviciljat prima Velečasni Provincijal Družbe Isusove, koji stanuje u Zagrebu, Palmotićeva ulica br. 33. Uputa o zvanju u opće, a o redovničkom napose, donijet će i Glasnik u slijedećim brojevima, no dobro je posavjetovati se i sa ispovjednikom, koji pozna prilike i sposobnosti.

Zahvalnice.

MIR I POMIRBA NAŠA.

Dalmacija. Imao sam brata u dalekom svijetu. Prije smo živjeli u dobrim odnošajima i redovito se dopisivali. Najedamput se s nepoznata uzroka ti naši dobri odnošaji poremetili on silno zamrzio na mene. Premda on nije potrebit od mene, u ja od njega, žao mi je bilo, da braća živemo u zavadi. Stoga sam se obratio Presvetomu Srcu Isusovu, miru i pomirenju našemu, da nas ono pomiri, kada to nijesu mogla učiniti moja pomirljiva pisma i obrekao sam, da ću biti doživotni pretplatnik »Glasnika«. Presveto je Srce Isusovo i uslišalo moju prošnju, jer sam kroz mjesec dana primio pomirljivo pismo od brata. Ovime radosno vršim obećanu zahvalu i molim, da me ubrojite među svoje pretplatnike. — *G. M.*

ZAGOVOR BLAŽENOGA BELLARMINA.

Zagreb. 20. prosinca prošle godine podvrgoh se po želji poglavara jednoj teškoj ali nužnoj operaciji. Dobro je uspjela. Ali i ozdravljenje i prikupljivanje istrošenih tjelesnih sila tako je brzo kročilo naprijed, svima na udivljenje, da sam na novu godinu mogao već govoriti sv. misu. Sa dvije devetnice obratih se na bl. Roberta Bellarmina, neka bi mi preko bl. Gospe od Presv. Srca Isusova isprosio što brže i temeljitije zdravlje, ako je na slavu Božju. Sve je prošlo bez zamršaja i osobitih teškoća. Hvala Ti Isuse. Daj da bude i trajno!. — *L. Vj.*

TKO JE NAŠO SVINJE?

Slavonija. Na 6. IX. 1923. ukradoše noću zlikovci svih 11 komada mojih svinja. Učinilo se sve moguće na sve strane, da se nesreća otkloni. Začudih se, koliki se kasnije javili — pa to i iz vrlo dalekih krajeva — da su i oni pošli u potjeru za zlikovcima »s devetnicama«. Zlikovcima ni traga ni glasa još ni danas, a svinje (osim dvoje) i prije izminuća naših devetnica predao mi župnik iz Sl. — Nema ni bezvjerca, koji se ne bi čudio, kako su to svinje došle natrag u moj posjed! Slava i čast Božanskom Srcu Is. i sv. Antunu! — *A. J. župnik.*

ZAZVALI POMOĆ PIJA X.

Zagreb. Kćerka mi Slavica uhvatila teški škrlet. Četiri dana već ležala u najtežim bolima. Kad je već bila da će izdahnuti, segne mi sestra za krunicom, da molimo za nju. No mjesto krunice zahvati medaljicu blagopokojnog sv. Oca pape Pija X. Sjetila se u taj čas, kako je čula, da je zagovor njegov nekima pomogao, pa i ona skupa s nama zazove njegovu pomoć. Činjenica je, da je djetetu odmah odlanulo i brzo je posvema ozdravilo. Svi zajedno vršimo dužnost javne zahvale, što smo je obećali. — *M. K.*

U SKRAJNJOJ NEVOLJI.

Zagreb. Obitelj zapala u veliku bijedu skupoća velika, a petero djece, mala plaća, pomoći od nikuda. U tome tako teškom času odlučih moliti s djecom devetnicu i obećah: ako Bož. Srce Isusovo usliša moju molitvu, da ću se u njegovom Glasniku zahvaliti. Zaista, Srce Isusovo uslišalo je molitvu moju, dobila sam pomoć i sada zahvalna srca vršim svoje obećanje zahvaljujući se Bož. Srcu Isusovu iz dubine srca i šaljem za raširenje Glasnika. — *D. J.*

Djelo dostojno Mar. kongregacije.

Odlične gospoje *Mar. kongregacije Bezgrješ. Začeća u Zagrebu* znale su si pod višegodišnjim vodstvom gdje M. pl. Springensfeld vazda odabrati koju misao ili djelo većeg značenja u strogo crkvenom duhu, da otmeniji svijet s njime upoznadu i pribave mu prijatelja. Pri tom su pokazale vrlo mnogo smisla i volje, srca i najotmenijeg načina.

Sada se zauzele, da u svojim krugovima promiču *djelo svećeničkog pomlatka.* Da prikažu djelo u pravome svijetlu, priredile su dne 13. I. otmjeno zborovanje. Sretna je bila misao, da to spoje sa *štovanjem Bl. Terezije od Djeteta Isusa,* te time steku svojemu radu moćnu zaštitnicu, a ujedno prošire štovanje mile ove blaženice, koja je svojim trpljenjem i molitvama toliko učinila za svećenička zvanja.

U pozdravnom govoru istaknula je prefekta kongregacije gdja pl. Springensfeld finom francuštinom, a srdačnim i uvjerljivim načinom, veliku ljubav hrvatskoga naroda spram euhar. Srcu Spasiteljevu i dala izražaja opravdanoj nadi, da će dah te ljubavi nanovo osvježiti katoličku djelatnost. Ljubav euhar. Isusu vodi i njih, da po primjeru francuskih katolika porade za jedno od najpotrebnijih djela, za svećenički pomladak.

O mukotrpnom i svetom životu Bl. Terezije iscrpivo je govorila gdica M. Marošević naglašujući zrelu svetost Blaženice u duhu svetog djetinjstva Božjeg.

O samom promicanju svećeničkog pomlatka svestrano je raspravljao upravitelj kongregacije vč. o. M. Vanino D. I. te je upozorio na strašne posljedice pomanjkanja svećenstva, a odmah iznio način, kako da se ta zvanja odgajaju. Predavanje je napose otisnuto, pa ga mogu i kod Uprave Glasnika naručiti, koji žele poraditi na tom toli nužnom djelu.

Po tom su velikom točnošću izgovora i finoćom osjećaja gospojice pl. Andrassy i pl. Kukuljević recitirale pjesmu Mgra de la Bouillerie: »L' ange et l' âme« — Anđeo i duša. Dva odgojna sastavka »Prvi misal«, (što ga je Glasnik već donio) i »Pismo majci« iznijela je sa majčinom srdačnošću gđa Laxa. — Umiljato pjevanje »Pjesme pastira« gđice M. Schreiber i dražesna deklamacija »Male Zorke« gdjice Z. pl. Andrassy bile su skladan završetak otmjene akademije.

Sličnim bi načinom mogle poraditi kongregacije širom domovine za djelo svećeničkoga pomlatka, da šire i samu misao i upućuju starije, kako da odgoje u djetinjoj duši početke zvanja, a sposobnu mladež da pouče i pomognu te dođe do zvanja. Ova na primjer kongregacija uzdržaje svojim troškom jednog seminarca u malom sjemeništu u Travniku, a slično čine još druge dvije zagrebačke M. kongregacije.

SA IVE.

Sa ive svilna maca
Već zlato na tla baca,
U bašču preko plota
Lepirak plav se mota,
Sunčane zrake sijevaju
U cvijeće svijet odijevaju.

A zvona zvone, zvone,
Svud zvuci im romone
Put gorske zuje kose
I biser natrag rose
Na mlade grane zelene
I bude šumom jelene.

O dušo moja, i ti
Probudi se i hiti,
U cvijeće odjeni se
U plave leti vise
Na ovim blagim zvucima
Ko jelen k bistrim vrutcima.

Gle ondje sreće tvoje:
Naš Gospod divni to je
U uskrsnuća sjaju;
U očima mu sjaju
Ko u dva cvjetna proljeća
Krasote svilu stoljeća.

A srce silno one
Ko zlatno zvoni zvone
I zove k vječnoj luci . . .
O dragi, slatki zvuci
Sved plačite i pjevajte
U dušu milost lijevajte!

M. P.

Dobri anđeo kongregacije.

Učiteljica nam je, redovnica je. Štujemo je i ljubimo! Život svoj žrtvovala je Bogu svome, a rad njezin — rad je za Boga. Niti ja niti družice moje nijesmo do sada znale, kako je uzvišen i sladak taj rad. A ona je evo došla k nama, draga i nježna, vedra i nasmijana, a dostojanstvena uvijek! Okupila nas oko sebe i uvijek je s nama. Ona nas uči i pripravlja za budući naš rad i zadaće, koje su nam u životu kao katoličkim ženama određene.

Uza sav drugi naporni rad nije mogla gledati velikoga nemara mladeži naše za vjerske stvari. Počela je raditi svim žarom — odmah. Osnovala je Marijinu kongregaciju gospojica, koja je za kratko vrijeme postigla velik duševni uspjeh — za prilike, u kojima živimo, upravo nevjerojatan uspjeh. Danas kongregacija broji do 30 članica, a broj naš uvijek raste. Tko jednom prisustvuje sastanku kongregacije i čuje riječi njezine — taj je naš.

Ona ljubi Blaženu Gospu, a riječi njezine — riječi su ljubavi prave. Ona želi da Gospu svi ljubimo, ona želi da sve katoličke djevojke dovede u Marijinu kongregaciju. Nije ona samo Milosrdnica, ona je apostol ljubavi Gospi i Bogu, a time dobri anđeo naše kongregacije.

Dan prvoga našega primanja u kongregaciju dne 2. veljače — bio je tako divan, da se sretnima osjećali i oni, koji su čin promatrali. Crkva je bila puna naroda i mladeži, a sam obred bio je prekrasan. Nikada to nećemo zaboraviti. Sretne smo bile taj dan — a najsretnija bila je ona. S lica smo joj čitali sreću. Pa kada je cijela proslava prošla — i akademija, za koju je uložila toliko truda, i onda je govorila o sreći i veselju onog dana, kada su prve kandidatice primljene u kongregaciju.

Taka je ona — uzor redovnica i mi je sve štujemo i ljubimo! — Isuse naš! Tvoja milost i ljubav velika je! — Ti si rekao: »O kako mi je mila duša, koja je umrla samoj sebi, te u svojim nevoljama misli samo na svetu radost, kako bi se bez pridržaja žrtvovala, da mene razveseli«. Uzbudi takovih duša širom milog nam doma mnogo i mnogo! — *Kongreganistica.*

Vijesti.

Osijek. Marijina kongregacija gospođa. Radimo prema svojim čednim silama, jer nam je četa premalena, da bismo što veće izvele. Ima nas tek 18 pravih članica i 5 kandidatica. U vanjskom radu priključile smo se kongregaciji gospođica, pak smo s njima zajedno priredile svečanost božićnog drvca za najbjedniju školsku djecu. Desetero školske djece nagradile smo toplim haljinama, čarapama i cipelama, a dvadesetero kolačićima i slatkišima. S djecom smo se zajedno od srca veselile. Redoviti nam je posao da širimo katoličke novine i časopise, prodajemo katoličke kalendare i pomažemo katoličkim misijama. Većina je članica u euharističnoj sekciji, pa nekoje svaki dan, a nekoje nekoliko puta u tjednu primaju sv. Pričest. — Josipa Stipić, tajnica.

Osijek. Kongregacija gospojica. Oduševljeni divnim prizorima euharistijskoga kongresa u našemu milome Zagrebu odlučismo razviti što intenzivniji rad u miloj našoj kongregaciji za Presvetu Euharistiju — izvor života našega. Ali nenadano izgubismo opet našeg upravitelja, te smo morale sve do studenoga uz pomoć naše nebeske Kraljice same raditi. U siječnju bude imenovan veleč. O. Ćiril za upravitelja. — Našu gošću gđu Zoru Doljak izabrale smo počasnom članicom naše kongregacije. Ovo imenovanje je maleni dokaz naše zahvalnosti prema gđi Doljak, jer je ona vazda pokazala veliku požrtvovnu ljubav prema našoj kongregaciji, a lijepi njeni srdačni govori bili su uvijek dokazom njene brižljive, upravo majčinske ljubavi prema nama.

Na našu glavnu svetkovinu Kraljice sv. Krunice pristupile smo sve k stolu Gospodnjemu i obnovile smo same uz Marijinu pjesmu posvetu Presvetoj Djevici. I kako smo oćutile moć kongregacije, po kojoj dođosmo u osobito okrilje Marijino! Zanesene ljubavlju prema našoj divnoj Djevici, koja nam je uzvišen ideal i naš izgled, koja nam je odsjev Božje veličine i dobrote i djevičanske čistoće, ćutismo se neizrecivo sretne.

I sekcija za vanjske poslove izvršila je prigodom glavne naše svetkovine svoju dužnost, te je vanjskim članicama poslala posvetne molitve, koje su one potpisale i većinom poslale. Upozoruju se još one članice, koje posvetnu molitvu nijesu primile, neka se jave kongregaciji, jer sekcija ne zna od nekih adresu.

Na blagdan Bezgrješnog Začeća priredila je naša kongregacija svečano posijelo, da njime proslavi svoju Kraljicu i da primjerom svojim i druge oduševi. Raspored je bio ovaj: 1. Hoćemo Boga, otpjevale su članice Cecilijine sekcije. 2. Proslov je govorila prefekta. 3. Neoskvrnjenoj, deklamirala je lijepo naglasujući Zora Holterer. 4. Put k svijetlu, referirala je M. Černuta gost kongregacije. Pjesnički, posebnom milinom prikazala je tminu i beznadnost onih, koje lutaju daleko od Boga u bezvjerju, strastima, a opet divnom plastičnošću opisala puteve onih, koji stoje na visini krjeposti, idealizma, te prikazala svima jedno svijetlo, koje još uvijek svijetli i osvjetljuje svakoga, tko je dobre volje, to je svijetlo betlehemske štalice. 5. Humel-Florschütz: Zdravo Marijo, pjevala je Cecilijina sekcija. 6. »Moda pred nebeskim vratima«, vrlo savremen igrokaz, odigrale su članice, osobitim razumijevanjem. Zbor anđela, kao i malih djevojčica u narodnom odijelu povećali su dobar utisak. 7. Posijelo je završeno zborničkom himnom »Marijina smo djeca mi!« Slijedećeg dana je ponovljen program. Članice su se molitvom uticale svojoj Majci za uspjeh posijela, pa se i zahvalile na lijepom uspjehu. Odziv posjetioca bio je tolik, da su se mnogi morali vratiti kući.

Dne 23. prosinca imala je kongregacija opet svoje slavlje — slavlje betlehemskog Djetešca i njegove ljubavi prama malima, zapuštenima, siromašnima. *Kongregacija gospođa* dogovorila se s našom kongregacijom, da zajedno proslavimo tu svečanost. Na velikim stolovima u sredini dvorane stajalo je okićeno božićno drvce, a naokolo poredani darovi. Nadarene su 22 djevojčice i 3 dječaka. Bile su tu 22 haljinice, nešto košuljica, pregačica, cipela, čarapa, rukavica, pletenih kaputića, kapa i drugo, a za svako dijete lijepa košarica puna kolačića. Najprije svi pozdravismo molitvom Novorođenoga Isusa, a zatim zapjevaše božićne pjesme. Tada zaredaše mališi da pokažu, što oni znadu, svako po koju pjesmicu, a onda im gospođe i gospođice porazdijeliše darove. Jedna članica oslovi zatim djecu, da ne zaborave, da se mole za svoje dobročinitelje Nebeskom Djetetu, koje uči ljude, da se smiluju siromasima. S pjesmom »Svim na zemlji mir veselje!« razidosmo se u radosti.

Čim smo dobile upravitelja bilo je odmah biranje odbora tajnim glasovanjem, i ponajviše ostadoše stare službenice i nadalje u svojoj službi.

Sada življe nastojimo razviti naš rad oko presvete Euharistije, osobito kad pomišljamo, da ćemo ako Bog da, u našemu Osijeku prigodom ovogodišnjeg Euh. kongresa javno ispovjedati Isusa Krista — Boga našega u presvetoj Euharistiji.

M. Bory, prefekta.

Sali kraj Zadra. Na 11. veljače 1923. ustanovila se u nas sa 10 mladića Marijina kongregacija pod imenom Bezgrješnog začeća Bl. Dj. Marije. Odmah počeše protivnici rovariti proti nje, ne birajući sredstva. Dapače su i neki ugledniji ljudi govorili: »Ne treba takvh udruženja na selu za težake«. Ipak je M. K. rasla ne samo brojem, nego i vrijednošću. Danas, nakon godine dana, ima nas 20 članova, 10 gostova, 10 aspiranata i 7 kandidata. Imademo 4 sekcije: euharistijsku, pjevačku, prosvjetnu i zabavnu.

Euharistijska je donijela najviše koristi našemu selu. Ona je pobudila naše članove, da manje psuju, ne pohađaju toliko krčmu, ne igraju odviše na karte i noću se ne klatare, a sasma ih odlučila od pijančevanja, priučila da redovitije i bogoljubnije pohađaju sv. Misu i blagoslov, nego li što je bio običaj. Ona je uvela, da mladići mole iz molitvenika preko službe Božje, što prije nije bilo. Imala je prošle godine 420 pričesti. Uz mladiće pričešćivali se i neki roditelji i braća, pa ako se i ovo ubroji to je svih pričesti bilo prošle godine 547, što prijašnjih godina nije bio običaj. Roditelji Marijinih sinova mnogo su harni naprama M. K. jer im uzgaja djecu, da budu pravi katolici i pošteni mladići.

Pjevačka sekcija je uvela skladno pjevanje u crkvi preko sv. Mise i ostale pobožnosti.

Prosvjetna sekcija je učinila, da članovi više čitaju knjigu i pišu, što nije bilo običajno. Imala je ove godine 26 općih sjednica, imala je 48 predavanja i 36 deklamacija. Ima i knjižnicu, sa 360 knjiga. Pročitalo se 825 knjiga. Odborske sjednice imade svaki tjedan i to četvrtkom.

Sekcija za zabavu, dala je 3 predstave: »Josip spoznan«, »Pobjeda čiste ljubavi« i »Sv. Ermenegildo«. Ova je sekcija također vrijedna i izvrsno znade predstavljati. Na 15. siječnja ove godine dobili smo tamburaški zbor sa 13 instrumenata. Zapada nas 3400 dinara.

To je rad i uspjeh prve godišnjice M. K. Nadamo se u buduće još boljemu. M. K. ima prijatelja, ali ima i neprijatelja, koji je gledaju uništiti na svaki način. Mi ćemo, uzdignuvš barjak »Marijin« i Srca Isusova, ići dalje ne obazirući se na laži i klevete. — Sa pozdravom: Bog živi! *Kongreganist.*

Varaždin. Marijina kongregacija gospoja i gospojica osnovana je 4. XI. 1910. pod naslovom »Očišćenja Bl. Dj. M.« sa zaštitnicom sv. Monikom, a sastaje se u crkvi Časnih Uršulinka. Do sada su u Albumu unešene 82 članice, a prisutnih je 37 i 2 aspirantice. Sastanci se drže svaki drugi i zadnji ponedjeljak u mjesecu. Promiče se česta sv. Pričest i sveudiljno klanjanje Presv. Sakramentu.

KNJIŠTVO.

Marulićevih Pedeset priča. Prigodom stogodišnjice hrv. pisca Marka Marulića izdala je narodna Prosvjeta njegovih »Pedeset priča«, što su u lat. jeziku i nekim prijevodima doživjele više izdanja, a tek sada evo prvo hrvatsko izdanje iza nekoliko stotina godina.

Priče je preveo naš pjesnik Milan Pavelić, koji je napisao i kratak uvod o životu i radu našega Marulića. Knjiga ima u 16-ini preko 120 stranica. Divna je to pouka i zabava za plemenit i Bogu mili život, može služiti i kao građa za razmišljanja, jer je puna dubokih misli i pogleda u dušu i u svijet.

Narudžbe prima Narodna Prosvjeta, Zagreb I. pošt. pret. 109.

O Lurdu je izašla nakladom Narodne Prosvjete u Zagrebu mala knjižica, u kojoj se pripovijeda vrlo zanimivo obračenje jedne engleskinje. Stoji 2 dinara. —

Litanije u čast bl. Terezije od Djeteta Isusa sa ukusnom slikom, kratkom bilješkom o životu i sa molitvom za svećenički pomladak izdala je M. kongr. gospoja u Zagrebu i mogu se dobiti uz 1 din. po komadu također preko Uprave Glas.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Babina greda KK Molenjem više devetnica odlanulo mi u teškoj nevolji. — *Beli* MV Zahvaljuje Bož. Srcu na iskazanoj ljubavi i šalje 10 lira za raširenje Glasnika. — *Beničanci* JV U teškoj bolesti uslišalo joj Bož. Srce molitvu; zahvalna šalje 30 d. za Glasnik. — *Beretinec* DP Zemaljski liječnik me već napustio, a nebeski mi pokazao put ozdravljenju; zahvalna šaljem 10 d. dara. — *Blato* Kongreganistica sam pa se utekoh Bož. Srcu za jednu osobu u teškoj duševnoj borbi i ono ju utješilo. —*Centerville* JAK Darivam 1 dolar Glasniku, jer sam primila mnoge milosti po zagovoru sv. Josipa i Ante od Bož. Srca, pa im se i dalje preporučam. — *Čakovac* JB Sv. Obitelji i sv. Antunu za mnoge milosti usrdno se zahvaljuje i na dalje preporuča. — *Dekanovci* F A Prošle i ove godine postigao mnogo blagoslovom Presv. Srca. — *Dobrlin* MK Iz zahvalna srca šaljem 25 d. za Glasnik. — *Gračani* JP Još prije 6 godina povratilo Presv. Srce zdravlje djetetu, koje se već sa smrću borilo, a majka se postojano za nj molila. — *Grgurovec* JO Kćerka dobila bolju službu i ostala čedna, kako je majka za nju molila. — *Gunja* MD Daruje za Glasnik 50 d. u zahvalu Presv. Srcu, koje ga čuvalo u ratu i kod kuće. — *Ivankovo* GjMG Hvala Bož. Srcu za primljene milosti i eto na dar 25 d. — *Kastav* Ob. B U bolesti i drugim teškoćama uslišalo nas Presv. Srce po zagovoru sv. Josipa. — *Ključ* KH Tebi Presv. Srce prikazujem svoj djevičanski život i toliko Ti hvala za povraćeno zdravlje, koliko će mi još u životu srce zakucati. — *Levinovac* IBP U pogibeljnoj bolesti djeteta zavjetovali dar pa ga sad eto šaljemo 10 d. — *Lič* NN Bolest krenula na bolje i zahvalna šalje u čast Srcu Isusovu 20 d. — *Mala Gorica* MM Srce Isusovo odvalilo mi brigu pri gospodarstvu, koja je bila teška kao brijeg na srcu. — *Maradik* MA Za mnoge uslišane prošnje kliče: čast i slava Srcu Isusovu! — *Marija Bistrica* SB Zagovorom Majke Božje i drugih svetaca sretno prošla opasna operacija. — BV Devetnicom sv. Franji Ksaveru opet dobila zdravlje. — *Moslavina* AA Dobio namještenje. KG Milošću Srca Isusova svladala zapreke i udala se. — *Mrkopalj* IK Često isprosio pomoć od Presv. Srca devetnicom i sv. pričešću. — *Novigrad Podr.* AS Daruje 50 d. zahvaljujući i preporučajući se Bož. Srcu. — *Novi Marof* I. I. U bolesti obećao zahvalnicu i dar, što eto ozdravivši šaljem. — *Ogulin* BS Presv. Srce sačuvalo mi brata od ružne spletke neprijatelja; zahvalna šaljem 25 d. — *Pregrada* AH Velikom devetnicom isprosila roditeljima izmirenje prije smrti. — *Račinovci* EŠ Ozdravilo dijete, za koje se bojala da ne će moći hodati. — *Rečica Kr.* JM Zagovorom sv. Ivana čuvao mu Isus blago od teške bolesti, pa zahvalan šalje 100 d. za otkup crnaca. — *Retkovci* Kf Pomoglo joj S. I. u teškoj bolesti iza poroda. — *Siverić* RN Srce Isusovo uslišalo sestrinu prošnju. — *Split* EŠ Uslišalo i štitilo Bož. Srce. — *Skoplje* VM Hvala Presv. Srcu, koje me izbavilo iz velike nevolje. — *Sv. Ivan* Z. Ob. Cv. Dobri Bog nam pomogao gdje nitko na zemlji nije pomogao. — *Sunja* MD Presv. Trojstvu hvala za pomoć i utjehu u premnogim kušnjama. — *Topličica gor.* BČ Pridigla se iz teške bolesti. — *Varaždin* FT Postojanom molitvom isprosila udovica pomoć sebi djeci. — *Veleševac* FČ Na petu godišnjicu opet zahvaljuje Bož. Srcu što ga sačuvalo od smrti u crnim kozicama i kasnije mnogo puta pomoglo. *Vinkovci* ML Ozdravio brat na pouzdanu molitvu sestrinu. — MK Zagovorom Bl. Djevice minula pogibeljna bolest. — *Virovitica* JG Daruje 40 d. jer joj pomoglo Presv. Srce zagovorom Majke Božje i sv. Ante. — *Vratišinec* HK Hvala S. I. za jednu veliku milost. — *Vrbovsko* IH Na pouzdanu molitvu roditelja ozdravilo dvoje djece. — *Vrgorac* GM Bož. Srce izmirilo braću. — Vukovar MH Slava Pr. Srcu, koje mi je mnogo puta pomoglo. — *Zagreb* KM Srce Isusovo joj pomoglo kod operacije pa daruje 100 d. za Svetište. — DB Presv. Srce spasilo me iz očaja i mnogo pomoglo. — FA Primila razne milosti. — AP Hvala Bož. Srcu za sretan porod. — MJ Otac molio za dvogodišnjeg jedinca i on ozdravio. — DJ Obitelj zapala u veliku bijedu iz koje ju izbavila molitva Presv. Srcu. — AK Ostavljena od svake zemaljske pomoći našla ju u Isusu po njegovoj presvetoj Majci. — ES Zahvalan za primljene milosti darujem 25 d. za Glasnik. — JK Postignuo namještenje u teškim prilikama. — JP Hvala Bož. Srcu i sv. Obitelji za pomoć pri ispitu i u traženju službe. — *Zagrađe* MŠ Šalje dar jer joj je S. I. pomoglo u bolima. — *Zlatar* JŠ Molitva S. I. daje mu strpljivost i olakšicu u bolesti. Lj. K. Pomoglo joj proti srčanim napadajima. SK Zahvaljuje za pomoć u obitelji i pri gospodarstvu. — *Županja* KD U mnogim teškim časovima uslišalo mi Presv. Srce poniznu molitvu, pa mu se i dalje preporučam.

Urednik: J. Vrbanek D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

Tečaj 33 *POŠTARINA U GOTOVOM PLAĆENA.* Broj 5

S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca susova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca susova« iznosi *za god. 1923.* za cijelu godinu s poštom ili na ruke 10 dinara, za Ameriku 20 dinara.

Narudžbe, pretplate, rekamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

Knjištvo.

Život sv. Alfonza Rodrigueza iz Družbe Isusove. Priredio J. Celinšćak D. I. Ovo je vrlo zanimivo žiće podrijetlom uglednog, bogatog i naobraženog španjolskog trgovca, koji je sve ostavio, da se kao brat laik Družbe Isusove posveti. Jednakim će stoga zanimanjem i koristću čitati ovu lijepu knjigu od kojih 300 stranica i svjetovnjak i redovnik, a svak će uz ostalo uživati u ljepoti jezika, kojim se ugledni pisac sveđer odlikovao. Knjiga se nabavlja kod Glasnika S. I. za 12 dinara.

Milosna devetnica i pobožnost 10 petaka na čast sv. Franji Ksaverskomu. Na 90 stranica niže ovdje poznati naš nabožni pisac J. Celinšćak D. I. najprije povijest i vježbe ove glasovite devetnice, a po tom u 10 razmatranja mnoge i lijepe dogodovštine iz života velikoga sveca. Djelce se dobiva za 4 dinara poštom, a za 3 na ruke kod Uprave Glasnika S. I.

Naša najveća potreba. Pod tim naslovom napose je otisnuta iz časopisa »Život« jezgrovita rasprava M. Vanina o promicanju svećeničkog podmlatka, koja će dobro doći svećenicima, odgojiteljima i roditeljima, a mogla bi i mnogome mladiću pripomoći, da posluhne glas Božji u pitanju zvanja. Dobiva se i kod Glasnika S. I. za 3 din. Čisti dobitak namijenjen je za svećenički podmladak.

Pogledi u kulturnu povijest hrv. naroda. Rijetko ćete naći u jednoj knjizi toliko zbijenog povjesnog gradiva, tako utješnih pojava iz naše kulturne povijesti, kako ga je ovdje marljivi i vrijedni pisac Juraj Kocijanić sabrao. Knjiga je zgodna za štivo i javna predavanja u svim društvima. Dobiva se za 5 din. kod »Uzajamnosti« Zagreb I. Kaptol 27.

»*Le droit des religieuses*« — Redovničko pravo po kodeksu crkvenog prava — francuski prijevod talijanskog djela P. Fanfanija, dominikanca. Tiskao i prodaje P. Marietti u Turinu po 14 franaka. Djelo temeljito i svestrano razlaže prava, dužnosti i povlastice redovnika, a na kraju ima propise, kojih se treba držati pri utemeljenju ili obnovi redovničkih zadruga. Dobro će doći redovničkim starješinama, ali i svećenicima, koji imadu s redovnicama posla.

»*Srce Isusovo — spasenje naše*«. Najpotpuniji hrvatski molitvenik s opširnom poukom o pobožnosti Presv. Srcu, pjesmaricom i mnogim lijepim slikama. Jednostavan platneni uvez 20 d.; platno i zlatorez 25 d.; u kožu vezan sa zlator. 60 d.

Kongreganist i *Kongreganistica.* Molitvenik Majke Božje s pravilima kongregacije. Jednostavan uvez (samo još Kongreganist) po 8 din.; platneni uvez od jednog i drugog po 10 din; a sa zlatorezom 12·50 din. —

Slike Presv. Srca Isusova u veličini 41×30 cm lijepe i zgodne za posvetu obitelji mogu se dobiti komad po 10 din. kod Uprave Glasnika.

»*Česta sv. Pričest*«, lijepa pouka i molitve za sv. Pričest od S. Babunovića 5 d

»*Život sv. Margarete M. Alacoque*« — učenice Bož. Srca 5 d.

»*Život sv. Ivana Berchmansa*« od J. Predragovića 5 din.

»*Čist naraštaj*«. Krasno pisana knjiga o sv. čistoći od profesora B. Strižića. Stoji 5 dinara.

»*Euharistija život i duša naša*«. 5 din.

»*Euharistijski kongres u Zagrebu 1923*«. Povijest i govori uz mnogo slika. Stoji 30 din.

Dopisnice sa svetim slikama. 20 kom. 10 din.; 100 kom. 40 dinara.

U svim ovim cijenama uračunana je otprema i obična pošta.

Uprava GLASNIKA SRCA ISUSOVA.

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 5.

Marijine kongregacije.

Opća nakana za svibanj blagoslovljena od sv. Oca pape.

Pitaju nas prijatelji i u zadnje vrijeme: bi li pristupio društvu Srca Isusova ili Marijinoj kongregaciji? Svećenici opet pitaju: je li bolje osnovati društvo Srca Isusova ili Marijinu kongregaciju?

Na prvo pitanje je lak odgovor: pristupite svakako društvu Srca Isusova (Apostolatu ili Bratovštini), a i u Marijinu kongregaciju, samo ako je imate i ako vas primi. Društva Srca Isusova imadu naime istu svrhu kao i Marijine kongregacije: osobno posvećenje u sjedinjenju s Isusom i rad za čast Božju kod bližnjega, samo nisu sredstva i primjenjivanje njihovo uvijek isto.

Dok članovi društava Srca Isusova u svom *jutarnjem prikazanju* dižu svoj pogled izravno k Isusu, kongreganisti se prije prijave kod Bl. Djevice i s njom se zajedno poklone Isusu. *K mjesečnoj sv. Pričesti* vuče jedne i druge ljubav Bož. Srca, a kongreganiste pri tom prati još napose Majčina ruka, da tu dužnost i sigurnije i s većom koristi izvrše. *Dobri kršćani* nastoje biti jedni i drugi, samo kongreganiste pri tom pomaže čvršća zajednica: češći sastanci, temeljite upute, prijateljski savjeti upravitelja i drugara, dok su drugi više prepušteni sami sebi. *Rad za bližnjega* je u kongregaciji stalan i sustavan, u drugim društvima pak više ovisan o veledušnosti pojedinca.

Istina je, da je i u Apostolstvu Srca Isusova provedena lijepa *organizacija* revnitelja, kojom se dade mnogo dobra postići u župi, zavodu i društvima. No u kongregaciji je ipak savršenija, jer njezino poglavarstvo bdije, pa se mogu nemarni i otpustiti, a revnima šire polje djelatnosti otvoriti. Stoga i ne obiluju kongregacije tako brojem članova, koliko vrsnoćom njihovom i njihovog rada.

Tko dakle pristupi u društvo Srca Isusova — dobro čini; tko u Marijinu kongregaciju — još bolje čini; tko u jedno i drugo — najbolje čini.

Oho! Pa zar nije dosta samo u jedno? Zar može čovjek i u dva? Dosta je i u jedno, ali se oba zajedno popunjuju, da razviju katoličku djelatnost do savršenstva. Žar molitve i revnost štovatelja Božanskoga Srca može da dade kongreganistima polet i svestranost u radu za bližnjega; temeljit duhovni život kongreganista može da osobno usavrši štovatelja Bož. Srca i učvrsti ga u trajnoj vjernosti. Pa tako i vidimo da Marijine kongregacije uvode u svoj krug Apostolat Srca Isusova, a ovaj opet daje, da se njegova »Djevojačka društva« pretvaraju u Marijine kong.

Iz rečenoga se već može razabrati u glavnom odgovor na drugo pitanje: hoćemo li osnovati Marijinu kongregaciju ili Apostolat Srca Isusova? — Gdje treba da se led tek probija, izvrgnimo ga jakim zrakama

Božanskoga Srca u njegovu društvu; zazovimo dobrog Pastira, da izvadi iz trnja ovce svoje: u ovčarnici njegovoj, u domu njegovu — kongregaciji — odgajat će ih dalje ljubezno i strogo Majka njegova.

Gdje se ljudi plaše teških obveza, pokažimo im društvom Srca Isusova, da je jaram njegov sladak i breme lako. Upoznavši to veselo će poći Mariji u kongreganističku školu savršenstva.

Apostolat se dakle može osnovati svagdje, jer će se u svakoj župi naći duša, koje će misao Apostolata shvatiti i izvesti. Marijine kongregacije su pak izabrana četa za koju nije svaki niti je ona za svakoga, jer niti imadu svi potrebite uvjete za ono savršenstvo, za kojim ide Marijina kongregacija niti njezin način odgovara svakoj ćudi. Pa stoga i ne idu Marijine kongregacije za velikim brojem, nego za što probranijim članovima.

Gdje vas dakle ima lijep broj (kojih 20 u župi) prosvjetljenijih duša jednog istog staleža i po prilici dobi, okupite se u Marijinu kongregaciju i stvorite u njoj djelatnošću milosti Božanske srčiku za obnovu župe.

To kongregacija može da bude. Benedikt XIV. to krasno veli u svojoj zlatnoj buli »Slavne Gospodarice«: »Jedva bi čovjek vjerovao, kako spasonosan utjecaj izvire iz hvalevrijedne ove uredbe na sve stupnjeve društva. Jedni od nježne mladosti stupaju pod zaštitom Bl. Djevice putem nevinosti i pobožnosti te sačuvaju u svakoj dobi netaknutu čestitost, kako i dolikuje učeniku Isusovu i sluzi Marijinom pa si zasluže da im uzoran život bude okrunjen konačnom ustrajnošću. Drugi se pomoću preblage Majke Božje u ovom udruženju trgnu iz zamka strasti to po tom provode život trijezan, pravedan i pobožan i baš uz pomoć kongregacijskih vježba sretno ustraju. Treći: oduševljeni žarkom pobožnošću prema Bogorodici dižu se poletno do velike ljubavi Božje, veledušno se odriču prolaznih dobara i naslada svjetskih te prigrljuju sigurniji i svetiji redovnički život, da pribijeni redovničkim zavjetima uz križ Kristov rade samo za svoje savršenstvo i spas bližnjega« . . .

Tko pri tom ne pomišlja na velike kongreganiste: Stanka, Alojzija, Berhmansa, Alfonza Ligorija, Franju Saleškoga, Petra Furijera, Kamila Lelisa, Fidelisa od Sigmaringa, Kanizija, Belarmina . . . sve same zvijezde prvog reda na nebištu katoličke Crkve.

No nijesu sami. Čitavi skupovi velikih muževa: učenjaka, državnika, vojvoda i sve vrsti narodnih dobrotvora — zahvaljuju svoju duševnu veličinu Marijinoj kongregaciji. Jedan nam neka u ime sviju reče, glasoviti Lipsius: »Najdraži i najslađi spomen iz cijelog života jest mi i sada na samrti — moje primanje u kongregaciju«.

Marijina kongregacija je prema riječima Lava XIII. škola savršenstva, u kojoj je učiteljica Bl. Djevica »Prijestolje mudrosti«. Kako je u otajstvu Utjelovljenja začela Isusa, othranila ga za javno naučavanje i žrtvu križa, tako se na njezinom milom Majčinom krilu započinje vrhunaravni život, rad i žrtva kongreganista, dok ih Ona ne uobliči po uzoru Kristovu.

Pijo X. reče 7. rujna 1904. da u kongreganistima gleda ljude, koji ne poznaju drugog cilja, nego posvetiti sebe i druge: četu izabranu pravih kršćana, revnih kršćana, pripravnih na svaku žrtvu pod okriljem Bl. Djevice i uz zaštitu svemoći Božje.

Vidjeli su to sve od njezinog utemeljenja g. 1563. dobri uzgojitelji, revni biskupi, a osjetili najviše sami vjerni katolici, pa su smatrali srećom i čašću za sebe i sebi povjerene, da utemelje kongregacije, da pristupe u njih. Do konca godine 1922. pripojeno je Prvoj M. k. u Rimu u svemu 44.981 kongregacija prem su do g. 1751. osnivane samo kongregacije za muški svijet. U godini 1923. bilo je osnovano i pripojeno 1067 kongregacija.

Tako brojne i vrsne čete treba da su si svijesne svoje velike zadaće u radu svete Crkve za spas i napredak čovječanstva. Po samoprijegornom radu i veledušnim žrtvama doći će u one posebne zborove, što se po nauci velikih bogoslova kupe oko Majke Božje u nebu čineći njezinu časnu pratnju, a ujedno uživajući osobitu sreću.

Josip Vrbanek D. I.

Bl. Andrija Bobola Dr. Is.

21. svibnja.

Fr. Hamerl D. I.

Mnogo se prije govorilo i pisalo, otkud da je ovaj svetac. Sada je uglavljeno da je Slaven, stari poljski plemić iz Litve. Bog mu bio dao jako tijelo, krepko zdravlje, a još krepči duh, jer ga bio odredio, da bude apoštol Litve, domovine svoje.

Bl. Andrija Bobola D. I.

Sa 20 godina stupi on g. 1611. u Družbu Isusovu, te se u mladim godinama bavio uzgojem i podukom mladeži, kako je to kod Isusovaca običaj. No naskoro mu starješine nadoše širi djelokrug. Kao misijonar obašao je u 35 godina svoju domovinu podučavajući nauke u kršćanskoj vjeri, i propovijedajući od sela do sela. Katolike je oživio i pridigao a mnoge krivovjerce raskolnike doveo u krilo svete majke Crkve. Osobito kad je tamo kuga vladala (1625—1633) učini bl. Andrija neizmjerno dobrih djela. No ovim se zamjeri Kozacima, koji neumornoj »dušolovata« — kako su ga zvali napokon 16. vibnja 1657. kod Jan. uvatiše. Najprije ga kušali prijetnjama i obećanjima sklonuti, da otpadne od katoličke Crkve. No bl. Andrija stajaše čvrst kao hrid usred uzburkanih valova. Sad ga mučitelji htjedoše na drugi način umekšati. Privezavši ga gola o plot išibaše ga po cijelom tijelu. Tada ga privezali na sedla dvaju jahača, da trči uporedo s konjima, a kozaci ga putem neprestano nadžacima svojim udarali po plećima i tako ga doveli u Pinsk. Ovdje su ga istom čekale grozne muke. Najprije ga udarali sabljama i izbili mu jedno

oko, onda mu okrutnici zgulili kožu s glave, prsiju i ruku a goručim bakljama na raznim mjestima opalili mu meso. Rezali mu članak po članak na prstima i na drugim dijelovima tijela i probadali ga na sve strane, a sve to uz grozne kletve i hule na Boga. Dugo su ga još vukli po zemlji i blatu, dok mu nijesu sjekirom skončali život udarivši ga dva puta po glavi.

»Zaista mučeništvo, koje je okrutnošću svojom nadmašilo sve muke Kristovih junaka u pogansko doba!« Tako uskliknuše kardinali u Rimu, kad su pretresli sve ove potankosti. A nama je često previše pretrpjeti malo vrućine ili zime; mi se stidimo priznati vjeru svoju tim, da svetkujemo nedjelju, petak, Uskrs? »Oh letos smo sjajno proslavili Uskrs! kazat ćeš možda. Imali smo objed kao nikad, te smo na drugi dan Uskrsa učinili i veliki izlet«. »A jesi li se i pred Uskrs ispovjedio po kršćanskom običaju? A je li to učinila i cijela tvoja obitelj? — Deder, još nije kasno, odmah sutra učini svoju dužnost!

No eto kako je Bog proslavio izmrcvareno tijelo bl. Andrije. Dugo se nije znalo, gdje se nalazi, dok nije napokon sam blaženik odao svoje skrovište. Našli su mučeničko tijelo čitavo, meso svježe i kožu meku, a rane kao da su od jučer. Bog je vjernog slugu svoga proslavio velikim čudesima. To je sklonulo papu Pija IX. te ga g. 1853. uvrstio u broj blaženika. Boljševici su iz Pinska odnijeli sveto tijelo Bobolino u Moskvu, a sadanji sv. Otac papa izmolio je od njih te mu ga poklonili. Kad je u lipnju 1923. prispjelo u Rim, točno se još na njemu razabrali znakovi mučeništva i ona gipkoća što ju je prije 266 godina imalo. Sveti Otac je obećao, da će u zgodno vrijeme predati poljskoj domovini ovo veliko njezino blago. Za svjetskog rata spominjalo se ime bl. Andrije Bobole radi proročanstva, što ga je kazao g. 1819. dominikancu ocu Korzenieckiu u Vilni. Bio je to veliki štovatelj našeg blaženika, pa kad mu jednoć preporučivao sebe i nesretnu si Poljsku ukaza mu se Bobola te mu reče: »Ustaj, otvori prozor, i vidjet ćeš, što prije nijesi nikad vidio«. Otac posluša, i vidje mjesto uskog samostanskog vrta veliku ravnicu oko grada Pinska, i kako na njoj bjesni žestoka bitka. Jasno je razlikovao razne vojske: rusku, tursku francusku englesku, austrijsku, prusku i drugih naroda. — »Kad to bude, reče bl. Bobola, onda će Poljska opet dobiti svoju slobodu«. Ostavi mu još otisak svoje ruke na stolu i iščezne.

Pobožni Dominikanac razmišljao, kako će tamo biti tako ogromna bitka, gdje su same močvare? No tijekom prošlog [illegible]ća su Rusi kanaliziranjem ipak toliko isušili one močvarne krajeve [illegible] ona bitka oko Pinska zaista u nedavnom velikom ratu i bila, a Poljska se zaista oslobodila.

ZLATNA KNJIGA hrvatske katoličke omladine.

Otkako su svi naši biskupi preporučili svećenstvu i vjernicima, da šire načela, koja su izražena u ovoj knjizi, to ne bi smjelo biti ni jedne katoličke porodice, u kojoj ne bi bio barem jedan primjerak ovog lijepog djelca. Majke, koje se boje, da će im djeca postati plijenom loših narodnih običaja: krčme, ženskarenja, kletve, nepoštivanja starijih i svećenika, neka nabave svojim sinovima ovu zaista zlatnu knjigu. Mladići, koji bi željeli znati na koji će način obnoviti svoju okolinu, svoje selo, naći će u ovoj knjizi na vrlo lagan način istaknuta glavna načela rada. Knjiga je pisana kao katekizam i mora zato da prodre u najšire slojeve. Naručuje se u Zagrebu kod Hrvatskog Orlovskog Saveza (Kaptol a cijena joj je 42 krune.

Božansko i ljudsko u Crkvi.

Gle lađe na uzburkanom moru. Isus je u nju utjerao učenike, a sam se popeo na goru da moli. Ladici je protivan vjetar i valovi je bacaju. Pred zoru dolazi Isus k njima hodajući po vodi. Učenici se plaše i viču: »Utvara je!« Isus im se očituje: »Ne bojte se! Ja sam!« — »Gospodine! ako si ti — reče Petar — zapovjedi mi, da dođem k tebi po vodi«. — »Hodi!« odgovori Isus. Izišavši Petar iz ladice idaše po vodi, da dođe k Isusu. No videći veliki vjetar uplaši se i počevši se topiti povika: »Gospode, izbavi me!« Isus mu odmah pruži ruku, uhvati ga i reče: »Malovjerni, zašto si posumnjao?« I kad udoše u ladicu, presta vjetar. Svi u ladici pokloniše se Isusu govoreći: »Zaista, ti si Sin Božji!«

Malovjerni, zašto si posumnjao?« M. 14, 30.

Lađa je katolička Crkva. Nasljednici svetog Petra i apostola po Isusovoj zapovijedi u njoj rade. Isus na nebeskoj gori i sada moli za Crkvu, na koju navaljuje davo i zli ljudi. Kad je Crkva u većoj pogibli, pruža joj Isus i veću pomoć. Ta ona je njegovo čedo, njegovo tijelo, izljev Srca njegova; po Crkvi On prosvjetljuje ljudski rod svijetlom nepogrešive nauke svoje, krijepi ga živom vodom sakramenata svojih, vodi ga sigurnim putem zapovijedi svojih. To je božansko u Crkvi.

Čovjek je i u toj lađi čovjek pa zvao se on i Petar. Kako može da utone u more života, da mu još samo zdvojno čovječje obličje iz njega viri! To je tako, kad se samo u sebe pouzdaje, kad ne stoji u uskoj vezi s Isusom po molitvi, po svetoj pričesti, kad hoće da bude sam svoj.

Čuje se da su katkad i Petrovi nasljednici i nasljednici drugih apostola i njihovi pomagači, svećenici, stali tonuti u moru života. Moguće. Ljudi su, i kao ljudi mogu da utonu pa i u nesretnu vječnost . . .

No gle svijetle, veličajne pojave Isusove uz Petra. On ga je sam pozvao k sebi, u njegovoj je službi, ta služba ne smije da propane. Stoga

mu odmah pruža ruku, diže ga, spasava, jer će ga upotrijebiti za velike stvari.

Eno ih na obali Tiberiadskog jezera. Baš su založili nešto od ribe i kruha, što im sam Isus ispekao. Još je samo par dana vidljiv s njima, pa im posvećuje svu nježnost pažnje i brige svoje.

Velika mu je briga na Srcu. Kako će ih očuvati da budu *jedno* — oni, njihovi nasljednici, njihovi vjernici . . . Sve je to On od Oca primio i njima predao, pa to treba da ostane isto, jednako svima i svagdje i svagda — sve dok bude ljudi na zemlji. Ta bez toga ne može nitko k Ocu.

»Eto, Petre, ja sam molio Oca da ne pomanjka vjera tvoja. Ti učvrsti braću svoju . . . Tvoja vjera nije više od tebe nego ti ju dao Otac moj.

Obećao sam ti ključeve kraljevstva svoga, da ćeš ti otvarati i zatvarati svima, a drugi samo uz tebe. Pa eto, to obećanje ti sad ispunjam: pasi ovce moje, pasi jaganjce moje!« . . .

Kako je velik sveti Petar tude! Sam Bog i Otkupitelj ljudi daje mu svoju vlast, povjerava mu svoje djelo, svoju zaručnicu, svoju Crkvu. Uz Isusa, kamen ugaoni, Petar će joj biti stijena nepomična u nauci; uz Isusa, pastira dobrog, Petar će je pasti dobrom pašom sakramenata; uz Isusa, nevidljivu glavu, Petar će je ravnati valjanim zakonima. I koji Petra sluša — Isusa sluša; koji s Petrom ne drži — protiv Isusa je! Petar kao čovjek je maleni Simon — lako se i utopi; Petar kao papa je velika pećina — o koju se razbijaju svi valovi pakla već dvije tisuće godina.

Od ove čvrste Petrove pećine, sv. Oca pape, odmetnulo se nekoliko hrvatskih svećenika, pa se združili s prijašnjim krivovjercima Janzenistima i s Bismarkovim njemačkim »starokatolicima«, da lagljе ruše jedinstvo Isusove Crkve u hrvatskom narodu. Njihov je korak odobrilo ministarstvo vjera u Beogradu dne 18. prosinca 1923. i priznalo im dapače za biskupa jednog častohlepnog otpalog kanonika, kojega je katolička Crkva radi nesavjesnog uredovanja pozvala na odgovornost, a on je odgovorio otpadom.

Tužna je to pojava gledati slabost i zlobu ljudsku, kako se diže kao oruđe tamnih sila proti ladici Isusovoj. Ali je utješno, kako vjerno stoji hrvatski narod uz svoju katoličku Crkvu, jer su kroz pet godina ti novi krivovjerci uspjeli da zavedu tek par stotina lakoumnih duša.

Isus je u Petrovoj ladi, a hrvatski mu narod u njoj kliče: »Ti si zaista Sin Božji!«

Pogani i sv. čistoća.

A. Gecina.

Sveti Jeronim, da pokaže koliko su pogani držali do sv. čistoće, kaže: »Jednom se zaputi 50 lakedemonskih djevojaka na nekakvu svečanost u Meseniju; tamo ih htjedoše oskvrnuti; one radije poginuše, nego da žrtvuju svoje djevičanstvo«.

Što sv. Jeronim pripovijeda, dogodilo se prije Krista. Da, dogodilo se to u vrijeme, kad je još rod ljudski u tami bio i uzdisao za Svijetlom, Spasiteljem, koji će ga poučiti, kako mu valja ispunjavati volju Božju.

O, vi poganske djevojke, svijetlijeg ste značaja, stidljivije ste od mno-

gih kršćanskih djevojaka, koje baš zato polaze kina, različite koncerte i plesne dvorane, da uzimadu priliku oskvrnuti stidljivost, sv. čistoću.

Na nekoj pak poganskoj svečanosti (Panateneja) igrale su glavnu ulogu djevice, koje su nosile neke posvećene košare; svaki, koji se tih košara doticao, morao je stanoviti broj dana živjeti u potpunoj čistoći. S tim u

Ti si Petar, i na toj stijeni sazidat ću crkvu svoju. Matej 16, 18.

svezi govori Demosten, poganski govornik: »Uvjeren sam, da bi onaj, koji se približuje oltarima, koji se dotiče posvećenih košara i koji obavlja obrede kod službe Božje, morao biti čist ne samo stanoviti broj dana, nego kroz cijeli svoj život«.

Naši katolički svećenici treba da žive u potpunoj čistoći čitavog svog života. Žive pak u sv. čistoći potaknuti ne od poganskog govornika Demostena, nego potaknuti od božanskog Spasitelja, koji savjetuje, a i traži preko sv. Crkve od njih doživotnu čistoću.

U današnje doba kao da svom žestinom na tu krepost navaljuje trostruki neprijatelj: ljudske zle požude, svijet i pakao. Čuvajmo se tog trostrukog neprijatelja sv. čistoće. Moć njegova uskolebala je i neke naše svećenike, te podoše za ženom i pogaziše svetu vjeru.

Da pak u našem narodu što više procvate krepost sv. čistoće, da dobri svećenici naši uzmognu usprkos svih tih navala ispunjavati volju Božju, do smrti ostati u potpunoj čistoći i beženstvu, a vjernici svaki u svom staležu čuvati neokaljanu čistoću djevičansku, ženidbenu i udovičku: — molimo se često i zaufano:

Presv. Srce Isusovo, kreposti sviju bezdno, smiluj nam se!

Tko je kriv?

M. A. Z. uršulinka.

Starac se župnik zaputio selom. Malim svojim selom. Četrdeset ga već godina obilazi. Poznaje svaki kutić, svaki puteljak. A i duše svojih župljana, i njih poznaje.

Zaustavio se eto pred jednom kućicom. Pokuca. Uđe. Znade, da pod tim krovom stanuje bol i patnja. A to privlači svećeničko srce njegovo, kao što užívanja i naslade privlače ljubitelje svijeta.

Kod prozora stoji vremešan čovjek i puši. Pogled mu se gubi u daljini. U crne se misli zanio. Žena sjedi na običnome svom mjestu, ali ne radi. Plače.

— Žalosni ste obadvoje. Šta se opet dogodilo? zapita ih župnik.

— Ah, isto, što i zadnji put, kad ste nas pohodili, gospodine župnjče. Samo još gore.

— Vaš sin, zar ne?

— Da, on i uvijek on. I ovaj ga je majstor otjerao. A to je već treći.

— Pa zar ga nikako ne možete popraviti?

— Popraviti? Ah, — zarida bolno majka, da znate, kako se smije svemu, što mu velimo. Časak sluša, slegne ramenima i ode. A vrati se, kad ga je volja . . .

— Čujte, djeco moja: jeste li i vi tako postupali sa svojim roditeljima?

— Mi? O — uzdahne otac i suze mu udare na oči — moja majka nije radi mene nikad plakala. U našoj obitelji, što je otac rekao, bilo je sveto.

— Jadni moj Ivane! Ali recite mi: moli li vaš Andro?

— Šta bi molio! Ta ni prekrstiti se više ne zna!

— A vi, jeste li u njegovoj dobi molili?

— Gospodine župniče, vi se sjećate naših roditelja pa znadete, da su strogo pazili, kako im djeca vrše vjerske svoje dužnosti. Svake smo nedjelje išli s njima u crkvu, a pred ovom slikom eto klečali smo svake večeri i glasno molili. Dobri moji roditelji! Kako sam ih ljubio! Kako slušao! A on? . . .

— Prijatelju moj, — očinskim će glasom župnik, — razumijete li, što ste sad rekli? Vi ste slušali svoje roditelje, jer su oni slušali dragoga Boga. Vi ste ih ljubili, jer su vas oni učili ljubiti Boga. Sjećate li se, da sam vam često rekao. Sin vam izostaje od mise i nauka vjere. Vi ga šaljete u škole, gdje mu se o Bogu nikad ne govori. Pazite, ovo će vas dijete stajati još mnogo suza. Jesam li govorio krivo?

O, djeco moja, vi ste prestali jedan i drugi obavljati svoje molitve. Dopustili ste, da vam dijete zaboravi Boga, jer ste ga i sami zaboravili. I zato se eto dragi Bog udaljio iz doma vašega. A kad Bog ostavi koju dušu ili obitelj, odnese sa sobom i svoj mir, slogu, radost i poslušnost.

Muž i žena oborili glavu. U duši im zborio jedan glas: Da, mi smo krivi!

Poučilo to gorko iskustvo za vremena barem druge roditelje!

Panduri i procesija na Uskrs.

Kod nas u Feričancima postoje od davnine neki običaji o Uskrsu, koji su, držim, jedinstveni i kojih nema u drugim župama, pa kako je blizu ta svetkovina, nakanio sam da to iznesem pred čitatelje milog Glasnika.

Samo mjesto imade vrlo lijepi položaj. Nad njim se pružio kršni Papuk, a pod njim se opet spušta ravnica — koja se proteže sve do Drave. Samo selo je napravljeno u formi križa, a upravo u sredini uzdiže se krasna crkva, koja svojom nutarnjom ljepotom spada medu najljepše crkve u našoj nadbiskupiji.

Nedaleko sela — kojih 20 časova hoda — nalazi se »Kalvarija«. Tu je 14 drvenih stupova, na koje se metnu na Cvjetnicu postaje križnog puta, a na vrhu opet su 3 križa, kraj kojih se dižu 2 lijepa bora.

Na Kalvariju polaze češće pobožne duše, da se same pomole. Na vel. petak polaze u velikom broju, jer se tom prilikom skupe župljani cijele, prostrane feričanačke župe. Procesija polazi gore kad se Presveto položilo u grob. Čim se crkva isprazni, drže počasnu stražu kod Groba od naroda prozvani »panduri«. Za tu se službu izabere 9 momaka, od kojih je jedan »kapral«. Svi su obučeni u narodne šurke, a osim toga svaki ima i pušku. Po 4 od njih straže kod Groba, a druga četvorica kupe milodare po selu, što im narod vrlo rado daje.

Do uskrsnuća straže odredeni sa cijevima dolje okrenutim, a za uskrsnuća okrenu cijevi gore i svojim pucanjem veličaju samu svečanost.

Oko 2 s. noći od vel. subote na Uskrs polaze oni sa križem, sv. vodom i zvoncem iz crkve te obilaze cijelo selo po oranicama, mole se Bogu i blagoslovljenom vodom blagosivaju polja. Gdje nadu ovelikog žita, natrgaju ga i ponesu na Kalvariju, gdje se isto vrlo rano skuplja svijet, pjeva uskrsne pjesme, a obično se i vatra naloži te sjedeći kod nje čekaju pandure. Kad ovi dodu i donesu žito, sakupljene djevojke pletu od tog žita vijence za križ, što su ga panduri nosili, a ujedno i za križ i barjak, koji se donosi u procesiji, što kreće iz crkve oko 5 s. u jutro.

Kad oni na Kalvariji opaze, da ide procesija, silaze polagano u susret toj procesiji, koja čeka pod Kalvarijom. Pred svima ide jedan seljak noseći križ, a za njim panduri. Oni polaze od postaje do postaje, pred svakom poklekne i poljube ju, a kad svrše, dolaze do procesije. Kad se približe, onda se križ križu kao na pozdrav naklone po tri puta jedan drugom. Poslije toga drži onaj seljak, koji je išao pred pandurima, mali govor o uskrsnulom Spasitelju, a kad svrši, izmoli se 5 Oče naša i 5 Zdravo Marija na čast 5 rana Spasiteljevih. Iza toga se razvije procesija, koja jedva da zaostaje po množini ljudi za onom procesijom na veliki petak.

Kad se dode na drum, opet se poklekne i pomoli, a onda pjevajući uskrsne pjesme, a panduri pucajući iz svojih pušaka, dolazi se u crkvu.

Otkad ta procesija postoji, ne pamte niti najstariji ljudi, ali je ta procesija svima vrlo mila. Koji su ovdje služili kao činovnici, uvijek se toga ugodno sjećaju. Za pandure vele, da ih uveo župnik Novotny.

To je, dragi čitatelji Glasnika, kratki prikaz običaja o Uskrsu, što se obavljaju u feričanačkoj župi. Nu dodajem, da pravu ljepotu toga može tek onaj pojmiti, tko to vidi.

A. Ivezić, kapelan.

Zaručnik — psovač.

Dogodaj su donijele novine u Firenci g. 1914. baš pred početak rata. Dvije vrlo odlične i bogate obitelji u Firenci spremale se za svadbu: radosna kćerka iz jedne polazi za sretnog mladića u drugu. Sve je išlo od dobra na bolje i sve čekalo samo sretni dan vjenčanja. U jutro toga dana poletjele sjajne kočije sa zaručnicima i rodbinom prema gradskoj palači, da se obavi građanski čin, a iza toga će svi u crkvu na pravo vjenčanje.

Stignu pred palaču i zaručnik se trgne da brzo otvori kočiju zaručnici i da joj pruži ruku za oslon, kad će saći. Al tko bi znao kako i zašto, zapela mu pri tom otvaranju koprena zaručničina i — razdrla se.

Videći nezgodu izgubi zaručnik pamet pa udri u grdne psovke. Zaručnica ga pogleda, problijedi, stupi natrag u kočiju i sva zlovoljna dovikne kočijašu: »Natrag kući!« Kočijaš oklijevao, ali će ona odlučno: »Rekla sam: kući! I to brzo!«

Kočija se okrene. Priskoče roditelji, da umire kćer; posreduju prijatelji. Ne koristi ništa. Plemenitom zlovoljom svijetle joj oči i duboko povrijeđena dovikne: *»Opsovao je Boga! Nije vrijedan da ga uzme i jedna katolička djevojka, koja što do sebe drži. Nevrijednik je!«* . . .

I vratila se kući. Vrijedna zaručnica, koja nije pazila ni na tako zvanu »lijepu budućnost« ni na učinjeni veliki trošak, nego je samo Bogu od srca zahvaljivala, koji je dopustio, da je na tom inače nedužnom događaju upoznala pravu, neukročenu ćud čovjeka, s kojim bi bila nevina nastradala. Živila odvažna i plemenita zaručnica! Kako bi se mnoga paklena usta začepila, kad bi je druge slijedile. Bog ne plaća istina ni svake subote, ali kojput plati i ne čekajući subotu. *L' Argine 8. II. 1924.*

Kraljici svibnja.

Što cvijeće danas mili miris širi,
A sunašce nam tako divno sja?
Što topli tahor tako blago piri?
Za koga slava radosna je ta?

Slavuji već su krošnje napunjene,
Svi luzi zvone pojem njihovim;
Iz zelen lišća trešnje se rumene
Baš onamo nad kipom Gospinim.

Oj svibanj to je, svibanj cvjetni, bijeli,
Što sav se sja i sav je jedan poj:
To svojoj on se Kraljici veseli,
Od svega svijeta pravi oltar Njoj.

U peti sat sa svakog hiti praga
Po dvoje, troje k crkvici u dol,
Jer tamo naša Majčica je draga,
I kod nje lijek je za svaki nam bol.

Sva nježna danas crkva nam je mala,
Mirišljiv svuda njom se niže cvijet,
A usred ruža Kraljica je stala,
I čelo njeno ljiljan kruni svet.

Sve drščе pjesmu iz srdaca smjernih,
U pjesmi gori ljubavi nam žar,
Oj primi, Majko, poklik duša vjernih,
Oj primi ga ko svibanjski ti dar!

Tonka Pernar, Sušak.

Lastavica.

Pramaljeće je. Sunce ugodno grije. Lastavice već cvrkuću po svim ulicama. I k našoj kući doletješe crne laste, te su svako jutro miló pjevale nad našim prozorom. Mi smo se djeca tome veselila, kada bi slatko slušali njihov glas, dok smo ležali jutrom još u postelji ili kada smo se vraćali iz škole. Jednog dana počeše savijati gnijezdo upravo iznad gornjeg prozora pod krovom.

Gnijezdo! Marljivo rade te dvije ptičice: svaki čas nose nešto blata, pak slamku; jedna odleti, druga doleti. Jadnice! Činilo se ko da ništa ne jedu vas dan. Posao je dakako brzo napredovao, te je iza sedmicu djelo bilo gotovo. Zašto, čemu taj trud? Male se laste muče za budućnost. — Misliš li i ti na svoju budućnost? Misliš sigurno na dug život. Nu »taština je dug život željeti, a o dobru se životu malo starati«. (Naslj. Krista, K. 1, gl. 2, 4). Misliš li na ono, što te čeka iza smrti? Trudiš li se, da iza smrti dodeš u nebo? Ili zar hoćeš, da poslije smrti tvoja duša legne u gnijezdo pakla?

U gnijezdu se lastavičinu domala izlegoše mališi. Pet ih je na broju. Kako su sitni! Uzmeš ih u ruku, gotovo nemaju težine, ali ipak u njima živo srce kuca. Golišavi su, ali ih po noći svojim krilima pokriva majka. Gladni su, jer im treba rasti. I opet stoga mati i otac lete i doliječu čas za časom i nose im hrane, tečne i obilate. Velika je doista, požrtvovna, tvorna i brza ljubav tih roditelja. — Ljubiš li ti svoju dušu? želiš li je spasiti? »Blago onomu, tko se svega odriče, što mu može savjest okaljati ili opteretiti« (Naslj. Kr., k. 1, gl. 21, 2). Čime hraniš svoju dušu? »Mnoge riječi ne će zasititi dušu, nego dobar život okrepljuje duh i čista savjest podaje veliko pouzdanje u Boga« (Ist., k. 1, gl. 2, 2). Odluči i reci Bogu: »Tvoje ću odredbe držati; ne zapusti me nikada!« (ps. 118, 8).

Dobre lastavice ne čekaju, dok se sunce pomoli iza brda, nego rano odlijetaju s gnijezda. Strjelovito lete i hvataju muhe, te ih donose na vrhu kljuna svojim ptićima. Tim se poslom bave cijeli dan, upravo do sutona. Jeli ti tako nastojiš oko dobrih djela i da ih bude što više? Ljutiš se, kada ti šljiva malo urodi; još se jače srdiš na jabuku, ako si je lijepo očistio i pognojio i ona ničim ne rodi. I Isus je na putu iz Betanije prokleo smokvu, koja nije imala ploda, a učenici »u jutro prolazeći mimo vidješe, gdje se posušila iz korijena« (Mat. 11). Bog ti daje i vremena i prigode za pokoru, post, milostinju, pristupanje k sv. sakramentima i slično: A ti? Čekaš noć, smrt, kada više ne ćeš moći da sabireš dobra djela za drugi svijet.

Jednog je dana ugledala naša mačka lastavičino gnijezdo i u njemu pet golišavih ptičica. I pomisli ona, da bi to izvrstan, mek i slastan zalogaj bio za njezine zubiće. Pomisli i odmah skoči na prozor i tu poče mudrovati, kako bi se popela do gnijezda. Lastavica je opazila i posebnim glasom upozori mališe na pogibelj, sama gotovo cvileći zaokruživaše lijetom pred svojim domom. Naravno mi smo djeca odmah protjerali neugodnu macu. — Je li cviliš ti tako nad svojom dušom, kada joj zaprijeti pogibelj? Sv. Petar nas opominje: »Trijezni budite i bdijte, jer protivnik vaš vrag obilazi kao lav ričući, tražeći koga da proždre«. (1 Pet. 5, 8—9). Nu ti se s nečastivim upuštaš u razgovore, kada on hoće da zavede u napastima, pak zato lako i brzo padaš poput Eve. Ni riječi s putenošću ili

inim strastima; odmah ih odbij i reci Bogu: »Tvoj sam, spasi me!«

Brat je Ivo imao kavez i želio je da uhvati jednu od mladih lastavica, koje su već odlijetale iz gnijezda i vraćale se večerom natrag. I uhvati je lako, jer je jutrom zalutala u našu sobu. Jedni smo joj umakali kruh u mlijeko, drugi šećera dali, treći prosa i vode. Ali ona nije marila za to. Brat izvjesi kavez vani do prozora. Odmah doletješe njezini roditelji, stadoše je hraniti kao ono u gnijezdu. Čak i pjevahu nad krletkom, kao da je tješe u njezinu zatvoru.

Napokon nadođe jesen, kada lastavice sele iz naših krajeva. Naša mlada robinjica neće ništa da jede, lomi krilima, kao da kriči od boli, te tuče sobom o krletku. To nas je ražalostilo i na povratku iz škole svečano je pustimo na slobodu. Ona poleti k nebu u visine, zapjeva i odmah okrenu svoj lijet put toplog juga. — I vaša je duša zatvorena u tijelu kao u krleci. Zato je nemirna, dok ne otpočine u nebu. Naša duša hlepi za neizmjernošću, a toj hlepnji može jedino Bog zadovoljiti, jer je samo On neizmjeran. »Veselite se i radujte, jer je nagrada vaša velika u nebu« (Mat. 5, 12), veli nam Isus Bog.

A. A.

Prijatelju samouku uraru.

Odgovara M. Rihtarić.

Vaša su dva lista eto zabludila k meni. Vi želite, neka bih vam neke stvari razjasnio. Kušajmo.

Prvo, o čemu želite razjašnjenje, jest »pitanje o sirotinji«, koje vam na srcu leži. Kažete, da ste čitali, da je kršćanstvo mnogo doprinijelo k tomu, da je ukinuto »starodrevno« ropstvo? Velite: »Sirotinja, to su bili oni starodrevni robovi, koji nijesu posjedovali ništa, pa čak ni pravo na život«.

Ovo je istina. Žena u muhamedanaca i danas jest robinja, sve do u naša vremena smio ju je muž i ubiti. Danas ne smije u nas, zabranjuje zakon državni. Ali u Aziji to već ide. Kako u muhamedanaca, tako je bilo vjekoma u pogana. Kršćanstvo je digło ženu na njenu prvobitnu čast, a roba ne razlikuje od slobodnjaka. Pred Bogom smo svi jednaki, Hrvat, Nijemac, Mađar ili Srbin. Ostali su i u kršćana kmetovi, ali to nijesu ipak robovi. A danas ne ima ni kmetova.

Vi razlikujete, i ne loše, nekadašnje robove od današnjih, »modernih«. Ovdje vam je pred očima kapital. Je li? ioni moderni robovi, koji kapitalu služe. Čujete, prijatelju, ruku na srce pak mi recite, nije li se katolička Crkva i te kako zauzimala za radnike, to moderno roblje? Pape, biskupi, svećenstvo. O tom čitajte u krasnoj knjižici »Pogledi u kulturnu povijest hrvatskoga naroda«, što ju dobijete kod Glasnika za 5 dinara. Pisalo se, radilo, da se stanje radnika poboljša, i te koliko, pa što? Radnici, ovo »roblje« bili su i jesu i danas najveći protivnici katoličke vjere i Crkve, i to samo katoličke! Ostavljaju pravoslavne, luterane, kalvine, muhamedance i iste židove, premda robuju njihovu kapitalu, a vojuju proti Crkvi katoličkoj. Pa kako će ih onda kršćanstvo spasiti? Recite, recite što da kršćanstvo učini za njih više i bolje nego je hotio Lav XIII. i katolički svećenici. A radnici ostaju ipak najveći njihovi neprijatelji.

Tu nedavno sam obavljao u jednoj kući »Križec«, t. j. blagoslov kuće o svetkovini sv. triju Kralja. Poslije svršena blagoslova dadem križ, neka ga prisutni poljube, kako je običaj. Dva radnika, kod blagoslova radione prisutni, odbili su »Mi se time ne bavimo!« Hoće li im Bog dati blagoslova?! Ta preziru ga. Nije njima protivnikom, neprijateljem kapitalista, već svećenik, pop. Zašto? Jer tako ima biti, to je »moderno!« Tako hoće kapitalisti. Oni hoće i zapovijedaju, da radništvo viče na popove, jer dok viču na popove, u miru su kapitalisti. Na koji dakle način da im pomogne Crkva, kršćanstvo?! Jesu i ostat će roblje i kao takovo će služiti kapitalu, dok god ne budu priznali, da je Bog — Bog, otac i kapitaliste i radnika.

DRUGO RAZJAŠNJENJE:

Kažete: »Sv. pismo veli, da je Bog zbog Adama i Eve prokleo zemlju i njezino potomstvo — stanovnike zemaljske, — i mnogi drže, da je zato zlo na svijetu, i da se tu ne da ništa pomoći, i da zato ne vrijedi štogod poduzimati«.

Ovo pravo zapravo, po vašem pismu, ne velite vi; to govore »drugi«, »mnogi«. Od ovoga nešto je istina a nešto nije. Istina je, da je Bog Adamu rekao: »Prokleta zemlja zbog tvojega djela« — zbog grijeha, koji si učinio, ali nije prokleo potomstvo Adama i Eve. Prokleo je zmiju, jer se đavao poslužio njezinim tijelom, spodobom, ali se ovo prokletstvo odnosi više na đavola, nego na zmiju. Neprijateljstvo stavlja Bog između zmije i žene, ne između zmija, koje puzaju, nego đavola i žene — blažene Djevice Marije, koja je imala satrti, a sada već i jest zgnječila glavu zmijinu, sotoninu. Proklinje Bog sotonu, a ljude žali, imade s njima pomilovanja. Vidite, kako je dragi Bog već od prvoga početka spram ljudi dobar! Sagriješili su anđeli, i Bog ih bez milosrđa baca u pakao, premda su i oni njegovi stvorovi, daleko ljepši od čovjeka. Sagriješiše ljudi, slušaju đavola a ne slušaju Boga — ko i danas, Bog ih kazni, ali ne ko anđele, mnogo — mnogo blaže i određuje umah Otkupitelja.

Velite dalje: »Da je uistinu Bog prokleo ljude, da jedu kruh svoj u znoju lica, jelj bi ga i bogataši; da je žena prokleta, da rada djecu u bolovima, ne bi se tolike bogataške žene mogle ukloniti tim bolovima«.

I ovdje ima štogod istine, a štogod ne. Bog je prokleo zemlju *radi grijeha*, ali se ovo prokletstvo ne odnosi ipak na svu zemlju i na sve vijekove. »U znoju lica svoga jesti ćeš kruh, dok se ne obratiš u zemlju iz koje si uzet, jer si prah i u prah ćeš se pretvoriti«. Bog ne čini nikakove razlike između ljudi i ljudi, sirotinje i bogataša. Osuda jednaka za sve. Sirotinje ima različite: ima sirotinje, koja se rodila sirotinjom, a ima je mnogo, koja je sama, svojevoljno, barem svojom krivnjom postala sirotinjom. Hoćete primjera? Stotine ću vam ih navesti: Jak gazda propio se, protepao sve. Tko je kriv? Bog?! Niko ne može tvrditi, da mu je kriv Bog, što je on sav svoj imetak protepao. Radnik, obrtnik, služi i zasluži. Čim dođe do novca, treba li da vam kažem, kuda bježi. I dok je novca ostaje u krčmi — a žena, djećica? Je li kriv Bog? Krivi ga radnik, kašnje, krivi: a je li uistinu kriv on?! I od jakog gazde postao velika sirotinja, on, žena, djećica. Imao je ipak sina, pametnijega od sebe. On se od sirotinje digao na jakoga gazdu.

Bogataši?! Ima ih, koji su se rodili već kao bogataši. Možda su njihovi očevi bili dobri gospodari, marljivi, štedili su. Mnogo ih je, svakako dosta ih je, koji su bogatašima postali. Neki na pošten način, drugi na način ne baš dopušten. Ide li ovima sve onako glatko, kako neki misle? Dvojim. Dvojim, da ide. Imam znanca, bogataš i te kakav! I ne na način nepošten. Reko mi je njegov poslovođa: »Oslobodio me Bog biti u njegovoj koži. Trudi se, razbija glavu, misli i razmišlja dan i noć«. Vidite, to nije baš udobno a ni ugodno. A takovih će biti dosta. Ali ih ima i drugih, kojima ide, je li? I to dosta, još i više nego onih kojima ne ide. Moguće, da i više. Ipak dvojim, da i ovima ide sve glatko. Pa da bi i išlo, sv. Augustin odgovara na ovo: »Ne može se reći da *žive dobro* oni, koji ne mogu živjeti *uvijek*«. I na njih dolaze bolesti, i njihove žene rađaju u bolovima i *umiru* u porodu. I na njih se proteže — bez pardona — ona: **»dok se ne obratiš u zemlju, iz koje si uzet«. Je li?**

Poznam ih i više bogataša čestitih, a ima ih i među svecima: Sveti pustinjaci Pavao i Antun bili su bogataši, sv. Jeronim i njih stotine. Zar nije svetaca i iz carskih i kraljevskih kuća? I te koliko! Bogataši, i naš blaženi Marko Krizin, je sin bogatoga oca!

Ne valja, svaku sirotinju dizati, a svakoga bogataša prezreti. Bog će suditi i jedne druge. Pravi bogataši su u nebesima, a prava sirotinja u paklu. Na zemlji je sirotinja bio sam Isus i sav njegov okoliš. Trebalo bi, da bogatiji upotrebljuju svoj imetak onako, kako hoće i zapovijeda Bog. O tom drugi put.

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

SVOJIM ODABRANIMA.

Dubrovnik. Utekosmo se devetnicama božanskome Srcu Isusovu za naše tri susestre redovnice. Jedna je imala opasnu bolest na koži, druga jaku upalu pluća, a treća bolest želudca. Obećasmo, da ćemo se, ako nas presveto Srce Isusovo usliši, javno u milome Glasniku zahvaliti i eto nas, da ispunimo zadatu riječ, jer smo uslišene. Iz dubljine srca i duše hvalimo i slavimo preljubljeno i presveto Srce Isusovo vrućom željom da se svi, koje pritište kakova bol ili nevolja k Njemu uteku i kod Njega kao i mi pomoć i utjehu nađu. — *Sl. Mil.*

DA OD ZLA NE BUDE GORE.

Srijem. Snašla me teška tuga. Moja kćerka, kao dijete siromašnih roditelja, bila je prinuđena, služiti svoj kruh kao činovnica, daleko od roditeljske kuće. Tamo se zavjerila jednome inače vrijednomu i dobrom čovjeku, ali »izraelićanu«. Ne mogu opisati kakva bol mi srce kidala, to više, jer nam baš u isto vrijeme smrt ugrabila najstarijega sina, svu nadu i pomoć starosti naše. Da se odrekne nj«ga na to ni da pomisli. Bilo se bojati i za njezin život, tako ga je voljela. Zar da dode sad do razdora izmed roditelja i djeteta pa da izgubim i drugo dijete? Bože dragi što da činim? Tada se sa svim srcem i dušom utječem presvetom Srcu Isusovu moleći ga, da On tu stvar uredi, kako On to želi i hoće da bude; obećavši, da ću se javno zahvaliti u Glasniku Srca Isusova, I presveto Srce Isusovo pomoglo je, da je barem vjerenik pristao, da ih vjenča katolički svećenik, te da djeca budu krštena i odgojena u rimokatoličkoj vjeri. Kad im se dijete muško rodilo, kršteno je u katoličkoj Crkvi. Hvala i slava Božanskom Srcu, koje je pomoglo, da barem od zla nije bilo gore. — *T. S.*

SV .ANTUN POMOGAO.

Imadem sina i snahu, i odmah nakon njihovog vjenčanja, bez ikakvog uzroka su me strašno zamrzili i mene samu od sebe odijelili. I kroz te tri godine neprestano su s menom u svadi živjeli, prem sam sve sile upotrijebila, da se pomirimo, ali bez uspjeha. Molila sam se i molila, a pred nekoliko dana preporučim se sv. Antunu, da mi pomogne i započnem moliti devetnicu. Zbilja čim sam ju počela moliti, moj sin, koji nije s menom tako dugo govorio, dode k meni i moli me za oprost i blagoslov jer odlazi u vojništvo, a već sutra dan dode k meni i moja snaha da se pomirimo, što sam učinila s velikim veseljem i upravo se osjećam preporodenom. Bolje i sada i ovako nego nikad i nikako. Zahvaljujem se sv. Antunu, koji mi je svojim zagovorom pomogao. — *M. B.*

O DESETGODIŠNJICI.

Podravina. Deset je već godina, moj mili Glasniče, što dolaziš neumorno pod moj krov. Hajde da ti i ja iskitim makar mrvičak jedne stranice, one najljepše, što ju samo Bož. Srce svojom blagotvornom rukom piše — stranice »Zahvala«. Imam i ja već na čemu da zahvalim, jer sam na sebi i svojoj kući osjetio ispunjenje obećanje Bož. Srca: »U obilju ću izliti milosti svoje na štovatelje svoje«. Najnovije pak dobročinstvo njegovo je bilo, što mi je suprugu čuvalo u teškom porodu, a djetetu očuvalo zdravlje. Sada ću ja baš pomoću Glasnika nastojati, da očuvam dušu djeteta za Božnsko Srce. — *A. M.*

POMOGLA JOJ GOSPA LURDSKA.

Slavonija. Mjeseca prosinca prošle godine pala sam nesretno i slomila ruku u podlaktici. Velike sam patila boli i malo je bilo nade u ozdravljenje, jer mi je ruka tek 4. dan naravnana i povezana. Nu ja sam sve ufanje i molitve usredotočila u Božansko Srce Isusovo i Gospu Lurdsku, s velikom nadom, da ću biti uslišana. Početkom veljače počela sam devetnicu na čast ukazanja Gospe Lurdske, primila sv. Sakramente i na 11. II. išla sam k sv. misi. Došav iz crkve pokušam micati i okretati bolesnu ruku i opazim, da mi to ne zadaje nikakove boli. Ozdravila sam Božjom pomoću na zagovor Gospe Lurdske, pa vršim svoje obećanje, te se javno zahvaljujem za primljene milosti i šaljem 30 Din. kao milodar Gospi Lurdskoj. — *M. P.*

VJESNIK MARIJ. KONGREGACIJA.

Pozivna prvi kongres hrvatskih Marijinih kongregacija.

Svim hrvatskim Marijinim kongregacijama.

S velikom radošću Vam javljamo, da će se ispuniti srdačna želja Marijine djece po hrvatskim zemljama te ćemo ove godine držati prvi kongres hrvatskih Marijinih kongregacija.

Na blagdan Bezgrješnog Začeća odlučile su zagrebačke kongregacije — kako Vam je poznato — da će pozvati svoje posestrime, neka se sve zajedno sastanu u Zagrebu. Sa svih strana hrvatske domovine odazvale se Marijine kongregacije i drage volje prihvatile namisao općeg sastanka, a spremno su pristale, da zagrebački odbornici Saveza upraviteljâ hrvatskih Marijinih kongregacija sve urede, što je potrebno za kongres. I presvijetli naši biskupi sabrani na konferenciji u siječnju o. g. odobrili su ovu namisao.

Nato se sastali zagrebački upravitelji kongregacija i vijećali o pripravama za kongres. Pa jer je velika većina hrvatskih kongregacija izrazila želju, da bude sastanak u ljetno doba, *odlučeno je, da će biti prvi kongres hrvatskih Marijinih kongregacija 23. i 24. kolovoza ove godine.* Točniji će se program sastanka skoro javiti u kongregacijskom vjesniku Glasnika

Uvjereni smo, da će sve kongregacije s veseljem primiti naš poziv i rado pohrliti na naš prvi opći sastanak. A premda nekoje kongregacije ne će moći da pošalju velik broj svojih članova na kongres, ipak se čvrsto nadamo, da će svaka poslati dolično zastupstvo, osobito da će doći svi upravitelji s najuglednijim članovima svojih zborova. Pa i nije svrha ovomu kongresu, da se pred javnošću istakne velikim mnoštvom učesnika, nego da ozbiljno pretrese potrebe i zadaće hrvatskih kongregacija.

Tu ćemo jasnije uvidjeti veliku vrijednost Marijinih kongregacija za naše doba, točnije spoznati njihovu važnu zadaću u hrvatskom narodu i stvoriti temeljitu osnovu, kako će se razviti kongregacijski život i rad na korist sv. Crkve i domovine.

Ali za to je potrebno, da svaka kongregacija najprije sama ove točke dobro promisli i tako pripravljena dođe na naše zajedničko vijeće, da se uzmogne na kongresu točno pregledati stanje svih hrvatskih kongregacija i odrediti im zajednički rad za budućnost. A učesnici će ponijeti s kongresa u svoje kongregacije novu ljubav prema našoj osobitoj Majci nebeskoj, nov zanos za našu veliku svrhu i novu odlučnost za naš uzvišeni rad.

Potpisani će odbor s velikom zahvalnošću primiti od svake kongregacije savjete i prijedloge, da što bolje izvrši pripravu za kongres. Prije svega pak nastojmo, da si ustrajnom molitvom zajamčimo obilnu pomoć Božju u našem djelu. Pa jer smo se osobitim načinom posvetili prebl. Djevici Mariji kao našoj gospodarici, odvjetnici i majci, ne sumnjamo, da će ona svojom moćnom zaštitom pratiti naš rad i s majčinskom ljubavlju blagosloviti naš kongres.

Sa Djetetom svojim svetim svaki čas
Nek Marija Djeva blagoslovi nas!

U Zagrebu na Blagovijest 1924.

Savez upravitelja hrv. M. kongr.

Čudotvorna Majka Božja kod Kamenitih vrata u Zagrebu.

Zlata pl. Šulfay.

Stari Zagreb imade jedno tiho svetište, koje znadu ne samo ispaćene nesretne već i sretne duše pobožnih poklonika Majke Božje grada Zagreba.

Pod kamenim dverima »Kamenitih vrata«, starog Zagreba nalazi se barokni oltar sa svetištem, a zatvaraju ga barokna željezna vrata. Što priča historija o tom?

31. svibnja 1731., kad je izgorio veliki dio gornjega grada, zahvatio je bio požar i Kamenita vrata. U prvom katu nad Kamenitim vratima, nalazio se kip bl. Djevice Marije. Kako je vatra zahvatila cijelu zgradu, izgorjelo je pokućstvo u prvom katu. Drugi dan našla se slika bl. Djevice Marije neoštećena u pepelu. Zagrepčani smatrahu to čudom, te je udovica Modlar dala pod svodom Kamenitih vrata podići žrtvenik i na nj staviti spomenuti kip bl. djevice Marije. Tako o tom pripovijeda suvremeni hrvatski historičar Baltazar Krčelić Annae st. 573. i 574. i profesor Rudolf Horvat u »Prosvijeti« 1913. st. 424.

Eto pred tim oltarom, pred tom slikom Majke Božje, nad kojom je napis: »Pomoćnica u svim nevoljama i protiv požara« — više od stoljeća dnevno tinja mnoštvo svijeća, a cvijeća u vazama donosi svako godišnje doba. Tiho izgaraju svijeće kao molitva, a cvijeće i razni darovi od zlata i srebra, što se čuvaju na stijeni u ormarićima, odaju ljubav i zahvalu Majci Božjoj za primljene milosti. Već više od stoljeća Ona tu prisluškuje tjeskobe srdaca i duša, koje su potražile spas kod nje: Kraljice Milosti. Već više od stoljeća tiho nečujno padaju tu do nogu njezinih razne želje i molitve, a Ona ih uslišava . . . sve i svakoga pravog molitelja. Pokušajte! Vi ćete se uvjeriti.

Kamenita vrata ne imadu dosta pod svodištem svojim stijena, da se na njima ispišu sva imena onih čije molitve je Ona uslišala, koga je Ona sve utješila . . . Treba je samo zazvati, ali zazvati molitvom »u ime Isusovo« . . . Od onih fisuća zazivanja Majke Božje od Kamenitih vrata, i raznih uslišanih molitva, čujte jednu. Bilo je nekako koncem g. 1918. Najednom oko pola jedanaest sati u noći začujem strašnu pucnjavu. Probudim se. Slušam. Dolaze glasovi kao iz daljine: Vatra, vatra! . . .

Kakva vatra? . . . Gdje? . . . pomislim.

U prizemlju se vrata naglo otvore kao da je netko provalio, al hodnikom zatutnji muklo: vatra! . . . Zar, kod nas u kući?! . . . pomislim. Ne mogu da vjerujem. Al snažni koraci po stubama bivaju sve bliži. Na vratima kućevlasnika zvonce zazvoni. Tko je? . . . začuje se glas gospodara. Čuje se glasan odgovor: Vatra! — Gdje? Treći kat vaše kuće je ugrožen, gori krov susjedne kuće. — Čini mi se da sanjam. Ne mogu da shvatim. Al sad, zazvoni zvonce moga stana. Kućevlasnik zove: »Treba da ostavite stan, jer je treći kat ugrožen. Susjedni krov gori!« Zar uistinu? - zavapim.

Sad tek odem na balkon, da vidim, šta je. Oh, strahote! — Susjedni krov sav u plamenu, a plamen već liže naš krov. — Varnice padaju kao iz plamene vreće na krov naše kuće . . . Protrnem od traha, a u grlu me nešto stisko. Što ću ja? Drugi u kući su osigurani protiv požara. A ja? Svi su već ostavili stanove . . . samo ja u trećem katu stojim usred sobe kao ukopana . . . Gledam propast svoju . . . Oh, što da radim?

Sjetim se Majke Božje od Kamenitih vrata. »O, Majko Božja! zavapim i bacim se na koljena pred njezinom slikom . . . Pomozi, Majko! — Ti koja si mi našla taj stan, spasi ga od požara! Majko Božja, molim Te!

Ustah smireno kao da se nije ništa dogodilo i pomislim: uzet ću nešto odijela sobom. Ali prije ipak ću još izmoliti deseticu krunice. I počeh moliti krunicu. Kad je bila desetica gotova, pomislim: sad treba pakovati, najnužnije pa izaći. No prije idem da vidim krov. Izađem na balkon. Kako se začudih! — O, Majko, Tvoje nevidljive ruke gone vatru s našeg krova! Upravo napadno . . . Plamen okrenuo prema sjeveru i kao pokrov pao na susjedni krov, a na našem krovu ni plamena niti jedne varnice. . . O, Majko Božja od Kamenitih vrata, hvala Ti i slava! Nije li to Tvoja pomoć! . . .

I napuni mi se duša nebeskim mirom. Znala sam i osjećala stalno, da opasnosti više nema. Ne treba pakovati! Možeš ići mirno spavati. Majka Božja je pomogla, govoraše neki glas u meni. Oko četiri sata zazvoni zvonce moga stana. Bila je gospoda kućevlasnika, koja se vraćala s djecom i suprugom kući. »I vi ovdje?« reče. — Da ostala sam . . . Niste se bojala? — Ne! Pomogla je Majka Božja! — Gospoja nije to razumjela, ali ti čitaoče razumiješ me. Je li?

31. svibnja 1931. bit će 200 godina, otkad je Majka Božja odabrala Kamenita vrata grada Zagreba za svoje tiho svetište. Još je sedam godina do toga dana. Zagrepčani treba da proslave taj dan svečano. Neka sama već sada domovina za čudotvorno svetište pod Kamenitim vratima Zagreb grada, neka se znade kako je Majka Božja odlikovala Zagreb.

Mali vijenac k nogama svibanjske Kraljice.

Eto svibnja, eto mjeseca ruža i slavuja, eto dana nježnoga zelenila, mlakog povjetarca i blagoga sunca! Sve se giba, sve se kupa u dragom svijetlu, sve pjeva. Milijuni se stvorenja javljaju glasovima i glasićima, govore svomu Stvoritelju: tu smo, živimo!

Nalik njima glasaju se i bezbrojne duše katoličke diljem svijeta, slaveći lijepu Svibanjsku Kraljicu dobrim djelima, molitvama, pjesmama. Da i pjesmama. Pjesmom ju je najljepše uzvisio Duh Sveti, diči je njom uvijek Crkva, pjevaju joj čete pjesnika.

Nju slavi i hrvatska pjesma. Već otac hrvatske umjetne književnosti, stari pobožni Hrvati, pjeva Njoj:

Zdrava si, Marije, zdrav žilju) pribili,*
Ki u prsi krije tvoj Sinak primili!

A i poslije sve do dana današnjega ima u hrvatskom narodu duša, koje Njoj pjevaju. I naš je Glasnik donio već tolike pjesmice Njoj u čast. A ima ih još priličan broj u stolu našega urednika. Nade se u mnogima od njih po koji priprosti krasuljak, za koji bi bilo šteta da neopažen povene. Od takih eto krasuljaka mali vijenčić i mećemo ga pred noge Svibanjskoj Kraljici.

* * *

Doista, najljepši su cvijetovi na zemlji lijepe ljudske duše. Što je miris cvijeću, to je dušama molitva. Kao što se miris iz cvijeća diže i razblažuje ljude, tako se diže i molitva iz duša i ugađa Bogu. Po mirisu poznaju ljudi već izdaleka i ružu i ljubicu i zumbul, po molitvi pozna i Bog svoje cvijetove među ljudima. Duša bez molitve nije zapravo Božja, ona je cvijet bez mirisa.

Ovi lijepi cvijetovi duša ljudskih mirišu u svibnju najnježnijim mirisom svojoj dragoj Majci.

Svibanjsko cvijeće cvatuće *Marijo, svibnja Kraljice,*
Nebeskoj Majci šapuće: *Čuj molbe svoje dječice!*

Takav je jedan cvijet i duša maloga gimnazijalca S. G. iz okolice Pakraca iz koje potječu ta četiri retka. Bog dao što više našoj dragoj Hrvatskoj i takvih cvijetova i takvoga mirisa, o kakvu govori taj naš mladi prijatelj!

Njegov se drug H. M. zamišlja u Marijinu milinu. Gledao je mnogo njezinih slika, ali mu nijedna nije onako lijepa, kako mu Ona sija pred očima duše.

Na tisuć slika ja te gledah, Al nigdje još mi ne zasija,
O Marijo puna čara, Kakvu mi te duša stvara.

I to je živa istina: ni najbolji slikari ne mogu naslikati divne Majke Djevice onako, kako je može zamisliti pobožna duša. No Ona je na nebu ljepša ne samo od svih i najljepših slika već i od svih pomisli, što ih mogu imati najumnije i najpobožnije duše na zemlji. Ipak nas to ne smeta, da se molimo i pred vrlo siromašnim njezinim slikama, na kojima nema nikakve ljepote.

---

*) Ljiljane.

Ali i još nešto: Ona *pomaže*. To tvrde milijuni ljudi kroz 19 stotina godina. To dokazuju tolika Njezina svetišta diljem svijeta, to govori svima u naše dane tolikim čudesima Lurd. Da, blaga Zvijezda Morska pomaže u luku mira.

Štovatelj Gospin A. T. iz Huma na Sutli našao se kod uboge šumske kapelice i opazivši u njoj na oltaru sliku Majke Božje pada od žive radosti na koljena.

Hodao sam stramputicom po zelenom lugu,
I opazim kapelicu u debelom dublju,
Tu ja glednem na vratašca do svetog oltara,
I ja kleknem i zavapim: Ah . . . Majčice draga!

Zar nije ovo došlo upravo iz srca? Da, upravo kao bistri mlaz vode iz svoga izvora, kao ljubica sa svoga busena. Takva je živa i iskrena pobožnost: ona probija iz unutrašnjosti i pokazuje se čarobno u očima, riječima i držanju tijela. Puka vanjska pobožnost bez unutrašnje to je drvo bez korijena, što je zapravo već suho, ali svojom lisnatom krošnjom zavarava neko vrijeme ljude. Samo iskrena, unutrašnja pobožnost ima pravo i treba da se i izvana pokaže.

Pobožno se srce okreće za crkvom kao suncokret za suncem. Crkve su naše doista sunca naših duša. Zar ne kriju Onoga, koji reče: »Ja sam svijetlo svijeta«? A gdje je katolički hram i hramak, da ne bi u njemu bilo oltara, ali barem kipa ili slike Blažene Djevice? Stoga katolici hite — kako lijepo opaža P. Gj. — napose u svibnju u crkvu.

Danas svi, Majko, nadamo, *Pjesme Ti lijepe pjevamo*
Pred Tvojim svetim oltarom, *S velikim, srdačnim žarom.*

Što je u koga veća pobožnost k Majci Božjoj, to će češće misliti na Nju, to će je češće potražiti u crkvi. Njezino se dijete sjeća nje već u ranu zoru.

Ranom zorom pozdrav Gospi *Kad u crkvu svetu stupi*
S tornja gore glasi zvono, *Pred Marijin oltar kleče,*
I već ide biće mlado, *A do nogu Majke Božje*
Prema crkvi kroči ono. *Bijel pupoljak ružin meće.*

Kao što tu s ružinim pupoljkom meće mlada kongreganistica i svoje srce na oltar pred svoju Majku, tako jedna njezina drugarica sa zvukovima večernjih zvona šalje Gospi svoje osjećaje.

Kad sunašce zlatno za goru tone,
Kad cvijetak u suton se zatvara,
Kad ptičica gnijezdo potraži svoje,
Kad zvijezda prva na nebu sja:
Sa zvonom srdačno govorim i ja;
Ave Maria!

Čemu toliko štovanje Marije? pitaju ledene protestantske i mlake katoličke duše. »Kako ne bih štovao One, koja je Majka mojega Boga?« kaže u jednoj lijepoj knjizi plemeniti protestant Andersen. Što da tek reknemo mi katolici! Ta Ona je ponos i milina naše divne Crkve, Ona je Majka svetoga veselja, uzrok naše radosti, čar očiju naših! Kako bi pusto i ružno bilo bez Nje!

Nekih eno već na kraju, *Jer su Tebe, Majko, zvale,*
Našle cilj' su svome vaju, *Moć su Tvoju dobro znale.*

Stoga lijepo odlučuje taj mladi gimnazijalac A. V. kongreganist u franjevačkom sjemeništu u Sinju:

. . . sav sam Marijin,
Da mi duša ne zabasa.

Osim napasti, koje mame na grijeh svojom lažljivom slatkošću ima i takvih, koje odvraćaju od dobra svojom gorčinom. To su bijeda, bolest, žalost i svakojaki križevi. No i protiv ovih potonjih ima dijete Marijino jako oružje.

Kad te snađu kakvi jadi *Ti iz džepa tad izvadi*
Il nevolje slete, *Čislo Djeve svete.*

Eto štita protiv napasti, eto utjehe u nevoljama. Vrijedna kongreganistica C. B. iz Bednje preporučuje nam molitvu, koju nas je naučila sama naša nebeska Majka, molitvu doista krasniju od svih i moćniju od svih molitava na svijetu.

Ali kako ni u čem tako ni u molitvi ne smiješ biti sebičnjak. Majci Božjoj treba da preporučuješ ne samo sebe već i druge: svoju rodbinu, dobročinitelje, prijatelje, grješnike i pravednike. A u ova teška vremena napose svetu Crkvu.

Majko divna, brani Crkvu, *Majko divna, kao da se*
Brani svetu vjeru našu *Propast svijeta veće sprema:*
Od zlih duša nevjerničkih, *Gani, Majko, roditelje:*
Što bi rado propast našu. *Svećenika nema!*

Kako mnogo kažu ti redci dobre duše T. Z. iz Gradačca! Da, tko će spasiti katoličku Hrvatsku, tko će nam dati svećenika kakvih treba? Iza Boga — katolički roditelji.

Da svećenstva nemamo, vidi već svak. A da se ipak i sad čuje jauk protiv kojega svećenika, znamo svi. Tko je *najviše* kriv, što ima zlih svećenika?

Poznato je, da naša braća Slovenci imaju izvrsno svećenstvo. Upitan jedan slovenski svećenik, kako to, odgovori: »Da smo mi takvi, to je ponajprije zasluga naših majka«.

Eto ti, hrvatska majko, velike nauke! Ti ćeš biti najkrivlja, ako ne budemo imali za Bogom najveću diku, ako dobijemo mnogo dobrih svećenika. Ti to možeš učiniti kao nitko drugi. Ta ti imaš nad svojim dječakom najveću vlast, jer imaš i najveću ljubav k njemu. Budi u srcu svoga djeteta ljubav prema svećeničkomu zvanju. Uči ga ne da ljubi jelo, pilo, zabavu, čast, već krjepost, križ Isusa raspetoga, Crkvu i narod, bijedni, isisavani, varani narod! Napuni mu mlado srce velikom ljubavlju Isusa Krista! Onda će doista rado poći u svećenički stalež i vodit će naš narod pravim putem u nebo, za koje smo svi stvoreni, kako lijepo kaže spomenuta C. B. — a njezinim riječima i završujemo ovaj mali vijenac. —

Znaj da cijeli život taj *U koga će svaki doći,*
Priprava je tek za raj, *Koji pravim putem kroči.*

M. P.

Marijina kongregacija omladinaca u Zagrebu.

Četiri su godine prošle kako je Glasnik najavio osnutak naše kongregacije. Pri osnutku bila nas je većina iz kongregacije radnika, gdje smo bili članovi »Vojske Srca Isusova«, što ju je vodio v. o. Michieli. Tude smo imali i lijepu glazbu »Vojske«, s kojom smo prvi puta istupili g. 1918. na Stjepanje. Da se svestranije zaposlimo i izobrazimo osnovali smo pomoću v. g. Jesiha svoje omladinsko društvo »Kačić«. Time se bila pokazala i potreba, da kao mladi članovi kongregacije dobivamo posebne upute i savjete, pa tako da imamo i svoju posebnu omladinsku kongregaciju. V. o. B. Foretić išao nam je pri tom u svemu na ruku, pa je tako na blagdan Bezgrješnog Začeća g. 1920. bilo primljeno naših prvih 12 članova »Kačića« u novoosnovanu kongregaciju. Glavni rad u kongregaciji sastojao se u njegovanju unutarnjega života, jer je to glavno jamstvo za sav daljnji rad u katoličkoj akciji. Iza svakog sastanka polazili smo bogatiji kući, jer nije bilo,

Marijina kongregacija omladinaca u Zagrebu.

a ni sada nema sastanka, da se ne bi u velike njime mogli okoristiti u svakidašnjem životu. Da se još više učvrstimo u vjerskim istinama, i dublje zaronimo u Kristova načela, odlučilo je vijeće kongregaciji da obavljmo trodnevne zatvorene duhovne vježbe. Prve duhovne vježbe održane su 15. do 17. travnja, upravo na same uskrsne blagdane 1922. u nadb. orfanotrofiju. Prisustvovalo je 9 članova. Neopisiva je utjeha i radost, koju smo nakon svršenih duhovnih vježbi osjećali, a plod se njihov znatno opaža i u radu kongregacije a još većma u omladinskim našim društvima. Druge takove duhovne vježbe održali smo prošle godine 27. do 29. VI. kod oo. Isusovaca. Svake prve nedjelje u mjesecu imamo zajedničku sv. Pričest, a lijepi broj članova euh. sekcije dnevno pristupa k stolu Gospodnjem.

Kod noćnih klanjanja što se u Zagrebu četiri puta na godinu vrše, nastojimo, da i mi barem donekle Bogu dademo zadovoljštinu za nebrojene grijehe i da ga zamolimo, da nam dade što više dobrih svećenika. Kongregacija je nastupila na svim procesijama, da time javno i na ulicama gradskim dade čast Stvoritelju. Svake godine nastojimo što bolje proslaviti zaštitnika kongregacije Sv. Stanislava. Sve veća težnja sa učvršćenjem vjerskog duha ponukala nas na zaključak, da se sastanci kongregacije od sada drže svakog tjedna. Na sa-

stancima nam v. otac Foretić upravo majstorski tumači Mahnićevu »Knjigu života«.

Kongregacija sada broji 31 prisutnog i 8 odsutnih članova sa 36 kandidata. Plod se kongregacije već sada opaža kod pojedinaca, a još većma se to opaža u našim omladinskih društvima. Ustanovilo se često puta da onaj član, koji nije u kongregaciji pokazao revnosti, nije ni u društvu puno koristio. Redovito se dešava, da kada je vijeće kongregacije prisiljeno koga isključiti, da istog člana neposredno iza toga isključi i društvo u kojem se nalazi.

Punim pravom mora se priznati kongregaciji omladinaca zasluga za mnogi uspjeh naših ostalih omladinskih društava u Zagrebu. Zato nije čudo što su zagrebačka omladinska društva »Kačić«, »Djetićko društvo« i »Eckert« stvorili zaključak, da svaki njihov član mora ujedno biti i član Marijine kongregacije omladinaca. Dao dobri Bog, da i ostala naša omladinska društva širom Hrvatske domovine uvide važnost kongregacije. — *J. M.*

VIJESTI.

SAOPĆENJE »SAVEZA MARIJINIH KONGREGACIJA«.

Gledom na gornji poziv umoljavaju se sve M. k., da do konca svibnja jave, koliko će njihovih članova doći na kongres. Darom dobročinitelja i veledušnom susretljivošću zagrebačkih kongregacija nadamo se, te će se moći pružiti lijepom broju vanjskih učesnika besplatan stan i opskrba. Neka se dakle u prijavi navede, koliko ih na tu pogodnost računa.

Tajnik Saveza.

Požega. Kongregacija učenica više djev. škole ss. Milosrdnica.

Naša kongregacija lijepo napreduje. Ove školske godine obavilo se primanje dva puta. 8. XII. bilo je primljeno 26 članica, a 2. II. 8 članica. U svemu nas ima 66 pravih članica i 14 kandidatkinja. Upravitelj nam je naš vjeroučitelj časni otac Kalikst Medved. Sastajemo se svake subote, a koncem svakoga mjeseca drži vijeće svoje redovite sjednice.

U kongregaciji su dvije sekcije: euharistijska i misijonska. Poslije pouke slijede predavanja za sekcije. Načelnica *euhar. sekcije* napiše za osam dana unaprijed posebne nakane za sv. pričesti. Mnoge zbornice primaju svaki dan Spasitelja u svoje srce. Zajednička sv. pričest je svake prve nedjelje u mjesecu i na Gospine blagdane. *Misijonska sekcija* također živo radi. Načelnica sekcije prima od članica stare marke, karte, staniol i novac, a onda šaljemo za misije u Ljubljanu družbi sv. Petra K. Dopisujemo se sa misijonarima iz Afrike — časnim ocima Stj. Mlakićem i B. Kohnenom. Oni su nam poslali raznih fotografija, a mi opet sakupljamo i šaljemo sličice za tamošnju dobru dječicu.

Za našu glavnu svetkovinu 8. prosinca pripravimo obično akademiju u čast Gospi. I svetkovinu naše zaštitnice sv. Janje proslavimo, koliko nam dopuštaju prilike. Budući smo dobili iz Rima posredovanjem veleučenoga gosp. Dr. Kniewalda moći sv. Alojzija, to smo mjeseca veljače davale zabavu i sakupile lijepu svotu za dostojni relikvijarij. Naručen je u obrtnoj školi u Zagrebu, pa se nadamo, da će stići do 21. lipnja, da mognemo taj dan što ljepše proslaviti. Bilo sve na slavu i čast naše drage Majke Marije! — *Laić Antonija, tajnica.*

Banja Luka. M. kongregacija gospojica u zavodu sv. Vinka.

I mi katoličke djevojke u srcu Krajine naše dale smo se na posao. Uz pomoć dobrih prijatelja, a ne žaleći ni same truda osnovasmo t. j. obnovismo za nas najljepšu organizaciju — M. kongregaciju. Rad naš zapravo počeo je od dana prvog primanja 2. II. 1924., koji je bio tako divan, da smo za rad ostale upravo oduševljene. — Nema nas mnogo, ali za prilike i okolnosti u kojima živimo lijep je broj. Sastajemo se u samostanu čč. ss. milosrdnica, kojima se i ovim putem zahvaljujemo na susretljivosti i pomoći u svakom pogledu. Redovite sastanke, kojima predsjeda upravitelj društva preč. g. Ivanić imamo dva puta u mjesecu, premda se po želji nekih članica radi o tome, da ti sastanci budu što češći, dapače svake nedjelje. — Rad smo podijelili na sekcije. Za sada imamo euhari-

stijsku, pjevačku i literarnu. Nekoje članice *euh. sekcije* pristupaju po mogućnosti svaki dan k sv. pričesti, pa se nadamo, da će rad te najljepše sekcije zazvati Božji blagoslov na cjelokupni rad mlade kongregacije. Pjevačka sekcija marljivo vježba crkveno pjevanje, pa ima nade, da će s vremenom postignuti lijepe uspjehe. *Literarna sekcija* si je uzela za zadaću uz ostalo širenje dobre štampe. Ufamo se, da je s dosadanjim našim radom zadovoljna Bl. Djevica pa još samo jedno želimo i od nje molimo, da i druge kat. djevojke grada našega, koje istina ne spavaju, ali nijesu baš ni budne — bace slabušni ljudski obzir i dodu pod zastavu Gospe naše. A doći će dan taj — sigurno će doći! — *Tajnica: Karla Hnilička.*

Split, Kongregacija gospoda i gospodica. Naša kongregacija kao svake tako i ove godine imala je devetnicu s tolikim uspjehom, da su i po ružnom vremenu dolazile kongreganistice i dosta udaljene od crkvice oo. Isusovaca, koja je bila dupkom puna svijeta, navlastito na dan Gospe Lurdske, naše zaštitnice. Jutrom redale se sv. mise od 6—10 sati; našu je misu čitao sam presvijetli biskup Dr. Bonefačić i udijelio nam Isusa u zajedničkoj sv. pričesti. Poslije podne svijet je morao stajati pred Crkvicom, a neki i vraćat se kući, jer nije bilo više mjesta. Mi smo imali svečano primanje, koje je također obavio u svojoj dobroti presvijetli biskup, uz asistenciju v. o. Kujundžića, našeg upravitelja i v. o. Kulunčića D. I. Gospoda nadstojnica i vijeće, kao i nove kongreganistice zahvalile smo presvijetlom na njegovom trudu, a on je oslovio bodreći nas na daljni rad. Ponovno i ovim putem izričemo najdublju hvalu. Ovom prigodom skupile smo lijepu svoticu novca za potrebe naše kongregacije. — *I.*

Bebrina. U god. 1923. je naše »Djev. dr. S. I.« brojilo oko 45 članica. S malim iznimkama pristupale smo sve mjesečnoj sv. Pričesti. Ove godine bilo je u siječnju 35, a u veljači 32 sv. Pričesti.

Djevojačko društvo u *Sibeniku* za bivšeg revnog upravitelja uznapredovalo i brojem poraslo. Veleč. g. je svakom zgodom nastojao, da sve zagrije većom ljubavlju za Spasitelja. Tako je i sveta božićna noć vrlo svečanom Misom, propovijedu i lijepim pjevanjem »Djev. društva« proslavljena.

Članice »Djevoj. društva« *sv. Ivana Zelina* primile su od kolovoza 1923. do prosinca 635 sv. Pričesti. Više njih hodočastilo je na euhar. kongres, i prisustvovalo svečanoj procesiji, a u Svetištu presv. Srca primile su zajedničku sv. Pričest. U listopadu je većina djevojaka dolazila dnevno sv. Misi da molenjem sv. krunice i primanjem sv. Pričesti proslavi dragu nebesku Majku. Blagdanima kite oltare tako o Bezgrješnom Začeću lijepo okitile oltar i primile zajedničku sv. Pričest isto tako i o Božiću okitile drvce i Betlehemske jaslice. U vjerskom pogledu društvo lijepo napreduje i služi na izgled. 17 revnih djevojaka se udalo, a 2 su primljene u samostan.

Djevojačko društvo u *Dapcima* primilo je od kolovoza do konca godine 408 naknadnih sv. Pričesti. 25 članica hodočastilo je na kongres. Svaki prvi petak u mjesecu slavi se Presv. Srce. Pomladak djev. društva i vjernici pristupaju sv. ispovijedi i stolu Gospodnjem, a djevojačko društvo prve nedjelje. Revna glavarica vježba u pjevanju i prati na harmoniju.

Djevojačko društvo iz *Baške* primilo je u veljači 59 naknad. sv. Pričesti.

Djevoj. društvo *Kupčina Donja* 125 nak. sv. Pričesti u veljači.

Soljani. Od lipnja do konca godine 1923. primljeno 985 sv. Pričesti. Bivša revna glavarica se udala.

Maruševac u kolovozu primljene 82 sv. Pr., listopadu 76, studenom 75, pros. 81. U Maruševcu bio čitavi dan 19 kolovoza izložen presveti Sakramenat. Djevojke se izmjenice klanjale; svečanost završila svečanim blagoslovom i procesijom!

U *Maču* primljeno je naknadnih sv. Prič. 835 u prosincu. Prošle godine udalo se 5 djev. iz društva, 118 je novih članica ukupno 180 članica. U siječnju i veljači bilo je po 520 sv. Pričesti.

Javilo se opet društvo iz *Rasinje* kraj Koprivnice. Ako je i malen broj članica, ali redovito pristupaju Stolu Gospodnjem. Osnovan je i »Pomladak djev. društva. Članice drže pravila i redovito pristupaju sv. Pričesti, tako ima nade, da će društvo lijepo porasti i uznapredovati uz pomoć Božju.

Stubica Gornja. Naše »Djev. dr. S. I.« primilo je g. 1923. u svemu 1360 sv. Pričesti. Dne 20. siječnja smo prigodom klečanja sve primile sv. Pričest.

Belej na otoku Cresu. Da ti se i mi javimo mili naš Glasniče iz kraja, koji plače za braćom svojom. I ovdje postoji »Djevojačko društvo S. I.« Ima nas 34 članice, ali smo na žalost prepuštene same sebi, jer su već prošle dvije godine i pol da nemamo svoga župnika. Stoga se ne možemo podičiti niti brojnim primanjem svetih Pričesti, niti ikojim većim pobožnostima. Neko vrijeme bio je i u našoj župi otac Albert, Franjevac iz Martinšćice, koji nas je i upoznao s tobom mili Glasniče, kojeg primamo 20 komada. Jedna pretplatnica ga je ostavila, ali se javile tri nove. Ipak imamo i jednu veselu vijest. Dobri nas je Bog zadnjih božićnih blagdana obveselio, jer nam je poslao preko našeg presvijetlog biskupa jednog svećenika, koji nam je tri blagdana služio svetu Misu, pjevao večernju i dijelio nam svete sakramente ispovijedi i pričesti i na badnjak nam je blagoslivljao kuće po našem staroin običaju. Ah teške su prilike, u kojima mi poslije rata živimo osobito što nemamo svećenika. Ali se čvrsto nadamo u Presveto Srce Isusovo, da nas ne će ostaviti i da će nadahnuti naše poglavare i kojeg požrtvovnog svećenika, pa da će doći k nama i duše nam krijepiti. Stoga i preporučamo sebe i svoju župu u svete molitve svojih susestara širom drage nam domovine i želimo, da nam Glasnik donaša što više vijesti od »Djevojačkih društava« e da bimo se mogle ugledati u pobožnosti drugih i po mogućnosti ih nasljedovati. A djevojke su naše dobre i uvijek spremne na molitvu i poslušne kod kuće i glavarici društva.

Tuheli. »Djevojačko društvo« opstoji 5 godina, članica ima 40. Društvo obavlja zajedničku mjesečnu sv. pričest svakog prvog petka. Broj sv. pričesti u prosincu 60, siječnju oko 50; veljači 45. Sastanke imademo jedamput u mjesecu i pohađamo ih marljivo. Pet nam je članica otišlo u samostan, 25 se udalo, a dvije su umrle. Glasnik Srca Isusova čitamo marljivo i natojimo, da ga i drugi čitaju. Pretplatnika imademo 70, a čitamo i glasnik sv. Josipa, »Nedjelju« i razne dobre knjige. Članice se osobito ističu svojim čednim odijevanjem. Društvo pomaže u crkvi kod svake svečanosti. Na euharistijskom kongresu bilo je naše društvo zastupano sa 20 članica a imale smo sobom i svoj lijepi barjak. *Glav. O. Ivekovič.*

Martinska Ves. Početkom g. 1923. brojilo naše društvo 35 članica, 6 pripravnica. Mjesečne sastanke polazile su marljivo. Za predmet pouke uzete su djevojačke krjeposti na temelju biblijskih lica. Čitana su duhovna štiva iz različitih glasnika, najviše Euharistiskog sadržaja, kao priprava za kongres. Zatim ispitivanje savjesti na temelju pravila, a na koncu tumačena mjesečna nakana. Zajedničke sv. Pričesti primale su točno, li rijetko se koja, osim glavarice i jošte dviju, vidiele kroz tiedan, pa je Pričesti 677 malen broj za ovo društvo.

8, 9, i 10. ožujka imale su duhovne vježbe. Prvi dan sakupilo ih se malo, a zato drugi i treći dan došle sve. 11. ožujka bila zajednička sv. Pričest, kod koje su obnovile posvetnu molitvu.

Na Bijelu nedjelju je 5 pripravnica primljeno. Euharistijskom kongresu prisustvovale 32 članice. Udalo ih se 12. — U prosincu umrla glavarica Marica Matijašec, o kojoj je pisao Glasnik. Sada vodi društvo č. s. Bogomila.

Brušane — Lika. Vesela sam kad mogu javiti u Glasnik S. I., da je naše društvo poraslo od 20 članova na 50. Jedna nam je članica umrla. Za pokojnicu smo same dale služiti sv. Misu, pod kojom smo se sve pričestile za pokoj duše njezine. — Gospodin župnik nam drži sada svake nedjelje sastanak u crkvi i govori o kršćanskim dužnostima. Da nas nije više u društvu krivnja je, što u ovom selu još ne vlada duh pravog kršćanskog života. Obziri i mlakost. Slabi običaji od starine uvriježeni nedaju, i ako mnogi uvidaju potrebu, boljeg života.

Uz naše društvo osnovao je gosp. župnik i Vojsku S. I. proti psovki i kletvi. Malne cijelo selo veselo je pozdravilo tu krasnu namisao, jer u našem selu kao i u svoj Lici vlada uvelike ta stara hrvatska sramota — psovka. Al đavo ne spava. Par ljudi zadojeni mržnjom protiv Boga i Crkve i svakog napretka, nazvaše tu vojsku »crna vojska«. U prvi čas mislismo: nema uspjeha. — Al je ipak Srce Isusovo pomoglo, te se upisalo u Vojsku preko 30 članova. Ufamo se, da će žarka ljubav Bož. Srca zle obzire nadvladati, Vojsku pojačati, kletvu iskorijeniti. Glasnik S. I. i kalendar čitamo svi rado. — ***Milka Ratković, glavarica.***

MISIJSKI VJESNIK

Napredak u Kini.

Iz pisma Oca misijonara iz Tamingfu, Tšeli.

Borba protiv praznovjerja razvija se po cijeloj zemlji. Državni činovnici vode tu borbu, jer im pruža priliku, da velike novčane globe u džep metnu. Osobito se oduševili za to đaci novih škola. Ne vjeruju ni u Boga ni u vraga, barem to tvrde. Posvuda ruše pagode; zemlja što je pripadala tim pagodama, dijeli se raznim školama. Tko još kumire ili amulette kuje, plaća velike globe. Taj pokret može postati i nama dosta pogibeljnim, jer Kinezi ne razlikuju dosta vjeru od praznovjerja, već jednako jedno i drugo suzbijaju i smijehu izvrgavaju. To će nam zadati mnogo brige u budućnosti, osobito jer stavljaju na mjesto praznovjerja nešto slično spiritizmu, a taj još manje vrijedi. Čovjek ne može makar je i Kinez sasma bez nadnaravnih pojmova živjeti. Spiritizam je ovdje roba stranog uvoza osobito iz Amerike, te pomami svu mladost državnih škola. Đaci se bave stolovima, koji govore i pišu, duhovima itd. Čudnovato protuslovlje! Ovi bezbožni materijalistički mladići, koji se ponose nevjerom u Boga i u dušu, bijesno se podavaju spiritizmu, koji se kineski zove »zazivanje duhova« »Tšao honun šu«.

Mali crnci čekaju vjeroviesnika, da ih uči.

Druzi napredak; ako se prijašnji u opće može nazvati napretkom, Mandarin grada Taming-fu progoni globama muški perčin i ženske zavijene nožice.

Evo na primjer kako postupa s gospodama. Najprije su kod vjenčanja u crkvi propisane dvije cijene: ako zaručnica ima velike noge, plati samo dva dinara, za biljegovani vjenčani list; ako ima male noge plati osam dinara. No to još ne djeluje dosta. Jedna profesorica više državne škole istražuje službeno po gradu u pratnji dvaju žandara, koje uostalom oprezno ostavlja pred kućnim vratima. Ona stupi u kuću i pregleda veličinu nogu sviju gospodica ispod petnaest godina, za starije se više ne brine, i kazni globom od petsto dinara po nozi sve one, koje se dale na male zavijene nožice.

Nedavno smo imali u Tamingfu obraćenje odličnog građanina. Nikomu ne sakriva razlog svoga obraćenja. Nada se, da će tako bolje osiguravati dobar život svoje djece i da će ih kršćanska vjera očuvati sviju pogibelji, u kojima vidi kako propadaju đaci državnih škola.

Između ljudskih razloga, koji obično, ako ne uvijek, potaknu obraćenje

poganima, je to sigurno jedan od najplemenitijih, što se mogu željeti. Da je to pravi uzrok njegovog obraćenja bio, vidi se također iz toga, što je prigodom svoga krštenja darovao crkvi u Tamingfu stotinu taela t. j. 4000 do 4500 din.

Naša misija broji sada oko 120.000 kršćana, koji žive među 11,000.000 pogana. S milošću Božjom lijepo napredujemo. Prije pedeset godina jedva smo imali hiljadu katolika, a sada imamo već dvadeset tri domaća svećenika.

Molite se svi za obraćenje 400 milijuna Kineza! — *F. Archen D. I.*

Božje su stvari vrednije od novca.

Misionar Le Skao pripovijeda, kako mu je prošlog srpnja revni kršćanin Aleksander doveo mladog čovjeka imenom Guimbi, koji ga silno molio da ga pouči u »Božjim stvarima«. »Ja sam ga već poučavao; ispitajte ga, možda biste ga mogli krstiti« — reče Aleksander. I zaista je već temeljne istine vjere lijepo znao, ali o zapovijedima je teže išlo.

»Dobro; ostani kod nas; kad naučiš što još treba, krstit ćeš se«. I ostao Guimbi i učio i marljivo pri poslu pomagao. Plaća mu bila: hrana i 2 franka na mjesec, da si nabavi odijelo. O Svim Svetima se krstio i dobio ime Urban. Sad se odmah prijavio, da bi još dalje ostao kod misijonara, da se »Božjim stvarima« bolje nauči i za svetu Pričest bolje pripravi.

»Ali ti pri nama možeš samo tako malo zaslužiti — odvratim mu ja. Crnac će na to ovako lijepo: »Oče! Božje su stvari više vrijedne od novca«. I on nastavlja tihi radini život kod misijonara.

NAPREDAK JEDNE AFRIČKE ŽUPE.

Vrlo je utješan i za mnoge naše župe postidan izvještaj misionara Sigvarda iz družbe Bijelih Otaca o životu u misijskoj postaji Uagadugu u zapadnoj Africi. Ova župa broji 1100 obraćenika, 500 katekumena, što se baš pripravljaju na krst i 2000 drugih, koji se već preko godinu dana poučavaju. Vjerski život se tude upravo divno razvija. Same prošle godine bilo je tude 10.560 sv. ispovijedi, i 56.679 sv. Pričesti i 146 krštenja odraslih. To znači, da se svi kršćani po prilici svaki mjesec ispovijedaju, a svake nedjelje pričešćuju.

A mi braćo, koji smo i odgojeni u pravoj vjeri, koliko puta se krijepimo sv. Pričešću da mognemo po vjeri i živjeti?

»BLAŽENI, KOJI ŽEĐAJU ZA PRAVDOM!«

To su u tolikim mjestima siromašni pogani. K jednoj postaji misionarka na Madagaskaru dođe jednog dana oko 25 ljudi i žena. Jedva opazili misionarke bace se na koljena i stanu im cjelivati ruke.

»Majko, stanu govoriti, mi dolazimo da vam se zahvalimo, jer je jedan kršćanin od vas došao u naše selo. On nas je često učio i sve što je govorio, tako je lijepo da bismo se mi svi htjeli krstiti. Za zahvalu eto vam malog dara« — i predadu 70 rapa. »Molite za nas da što prije postanemo djeca Božja!« dodaše.

VELEDUŠNOST JEDNOG HRVATA.

Da nastojanje Glasnika oko buđenja misionske misli nije baš neplodno, ako i jest čedno, pokazuje slijedeće pismo revnog štovatelja Božanskoga Srca g. Ante Soldo, Hrvata u Americi, koji nam je poštom poslao 50 dolara za hrvatske misionare u Africi, a to nam je isplaćeno sa 4060 dinara.

»Stari sam Vaš čitatelj i prijatelj pa me pisanje Glasnika o bijedi nekrštenih crnaca vrlo ganulo. Što mogu ću odmah i činim i šaljem Vam

poštom 50 dolara za pomoć, da ih pošaljete hrvatskim misionarima u Afriku, koji su sigurno najpotrebniji. Meni je živo pred očima onaj prizor, kako je Gospodin naš Isus Krist poslije uskrsnuća rekao apostolima: »Idite po svem svijetu i naučavajte sve narode i koji vjeruje i pokrsti se spasit će se, a koji ne vjeruje izgubit će se«. — Bože moj dobri, kako si Ti onda želio i sada želiš, da se prosvijetle i spasu siromašni pogani, a tako malo ima ljudi, koji bi k njima htjeli, da ih uče i krste. Kad bih bio mlad i učen išao bi sam k njima; a kad sam ovako slabo pismen, što ću drugo nego da barem onim veledušnim našim junacima pomognem svojim prinosom, da lagljе osvajaju srca za Isusa. Utekao sam se Presv. Srcu Isusovu i prečistomu Srcu Marijinu, da se smiluju nama grješnicima i obećao sam, da ću se i u buduće sjećati svoje po Bogu braće u crnoj Africi«.

Mi smo dar odmah poslali preč. Ocu Stj. Mlakiću u Khartoum, a veledušnom Hrvatu, jednostavnom čovjeku iz puka, no punom žive vjere i djelotvorne ljubavi najsrdačnija hvala. Ovo je do sada najveći — nama poznati dar za misije iz naših krajeva.

Eto mladi prijatelji, koje Bog zove za misijonare, kako će se Providnost i za vas skrbiti, da mognete s uspjehom raditi.

Domaći rad za misije.

Na Bogojavljenje navršilo se prvo pet godište, otkako se osnovala misijska sekcija u kongregaciji većih sjeminaraca u Travniku. Rad je sekcije bio dvostruk: nutarnji i izvanji.

Žarišta nutarnjeg rada bila su u prvom redu mjesečna sv. pričest svih članova u određeni dan i svaki ponedjeljak sv. krunica za misije. Oboje se svaki mjesec na početku sastanka proglašivalo. Nadalje su bila sijela, akademije, sastanci misijski i skupštine — 40 na broju. Pripušteni su bili katkada kao dobrodošli gosti svi sjeminarci gornje gimnazije, a kod svečanijih akademija i sijela sudjelovale su sve 4 gimnazjske kongregacije. Na osobit način proslavljena je 300-godišnjica kanonizacije sv. Franje Ksaverskoga, zaštitnika sekcije. Dvaput u godini: 12. ožujka (spomendan kanonizacije) i 3. prosinca (svetkovina) u čast misijskome zaštitniku je zajednička sv. misa i pričest. Na sastancima misijskim održalo se 10 vatrenih govora, od kojih je svaki bio nova iskra, da potpiri goruću oganj u mladim srcima našim. Pročitala se 21 misijska radnja — dirljive crtice o životu i radu misijonara i misija, izneseno je 17 rasprava sa zgodnim zaključcima. Dakako da je pri tom dolazilo i do živahne rasprave. Na koncu svake školske godine izvješćivalo se o radu i uspjehu sekcije tokom minulog ljeta. Deklamacija je bilo 8; odigrala se i 2 mala ganutljiva prizora iz misijskog života i 2 dirljiva razgovora. Često bi pozdravljali Gospu ili Srce Isusovo bilo jednoglasnim bilo dvo- ili četveroglasnim pjevanjem. Najzanosnija je bila bez sumnje: »Afrika zove Gospu«, kad iz mladih grla zaori zvučnom dvoranom »Marijo, Crnci te zovu«. Mnogi ugodni čas zahvaljujemo i ciliku tamburice vanjskih gimnazijalaca.

No mlado je srce nemirno, hoće da imade i izvanji rad. Živahno je bilo dopisivanje s Afrikom, za koju naša sekcija specijalno radi. Vč. O. Stjepan Mlakić u Khartoumu i vč. O. Bernard Kohnen u Lulu bili su travnički sjeminarci — zbornici, a sada su misijonari. S njima smo uvijek u vezi. Za njih se sabirale marke, njima se poslala svota za otkup i pokrštenje četvorice Crnaca, njima milodari u novcu. Na »misijski dan« (6. siječnja) sabiru članovi sekcije u sjemenišnoj crkvi iza sv. misa prinose za misije. Nekoliko dana prije blagdana moli odbor sekcije oce profesore i nadstojnike, da bi ovu akciju što toplije preporučili sjeminarcima i vanjskim katolicima. Jedan član misijske sekcije (šestoškolac) stupio je u Družbu Sinova Presv. Srca za afričke misije. Lijep je plod misijske naše sekcije i to, što je u tjedniku »Nedjelja« otvorena rubrika »Katolički misijonar«, u kojoj izlaze vijesti o misijama i misijonarima. I pobuda i vijesti potječu od bogoslova sarajevskih, koji su prije bili osobito revni članovi naše misijske sekcije. Članovi sekcije, a po njihovu primjeru i svi ostali sjeminarci češće bi se sjetili sekcije milodarima, a svoje apostolsko djelovanje u velikim praznicima bi nastavili. Osnovana je i misijska knjižnica, a kako nemamo posebnog hrvatskog misijskog časopisa, naručuje se inostrani. — *J. P.*

ZAHVALJUJU PRESV. SRCU ISUSOVU:

Adžamovci MB Zagovorom sv. Antuna povratilo Bož. Srce mir obitelji. *Antunovac* JB Povratilo se zdravlje djetetu. *Banova Jaruga* KM Dvije sestre izmakle pogibeljnim bolestima. *Brusje* HŠ Ozdravila preporučujući svoju sudbinu Bož. Srcu. *Bizovac* MP Ozdravila na ruku darom Gospe Lurdske. *Banovci* MK U jedamput zahvaljuje sada za mnogobrojna dobročinstva Bož. Srcu, što ih primio sav život. *Botovo* AM Deset godina drži Glasnik i štuje Srce Isusovo pa sad zahvaljuje za sve milosti, osobito za sretan porod žene i povraćeno zdravlje djeteta te obećaje Isusu, da će ga po njegovoj nauci odgajati. *Britovo* MM Primila mnoge milosti i šalje dar. *Čakovac* KW Olakšalo joj tešku brigu za dijete. *Dubrovnik* Sl. Mil. Vratilo nam zdravlje trim dragim sestrama. S i ŠG Kraljica sv. Ružarja i sv. Josip isprosili od Bož. Srca velike milosti našoj obitelji, pa će ona biti od sada njima posvećena primat ćemo svaki prvi petak sv. Pričest. *Dubrava* NH i GŠ Ozdravilo malo dijete i mlada majka sretno prošla u porodu. *Dulepsko selo* JM Zahvalna šalje 25 d. u čast Bož. Srcu. *Đakovo* BK Slava Presv. Srcu, Mariji i sv. Josipu za ozdravljenje. ED Muž sretno prošao kod operacije pa šalje 100 d. dara. MK Izmoljeno podijeljeno, obečano ovim izvršujem i šaljem 50 d. na dar. *Ercegnovi* FJ Iza smrti muža bilo mi i dijete da umre; žarko ga preporučih Bož. Liječniku i ono mi ostade na životu. *Ferdinandovac* BM Kao udovici podijelilo mi S. I. nadzemaljsku utjehu i jakost te nisam nikad klonula. JL Nakon duge duševne potištenosti mama mi se umirila i ja sam primio mnoge milosti. *Fojnica* IM Hvala Ti Presv. Srce za toliko dobro, što si mi dao. *Gradište* GM Čim se zavjetovao Presv. Srcu krenulo sestri, bolesnoj od šarlaha, na bolje. *Gor. Desinac* PV daruje u zahvalu za ozdravljenje 1 dolar. *Gluboki brod* MH Dobio trajnu službu. *Goričan* MD Presv. Srce raspršilo sve zamke neprijatelja te se kćerka sretno udala. *Gruž* LB Našao izgubljeni novac. *Hrtkovci* LM U velikoj kućnoj neprilici pomogao kod Bož. Srca bl. Marko Križevčanin. *Klokovac* SJ Pomožen u obitelji i gospodarstvu. *Koprivnica* TD U očaju pomolila se Presv. Srcu i brzo dobila stan. *Krečaves* MŠ Ojačilo ju u bolesti da je mogla ići na euharistijski kongres. *Kostrena sv. B.* MJ Molitva majčina i zagovor Gospe od Škapulara spasili sina od smrti u valovima. *Krapina* PG Kroz više godina primila sam po zagovoru svetih zaštitnika mojih od Bož. Srca puno raznih milosti. *Letovanić* IK Ove zime, a i prije više puta sačuvan od očite smrti. *Mihaljevci* AM i TL Riješile se teških boli pouzdanom molitvom S. I. *Novska* MJ Uslišana za bolesno dijete. *Nova Gradiška* FJ Teški obiteljski položaj počeo se popravljati. *Osijek* ZK Tisuć hvala Bož. Srcu i Majci Božjoj za nebrojene pomoći. *Palančani* MD Presv. Srce i Gospa od Krunice često u duševnim potrebama pomogli. *Pitomača* MI Oslobodila se živčanih boli i kleveta. MS Našla žalosna utjehu u S. I. *Podbrđe* AJ Riješila se teškog reumatizma. *Predrađa* VH Očuvalo ju od operacije i smrti. *Ruma* AB Ustrajnom molitvom povratilo joj se zdravlje. *Sv. Ilija* KJ U znak zahvalnosti šaljem dar Presv. Srcu na čast. *Sv. Ivan Z.* JJ Dobro prošao na teškoj operaciji. *Semeljci* UR U teškoj bolesti zavjetovala uzoran kršć. život voditi i brzo ozdravila. *Senj* MB Zahvalni šaljemo za Svetište 25 d. jer nam je dijete potpuno ozdravilo. *Split* IG Zazvala Pr. Srce i ono vratilo zdravlje kćerki, koja je već bila na umoru. JB Zagovorom Bl. Djevice, sv. Josipa i sv. Antuna primio više milosti. *Sv. Jana* JS Uslišalo ju u velikim neprilikama gospodarstva. *Travnik* LĆ Izbavljena iz vel. teškoće. *Vimično* JK Presv. Trojstvu slava a sv. zaštitnicima hvala za mnoge pomoći. *Veliki Grđevac* MH Isprosila sestri zdravlje i više drugih milosti. *Varaždin* JT Hvala i slava Presv. Srcu i dragomu sv. Josipu, što me je izbavio iz mnogih pogibli. *Velika Gorica* MG Presv. Srce po dva puta pomoglo mužu pa zahvalni šaljemo 100 d. na dar. *Veliki Otok* FŽ Primili mnogo milosti i preporučaju se u molitvu za nove. *Virje* PM Našli se izgubljeni novci. *Voćarica* SD Uslišan u raznim potrebama šalje 20. d. na dar. *Vinkovci* MV Izbavilo ih iz teške stanbene neprilike. *West Allis* HŠ Kroz više godina pomagalo me Presv. Srce u mom teškom životu. *Zagreb* MM Hvala Ti Presv. Srce za sve! CB Hvala Presv. Srcu što mogu redovito polaziti u crkvu. BŠ Pomoglo Presv. Srce dvim prijateljskim osobama. LD Dobila stan, kakav se nije ni nadala. EV, AK, LS Zahvaljuju za razne osobne i obiteljske pomoći. AŠ Darujem Glasniku 200 d., jer sam uvijek našao utočište u Bož. Srcu. *Zavidović* IA Sačuvan od obiteljske nesreće. *Zemun* EO Šaljem 50 d. i tim izvršujem jedan dio zahvale za primljenu milost. TS Pomoglo Bož. Srce da u teškoj ženidbenoj stvari od zla nije postalo gore. —

Milodari.

Oglašujemo samo one milodare, što nam čekom i doznačnicama stižu.

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Bakar TM 10 Bosut DH 8 Botovo AM 10 Diklo MB 10 Dobrinjica I. St. 10 Filipovac RD 4 Komletinci AK 20 Lešće IK 5 Ljubljana EŽ 12·50 Mokošica IB 20 Nova Gradiška FJ 5 Novi Jankovci RD 20 Ogulin EC 88 Pakrac IŽ 5 Petrinja GJ 10 Prelog NN 5 S. Vid JG 50 Vel. Selce TH 15 Vrbnik LV 50 Zemun IG 3

Za obnovu Svetišta S. I. Andrijevci AS 20 Babina Greda RP 36 Čukovec BT 20 Draganići AM 10 Goričan MD 25 Novigrad podr. MN 100 Senj MB 25 Sibinj RK 5 Tovarnik IH 28. *Župni uredi: Presv.* Apostolski administrator Subotica 4414 Andrijevci 405·50 Brod na S. 240 Kaniška Iva 144 Lipovljani 17·25 Nova Gradiška 457 Nova Kapela 1040 Retkovci 156 Zabok 710.

Na čast Gospe Lurdske: Bizovac MP 50.

Za sv. Mise: Andrijevci AS 15 Antunovac PC 30 Bizovac RV 20 Gjurgjevac MO 15 Jelenje RR 20 Lipik LŠ 10 Omiš MB 10 Ostrožac PK 30 Trn GS 15.

Za rašir. Glasn. S. I. Andrijevci AS 5 Antunovac PC 10 Apatin AD 10. Babina Greda MČ 40 Bakar TM 10 MP 9 Banova Jaruga EJ 30 Bednja BM 20 Bitumen IO 5 Botovo AM 5 Brod n. S. JP 8 Carevdar JMŠ 50 Cirkovljan IH 5 Crkvice NJ 20 Čakovec JB 30 Čučerje MT 20 Đakovo LB 10 MB 14 MD 100 EM 10 Gjurgjevac MM 13 Gradište Gj. M 50 Jezerana IJ 10 Kamiža GM 10 Krištanovec AŽ 10 Krapina NM 50 Lonja AC 20 Maradik MA 30 Matići MŽ 10 Nova Gradiška FJ 10 Novi Sad MV 8 Novo Pračno SK 20 Oskorušno AŠ 2 Palančani MD 5 Podgajci RL 5 Retkovci AM 100 Ruma AB 50 Senj IV 8 Sikirevci MJ 15 MM 10 Split AB 3 Subotica MV 10 Šamac MO 65 Šadolovci MB 25 Varaždin gda K 25 Viljevo AK 10 Visoko 4P 5. Vukovar MŠ 25 Zemun EO 50 Zlaganje JB 2 Zvornik M pl. V 20 Žman LV 2.

Za kruh sv. Ante: Andrijevci AS 10 Ilača KL 15 Nova Gradiška FJ 5 Novi Sad NN 250 Novo Pračno SK 5 Ostrožac PK 50 Podgajci MA 5 RL 5 MT 5 Surčin VV 50.

Za misije među pog. Bakar TM 50 Bihać PS 5 Bošnjaci ID 15 Kansas City IT 16 Kaptor, žup. ur. 10 Križevci MP 8 Ostrožac PK 10 Vrbnik LV 50.

Za siročad u Leskovcu: Mostar JS 10.

Za nastradala kat. društva u Splitu. Ostrožac PK 10 Andrijaševci RV 3.

Za siročad u Leskovcu: Dol. Vidovec AL 5 Levinovac Stj. L. 10 Mala Gorica NN 25 Marinići KB 20 Split NN 35 Vojni Križ Gj. Š. 5. — *Na čast Gospe Lurdske:* Novoseljani FM 50. *Za stradajuće Ruse:* Crikvenica IB 5 Novoseljani FM 40.

Dostoj se, Gospodine, svima, koji nam dobro čine, naplatiti životom vječnim. Amen!

BRAĆI HRVATIMA U AMERICI!

Zahvaljujemo napose na darovima za Glasnik i Svetište Srca Isusova. Znademo da je i njima težak život, pa stoga i to više cijenimo njihove žrtve. Platilo im Bož. Srce pomoći i utjehom svojom!

RAZJAŠNJENJE RADI ZAHVALNICA.

Svaki mjesec nam stigne koja stotina zahvalnica Bož. Srcu za primljena dobročinstva. Jasno je, da se sve ne mogu otisnuti, jer bi same one ispunile Glasnik. Opširno oglašuju se one, koje su važnije bilo po predmetu i sigurnosti vrhunaravnog uslišenja, bilo napokon po mjestu i osobi molitelja i zahvalnika. Glasnik je sa svojih 40.000 pretplatnika duševna svojina čitavoga hrvatskoga naroda, pa uredništvo treba da računa i kad objelodanjuje zahvalnice sa svim krajevima iz kojih samo stignu.

Nepotpisane i nesigurne zahvalnice ne uvažuju se nikako, pa makar im bilo i što novca priloženo. Uredništvo ne oglašuje ničijeg imena, ali sâmo treba da znade, dakako uz obvezu tajne, s kime ima posla.

Zavjetu ili obećanju svojem zadovoljuje zahvalnik već time, što zahvalnicu uredno pošalje, a na uredništvu je, što će s njome na veću slavu Božju učiniti. Ljepše zahvalnice, osobito koje se tiču pomoći Bož. Srca u obiteljskim i duševnim potrebama, uredništvo čuva kao dragocijenu gradu za širenje pobožnosti Presv. Srca. Neka stoga svatko što točnije opiše podijeljenu mu od Gospodina milost, jer će baš time poslužiti slavi Božjoj. *Uredništvo Glasnika S. I.*

Urednik: J. Vrbanek D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

GLASNIK
SRCA ISUSOVA
IHS

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društvava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi *za god. 1924.* za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 din., za Ameriku i inozemstvo 24 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, Zagreb I. Palmotić 31.

Lipanj Božanskom Srcu Isusovu.

Braćo! Gospodin Bog nas opominje! Potresi i nesigurnost na sve strane; kod nas teško nevrijeme ugrožava sjetvu i žetvu, a sve veće trzavice u javnom životu napinju duhove.

Izmirimo se s Gospodinom, dajmo Bož. Srcu zadovoljštinu, da nađemo i sami mir! To želi Crkva postići, kad nam preporuča lipanjsku pobožnost Presv. Srcu.

U Svetištu Srca Isusova u Zagrebu bit će pobožnost svaki dan ove godine prviput i na večer u 7½ sati: kratka propovijed i blagoslov.

Blagdan Presv. Srca proslavit ćemo ove godine širom domovine, a u Svetištu napose, osobito svečano. To dolikuje Bož. Srcu Isusa Kralja našega, kome se hrvatski narod posvetio; a to odgovara i velikim potrebama, koje naš narod tište, da dademo zadovoljštinu Bož. Srcu za tolike psovke i druge uvrede i da isprosimo blagoslov obiteljima i pri gospodarstvu. U ime Apostolata Srca Isusova pozivamo sva vjerska društva, da podadu taj dan i slijedeće nedjelje, na Petrovo, što dostojniju počast Bož. Srcu, koje je objavilo: »Ja ću zavladati usprkos svih naprezanja mojih neprijatelja!« Općenite sv. Pričesti i procesije neka se drže i u zadnjem hrvatskom selu.

Napose oni muževi, koji se baš nijeste junački ponijeli kad se nijeste usudili doći na euharistijski kongres u Zagrebu i tako se ljuto osramotili, treba da to popravite i da u svečanoj procesiji na nedjelju Srca Isusova dadete čast Spasitelju. Dođite stoga što brojnije pod barjacima Srca Isusova u Zagreb.

Za *»Djevojačka društva Srca Isusova«* bit će u 3 sata govor u Svetištu, a prije toga u 2 sata vijećanje glavarica i revniteljica u kapeli kraj Svetišta. U 4 sata prisustvuju svi svečanoj procesiji, kako je već običaj svake godine. Pozivamo osobito one iz okolice Zagreba, da što brojnije prisustvuju.

Uprava Apostolata S. I.

Kod Uprave Glasnika Srca Isusova

NOVO: Život bl. Roberta kard. Bellarmina D. I.

Veliki ovaj muž daje i danas svijetli primjer ne samo osobne svetosti, nego i neumornog rada za Boga i Crkvu. To pokazuje ovaj lijepi i vrlo zanimivi životopis, što ga napisao A. Alfirević D. I., a stoji samo 5 din. i k tome poštarina.

Nov je i život Sv. Alfonsa Rodrigueza brata laika iz Družbe Isusove. Vrlo opširna knjiga a stoji samo Din 12 skupa s poštom.

Vaša najveća potreba — svećenički podmladak. Din 3. —

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 6.

Socijalno kraljevstvo Srca Isusova.

Opća nakana za lipanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Na galilejskom brdu jedanaistorica željno očekuju svog Učitelja. Još im je živo pred očima križ. Na njem su tek pred par tjedana gledali razapetu Nadu svoju s probodenim Srcem. Sad već razumiju, da je tako trebalo da bude, da Krist kroz boli dode do slave.

»Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji«. Mt. 28, 19.

Dok još oni u tim mislima, eto njega. Veličanstven je. Bez krune doduše i žezla, ali ih obilno nadomiješta svijest moći i vlasti, što mu iz lica prosjajuje. *»Videći ga pokloniše mu se«. Mt. 28, 17.* Danas je takav, jer hoće da govori o kraljevstvu Božjem i svome. Hoće da spremi vojnu i osvoji svijet. Ne radi njegove zemlje i zlata. Ta svemir je prijestolje njegovo, a zvijezde su mu dukati! Nego ima On na zemlji nešto dragocjenije: ljude, ljudska srca, — to hoće da osvoji: duše istinom nauke svoje, srca ljubavlju Srca svoga. Tko srce otvori, toga se istina prima; tko hoće da istina vlada, srca treba da osvoji. I to može samo razapeto Srce. Ono si je toga svijesno, stoga i svečano veli: *»Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji; idite dakle i naučavajte sve narode krsteći ih . . . i učite ih da obdržavaju sve što sam vam zapovjedio«.* Tko ima svu vlast nad narodom, kralj je njegov. Tko može zapovijedati svim narodima, kralj je ljudskog roda i društva. Kad dakle Isus šalje apostole, da naučavaju i obvezuju sve narode njegovim zapovi-

jedima, to ih šalje, da osnuju i prošire kraljevstvo njegovo među svim narodima, kako mu reče Otac: »*Tebi ću dati narode u baštinu i tvoje će se kraljevstvo prostirati sve do kraja svijeta*«. *Ps. 21.*

Toj su se Isusovoj vlasti Židovi nekoć oprli, dapače joj se narugali. No On, koji ju je trnovom krunom zaslužio, ima danas do 300 milijuna vjernih pristaša u kraljevstvu svome, katoličkoj Crkvi; kraljevstvo pak neprijatelja njegovih se raspršilo, a oni sami će se baš mržnjom i nećudoređem, što ga šire, spremiti u podnožje njegovo. Psalam 109. 12.

KRALJEVSTVO ISUSOVO JE DRUŠTVENO.

»*Sve je podloženo njegovoj vlasti i ništa nije izuzeto*« — veli sv. Pavao. Hebrejima 2, 8. Mogao bi dakle slobodno raspolagati i zemljom i zlatom i vojnicima. To ipak ne bi tako očitovalo njegovu Božansku veličinu, kao što je očituje u svoj njezinoj dubini nauka njegova o bratstvu među ljudima, kako je očituje u svoj njezinoj visini njegova zapovijed ljubavi.

Isus daje zakone u prvom redu za čovjeka pojedinca, za njegovu savjest, za njegovo srce. I tude je temelj njegovu kraljevstvu. No ta savjest živi u tijelu, to srce kuca u obitelji, taj pojedinac radi u društvu. — Ne može dakle biti Isus pravim gospodarom savjesti, ako nije i kralj obitelji; ne može biti vladarom vanjskih odnosa čovječjih, ako nije vladar društva ljudskoga. Nije čovjek drugi, kad se u sobi i u crkvi Bogu moli, a drugi kad trguje i zakone kroji. Istom savjesti čini jedno i drugo pa će o jednom i drugom polagati račun Isusu — Sucu svih savjesti. Ta on je dao baš za te društvene odnose najvažnije zakone svoje. Sveti Matej ih je u petom i slijedećim poglavljima tako lijepo zabilježio.

Kada dakle Crkva Isusova traži, da se u javnom životu naroda drži Isusov zakon o vjerskom odgoju mladeži, o nerazrješivosti ženidbe, o javnom bogoslužju i drugi, onda je to samo naglašivanje kraljevskoga prava Isusova.

Slobodni zidari i drugi neprijatelji Isusovi dižu se dakako proti tomu nevaljanim novinama, knjigama, predstavama, dapače i u saborima i vladama, pa nigdje ne dadu ni da se čuje ime Isusovo. Povijest ih pak sve redom sramoti kao zločince proti samoj narodnoj sreći. Glupošću i lakoumnošću onih, koji takove ljude i njihov poguban rad podržavaju, drže se sveder na kormilu mnogih država i tjeraju ljudsko društvo u propast. »To je savremeni oblik bezboštva, koje nastoji — na ogromnu štetu naroda — odstraniti svaki trag vjere i svaki utjecaj Crkve« — veli kardinal Gasparri.

Pravi poštenjaci i prijatelji naroda okupljaju se i danas još, i to sve više, u vjerska katolička društva, koja otvoreno ispovijedaju da Isus treba da vlada ne samo u srcu pojedinca, već i u javnom životu naroda.

ISUS KRALJUJE SRCEM.

Kad bi Isus vladao samo ugledom ili silom, zvali bismo njegovo vladanje samo — kraljevstvo Isusovo. On ipak voli da vlada ljubavlju, stoga i zovemo — socijalno kraljevstvo *Srca Isusova*. Ljubav je glavno oružje, kojim Isus *osvaja* podložnike, ljubav je glavni zakon, kojim njima vlada, ljubav je glavna dužnost i najveći dar, kojim mu podložnici uzvraćaju.

Prva strjelica ljubavi iz Srca njegova bilo je *utjelovljenje*, kojim nam je postao bratom, da neizrecivo ponižen radi i trpi kao koji od nas.

Druga strjelica ljubavi iz Srca njegova jest *križ*. »Kad ću biti podignut, sve ću privući k sebi«. »Sa drva gle zavlada Boga!« pjeva Crkva.

Treća strjelica jest *Hostija*, tajna vjere naše, gdje skuplja svu mudrost i moć Božansku, kako da se u ljubavi s nama sjedini.

Glavna značajka *načina*, kojim Isus vlada jest ljubav. Bosuet veli u opće o kraljevstvu, da je ono općenita moć činiti dobro podložnicima. A o kraljevstvu Isusovu veli sv. Augustin: »On je kralj da ravna duše, brani njihove vječne probitke te da privede u svoje nebesko kraljevstvo sve one, koji u njega stavište svoju vjeru, svoju nadu, svoju ljubav. Ako je dakle Sin Božji hotio biti kraljem, to nije za njega počast nego čin ljubavi k nama; to je više dokaz milosrda nego li porast moći njegove«.

Ljubav, srce jest i u *podložnika* u Isusovu kraljevstvu prva i glavna obveza. Ljubav je doduše stvar osobna, jer svaki čovjek svojim srcem ljubi. No zar ne poraste ta ljubav, kad se nađem u zajednici s drugima, koji su za Isusa oduševljeni? Zar nas plamen Srca Isusova ne obuzimlje većma, kad mu s tisućama pjevamo pjesmu, idemo na hodočašće, pratimo ga u procesiji? . . . Eto za to i jest javno, društveno štovanje Euharistije najbolji izraz počasti Isusu Kralju ljudskoga društva; ljubav euharističnom Srcu Isusovu je značajka socijalnog kraljevstva Isusova.

Socijalno kraljevstvo Srca Isusova tako je lijepa i važna istina naše sv. vjere, da dolikuje te se posebnom svetkovinom slavi. I doista je već više od 350 kardinala i biskupa podastrlo sv. Ocu papi molbu, neka bi ustanovio takovu svetkovinu. Sveti Otac je odgovorio, da će to drage volje učiniti, kada još i sam katolički puk za to pokaže veće zanimanje. Zaista bi to bila prava pučka svetkovina, kao što je i svetkovina Srca Isusova: bila bi prosvjed proti svakom nasilju i ugnjetavanju; bila bi opomena iscrpljivačima, da je opće dobro naroda i sirotinje nad svakim osobnim dobrom.

Hrvatski narod odabrao si je u više prigoda, a napose na euharistijskom kongresu u Zagrebu ovo Bož. Srce svojim Kraljem pa nam je sad sveta dužnost, da uznastojimo ne samo tijekom mjeseca lipnja, nego da nam to bude i životna zadaća, da *čestom svetom pričešću* zavlada zaista Isus u srcu našem; da *posvetom obitelji* i vježbama, što su s tim spojene zavlada Isus obiteljskim životom našim; da proslavom *tisućgodišnjice hrvatskoga kraljevstva u katoličkom duhu* Srce Isusovo zavlada javnim životom našeg naroda. S time spojene molitve, žrtve, zadovoljštine, pouke, darovi a nada sve kršćanski život — sve zajedno bit će snažan narodni vapaj: »Dođi k nama kraljevstvo Tvoje!« *J. Vrbanek D. I.*

„Srce Isusovo — spasenje naše". Najpotpuniji hrvatski molitvenik s opširnom poukom o pobožnosti Presv. Srcu, pjesmaricom i mnogim lijepim slikama. Jednostavan platneni uvez 20 d.; platno i zlatorez 25 d.; u kožu vezan sa zlatorezom 60 d.

Dva predloga za tisućgodišnjicu.

»Obnovimo lijepe narodne običaje!« pozivlje u br. 4. Glasnika čestiti seljak Čubanec. Ta Ti vrijedi vrijedni Posavče! »Kršćanskom vjerom jačani izvojevali su i sačuvali naši djedovi samostalnost svoju«. »Spomen tih djedova treba da ojača vjeru našu«. »Vidimo, da bez starog kršćanskog poštenja nema sreće ni u obiteljima«. Tri riječi, tri bisera. Ajde, da ih još malo osvijetlimo, neka im se sjaj u sto boja prelijeva »Lijepom našom domovinom« i još ljepšim hrvatskim dušama.

1. Nekad je bila jutarnja i večernja molitva, i to cijele družine skupa, naš lijepi narodni običaj. Kad zajedno grabimo iz zdjele i hambara, dižimo i ruke zajedno k velikom zajedničkom Gospodaru.

2. Nekad je bio »Hvalen budi Jezuš Kristuš!« naš pravi narodni običaj, kojemu se odgovaralo sa »Na sve veke budi hvalen!« Prihvatimo mi opet ovaj pozdrav mjesto onog praznog: »Sluga!«, pa makar i pokoran ili nikakav. Za naš »Hvaljen Isus!« dobijemo još k tomu 50 dana oprosta od kaštiga, što ih drugim bedastoćama zaslužimo.

3. Nekad je bio naš pravi narodni običaj napuniti crkve svaku nedelju i svetak, pa ako su bile pretijesne zidali smo nove veće, a nije se radi toga kod kuće ostajalo. Napunimo ih opet i zapjevajmo da se do neba čuje ili barem iz župe u župu: »Ja verujem v Boga, Oca svemožnoga! . . .

Još bi i dalje nabrojio nekoje takove prave narodne običaje, ali ako i ove obnovimo drugi će sami po sebi doći: One naše stare krasne procesije, blagoslovi polja, hrane, blaga, cvijeća . . . Kad to obnovimo nestat će zli običaji sami od sebe, a čistoća jezika i srca, pa mir i zadovoljstvo obiteljsko bit će i opet značajka cijelog našeg hrvatskog naroda, kako je i nekada bila.

Karlo Gruičić.

Dajmo zadovoljštinu za narodne grijehe! Ovako pozivlje odbor katolika grada Varaždina, koji se udružili, da baš u katoličkom duhu proslave tisućgodišnjicu.

Sigurno je, da si je naš hrvatski narod pred Bogom navukao kaznu grdnim grijesima psovkom i ostalima; a vjerojatno je, da je naša pocijepanost osobito među vođama našeg javnog života, kazna Božja za ubojstvo plemenitog našeg kralja Zvonimira, kako je to lijepo razložio veliki sin hrvatskoga naroda kanonik Stepinac.

Takovi se grdni grijesi ne opraštaju bez pomirbe, bez zadovoljštine sa strane samog naroda.

Naša zadovoljština je Raspeti na oltaru. Raspeti u sv. Misi, Raspeti u našem srcu po sv. Pričesti.

Združimo se dakle s Njime svi kao narod u klanjanju, sv. Misama i Pričestima na prvi petak onoga mjeseca, kad će se slaviti tisućgodišnjica.

Koliki djedovi, oci i rođaci naši trpe u čistilu još sada radi narodnih grijeha. Jedan dan ovakove svečane zadovoljštine može da ih na milijune prenese u nebo, pa eto slavlja tisućgodišnjice i u nebu kod ublaženoga Oca nebeskoga i usred milijuna blaženih starih Hrvata.

Mislimo, braćo Hrvati, na ovo i molimo se da uspije; razgovorimo se o tom međusobno i s našim svećenicima, a naš odbor je stvar iznio i pred naše biskupe, da nas oni u tom vode.

Ivo Zabavnik, tajnik. *Franjo Novak, predsjednik.*

Sv. Ivan Franjo Regis D. I.

Mjesečni zaštitnik 16. lipnja.

Već kao dijete bio je ovaj sveti redovnik vrlo odan djelima pobožnosti, kao duhovnom štivu i molitvi, te bi često primio sv. sakramente, premda mu se zbog toga drugovi rugali. Kad se u nekom zavodu uzgajao, javio je jedan njegov vršnjak poglavaru, da Franjo često noću ustaje, a nitko nezna, kamo on ide.

No otac rektor odvrati tužitelju: »Ali ja znam, da ide po noći u kapelicu pokloniti se Isusu u presv. Sakramentu. Pustite ga u miru; ja barem slutim, da ćemo od njega danas sutra imati novog sveca«.

Kad je Franjo u francuskom gradu Tulusi stupio u novicijat Družbe Isusove, ni jedan od njegovih sunovaka nije mogao u njem otkriti koju pogrješku, ali za to mnogo primjera poniznosti, poslušnosti, mržnje proti sebi, u koje se oni mogli ugledati Dok je bio u gimnazijskim školama učiteljem nije mladi svetac mirovao, dok nije od svih učenika što ih je imao, učinio revne sluge Božje.

Sv. Ivan Franjo Regis D. I.

No glavno polje njegove djelatnosti, otkad je postao svećenikom, bile su seoske misije. Tamo u savojskim Alpama, gdje je onda živio narod surov i zapušten i od susjedne Švicarske donekle okužen kalvinskom bludnjom, tamo je bilo polje djelatnosti našeg misijonara. Od jednog sela verao bi se u drugo i to većinom u zimsko doba. Kasno na večer krenuo bi obično na put, jer prije nije mogao svršiti silnog posla u ispovjedaonici. Kod takvih noćnih putovanja došao bi često u najveću pogibelj ne samo stoga, što po mraku, snijegu i vjetru nije mogao više razlikovati, gdje je put i gdje je ponor, nego i zato, jer je bilo po svim šumama naokolo mnogo vukova, koji bi po noći užasno zavijali.

Kod svojih misija ispovijedao bi često do jednog sata iza podne, te je onda istom sv. misu rekao po povlastici, koju su onda misijonari imali. Međutim je još jednom ili dva puta prije podne propovijedao i to s takvom žestinom, da je od napora i obnemogao, te su ga morali onesviještena

odnijeti u župni dvor.

I ljeti, kad je kod kuće bio u kolegiju, što ga je Družba Isusova imala u gradu Anency-u, morao mu je kućni starješina često poručiti, neka bi iz ispovjedaonice došao na objed; jer bi u revnosti svojoj posve zaboravio na tjelesne svoje potrebe. On bi samo prosta jela izabrao i to vrlo malo, samo da od glada ne umre, a vina ne bi nikada pio.

Na ništa nije sv. Franjo više mrzio nego na grijeh. Ako je slučajno na cesti čuo, kako bi tko opsovao Boga, odmah bi ga opomenuo te izružio. Nije li to koristilo, znao je i druga sredstva upotrijebiti. Tako je jednom nekoj ženi, kad je klela, posudu blata u grda usta izlio na veliku zadovoljštinu svjetine.

Drugi put je u propovijedi oštro pokarao raskalašeni život momaka. Tad odluči nekoliko njih patru se osvetiti. Dodu dakle toljagama i bodežima oboružani do vrata kolegija, te pozovu oca Regisa. Ovaj misleći, da se radi o ispovijedi, poruči im, neka ga samo čekaju u crkvi, da će on odmah doći, No, kad on posve prijazno dođe u crkvu, razoružao je one zločince samom svetom pojavom svojm, da su mu priznali svoju opaku namjeru te ga molili za oproštenje. No svetac im naredi za pokoru, da sutradan dođu na veliku ispovijed. I dvojica njih se zaista odazvala. Često je bio za njega i inače bodež pripravan ili puška naperena, no Božja je providnost vazda odvratila pogibelj od njega.

Rado je sv. Franjo Regis išao u bolnice pohađati bolesnike; nijesu mu se grustile ni najružnije bolesti. Često bi zavirio i u tamnice, te je jadnike zagovarao kod sudaca ili je po gradu sakupljao za njih novaca, da bi mogli otplatiti svoje dugove. Imao je i čitavu zbirku starih košulja, haljina i cipela, što je nazvao svoje blago, te ih je dao potrebnim. A kad ga nije bilo kod kuće, imao je svojeg zamjenika u djelima milosrđa.

Jednoć se vrati naglo pred Božić iz misije te reče, da se mora pripraviti za smrt. Obavi kroz tri dana duhovne vježbe te učini veliku ispovijed, a iza toga se odmah vrati natrag na svoj sv. posao u planinsko selo. No putem se prehladio i dobio upalu pluća. Ipak nije cijeli badnjak ostavio ispovjedaonice. Na Božić je šest puta propovijedao, dok mu bol porebrice nije više dala govoriti. Sad se vratio u župni stan te je sjedeći kod peći još dalje nastavio ispovijedati. Kad su svi gotovi bili, onda istom legne u krevet te umrije na staru godinu 1640. imajući istom 44 godine.

Vidi se i kod sv. Franje Regisa ono staro iskustvo: Kako čovjek živi, tako i umire. On je živio u neprestanim djelima duhovnog i tjelesnog milosrđa, te je ovako i umro kao žrtva ljubavi prama neumrlim dušama. A mi? Šta mi radimo? Kako mi živimo? *Fr. Hamerl D. I.*

Iz hrvatskog Svetišta Srca Isusova.

Godine 1923. podijeljeno je u hrvatskom narodnom Svetištu Presvetoga Srca više od *150.000 sv. pričesti.* Najveći dio od toga primili su oni sretnici, koji su razumjeli glas Božanskog Domaćina: »Tko blaguje ovaj hljeb, živjet će zauvijek« — Ivan 6, 59. — te su čestom i dnevnom sv. pričešću veselili Bož. Srce, a krijepili sebe, da mogu usred velegradske pokvarenosti neokaljano živjeti.

Od tjedna u tjedan dolazi ipak sve *više ljudi izvana* bilo da se ovdje u tišini s Bogom izmire i iscijele duševne rane, kojima su uzalud drugdje lijeka tražili; bilo da žarom Bož. Srca svoje molitve ražare i milost sebi i obitelji isprose.

Nije čudo, da je onda i prošnja za *obnovu Svetišta* našla širom hrvatskog doma mnogo razumijevanja, pa se do sada u tu svrhu sakupila prilična svota. Ovo ipak još ne dostaje za doličnu i cijelu obnovu. Nešto se već učinilo za poljepšanje rasvjete velikog žrtvenika.

Ova rasvjeta osobito je milo djelovala na srca prigodom *svečane trodnevnice u čast bl. Terezije od Malenog Isusa*, što se obavila dne 25., 26. i 27. travnja za svećenički pomladak. U Zagrebu nastanjeni Francuzi, sa svojim g. konzulom, dobrim katolikom na čelu, dali su 500 dinara samo za cvijeće, kojim se okitio oltar i slika njihove slavne zemljakinje. Gospojinske se opet kongregacije natjecale ukusom i trudom, kako će Svetište za ovu i druge svečanosti što ljepše ukrasiti. Preuzvišeni g. nadbiskup Dr. A. Bauer služio je dne 27. u 9 s. svečanu sv. Misu, a presv. biskup Dr. Premuš i apost. protonotar M. Strahinščak dali su nalzmjence večernji blagoslov. Iz srdačnog pljeva čistih grla zagrebačkih seminaraca izvijao se k nebu vapaj: Isuse, uzdrži nas, umnoži nas! . . .

Drugu takovu slavu doživjelo je Svetište opet sa spomenom proglašenja blaženim Roberta kardinala Bellarmina iz Družbe Isusove. Zaslužan je ovaj blaženik za svu Crkvu, a i za hrvatski narod je imao velike osnove i želje, kad je našim Unijatima u Rimu posvetio prvoga biskupa — vladiku. Kako je bio profesor gregorijanskog sveučilišta, držali su mu u čast redom u trodnevnici 9., 10. i 11. svibnja govore bivši naši slušatelji na tom sveučilištu u Rimu: A. Alfirević D. I., Dr. S. Bakšić i Dr. J. Lončarić, a preuzvišeni g. nadbiskup opet je dao prvi blagoslov. Krasno nakićeno Svetište privuklo je i Bogu bliže diglo tisuće srdaca, koja se skupa s Družbom Isusovom radovala proslavi jednog od najvećih njezinih članova. Trodnevnica je bila namijenjena za ljubav hrvatskog naroda svetoj rimokatoličkoj Crkvi.

Pred Cvijetnicu držali se 6 dana u Svetištu prvi put *govori za muški svijet* na večer u 8 sati. Kraj sveg ružnog vremena došlo je svaku večer 500 i više muževa te čitav sat provelo u pobožnosti. Utješan i ujedno uznosit je bio prizor zajedničke sv. pričesti muževa na Cvijetnicu, kad se u 7 s. nakon kratkog govora dostojanstvenim mirom i svetom sabranošću okrijepilo nebeskom Hranom više od 500 samih muževa i mladića. Od milosti Bož. Srca se ufamo da će to biti u nas jaka klica »Apostolata muževa«, koji u Njemačkoj na primjer ima organiziranih preko pol milijuna muževa. U tu će se svrhu i držati od sada svake subote pred prvu nedjelju na večer u 7½ sati govori samo za muški svijet.

Proti carstvu pakla.

U mjesecu Presv. Srca Isusova, u dane, kada klasje na plodnim poljanama žuti i zrije, zakucat će Crkva na naša katolička srca, da se molitvom i kojim darom sjetimo dobre katoličke štampe. Na blagdan sv. Petra i Pavla, koji su Kristovom naukom pobijedili najjače pogansko rimsko carstvo, slavimo mi katolici i naš Dan katoličke štampe, koja ima u današnje poškvareno vrijeme da nadvlada najjaču sadašnju poganske vlasti: bezvjersku štampu. Nitko danas ne ruje proti Bogu i katoličkoj vjeri toliko kao bezvjerske novine i knjige, koje šire u dušama ljudskim na cijelom svijetu pravo carstvo pakla. Protivnici su Božji skupili i skupljaju svu silu novaca, kojima pomažu i šire svoju bezvjersku štampu. Ne smijemo ni mi katolici ostati skrštenh ruku i nehajni za svoju katoličku štampu, koja nas i našu svetu vjeru najviše brani od bezvjerskog rovarenja. Zato znajte, da ćemo pravu svoju ljubav prema Crkvi i vjeri pokazati najljepše tim, ako što više darova damo i skupimo za katoličku štampu. A k tome pridružimo i koju molitvicu Presvetome Srcu Isusovu za napredak katoličke štampe u našoj hrvatskoj domovini!

Uzorna štovateljica Presv. S. I. na prijestolju.

24. siječnja ove godine umrla je na gradiću majčinu Hohenburgu u Bavarskoj bivša velevojvotkinja luksemburška Marija Adelheida u dobi od jedva 30 godina. O njezinoj odličnoj pobožnosti prema Presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj govorio je već Glasnik prije nekoliko godina, kad je posvetila svoju državicu Presv. Srcu. Sada eto nekoliko pobudnih crtica iz života pokojne kneginje. Papa je Benedikt XV. koncem rata čestitao Luksemburžanima, što imaju tako pobožnu vladaricu, koja je svojim molitvama i žrtvama isprosila od Boga, te je njihova neutralna zemljica usred zaraćenih naroda i usred toliko pogibelji ipak očuvana bila od ratnih strahota i drugih zala. Marija Adelheida rodila se 14. lipnja 1894. na luksemburškom gradiću Bergu kao prvorođena kći Vilima Nasovskoga i pobožne kneginje Marije Ane iz kuće Braganza-Bourbon-Parma. Vrsna ova udovica, koja je iza smrti svoga muža Vilima u ime maloljetne prvorođene Marije Adelheide kao regentica vladala zemljicom od 260.000 katoličkih žitelja, divnim je primjerima svojim uzgojila svih šest kćeri svojih u skroz katoličkom duhu. Obično se među pukom sa svojom djecom u crkvi pričešćivala. Uzgoj djece njezine bijaše posve euharistijski. Osobito je prijestolonasljednica Marija Adelheida već kao malo dijete od svoje kreposne majke naučila dvostruku nježnu ljubav prema Euharistiji, koju je svaki dan primala, i ljubav prema bolesnicima i siromasima kao plod euharistijske ljubavi. Kad je Marija Adelheida g. 1912. proglašena bila punoljetnom te stupila na čelo vladi, još je više zasjao kao na svijećnjaku svijetli primjer pobožnosti njezine. Presveto Srce Isusovo, čiju je sliku mlada velevojvotkinja vazda imala na svom pisaćem stolu, bijaše sve milje i omilje njezino. Obnovila je stare katoličke tradicije luksemburške vlade. Već prije 250 godina luksemburška vlada bijaše zajedno s pukom odabrala Gospu pod naslovom »utješiteljice žalosnih« kao glavnu zaštitnicu zemlje i njoj u čast se obvezala na svečanu proslavu posebne zavjetne osmine svake godine sa zaključnom procesijom na koncu. Ta se osmina i sada još slavi svake godine od četvrte do pete nedjelje po Uskrsu osobitim zavjetnim obredima, odobrenim od Rima, uz sudjelovanje svega naroda, koji kroz tu osminu sa svih strana zemlje u 160 do 200 raznih procesija hrli zavjetnoj slici »Utješiteljice žalosnih«, ukrašenoj brojnim zavjetnim darovima u tamošnjoj katedrali.

Marija Adelheida opet je na čelu svoje vlade kod svečane zaključne procesije s krunicom u ruci išla za presvetim sakramentom, kao što je i privatno svake godine prisustvovala svim crkvenim svečanostima.

Nadošao je god. 1914. svjetski rat sa svojim grozotama i velikim pogibeljima za neutralnost i neovisnost male zemlje, koja se sama nije mogla oružjem obraniti. Kad su njemačke čete silom zaposjele ne samo sve željeznice luksemburške nego i glavni grad te prolazile kroz neutralnu zemlju na belgijsko tlo, velevojvotkinja je svečano i ponovno prosvjedovala protiv toga nasilja. Postigla je barem odštetu za svoje podanike i konačno priznanje nutralnosti i neovisnosti zemlje u Versailleskom miru, premda Londonski pakt od g. 1915. bijaše već odredio raskomadanje luksemburškog područja.

Diljem rata Marija je Adelheida primala jednaki broj ranjenika iz obih zaraćenih tabora te ih je sama dvorila i njegovala sa svojim sestrama i dvorankama. Mnogim ratnim zarobljenicima i osuđenicima iz Belgije i Francuske isprosila je osim toga slobodu i pomilovanje. »Anđeo ljubavi!« općenito su je nazivali.

Ali i vatra svakojakih kušnja imala je prokušati njezinu zlatnu dušu. Blok udruženih slobodnozidarskih liberalaca i socijalista prijekim je okom gledao na katoličku vladaricu. Pa kao što je protiv biskupa Koppes-a poradi školskog zakona započeo kulturni boj, tako se također pod konac rata poslužio preokretom ratne sreće, da svoju nesebičnu i strogo neutralnu velevojvotkinju okleveće kao tobožnju prijateljicu Prusa. Proglašenjem narodnog suvereniteta i novog izbornog zakona sa općenitim pravom glasa, mislio je blok protukatolički, da će ujedno posve srušiti katoličku dinastiju. Proglasio je dapače i republiku 12. januara 1919. Ali je taj nezakoniti pothvat liberalno-socijalistički kukavno propao. Narodni plebiscit sa 4/5 svih glasova zanosno se izjavi za monarkiju i za dosadanju dinastiju.

Nesebična i od katoličke većine naroda silno obljubljena velevojvotkinja Marija Adelheida, koju nelojalni i nekatolički elementi bijahu ocrnili kod francuskih i belgijskih vlastodržaca, miru i neovisnosti zemlje za volju odreče se 14. januara 1919. u prilog svoje sestre Charlottе prijestolja, te slijedeće godine stupi u samostan strogih Karmelićanski u Modeni. No slabo zdravlje njezino ne bijaše doraslo takovoj redovničkoj strogosti. Kraj svega toga kušala je plemenita princeskinja, ne bi li ipak mogla u samostanu proživjeti svoje ostale dane kod »malih sestara siromaha« (Petites soeurs des pauvres) u Rimu. No i ovdje rimsko podneblje i neobični joj način života južnjačkoga tako je zlo djelovao na njezino zdravlje, te se domala morala povući natrag svojoj dobroj majci Mariji Ani u Hohenburg. Tu je odsada živjela u vježbama pobožnosti i ljubavi bližnjega, dvoreći bolesnike u okolici i učeći praktično liječništvo, koliko joj je slabo zdravlje dopustilo, dok koncem novembra 1923. ne oboli teško od tifusa i žute bolesti. Dodajmo još ove potankosti, što ih pripovijeda katolički dnevnik »Luxemburger Wort«: »Velevojvotkinja Marija Adelheida živjela je na Hohenburgu kao u samostanu. Svega se odrekla, poklonivši i same haljine svoje siromasima. Tužila se samo na to, što joj majka prečesto nove haljine nabavlja. Divnom je postojanošću podnašala svoju dugu i tešku bolest. Nikad joj se nije izmakla koja tužba. Kraj postojane jake vrućice nije nikad iskala, da se napije, i zahvalna je bila na svakoj usluzi. Na večer obično bi pitala časnu sestru podvornicu ili svoju majku: »Smijem li večeras biti mirna? Zar nisam uvrijedila Boga kojim činom nestrpljivosti?« — Nekoliko dana prije svoje smrti zamoli majku ovako: »Majko, vazda sam te poslušala i vršila tvoju volju; dopusti mi sada da umrem«. Majka odgovori: »Ako Bog tako hoće, neka bude sveta volja njegova!« — Na to će bolesnica: »Meni na zemlji nije ništa uspjelo. Stoga hoću da je ostavim.

U četvrtak na dan svoje smrti (24. I.) velevojvotkinja Marija Adelheida još je zadnji put rano primila sv. pričest. Kad je po tom vidjela svoju majku i rođene sestre, gdje suznim očima stoje oko kreveta, reče im: »Majko, sestre, nemojte se žalostiti, nego se veselite sa mnom!« To je bila njezina zadnja riječ, prije nego je izgubila svijest. Papa ju je Benedikt XV. pravom nazvao gromobranom naroda. *I. P. Bock.*

Najveći kip u slavu Isusa Otkupitelja.

Domala podignut će se orijaški kip Spasitelja na Corcoradu, brijegu s kojega se širi pogled na krasni zaljev Ria de Janeiro, glavnoga grada velike Brazilije. Taj je brijeg visok do 700 metara i kad se promatra s njeke strane prikazuje se kao piramida odsječena na vrhu, tim izgleda kao ogromno podnožje: tu će se dakle podignuti orijaški spomenik. Kipar Heiter da Silva Costa, kojemu je povjerena gradnja, bio je u Italiji, da razgleda razne spomenike; pa kad je u Areni vidio ogroman kip sv. Karla Borromeo (23 metra), zamisli, da tako šta podigne na Corcovadu.

Kip Isusa Spasitelja bit će visok 35 metara, to jest za jedan metar viši od kipa slobode u Njujorku: samo će podnožje biti niže; to jest samo 12 metara, jer za podnožje služi sam brijeg; dok »Sloboda« koja se diže na moru trebala je podnožje primjereno visini kipa.

Spasitelj će biti predočen s uspravnom glavom sa pogledom k nebu; lijevom rukom grli križ, dok u desnoj drži kruglju, zemlju, koju je otkupio. Kamenito će podnožje biti u sirskom stilu, znak staroga zavjeta. A kip će biti sastavljen od bakrenih ploča pridržanih iznutra jednim željeznim tornjem upravo kao što »Sloboda« u Njujorku i sv. Karlo u Areni.

Oduševljenje je brazilskog naroda veliko pa mnogo žrtvuju, da poput Magdalene iskažu počast Spasitelju.

A kako stoji s našim spomenicima Bož. Srcu, s našim Raspelima po raskršćima? . . . S našim narodnim spomenikom o tisućgodišnjici? . . .

Majka.

U jednoj tihoj samoći stubičke župe stoji bijedna mala kućica. Izvana vidiš, da u njoj vlada siromaštvo, nevolja. Sunce je zalazeći umiva svojim svijetlim zrakama a ne sluti, kolika je žalost u toj kući. Na smrtnom odru leži majka, dobra majka. Oko odra se okupilo devetero dječice sa bolnim pogledom i upalim suznim očicama. Oca nemaju, jer ga već krije grobni humak, pokopaše ga prije mjesec dana. Prava siročad, pravi bijednici. Dođe svećenik, da sprovede majku na vječni počinak. Zapjeva tužni psalam — »Miserere« — i htio da korakne i da žalosnu povorku povede prema groblju. Najstarija kćerka uhvati ga za ruku te rekne: »Nemojte nam voditi majke, ostavite je makar i mrtvu u domu našem. Što ćemo nejaki bez majke«. Svećeniku kanu suze niz lice i bez riječi primi dvoje djece za ruku te pođe naprijed. Cijelim je putem slušao bolni plač nevine dječice. Lijes bi pušten u grob, a na tvrdoj smrznutoj zemlji klečala djeca i molila Oče naš. Rastanak je bio nadasve težak. Pustiti majku u grobu i otići bila je najteža pomisao. Tu žalost i bol razumjeti je lako. Svećenik i djeca vračaju se nakon dulje stanke. Mučeći idu prema maloj seoskoj kapelici, čije je zvono još uvijek navještalo tužni sprovod. Sam svećenik zapali svijeće pred malenim oltarom te se pomoli za pokoj pokojnice. Svršivši molitvu reče: »Draga dječice. Izgubiste svoju milu majku, koju ste tako ljubila. A imali ste i zašto. Ona vas je budila i zvala na molitvu na molitvu; ona vas je umivala, odijevala, hranila i cjelivala. Tko će vas sada voditi u ovu malu kapelicu, u kojoj se ona rado molila?

Ima ipak još jedna majka, koja vas ljubi i koja na vas misli. To vam je nebeska Majka. Majka svih tužnih, kojoj vas ja sada preporučam. Ta vas Majka ne će nikada ostaviti, ona nikada ne umire« . . .

Djeca odu plačući iz crkve, ali ne zaboraviše riječi svećenika. Preporučuju se često Majci nebeskoj, služe joj i stoje pod njezinom zaštitom. Ne bismo li i mi služili Majci nebeskoj? *Ignacije Keretić.*

Zvona opet zvone!

Turopoljac iz Velike Gorice.

Plakale su pod konac rata tolike obitelji svaka za svojim milim: plakale su i čitave župe za svojim milim — zvonovima. Budila su nas, opominjala su nas, plakala su s nama, veselila se s nama; bila su nam često jedina propovijed, jedina glazba. Pa tko ne bi za njima bio plakao, kad ih onako sramotno izručivali i otimali, da se framazunski kapitaliste njima obogate.

Mislili su, da će i glas vjere naše umuknuti s njima. Zamuknuo je u nekima doista. No plemenština srca još se nije zatrla. Kao iz zemlje niču opet zvona iz darežljivih srdaca, uspinju se na brežuljke i tornjeve i javljaju svijetu, da stari Bog još živi i da mu slava zrakom i dušama titra. Sama ljubljanska ljevaona slila je zadnjih pet godina 974 zvona u ukupnoj težini od 323,973 kgr. Uzme li se da je kgr. poprečno plaćen sa 70 d, to iznosi 22,678.110 din. Za zagrebačku tvornicu saznajem, da je poslije rata slila 630 zvona u ukupnoj težini od 130.000 kgr., što opet iznosi 9,100.000 din. Uzme li se u obzir, da su preko polovicu svote u ljubljanskoj tvornici, a gotovo cijelu u zagrebačkoj doprinijeli hrvatski katolici iz svih krajeva, a k tome još nabavljali i od drugih trgovina (Berndorfska, »Metallum«, Jesenice i t. d.) može se mirno reći, da je hrvatski narod doprinio zadnjih godina za svoja zvona preko 30 milijuna dinara. Ta požrtvovnost znači vjeru, znači živu vjeru.

Novi oltar sv. Petra s kipovima Srca Isusova i Mar. u Čađavici, Podravina.

I središte našeg Turopolja, naša Velika Gorica dobila je 6. travnja opet milogiasna zvona. Tri su u ukupnoj težini od 1211 kgr., a sa četvrtim starim, lijevanim g. 1646. tako su skladno udešena, da mogu u duru i molu zvoniti. Stoje nas 120.000 dinara, što su uz veledušnu pomoć naše plemenite općine sve sabrali župljani i prijatlji pod zauzetim vodstvom g. N. Hribara.

Na samu Cvjetnicu došao nam ih je posvetiti sam preuzv. g. nadpastir Dr. A. Bauer, kojega je svečano dočekao i ispratio banderij i sva naša mjesna društva i oblasti. Iza sjajne propovijedi pod vedrim nebom posvetio ih je; a sv. Misu je pjevao preč. kanonik Knežić. Naše omladinsko društvo »Turopoljac« skladno je pri tom pjevalo.

Kad se sjećamo ove slave i duhom gledamo, kako to isto proživljuju stotine župa širom domovine zahvalnošću nam se pune grudi i ponosom. Zahvalnošću Višnjemu, koji gibље milošću srca, da idu stazom otaca; ponosom, da je naš narod duhom tako samostalan, te si ne da sjaj vjere potamniti ničijim mutežem.

O! zvonite zvona i navještajte ovo od pokoljenja do pokoljenja, da je »Milosrđe Gospodnje od roda na rod onima, koji ga se boje!«

Bogati i siromasi.

Proljetno sunašce obasjalo mi sobu. Pristupim k prozoru da ga otvorim. Putem prolazi starac Ličanin. Opazi me. Pristupi bliže. »Darujte, gospo, siromaku pogorelcu, izgorih ja izgori skoro čitavo selo«. — Mašim se u džep i pružim mu, popativši darak sa nekoliko milih riječi. »Gospo, gladan sam. Bi li mi mogli dati štogod zagristi?« Starče dragi, nemam ništa, nego evo komad kruha. Zahvalno me pogleda svojim milim plavim očima, a onda sjedne na kamen pod prozorom, i jedući slasno darovani krušac, poče da pripovijeda. »Božja ste Vi duša, Bog Vas blagoslovio! Koliko sam kuća danas prošao, pa ništa od nikoga ne dobih. A eto prošao sam i cijelu Sloveniju. Tak dobra, tako čestita naroda, kao što su oni, nema valjda pod suncem Božjim! Svatko se smiluje siromahu, svatko ga rado primi. A kako su istom pobožni! Tu se svaki dan i jutrom i večerom svi ukućani zajedno Bogu mole, a isto i prije i poslije jela. I u crkvu svi idu. O takvoga naroda Bog ne ostavlja!«

Kako će to biti lijepo starče, rekoh, kad će i naš hrvatski narod biti sav takav? Dugo se zagledao u mene i — uzdahnuo . . .

*

Čim smo dočule, da naše vrijedne i toliko zaslužne Sestre Milosrdnice namjeravaju proslaviti 75 godišnjicu svojih škola, skupismo se mnoge bivše njihove učenice na dogovor, kako da im pomognemo poljepšati dragu njima i nama crkvu. Uzmem i ja jedan sabirni arak. Puna najljepših nada, pođem bogatijim dijelom grada. Sami ljetnikovci i palače bogataša. Uspinjem se prekrasnim stubištem. Zazvonim. — Eto mrzovoljna poslužnika ili nacifrane sobarice. »Milostiva još spava« — ili — »Baš su sada kod nje posjeti« i t. d. Zatvore vrata pred nosom.

Za crkvu! Ah Bože moj! i puste me čekati četvrt sata pred vratima, da mi onda nevoljko utisnu u ruku 5 D. pa i manje — osim dvije, tri časne iznimke.

Umorna vraćam se jedan, dva, tri dana kući i mislim: »Zaista, prije će uže kroz iglu proći, nego bogataš u nebo doći!«

* *

Već se sumrak hvatao kad sam dovršila u bogataškoj četvrti. Opazim još jednu kuću na lijevo. Bi li unišla? Ne bi li? Pa pokušat ću! Pozvonim.

Na vratima osvanu, po viđenju poznata, majka mnogobrojne dječice. Lecnem se. — Oprostite, draga gospođo, dolazim radi toga i toga — ali kad znam, da imate mnogobrojnu dječicu . . . O ništa zato, ništa, izvolite samo unutra, ja ću također doprinijeti svoj darak« — milo mi odgovara od posla izmučena žena. Stupim u sobu. Siromaštvo. Krevet do kreveta — po sredini dugačak stol. Majka je baš porazdijelila užinu. Dječica kao ljestvice, jedno drugom do uha. Ima ih 9 ili 10 živih! Upustim se s djecom u razgovor, dok mi majka iz druge sobe ne donese 10 D! Ja se snebivam! Gospođo draga — kraj tolike Vaše djece!

»Uzmite samo, ja svaki mjesec također kupujem svijeće Majci Božjoj« — milo mi odgovara. Suze mi orosiše oči, zahvalim se i zaželim joj Božji blagoslov.

Ganuta vraćala sam se kući. Tu večer nisam mogla dugo da zaspim.

Bože, — siromašnih je kraljevstvo Tvoje!

*

Opet krasno stubište, prekrasno starinsko pokućstvo. Vlasnica je kuće bogata udovica. Po djevojci zamolim dar za crkvu. — Vraća se. — »Milostiva neda ništa!« . . . Uzdahnem. Sobarica i kuharica razumjele uzdah. »Čekajte gospođo čas!« I otrče u svoju sobu. Svaka nosi nešto sitniša. »Evo barem ovo od nas, da imamo dale bi više!«

I opet: »»O Bože — sirotâ je kraljevstvo Tvoje!« . . .

M. M. supruga pukovnika.

Moj raj.

Svud bujna zelen i ruža kras,
Dragulja blist
I alem čist
I drhtav svijeća plam —
Sve resi danas Božji hram.

Al ima draže od svih čara,
Što bljednu dušu srećnu stvara...
O milija od zelen-hvoja
I krasnija od ružin-boja,
I sjajnija od svih dragulja
I slađa nego poj slavulja,
Od drhtavoga žarča plama
I silnija od Božjeg hrama
I čarnija od svijeta cijela
Ta hostija je mala, bijela!

Il sunce sije,
Il led me bije,
S Euharistije
To žiće sve mi je
Čarovit maj,
Na zemlji s nje mi mali raj!

Tonica Tomljenović Senj.

Podizanje.

Zvoni.
Tananim glasom zvonce nam zbori,
Plamenom svijeća svjetlijim gori.
S orgulja tiša molba romoni.
Sa malim zvonom,
U svakoj duši,
U svakom srcu
Sve ljepše, tiše, skladnije zvoni.

Tiho.
Jasni sa zvonca zamroše zvuci.
Svećenik diže uvis u ruci
Prozirnu tanku Hostiju bijelu.
A mnoštvo kleči,
Prignute glave,
Skrušena srca
Klanja se svetom Božjemu tijelu.

Muk je.
Al' u dnu srca šapće se samo
Onome, koji sade sad amo,
Koj samo daje, ništa ne prima;
A svatko ište,
I svatko treba,
Skupa svi vape,
Jer svatko nešta na srcu ima.

Gladni
Mole za hranu svagdanjeg kruha.
Goli i bosi trebaju ruha;
Ranjena duša sada se cijeli.
Krjeposti slaze,
Umiru grijesi,
Mnoštvo je sretno;
Isus sad svima milosti dijeli.

Ljerka.

Prijatelju samouku uraru.

Razjašnjuje M. Rihtarić.

Čini mi se, da ste Vi prijatelju dobrano zadojeni idejama socijalističkim i komunističkim. Vi odgovarate sami sebi:»Ne, nije Bog prokleo zemlju. Da je zemlja prokleta, ne bi rodila žito, raž, kukuruz, pirinač, lemune, grožđe, voće i t. d«. »Naprotiv je Bog zemlju blagoslovio, i ljude i zemlju. To i dolikuje Ocu nebeskomu. Sva priroda i sve njezine krasote, sva bogatstva njezina u rudama i mineralijama, sve šume, mora, rijeke, cvijeće, životinje i ptice i t. d. . . . sve to jasno i glasno govori o dobroti i blagoslovu božjemu«.

Sad pitate: »Je li to sve Bog dao za sve ljude, ili samo za neke, izabranike?! Je li to sve Bog dao za sve narode ili samo za one, koji su jaki pa silom pograbe, što im se svida?!« »Sebični ljudi pograbiše sebi zemlju, ne da je sami obrađuju, već da drže sluge, da im je uz neznatnu plaću obrađuju oni, i tako iskorišćuju rude, šume, vode i t. d.« Ovo je — velite — grijeh vapijući u nebo!

Pitate: »Je li Bog stvorio mora samo za j a k e države ili za s v e? Kojim pravom smiju da kažu jake države, Engleska, Italija, Francuska: Ovo ili ono more je moje? To su monopoli. Što su skrivile male države, n. pr. naša država, da se i sad još treba da bori za izlaz na more?!«

Ima li, pitate, kršćanstvo dužnost, da ta pitanja riješi?

Ovo su vaša pitanja, na koja bih ja odgovorio ovo:

Svaki čovjek ima pravo, da na pošten način štogod zaradi. Ono što zaradi, zasluži, zove se *vlasništvo, imetak.* To je njegovo. Čovjek treba da misli na obitelj, na bolest, na stare dane. Što si »u znoju lica svoga« zaslužio, privrijedio, ne smije ti niko oteti.

Privatno vlasništvo opstoji, otkad opstoji svijet. Već u raju je rekao Bog ljudima: »Rastite i množite se i napunite zemlju i vladajte nad njom i budite gospodari . . .« I. Mojs. 1, 28. Nije li to odredba za vlasništvo?! Kain i Abel su bili gospodari, vlasnici, svaki je imao svoje. Abel, čini se, da je bio bolji gospodar od Kaina, i Kain mu zavidao. Baš ko danas. Od zavisti došlo je čak do ubojstva!

Bog je dao sedmu zapovijed. Čemu? Da ne diraš u tuđe. Na polju treba da bude i da se poštuje meda. Dovle je moje, ovo dalje — tvoje. To štite i zakoni.

Da ne ima vlasništva, osobnoga, tko će htjeti raditi? Ima ljenčina i stepihleba i sada, kad čovjek znade da je njegovo, što zaradi. A što bi bilo i kako bi bilo onda, kad bi radnik znao da *nije njegovo?! Vlasništvo čera čovjeka, da radi.*

Najbolje je, da ima svaki svoje. Nek dvojica imadu zajedno jedan bunar, zavaditi će se zbog vode! Eto, umre otac, ostavi djeci imetak, a ovi se i te kako zavade, kad ga dijele. A što bi bilo, da ga imadu dijeliti čitav život?!

BOGATAŠI SIROTINJA.

Vi ćete mi reći: Nijesam ja proti tomu, da ima svak svoje, već, zašto ima jedan toliko, a drugi ništa. Ja sam proti tomu, što je jedan bogataš, drugi puka sirotinja. — Na ovo sam već odgovorio. Sirotinju valja sažalijevati i pomagati. Ali koliko puta si je sirotinja sama kriva, što je sirotinja! Ali znadete što? U samim nebesima nijesu svi jednaki! Anđeli su razdijeljeni u devet korova, te su jedni od drugih daleko veći, moćniji, reko bih »bogatiji«. Tko će reći, da nije sv. Petar daleko veći od razbojnika, kojemu je Isus na križu obećao: »Još danas ćeš biti sa mnom u raju«. I u nebesima su razna »mjesta«, lijepe palače, jedna ljepša od druge. Bilo bi nekako dosadno, da budu svi jednaki. Ako nijesu ni u nebesima, kako ćete, da budu na zemlji svi jednaki! Jedan je pošten, marljiv, radi od rana jutra do večera, a drugi spava pod lipom. Zar će biti jednaki?! Radom stičeš, radom umnožavaš svoje vlasništvo, dočim ljenjarenjem gubiš i ono, što imadeš.

Ali! »Sebični ljudi pograbiše sebi zemlju, ne obrađuju je oni sami, već drže sluge, pa ovi rade«. Ovdje bi trebalo doći na čistac, kako su ovi došli do tolike zemlje, kako su je »pograbili«. Ako radom, niko ne ima pravo ljutiti se. Ako su zemlju kupili, njihova je. Ako su je dobili od oca, od djeda, pradjeda, ne mogu reći, da nijesu došli na pošten način do nje. Ako je otac došao na pošten način do zemlje, pa je ostavio sinu, tko će reći, da je učinio krivo?

Ali bogataši, grofovi, baruni! ! Ja ne znam potanko, kako su nekada njihovi pradjedovi došli do onolike zemlje. Ali ako su došli na pošten način, ne mogu

reći, da nije njihova, pa makar je imali toliko. Znam na primjer, da su to bili nekada jaki i pametni ljudi, koji su zapušteni narod sabirali na obranu od Avara i Turaka, pa su za nagradu dobili od kralja zemlju.

Aha! Ti dakle braniš grofove, bogataše, proti sirotinji. Ne. Moj pokojni otac je bio sirotinja. Bio je čizmar, obrtnik. Radio je ko crv, jer je imao dvanaestero djece, a ni kuće svoje. Majka je radila, rekao bih, još i više. Imam braće i rodaka — sirotinja. Ja bih također spadao u sirotinju, da se nijesam digao *svojim* trudom, naukom. I drugi su mogli postati to, što sam ja, pa nijesu htjeli učiti. Ljenčine. Jedan moj saučenik je bio kasnije moj kočijaš. Ponosio se time i govorio — a bilo je u tom i malo šale: »Što je gospodin veći od mene? Sjedimo na istim kolima. Pače, s prijeda sjedim ja!« Nijesam, niti ne mogu biti proti sirotinji. Ali kad znadem, da su toliki i toliki od sirotinje sami krivi, da nijesu štogod više nego jesu, kako da ih branim?! Kako da branim onoga, koji se propije i sve zapije? Kako da branim onoga, koji je preda mnom udario šakom po stolu i rekao: Država je dužna mene hraniti?!

DOBROVOLJCI SIROTINJA.

Ovih godina je država mnogo zemlje uzela »bogatašima«, i razdijelila među »sirotinju«. A što je? Jesu li zadovoljni? Je li sada bolje? Jedan mi je tumačio: Vidite gospodine. Onaj grof, pa onaj ondje i onaj, zasijali su svaki više hiljada rala sa pšenicom. Grof je dakako imao lijepe koristi od toga, ali je i sirotinja imala brašna. I jer ga je bilo, i bilo ga na pretek, bilo je i jeftinije. Danas je brašno skupo, jer ga nije toliko. Ona sirotinja, koja je zemlju dobila, ne sije. Ne sije niti za sebe, a kamoli za druge. U Banatu su mi kazivali zemlje, koje su razdijeljene među sirotinju, dobrovoljce. Puste su, neobrađene. Neki, tako su mi kazivali, su prodali zemlju, ako — čini mi se — da i ne bi bili smjeli. A tko je kupio? Bogatiji.

SLUGE, RADNICI.

Ako nijesu ni anđeli ni sveci u nebesima svi jednaki, kako češ da budu ljudi na zemlji, u ovoj suznoj dolini svi jednaki! Dok je grijeha i posljedice istočnoga grijeha, ne ide. Razdijelite svu zemlju u jednake dijelove, marljiv će raditi a ljenčina će prodati svoje ovomu marljivomu. Za koje vrijeme bit će opet jedni bogati, drugi pusta sirotinja. Bit će sluge bogatijih.

Bio sam klerik. Danas mi je pred očima jedan siromašak u Varaždinu, koji je bio prije kalfom kod moga oca, a onda već majstorom, i reče mi: Pa šta, ne mogu svi biti gospoda. Pa gospoda neka si budu gospoda, mi ćemo biti siromaki. Ja radim, pa ako i ja i moja žena i moje dvoje dječice ne jedemo »gospodski«, gladni nijesmo, ni goli. Pa što mi treba više. Da nije nas siromaka, ni gospoda ne bi bila gospoda. Bez nas ne će ni oni živjeti.

I eto, ako sluga ima biti slugom, gospodar baš tako treba slugu kao sluga gospodara. Jedan ne može biti bez drugoga. Ima i zločestih gospodara, koji ne da slugi, što bi mu dati imao. To je istina. Ali nije ni sluga lupača: on će ostavit takova gospodara. Ako pak je sluga pošten, vjeran, valjan, koji je gospodar tako glup, koji mu ne će učiniti što samo može, da mu ostane?! Sretan sluga uz dobroga gospodara; ali još sretniji gospodar uz čestita slugu. Držat će ga ko brata.

Zlo je, kad je sluga gospodaru zavidan, jalan, pak mjesto da pazi, čini mu još štete. A kršćanstvo ne će tu nikad moći učiniti drugo, nego da govori i propovijeda ono, što je govorio sveti Ivan: »Sinci, ljubite se među sobom«. Ako ovu zapovijed razumije i gospodar i sluga, ide. Ako je ne razumije, ne ide. Ali ako ne ide, nije krivo kršćanstvo, krivi su si sami, i gospodar i sluga.

Zadovoljstvo čini sretnim i u nebesima i na zemlji. Ne teži za onim, čega imati ne možeš, bit ćeš sretan, zadovoljan.

DRŽAVA.

Kako s pojedincima, tako, upravo tako je i s državom. Što je država? Više ljudi, njih mnogo zajedno. Upravo kao obiteli. Ako je u obitelji gazda pametan, valjan, radin, ide. Ako je ljenčina, pijandura, ne ide. Ali i najvaljaniji gazda ne će sam načiniti ništa, treba drugih oko sebe. Ako ih ima, valjanih, ide. Ako ima ne onakovih, kakovih bi si želio kakovih bi trebalo da ih ima, ide i onda, ali naopako.

Ko će reći, da nije tako i u državi. Ako je gazda države uman, pa ima oko sebe ljudi razumnih, valjanih, koji državu ljube, ide; ako ih ne ima, onda ide kojekako i svakojako. Tko će se čuditi, ako onda jača država slabiju kvači, premda joj slabija ništa skrivila nije. Jača hoće pokazati, da je gospodaricom ona, a

slabija? što će? Treba da šuti i da trpi.

Krščanstvo je već davna ovo pitanje riješilo. Ne ubij, ne kradi, ne reci kriva svjedočanstva. Što nećeš da drugi čini tebi, ne čini ni ti drugomu i t. d. Ali se države ovoga riješenja neće da drže. A kad *neće*, što može i kršćanstvo i Crkva? Jedino još, da molitvom odvraća kaznu; jer svaku nepravdu ima kazniti onaj, koji je sama pravda, dragi Bog. Ne spada ovamo, da vam to primjerima dokazujem. I u ovom svjetskom ratu najgore su prošle dvije najponositije države, može se reći najoholije. Koje su to? Pogodite — nije teško. Prije ili kašnje zauzme se za slabijega, za tlačenoga, Bog. A Bog je dosta jak, da i najjačega čovjeka i najjaču državu izbatina, kako zaslužuje.

Za djevojačku stidljivost.

Pripovijeda I. G. poštarica.

Bilo mi je dvanaest godina, kad su me poslali moji dobri al siromašni roditelji u višu školu na Sušaku. Prve godine stanovala sam na Rijeci, a kašnje na Sušaku. Prvih dana mi je bilo vrlo teško, okruživalo me toliko stranih lica, svi su mi se činili odvratnim, tuđim, moje sve je bilo, samo jedna velika čežnja za mojim milima. Tako otuđena prolazila sam školu, dobro sam napredovala, al sprijateljiti se s tuđim krajem nisam mogla. Svake večeri sjetih se svoje drage majke i njezinih riječi: »Moli se Bogu i njemu se preporuči na svakom koraku«. Tako je i bilo. Svakog dana u jutro i na veče izgovarala sam tri puta: »Srce Isusovo smiluj mi se«. To je meni toliko pomoglo, da u svakoj nevolji, izustivši njegovo ime, meni je bilo lakše. Tako se smirih u svojim naukama.

Za duljeg boravka na Sušaku budem poslana po jednoj osobi na Rijeku, da razmijenim neki novac. Prolazeći ulicom via Fosso prema Corsu, opazim kako jedan elegantno obučen gospodin, mijenja novce jednoj mladoj gospođi. Uputih se k njima i ponudim mu, da želim i ja promijeniti.

Dotični je na to pristao, samo da nema u sebe toliko novaca, nego da ga slijedim do stana, pa da će mi promijeniti. Onako neiskusna, misleći samo na dobro, pohitim za njim k hotelu Europa. Stanemo pred hotelom i ponudi mi da uniđem. Budući je bilo tamno, pošao je napred, ja za njime. Konačno dođemo na treći kat. U hodniku je bilo sasvim tamno, a tek su bila tri sata popodne. To me začudi. Obuze me neki strah, što bi se moglo sa mnom dogoditi. Ne zaboravih izgovoriti: »Srce Isusovo, smiluj mi se!« Ponudi me da uniđem u sobu. Ja to otklonim. On uniđe i zapali svjetlo, a ja uz uzdah Srcu Isusovu poletim niz stube na ulicu sretna da sam se oslobodila čovjeka, koji me je mogao za čitav život unesrećiti. Sada, kad to bolje shvaćam, hvalim Srcu Isusovu, koje mi je pomoglo. S mišlju na Srce Isusovo spojena je bila u meni svijest sramežljivosti, koja se tolikom silom taj čas probudila, da sam osjetila neizrecivu tješkobu, a kasnije sreću, što sam je sačuvala. Štiti, o Božansko Srce, sramežljivost hrvatske mladeži!

Štitovi Srca Isusova.

Mnogo su ih štovatelji Srca Isusova tražili, a sada ih mogu i dobiti*). Lijepi je to način štovanja Presv. Srca. Na vrata kuće ili sobe ili barem nad krevet stavi se mala, na čvršćoj tvari izrađena slika Srca Isusova sa kojim pobožnim zazivom, da se čovjek češće i laglje sjeti Bož. Srca. Obzir ljudski uništio nam je već mnogo lijepih vjerskih običaja pa i taj, da se na zabat ili na čelo kuće stavlja križ ili sveta slika. Obnovimo i taj običaj ili ga barem nadomjestimo ovim zgodnim štitovima. »*Ime je Gospodnje jaka obrana*« veli sv. Pismo, pa će ono i na tim štitovima napisano biti obrana i poticaj. Obrana od zlih misli i djela napose psovke; poticaj, da se s Isusom sjedinimo u radu, trpljenju pa i u čestitom odmoru i zabavi. Lako ćemo se njima sjetiti, da ulazeći i izlazeći rečemo: »Srce Isusovo, tebi na slavu; tebi za ljubav!« »Isuse blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svome!« I za ove štitove vrijedi Spasiteljevo obećanje: »Obilno ću blagosloviti mjesto, gdje se izloži i štuje slika Srca mojega«.

*) Kod trgovca g. R. Devidea, Zagreb I. Bakačeva ul. 5. Limeni štitovi u veličini 12 cm komad po Din. 12·50 — tucet s poštom D. 108. Od kartona 13 cm komad Din. 6. — tucet Din. 60. — 100 komada D. 500.

Iz „Djevojačkih društava Srca Isusova".

Murter. Naše Djev. Društvo zadesila je dne 23. III. 1924. teška nesreća. Dobri Bog pozvao je k sebi uzornu našu članicu Turčinov Jerinu Franinu u cvijetu mladosti od 24 god. još ne navršenih. Pokojna je bila revna članica izgled nama u dobroti i poniznosti, osobito u pobožnosti prama Majci Mariji i Presv. Isusovom Srcu, svak ju je volio, a društvo se njome dičilo. Svoju dugu bolest podnašala je posve jobskom strpljivošću pak kako je zdrava jedinu utjehu nalazila u sv. pričesti, tako je i bolesna željela češće se združiti s dobrim Isusom, kojeg je serafskom ljubavlju ljubila. I dan prije smrti imala je sreće po zadnji put blagovati sv. Tijelo Isusovo, da ga onda može na vijeke uživati u lijepom raju. Umrla je anđeoskom smrti, ljubežljivim riječima rastala se je od svojih tužnih roditelja, braće i sestara i nas svojih drugarica. Nas koje smo plakale ona je na smrti tješila: »Ne plačite, jer ja idem k dobrom Isusu«. Riječima Isuse, Josipe i Marijo tješite me na času smrti, blago usnu Gospodu.

Dne 24. III. 1924. bio joj je veličanstveni sprovod, kojemu su prisustvovale sve članice, rodbina i prijatelji. Društvo joj je od miomirisnog cvijeća spleo lijepe vijence i poslije sv. Mise pomoliv se za nju predasmo je materi zemlji. Njezin dobar izgled, njezina pobožnost i dobrota bit će i nama trajna pobuda.

Baška na Krku. Glavarica Barbalić javlja 57 sv. Pričesti u travnju. *Brdovac.* Sv. Pričesti u siječnju 62, veljači 200, ožujku 295, travnju 1000. Janica Fučkar, glavarica. *Dol. Kupčina.* Apostolstvo molitve i Djev. društvo primilo u travnju 150 naknadnih sv. Pričesti. Š. Antolčić, glavarica. *Drenovci.* U veljači i ožujku 98 sv. Pričesti. Spremamo svečanu posvetu novog barjaka za 27. travnja. O tom opširnije kasnije. M. Vilić, glavarica. *Rasinja.* Malo nas je, no ipak primamo sv. Pričest redovito. U prva 4 mjeseca 130 sv. Pr. za naknadu Bož. Srca. Kod klanjanja pri Božjem grobu i 26. travnja izmjenjivale se članice i Podmladak. Kod procesije sudjelovale članice u bjelini, a Podmladak u narodnoj nošnji. B. Fodor, glavarica. *Vel. Bukovac.* U veljači primismo 255 sv. Pričesti. A. Osivnik, glavarica.

Srce mi govori . . .

Gledaj Srce Božje,
Na Srcu je rana,
Iz nje plamen sije,
Mlake duše grije.

Svakoga poziva,
Tko mu se odziva,
I tko njega ljubi,
Duše taj ne gubi.

Krikom rane ove
Grješnika on zove:
Dođi da te tješim
I od grijeha riješim.

Kad bi duša moja
Golubica bila,
Mah bi u krletku
Isusu letila.

Dijete iz puka.

Učitelju moj!

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točna adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

ZA KATOLIČKU ŠKOLU.

San Francisko Kalifornija. Šaljem Vam jedan dolar kao pretplatu za predragi mi Glasnik. Ujedno Vas molim, da stavite u Glasnik i moju zahvalnicu, što me Presv. Srce uslišalo po zagovoru sv. Vinka i duša u čistilištu, te moje troje djece može da idu *u katoličku školu.* Velike su tome bile zapreke, no ipak sam ih brigom i pomoću Bož. Srca svladala, pa mi se tako ispunila žarka želja zabrinutog majčinog srca. Dobar uzgoj, što ga djeca u katoličkoj školi dobivaju, najbolja im je baština. — *I. G.*

SAČUVANI OD POPLAVE.

Posavina. Koncem studena prošle godine nabujala bila Sava. Među ostalima prijetila velika opasnost župi Veleševac. Tri zvona sa župne crkve sazivala narod na rad na nasipu. Radili smo neumorno, ali i od srca Bogu svoju potrebu preporučili. Baš sam u to vrijeme obavljao tri devetnice: Presv. Srcu, Bezgrješnoj i sv. Franji Ksaveru i u svakoj sam preporučio zajedničku potrebu. Na veliku utjehu sviju, kod nas nije bilo prodora savskog nasipa. Stoga se i ispred sviju Bož. Srcu zahvaljujem. — *F. Č.*

PROTIV ZLIH JEZIKA.

Gorski kotar. Pravednu me zli jezici oklevetali, pa sam radi toga došla u obitelji u zdvojan položaj. Satrvenim srcem gledala sam u žalosni svoj budući život. Sjetih se tada nebeskih pomoćnika: nebeske Majke, sv. Josipa i nada sve ljubavi Bož. Srca. Ono je sveznajuće, pa kako zna moju nevinost, znat će je i obraniti. I nisam se prevarila. Vedrina je opet zavladala mojom dušom, a zli jezici posramljeni umuknuše. Molitva i pouzdanje u Srce Isusovo je pomoglo. — *M. V.*

NEOPREZAN ZIDAR.

Primorje. Zidajući jednom bacio sam bio u šali žlicu žbuke u lice jednoj radnici. Ali jao! Oči joj se odmah silno zacrvenile i bila je pogibao da ne bude od klaka još i gore. Nadglednik mi rekao, da će me s mjesta otpustiti, ako bude radnici gore. Videći se u nevolji utekoh se Presv. Srcu te obećah dar i zahvalnicu. Isus mi dragi odmah bio pomogao, a ja mu tek sada zahvaljujem, ali to iskrenijim srcem. — *D. B.*

U OBITELJSKOJ NEVOLJI.

Slavonija. U našoj kući došlo do velike nevolje. Tada se utečem Presv. Srcu devetdnevnom pobožnošću, za koje sam pristupala k sv. pričesti. Obećala sam i doživotno držati Glasnik S. I. Pa eto — hvala Presv. Srcu — mi se smirismo i nestalo je nevolje. Zahvalna šaljem i 50 D. na dar. — *D. S.*

KATOLIČKI SUPRUG.

Bačka. Supruga mi je bila teško oboljela, da se bilo bojati komplikacija, koje bi ju mogle života stajati. Obratih se Presv. Srcu Isusovu devetnicom uz obećanje, da ću za svetište Presv. Srca Isusova i za kruh sv. Ante po mogućnosti nešto žrtvovati. Supruga mi je hvala budi Presv. Srcu ozdravila i svoja obećanja izvršujem; šaljem za svako obećanje po 50 D. uz poklik: Slavljeno budi Presveto Srce Isusovo na vijeke! — *M. P.*

POMOGLO UDOVICI.

Hrvatska. Lani me stigle velike nesreće: umro mi muž i poginulo mi 8 komada blaga. Tuzi i nevolji pridružile se i napasti pa sam već mislila: a šta je i život? Sjetim se ipak Boga dragoga i stanem moliti devetnicu za devetnicom u čast Presv. Srcu i Majci Božjoj. Obećala sam zahvalu u Glasniku i držati ga dok sam živa. Pa to ću i učiniti, jer sam opet došla i do blaga i k tomu se još i udala. — *J. B.*

ZA OBITELJSKU POBOŽNOST SRCU ISUSOVU.

Dalmacija. Zahvaljujemo kraljici svetog Ružarja i svetom patrijarki Josipu na velikim milostima, što su nam ih isprosili od Presv. Srca. Od sada posvećujemo svu svoju obitelj tom Bož. Srcu, kralju obitelji i zavjetujemo se, da ćemo se svakog prvog petka u mjesecu pričešćivati. Svi koji ste daleko od Boga, mi Vas uvjeravamo: obratite se Bogu, jer ćete u njemu naći sve. — *L. i Š. G.*

Program prvoga kongresa hrvatskih Marijinih kongregacija.

Petak 22. kolovoza. U 7 navečer *otvorenje kongresa* u crkvi presv. Srca Isusova: propovijed, zaziv Duha sv. i blagoslov. — U 8½ *prijateljski sastanak* upraviteljâ i odraslih muških kongreganista.

Subota 23. kolovoza. U 7½ *pontifikalna misa* u crkvi presv. Srca. — U 9½ *posebna vijeća* učesnika kongresa, razdijeljena prema različitim vrstama kongregacija. — Poslije podne od 2 sata dalje prilika za ispovijed u crkvi presv. Srca. U 3½ *kongregacijska pobožnost* u istoj crkvi. — U 4 *zajedničko vijeće* svih učesnika kongresa. U 8½ *svečana predstava.*

Nedjelja 24. kolovoza. U 7½ *zajednička sv. pričest* svih učesnika kongresa u crkvi presv. Srca. — U 10 *posebna vijeća.* — Poslije podne u 4 *svečano zborovanje.* — U 8 *procesija* sa svijećama od crkve presv. Srca u gornji grad k Majci Božjoj od Kamenitih vrata.

Ponedjeljak 25. kolovoza. Hodočašće u Mariju Bistricu.

Utorak 26. kolovoza. U 9 prije podne *vijeće svih upravitelja i drugih svećenika kongreganista.* — Navečer počinju u nadbisk. sjemeništu *trodnevne eksercicije* za svećenike zagrebačke nadbiskupije. Svećenici iz drugih biskupija, koji žele ove eksercicije obavljati, neka to jave potpisanom tajništvu.

Predmeti, o kojim će se raspravljati na vijećima i zborovanju, i druge potankosti programa javit će se kasnije.

Primjedbe. Svaka kongregacija neka donese svoju zastavu na kongres. One kongregacije, koje još nijesu javile, koliko će članova poslati na kongres, neka to *što prije* jave potpisanom tajništvu. Neka se navede i ime i stalež učesnika, pa da li tko od njih već ima zajamčen stan kod svojih znanaca u Zagrebu. Za druge će se pobrinuti potpisano tajništvo. Ali naročito neka se navede, tko želi besplatan, a tko i besplatnu opskrbu.

Sve upute o kongresu daje ***Tajništvo Saveza upraviteljâ Marijinih kongregacija.*** Zagreb I. 147. — Palmotićeva ulica 33.

Zdravo, zvijezdo mora!

Svud naokolo nepregledna pučina morska. Uzbibani valovi dižu i spuštaju ladicu. Mrak i magla posvuda. Svaki čas, kao da će crni jaz progutati ovu tanahnu ljusku. Potajno i zlorado prijete se hridi, sakrivene pod ustalasanom pučinom morskom.

Što znači to? Ona ladica smo mi, — naš kratkovječni život. Pogibeljna pučina je svijet, u koji smo se zaljuljali i zavezli, proizišav iz predobre i svemoćne ruke Božje. Vidljive i nevidljive paklene moći i napasti rade svim silama, ne bi li nam skrhale i potopile siromašnu ladicu. Požuda očiju, oholost života i putenost, — to su strašne hridi u svjetskom vrtlogu, gdje je zaglavilo, gdje je zacrvenilo morsku pjenu — nebrojeno jadnih žrtava.

Zar da zdvojimo? Jest, da smo sami na toj bezutješnoj pučini. Ali nismo sami. Jedna je, koja šalje blagi tračak kroz strahovitu tamu. »*Morska Zvijezda*« se zove, *Marija* se zove. Sam Bog znade, koliko bi njih zabrodolomilo, da nije bilo ove »Morske Zvijezde«. Marija je premnogima dala smjer u sigurnu luku onkraj ovozemnih bura i oluja, smjer onamo, kamo ne zapljuskuju uzrujani valovi strasti, — gdje vlada mir i užitak neprolaznog života.

Neki otmjeni mladi Parižlija pođe vrlo lošim putem, te izgubi konačno i svoju vjeru. Roditelji odagnaše nevaljalo dijete iz očinskog doma. Kad se već svega zasitio, snovao je samoubijstvo. Posljedice bezvjerskog i nečistog života! I već je zurio u tamne valove Seine, kad li ga smete neki ribar, koga u uzbuđenosti nije ni opazio. Pokročiv dalje duž obale htjede da izvede svoj grozni naum sasma u osami. Ali se razvi strašna borba u srcu njegovu. Potištene glave i oborenih očiju povrati se u grad. Kad uspravi glavu, evo ga upravo kod crkve bl. Gospe od Pobjede. I sam ne znajući kako i zašto, stupi u hram Božji. — Bijaše večer. On sjedne pod propovjedaonicu. Oltar i sliku Gospinu rasvjetljivalo je nekoliko svjetiljki. Iza stanke čim ugleda sliku bl. Djevice, spopade ga tako močno čuvstvo straha, da je odjurio iz crkve, kao da ga neprijatelji gone.

Slijedećeg jutra evo ga opet u rečenu crkvu. Kod oltara čudotvorne Gospe klečaše župnik Desgenettes. Pristupiv k njemu reče glasno: »Gospodine župniče!« — Svećenik se ogleda i ugleda našeg uzrujanog mladog čovjeka: No, moj prijatelju?« — »Vjerujte mi, ni sam ne znam, čemu sam vas zvao. Zaista ne zato, da se ispovijedim«. — Iskusni župnik u čas progleda duševno stanje nadošlice te će: »Dakako da o tom nema ni govora. No vi ste, čini se, jako turoban. Ne bi li mi povjerili ono, što vam manjka?«

Iza toga ispripovijedi taj čovjek čitavi jučerašnji doživljaj. Župnik kosnut mirno sluša. Iznenada se baci jadnik njemu pred noge želeći, da se ispovijedi. Postao je skroz drugi čovjek. — Šta bi poslije od njega? Vjerovjesnik ili misijonar među divljim plemenima dalekih ostrva i otoka.

Bogzna, kuda bi zalutala ladica ovog mladog života, da nije bilo »Zvijezde mora«, da nije bilo blagog Majčinog pogleda, toplog Srca Marijinog! — Kad zapadne iza strmih obronaka tuzemnog žića moga sunce, osvani mi ti, presveta Marijo, kao »Zvijezda jutarnja« onoga dana, kojemu ne ima zapada, dana, u kojemu vječno Sunce svijetli i grije bez konca i kraja.

Vl. L.

Od Gospe Lurdske

Hodočasnika najavljenih u skupnim hodočašćima došlo je g. 1923. u Lurd iz Francuske 201.820. Iz ostalog svijeta 46.020. Broj pojedinaca i manjih skupina bit će bio barem ovomu jednak, ako ne veći, kako javljaju čuvari Svetišta u »Analima Gospe Lurdske«.

Časna službenica Božja Bernardica Subiru, kojoj se Bezgriješna u lurdskoj špilji ukazala, bit će doskora proglašena blaženom. Dne 18. studena prošle godine pročitan je u prisutnosti Sv. Oca dekret o junačkim njezinim krepostima, pa je i sam sv. Otac vrlo hvalio njezinu poniznost, nesebičnost, strpljivost i nada sve ljubav. Sada se dovršuje istraga o čudesima, što se dogodila po njezinu zagovoru, pa kad budu potvrđena, slijedit će svečanost proglašenja blaženom. Bit će to opet jedno slavlje svete naše katoličke vjere, koju lurdska čudesa potvrđuju.

Prošle godine utvrđeno je ondje službeno u svemu 20 čudesnih ozdravljenja. Među ostalima evo kratko opet jednoga.

GOSPOĐA LUISA WUILLEMEY.

Ona ima dvoje zdrave djece. U listopadu 1921. dobi upalu pluća. Iza 10 mjeseci osjeti jake boli u hrptu i šiji; doskora joj se ukoči lijeva ruka. Razni liječnici izjaviše, da ona boluje od Pottove bolesti. Uz to 15. 3. 1923. oboli na bronkitima.

2. V. odvezoše je u Lurd. Putem je ležala, ali su boli bile gotovo nesnosne. 5. svibnja se okupa u čudotvornoj vodi i tu potpuno ozdravi. No ona je ipak ostala u sadrenom stezniku i tako je povratiše natrag vlakom, jer su mislili, da je osjetila samo neko poboljšanje. No na putu zamoli ona liječnika, da joj skine steznik. Na neprestane molbe Luisine, liječnik sutradan pretraži je pomoću fotografiranja i nade na svoje iznenađenje da je ona ozdravila. 16. svibnja je pregleda više liječnika i konstatiraše, da je potpuno zdrava.

Majčin primjer.

Jedna gospođa drži svojoj djevojčici uzgojiteljicu. Ta je vrlo bogobojazna, pa i u tom smjeru odgaja dijete. Dijete je još maleno, ali je naučilo moliti, a uz to i zamijetilo, da majka nigda ne moli. Jednog će dana dijete stati pred majku i strogo ju ukoriti: »Majko! Kako to, da Ti nigda ne moliš?« »Dušo! molim«, odgovara majka. Dijete će opet: »Ali majko, to nije lijepo, da Ti ne moliš. Ja Te nigda ne vidim, pa ni onda, kad s Tobom spavam«. Majka u neprilici odgovara: Molim, dijete, molim«. »Moliš onda, kad ja sa svojom učiteljicom molim, a Tebe je već sram onda i Ti počneš«. Ode učiteljica, ode i molitva onog djeteta.

Majke! Majke! A što ćete Bogu reći, kad dijete vaše Boga izgubi, jer ste vi zanemarile svoju dužnost? U sv. Pismu govori Bog: »Iz ruku tvojih tražit ću stado svoje«.

L. Rusan.

Majci Mariji*.

Tek Mariju majku ljubit ću odsada,
Sve ljubavi druge podmoraš su listom,
Premda potrebne su, moja Majka istom,
Pali ih u duši, što Nju ima rada.

Rad Nje dušmanina ljubit mi valjade,
Po Njoj mogoh na se uzet takvo breme,
Kada zamolih je, Ona pomože me,
I blagost mi srca i gorljivost dade.

Sav slaboća, zloća ne bila mi manja,
Tronuo pale ruke, oko bliještalo je,
Ona spusti oči, sklopi ruke moje,
Nauči me riječi, kojima se klanja.

Po Njoj omilje mi žiće jadikovo,
Rad Nje srce svoje držim u pet Rana,
Kad je zazvah, Ona čežnjom mojih dana
Stvori križ i patnju, njih ja ištem ovo.

Na Mariju majku mislit ja ću samo:
Prijesto mudrosti je, oproštenja vrelo
I Majka Franceske, utanje nam cijelo,
Slavu doma od Nje stalno i ugledamo.

Marijo bez ljage, logiko u vjeri
Srdačnoj i živoj, ljubeć Tebe, gdje bi
Bilo dobra, koje ja činio ne bih,
Ljubeć Tebe samu, Ti Nebeska Dveri!

Paul Verlaine — M. Pavelić.

„Misionari“ na praznicima.

Govor u misijonskoj sekciji upravljen svemu daštvu.

Evo nas na domaku školske godine, a time na pragu velikih praznika. Još koji dan i mi ćemo se razići na sve strane diljem naše domaje svojim milima, da se na njihovom mekom krilu i toplom naručaju odmorimo od školskih briga i napora. Iščeznuti ćemo jedan drugome ispred očiju, ali naša srca, naše misli ne smiju se rastati; oni će ostati zajedno u bratskom zagrljaju. To traži od nas naša kolegijalnost.

Mi ćemo biti daleko jedan od drugoga, ali naša srca, naše misli sastajat će se dnevno u žarkoj Africi, u dalekoj Kini među našim milim Crncima i poganima. Misije će biti središte, oko kog će se rojiti sve naše

*) Donosimo u prijevodu ovu pjesmu Franceza Verlaina: ona ide u najljepše pjesme, što su ikad napisane u čast Bl. Djevice.

misli, one će biti točka, u koju ćemo svi svaki dan upirati oči, i prema kojoj ćemo okrenuti šaputati tihu, ali vrelu molitvicu Svevišnjemu: Gospode, rasvijetli one, koji sjede u tami i u sjeni smrti!

Drugovi, naše misije, naš misijski rad ne smije imati praznika, njima ne damo počinka. Upravo praznici jesu doba najživljeg rada za misije. Mi smo u godini vezani, ne možemo se misijama posvetiti, koliko bismo htjeli i željeli. Naše misli moraju biti usredotočene u nauci, naše vrijeme treba školu. U praznicima sve zapreke otpadaju, ruke su nam nevezane, mi smo slobodni da uložimo vrijeme na kamate po našoj volji. Tuj si možemo dati srcu oduška i raditi za misije do mile volje.

Pod godinom osim toga, mnogi nemaju ni zgode ni prilike, da rade i agitiraju za misije, oni su velikim dijelom među nepoznatim svijetom, dočim se u praznicima za svakog nas otvara široko polje za misioniranje među roditeljima, rođacima, prijateljima i znancima. A ako gledamo na korist ovoga rada, kolike li dobiti po nas same već u praznicima. Ne treba ni spominjati golemih zasluga, koje si stječemo ovim radom za svoju dušu, niti da ćemo si baš ovim radom za misije uvelike oslađiti praznike. Drugovi, budimo uvjereni, oni praznici bit će nam najmiliji u našem đačkom životu, onih ćemo se uvijek s radošću sjećati, pa i u visokoj svojoj starosti, koje provedemo u radu za misije.

Rad za misije o praznicima čuvat će nas besposlice, te majke tolikih zala i opačina. Kolikim grijesima stat ćemo ovako na put! Ovim radom obradovat ćemo svoje mile roditelje. Kako će se naša mamica i naš tatica veseliti, kad vide, kako im njihov dragi sinčić radi i agitira za dobru stvar. Ne će li im ovaj naš sitni rad uliti najljepših nada gledom na našu budućnost? Oni će u svojim malim misijonarima vidjeti buduće revne domorodce i trudbenike oko procvata našeg naroda; oni će u nama gledati buduću svoju diku i ponos. Uistinu tko je sad u mladosti revan, taj će biti revan i kašnje.

Napokon ovim radom upoznat ćemo mnoge s misijama, s bijedom, koja pogane tišti i s blagodatima, što ih primaju od Crkve katoličke. Kolike ćemo time usput naučiti da cijene našu sv. vjeru.

Nastaje pitanje, *kako ćemo* u praznicima raditi za misije?

1. Ponajprije gledajmo, da unovačimo i saberemo što veću vojsku molitelja, koja će *jurišati molitvom* na dragog Boga i moliti od Njeg kišu njegova blagoslova na pogane, da im prosvijetli pamet i umekša srce, da blagoslovi rad misijonara, da nađe u Evropi što više dobrotvora siromašnim poganima. Svatko nema novaca, ali svatko može moliti. Dragi Bog ne zatvara ni pred kim vrata, ko ga ponizno zamoli.

2. *Sabirimo* novac za misije! Budimo revni u sabiranju, ali ne kopajmo nikom očiju prekomjernim dosađivanjem.

3. Skupljajmo marke, razglednice ispisane, kuglice, staniol, pročitane časopise, razne igračke i slično. Kad bismo se svi za ovu točku oduševili, koliko bismo mogli misijama koristiti.

Budimo kao marne pčelice, koje će se razići diljem cijele naše domaje, da sabiru slatki med u košnicu katoličkih misija, kojim ćemo zasladiti tjelesni i duševni život tolikih bijednih pogana.

VIJESTI.

ZAGREB. Gospojinska kongregacija »Navještenja Bl. Dj. Marije«. Marijine smo kćeri — i trsimo se, da budemo harne svojoj dobroj Majci. Revne zbornice nastoje, koliko je kraj čednih sredstava moguće, da češće nebeskoj Kraljici što u počast *žrtvuju.* Kongregacija imade svoju Euharističku sekciju. Revno se vrši klanjanje pred izloženim Otajstvom i *često,* nekoliko njih, i dnevno primaju sv. Pričest. Pod požrtvovnim vodstvom nadstojnice Euhar. sekcije gospoje A. pl. Sladović, izradilo se lijepog misnog ruha i finog crkvenog rublja. Članice pomažu vezti, šiti i trošnije ispravljati. Koje ne mogu izrađivati, pridonašaju novčani prinos.

Ove godine osnovana je i karitativna sekcija, za pohađanje bolnih i siromašnih članica, a kad bi bilo moguće i drugih izvan kongregacije. U prvom početku priteklo se u pomoć djeci jedne radnice, koja je iznenada pala u tešku bolest i tako djecu u bijedi ostavila. Da to mognemo još u većem opsegu činiti odlučile smo prirediti kazališno veče. Prikazale smo krasnu legendu »Maritana« iz dobe rimskih progona kršćana. Maritana, umiljata djevojka anđeoske ćudi snosi sve poteškoće i zlobu drugarica. Tu jakost — sama tvrdi — crpe samo iz vjere Isusove, po poučavanju Crkve. Nježna je i slaba, ali svojim jakim značajem djeluje na okolinu svoju i privodi je kršćanskoj vjeri.

Primi naša nebeska Majko ovaj trud i nastojanje kao svibanjski cvijetak djece svoje. Blagoslovi ga i daj da mu miris razblaži mnogu ojađenu dušu.

Gospojinska Mar. kongr. Bezgrješnog Začeća dala je poticaj da se drže *»Liturgijska sijela«,* na kojima bi se vjernici, napose naobraženiji svijet, bolje upoznali sa ljepotom svetih obreda. Ta bi se predavanja držala nekoliko puta u godini, gdje bi se najbliže svetkovine protumačile, da se onda mognu dubljim svačanjem u duhu Crkve proslaviti. Na prvom takovom sijelu, što se držalo u dvorani sv. Jeronima na Cvjetnicu iznio je prof. Dr. Merz, kako je liturgija imala veliku ulogu u obraćenju i životu znamenitih nekih književnika, a prof. Dr. Kniewald protumačio je glavne ideje u korizmenoj i uskrsnoj liturgiji. Veleč. g. spiritual Pećnjak popratio je sa zborom seminarača predavanje koralnim pjevanjem izabranih dijelova i zanio sve za divnu ljepotu svete službe Božje.

ZAGREB. Mar. kongregacija viših gimnazijalaca priredila je dne 4. svibnja *»Svibanjsko veče«* nebeskoj Majci u čast, a svojim članovima i brojnim prisutnim znancima na duševnu korist. U prologu je srdačno i s uvjerenjem govorio prisutnim roditeljima maturant Ml. Ostojić o važnosti Mar. kongregacije. Sviranje i deklamacija pobudili su tople osjećaje za ideal mladosti — svibanjsku kraljicu. Predstava *»Nad ponorom«,* što je po tom slijedila, prikazala je, u kako teške životne sukobe dovodi mladiće svojeglava lakoumnost. Predstavljači su pokazali mnogo razumijevanja za ovaj duboki sadržaj.

Marijina kongr. manjih gimnazijalaca prikazivala je također u dvorani sv. Jeronima dne 23. III. lijepu igru *»Kleveta«* ili »Pomoć Marijina« pred lijepo napunjenom dvoranom gostova. Broj članova u obim kongregacijama postojano raste.

Kongregacija Gospe Lurdske za učenice trgovačkih škola imala je 17. II. prigodom godišnjice svoga osnutka zajedničku sv. pričest i zabavicu. Dne 30. travnja prikazivale su članice u svetojeronimskoj dvorani vrlo ganutljivu igru *»Na vrelu milosti«,* kojoj se čin odigrava u Lurdu u doba Gospinih ukazanja.

Sve omladinske kongregacije kod Svetišta Srca Isusova te kongr. učiteljica obavljaju mjesečno jedno klanjanje od pol sata za svećenički pomladak.

SPLIT. Marijina kongregacija višeškolaca. Na 3. februara bila je izabrana nova uprava naše kongregacije:

— Nadstojnikom Krvavica Antun, prvim pobočnikom Smoje Stanko, Tajnikom Vitezica Marin. Vijećnicima: Haučević Stjepan, Narančić Vjekoslav.

Proslužili smo i za II. semestar bratski dogovor sa kat. Organizacijom u načelnim pitanjima. — Na zadnji dan »poklada« obavila je naša kongregacija noćno klanjanje u crkvi OO. Isusovaca uz mnogobrojno sudjelovanje mladeži i odraslih — jednog i drugog spola. Sastajemo se svake nedjelje, a sada kongregacija broji do 20 članova. — Kanimo u Velikoj sedmici sa kat. Organizacijom obaviti noćno klanjanje, eda tako još više iskažemo vjernost Presvetom Srcu.

Krvavica Antun, nadstojnik.

Čekaju...

Od komorinskog rta sve do Himalajskog vrha, od Induskog vrela do ušća lijenog Gangesa, razvijaju se ogromni krajevi Indije. 2,302.700 četvornih kilometara; četiri puta ko Francuska, deset puta ko država SHS,

U ovim beskrajnim ravnicama, gdje istočno sunce žarko sja, u ovim gradovima gdje bijeli kamen džamija, hramova i palača blistavo sjaji, u dubini ovih orijaških šuma te u vrletima ovih golemih planina čeka 300 milijuna ljudi — čeka Svijetlo Božje, ne bi li ih oslobodilo iz tame duha.

Čekaju na koljenima u prašini pred Sivom i Višnom, prevareni varaju se, a ipak žele istinu, prikovani na zlo ipak čeznu za dobrim . . . čekaju! Čekaju na Krista! A Krist im ne dolazi. Ne dolazi, prem ih žarko ljubi, ne dolazi, jer ne nalazi nikoga, koji bi ga k njima vodio. . . Čekaju na svećenike i na apoštole, a svećenika i apoštola žalibože nema.

U istočnom Bengalu imale su godine 1905. 18,000.000 duša sedam svećenika; u sličnoj razmjeri bismo mi u čitavoj Hrvatskoj jedva trojicu imali. Tim bolnije osjećaju misijonari nedostatak sila, što je rad teži. Nije moguće na jedan mah usaditi nova načela u duše, koje ponosno preziru, što se samo izdaleka čini tuđe. Nije lako Bramane poučavati u kršćanskoj poniznosti kad ih svi drugi obožavaju, i kad vam knjigom u ruci hoće dokazivati svoje božansko porijeklo. Ne ide bez velikih poteškoća govor o božjim i crkvenim zapovjedima sa zanesenjacima, koji u Manuškom zakonu imaju propisano sve do u najtanje sitnice za tobože savršeni život. Nije malenkost upaliti ljubav za bližnjega u srcima, koja je duh kasta tako stijesnio, da i doticaj jednog parije drže velikim grijehom.

Uz milost Božju ostaje jedino srdstvo za obraćenje ovih naroda, rad čitave vojske svećenika. A odakle? Evropa ih i sama treba. Pa kad bi ih se i našlo toliko, zar da istina bude uvijek »roba stranog uvoza« za Indijance? Domaćih svećenika treba, svećenika iste boje, iste krvi, istog značaja, kao drugi Indijanci, svećenici kojima srca kucaju po naravi skladno sa njihovim zemljacima i koji ih znadu uvjeriti, da je vječno Kristovo svijetlo niklo na istočnom tlu,koje treba da obasja ne samo Židove, ne samo Evropljane već »svakoga čovjeka, koji dolazi na svijet«. Ivan 1, 9.

Ako Crkva hoće sačuvati svoj pravi katolički značaj, ona mora u

Indiji, kao i drugdje, da odgoji domaće indijsko svećenstvo. Pa to ona uz goleme žrtve i čini. Sada broji indijska crkva već pet domaćih biskupa i više stotina domaćih svećenika.

I mi Hrvati treba da pomognemo zajedničkoj Majci u skrbi za zapuštenu i zaostalu djecu njezinu.

Naši hrabri misijonari ufaju se u kršćansku ljubav, koju je Isus u naša srca ulio kod svetog krštenja. Duboki vez naravi, koji spaja ljude u naravnom redu, u katolika je oplemenjen nadnaravnom silom, koja nas sve čini članovima istoga tajanstvenoga Isusova tijela: Crkve katoličke. Ona treba da obuhvaća sav rod ljudski i svakom je katoliku dužnost ponosa, da je u tom pomogne. Pa i koje kršćansko dijete ne zna, da Krv Kristova krijepi svijet . . . i da jedini svećenik može tom krvi prati duše za vrhunaravnu ljepotu? . . .

Svećenika nam dakle dajte! Svećenika misijonara, svećenika redovnika. 300 milijuna Indijaca čekaju! . . . Čekaju na Krista! . . . Čekaju na vaš odgovor! *Misijonar Isusovac.*

Tijelovska procesija u Khartoumu.

Također Khartoum, glavni grad žarkog Sudana, ima svoju tijelovsku procesiju, koja se drži pred večer, da možemo otkrite glave stupati u procesiji.

Krist, kralj pobjednik, prolazi ispod palma prostranog misijonskog vrta i blagoslivlje svoju djecu raznih narodnosti i obreda, koju u ovaj čas sjedinjuje vjera u euharističnog Isusa. Prošle godine sudjelovalo je 13 svećenika: Talijani, Nijemci, Hrvat, Slovenac, Poljak i dva Sirijanca, od kojih je jedan maronitski a drugi melkitski redovnik. Baldahin nose četiri engleska katolička vojnika. Na čelu procesije nosi križ, znak otkupa i slave, jedan crnac iz Bahr el Ghazata. Za njim stupaju školska djeca, crnci raznih plemena, mali Sirijanci iz Alepa i sa Libanona i nešto talijanske djece.

Pjevaju se latinski himni na čast presv. Otajstva, a pjevanje prati glazba nekolicine engleskih vojnika, koji sebe ponosno nazivlju živim pomičnim orguljama.

Iza presvetoga Sakramenta stupaju Irci, Talijani, Malteżani, Englezi, Indijci, Abesinci, Crnci i Sirijanci raznih obreda. Ova raznolikost narodnosti i obreda sastoji se od malog broja duša (300—350), ali ipak pobuđuje u nama prisutnima veselje, jer nas sjeća, kako je velika i razgranjena sv. majka Crkva i kako milijoni i milijoni duša u ove dane iskazuju vanredne počasti Isusu u presv. sakramentu. »Slavite Gospodina svi narodi, slavite ga svi puci!« *P. S. Mlakić.*

Mladići — đaci i zanatlije — koji žele biti misijonari, neka se jave Starješinstvu Družbe Isusove u Zagrebu I. Palmotićeva 33.

Djevojke, koje bi željele postati prave ili pomoćne misijonarke, neka se jave i upitaju kod Družbe Sv. Petra Klavera Ljubljana, Miklošičeva 3.

Misionarka pomoćnica.

Uz milost božju su sile i novac najpotrebitije stvari za obraćenje Afrike. Potreba novaca često nadmašuje potrebu osoblja. Jer koliko puta zvanje misionarsko pada jer nema novaca, koliko se misionara muči radi nestašice novaca, kolike škole, kolike misionske postaje treba napustiti, jer nema sredstava. Jest, koliko puta misionski biskup mora krvava srca gledati, kako krajevi od kojih 50 do 100 tisuća duša padaju u ruke protestanata, jer im **fali novac za misionare.**

Koliko je dakle bilo potrebito, da se nađe u domovini puno požrtvovnih duša, — a tu bi posve dobro došle osobito ženske — koje bi se htjele potpuno dati na službu Misija, i pribavljati misionarima i misionskim sestrama neophodno potrebita novčana sredstva. Koliko bi poželjno bilo, da se za svakoga misionara, za svaku misionarku u Africi nađe u domovini jedna »*misionarska pomoćnica*«, koja bi bila obvezana redovničkim zavjetima na podupiranje Misija.

To je baš onaj redovnički Institut, što ga je ustanovila sa blagoslovom i izričitim odobrenjem sv. Oca Leona XIII. god. 1894. blagopokojna († 6. Jula, 1922.) grofica Marija Terezija L e d ó h o w s k a : »*Društvo svetoga Petra Klavera*«, u kojem se pobožne djevojke posvećuju ovdje u Evropi službi Misija, i već su im god. 1910. odobrena pravila od sv. Stolice.

Kuća matica Društva sv. Petra Klavera »Marija Savjetnica« nalazi se u Rimu, via dell' Olmata 16. (Roma). Druga jedna kuća »Majka Nade« isto u Rimu, jest kuća novicijata za sve narode. Još se dvije ustanove sa novicijatom nalaze i u Salzburgu, (Austrija).

Primaju gospojice visoke naobrazbe, sa poznavanjem jezika i darom da što dobra mogu uraditi kao misionarske pomoćnice. Ali Institut treba i djevojaka jednostavne naobrazbe za radnje u kući, u štali, na polju, za raznovrsnu otpremu, štampu, svako znanje može ovdje dobro doći uz izričnu želju za redovnički život. Za sada treba da i ove znadu njemački ili talijanski, jer mi još nemamo kod nas kuće ove Družbe.

Ali kako ću ja znati, imam li takvo zvanje za takav Institut? Kad si se najprije Bogu srdačno pomolila, obrati se za savjet časnoj poglavarici »Društva sv. Petra Klavera«. Roma. Via dell' Olmata. 16.

SAVJESNA PRIPRAVA I ZAHVALA.

Misionar iz Gabuna pripovijeda, kako se pažljivo i pobožno pripravljaju mali crnci za svete sakramente. Da si pomognu kod ispitivanja savjesti narežu mnogo šibica, pa kad se sjeti kojega grijeha stavi šibicu na kupčić dotične vrste grijeha i kad je gotov s ispitivanjem prebroji ih. —

»Što moliš Isusa poslije sv. Pričesti?« zapita misijonarka crnačku djevojčicu.

»O imam mu toliko toga kazati! — odvrati mala. Najprije mu se poklonim i rečem mu: tisućput hvala! Danas sam ga po tom molila, da mi ozdravi oca, da blagoslovi moje učiteljice i dobre »mame« u Evropi i sve misijonare. Zatim da obrati Vabende (neprijateljsko pleme) i na koncu da bi ja i moje drugarice Isusa samo veselile« . . .

ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU:

Andrijevci JV U teškoj bolesti poslije poroda pomoglo mi Bož. Srce po zagovoru Bl. Djevice i sv. Ante. *Beli* MM Ispunilo mi Bož. Srce jednu srdačnu želju pa zahvalna šaljem dar 10 lira. — *Bjelovar* JP Zdravlje krenulo na bolje pa daruje u čast Bož. Srcu 100 din. *Beravci* AD Srce Isusovo uslišalo prošnju, iz zahvalnosti šalje za Svetište 50 din. *Biskupec* AB U tjeskobi za isplatu duga molila devetnicu S. I. i pričestila se pa joj Isus ublažio vjerovnika. *Bodovalјci* AJ Zagovorio na smrt bolesno dijete i molio devetnicu i ono ozdravilo. *Brod* IA Izbavilo mi Presv. Srce kćerku iz tifusa pa eto šaljem dar i čitat ću Glasnik dok sam živ, kako sam i obećao. *Carevdar* JMS Slava Bož. Srcu i čast sv. Josipu, sv. Franji i sv. Anti za uslišanu molbu. *Cazma* Lj. B. Moleći devetnicu isprosila nečakinji zdravlje. TŽ Ponovnim teškoćama sjeća me Presv. Srce da mu se zahvalim, što mi je prošle godine pomoglo pri zdravlju; za Svetište šaljem 75 din. AH Ustrajnim molitvama isprosila kćerki zdravlje i zahvalna šalje 150 d. za sirotinju. *Đakovo* MD Presv. Srce uslišalo mi molitvu pa šaljem za Glasnik 100 d. LB Od teške bolesti oslobodilo dijete i eto 10 d. za raširenje Glasnika. *Donji Miholjac* AU Olakšale boli kad je češće primala sv. Pričest. *Ferdinandovac* KR Presv. Srce i M. B. Bistrička bili u pomoći u velikoj teškoći. *Gor. Rijeka* AC Postila 9 petaka i obratio joj se muž, koji joj već godinu i pol nije pisao. *Ilača* KL Hvala Bož. Srcu isv. Anti za mnoge primljene milosti. *Kaniža* DS Srce Isusovo pomoglo i našoj obitelji, kad sam ga devetnicom zamolila. *Kraljevica* TA Dvaput joj povratilo zdravlje. *Kupjak* MG Sin joj, sačuvan u ratu pa će zahvalna držati Glasnik dok je živa. *Letina* AG Isus joj pomogao u bolesti po zagovoru sv. Ante. *Lipik* LŠ Šaljem za sv. misu zahvalnicu Bož. Srcu i M. Božjoj za uslišanu molitvu. *Lonja* AC Oslobodilo ju teške boli u glavi. *Lun* JB U pogibli zdravlja obećao veliku devetnicu i prije no je dovršio bio je potpuno zdrav. DB Riješilo ga hude neprilike, u koju je iz lakoumnosti zapao. *Matići* MŽ Primio nebrojena dobročinstva. *Marjančaci* MĐ Hvala i čast Srcu Isusovu, kojem sam se bila utekla devetnicom za zdravlje. *Mitrovica* ŠM U dugoj bolesti na nogama pomoglo Presv. Srce i Bl. Djevica. *Mostar* JB Pomožena u teškoj nevolji. *Novigrad Podr.* MN Šaljem 100 d. za ukrašenje Svetišta kao zahvalu što mi je Presv. Srce ozdravilo sinčića. *Novska* MB Na operaciji sam bolje prošla nego sam se nadala ja i liječnici, jer sam se uzdala u Bož. Srce. *Nova Gradiška* ML Primila više milosti. *Novi Sad* MP Teško bolesnoj supruzi pomoglo Bož. Srce, kad sam učinio devetnicu i obećao dar, što ga eto u privoju šaljem — 100 din. *Novi Vrbas* AK Šaljem dar Glasniku iz zahvalnosti na sretno položenom ispitu. *Novi Martinac* IM Darom Presv. Srca oteo se smrtonosnoj bolesti. SN Molitvom i zagovorom zadobila zdravlje kćerki. *Omišalj* KA Sretno uspjela operacija; u zahvalu S. I. šaljem 1 dolar. JP Primila mnoge milosti te zahvalna šaljem 100 din. JK tisuć hvala Bož. Srcu, koje mi podijelilo zamoljenu milost; za Svetište i mise šaljem 140 din. *Pakasin* BS Ozdravio od teške bolesti želuca. *Petrinja* GJ Hvala Presv. Srcu na iskazanoj milosti! *Plešivica* AS Zahvaljuje za zdravlje. *Pod Sleme* MV Bož. Srce bilo mi utjeha i obrana protiv kleveta. *Požega* JJ Uslišalo joj molbe i preporuča mu se u buduće. *Prekrižje* DČ Šalje 50 d. za mise u znak hvale S. I. što ju uslišalo. *Prezid* FP Klečeći ću moliti zlatnu krunicu dok budem živa zahvaljujući Bož. Srcu. *Retkovci* AM Hvala Bogu i Bož. Srcu što mi je supruga porodila. *Split* VG Slava Presv. Srcu, koje mi s nevoljnoj nebrojeno puta smilovalo. *Stari Perkovci* JB Šaljem za sirotinjski kruh 437 din. u znak hvale za primljene milosti. *Starigrad* IB Slava Bož. Srcu da se upoznala moja nevinost. *Sušak* JŠ Osjetila nezrecivu pomoć Bož. Srca, pa mu se i dalje preporuča. *Sušine* ZT Sretno ozdravila. *Sv. Ivan Z.* MČ U velikoj nezgodi pomoglo Presv. Srce. *Sv. Ilija* KJ Za Glasnik šaljem 20 d. zahvaljujući Bož. Srcu za mnoge milosti. *Sv. Vid* JG Zahvalna Bož. S. šaljem 50 d. *Šemovci* MV Minula bolest, u kojoj se utjecala Bož. Srcu. *Valpovo* MP Prošla zubobolja i druga nevolja. *Vel. Brezovac* AN Pomoglo Bož. Srce pri zdravlju i živini. *Veleševac* FČ Hvala Bož. Srcu i Majci Božjoj, što smo jesenas bili pošteđeni od poplave. *Velika* Lj. B. Presv. Srce me pratilo od djetinjstva osobitom ljubavi; hvala mu! *Veliko Selce* TH Od teške bolesti ozdravio mi suprug, dijete i ja; hvala Bož. Srcu, koje me vodi od mladosti. *Varaždin* gđa K Zahvalna za uslišanu molbu šalje 25 din. u čast Presv. Srcu. *Viljevo* AK Moleći devetnicu Presv. Srcu riješila se višestruke boli. *Vrbnik* LV Među ostalima preporučao sam se i zagovoru svete uspomene biskupa Mahnića pa sam primio od Presv. Srca dvije velike milosti, a sad molim i treću. *Vukojevac* MS Dobro prošla na operaciji. *Vukovar* TA Primili više pomoći pa zahvalno šalju 25 D dara.

KNJIŠTVO.

MALI MOLITVENIK ZA DJEČAKE. Izdalo Društvo sveudiljnog klanjanja. Zagreb I. Samostan milosrdnica. Frankop. 17. Na 32 stranice nanizane su sve glavne molitve za manju djecu, a popraćene sa 10 vrlo zgodnih slika, da razjasne vjerske istine. Molitveničić će mnogo doprinijeti, da se djeca češće i dostojno pričešćaju te s Isusom na svoj djetinji način u molitvi razgovaraju. Cijena mu je 2·50 po komadu. K tome poštarina za 1 komad 50 para; za 10 kom. 1 dinar; preko 10 ne treba plaćati poštarine. Novac treba unapred poslati. — Kod narudžbe treba istaknuti, koliko treba za dječake, koliko za djevojčice. — Kako je čista dobit namijenjena za pomoć siromašnih crkvi, svatko će se radosno zauzeti za širenje tog molitvenika. Naručuje se kod Društva, što ga izdalo.

U popularno naučnoj knjižnici Hrv. kat. nar. saveza u Zagrebu, Kaptol 27. izašlo je pet vrlo zanimivih rasprava, koje se kod istog društva dobivaju svaka po 5 dinara, a sve skupa za 20. — Dr. Stjepan Bakšić: *Vjerske sekte u našim krajevima.* Tu se govori o svim novotarijama, što se digle zadnjih godina. — Dr. A. Alfirević D. I.: *Teosofizam.* Raspravlja o krivoj vjeri, što se širi među dokonim ljudima. — Dr. A. Gahs: *Budizam.* — Prof. V. Ivanek. *Okultizam,* gdje govori i o spiritizmu te njegovoj škodljivosti. — Dr. J. Marić: *Monizam.* —

CVJETNJAK SV. ANTUNA ili pobožnost 13 utoraka; lijepi molitvenik za štovatelje velikog čudotvorca. Napisao O. Ig. Aljinović, konventualac kod sv. Duha u Zagrebu. Knjižica pruža u vrlo ukusnoj opremi i sa 14 lijepih slika zbirke običnih molitava za sve vjernike, a napose lijepa razmatranja i molitve Svecu u čast. Naručuje se kod veleč. g. pisca. —

VJEČNO KLANJANJE. To je onaj krasni molitvenik od Valsera, što ga prevele Sestre Presv. krvi, a izdala Kurykta na Krku, iz koga smo obavljali klanjanje Presv. Otajstvu još prije rata. Sada se nabavlja kod Narodne knjižare, Zagreb. Ribnjak 6. za D. 35. — Preporučamo napose Djevojačkim društvima da si ga nabave za skupno klanjanje.

BRAĆI SVEĆENICIMA PREPORUČAMO:

Summarium theologiae moralis od A. Arregui S. J., što je već izašla u 8. izd. te po svemu svijetu u 75.000 primjeraka već raširena. Na 650 str. malog džepnog oblika istaknuta su, obrazložena i na mnogo slučajeva primijenjena sva načela katoličkog morala i to divnom jasnoćom i preglednošću, da si svećenik može odmah u ispovjedaonici pomoći. Stoji 20 franaka (oko D. 100) a naručuje se kod španjolskog Glasnika S. I. pod ovim naslovom: El. Mensajero del Corazón de Jezús. Apartado 73. Bilbao. España.

MILODARI.

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Andrijevci AČ. 10 JV 50 Bakar TM 10 Beničanci JV 50 Beravci AD 50 Bošnjaci FM 10 Gjurgjevac DL 5 Križevci FL 77 Lun DB 5 Marjančaci MĐ 20 Metković CD 10 Mitrovica TW 20 Mrzović OSt 3 Omišalj JK 100 Prelog FL 5 NN 5 Ruma MŠt 10 Selce žup. ur. 36 Slano MG 10 Stari Perkovci AB 10 Valpovo MP 20 Vel. Brezovac A i SN 20 Vojakovac PI 7 Zadubravje MB 20 Zlatar JB 100. *Na čast Gospe Lurdske:* Mrzović AL 10.

Za Sirotište Leskovac: Andrijevci JV 50 Ličtani NK 20 New York AP 100.

Za obnovu Svetišta S. I.: Cirkovljan KM 20 Gor. Vlahinička I P 10 New York AP 200 Nova Gradiška ML 40 Slano MG 20 Sušak JŠ 100. *Župni uredi sabrali:* Ladislav 145 — Čazma 151 — Nijemci 500. *Za zvonove:* Orle JB 10.

Za sv. Mise: Beničanci JV 50 Omišalj JK 40 Prekrižje DČ 50 Virovitica HŠ 30.

Za rašir. Glasn. S. I.: Andrijevci JV 50 Bakar TM 10 Bodovaljci AJ 10 Don. Miholjac AU 10 Đakovo LT 5 RL 20 Feričanci MR 3 Gor. Mihaljevec K i HP 12 Gorn. Šarampov MK 7 Hercegovac JS 10 Greda KB 50 Ivankovo NN 100 Kamenica St i KF 20 Kaniža DS 50 Kraljevica AT 100 Letovanić IK 10 Marija Bistrica MA 50 Mitrovica MŠ 20 Mostar JB 10 Novi Vrbas AK 20 Ormož IK 20 Požega JJ 10 Prelog KV 4 Prezid FP 10 Senj MD 6 Sil inj MŠt 10 Split VG 10 Starigrad IB 15 Stara Pazova KK 20 Sušak MN 77 Stišine ZT 20 Varaždin ML 6 Velika LB 8 Vinkovci MB 11 Vukovar MK 10.

Za kruh sv. Ante: Andrijevci JV 50 Čazma LB 100 AK 150 Mrzović OSt 2 Nova Gradiška LU 20 Stari Perkovci JB 685 Vel. Brezovac A i SN 15.

Za misije među pogan.: Bakar TM 20 Bednjaj StT 60 Mošarin LQ 80 Osijek ZD 100 JS 250 Savski Most AS 20. *Za Malo Sjemen. Travnik:* Osijek JS 250.

Za pogorjele kat. institucije u Splitu: Farmingtovn MM 2 dolara Pittsburgh AS 25 dolara Šamac MB 20 Zagreb NN 10 Mount Olive F. i L. i M. G. 4 dolara.

Urednik: J. Vrbanek D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Z[illegible]ebu.

GLASNIK
SRCA ISUSOVA
IHS

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, Bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, djevojačkim društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi *za god. 1924.* za cijelu godinu s postom ili na ruke 12 din., za Ameriku i inozemstvo 24 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, Zagreb I. Palmotić 31.

KNJIŠTVO.

Slava Marijina. Napisao sv. Alfonzo Liguori; preveo Dr. J. Lang, posvećeni biskup. Tumačeći molitvu »Zdravo Kraljice:« izlaže u ovoj knjižici sveu učitelj Crkve u 22 poglavlja sve odlike i kreposti bl. Dj. Marije, a napose njezino milosrđe. Tu govori, rekao bih, samo sv. Duh i sv. Oci, dakle Duh Božji; a što je ljudskoga, to je sveti zanos velikoga naučitelja Crkve, koji žarkim srcem ljubi Mariju. U prijevodu je sačuvana jezgrovitost i milina originala, koja privlači dušu, diže i uvjerava. Već je sv. Alfonzo namijenio knjigu puku i svećenstvu, a prosvijetli gosp. prevodilac je napose preporuča za štivo Marijinim kongregacijama i inim društvima. S njime to činimo i mi i velimo: nijedna kongregacijska knjižnica, ni jedno dijete Marijino, dapače ni jedan svijestan katolik neka ne bude bez nje. Prosvijetlomu pak gosp. biskupu pišu neka Gospod, po zagovoru presvete Majke, naplati ovaj najljepši njegov dar hrvatskoj književnosti.

Knjiga, u obliku molitvenika — pa i dodano je 160 stranica molitava — u svemu 580 stranica — lijepo u platno vezana stoji Din. 18. — k tomu poštarina po komadu Din 2. — Naručuje se kod »Narodne Prosvjete«, Zagreb I. pošt. pr. 109.

Duhovne vježbe sv. Ignacija na originalnom španjolskom jeziku i klasičnom latinskom prijevodu zajedno izdao je Španjolski Glasnik S. I, pa ih baš u tom izdanju braći svećenicima za razmatranja, štivo i studij od srca preporučamo. Stoje u platno vezane 4 pesete (oko 25 din.), a naručuju se kod: El Mensajero del Corazon de Jezus. Apartado 73. Bilbao. España.

MILODARI.

Za svetište S. I. u Zagrebu: Bakar TM 10 VS 50. Brod. Drenovac KM 10. Đakovo RL 25 Garčin MT 10 Golobrdo AM 3 Gospić TD 25 Kastav MD 12 Lacići JV 30 Ljubljana FŽ 12·50 Maradik BR 30 Mostari AĐ 15 Podgajci podr. AP 20 Rettala SJE 20 Rogoznica JB 25 Sarajevo JB 50 Senj AD 50 Sinj AG 20 Sv. Ilija AH 20 Sv. Petar Cv. TŽ 10 Vidovice JK 100 Vrbanja VZ 25.

Za obnovu Svetišta S. I.: Don. Kraljevac KT 20 Harbor Ind. JM Stojaković I d. Luč Baranja KE 12 Odvorci VJ 15 Nuštar župni ured sabrao 286·50 St. Mikanovci, Župni ured sabrao 276·95 Sv. Ivan Žabno AZ 20 Remete, Župni ured opet 100 Virovitica DL 100 Vivodina ML 10 Župa Orehovica daruje 490·70.

Za sv. Mise: Glina AP 10 Kamenica RH 10 Omiš MB 10 Sikirevci MŽ 20 Sv. Marija FC, župn. 100 Vrana JP 20.

Za rašir. Glasn. S. I.: Apatin AD 10 Badljevina MA 10 Bakar TM 10 Brčko DJ 500 MŠ 13 Breg NN 10 Bregi KK 5 Bukovac MK 10 Crikvenica RG 20 Čepin MMT 100 Daruvar JK 12 Don. Ladjevac RM 5 Donje Novoselo JN 30 Drenovac AS 50 Đakovo AČ 100 Garčin RV 10 Glina KT 100 Gora MG 10 Gorn. Ulianik AT 10 Hvar Don NS 6 Jakšići Št. T 30 Kamenica MH 20 JJ 50 Kozluk RK 3 Kuršinci MR 10 Lacići AK 10 KA 20 Soče ML 8 Lukač AB 10 Metković IJ 150 Miholjanec KK 20 Mitrovica KŠ 20 Nijemci KŽ 15 Nova Rača JF 20 Novigrad JP 10 Nuštar FG 20 Omiš AM 10 Osijek MŠT 12 Palinovec FŠ 12 Petrovci JS 20 Petrovaradin MN 25 Plavna MB 50 Podgrađe MŠ 11 Podvinje MČ 50 Požega TK 5 Privlaka MB 16 Prozor MČ 16 Ravna Gora AČ 20 Roslyn, Wash. IB 189·80 Sarajevo IB 50 Sisak BG 8 Sokolovac MŽ 8 Stara Gradiška MM 25 Subotica MG 10 TR 50 IM 50 Sušak MN 100 IR 40 Travnik AJ 15 Trnjanin MN 8 West Dulutt JG 30 Vivodina JG 50 Višnjica FM 15.

Za kruh sv. Ante: Bakar TM 5 Begovorazdolje JF 10 Bogišinci KL 50 Brod Moravice KŠ 10 Breg FR 10 Lukač AB 10 Novomjesto TS 10 Roslyn, Wash. IB 80·60 Šumger IP 20 Zagreb NO 100.

Za misije među pog. Bakar TM 45 Kolečep MK 85 Roslyn, Wash. IB 80·60 Sisak BG 25 Vidovice JK 100 Vrbljinac MŽ 27 Zagreb NN 100.

Za siročad u Lesbovcu: Sisak PG 25 Virovitica DL 100.

Za raspečala kat. društva u Srbiji: Roslyn, Wash. IB 80·60 Dayton, Oh. Vinko Dasović sakupio među braćom 32 dolara.

Svim plemenitim darovateljima naplatilo Bož. Srce!

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 7.

Zatvorene duhovne vježbe.

Mjesečna nakana za srpanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Sadašnji je sv. Otac Papa u apostolskoj konstituciji od 25. srpnja 1922. izrazio svoju goruću želju, da bi katolici iz svih staleža ljudskoga društva što više obavljali takozvane

zatvorene duhovne vježbe.

Zatvorene duhovne vježbe se zovu one, kada za nekoliko dana pustimo sve svoje poslove na stranu, te se povučemo ili u jednu za to određenu kuću, ili u posebnu sobu u vlastitoj kući, gdje u potpunoj tišini samo razmatramo i duhovnim se poslom bavimo, kako je to u sustav sveo i preporučio sv. Ignacije.

Sam ovaj sveti začetnik duhovnih vježba nabraja velike koristi, što one donose svima, koji ih obavljaju. Prije svega dolaze po njima do velike *spoznaje samih sebe* i svoje životne svrhe. Kako je vapio sv. Augustin: Gospode! o da spoznam sebe, o da spoznam Tebe!« A kako divno opisuje sreću, što mu je sinula sa zrakom spoznane istine u samoći. Za to propadaju ljudi u vremenitu i vječnu nesreću, jer ne poznaju, kako bi trebalo, ni sebe, ni Boga.

Zatim, veli sv. Ignacije, čovjek u samoći dublje dopre do *značenja otajstva* vjere, što se razmatraju, jer u samoći nijesu raspršene sile duše nego ih usredotočimo samo na istine, što ih razmišljamo. A sam Spasitelj kaže, da je u tom život vječni: »Ovo je život vječni, da spoznaju Tebe, jedinoga Boga istinoga, i koga si poslao, Isusa Krista«. (Iv. 17, 3).

Koji ispituju znanstvenu vrijednost duh. vježba sv. Ignacija, dive se njihovoj dubokoj psihologiji i praktičnoj odgojnoj vrijednosti. A to je samo potvrda stare istine da se Bog većma približuje onima, koji njega radi ostavljaju rodbinu i poslove i brige makar i za par dana. A kako dragocjena je zamjena za prolazne stvari dobiti tijesno prijateljstvo Božje! Vedar pogled u život i čvrsta volja za rad bili su uvijek sigurni plodovi dobro obavljenih duh. vježba.

Nezatvorene duh. vježbe su na primjer pučke sv. misije. Ljudi se sakupe u crkvi, poslušaju vječne istine, razmišljaju nešto pri tom, ali se opet vrate kući i obavljaju svoje obične poslove. I ovakove duh. vježbe rađaju velikim plodom, kako to iskustvo svjedoči, ali kud i kamo bi veću korist ubrali, kad bi se jedino razmatranju dotičnih istina posvetili, kako to biva u zatvorenim duh. vježbama.

A da li je moguće

svjetovnim ljudima

obavljati zatvorene duh. vježbe? Neka govore činjenice.

Godine 1921. čuli su svjetovnjaci duh. vježbe u Italiji u 50 navrataka njih 3052; u njemačkoj Austriji u 27 navrata 3548 ljudi; u Belgiji u 144

navr. 4753; u Čehoslovačkoj u 20 navr. 1073; u dolnjoj Njemačkoj u 189 navr. 4981; u gornjoj Njemačkoj u 46 navr. 3404; u Ugarskoj u 5 navr. 549; U Poljskoj u 14 navr. 447; u Francuskoj 7076; u Španjolskoj u 175 navr. 8550; u Engleskoj u 374 navr. 7625; u Americi u 147 navr. 16591; a u našoj domovini činilo je zatvorene duh. vj. u 3 navr. 319. svjetovnjaka.

Ovi su točni brojevi crpeni iz službenog iskaza objelodanjenog u Rimu g. 1922.

Za zatvorene duhovne vježbe treba imati i shodne prostorije. U mnogim većim gradovima imadu malne svi gore navedeni narodi kuće za duhovne vježbe, domus exercitiorum. Mi Hrvati još nemamo, ali je od prijeke nužde, da si i Hrvati sagrade jedan takav dom, recimo u Zagrebačkoj okolici, što je puno shodnije, nego u samom gradu, gdje je velika buka. Od nedogledne je to koristi za cijeli narod, tako za inteligenciju, kako i za radnički stalež. I to bi bio krasan spomenik na tisućgodišnjicu hrvatskoga kraljevstva.

Potreba postaje sve veća, jer je i želja i odziv za zatvorenim duh. vježbama sve veći. Tko ih jedamput učini, postaju mu duševnom potrebom, baš kao što i praznici duševnim radnicima. U nas su ih prve počele obavljati uzorne naše katoličke učiteljice u Zagrebu i u Varaždinu. Iza njih sveučilištarci i omladinci u više tečajeva u Zagrebu, Đakovu, Osijeku i Čakovcu. Za sada su svagdje spojene s priličnim žrtvama baš stoga, što nema baš u tu svrhu prikladne zgrade. No korist je duh. vježba tolika, da i te žrtve rado doprinose.

Časne Sestre sv. Križa otvorile su na Žaverskoj cesti u Zagrebu kuću, u kojoj će ženski svijet moći obavljati duh. vježbe makar i u malome broju. Muški svijet čeka još svoje dobrotvore. Ti pak ne bi trebali da baš poklone svoj novac u svrhu gradnje, već bi mogli kao društvo zgradu sagraditi i potrebnim snabdjeti, a ta bi se i te kako brzo otplatila. Tako su učinila gospoda u Holandiji. Nekoliko njih, koji su obavili prve duh. vježbe za muževe složilo se i sagradilo »Dom egzercicija«. Vidjeli to vjernici, pa se složili u »Društva za egzercicije«. Po tim udruženjima došli su holandeski katolici do 11 kuća za duh. vježbe. To je vrlo mnogo, kad znamo, da tih katolika ima samo 2 milijuna. U jednoj samo od tih kuća u Venlu, obavilo je u 12 godina 50.000 katolika duhovne vježbe. Plodovi toga vide se u visoko razvijenoj svijesti njihovoj, u čvrstoj organizaciji i uplivu na javni život. U Holandiji se ne stvaraju protuvjerski zakoni! . . .

Kada će Hrvatski katolici osigurati svoje svetinje ovako temeljitim načinom? Organizacije i parlamentarni uspjeh su plod svijesti; svijest se temelji na uvjerenju; životno uvjerenje se stiče najbolje u duh. vježbama.

K. — V.

„Srce Isusovo—spasenje naše". Najpotpuniji hrvatski molitvenik s opširnom poukom o pobožnosti Presv. Srcu, pjesmaricom i mnogim lijepim slikama. Jednostavan platneni uvez 20 d.: platno i zlatorez 25 d.; u kožu vezan sa zlatorezom 60 d.

Bl. Ignacije Azevedo i drugovi.

Mjesečni zaštitnici 15. srpnja.

U Rimu ima starinska slika Majke Božje, koja, kako kažu, potiče od sv. Luke, koji je svetu Bogorodicu sam slikao. Neko vrijeme se branilo snimiti ovu sliku te ju preslikati, da se sačuva čast ove crkve, koja se radi te slike nazvala Marija Velika.

No sveti Franjo Borgija, general Družbe Isusove isprosio je ipak od sv. Pije V., da se ta slika smije preslikati, te je dao jedan primjerak bl. Ignaciju Azevedu, koji se sa 69 drugih isusovaca većinom mladića imao ukrcati kao misijonar u Braziliju, da tamo jadnim Indijancima propovijedaju evandelje.

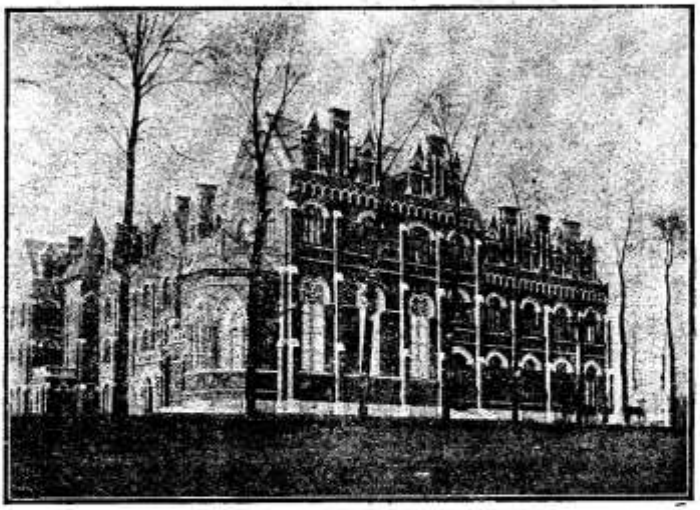

Dom za duhovne vježbe kod Gospe od Hautmont-a u Francuskoj, što su ga sagradili kat. industrijalci.

Već su misijonari sretno do kanarskog otočja doplovili bili te su pred sobom već vidjeli grad Palmu, kad se javi na obzorju više lađa, koje su svom brzinom hitile prama lađi sv. Jakova.

Bl. Ignaciju, komu je Bog već objavio bio, da će ga on sa 39 svojih drugova na ovom putu mučeničkom smrću proslaviti, uze odmah sliku Gospinu sa brodskog oltara, gdje su je vazda litanijom i katkad i sv. misom častili, te pokazujući je svojim drugovima ohrabri ih, da bi rađe život svoj izgubili, nego li svoju vjeru zatajili.

Međutim se tude lađe već približile bile te se raspoznalo, da su zloglasnog kalvinskog gusara Sorije. Teretnoj lađi, na kojoj se Isusovci vozili, nije ništa preostalo nego da se iza junačke borbe preda gusarima. Tad Sorija u svojoj vjerskoj mržnji osudi sve redovnike odmah na smrt.

Bl. Azevedu, koji im prvi došao u susret, zada neki vojnik odmah sabljom tešku ranu na glavi, a kad još nije prestao sv. sliku naokolo pokazivati, probodoše ga kopljima i baciše njegovu lješinu u more. No Gospinu sliku, nijesu mu mogli ni iz mrtvih ruku istrgnuti, dapače i u moru plivao je vazda na površini sa svojom slikom u naručaju. Kad je tijelo mučenikovo doplivalo u blizinu lađe, neki Portugizac spasi sv. sliku te je sakri uz pogibelj svoga života u lađi. Poslije je pokloni Isusovcima u Madejri, odakle je došla u Braziliju te se štuje danas u Isusovačkoj crkvi u Bahiji.

Od drugova bl. Ignacija zaista 39 umrije mučeničkom smrću. Kalvini su ih izranili i bacili u more. No mal da nije broj 40 mučenika bio potpun. Kuhaču, koga su trebali, oprostili su gusari život. No videći to sin kapetana lađe »Sv. Jakova«, mladić, koji se na putu javio bio za Družbu Isusovu, pograbi brzo haljinu jednog ubijenog Isusovca ogrne se njome te se dade i on pogubiti za sv. vjeru i baciti u more. Sv. Terezija, koja je imala medu ovim sv. mučenicima jednog rođaka, vidje ih u isti čas, kako sjajnim krunama ovjenčani slavodobitno ulaze u nebo. Bilo je to g. 1570. dne 15. srpnja.

To je dakle ova velika žrtva, što svaki misijonar doprinese, ne samo da mora u ranim godinama već ostaviti, što je čovjeku najdraže i oca i majku i braću i sestre i milí dom svoj, nego mora i biti gotov, da bude kao Isus i sv. apoštoli njegovi progonjen i omražen radi evandelja, a možda i život dati kao ovih četrdeset.

No Isus veli: »Veselite se i radujte se jer eto je plaća vaša velika na nebesima«.

Zar ne bi i ti, kršćanine, koji to čitaš, mogao nešto doprinijeti, da se spasu duše bezbrojnih pogana. Ako ti Bog nije dao tako veliko srce, da pođeš kao misijonar ili kao redovnica u daleke krajeve, ti se barem u molitvama svojim spomeni često onih nesretnika, koji bez naše pomoći padaju kao tuča u pakao. Ili što je još lakše, vrši revno apoštolstvo molitve i spasit ćeš hiljade neumrlih od Krista na Križu otkupljenih duša.

Širitelji pisanog otrova.

Max Gottschalk i Morris Inman, vlasnici knjižara u New Yorku bješe prošloga studenoga optuženi od tajnika Društva za pobijanje opačine, Johna S. Summer radi zločina prodaje nečudorednih knjiga, označenog u 1141. čl. američkog kaznenog zakona. Knjižari ne zanijekaše čina držeći, da će u najgorem slučaju biti osuđeni na neznatna globu. Često se i to desilo, da su suci radi slabog poznavanja zakona i radi rastežljivosti pojma »umjetnički proizvodi« riješili takove krivce. Ali ovaj put sudac Maloy, član Posebnoga Sudišta, osudi svakog knjižara nesamo na 250 dolara globe, već i na 30 dana zatvora u Kući za prisilni rad. Budući su priznali svoju krivnju, osuđeni nemaju pravo na priziv, pa će kroz trideset dana neobičnog rada moći razmišljati, da li im se isplaćuje nastaviti takovu trgovinu.

Borba protiv besramnih spisa nastavila se debatom o ispravcima, što ih predloži Senatu senator Rabenold, a Komori zastupnik Jenks, da bi se izbjeglo dvojbama u primjeni spomenutog 1141. članka kaznenog zakona.

»L' Osservatore Romano« 27./3. 1924. br. 73.

Slavlje Bož. Srca u Bogomolji.

U lijepom ovom mjestancu kršnoga Hvara živio već odulje odmetni svećenik te na tešku sablazan puka. Kad je taj svećenik čuo, da se i neki jadni splitski kanonik odmetnuo od pravih katolika u »starokatoličke« krivovjerce, stade on živije raditi, ne bi li cijelo mjesto pristalo uza nj i otpalo od vjere otaca svojih. Nadao se tomu to više, što se ljudi u selu tužili na redovnu i crkvena podavanja, a »starokatolici« lažući obećavaju, da ne će trebati svećenika uzdržavati. Kao da može biti vjere bez svećenika ili svećenika bez hrane. Ipak je već bio mnoge zaveo.

Zauzeti župnik veleč. g. Rudan pozove misijonara Isusovca Oca Pericu, da mu pomogne narod na bolje uputiti i u pravoj Crkvi uzdržati. Misionar dođe 7. ožujka, baš na prvi petak, i otpočme propovijedati pred kojom četvrtinom župljana. »Srce Isusovo u te se uzdam!« uzeli vapiti svi dobri, a najviše nevina dječica pjevajući zlatnu krunicu u crkvi i cestom.

I smilovalo se. Njegove zrake stale prosvjetljivati tamu zalutalih i oni stali uviđati, kako su starokatolici daleko vjerovanjem i djelovanjem od evanđelja Isusova. Ako se hoće vratiti u doba katakomba, onda moraju zabaciti nebrojene vjerske članke proglašene kasnije na općim saborima. Ako pak priznaju i jedan samo sabor, jednakom silom treba da priznadu sve, pa i vatikanski, a s njime i nepogrešivost Kristova namjesnika na zemlji sv. Oca pape.

U propovijedi o Crkvi upozorio je živo misijonar pod kraj, kako onaj, koji ne će da bude u rimokatoličkoj Crkvi, treba da ostavi Gospinu krunicu i njezin škapular, jer im je vrijednost papa potvrdio; treba da zabaci ljiljan Gospin, jer ga starokatolička Marija ne smije da drži, kad vele da nije bezgriješna. Pred starokatolikom se sakriva i Srce Isusovo, jer su čak svoga »biskupa« baštinili od Janzenista zakletih neprijatelja pobožnosti Srcu Isusovu. Dapače i nevidljivi Kralj u svetohraništu ostavlja ih bez svoga blagoslova, jer oni ostavljaju njegova vidljivoga namjesnika, papu.

Ali Bogomolje su pod zaštitom Gospe od Karmela, one štuju Bezgriješnu s ljiljanom, one ljube presv. Srce, kome su u čast podigli krasan kip, one ne će da se odijele od živoga Isusa u svetohraništu, stoga i ostaju vjerno uz sv. Oca papu, uz pravu Crkvu Kristovu. Neopisivim oduševljenjem zapjeva narod: »Svi jezici hvalu dajte!«

Sutradan je u propovijedi o Križu predočio misijonar Crkvu kao vjernu zaručnicu Kristovu, koja na križu sa Zaručnikom svojim diše i izdiše, a starokatolička ukidajući celibat i crkvene zakone, poput nevjernice bježi od Križa i od raspetoga Vjeroučitelja.

Da se Bož. Srcu pruži neka zadovoljština i da se umekšaju okorjela srca nekih, pošla je mjestom pokornička procesija sa znakovima muke Isusove i s malom skupinom revnih mladića, koji su bosonogi koracali po oštrom kamenju raskriljenim ili prekriženim rukama; oba su svećenika nosila naizmjence križ na ramenima, a misionar i trnovu krunu. Prizor je suzom orosio i mnogo muško oko.

Svijetlo Bož. Srca rasvijetlilo je zaista slijepe i cijela se župa s Bogom izmirila, do šestorice okorjelih, koji ostadoše osamljeni. Da se olakoti povratak zalutalima, predložilo im se na potpis izjavu odanosti spram

katoličke Crkve i sv. Oca. S početka krišom a kasnije otvoreno svi je redom potpisaše, osobito kad su vidjeli prvog sabirača potpisa za odmet, kako se s Crkvom izmiren združuje sa Spasiteljem u sv. Pričesti.

Uvidjeli su čestiti ljudi, da tako zvana »hrvatska« crkva slabi Hrvate unoseći među njih vjerski razdor i to za volju nekim ženarima. Mnogi zalutali skamenili se od stida čuvši za čudoredno i narodno »neporočnost« prvoga im tobožnjeg »hrvatskog biskupa«. I sam kolovoda B., odmetni svećenik, ostao je misionaru dužan odgovor na pitanje, da li pozna i jednoga svećenika, koji se nije poradi žene pridružio tome pokretu.

Kako u Bogomoljama tako se čestiti ljudi i u Selcima Isusu i njegovoj Crkvi povratili, prem su i ondje bili ružnim klevetanjem zavedeni. »Prije glavu nego vjeru!« izjavio dobri gospodar Jerković, kod čijeg ognjišta se vodio vjerski razgovor s misijonarom. Neki roditelji prekinuli sa svojim »starokatoličkim« sinom; a jedan mladić ostavio zaručnicu, kod koje ga bili zavedli, da potpiše za otpadnike.

Upomena sv. poslanstva ostala je četverostruka: *spomenkriž* od hvarskoga bijelca, dva društva i jedan odbor. Utvrdilo se, da krivovjerska pošast nije prodrla u one kuće, u koje redovito zalazi Glasnik Presv. Srca, vjesnik Apostolstva molitve. Ta okolnost potakla je osnutak *Apostolstva molitve* u Bogomolji. Činjenica pak, da se upravo mladići junački oduprli huliteljima Majke Božje, potakla je osnutak *Marijine kongregacije* za njih.

Duševna radost i mir srca svjedoči čestitom narodu, da je bolje biti upisan u Božanskomu Srcu nego u »starokatoličkoj« knjizi i otpadu.

Misije kod američkih Hrvata.

MISIJA U HRVATSKOJ ŽUPI U CLEVELANDU (OHIO).

Već su dulje vremena pozivali neki veoma vrijedni i požrtvovni hrvatski svećenici Isusovačke misijonare, da bi došli u Ameriku i održali u njihovim župama svete misije. Stvar je dozrela, kad su velečasni župnici Mihovil Domladovac (Cleveland) i Ivan Stipanović (Youngstown) na veledušan način utrli put misijonarima i pozvali ih, da u njihovim župama održe misije, a sigurno će, rekoše, zaiskati misije i druge župe, što se medutim i dogodilo. Dok to pišem, javilo se za misije već 12 hrvatskih župa, a bit će ih sigurno još i više. Misionari su oci M. Vanino i A. Jurić.

Prvu smo misiju započeli u velikom gradu *Clevelandu*, koji ima blizu 900.000 stanovnika. Hrvatska katolička župa broji oko 450 obitelji, no ima Hrvata mnogo više. Velik dio nažalost ne mari za vjeru svojih djedova, mnogi su pače ljuti protivnici kršćanstva, što nije ni čudo, kad su se dali zavesti od boljševika. Hrvatska župa ima i svoju školu sa 8 razreda, kojom upravljaju časne sestre (4 Slovenke i 1 Hrvatica), jako zaslužne za nas Hrvate katolike. Školu pohađa oko 400 djece.

Misija je počela na sam Uskrs 20. travnja 1924. veoma svečano. Pred crkvom je svirala dična dalmatinska glazba, dok je procesija s misijonarima iz župnoga stana išla u crkvu. Da vam je bilo vidjeti onih 40 ministranata u lijepušnim crvenim i bijelim halijinama pa krasnu rasvjetu čiste i uredne crkve, one suze u očima i ženskog i muškog svijeta! Pa ono skladno i oduševljeno pjevanje! To se ne može zaboraviti. Vidi se, tu je narod jedna duša sa svojim vrlim pastirom, svjestan veličine događaja, kakav je misija u ovoj udaljenoj župi, prva nakon 22 godine, otkad postoji župa.

Misija je trajala punih trinaest dana. Već od početka narod se krasno odazvao. Mnogi su ustajali u 4 sata ujutro, da se ispovjede i pričeste, i onda da na vrijeme dođu u tvornicu na posao, a bilo im je prevaliti po 15 i više kilometara

što pješke što tramvajem ili pak automobilom. Treba znati, da u Clevelandu, a i po drugim gradovima, mnogi radnici imaju svoj automobil, pa je krasno vidjeti, kako za vrijeme službe Božje čekaju automobili pred crkvom, i na sprovod se ide automobilom.

Naroda je svake večeri dolazilo sve više, dolazili bi čak i boljševici, osobito, kad ih je jedan misijonar prijazno pozvao, nek i oni dođu. Narod ima dobar sluh pa je već prvu večer cijela crkva pjevala onu tako milu »Zlatnu krunicu Srca Isusova«. Muški se svijet također odazvao jako dobro, osobito onu večer, kad je bila staleška pouka za oženjene muževe. Toliko muškaraca još nije nikad bilo zajedno u clevelandskoj crkvi. Napose treba pohvaliti crkvene odbornike gg. Jeronima Brentara sa Rijeke, Nikolu Lučića iz Pešćenice u Turopolju, Augusta Mrakužića i Josipa Tomeka, koji su se brinuli za red u crkvi.

»Pe're — ne boj se! Od sada ćeš ljude loviti«. Lk. 5, 10.

Veoma je bio dirljiv završetak sv. misije u petak naveče 2. svibnja osobito pak blagoslov lijepoga misijskoga križa, koji je pet svećenika donijelo u procesiji od crvenih vrata k velikom oltaru. Kad su se pak misijonari opraštali od brojnog naroda, teško da je ikoje oko ostalo suho, a čulo se dosta tecanja i plača.

Misijonari su pohodili i bolesnike pa i njima donijeli utjehu i radost svete misije.

Vrlo je pohvalan običaj u Americi, da župnik nabavlja veliku množinu nabožnih predmeta (»mission-good«), koje narod kupuje, da mu budu uspomena na misiju: raspela mala i velika, Sveto Pismo, molitvenici, pobožne knjige, medalje, krunice, škapulari, slike i kipovi svake veličine. U Clevelandu se na misiji prodalo tih predmeta za 900 dolara.

ZA RAZMIŠLJANJE.

Zapitam u školi djecu neka se jave, koja žele držati Glasnik Srca Isusova. »Ja ću držati«, »I ja ću držati«, odzivala se djeca. »Ja ću ga čitati« reče odlučno moj Blaž.

Sklona sam na refleksije, pa i sada me ne prođe ta slabost. Nije dovoljno samo držati Glasnik, već ga treba i čitati. A zar mi ne griješimo mnogo puta baš u tome, što se pretplaćujemo na mnoge upravo izabrane časopise, velim, pretplaćujemo se samo, ali ih ne čitamo, ili tek vrlo rijetko? Blaž je dobro shvatio misiju dobre štampe. — B. J.

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

SKORO DA MALAKŠE. *Zagreb.* Svojom neopreznošću obolih dosta opasno, a bolest potraja više mjeseci. Tjelesno oslabih, a i duševno počeo sam malaksati. Tada se sjetih riječi: »Bože, koji ne mrziš grješnika, što se u te uzda, nego mu iskazuješ svoje milosrđe« — i utekoh se milosrdu Božanskog Srca, da mi pomogne. Počeo sam moliti devetnicu i zavjetovah se obaviti neke druge pobožnosti. Obavio sam i neke od zavjetovanih pobožnosti, ali pomoći nema nego sve kreće na gore. Neka smutnja mi govori: Gospodin te ne će čuti. Ali ja saberem sve sile i odbijem smutnju i stanem ponovo još više moliti. Na sam blagdan Svih Svetih osjetio sam znatan preokret na bolje, i svakim danom se moje zdravlje povraćalo i duša smirivala. Tada obećah, da ću svake godine plaćati »Glasnik S. I.« za jednog siromašnog štovatelja Božanskog Srca. Kličem hvalu Božanskomu Srcu Isusovu i molim bogoljubne čitatelje, da njemu u slavu, a na jednu dobru nakanu, izmole koju kratku molitvicu. — *N. K.*

POVRAĆEN SLUH. *Međumurje.* Ovime se želim javno zahvaliti u Glasniku Srca Isusova uz mnoge druge milosti napose, što sam od Presv. Srca opet zadobila sluh. Već pol godine nijesam dobro čula i sluh mi je svaki dan više slabio. Molila sam devetnicu Presv. Srcu i obećala, da ću se javno zahvaliti u Glasniku, ako mi Presv. Srce udijeli opet prijašnji sluh. Upravo sam završila na Badnjak devetnicu, za koje sam se svaki dan pričestila, a na Badnjak ponovno ispovjedila i pričestila, i najedamput. sluh mi se toga dana opet otvori i ne čutim više nikakove boli u glavi. Govorila sam Spasitelju osobito nakon sv. pričesti: »Dragi Isuse, ja nisam vrijedna milosti Tvoje, ali se ufam u milosrđe Tvoje, jer Ti si rekao: »Ženo, vjera Tvoja pomogla Ti« (zdravom te učinila) pa se tako i ja ufam, da ćeš mi podijeliti sluh prije svoga rođendana«. Što sam molila, to sam dobila: hvala mu i slava budi navijeke. Za raširenje Glasnika S. I. šaljem 15 Din. — *C. K. G.*

ČINOVNIČKA OBITELJ. *Zagreb.* Mene, suprugu državnoga činovnika, snašla je u ovim teškim prilikama velika nesreća, da mi je muž pao u tešku neizlječivu bolest. Tako sam morala preuzeti ja svu brigu za njega i našu još malu neopskrbljenu kćerkicu. Ovako bolestan muž bi nedavno umirovljen, što mi je zadalo još teže boli i veće brige. U tom teškom položaju utekla sam se molitvom presv. Srcu Isusovu i Srcu njegove božanske Majke. Molba mi je uslišana da sam sada utješena, sredivši moje teške materijalne prilike tako, da će mi biti lakše snositi bolest moga dobroga muža. Neka je navijek hvaljeno i slavljeno Srce Isusovo i Marijino! — *U. Z.*

MUŽ ZA ŽENU. *Podravina.* Bl. Dj. Marijo! Već mi je vrijeme da Ti jedamput iskažem zahvalnost, što si me cijelo vrijeme svjetskoga rata čuvala kao majka i zaštitnica. Tvoj je zagovor postigao, da sam i danas zdrav u obitelji svojoj! Nebrojeno Ti puta hvala! Ove me godine zadesi velika tuga i žalost. Obolila mi supruga pred porod tako, da je liječnik preporučio bolnicu i operaciju. U velikoj tjeskobi započmem ja devetnicu Majci Božjoj i još je nijesam bio svršio, porodila mi žena sretno i bez operacije. Oboje Ti zato kličemo, o nebeska Majko, hvala Ti i slava! — *I. K.*

TRAJNA ZAŠTITA. *Karlovački kraj.* U mladosti trpio sam od bolesti na nozi i bio je pogibao te ostanem nesposoban za rad. Počeo sam štovati Presv. Srce i moliti sv. Roka i ja sam po malo potpuno ozdravio, da sam dapače mogao otići i u Ameriku. No tamo me opet uhvatila zubobolja, koja se često ponavljala i ničim joj nisam mogao na kraj. Utečem se opet Presv. Srcu i sv. Apoloniji i doskora me zubna bol ostavila te se eto već 4 godine nije više pojavila. Još ću spomenuti jedno osobito dobročinstvo Srca susova. Tek u 18. godini počeo sam učiti čitati i pisati. Išlo je dakako teško. Ufajući se u pomoć Isusovu našao sam strpljivosti i shvaćanja pa danas lako čitam i pišem. Hvala Presv. Srcu, koje me tako trajno štiti i pomaže — *J. G.*

VJESNIK MAR. KONGREGACIJA.

Hrvatskim Marijinim kongregacijama.

Odbor, kojemu je dužnost, da pripravi sve potrebno za kongres hrvatskih Marijinih kongregacija, nastojao je, da ukloni poteškoće, što su u zadnje vrijeme ovom sastanku na put stale. Ali uz najbolju volju nije to uspjelo. Stoga Vam moramo nažalost javiti, da *kongres hrvatskih Marijinih kongregacija radi izvanrednih zapreka ne će biti 23. i 24. kolovoza ove godine, nego se odgađa na kasnije zgodnije vrijeme.*

Ipak će se moći i ovog ljeta nekoji članovi hrvatskih kongregacija sastati na zajednička vijeća, i to đaci kongreganisti na sastanku đačkih organizacija u Požegi, i omladinci kongreganisti na sastanku omladinskih organizacija u Đakovu. A na euharistijskom kongresu u Osijeku bit će 16. kolovoza naročite pobožnosti i vijeća za članove kongregacije. Napokon će u Zagrebu 23. i 24. kolovoza kongregacija učiteljica svečano proslaviti svoju 20-godišnjicu.

Međutim se Bogu moljmo, neka nam po zagovoru prebl. Djevice što prije udijeli priliku, da se sve hrvatske kongregacije sastanu na prvom općem kongresu.

Zagreb, 17. lipnja 1924.

Tajništvo Saveza upraviteljâ hrv. Mar. kongr.

Bl. Robert Bellarmin, uzorni štovatelj Marijin.

U časoslovu novog blaženika kardinala Roberta Bellarmina D. I. Crkva veli kratko i jezgrovito: »Deiparam dilexit unice«. Bogorodicu je (Robert) vanredno ljubio«. Tu je odličnu ljubav svoju prema Mariji Bellarmin doista zborom i tvorom dokazao diljem svega života svoga od najranijeg djetinjstva pa sve do zadnjeg daha svoga u 79. godini. I toj ljubavi Gospinoj ima ugodnik njezin zahvaliti, što nije nikad u svom dugom životu posve svojevoljno ni lako, a kamo li teško sagriješio, te je apostolskim propovijedima i učenim spisima svojim po svjedočanstvu sv. Franje Saleškoga stotine i stotine krivovjeraca obratio i ujedno svu silu idealnih mladića poput sv. Alojzija vodio na putu svetosti.

Robert Bellarmin rodio se 1542. kao treće između dvanaestero djece plemićke, ali dosta siromašne obitelji u toskanskom gradiću Montepulcianu u Italiji. Majka mu Cintia Cervini bila je rođena sestra veoma svetog pape Marcela II., koji je na žalost brzo umro iza kako je zasio papinsku stolicu. I ona je bila prava svetica, koja nije poznala veće sreće ni vruće želje, nego da bi se svih pet sinova njezinih posvetilo Bogu u novoj Družbi Isusovoj. Upoznala je taj red po drugu sv. Ignacija, ocu Bröetu, koji je g. 1547. njoj i dvjema sestrama njezinim davao duhovne vježbe. (Chronicon S. I. I., 217.). Od pobožne majke svoje naučio se mali Robert već kao dijete svaki dan moliti krunicu Gospinu i litanije lauretske a uz to još i mali časoslov bl. Djevice Marije. (V. Dr. Friedrich Hense, Leben des ehrw. Robert Bellarmin (Mainz 1868) str. 4. po opsežnom prvom životopisu o. Jakova Fuligattia. Uz to je svaki dan polazio u crkvu i često primao sv. sakramente. Kasnije su roditelji darovitog dječaka poslali u zavod Isusovaca u istom gradiću. U svom vlastitom životopisu piše Robert, da je oko 15. godine svoga života imao držati na Veliki četvrtak pobudni govor u glavnoj bratovštini grada namjesto samoga priora, i da je od onda često morao govoriti u istoj bratovštini. Spominje, da su mu prvi put oci družbe Isusove pružili gradu za onaj govor; pa je zato vrlo vjerojatno, da je ta bratovština (valjda od Presv. sakramenta, koju je sv. Ignacije od g. 1540. svuda stao širiti) bila pod upravom Družbe Isusove. Dr. Hense nekom pometnjom

istovjetuje tu bratovštinu sa kongregacijom Marijinom, koja je formalno nastala tek g. 1563., i veli, da je Robert bio osobito aktivan član kongregacije Marijine, u kojoj da je prema pozivu upraviteljevu češće zanosno govorio u slavu Gospinu i veoma pobudno djelovao na svoje vršnjake. Bit će da se je tu radilo o nekim klicama poto nje kongregacije Marijine.

U 17. godini svojoj Robert iza dugotrajne borbe isposlovao je napokon od svoga oca, te se je smio za uvijek Bogu posvetiti u Družbi Isusovoj. Molitvu sv. krunice nije nikad napustio ni kasnije kao profesor bogoslovije u Löwenu i u Rimu. Papače kao kardinal nije se zadovoljio jednom krunicom, nego bi svaki dan po dvije izmolio, jednu iza ručka, drugu iza večere, jer mu je to služilo kao najmilija zabava. Kad su mu na smrtnoj postelji liječnici zabranili ne samo časoslov nego i krunicu, bolesnik se je silno ražalostio te nije mirovao, dok mu ne dopustiše opet izmoliti krunicu uz prekidanje iza pojedinih desetaka. Primiv sakramente umirućih, ponovno je izmolio uz vjerovanje apostolsko i uz 50. psalam također Očenaš i Zdravomariju te je češće izuščivao preslatka imena Isus i Marija i nježno štovanje iskazivao raspelu. (V. Variorum operum Roberti Bellarmini collectio. Venetiis 172. tom. V. Epitome vitae 63.).

Svakom se je prigodom i kao profesor i pisac, i kao rektor, provincijal, kardinal i nadbiskup služio, da dadne oduška svojoj ljubavi prema Gospi. Još kao rektor znao je u vrijeme odmora spjevati koju kitičcu u slavu njezinu. Bellarmin je prvi pisac, koji je u svojem ogromnom djelu »Vjerske kontroverzije« svestrano i u svim potankostima tako uspješno pobio sve protestantske zablude, da je ponajugledniji protestantski bogoslov Teodor Beza zavapio: »Ta nas jedina knjiga Bellarminova upropašćuje«. A sv. Franjo Saleški zanosno svjedoči, kako se u svojim propovijedima, kojima je obratio 70.000 kalvinaca, gotovo isključivo služi Sv. Pismom i kontroverzijama Bellarminovim. Učenijim protestantima, koji su umjeli latinski čitati, dao bi u ruke samu knjigu kontroverzija; a mnogi se tako obratiše na katoličku vjeru. Bellarmin tu vrlo temeljito pobija također razne protestantske zablude protiv *djevičanskog materinstva* presvete Bogorodice, a isto tako oduševljeno brani *nauku o bezgrješnom začeću Gospinu i vjersku istinu o posvemašnjoj i doživotnoj njezinoj slobodi od svakog i najmanjeg lakog grijeha.* Bezgrješno začeće Gospino tada još ne bijaše proglašeno kao izričita vjerska dogma, premda je sabor Tridentski tu nauku dosta jasno natuknuo. Na preporuku Bellarmina, koji također u svom glasovitom katekizmu, raširenom u 60 raznih jezika, i u svojim nabožnim spisima brani istu nauku, papa Pavao V. zabranio javno nijekati ove povlastice Gospine. Mjesec dana prije Bellarmina umre u rimskom kolegiju mladi sv. Ivan Berchmans D. I. Iza njegove smrti nadoše među papirima svečevim pismenu zakletvu, kojom se Ivan Berchmans bijaše obvezao vazda braniti nauku o bezgrješnom začeću Gospinu i potpisao tu izjavu vlastitom krvlju svojom. Kad je za to čuo stari kardinal Bellarmin, radosno usklikne: »O divna li čina! O čudne li domišljatosti: ovako se obvezati časti i službi presvete Djevice! Jamačno mu je sama Gospa udahnula tu zamisao!«

Jednako zanosno govori bl. Robert Bellarmin kao starac u svojoj knjižici: »Sedam riječi raspetog Isusa« o trećoj riječi Gospodinovoj i o činjenici, *da imamo mi svi biti djeca Marijina, jer je Marija naša Majka.* »Revnom molitvom svojom, kaže, možemo i mi zadobiti milost, da Sin Božji rekne i nama: Evo ti majke! I da Majci svojoj rekne obzirom na nas: Evo ti sina! Sin Božji nije škrt u podjeljivanju svojih milosti, ako mi samo živom vjerom i pouzdanjem te čistim i iskrenim srcem pristupimo prijestolju njegove milosti. Onaj, koji nas je učinio subaštinicima svojim u kraljevstvu Oca nebeskoga, sigurno ne će nas prezreti kao subaštinike ljubavi majčine. Ali ni premiloštivoj Djevici Mariji mnoštvo djece duhovne ne će nikad dosaditi, jer ona sve može primiti pod okrilje svoga širokoga plašta, te svesrdno želi, da nitko ne propadne od onih, što ih je Sin njezin otkupio svojom dragocjenom krvlju i smrću . . .« U potvrdu ovih riječi Bellarmin navodi svjedočanstva raznih svetih Otaca te konačno zaključuje ovako: »Na temelju ove nauke svetih otaca razabiremo, da posebno štovanje djevičanske Bogorodice jamačno nije zadnji karakteristični znak odabranja za vječnu slavu rajsku. Ne čini se naime moguće, da onaj propadne, koga je Krist preporučio svojoj Majci, govoreći: Evo ti sina! ako se samo ni on ne ogluši riječima Kristovim Evo ti majke«!

VIJESTI.

VARAŽDIN. 25. obljetnica kongregacije na višoj djevojačkoj školi u uršulinskome samostanu.

»Ode nam i zadnji majski dan. Ode u vječnost, ali ne u zaborav. Živjet će taj dan u povijesti kongregacije naše. Živjet će i u dušama svih onih, koje je današnje slavlje sabralo oko barjaka i oltara svibanjske Kraljice«.

Ovim je uvodnim riječima pozdravila prefekta goste, koji su došli, da s nama proslave lijepo slavlje — 25. obljetnicu osnutka naše kongregacije. Prvo je sjeme oduševljenja za Mariju i slavu Njezinu zasijala prije 25 godina neumorna ruka tadašnje predstojnice konvikta, a sadašnje glavarice, časne Mater Margarite Blanquois. Znala je ona, da se k Isusu dolazi samo po Mariji; i da bijelo ljiljan-cvijeće uspijeva samo pod okriljem Prečiste. Obratila se stoga na vrloga onda kateheta, a sadašnjega kanonika i apostolskog protonotara Matiju Prošenika. Pun revnosti stade on namah raditi oko osnutka kongregacije i bude prvim prezesom njezinim punih sedamnaest godina.

Prof. Tišov: Pohod Marijin. Slika glavnog žrtvenika u crkvi sv. Marije u Zagrebu.

Kolikom li su pomnjom cijeli taj niz godina obradivali utemeljitelji naši cvjetnjak drage naše Gospe! Kolikim li se žarom pripravljali prvi članovi naše kongregacije na onaj veliki dan, kad se imali da posvete Mariji. Bili su to upravo herojski činovi svladavanja samih sebe i vježbanja u kreposti. Mnogo se od njih tražilo. »Temelji valja da su čvrsti«, bila je lozinka tadašnje predstojnice konvikta. Na veličajnome kongresu svih kongregacija Marijinih u raju vidjet ćemo i to cvijeće do nogu Bezgriješne.

Razumjet ćemo dakle, kolikom li se radošću odazvale, koje su god mogle, pozivu, da dodu na to slavlje.

Nazočni se članovi pripravljali na tu slavu unutarnjim i vanjskim načinom. Unutarnjim: cijeli je mjesec svibanj bio podijeljen među članove tako, da je svaka imala svoj tako zvani *»sveti« dan*. Naime na određeni bi dan nastojala svaka pojedina, da se brižno čuva svega, što bi rastužilo presvetu Djevicu, i da joj uveče preda što veću kitu mirisnih žrtvica i dobrih djela. Vanjska pak priprava bila je u tome, što su kongreganistice marljivo dolazile, da se uvježbaju u crkvenome pjevanju, koji će na dan proslave imale proslaviti svoju Majku u crkvi; zatim

da uvježbaju duhovnu igru »*Život blažene Djevice u hramu*«, kojom se imalo završiti slavlje toga dana. U predvečerje proslave stigao nam je na neopisivu radost našu apostolski blagoslov sv. Oca Pija XI. Zatim jedan nenadani dar, koji nam ga je u velikoj dobroti svojoj poslao vele učeni g. dr. Dragutin Kniewald, misli naime sv. Stanislava Kostke. I na tom mjestu iznesemo vele učenome gospodinu našu najtopliju i najsmjerniju hvalu.

Na sam dan proslave sastali se članovi u 7 s. ujutro kod Stola Gospodnjega, a u 9 s. kod pontifikalne svete Mise, koju je odsluzio prvi prezes naše kongregacije presvijetli g. M. Prošteník. Za svete Mise pjevale su zbornice u zajednici s redovnicama. Iza svete Mise pozdravio je presvijetli gospodin toplim, oduševljenim riječima sakupljenu djecu Marijinu napose onu, koju je prije 25 godina pred istim oltarom primio u kongregaciju. Zatim su sve obnovile posvetu. Iza toga primljena su tri nova člana u našu kongregaciju, a šest u kongregaciju niže škole. Popodne se u 5 s. svrstale kongreganistice u procesiju. S oduševljenim se pjevanjem nosio kip bezgrješne Djevice. Vele časni O. Gavrić D. I. rekao je na to srdačnu propovijed, a tad je naman započeo svečani blagoslov. U 8½ naveče izvodila se spomenuta duhovna igra, koja je lijepo uspjela. I time bilo dovršeno slavlje. Drugi dan se djeca Mar. razišla svojim domovima osvježena, okrijepljena za daljnju životnu borbu.

Kongregacija je primila mnogo čestitaka pa se s ovoga mjesta najljepše zahvaljuje svima posestrinama kongregacijama. A kongregacija učenica trgovačke škole poslala je četiri svoja člana, da je zastupaju. I na toj im pažnji naša najtoplija sestrinska hvala. U našoj su kongregaciji dvije sekcije: euharistijska i sekcija za svećenički pomladak. Koliko nam je moguće pomažemo Malo sjemenište Družbe Isusove u Travniku. Nazočnih članova ima 37, vanjskih 358, u uršulinski ih je red stupilo 10, pokojnih je 38, a isključenih 46.

TRAVNIK. Nova kongregacija za građanke. Proljetos u početku korizme sabrala je revna gospoja Šmigovc nekoliko drugarica srednjeg staleža, te se sastajale pod vodstvom o. Hamerla D. I. u krasnoj kapelici milosrdnica na običajne uvodne kongregacijske sastanke. Slavlje utemeljenja slavila je ova kongregacija u oči Spasovdana, kada je preuzv. g. nadbiskup Dr. Šarić došao na proslavu katoličkog dana. Nadbiskup, sam travničanin, udostojao se otvoriti svečano tu kongregaciju svojih sugrađanki, te obaviti prvo primanje. Došao je visoki gospodin u pratnji brojnih gostiju pred vrata samostana, gdje ga je pozdravio mali dječak, onda djevojka u bjelini pruživši mu kitu cvijeća.

U krasno nakićenoj i rasvijetljenoj kapelici zazvao je nadbiskup najprije Duha svetoga, te je ganutljivim govorom, kako da se spasimo po Mariji, sokolio nove članice na revnost. Uz brojnu pratnju primio je onda 22 građanke a tri se priključile, koje su već bile članice drugih kongregacija, tako te broj nove kongregacije iznosi 25.

Poslije crkvene svečanosti, dao se Preuzvišeni još sa novom kongregacijom fotografirati.

Valja i to primjetiti, da su iz sarajevske kongregacije gospoja i iz kongregacije građanki dobrilile odaslanice sa darjakom, da učestvuju kod katoličkog dana, a napose kod otvorenja ovog Mrijinog zbora.

ZAGREB. Marijina kongregacija građanki. U čednim prilikama nastojimo da skromnim radom ispunimo apostolsku zadaću kongregacije. Naša euharistijska sekcija pomaže »Društvu za sveudiljno klanjanje« u raznim priredbama. Tako je na pr. za euhar. kongres raspačala razglednica za Din. 2760; kalendara za balkanske misije Din. 2750; za potporu siromašnih crkvi sabrala članarinu Din 1175; za svećenički podmladak raspačala sličica za Din. 1275. Kod crkvenih svečanosti nađemo se Isusu na počast zajedno, a sv. Pričesti primila je euh. sek. 1923. g. 9250.

BAŠKAVODA. Dugogodišnji povjerenik Glasnika Ante Staničić preselio se u bolju vječnost 24. svibnja, ostavivši svojoj rodnoj obitelji i okolini veliko blago dobra primjera i temeljitog katoličkog osviedočenja. »Živite kao pravi katolici — rekao je dieci oko smrtne postelje sabrani — i ne stidite se nikad vjere svoje; jer šta Vam sve koristi, ako ne budete osviedočeni katolici«. Preporučamo ovu plemenitu dušu molitvama Glasnikovih čitatelja.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Banja Luka MS Ponovno ozdravio od teške bolesti pomoću S. I. *Bakar* VS Dobila moljenjem milost. *Beograd* VR Zagovorom Bl. Djevice, sv. Antuna i sv. Margarete dobila od Pr. Srca veliku milost i zdravlje milој rodakinji. *Bošnjaci* KL Uslišana šalje za kruh sv. Ante. *Berčko* DI Za velike milosti šalje zahvalna S. I. 5.0 d. *Bukovac* MK Presv. Srce olakšalo joj boli. *Brod Moravice* KS Upravo na čudnovat način našla izgubljenu stvar. *Crikvenica* RG Zagovorom sv. Stanislava dalo joj Presv. Srce te je dobro položila ispite. *Cepin* MM Ozdravila dječica od teške bolesti. *Desinić* MV U teškim borbama rata i mira pomoglo mu Bož. Srce. *D. Novoselo* JN Često bila pomožena, pa i sad osjeća tjelesnu i duševnu pomoć Bož. Srca. *Dodgeville* JP Presv. Srce je pokazalo, da štiti obitelj moju u teškim nevoljama. *Đakovo* AČ Majka Božja pomogla meni i djetetu. *Goričan* HM Znatno joj ublažilo boli. CK Povratio joj se sluh. *Glina* KT Hvala Pr. Srcu za povraćeno zdravlje. AFP zahvaljuju za primljene i preporučaju se za nove milosti. *Kamenica* JJ Slava S. I. za pomoć u potrebi. MH Pomoglo u tri nevolje. *Koprivnica* BD Bezbroj hvala Presv. Srcu, koje molim da me vazda štiti. *Krapina* MM Stišalo bračnu razmiricu, a Majka Božja vratila zdravlje. *Kutina* EB Presv. Srce riješilo me male neprilike i velike bolesti: darujem zahvalna 150 d. *Marija Bistrica* AA Presv. Srce me mnogo puta uslišalo. *Marija Gorica* MP Suprug se sretno vratio iz vojništva. *Maradik* BR Hvala Bož. Srcu za svaku pomoć i dobrotu. *Metković* IJ Pomoglo mi S. I. u skrajnjoj nevolji. *Molve* IK Štitilo S. I. i Bl. Dj. našu obitelj u velikim teškoćama. *Mostar* RW Ozdravila od duševnih i tjelesnih boli. *Milna* JG iz West Dulutu zahvaljuje za povraćeno zdravlje djetetu. *Mitrovica* ŠT Štitilo ju u teškom porodu. KŠ Popravilo se zdravlje djetetu. *Mrkopalj* VR Oslobodilo ju od teške bolesti. *Nijemci* KŽ Majka Božja, sv. Josip i sv. Ante zagovarali me kod Presv. Srca. *Njem. Retfala* SJE Utješilo i pomoglo našu obitelj. Novi grad JP Pomoglo u gospodarstvu. *Noskovci* JV Tri teška tereta skinulo joj sa srca. JM Devetnicom se oslobodila teške boli. *Nuštar* FG Nebeski liječnik pomogao, kad drugi ne mogoše. Zagovorom Gospe lurdske krenula bolest na bolje. MA Pomogao zagovr bl. Tereze od Malenog Isusa, da je mogla češće sv. pričesti. *Odvorci* VJ U velikoj bolesti uslišalo me S. I. *Osijek* ADT Povratilo joj zdravlje i daruje 10 d. *Petrovaradin* MN U bolesti hubrega prošle jeseni pomoglo mi Bož. Srce, pa ga molim i sada. *Plavna* MB Primila više milosti od Bož. Srca. *Podgora* MK Šalje 30 d. u zahvalu Presv. Srcu i sv. Anti za nađenu milu uspomenu. *Požega* EJ. i VB sretno prošle u školi. *Prelog* CL Uslišani pri gospodarstvu. *Privlaka* KE Devetnicom S. I. prestale velike boli u nogama. *Ravna gora* AČ Ozdravila kćerka od dviju bolesti. *Remete* KD Hvala Bož. Srcu za dviie milosti, a Glasnik ću držati dok sam živa. *Retkovci* JG Djetetu pomoglo u teškoj boli. *Rogoznica* IB Primio pomoć Bož. Srca za ishranu obitelji. *Saralevo* O. Br. Slava Presv. Srcu, koje nam je sačuvalo kćerkicu od smrti. *Senj* AD Sretno porodila. *Skoplje* VM *Devetnicom* S. I. izbavila se iz najveće zdvojnosti. *Subotica* JM TR Šaljemo 100 d. zahvalni S. I. što smo ozdravili. MG Hvala Presv. Srcu, koje mi uslišalo prošnju. *Sušak* MN Zahvaljujući Presv. Srcu za dobivenu milost šaljem 100 d. za Glasnik Ob. R. Dobili više pomoći Božje nego li je mogu izreći. *Sv. Ivan Zelina* FG Uslišalo joj vruću prošnju. TS Bož. Srce, Bl. Djevica i sv. Ante pomogli u duševnoj i tjelesnoj nevolji. *Sv. Ivan Ž.* AZ Iz zahvalnosti za sretan porod supruge šaljem dar za svetište. *Šibenik* JM Ozdravio sin od teške želučane bolesti po zagovoru Gospe Pompeiske. *Valnovo* AM U teškoj bolesti djeteta pomoglo Presv. Srce na molitvu devetnice. *Varaždin* AB Već godinu dana dugujem zahvalnicu za milost ozdravljenja. *Virovitica* DL Uzdajući se u pomoć Presv. Srca primio mnogo milosti. *Vivodina* IG Štujem vazda Pr. Srce i ono mi pomoglo u bolesti i u tom, da sam u poodmaklој dobi naučio čitati: zahvalan darujem 50 d. za Glasnik. MI. Hvala Bl. Djevici za povratak vida i šaljem za Svetište 10 din. *Volođer* MS Čuvalo ga Bož. Srce u ratu i sad mu pomoglo dječici. *Vuliševac* SH Nebeski liječnik mi pomogao, kad mi srce već 150 puta u minuti kucalo od bolesti. *Zagreb* MK Progonjeni zlehom bučevlasnika našli utočište kod Bož. Srca po zagovoru bl. Male Terezije. DV Ozdravila od teške bolesti. AU Brzo ozdravila od teške bolesti na nogi. AV Vratilo joj zdravlje. IB Svetotajstveni Isus joj pomogao u životnom položaju. BŠ Izbavilo joj rođaka iz velike neprilike. DC Šaljem 30 d. dar Glasniku, da se širi slava Bož. Srca, koje je i meni pomoglo. AP Hvala Pr. Srcu! NN Slava Presv. Srcu i ovo darujem 23 d. IB Ispunila mi se osobita želja. AI Na smrt bolestan otac ozdravio pomoću Isusovom. *Zagrađe* AP Olakšalo bol u prsima: darujem 20 d.

Uredništvo: I. Vrbanek D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

GLASNIK
SRCA ISUSOVA
IHS

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.
Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.
Pretplata »Glasnika Presvetog Srca Isusova« iznosi *za god. 1924.* za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 din., za Ameriku i inozemstvo 24 dinara.
Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, Zagreb I. Palmotić 31.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Biskupec IS U velikoj pogibli kod marve krenulo sve na bolje kad smo zazvali Bož. Srce. *Bregana* VV Prije više godina izbavilo mi Presv. Srce ženu od očite smrti. *Brod n. K.* PO Jačilo ju Presv. Srce da je u porodu sretno prošla. *Ciglena* SM Kad nam u gospodarstvu već nije bilo ljudske pomoći, pomoglo je Srce Isusovo. *Dalj* SH U pogibli pred operacijom uha utekla se Bož. Srcu i pogibelj je minula. *Dubrovnik* MB Popravilo mu narušeno zdravlje. *Gornji Kraljevec* SK Zahvaljuje se i još preporuča milosrdu S. I. *Gospić* NS Pomoglo S. I. u velikoj nevolji. *Gračanica* JB Sretno otpušten iz vojske i u teškim nevoljama bio pomožen. *Grey Landing* AŽ Jednom već pomoglo djetetu i sad ga ponovno preporuča. *Hreljin* AŠ Po Srcu Isusovu dobila već mnogo, a sad moli za sretno putovanje. SB Zahvaljuje za sretan porod i mnoge već primljene milosti. *Kakanj* MK Moleći devetnicu uslišalo ju i utješilo Presv. Srce. *Kalinovac* RD Vratilo zdravlje majci i kćerki da pomogne majku u nevolji. *Kamiška Iva* ŠM Molitva Presv. Srcu pomogla joj u brizi za dijete i gospodarstvo. *Karlovac* BB Slava Srcu Euhar. Kralja, koje mi je po zagovoru BL Djevice, sv. Josipa i sv. Alojzija pomoglo djetetu kod ispita. *Kastav* AB Hvala Bož. Srcu i mojim zaštitnicima za povraćeno zdravlje. *Komletinci* MŠ Tisuć hvala Bož. Srcu, što mi pomoglo dijete u teškoj bolesti. *Koprivnica* LV Povratilo joj mir savjesti i očuvalo od vatre. *Kostrena sv. L.* DL Primila od S. I. nebrojene milosti. *Marijanci* JG Sretno porodila, a majka dobila pomoć pri gospodarstvu. *Milna* UŽ i DC zahvaljuju za razne milosti. *Moslavina* MB Mlada majka i štovateljica S. I. preporuča katol. majkama da se Isusu uteku, koji je i njoj vrlo pomogao. *Mrkopalj* MKZahvaljujem svetoj Obitelji za pruženu pomoć. *Našice* JL U bolesti srca i drugim teškoćama pomogla skrušena molitva Bož. Srcu. *Novi Jankovci* JG U teškim obiteljskim brigama pomoglo joj S. I. više puta. *Novi* MK Napuštenoj od više liječnika pomoglo je Bož. Srce, a i muža joj u ratu sačuvalo. *Novi Vrbas* AK Našla pomoć u Isusu kad je pritisla velika nesreća. *Orahovica* KM Ozdravio joj dječarac kad se zavjetovala S. I. da će doživotno čitati njegov Glasnik. *Petrijevci* JB Slava Ti Kralju obitelji za osobitu ljubav i zaštitu. AŠ Zazivajući Presv. Srce oslobodila se napasnika. *Perkovci* AB Presv. Srce me uslišalo pa mu zahvalna šaljem milodar za Svetište. *Perast* MM Isus i Marija pomogli joj, kadgod im se udovištvu našla pomoć jedina u Bož. Srcu i vratilo joj se zdravlje. *Radovanci* MČ U velikom strahu od nesreće pri gospodarstvu molili Presv. Srce i bili očuvani. *Sombor* JK Gospi od skapulara i Maloj Tereziji zahvaljujem što sam se toliko pridigla od bolesti, da mogu dnevice u crkvu. *Split* NN Darujem 100 din. u čast S. I., koje mi pomoglo. NF Postigla redovničko zvanje. ŠV Pomoglo joj u živčanoj bolesti. *Skoplje* GD Oslijedenom djetetu povratilo zdravlje. *Sv. Križ* ML Ozdravilo mu blago. *Sv. Matej* AM Mjesto 1000 zahvalnica, što ih dugujem eto barem jedno priznanje za veliku pomoć S. I. u obitelji. *Šibice* JP Oldevetanoj vratilo S. I. dobar glas pred zaručnikom. *Tisovac* VB Neizrecliva hvala Bož. Srcu za pomoć u sudbonosnom času. *Trogir* MM Riješilo ju duševnog nemira. *Valpovo* MF Dobila zimus zarade i moli Bož. Liječnika da joj pomogne, kad joj zemaljski ne mogu pomoći. *Varaždin* JB Pomogla molitva S. I. u nesreći marve. *Vinagora* SŠ Daroin Bož. Srca sretno riješena parnica. *Vrbanja* PZ Ispunilo joj dobru želju. *Vrboska* MF Daruje 15 d. u čast S. I. što joj pomoglo kćeri u teškom porodu. *Zagreb* VM Zahvalna za mnoge milosti šalje za sv. Misu i Glasnik. SM Uslišalo joj dvije velike molbe i daruje 100 d. DH Pomoglo u teškoćama života i dijete ozdravilo pa daruje 50 d. ŠP Presv. Srcu i sv. Anti hvala za mnogo milosti. ZO Odstranjena teškoća u obitelji. AH Utekla se Presv. Srcu i dobila posao upravo za sebe. BŠ Uslišana molba za prijateljsku osobu. BV Pomoglo djetetu i majci za stan. *Zemun* KM Pomoglo joj Presv. Srce u teškoj bolesti baš na čudnovat način.

Glasnik Srca Isusova

Tecaj 33. 1924. Broj 8.

Obraćenje Afričkih naroda.

Opća nakana za kolovoz, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Prije 80 godina bilo je u Africi svega jedva sto hiljada katolika. Za sedam godina (1901.—1909.) podvostručio se je broj od 400.000 na 800.000 vjernika. Po najnovijem računu ima danas već dva milijuna urođenika — katolika. Katoličko pučanstvo evropskog podrijetla računa se na trista hiljada. Zadnjih desetgodišta podigoše revni misijonari što crkvi sto kapela 3200, sagradiše 1600 škola, osnovaše 2270 bolnica. Kopno zajedno s otocima razdijeljeno je u 115 crkvenih pokrajina i broji jedan patrijarhat, dvije nadbiskupije, četrnaest biskupija, šezdeset i dva apostolska vikarijata, trideset i šest apostolskih prefektura. Za duhovni spas afričkih naroda radi sada okruglo 2600 svećenika, a podupire ih 1000 redovničke braće, koji nijesu svećenici i 5000 časnih sestara. Bez sumnje najplodnije misijsko tlo jest Uganda s 200.000 katolika i 60.000 ljudi, koji se pripravljaju na sv. krštenje. A i u mnogim drugim krajevima prekrasno uspijeva katolički život. Već oko 50 svećenika — Crnaca blagoslovno djeluje među svojim zemljacima.

Sve su ove navedene činjenice vrlo utješljive. Radosna i zanosna je to pojava. Bijela je to, sjajna slika »crnog dijela zemlje«, kako nazivaju Afriku. Ali nažalost većim su dijelom narodi afrički još uvijek

u crnini.

Crni plašt poganstva pokriva narode i plemena u Africi. Od 127 milijuna žitelja tek 2½ milijuna su katolici, a preko 120 milijuna čami u tami poganstva, »Koji sjede u tmini i u sjeni smrti«, to je po riječima sv. Pisma jadna sudbina njihova. I zaista nema ništa bijednije od toga, što ne poznadu Boga, gospodara svoga, izvor i cilj svoj. Tisućama božanstva žrtvuju, samo jednog pravog Boga ne poznaju. Posvuda traže spas samo ne ondje, gdje ga jedino mogu naći — u katoličkoj vjeri. Svakim danom približuju se vječnosti, i svaki dan gomilaju nove grijehe. Kao slijepci stoje na rubu propasti. Život im je bez Boga, konac bez nade, a sudbina u vječnosti koja i kakova?

Poglavice njihove jesu silnici. Svećenici su sluge sotone. Ljudi s kojima žive, okrutni, bez srca kao i oni sami. Zato i vlada među njima krvološtvo, ropstvo, umorstvo djece, divljaštvo. Kao što ne poznaju kršćanstva, tako ni njegova blagoslova za obitelj i za opće dobro, za ljubav i za dobrotvornost. Odatle i potječu javne nevolje, glad, bolesti i koješta drugo. Priča o izgubljenom sinu, koji trpi skrajnju nevolju kao i ona o čovjeku, koji je zapao među razbojnike potvrđuju se u njih dnevice. Afrički narodi trebaju, trebaju i te kako,

trebaju svijetla i istine.

Ali kako će do njih doprijeti tople zrake istina Božjih, svijetlo svete vjere? Dakako ako im se dobro nebo ne smiluje, ostat će jadnici u tami. »Bez mene ne možete ništa učiniti« (Iv. XV. 5.), veli Spasitelj; bez milosti

Božje nema obraćenja. Što više, obraćenje je velika, osobita milost Božja. No Bog hoće i sudjelovanje stvorova svojih. Imademo li u srcu ljubav i duh Kristov, ne ćemo se zadovoljiti, da samo oplakujemo bijedu i pogane, nego ćemo i nastojati, da im što izdašnije priskočimo u pomoć.

Tu su u prvom redu misijonari. Oni su neposredno orude milosti Božje, oni su živi kanali, po kojima teku milosti obraćenja. Iz naših krajeva već dvojica rade lijepi niz godina: jedan u Khartoumu, drugi u Lulu, a treći se pripravlja. Tko će za njima ili kao svećenik ili kao brat lajik ili da se naobrazi za afričkog misijonara? U Africi dolazi na 600 katolika i — 47.000 pogana!

Snažno potpomaže obraćenje jaka molitvena vojska, a i brojna već vojska Družbe sv. Petra klavera za Afriku. Ona sabire milodare, pravi i šalje potrebno odijelo i druge stvari za misijonare, ona im tiska knjige na ornačkim jezicima itd. Izabrane ove čete treba da svi podupremo molitvom i milostinjom, ali i životom ako nas Gospodin zove. Poimence ovaj mjesec prikažimo dnevice bilo sv. misu bilo sv. pričest bilo krunicu ili koji Očenaš na tu nakanu. Presveto Srce Isusovo neka uspori čas, da crna Afrika bude bijela Afrika, da se što prije rasprši gusta tama poganstva, koja zastire afričke narode i da zasja ondje žarko sunce katoličke vjere.

Josip Predragović D. I.

Bl. Petar Faber D. I.

mjesečni zaštitnik 9. kolovoza.

Bl. Petar bijaše prvi Isusovac svećenik. Rodom Savojac već rano se posvetio svećeničkom staležu, kojemu ga je dovela prirođena pobožnost i težnja za svetošću. U kolegiju sv. Barbare u Parizu dobio je mjesto, da svrši svoje nauke, pa je tu bio i zaređen u svećenike.

U Parizu se upoznao sa svetim Ignacijem i Franjom Ksaverskim, koji su u isto vrijeme, kao i on, tamo učili bogosloviju. To je bilo odlučno za daljnji pravac života mladoga Petra. Valjda bi se bio inače svršivši nauke povratio u svoju savojsku domovinu, da tamo bude župnikom u nekom planinskom selu ili najviše da bi predavao bogosloviju na biskupskom sjemeništu mladim klericima. Time, što se pridružio sv. Ignaciju otvorilo mu se veliko polje rada — cijela Evropa.

Sv. Ignacije imao je naime već onda namjeru, da osnuje novi red, a bl. Petar bijaše prvi, koji mu se pridružio. Najprije mu dade sv. Ignacije uputu za duhovni život tim, da mu je pružio zgodu obaviti duhovne vježbe kroz cijeli mjesec dana, što je i njemu u Manrezi od tako velike koristi bilo. U tu svrhu najmi sobicu za Petra, gdje je mogao nesmetano razmatrati i moliti. No kao duhovni voda i budni starješina pohodio je sv. Ignacije svoga eksercitanta više puta na dan. Tad opazi, da mu učenik niti ne dira jela, koja mu je poslao, i da ne loži u sobi, premda bijaše vani cička zima. Odmah mu zabrani postiti i dade donijeti ugljena, da mu se naloži. Pun goruće revnosti vrati se Petar iza mjesec dana iz duhovnih vježbi.

Naskoro sabra se mala četa, ali hrabra, od 9 gorljivih muževa, koji odluče na dan veli [illegible] B[illegible] zavjetim na gori svetih Mučenika — Mont Martres blizu Pariza. Bl. Petar Faber, koji je onda među njima bio jedini svećenik, govorio je misu u kapelici sv. Dionisija. Poslije svoje pričesti okrenuo se sa sv. Hostijom u ruci, a njegovi drugovi su pred njim položili svoje prve zavjete.

Kad bi red potvrđen od svete Stolice, posla sv. Otac našega o. Fabra u Parmu, da tamo apoštolski djeluje i kad je to uspjelo, poslan bi u Njemačku kao na bojno polje, da tamo priteče u pomoć sv. Crkvi katoličkoj, koja je od protestanata bila teško ugrožena. Propovijedao je kao apoštol, makar latinski, kad nije znao njemački, dao je duhovne vježbe kleru i po samostanima, u čem je bio majstor po sudu samog sv. Ignacija. U Kölnu kolebao već nadbiskup Wied, ne bi li i on okrenuo na novu vjeru. Bl. Petar ga učvrstio i postigao, da budu krivovjerci istjerani iz cijele nadbiskupije. Da je Köln još i danas katolički grad sa cijelom okolicom svojom, to je zasluga upravo bl. Fabera. Kad se državni sabor držao u Wormsu, a poslije u Regensburgu, uložio je bl. Petar svoj veliki upliv u prilog katolika.

Misionari s [illegible] oko kipa Go[illegible] što im ga poklonili dobrotvori iz Europe.

Po tom pođe u Belgiju, u Francusku i Španjolsku, da radi za pobjedu katoličke vjere. Sv. Ignacije ga zove u Rim u ljetu g. 1546. u Rim. Faber bijaše onda bolestan, svi su mu savjetovali, neka čeka, dok malo zahladi. Ali on htjedo odmah slušati. Čim stiže u Rim, oboli opet i umre blaženom smrću.

Fr. Hámerl D. I.

Katolički dan i slavlje Srca Isusova u Brčkom.

Četvrt godine pripravljalo se na to slavlje čitavo Brčko. I veliko i malo diglo se na noge i posvetilo sve svoje sile, da svečanost bude što sjajnija, a duša koja je sve to vodila i bila u stanju da izvede takovo djelo jest neumorni i poduzetni naš bosanski kat. organizator Msgr. dr. Ilija Vioković župnik i dekan. Upeo je sve sile svoga duha; zaposlio je sve koji su dobre volje — i svečanost je uspjela tako, da čovjek ne nalazi dosta riječi, kojima bi ju ocrtao.

DOČEK. 21. lipnja u 6 sati poslije podne stigao je Preuzv. g. Dr. Ivan Ev. Šarić nadbiskup vrhbosanski i metropolita autom iz Doboja. Na ulazu u grad podignut je bio slavoluk, gdje su ga dočekali najodličniji građani. Glavni doček bio je kod glavnog dvostrukog slavoluka nedaleko crkve. Nadbiskup očito razdragan pozove narod na sutrašnju slavu Katoličkog dana.

U 8½ sati na večer svečano su dočekani na kolodvoru Orli i Orlice iz Djakova, Osijeka, Brodа N/S i Vukovara, te djevojačko društvo iz Andrijaševaca. Svečana povorka stigla je pred župni dvor, gdje je u sjaju lampiona i bakalja pozdravila Preuzv. g. Nadbiskupa brčanska Orlica Marica Javor kao vila Orlovstva. Nakon ovog nježnog pozdrava, pozdrvio je Natpastira vatrenom besjedom Dr. Ante Čehalo, odvjetnik iz Bečkog. Krasno je razvio nadbiskupovo geslo: »Istini i Ljubavi«. Spominje kako velika borba čeka sve katolike, a osobito naš ega velikog Svećenika, nu pobjeda je sigurna, jer je oružje kojim se borimo: Križ na prsima i molitva na usnama. Nadbiskup toplo odzdravlja ističući osobito, kako su mu uvijek bili na srcu naši mladi vitezovi Orli i Orlice.

Zajednička sv. Misa i sv. Pričest mladeži. U 7 sati služio je sv. Misu apostol. protonotar Presv. g. S. pl. Hadrović. U prigodnoj propovjedi poticao je našu mladež na rad za uzvišene ideale. Stolu Gospodnjem pristupiše Orli, Orlice, Mladi junaci i Mlade junakinje, a i veliko mnoštvo drugog naroda.

Već dan prije stigla je velika procesija iz Bijeljine prevalivši pješice preko 40 km, držeći se drevnog običaja sve od prve proslave Presv. Srca Isusova u Brčkom. Osim toga stigla je na večer procesija iz Bošnjaka i Vidovica. Na sam »Katolički dan«, počele su procesije stizati već u 4 sata iz jutra. Došlo je iz Vinkovaca Hrvat. piev. društvo »Relković«, a s njime mnogi gosti kao i zastupnici Orla iz Zagreba i Sarajeva. U 9½ sati stigao je autom pred crkvu djekovački vladika, Msgr. Ante Akšamović. Prireden mu je svečan i srdačan doček.

Procesija. U 10 sati kreće procesija. Naprijed su poredane mnogobrojne slavonske župe, a za njima župe iz bosanske Posavine. Kod mnogih župa organiziran je zasebno »Treći red sv. Franje«, društvo sv. Krunice i t. d. Iza župa stupali su ponosno Orli, Orlice, Naraštaj, Mladi junaci i Junakinje hrv. kat. omladinsko društvo iz Gradiške pod svojim barjakom, djevojačko društvo Srca Isusova iz Drenovaca sa barjakom i vijencima. Iza ovih Vatrogasna glazba, te domaća hrvatska i katolička društva; napokon piev. društvo »Relković«, djevojčice u bijelini, svećenstvo, djakovački vladika Msgr. Akšamović i apostolski protonotar Hadrović, napokon Preuzv. g. Nadbiskup sa Presvetim.

Narod od toliko hiljada, a ipak u najuzornijem redu dao je povoda mnoginama, te su govorili: »To je u malom zagrebačko euharistijsko slavlje«. Ljepe slavonske nošnje i bosanska bijela odjeća i divna Orlovska uniforma, oči je čisto zanosila, a srce osvajala. Poput golemog morskog vala kretala je veličina povorka ponajljepšim ulicama grada, a iz tisuću grla odjekivala je pobožna pjesma: Božanskom Srcu Isusovu i Majci Božjoj, pa one narodne bosanske pjesme: »Zdravo Tijelo Isusovo« i »Ponizno se Teb' klanjamo«. Procesija je trajala 1½ sata, a bila je najljepši dio čitavog Katoličkog dana.

Sv. Misa. Nedaleko crkve podignut je na otvorenom prostoru prekrasan oltar okićen zelenilom, bijelim ružama i papinskim zastavicama, a uza nj govornička tribina. Procesija, koja je stizala u najljepšem redu, redala se u okrugu oko oltara. Neposredno pred oltarom stajalo je svećenstvo, Orli i Orlice i sva društva sa društvenim barjacima.

Pod sv. Misom, koju je služio Preuzv. g. Nadbiskup, pievao je upravo savršeno staroslavensku Sv. Misu jaki muški zbor Hrv. pj. društva »Relković«.

Nadbiskup je držao zanosnu propovijed o Presv. Euharistiji. Na veoma shvatljiv način istumačio je značenje Katoličkog dana i u čemu se sastoji katolička akcija. Stavlja vjernicima toplo n srce: pohađanje Isusa, primanje Sv. Pričesti i slušanje Sv. Mise.

Iza propovijedi obavljena je svečana posveta Presv. Srcu Isusovu, a iza toga zaorilo je iz deset tisuća grla: »Do nebesa nek se ori«.

Sv. Misa i zborovanje na kat. danu u Brčkom.

Zborovanje. Odmah iza sv. Mise otvara Msgr. Dr. Ilija Viloni javno zborovanje i predlaže za predsjednika biskupa bosansko-srijemskog Msgr. Antuna Akšamovića, što se jednoglasno prihvaća.

Iza oduševljenog pozdrava djakovačkog vladike uzima riječ g. Dr. Matija Belić odvjetnik iz Djakova, govoreći o temi: »Narod prema svećenstvu«. Sa jasnim i neoborivim činjenicama dokazuje neprocjenjive zasluge hrvatskog svećenstva na svim poljima hrvatske kulture i napretka. Za to bez historije hrvatskog svećenstva ne može se zamisliti ni povijest hrvatskog naroda. Zato ovakovom hrvatskom svećenstvu naše štovanje, ljubav i odanost. Bio je to snažan poticaj i samome svećenstvu, da i u današnjim teškim danima ostane vjerno svojem uzvišenom ideału.

Iza ovog zanosnog govora uzima riječ velečasni g. Ante Duimušić, katehet iz Tuzle: »O dužnostima katolika danas«. Iz dubine pjesničke duše govorio je osobito *o katoličkoj sviješti.*

Napokon Msgr. Dr. Ilija Violoni čita šest lijepih i savremenih rezolucija, koje prisutni jednoglasno i oduševljeno usvajaju.

Javni Orlovski nastup. U 5 sati obdržavan je Orlovski nastup, kojemu je prisustvovalo silno građanstvo, a i mnoštvo seoskog naroda. Nastupili su Orli i Orlice iz Đakova, Osijeka, Vukovara i Brčkog, te Mladi junaci i Junakinje. Izvedene su proste i razne simboličke vježbe, kao i vježbe na spravama uz skladnu pratnju Vatrogasne glazbe. Osobito udivljenje i općenite simpatije uživao je djakovački Orao br. Pavlić, poznati pobjednik na međunarodnim tjelovježbenim utakmicama. Otmjeno ponašanje naših mladih vitezova, njihova vještina i sprema, osvojila je srca svih. Mnogi muslimanski mladić bilo bi iza svega ovoga da stupi u naša orlovska društva.

U 9 sati na večer davalo je Hrv. pj. društvo »Relković« upravo elitni *umjetnički koncert.* Ponajljepše naše i druge Slavenske komade izveli su tako savršeno, da pravom zaslužuju time našega prvog pjevačkog društva.

I time je završeno ovo nezaboravno slavlje. I mnogo je srce otišlo utješeno; i u mnogom srcu probudilo se živa katolički ponos, porasło katoličke oduševljenje.

Misije kod hrvata u Americi.

MISIJA U YOUNGSTOWNU (OHIO).

(4. do 17. svibnja 1924.)

Youngstown je velik grad od kojih 150.000 stanovnika. Iza Pittsburga ovo je glavno mjesto za lijevanje željeza. Hrvatska župa sv. Petra i Pavla ima oko 400 obitelji, dok je Hrvata kud i kamo više. Kažu, da ih ima do 6000, samo nažalost velik dio ne mari za crkvu. Prvi je hrvatski župnik bio Reverend Mijo Domladovac iz Lazine, župa Draganić. On je sagradio ljepu crkvu sa školom ispod crkve i župni stan, dok je sadašnji župnik Rev. Ivan Stipanović bio neko vrijeme u Youngstownu slovački župnik te podigao krasnu crkvu i župni stan. Hrvatsku školu polazi oko 200 djece, a poučavaju ih časne sestre ursulinke, među kojima je i Hrvatica s. Bernardeta Gezić iz Draganića. Imali smo prilike isporedivati djecu iz ovakove katoličke škole s onom iz javnih škola: kolike li razlike! Mi smo se i ovdje uvjerili, da su časne sestre najveća blagodat za naše zemljake u Americi, pa bi trebalo, da dođe amo još mnogo hrvatskih šestara, da drže škole. Tu je široko polje vjerskom i narodnom radu. Blago našim župama, koje imadu časne sestre, napose Hrvatice i Slovenke, a teško onima, koje ih nemaju.

Misija je u Youngstownu počela veoma lijepo. Osobito se istakoše muškarci, koji dođoše u lijepu broju, premda teško rade u ljevaonicama, čak i noću, a kuće su mnogima raštrkane kojekuda u gradu i okolici. Neki su dolazili na propovijedi i pouke iz daljine od 15—25 kilometara, neki pak pošto su radili cijelu noć. Jedne se večeri u 9¼ sati pričestio čovjek, koji je cijeli dan radio i ostao na tašte! Uopće se može reći, da je odziv bio dobar. Mnogi su dolazili na propovijedi, kojih crkva nikad ne vidi. Koliko je pak duša našlo dugo željkovani mir, koliko se srdaca vratilo Bogu, to je tajna, koja će se otkriti na sudnjem danu. Čitavo vrijeme vladalo je veliko zanimanje za misiju. Narod se ponosio, što su prvim Hrvatima došli misijonari iz »staroga kraja«. Pohvaliti treba ljepo crkveno pjevanje, jednoglasno i višeglasno. A da vam je bilo čuti, kako je svijet oduševljeno pjevao Zlatnu krunicu Srca Isusova! I po kućama počela se pjevati ta doista z l a t n a krunica.

Nikad ne ću zaboraviti završetka misije u petak 16. svibnja, koji se počeo u 7¼ zlatnom krunicom, a nastavio blagoslovom misijskoga raspela. Tako krasnog misijskoga raspela teško da ima igdje u Hrvatskoj. Nabavio ga je vč. Stipanović u Chicagu za 137 dolara (preko 10.000 dinara). Nas pet svećenika nosismo ga od crkvenoga trijema do velikog oltara, gdje se obavio blagoslov raspela, a onda mu se mi svećenici poklonismo. Dok smo ga nosili, mnogima se oči orosiše suzama. Lice Spasiteljevo je takovo, da te dira do dna srca. Kad smo se praštali u crkvi od vjernog i vrijednog ovog naroda, nije bilo suha oka. Kaošto drugdje, tako je bilo i ovdje: narod je žalio, što je vrijeme misije tako brzo minulo. Vč. je Stipanović uvelike zadužio svoj dragi narod, što mu je pribavio blagodat svete misije, a on ima s vč. Domladovcem zaslugu, što su hrvatski Isusovci došli u Ameriku da održe misije. Da je misija tako dobro uspjela, zasluga je i onih dobrih katolika i katolikinja, koje su neumorno nagovarali mlake i nehajnike. Jedan se osobito isticao, no nije uvijek uspijevao pa je onda rekao: »Ej da je njih kupiti, ne bi žalio dolara. Ja bi ih na leđima nosio u crkvu!« Ovdje vršim ugodnu dužnost da javno zahvalim povjerenici Glasnika S. I. gospoji Bosanac, koja je za obnovu Svetišta sakupila 50 dolara i njoj i drovateljima od srca hvala, od Boga obilje milosti. Zanimat će »starokrajce«, da su ovdje crkveni odbornici vrijedni župljani Antun Pačić iz Plešivice, Mijo Pavlaković iz Prilišća, Antun Petretić iz Žumberka i Vinko Žitnik iz Slovenje. Naš »Glasnik S. I.« ima ovdje mnogo prijatelja, a imat će odsad i više.

Miroslav Vanino D. I.

Iz apostolstva molitve.

Osnutak Apostolstva molitve i Djevojačkog Društva u župi sv. Mateja u Dobroti.

Na sastanku držanom dne 4. svibnja o. g. govorio nam je naš župnik g. Tripo Milošević o organizaciji mladeži u našoj domovini te mi odlučismo, da osnujemo u našem mjestu Apostolst Srca Isusova i s njime »Djevojačko društvo«. Pošto je stiglo odobrenje od crkvene vlasti na duhovski ponedjeljak slijedilo je svečano primanje u Društvo. Tog dana sve pristupismo na sv. Pričest e da okrijepljene Gospodnjim tijelom uzmognemo održati ono svečano obećanje, što ga malo kasnije dadosmo Bož. Srcu, da ćemo Ga nježno ljubiti, te pobožnost prema Njemu u svem okolišu širiti. Iza svečane župske sv. Mise okupismo se oko glavnog oltara naše, lijepo za tu zgodu urešene crkve, gdje je vič. župnik oslovio najprije roditelje i ostale prisutne u crkvi kazav im, što ga je potaklo, da je u župi osnovano ovo Društvo. Mladost treba uzdržati u nevinosti i očuvati od svega zla, kojem je izložena. Zatim se obratio članicama radujući se, da su one prve u kotorskoj biskupiji razvile barjak Bož. Srca pozivajući ih, da ga sveder ponosno viju pomno pazeć, da ga ne bi ni najmanjim natruhom okaljale. Zatim je slijedilo samo primanje i završeno zanosnim pjevom posvetnice: Do nebesa . . . Mi eto započesmo, a Bož. Srce dalo nam milost ustrajnosti, te potaklo i druge naše vršnjakinje iz okolnih župa naše čarobne Boke, da se i one što prije nađu u Djevojačkom društvu, e da jedne potičući druge uzbudimo u srcima Bokelja onu žarku vjeru, koja je bila najljepša odlika naših otaca, po kojoj su učinili ona zamjerna djela, kojima se diviš svako, ko pohodi naš krasni zaljev. Bože daj! —

Dubrovnik 29. april t. g. bio je za nas učiteljske pripravnice u zavodu *Službenica milosrđa* u Dubrovniku dan radosti, a ostat će u životu našemu dan najugodnije uspomene. Taj dan osnovao je v. O. V. Michieli D. I. među nama »Djevojačke društvo«. Za sada se isto sastoji od 33 članice. Za prvi početak nastojat ćemo okolo njegovanja unutarnjega života, jer smo uvjerene, da je dobro uređeni unutarnji život temelj na kojemu ćemo moći dalje graditi čim se društvo ustali, sile njegove ojačaju i broj članica poraste.

Glavna nam je svrha da se za boravka u zavodu što bolje pripravimo, kako ćemo jedan dan kao učiteljice uz naše zvanične dužnosti raditi oko proširenja bogoljubnosti naprama Presv. Srcu susovu i Marijinu osobito po Djevojačkome društvu. Sve smo zadahnute svetim zanosom i lijepim nadama. Prisustvujemo dvaput na mjesec sastancima, koje nam drži vel. O. Upravitelj. Pristupamo često k presv. Pričesti, za koju već postoji posebna sekcija, a druge ćemo prema potrebi s vremenom uvesti.

Kroz minuli mjesec maj primile su članice našega društva u počast nebeske majke Marije: Sv. Pričesti 574. Slušale su sv. Misa 872. Prikazale su duhovnih cvjetića 9672. Izmolile su 2709 sv. krunica i 15.000 strijelovitih uzdaha.

Preporučamo se u molitve revnih Štovateljica presv. Srca Isusova, da u započetomu radu proslijedimo i ustrajemo sve do svrhe.

Kolumbić Batistina, glavarica društva.

GJURGJEVAC Ne možemo se pohvaliti kakvim izvanrednim napretkom našega društva; no kako smo osamljeni ipak se još kako tako držimo. Društvo nam je razdijeljeno u četiri odjela, tako svaki odjel ide jedne nedjelje na sv. ispovijed i pričest. I u tom su članice uvijek dosta revne. Od srpnja mjeseca primljeno je do nove godine 679 sv. pričesti. Svaki mjesec prve nedjelje imademo sastanak u župnoj crkvi sa kratkom poukom i pobožnošću Presv. Srcu.

Katica Pavlović dobra i revna članica u svim svojim dužnostima, umrla je prošle godine 29 srpnja. Pet mjeseci je odležala od plućne bolesti. Marica Pavin umrla je prošle godine 23 prosinca. Bila je uzor dobrote, a bila je i trećoredica. Najveće joj je veselje bilo primati Isusa u svetoj pričesti. Bolovala je više godina od sušice, a nikad se potužila ne bi, da joj je teško bilo. Samo je osam dana zadnjih u krevetu bila, sa križem u ruci govoreći, da su njezine boli ništa prama Spasiteljevima. Rozalija Benčak umrla je ove godine 11. siječnja. Pet dana je bolovala od upale mozga. Providena svetootajstvima, sa mnogo strpljivosti ostavila je ovaj svijet. — *A. Kacel, glavarica »Djev. dr. S. I.«*

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milođari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

SLUŽBENICA MALOG ISUSA.

Dalmacija. Bilo mi je 17 g., kad sam počela misliti da se sasvim Bogu posvetim u Družbi službenica Maloga Isusa. Čim sam upoznala zvanje molila sam roditelje da me puste. No oni ni čuti. Ipak ne sustanem, već postojano stanem vapiti: Bož. Srce! Ti vidiš kako čeznem za redovničkim životom. Prosvijetli moje roditelje, da spoznadu i oni Tvoju volju te me puste! — Četiri sam godine molila i eto sad sam izmolila od susa i od roditelja te radosna stupam u mjesto želja mojih. Hvala Ti Bož. Srce! Ojači me te Ti ostanem za uvijek vjerna! — *N. F. M.*

ZAŠTITNIK OBITELJI.

Slavonija. Imam udatu kćer, koju ukućani baš nikako ne trpe. Tužila mi se gorko. A ja, kako ću joj pomoći? Počnem devetnicu i obećam zahvalu i hvala Bogu, sad je dobro. Sina mi uzelo u vojnike. Joj! kud li će ga odvesti? Ne će li mi se pokvariti? A sad je dobar i nevin i ne vrijeđa Gospodina Boga. Utečem se opet milom Spasitelju i on ode u Zagreb. Teško mu je i tamo, ali se moli Majci Božjoj, pa može podnijeti. Mladi mi sin učio za mesara, ali nije mogao dobiti svjedodžbe za pomoćnika, jer je pomanjkao u školi zbog gospodareva posla. I tu mi je pomoglo Srce Isusovo, jer smo se namjerili na uvidavnog gospodina, pa je brzo dobio svjedodžbu. I u pogibli od poplave očuvalo nas Presv. Srce, kad smo mu se devetnicom utekli. — *J. G.*

LJUBI KRIŽ.

Podravina. Jednom obećah Isusu u presv. Sakramentu tvrdo, da ću mu služiti i potpuno se na njegovu volju u životu predati. Došla utjeha ili trpljenje, sve ću rado primiti pa makar i cijeli život. Isus me odmah kušao, je li od srca ta pripravnost. Za 14 dana eto bolesti: bole leđa, navaljuje krv. Liječnik veli: »Za nikakav veći rad ne će biti sposobna«. Tuga me obuzme. A što će moji roditelji, kojima sam jedina pomoć? Počmem devetnice jednu za drugom. Rano sam ustajala i sve tri krunice molila klečeći na zemlji. Ipak ništa bolje. Postajala sam već nestrpljiva. Skoro sam počela zdvajati. No sad se sjetim, kako sam ono u crkvi molila . . . Potreslo me i odlučim zadovoljiti Bož. Srcu za ovu mlitavost. Ustala sam noću na molitvu svete ure i govorila, da se vrši sveta volja Božja. Doista sam pripravna bila i još više trpjeti. No Spasitelj me sad pomilovao i dao te sam već u sredini ove devetnice počela raditi i ustrajala cijelu zimu. Pa i sada svaki rad radim, Slava Presv. Srcu, koje me naučilo ljubiti križ! *R. D.*

U DUŠEVNOJ BOLI.

Primorje. Ima tomu već dugo, što sam bila zapala u smrtni grijeh. Trpjela sam radi toga strašne muke. Crv grizodušja nije mi dao mira ni po danu ni po noći. Više puta sam sva drhtala od straha. U tom žalosnom stanju napisala sam list mojih grijeha i učinim veliku ispovijed. Popravim moj neuredni život i odmah se vratio mir i zdravlje. Uslišalo me Presv. Srce i sv. Ante. Hvala Ti veliki Bože, jači me do konačne pobjede! *M. M.*

KRALJ OBITELJSKOG MIRA.

Slavonija. Ljubavi neizmjerna, Tebi nije dosta što si se za nas rodio, trpio i umro; nije dosta, da nam daruješ sama sebe za hranu duši naše. Ti nam nevrijednoj djeci svojoj u izvanrednim potrebama i čudesnim načinom hriš u pomoć, kad Te za to skrušeno molimo.

Tebi kralju obiteljskog mira i sloge hrlim i ja da se javno zahvalim. Jedva bi smogla mjesta i vremena, da navedem sva dobra što si nam zadnjih godina udijelio, tek ću istaknuti neka dobročinstva, što nas se najjače dojmiju.

Muž mi je otišao bio u vojnu. Od njegovih roditelja bili smo progonjeni tako, da smo morali očinsku kuću ostaviti i nastaniti se u tuđoj kući sa sitnom djećicom.

Nakon ustrajne molitve, muž se sretno vratio, a i druge neprilike se sredile tako, da smo se mogli u očinsku kuću povratiti, gdje živimo u slozi i miru odgajajući si djecu Tebi na čast i slavu, a njima i nama na spas.

Slava Ti vječna za ovo i sve ostalo! — *J. B.*

VJESNIK MARIJ. KONGREGACIJA.

SAOPĆENJE SAVEZA MAR. KONGREGACIJA.

Sastanak Marijinih Kongregacija prigodom Euharističkog kongresa u OSIJEKU. Prigodom Euhar. Kongresa u Osijeku bit će posebni sastanak Mar. Kongregacija i to u *subotu 16.* avgusta u 3 sata popodne. Za muške će biti vijećanje u dvorani muškog sirotišta, a za ženske u dvorani ženskoga sirotišta. Referati će biti o slijedećim dvim temama: 1. Savremenost Marijinih Kongregacija, osobito njihov apostolski rad. — 2. Unutrašnji život. Iza vijećanja u 5 sati zajednička pobožnost u crkvi sv. Roka, propovijed i blagoslov.

Sastanak hrv. Marijinih kongregacija u POŽEGI bit će 3. kolovoza ovim rasporedom: U 7 s. j. Propovijed, zatim pjevana sv. misa i sv. pričest. U 3 s. pop. u dvorani konvikta referirat će Dr. I. Merz: Marijina kongregacija i crkvena liturgijska godina. U 4 s. pop. u istoj dvorani govorit će A. Alfirević D. I.; Organizacija kat. društva i Marijina kongregacija. U 5 s. Blagoslov s Presvetim.

Kongreganistica i Presv. Euharistija.

Predavanje jedne članice M. k. gospojica u Banjoj Luci.

Želim vam govoriti o odnosu najveće tajne naše sv. vjere prema djetetu Marijinu. Presveta Euharistija je sakramenat ljubavi, u kojem se Bog i čovjek — Isus — ponizio, da pod bijelom koprenom Hostije prebiva među onima, koji Ga ljube . . . On — Bog naš — pod prilikom kruha!

U našim crkvama, na oltaru, u tijesnom i tamnom tabernakulu, u uskom ciboriju, u malenoj hostiji prebiva neizmjerna ljubav, prebiva Onaj, koji se za grijehe naše žrtvovao — prebiva neokaljani Jaganjac — Bog naš — Svijetlo svijeta . . . Što bi bile naše katedrale, naše crkve, naše kapele bez toga Svijetla? . . . Zato i vidimo pred oltarom gdje Spasitelj-Bog prebiva onaj plamen — ono vječno svijetlo, koje nas opominje na riječi Isusove: »Ja ostajem s vama do konca svijeta«.

Pa čemu on prebiva tamo sam u tami, u zatišju Svetohraništa? Da nam pokaže svoju beskrajnu ljubav! — Isus je znao, što će ga stajati ustanova presv. Euharistije, ali je ipak sašao iz krila Oca nebeskoga u sveti ciborij. Ponizio se i sakrio pod malu česticu hljeba, koju dah djeteta ili samo uzdah može potresti. Spustiv se eto, nadajući se naći zaklon u našem srcu. Pa On i moli i prosi, govori najmilije i obećaje blago veliko, a zato ište samo zaklon u srcu našem.

De Ségûr rekao je: Euharistija je Bog sam, Bog s nama, Bog u nama. Bog radi nas.

Euharistija je Bog sam. Krist je rekao: ovo je tijelo moje, ovo je krv moja, — Bog s nama, jer je On nazočan na oltaru dušom i tijelom, Božanstvom i čovječanstvom. Bog u nama, jer se u sv. pričesti najtjesnije združujemo s Bogom našim. A on je rekao: »Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju ostaje u meni, a ja u njemu«. Sve ovo učinio je Bog iz neizmjerne ljubavi prema nama.

Drage kongreganistice! — Jesmo li se mi kada dublje i ozbiljnije pitale, što je to presv. Euharistija? Jesmo li kada mislile na dužnosti naše kao djece Marijine prema presv. Euharistiji? Marija, koju smo sebi za majku izabrale — majka je onoga Boga čovjeka, koji za nas u Svetohraništu boravi, koji se za nas nebrojeno puta žrtvuje na oltarima našim. Šta mislite drage sestre što bi Majci našoj — Gospi našoj najdraže bilo? Sigurno nježno štovanje i iskreno goruća ljubav prema Sinu njezinu.

Glavni cilj Marijina djeteta — kongreganistice je da život svoj udesi prema uzoru i primjeru, koga si je izabrala. — Kongreganistica mora nastojati, da živi životom savršenijim nego drugi, životom što više duhovnim. A tko će nas tome životu najbolje naučiti, ako ne početnik i uzor toga života sam Gospodin Isus Krist? A On je uvijek među nama. Što više zove nas i sam se nudi nama, a ne traži ništa do zaklona u srcu našem. Čuva nas i bdije nad nama. Uvijek ga možemo naći. Jedan posjet, jedna duhovna sv. pričest, pomisao na Isusa — sve su male, sitne žrtvice, a mi smo time u neprestanoj vezi s Njime. Mi Ga možemo posjetiti, s Njime povjerljivo govoriti, onoj uzvišenoj žrtvi, koju On sam prikazuje svaki dan prebivati. A kako smo tek sretne što Ga možemo u srce svoje primiti — Isusa u Hostiji u presv. Euharistiji.

Mi kongreganistice kao kćeri Marijine treba da se malo dublje zamislimo u tajnu presv. Euharistije i da promislimo šta znače riječi: Isus u presv. Hostiji. Zašto — oh zašto je On učinio ovo najveće od sviju čudesa, zar Mu nije bilo dosta što je trpio za nas neizmjerno i napokon na križu umre, a On još žeđa za samoćom u crkvama. — Uvijek je tamo, spremaa čeka Tebe. — A Ti zar mu ne ćeš doći? — Dosta da samo kratkom molitvom pozdraviš Njega. — Učini to draga sestro! — Ne jednom nego svaki dan jednom, pa i više puta. — Njemu jedinom možeš reći sve, od Njega samo možeš dobiti sve. Učini to — dužna si to kao kongreganistica, kao kći one Majke, koja je Sina svoga žrtvovala za Tebe. Dužna si to učiniti kao kongr. za sebe, za druge, za mnoge i mnoge potrebe naše sv. crkve, pa i za našu kongregaciju. Naša kongr. imat će tek onda uspjeha, ako rad naš bude temelj sam Isus Krist. Radeći s Njime i za Njega možemo se sigurno nadati provatu vrtića Njegove svete Majke.

*

Poslije ovoga predavanja raspravljale su kongreganistice i zaključile, *da svaki dan barem po jedna primi sv. pričest za potrebe sv. Crkve*, napose za banjalučku biskupiju i za dobre svećenike. *Isti dan obavlja dotična i sat klanjanja s istom nakanom.* Radi ovog lijepog zaključka i ističemo ovo predavanje, da se i druge kongregacije povedu za njim.

VIJESTI.

Banja Luka. Marijina kongregacija više djev. škole u sam. čč. ss. Dragocjene krvi. 24. svibnja svetkovao je naš zbor Marijin svoju glavnu svetkovinu »Marija Pomoćnicu kršćana«. Željno smo očekivale taj naš najmiliji blagdan, te smo se na nj i revno pripravljale zajedničkom devetnicom i trodnevnim duhovnim vježbama pod. vodstvom prečasnog g. upravitelja B. Ivanša. Na sam blagdan imale smo svečanu sv. misu i zajedničku sv. pričest u stolnoj crkvi; iza toga okupile smo se u dvorani čč. Sestara pred oltarom Marijinim, kojeg smo divno iskitile svakovrsnim

cvijećem i majskim ružicama. Nježni cvjetići prikazivali su žrtvice, koje su revne kongreganistice tijekom devetnice vršile, da mogu svoju nebesku majčicu kao svečaricu obdariti i razveseliti. Nadstojnica je u ime svih kongreganistica ganutljivim govorom predala te žrtvice kao malen darak u ruke nebeske Kraljice moleći je za sv. blagoslov. Oduševljeno zaorila je pjesma »Marijina smo djeca mi«, time bi prekinuta šutnja duh. vježbi i zapodjeo se živahan razgovor kod zajedničkog zajutraka. Poslije podne u 5½ bilo je svečano primanje Marijine djece u stolnoj crkvi. Nove članice 27 na broju bijahu iza toga u dvorani srdačno pozdravljene i obasute cvijećem. Nakon zajedničke igre i zabave otpratile smo kongreganistice iz samostana Nazareta, koje su nas svojom prisutnošću kod svečanosti počastile.

Taj lijepi dan ostat će nam u miloj uspomeni. — *Tajnica.*

Banja Luka. Marijina Kongregacija »Djevojaka«. — Nova četa pod zastavom Prevete. Željno očekivani dan primaknuo se. Dan, koji ne pada u zaborav. Bio je 25. maja, što smo neustrpljivo očekivale, jer ćemo ovim danom postati »Djeca Marijina«. Pripravismo se trodnevnicom, promatrajući veliku milost ove dobre i ljubezne Majke. Premda dužnosti našeg zvanja ne dozvoljavaju da se pripravimo onako, kako bi htjele, ipak dobra volja i požrtvovnost učini te je zadnji mjesec bilo 60 sv. pričesti. Rano eto nas već na okupu, zadubljene u molitvi čekamo zajedničku sv. pričest pod pjevanom sv. misom, koju je odslužio fra. Krunoslav Brkić, biskupski tajnik, a mi smo pjevale uz pomoć Marijine Kongregacije gospojica. Poslije podne sakupismo se u školi č. Sestara Milosrdnica, oko svoje dobre i požrtvovne č. s. Akviline, koja nas svojim lijepim posredovanjem odušovi za taj uzvišeni čas. Dobri joj Bog naplati, mi je rado slušamo i ostat ćemo joj vazda harne. Tad krenusmo iz škole u župnu crkvu gdje smo prije običajne svibanjske pobožnosti saslušale zanosnu propovijed prečasnog g. župnika Ante Milorada našeg prezesa, koji je biranim riječima dao hvalu Bl. Dj. Mariji i ocrtao važnost, cilj i svrhu Marijine kongregacije. Ta propovijed duboko se dojmila svih prisutnih, a osobito nas, kojima se zadovoljstvo odrazivalo na vedrim licima.

Poslije propovijedi stupi naša mala četa, za prvi put 18 na broju, sa zapaljenim svijećama u ruci pred oltar. Ta svijeća goruća svijetli, grije i izgara, govori tajinstveno i iskreno. Ona govori mjesto srdaca naših i predstavlja nas same. Da imamo svijetlih svjetlom dobrih djela, te ugrijane ljubavlju naše nebeske Majke izgarati za dobro duša svojih i onih s kojima živimo. Na polasku od oltara Gospina, dala je svaka hvalu pogledom svojim. Vn crkve nosio je sumračjem tihi lahor glas zvona sa crkvenog tornja u pozdrav »Zdravo Marijo!« Uza nj se pripojio i naš izljev srca »Zdravo Marijo! — Živote, slasti i ufanje naše, Zdravo!« . . .

DUHOVNE VJEŽBE Marijine kongregacije omladinaca u Zagrebu. Na Duhove ove godine od 9. do 11. lipnja, održane su treće zatvorene duhovne vježbe za članove naše kongregacije. Duhovne je vježbe rukovodio vel. o. Matija Rabadžija D. I., koji nas je u svojim vrsnim predavanjima umio da povede od Betlehemske štalice do križa na Golgoti. Predočio nam je sve važnije slike iz života Spasiteljeva i pokazao nam stazu kojom nam valja stupati na putu kroz život, želimo li sretno prispjeti k luci Istine i Spasa. U duhovnim vježbama dok smo otetjepljeni od svijeta i povučeni u razmatranja o otajstvima Božjim, možemo najjasnije upoznati od kolike je važnosti preporod čovječanstva u Kristu, a do preporoda čovječanstva dolazi se preko preporoda pojedinaca.

Ufamo se u Boga, da će i ove duhovne vježbe kojima je prisustvovalo 10 članova naše kongregacije doprinijeti jedan mali kamečak k napretku katoličkog pokreta u našem bijelome Zagrebu. — *I. M.*

KONGREGACIJA DJEVOJAKA u Sv. Iliji kod Varaždina. Naša je kongregacija osnovana 1922. pod zaštitom Bezgriješne Djevice i sv. Agneze. Ispočetka je bilo teško podnašati poruge, koje smo morale slušati sa tolikih strana, jer je sve ovo bilo nekakova novotarija za našu župu. Nu bile smo odvažne i neustrašive. Pomalo se počele i druge djevojke oko nas okupljati, da sada naša kngregacija broji 79 članica i 10 kandidatica.

Glavnu svetkovinu Bezgrješno Začeće slavimo na svečani način. Onda je obično i primanje u kongregaciju. Dan sv. Agneze slavi se također svečano. Onoga dana dodu na pomoć vlč. oo. franjevac i kapucin iz Varaždina, zato je i drugog naroda u obilnom broju kod sv. sakramenata. Ove godine pričestilo se onoga dana preko 600 osoba.

Premda smo same seljačke djevojke, ipak smo nastupile koji put i sa igrokazima. Dvaputa smo predstavljale u Sv. Iliji, a jedanput u susjednom Biskupcu. Onamo smo prikazivale igrokaz »Sv. Filomena«. I sami Varaždinci se čudili, kako mogu što takovo izvesti seljačke djevojke. Kongregacija je podijeljena na tri sekcije: 1. *Euharistična*, koja ima 25 članica. Ove primaju barem tjedno jedanput sv. pričest. One djeluju svojim primjerom i molitvom, da se u našoj župi sve većma širi često primanje sv. sakramenata ispovijedi i pričesti. Tako je lanjske godine primljeno u našoj župi od 4900 duša preko 16 hiljada sv. pričesti, premda dobra trećina ljudi se još ispovijeda i pričešćuje i kod oo. franjevaca i kapucina u Varaždinu. Naša kongregacija pristupa svake prve nedjelje u mjesecu zajednički k sv. pričesti, kao i na sve druge zapovijedane blagdane Majke Božje. 2. *Pjevačka* sekcija skrbi za dostojno pjevanje u crkvi kod rane i poldašnje sv. mise. Gojimo pravu cecilijansku pjesmu dapače i višeglasnu. Poučava nas rav. učitelj g. B. Turzan, koji ulaže mnogo truda i mara, da se u crkvi čuje dostojno i skladno pjevanje. Pjevačka sekcija skrbi također i za ures oltara i čišćenje crkve. 3. *Sekcija za dobru štampu* širi Glasnike i sakuplja doprinose za Pijevo društvo.

Sastanci su svake prve nedjelje i treće subote u mjesecu. Na njima nam vlč. g. T. Košutić, kapelan tumači koje sve kreposti moraju resiti jednu djevojku, ako želi biti Bogu draga, roditeljima mila i ljudskom društvu korisna.

Nedavno smo imale blagoslov našega novoga barjaka. Izradila nam ga je tvrtka J. Neškudla, Ljubljana, Sv. Petra cesta 25. Barjak je od teškoga svilenoga damasta, sa dvije umjetničke slike (Imakulate i sv. Agneze) sa zlatnim vezenim naslovima. Izradba je veoma lijepa i prema današnjim cijenama ne preskupa. Sve skupa nas stoji 8.300 D. Ova je tvrdka vrijedna svake preporuke. Novac smo sakupile mi kongreganistice u našoj župi i bližnjoj okolici. Sjetiše se našeg barjaka i presvijetli g. Strahinščak, apost. proton. i kanonik, te preč. g. Franjo Horvat, župnik u Vrabču, koji je bio nekada kapelanom u Sv. Iliji. Blagoslov je barjaka obavljen na 11. svibnja ove godine. Krasnu prigodnu propovijed je rekao vlč. T. Štefanac, župnik u Biskupcu. Sami blagoslov je obavio domaći g. župnik Šarić uz podvorbu vlč. oo. franjevaca i kapucina iz Varaždina. Kuma je barjaku bila naša vrijedna nadstojnica Franjica Krampek. Pred večer je bila akademija sa igrokazom »Slika iz poganskih misija« na vrtu vlč. g. župnika. Članice su izvele svoje uloge na zadovoljstvo prisutnih. Akademiju su začinjali skladnim tamburanjem članovi domaćega »Orla«. Ovom prigodom pohodile su nas »Kćeri Marijine« iz Varaždina, te su prisustvovale blagoslovu barjaka« i akademiji. I one su doprinijele svoj milodar za naš barjak.

Sada smo ponosne na svoj krasni barjak, te se čvrsto nadamo, da će sve dobre i čestite djevojke iz župe Sv. Ilija k nama se pridružiti, da pod zastavom Bezgriješne i vodstvom našeg vrijednog g. župnika i kapelana ostanemo poštene i nevine u našim djevojačkim godinama. Pozdrav svim kongreganistkama!

VRBOVAC. U kratko vrijeme nas ostavile dvije uzorne drugarice: Pavica Domačina, o kojoj treba opširnije pisati, i Marica Kljuković, kojoj u spomen eto barem nekoliko riječi. Bila je uzorna za života i samrti: mila, ponizna, strpljiva; svi smo je voljeli, društvo se njome ponosilo. Dvije pobožnosti je osobito njegovala: Bl. Djevici i Srcu Isusovu u Euharistiji. To joj bila i utjeha u dugoj bolesti, koju je Jobovom strpljivošću snosila. »Ne plačite, rekla nam, jer ja idem k Isusu!« S riječima: »Isuse, Marijo, Josipe! tješite me u čas smrti!« — preminula je 16. travnja ove g. Splele smo joj vijenac mirisnog cvijeća, a mnogo je ljepši onaj, što ga sama spleła: sebi zasluga, nama dobrog primjera. *V. I. blagajnica kongr.*

MILODARI.

Za svetište S. I. u Zagrebu: Adžamovci RD 25 Bački Monoštar Stj. K. 5 Bakar TM 20 Boka Kotorska MM 20 Brestača VK 2·50 Brod n. S. TI 5 Don. Rijeka MT 3 Jalkovec IH 10 Ljubljana NŽ 12·50 Marijanci JG 25 Novakovec NS 10 Novska KJ 20 AP 5 Perkovci AB 50 Split JB 20 Sv. Matej AM 10 Sv. Petar Čvrstec ML 10 Tisovac VB 10 Tovarnik MŠ 10 Zagreb SC 18.

Za obnovu Svetišta S. I.: Cernik JK 5 Ciglena IK 14. Čepin AW 10 Ferčanci MZ 100 Gr. Landing AŽ 2 d. Gunja F St. 25 Mala Gora Stj. L. 10 Rokovci, župa 51·75 Valpovo MF 10 Vel. Kopanica, župni ured 100.

Za sv. Mise: Brestovac ZK 25 Brođanci RB 10 Dubrovnik MB 25 Gr. Landing AŽ 1 dol. Jajce AS 10 MV 10 Makarska DV 20 Mala Gora Stj. L. 25 Melcher Jowa MG i TS 3 dolara. Mrkopalj MK 100 Novi Banovci BB 40 Omiš MB 10 Steelton Pa MK 1 dolar Sunger ET 30 Valpovo MT 20.

Za rašir. Glasn. S. I.: Adžamovci RD 50 Bakar TM 20 Bos. Brod MF 10 Cerna MM 25 Dalj SH 25 Đakovo MJ 38 DV 8 Gospić SD 10 ASt. 6 Kalinovac KŠ 10 Kamenica MH 10 Kaniška Iva MŠ 5 Komletinci MŠ 10 Koprivnica BD 20 Mala Gora Stj. L. 100 Milna DC 10 UZ 20 Mrkopalj SM 20 Nijemci IJ 5 KŽ 10 Novakovec NS 5 Novi MK 20 Novi Vrbas AK 20 Petrovci AN 30 Pitomača EM 10 SM 5 Pregrada JP 10 Radovanci MČ 25 Steelton MK 2 dolara Split VS 100 Vel. Kopanica PV 5 Vinkovci MR 8 Vrbanja PZ 30 Zlatar ST 10.

Za kruh sv. Ante: Adžamovci RD 25 Brod n. S. PM 35 Dapci RČ 50 Mala Subotica AB 30 Melcher TS 1 dolar Novakovec NS 5 Perkovci AB 10 JB 150 Podgradje FM 33 Stari Mikanovci MT 10 Šarampor TK 50 Trogir MM 25 Zemun MG 50. — *Za sirotište Leskovač:* Koprivnica BD 50.

Za misije među poganima: Bakar TM 30 Brod n. S. PM 15 Koprivnica BD 100 Medurić MJ 100 Novakovec NS 10 Nuštar MA 22 Zavidovići MC 60.

Za crkvu sv. Petra: Brestaca VK 2·50 — *Za crkvu sv. Franje:* Brestaca VK 2·50 — *Za sv. Grob:* Brestaca VK 2·50.

Svim darovateljima od srca hvala i od Bož. Srca plaću!

Lijepe knjige kod Glasnika S. I.

»*Srce Isusovo — spasenje naše*«. Najpotpuniji hrvatski molitvenik s opširnom poukom o pobožnosti Presv. Srcu, pjesmaricom i mnogim lijepim slikama. Jednostavan platneni uvez 20 d.; platno i zlatorez 25 d.; u kožu vezan sa zlator. 60 d.

Život sv. Alfonsa Rodrigueza iz Družbe Isusove. Priredio J. Celinščak D. I. Knjiga se nabavlja kod Glasnika S. I. za 12 dinara.

Milosna devetnica i pobožnost 10 petaka na čast sv. Franji Ksaveraskomu. Djelce se dobiva za 4 dinara poštom, a za 3 na ruke kod Uprave Glasnika S. I.

Kongreganist i *Kongreganistica.* Molitvenik Majke Božje s pravilima kongregacije. Jednostavan uvez (samo još Kongreganist) po 8 din.; platneni uvez od jednog i drugog po 10 din; a sa zlatorezom 12·50 din. —

Slike Presv. Srca Isusova u veličini 41×30 cm lijepe i zgodne za posvetu obitelji mogu se dobiti komad po 10 din. kod Uprave Glasnika.

Naša najveća potreba [illegible] omladak. Razprava o tom Din. 3. —

»*Česta sv. Pričest*«, *lijepa pouka i molitve za sv. Pričest od S. Babunovića 5 d.*

»*Život sv. Margarete M. Alacoque*« — učenice Bož. Srca 5 d.

»*Život sv. Ivana Berchmansa*« od J. Predragovića 5 din.

»*Euharistija život i duša naša*«. 5 din.

»*Euharistijski kongres u Zagrebu 1923*«. Povijest i govori uz mnogo slika. Stoji 30 din.

Dopisnice sa svetim slikama. 20 kom. 10 din.; 100 kom. 40 dinara.

Bl. Robert Bellarmin Družbe Isusove Din. 5. —

U svim ovim cijenama uračunana je otprema i obična pošta.

Uprava GLASNIKA SRCA ISUSOVA.

Tečaj 33. Poštarina u gotovom plaćena. Broj 9.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGRREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

PRETPLATA »GLASNIKU PRESVETOG SRCA ISUSOVA« IZNOSI ZA G. 1924. ZA CIJELU GODINU S POŠTOM ILI NA RUKE 12 DIN., ZA AMERIKU I INOZEMSTVO 24 DIN.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLAS. SRCA ISUSOVA.
ZAGREB I. Palmotić 33 Pošt. pret. 147.

☛ Upravo je izišao

Kalendar Srca Isusova i Marijina

za jubilarnu godinu 1925. ☚

Glavni mu je sadržaj trostruki veliki jubilej: Crkvene jubilarne godine 1925., hrvatske tisućgodišnjice i 250-godišnjice objave Bož. Srca Isusova. Urešen je sa krasnim omotom u 7 boja i sa 50 slika u sadržaju, koji broji preko 50 sastavaka. Dobiva se za Din. 12 kod

UPRAVE GLASNIKA SRCA ISUSOVA.
ZAGREB I. Pošt. pret. 147.

Milodari.

Za misije među poganima: Bakar TM 20 Brčko S. Cecilijana sabrala 52 Ilok St. B. 5 Jakšić KD 5 JK 5 AZ 5 Kostanjevac PS 10 Lev. Varoš, obit. P. 150 Lokve F. G. 50 Mošarin LO župnik 100 Prijedor IZ 20 Sinj I St. 10 Split MM 135 Sutivan NK 20 Zagreb TM 10 M. Kuterovac sabrala 160 NN sabrala 310 DB 10 Zemun JO 35.

Za svetište S. I. u Zagrebu: Bakar TM 10 Pribir MV 100 Bukovlje St. T. 25 Čurilovac St. I. 10 Dolina Št. V. 20 Dreznik NN 100 Gundinci AK 23 Ilok St. B. 5 Karlovac MM 100 Kosovac AŠ 20 Kumišinci AB 30 Lipovac AB 25 MS 13 Ljubljana NŽ 12·50 Marjančaci AK 10 Marjanci PB 20 Sinj PB 13 Slav. Stupnik ĐF 5 Skoplje VM 10 Split JB 20 Sredani RV 25 Tibarjanci AP 10 Tordinci MD 20 Varaždin MK 50 Zagreb TM 5 SL 10 Zemun J i AŽ 40.

Za obnovu Svetišta S. I.: Brestovac AV 37·50 Berkasovo MF 25 Brodvaj JH 1 del., a 1 za Misu. Chicago AJ 1 dolar Karlovac HM 25 Maribor VC 100 Kraljevac LB 50 Fittsburgh A. Soldo 1253— Podčetrtek LM 50 Rab AB 10 Roslyn FB 1 dolar Vukovar MB 12·50. *Župni uredi:* Babinagreda 100 Čerević 476·50 Don. Miholjac 1000 Križevci 90 Kukuljevci 33 Luč 35 Medurić 100 Orubica 100 Osijek II. 690 Petrovaradin-Rokovdol 540 Virje 200.

Za rašir. Glasn. S. I.: Babinagreda MP 15 Bakar TM 10 Brod n. K. SA 8 Bukovlje St. T. 25 Čakovac MK 20 Don. Miholjac VD 20 Gradište GP 20 Hrv. Mihuljevci MA 5 JŠ 5 FŠt 10 Hum n. S. EH 10 Indijja KU 38 Kapela Batrina MD 10 Karlobag MB 10 Kosovac AŠ 20 Kostanjevac PS 10 Lovinac KB 6 Ludbreg O. Sch. 10 Milna JM 50 Nova Gradiška AJ 10 Osijek LS 20 Pavlje A O J 10 Požega JP 10 Prelog ML 3 HP 30 Preloščica KR 15 Prijedor GR 25 Retkovci ĐB 25 Sarajevo AH 10 Siče MK 5 Sisak FH 10 Slatina ZZ 20 Slav. Šamač TV 5 Split FM 7 Subotica MK 15 Sv. Ivan Zelina JP 10 Šumarina PM 3 Šumeće MJ 25 FM 10 Trsat ZL 100 Usara Št M 3 Vel. Kopanica ME 50 Vinkovci IK 30 Virovitica KK 10 Vrbnik Don LV 50 Vrdnik JB 3 Vukovar AM 8 Zagreb DM 100 MT 5 Zbelava AL 100 Zemun NN 20 Županja JZ 25.

Za kruh sv. Ante: Begovo Razdolje IF 10 Ciglenik BL 30 Ilok St.B 5 Ivanska MJ 8 Kosovac AŠ 20 Nova Rača ID 50 Oakland Calif. LM 50 Požega ML 5 Semeljci LB 5 Split DM 10 Vrbanja MČ 20 Zagreb SL 10.

Za sv. Mise: Ahmeeh MJ 62 Brod n. S. KM 20 Dragovci TG 45 Karlovac MM 18 Kraljevac LB 50 Mačkovac MT 45 Nova Rača ID 50 Novigrad ZK 50 Sarajevo KI 13 Selci BM 200.

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 9.

Molimo za Rus'ju po nakani sv. Oca.

Upravo ovako je napisao sam sv. Otac našu nakanu molitava i dobrih djela u rujnu. Kad mu je glavni upravitelj Apostolata bio predložio jednu drugu, preortao ju je papa i stavio ovu. Sveti naš Otac dalje gleda; on sluti da ruskim patnjama još nije blizu kraj; on jasno vidi, da iz Rusije prijeti kršćanskom redu i životu velika pogibao; on shvaća zamašaj slavenskoga Istoka, podade li taj bratsku ruku katoličkoj Crkvi. Pratimo dakle misli našega sv. Oca.

Istočnjaci su dugo mislili, da se papi hoće samo gospodstva, pa da zato naglašuje, kako treba da bude u Crkvi i jedna vidljiva vrhovna glava, kako je Isus nevidljiva u nebu. Dobra djela, što ih sada čini papa baš Rusiji, najbolje svjedoče, da Crkvi treba uz očinsku vlast i očinska ljubav, a ta i je u srcu sv. Oca pape. Do konca g. 1923. sabrao je on i poslao u Rusiju 31 milijun lira. Nije to doduše pomoć, kojom bi patničkom narodu odmah odlanulo; ali je ipak dobar lijek koji taži boli to bolje, što ga ljubezna ruka pruža, a priredila ga ljubav u milijunima katoličkih srdaca. Kordon crvene vojske zaustavljao je valove gladnih, da su od gladi i pušaka padali na pogled gradova. Taj kordon je probila ljubav papina. Po dvanaestorici svojih misijonara prodro je blagotvornom rukom onamo, kuda nitko nije mogao.

Zahvalno to priznavaju spašenici. Pomožene majke udruženim glasom vele: »S grozom smo pomišljale, kako će nam djeca pasti žrtvom gladi, kakono su pale tisuće prošle zime. No eto pomoći nenadane! Sv. Otac Pijo XI. srcem brižne majke mislio je na nejačad našu!« — Između ostalih zahvaljuje jedan pravoslavni svećenik: »Prinosim iskrenu zahvalu svetom Ocu Piju XI. za veliku pomoć pruženu ruskomu narodu u ovo doba glada i bijede. Moje će se molitve postojano dizati od oltara k nebeskom kralju, da udijeli zdravlje i dug život njegovoj Svetosti i njegovim vjernicima«. A kako će plemenitim plodovima uroditi rad sv. Oca, svjedoči među ostalima ova zahvala: »Mi mali Rusi: Valja, Tonja, Miša, Lelja zahvaljujemo Vam na daru i hoćemo da proživite dugo dugo. Kad ćemo biti veliki, nastojat ćemo da i mi činimo dobro, kako sad Vi činite ruskomu narodu«.

Tjelesni se glad umanjuje, no duševni raste. U Rusiji sveder vlada strahoviti vjerski progon. Pod smrtnu kazan zabranjeno je mladeži ispod 18 godina i samo spomenuti ime Božje. Katoličkih je svećenika poubijano više, među njima ugledni i junački dostojanstvenik Budkievič. Svećenici, što dolaze u Rusiju ne smiju pod smrtnu kazan da služe sv. Misu.

Tim progonstvom će bez sumnje dozreti vjera u mnogima; ono približava mnoge i jedinstvu Crkve, tako da je na primjer jedan metropolita uvrstio spomen sv. Oca pape u bogoslužje spominjući ga pred patrijarkom. Tako će se i patnjama dobrih u velike dragi Bog proslaviti.

No sigurno je i to, da će milijuni sadanje mladeži biti budući potpuni bezvjerci. Od tog bezvjerskog mora budućeg ruskog naraštaja prijeti

ozbiljna pogibao čudorednom poretku Evrope i svijeta. Taj poredak je doduše već sada u milijunima labav; no ipak su načela starog poštenja mjerodavna za javni život i društvene odnose. Ona ojađena, bezbožna množija, što će se u dogledno vrijeme iz ruskih ravnica razliti južnom pa onda srednjom i zapadnom Evropom, stubokom će preokrenuti sve na gore. Mnogi od njih misle doduše dobro, ali kako se oslanjaju na pustu ljudsku narav i ne računaju s Bogom, prevarit će se, kad će htjeti, da na ruševinama kršćanstva zidu zgradu sreće ljudske.

Prijatelji boljševičke misli orude su vražje u proganjanju Krista iz ljudskog roda. Slijepi državnici se tome vesele, a boljševičko rušenje državnih ustanova misle spriječiti bajunetama. Varaju se. Tkogod tvrdi s boljševicima zajedno, da je čovjeku cilj i sva sreća naužiti se ovoga svijeta, taj niti ima prava da taj užitak svojata samo za grupe bogataša, nit će imati sile da ga zadrži pred valovima množije. S time treba da računamo osobito mi, blizi susjedi bolne Rusije.

Svaki miran posmatrač prilika željet će, da se Rusija obnovi na kršćanskim načelima; dobar katolik željet će, da to bude u svezi s Rimom. Već je veliki prijatelj Rusa grof De Maistre rekao: »Rusiji nema spasa nego u jedinstvu s Rimom; inače će izginuti u najgroznijoj revoluciji«. Toga jedinstva se ona plaši, jer katoličku Crkvu poznaje samo iz osvada protestantskih pisaca. Tek silom progona među katolike bačeni ruski naobraženici dolaze do boljeg mnijenja, pa ih se već na stotine sjedinilo s našom Crkvom.

Katolički svijet opet treba da visoko cijeni dobra Istočnjaka: njihove velike naravne sposobnosti; njihovo vrhunaravno posvećenje po pravom sv. krstu i sakramentima, što ih imadu; njihovo čarobno bogoslužje.

Tom boljem međusobnom poznavanju služio je i ovogodišnji, početkom kolovoza održani, kongres za sjedinjenje na Velehradu; tomu služi zavod za Istočnjake, što je sv. Otac u Rimu osnovao, gdje se proučavaju prjeporna pitanja i sve što nas može zbližiti; tome su podignute posebne stolice profesora za istočne crkve na nekim — pa i našem zagrebačkom sveučilištu; u tu je svrhu i dobrotvorna ruka katoličkih redovnika osnovala zavode za Ruse u Carigradu i Namuru u Belgiji; u kolegiju sv. Atanazija u Rimu imade 6 ruskih bogoslova, u Belgiji petorica. Neki redovnici, kao Asumcionisti i Lazaristi prihvatili su istočni obred, Benediktince je baš u novije vrijeme na to pozvao sv. Otac. Prvi Isusovac u novije doba, koji je isto učinio, jest P. Buržoa; drugi će slijediti. Žrtve su to doduše, ali ih veledušna ljubav nadahnjuje. Velika Rusija, šesti dio cijele suhe zemlje na svijetu, sa svojih 180 milijuna stanovnika, što ih je pred rat imala zavrijedi te žrtve. Žetva je velika, a radnika je malo; pa ipak bi baš ta žetva odjeknula srećom Istoka. Sada je jedva kojih 20 katoličkih svećenika u Rusiji. Stoga i vapaj: »Molimo za Rusiju po nakani sv. Oca!«

Najpotpuniji hrvatski molitvenik jest

SRCE ISUSOVO SPASENJE NAŠE

sa 640 str. i oko 40 slika. *Knjigoveža je priredio novi bolji uvez u kožu i zlatorez*, a dobije se ipak uz prijašnje cijene po *60 dinara*; odnosno platneni uvez i zlatorez za 25 din, a jednostavan za 20 d.

Nabavlja se kod Uprave Glas. S. I. Zagreb I. 147.

Sv. Petar Klaver. Mjesečni zaštitnik 9. rujna.

Kad danas čovjek putuje po Americi nalazi svagdje među bijelim ljudima i crnaca. Većinom su to siromašni ljudi, radnici, hamali, kondukteri po tramvaju, no ima među njima i gospode, koji nose cilindre i rukavice, dapače veli se, da ima za ove crnce i jedno sveučilište sa samo crnim profesorima i slušaocima.

To su potomci, onih jadnih crnaca, koje su u staro vrijeme pohvatali u Africi kao životinje, strpali ih na lađe, te ih prevezli u Ameriku, da tamo na raznim plantažama služe kao roblje.

Što su negdje mislili ovi poganski crnci o bijelim Evropljanima i Amerikancima? Da su gori divljaci nego li oni. Što o njihovoj vjeri? Da ona ništa ne valja, kad nema ljubavi nego samo silu i okrutnost. No Bog je probudio nekog mladog redovnika, da bude anđeo čuvar i apoštol ovih bijednika. To je bio sv. Petar Klaver iz Družbe Isusove.

Sv. Petar Klaver.

Netom je bio zaređen u svećenika u gradu Kartageni u srednjoj Americi, kad li moli starješine, da bi se smio sasma posvetiti službi ovih jadnih robijaša, crnaca. Tamo su baš često prispjevale lađe sa ovom živom robom. A u kakvom stanju su bili crnci poslije tako dugog putovanja u najvećoj vrućini! Gladni, žedni, strpani u uski prostor bili su obučeni raznim bolestima, očajno su gledali u budućnost.

No gle sad na obali anđela ljubavi, kako ih već čeka, kao da su mu brzojavili. Imao je pokraj sebe slugu sa košarom. Golima pruža odjelo, gladnima jela, žednima naranče i slađak napitak, bolesne polaže na svoj plašt, te im istiskuje gnojne čirove, makar će si tim oprljati odjeću. Bog mu je za uzdarje dao dar čudesa, da mu pokaže, kako mu je drago milosrđe. Sv. Petar povratio je slijepima vid, dapače i tri mrtva uskrisio, i druge bolesnike, koje su liječnici već napustili, ozdravio je čudesnim načinom.

Razumljivo je da su crnci svoga apoštola zavoljeli kao oca i majku i da su se rado dali podučavati u takvoj vjeri, koja je u njemu takvim plodom rodila. S veseljem ih je Klaver krstio i daljnu brigu za njih vodio.

No kako dugo je to činio? Bilo bi već nešto veliko, da je samo par mjeseci. No on je 40 godina ustrajao u djelima ovog apostolskog posla obraćenja crnaca. Koliko li je otvorio nebo, kojima je zemlja zaista bila samo dolina suza.

Šta bismo mi mogli činiti za jadne crnce, koji su i sada još većinom pogani? Podupirati moramo požrtvovne misijonare, koji po primjeru sv. Petra Klavera podu u Afriku, te se posvete obraćenju crnaca, koji još i danas sačinjavaju deseti dio ljudskog roda. Ima jedno društvo sv. Petra Klavera, koje sabire milodare u tu svrhu, te šalje i u Ljubljani svoju podružnicu. No, ako ništa ne možeš dati, to ti barem pružaj milostinju molitve, prikaži svoje muke i patnje Presv. Srcu, pa ćeš biti i ti apoštol crnaca. Kod kuće pak podnesi svoje »crnce« strpljivo i ljubezno.

Euharistijsko slavlje u Osijeku.

Cilj i sila katoličke vjere jest u tom, da čovjeku srce oplemeni, do neba ga uzdigne i time Boga proslavi. Sva vanjska slavlja samo su plod ove sile, samo služe tomu cilju. To je bio i divni euharistijski kongres u slavonskoj metropoli — Osijeku dne 16. i 17. kolovoza.

Snaga vjere u živoga svetotajstvenoga Isusa ganula je na put više od 150.000 katoličkog svijeta iz Slavonije i Srijema, iz Bačke i Banata; jačala ga da podnese tegobe puta i boravka; a sve za to, da su duševno digne, da složnim glasom podade Isusu kralju čast.

Taj narod se zaista duševno dizao, taj narod je skupa sa 30.000 stanovnika grada Osijka Spasitelju iskazao počast. Osijek se svečano okitio, rekao bih i više nego prošle godine Zagreb. Do 300 najotmenijih osječkih građana dalo je svoje krasne stanove gostima badava na raspoloženje. To i drugo lijepo i dobro Osijek je mogao i učinio je, jer je grad dobre stojećih posjednika, trgovaca, obrtnika i industrijalaca. Njegov ponos i radost odsijevala je s lica njegova načelnika Dr. Hengla, kad je na svečanom zborovanju kongres pozdravljao.

Sam grad nema baš mnogo svećenstva; no pohrlilo je onamo više od 300 vanjske braće, da posreduje između Isusa i tisuća naroda, što se željele Isusu približiti spoznanjem, smirenjem, ljubavlju. Počevši od poslanika sv. Oca pape nadbiskupa Pellegrinetija i domaćeg poletnog i zauzetog biskupa Msgra Akšamovića pa do revnih kateheta i kapelana, što dođoše sa svojim vjernicima, svi su nastojali u govorima i ispovijedima, uputama i saobraćajem, da katolici osjete što veću puninu života Isusova.

Program zborovanja i inih priredaba: klanjanja, propovijedi, prikazivanja bio je biran i obilan, sličan onome u Zagrebu, sastavljen ipak tako te je i Hrvat i Nijemac, Madžar i Slovak osjetio ono milo, što je svima zajedničko: ljepotu katoličke vjere, toplinu ljubavi Isusove. Hrvatska se ipak svijest naroda sjajno očitovala napose u burnom povladivanju oduševljenim govornicima: biskupu Akšamoviću, Dru Rittigu i Dru Beličiću, kad se na svečanom zborovanju u nedjelju čitali zaključci kongresa.

Ti zaključci su u glavnom ovi. 1. Euhar. kongres u Osijeku, nastavljajući djelo otpočeto na euh. kongresu u Zagrebu, diže svoj glas: *Za slobodu vjerske nastave u školama svih struka.* Naročito naglasuje kongres pravo kat. roditelja na odgoj svoje djece u školama. Neslomiva je pak volja njihova, da im djecu u vjeri podučavaju svećenici, koji su jedini po Bogu i Crkvi za to zvani.

2. Provedba obnove kat. života treba da ide putem kat. udruživanja. *U prvom redu preporuča kongres čisto vjerske organizacije: Marijine kongregacije i Treći red sv. Franje;* zatim vjersko-prosvjetne organizacije za kat. mladež *Orlove.* Temeljna značajka tih organizacija jest Euharistija. Živo vjersko osvjedočenje pojedinca i udruženja bit će žarište, s koga će se rasplamsati bujni kat. život, ojačati obitelj i država. — *Zahtijevajmo stoga potpunu slobodu u razvoju i nastupu spomenutih udruženja naglasujući njihovu naročitu savremenu važnost.*

Kiša je stala rominjati pa je trebalo skratiti svečano zborovanje. Što je kraće i srdačnije bilo, to je dublje ostalo u srcima sinova ravnice. Onaj prizor se ne da zaboraviti. Tik uz Dravu pod vilinski čarobno iskićenim

i bijelo modro natkrivenim čadorom sabrano 14 biskupa i mnogo drugih odličnika; naokolo po dravskom nasipu i suprotnoj uzvisici oko 20.000 vjernika — sve puno volje da s Isusom živi i radi — zanosno pjeva:

Lijepa naša domovino . . . Teci Savo, Dravo teci . . .

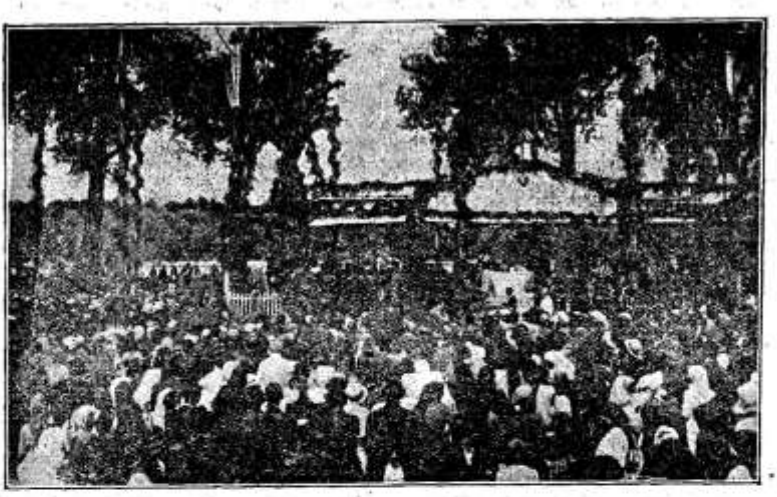

Vijećanje na euhar. kongresu u Osijeku 17. VIII. 1924.

I ponijela je brza Drava sveti blagoslov Dunavu i Savi, a maglice njihove spustiše ga s rosom na polja, na sela, na grudi djece Božje, da u njima zavjet postane djelom: Tvoji smo — Tvoji hoćemo da budemo — o Bož. Srce!

O vijećanju Marijinih kongregacija i Omladine izvješćujemo na drugom mjestu. Ovdje još spominjemo veličanstvenu procesiju s Presvetim, što je u nedjelju u 4 s. kremula iz župne crkve Gornjega grada preko Tvrđave u Donji grad, gdje su sve tisuće naroda obnovile svoju posvetu Bož. Srcu.

TREBA SLUŠATI RIJEČ BOŽJU.

Jedan mlad čovjek dođe k jednomu staromu redovniku: Oče, vi govorite da treba slušati riječ Božju i po njoj živjeti. Ja rado slušam propovijed i rado slušam, kad se govori o dragomu Bogu i Božjim stvarima. Ali eto, sve štogod čujem dobra, eto! Da bar ne imam dva uha! Kroz jedno nutra, kroz drugo van!

»Sinko, na to će redovnik, evo uzmi ovu košaru, podi i donesi je punu vode. Mladić bio pokoran, uzme košaru i ide na potok. Grabi, grabi. Dok je košara u vodi, puna je; uzmeš je iz vode, taj čas je prazna. Barem dvadeset i pet puta je košaru rinuo u vodu i digo je. Ništa. Prazna. Kad mu već dodijalo, vrati se sa košarom k redovniku, i pripovjedi mu kako mu je bilo. A redovnik će: Deder košaru da vidim. Redovnik je uzme, gleda, gleda s jedne strane, gleda s druge, iznutra, izvana i reče: No gledaj, ako i nije voda ostala u košari, nijesi se ipak trudio badava. Gledaj kako si je lijepo oprao. Posve je čista. Tako ti je i sa riječju Božjom. A riječ Božja ako i ne ostane trajno u duši, ipak je osvježi i opere. Nešto i ostane. Gledaj da je i na košari ostalo nešto vode. Mokra je, vlažna.

Slušajte zato riječ Božju, slušajte je rado. Ne ide kroz drugo uho sve vanka, ne. Nešto uvijek ostaje, što dušu krijepi i zalije ju ko cvijetak, da ne uvene. I raste pomalo, ako i ne vidiš, da raste. — *Rihtarić.*

Škola za sestre pomoćnice.

Godine 1921. otvorila se u Zagrebu državna škola za sestre pomoćnice. Ona se sada nalazi na Mlinarskoj cesti u 4 paviljona, posred lijepa parka. Mnogo je vremena prošlo dok smo mi Hrvati mogli uopće doći do takve škole. I sada kad je škola tude i lijepo se razvija mi ne marimo dovoljno za nju. Naša se javnost još uvijek premalo zanima za tu školu, ma da je ona privukla na se čak i pažnju Američana, tako da je Rockefellerova Zaklada u New-Yorku u znak priznanja školi namijenila izdašnu potporu.

Naše djevojke ne shvaćaju zamašitosti zvanja jedne sestre pomoćnice. Uredi su prepuni ženske čeljadi, a škola, u kojoj se izobražavaju žene za zvanje, koje je najprikladnije njihovoj naravi i njihovim sposobnostima, ostaje prazna. Namjera je stoga ovoga članka, da javno apeluje na sve one, koje bi bile sposobne i kadre, da se žrtvuju za bližnjega, da ublažuju bijedu ljudsku i da zdravstveno osvješćuju naš narod, toliko neupućen i nerazborit u stvarima zdravlja.

Sestra pomoćnica ili dispenzerka može da bude svaka djevojka, koja je s uspjehom svršila barem 4 razreda više djevojačke, trgovačke, kućanske ili srednje škole, i koja se, nakon što je navršila 18 godina, kroz dvije godine u školi za sestre pomoćnice osposobi za to zvanje.

To je najmanji stepen naobrazbe, što se traži za nju, ali ako je više svršila još je bolje. Učenice škole za sestre pomoćnice *dobivaju badava u Zagrebu stan, hranu i službeno odijelo, a povrh toga još 200 dinara mjesečno, uz uvjet, da polože nakon dvije godine ispit i da službuju 4 godine tamo, gdje ih namjesti Ministarstvo Narodnog Zdravlja i gdje im se, uz plaću, brine još i za stan i za hranu.* Zadaća je sestara pomoćnica, kako im i smo ime kaže, da pomažu liječniku kod pregledbe bolesnika. Njihov se rad najviše očituje u takozvanim zdravstvenim stanicama, ili pomoćnicama (dispenzerima). Ti dispenzeri su ustanovljeni ili za suzbijanje tuberkuloze, ili za suzbijanje malarije, ili trahoma, kako je gdje potrebno. U Zagrebu imadu 2 takova dispanzera: jedan dječji, a jedan za suzbijanje tuberkuloze

Kad dođe bolesnik u dispanzer na liječničku pregledbu, upisuje ga sestra dispanzerka u svoje spise, raspita se za njegove domaće prilike, izmjeri mu vrućinu, izvaže ga i preda ga tako pripravna liječniku. Ako je potrebno uđe ona i u bolesnikovu kuću, pregleda je, rastavi zaražene članove od nezaraženih i upućuje i savjetuje okolinu, kako će da očuva svoje zdravlje. Da se od nje za taj posao zahtijeva samilosno i dobro srce, o tome ne treba ni da sumnjamo. Neka stoga nitko ne misli da je to zvanje samo igrarija, da se tu zabavlja i izrabljuje prilika, kako je to na žalost bivalo gdjegdje z vrijeme rata. To je zvanje kome su preduvjeti: ženska samilost, ustrajnost, ljubav i poštenje. Školski propisi zahtijevaju od sestara pomoćnica najveću disciplinu i čestitost. Na školi djeluju najvrsniji i najpožrtvovniji naši liječnici, a za odgoj se skrbe među ostalima i dvije Sestre Milosrdnice.

Školska osnova obuhvaća predavanja iz anatomije, fiziologije, patologije, interne medicine, kirurgije, njege bolesnika, higijene, tuberkuloze, kroničkih i zaraznih bolesti, socijalne skrbi i drugih manjih predmeta, koji su nužni za potpunu naobrazbu sestara pomoćnica i za razvoj njihove socijalne svijesti. Za vrijeme školovanja učenice rade praktično u bolnicama, dispanzerima, u laboratorijima i u kućanstvu. Da učenice budu primljene, treba da molbenici prilože: *Krsni list, domovnicu, posljednu školsku svjedodžbu, svjedodžbu o ponašanju i liječničku svjedodžbu. Učenice moraju da su potpuno zdrave i da nisu starije od 35 godina.*

Opaska uredništva. Rado donosimo ovaj poziv našeg Zdravstvenog Odsjeka, pa da predusretnemo pitanjima, koja se ovakovom prigodom redovito stavljaju, odmah izjavljujemo, da škola i zvanje ima doduše svojih moralnih teškoća i pogibli za djevojačku dušu; no te se dadu lijepo svladati, ako djevojke ne zanemare svoje vjerske dužnosti i sredstva, što im za takove prilike Crkva preporuča: duhovno štivo, molitva, češta sveta pričest i savjetovanje s ispovjednikom u duševnim borbama. Predpostavivši dobru volju, da se ovoga drže, možemo ovo zvanje preporučiti katoličkim djevojkama, koje inače redovničkog zvanja nemaju ili ga ne mogu ostvariti. Želja je doduše ove nove uredbe, da djevojke dispanzerke ostanu trajno vjerne svojemu zvanju, ali im se ipak ne priječi — barem iza 4-godišnje službe, da se pošteno udadu.

Kako smo obnovili Apostolat S. I.

Gor. Stubica. Već više godina blagoslovno djeluje u ovoj župi »Djevojačko društvo S. I.« te »Vojska S. I.« I ako su već oba društva po svojim pravilima ogranci »Apostolstva molitve« to ipak do sada nije bilo ovdje mjesnog središta Apostolata. Međutim, kad su prošle godine poslije euharističkog kongresa naši hrvatski biskupi živo preporučivali ovo bogoljubno udruženje, stalo se i ovdje više raditi da se uredi »Apostolstvo molitve«.

U tu svrhu došao je k nama na Tijelovo otac Isusovac Strižić, da pomogne pri osnutku društva i donio nam od Uredništva Glasnika S. I. potrebite diplome i ovlaštenja. Svojim pobudnim govorima oduševio je narod još više za lijepu pobožnost Srca Isusova, u koju se još istoga dana upisao lijepi broj muškoga i ženskoga svijeta. Pa tako onda imade u »Apost. molitve« zajedno sa »Vojskom« i »Djev. društvom« oko 250 članova, od kojih su stotina na novo upisani članovi. — Kako je pako razumijevanje u članova za ouv svetu stvar veliko, to ima nade, da će »Apostolat« uz prvotnu svoju zadaću biti moćno sredstvo oko proširenja dobre štampe te unapređenja što češće sv. pričesti i to napose među muškarcima. Za sada se čita uz neke druge dobre listove i oko stotinu Glasnika Srca Isusova, a nedjeljna se i mjesečna sv. pričest umnožava.

Spominjem i utješnu pojavu da je ovdje, gdje vladaju toli teške prilike narod ipak počeo da uviđa potrebu života po evanđelju Isusovu i nauci sv. Crkve. Ujedno dolazi i do spoznaje, da mu je njegov svećenik ipak još najbolji prijatelj, ma da mu višeputa mora kazati i gorku istinu. I zato biva sve pristupačniji vjerskoj obnovi u duhu Kristovu.

Na koncu Božansko Srce pouzdano molimo, neka dade da luč svijetla Njegova prosvijetli sve one duše, koje su pristupile u kolo njegovih apostola, da to budu uistinu, kako bi svojim molitvama, djelima i trpljenjem revnovali za raširenje kraljevstva Božjega na zemlji u zajednici sa Njegovim Presvetim Srcem!

Dvije gorke ali zdrave.

Kažu: »Naš je narod pobožan«. A zašto ne šalje svoju djecu svake nedjelje i blagdana u crkvu na službu Božju?

»Snašo, ja zahtijevam, da mi djeca idu na sv. Misu. Sad nije više blato, pa ćemo polako stići. Svaki mora doći.

»E, to nije kod nas tako. Koje dite nema bolje rubenine, da se može dotjerati, ne šaljemo u crkvu«.

Zar radi odijela idemo u crkvu, a ne radi dobrog Boga? Kako možemo tako se poklonimo Bogu, kad i On silazi u sirotinjske prilike kruha na oltaru. Ostanemo li kod kuće nitko ne će do nas više držati, a Božju milost gubimo.

*

»Bolesno mi dite«. »Šta mu je snašo?«

»Kažu u selu, da je suha bola« (tuberkuloza).

»Jeste li bili kod liječnika?« »Nisam« — »Zašto, snašo?«

»Vele mi ljudi, šta ću k liječniku, šta znadu gospoda. Odvela sam dite u K. jednoj ženi da »moli« nad njime«.

»Pa je li bolje?« — »Nije«.

Eto, snašo, vodiš bolesno dijete babi, koja po svoje »moli« i zove vile i vukodlake, da ti dijete ozdrave. Kako će ti ga ozdraviti, kad vila i vukodlaka nema. To je praznovjerje, koje naša vjera zabranjuje.

Radije se pomoli Bogu za zdravlje svog djeteta, i otiđi liječniku. Ne čekaj dok bude kasno, jer ćeš opet kazati, gospoda ne znadu ništa. I sveto Pismo veli: »Štuj liječnika jer je potreban. I njega je Bog stvorio«. Crkv. 38.

B. J. učiteljica.

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

DA MOŽE NA SVAGDANJU PRIČEST.

Zagreb. Kao obično u privatnim službama imala sam i ja poteškoće radi svagdanjega polaska u crkvu. Utečem se Bož. Srcu Isusovu, da mi promjeni položaj i obećam, da ću se javno zahvaliti u Glasniku. Za kratko vrijeme dobila sam doista namještenje u državnoj službi i tako sam slobodna u polasku crkve. Ali eto druge poteškoće radi stana. I tu se preporučim presv. Srcu Isusovu i bila sam uslišana. Sad se opet pojavi neka bolest, koje sam se silno pobojala. Osobito vruće zaprosim Bož. Srce, da mi pomogne i odvrati od mene ovu nevolju. Već drugi dan bilo je opet sve dobro. — F. G.

POSVETILI OBITELJ BOŽ. SRCU.

Hrvatska. Najmlađi sin obolio nam od upale porebrice. Po liječnikovoj izjavi bilo je stanje bolesnikovo vrlo opasno; više je dana bio u beznadnom stanju. Obratih se Bož. Liječniku i presvetoj Majci te dadoh služiti tri Mise u čast Pres. Srcu Isusovu, i obavljajući devetnicu primila sam triput sv. pričest i Hvala Presvetom, bolest okrenula na bolje. Molila sam ponovno devetnicu, ovaj put sa bolesnikom, i tako tri puta. Na svetkovinu Presv. Srca Isusova obavim sa sinom ispovijed i primio pričest i nakon toga je on posve ozdravio. Najstariji mi je sin također položio ispit zrelosti. Iz zahvalnosti na primljenim milostima posvetismo našu obitelj Presv. Srcu Isusovu. O obavljenoj posveti nadamo se, da Vas je g. župnik izvijestio. — I. i L. K.

IZNENAĐENI LIJEČNICI.

Slavonija. Pred više godina obolila sam od strahovite ženske bolesti, koja je rezultirala iz jednoga oboljenja, kojem liječnička znanost nije našla primjera. Sva nastojanja liječničke znanosti bijahu uzalud, a muke i neiskazane boli jedva sam snosila. Videći, da zemaljski lijekovi ne koriste, obratim se devetnicom Majci Božjoj Lurdskoj i moja bolest na bolje krene tako, da su sami liječnici ostali zapanjeni, jer su po zakonu svojih nauka očekivali konac moga života. Nagli preokret u bolesti nastao je, a da i sama ne znm kada i kako. — U svemu tom vidim i osjećam, da su devetnice upravljene Majci Božjoj Lurdskoj jedini lijek i uzrok moga ozdravljenja, pa ne mogu, a da se na velikoj milosti javno ne zahvalim uz poklik: Majko Božja Lurdska i Presv. Srce Isusovo, smilujte nam se! A. R.

OKLEVETANU OPRAVDALO.

Los Angelos. Pravednu me oklevetali zli jezici i zbog toga se stao suprug odaljivati od mene i od petero djece. Tko da iskaže nesreću naše obitelji! A tko tek da pomogne? Stavila sam sve ufanje u Presv. Srce i zagovor sv. Ante. S djecom stanem moliti devetnicu Bož. Srcu i za kratko mi se suprug obratio te ljubav i mir zavlada u obitelji. To Presv. Srce spasilo mi i dijete od teške bolesti. Zahvalna šaljem u dobre svrhe 10 dol. pa dajte da se iz toga otkupi jedno pogansko dijete i krsti na ime Marija Magdalena. Svakako Vas molim da mi zahvalnicu otisnete, jer ja dobro znam, kkove su bile nevolje moje i tko mi je pomogao. Bila mu čast i hvala! — M. J.

MUŽA I LUTRIJU.

Beograd. U mladim godinama nisam baš mnogo štovala Gospodina Boga ni Crkvu. Kad sam g. 1922. čitala u Kalendaru Srca Isusova i Marijina o sudnjemu danu promijenila sam se i pokajala. Stala sam moliti litanije Presv. Srcu i Majci Božjoj, da mi dadu miran obiteljski život. I bila sam uslišana. A povrh toga dobila sam i lijep zgoditak na lutriji. Zahvalna šaljem 50 din. za raširenje Glasnika. *M. B*

U BRIZI ZA OCEM.

Dalmacija. Kroz pol godine ne primismo nikakove vijesti od našeg oca, koji je u Americi. Zabrinute smo bile skupa s majkom, pa što ćemo, nego devetnicom se obratitiBož . Srcu ocu za pomoć, nama za utjehu. I bilo je tako. Jer jedva smo dovršile eto nam od njega pismo, da je čil i zdrav. Slava Presv. Srcu za sve, a sv. Josipu i Anti hvala za zagovor! *M. F. P.*

VJESNIK MARIJ. KONGREGACIJA.

Vijećanje Marijinih kongr. u Osijeku.

Oko radinih kongregacija gospoja i gospojica u Osijeku okupiol se *u subotu 16. VIII. po podne u dvorani biskupskoga konvikta* do 200 drugih članica i ženske omladine pa smo održali naše vijećanje. Vodio je predsjednik Saveza upravitelja hrv. Mar. kongregacija V. O. Prešeren, a izvješćivala je gđa učiteljica *Vujković o nutarnjem životu kongreganistice;* urednik Glasnika S. I. P. Vrbanek *o Apostolatu u kongregaciji* i napose o zauzimanju za misije; a veleuč. g. *Wolf o radu za svećenički pomladak.*

Misli, što ih je iznijela gđa Vujković smjerale su na to, da u obnovi i oplemenjivanju vlastitog srca tražimo vlastitu sreću i riješenje socijalnih sukoba. Čovjek treba da se vrati sebi i u svojoj nutrinji naći će glas Stvorca, koji ga milo i ustrajno zove, da svoju volju prilagodi Božjoj. Gdje se pak vrši Božja volja, tude nema sukoba, tude se tragedije života promeću u velepjesan ljubavi. U tu svrhu naglašuje intimni saobraćaj s Bogom u postojanoj *molitvi; svakodnevno* ispitivanje savjesti, duhovno *štivo, posavjetovanje* s ispovjednikom i nadasve *čestu svetu pričest.* Sve to zahtijeva M. kongregacija od svojih članica, pa ih time vrlo pomaže u nutarnjem životu.

Urednik našega »Vjesnika Mar. kg.« iznio je najprije razloge zašto da apostolski radimo. To traži od nas Isus, koji u Euharistiji živi i radi, ma i nevidljivo u sebi, al vidljivo u učincima. To odgovara značaju katoličzma, koji je aktivan per excellence, a ne pasivan, kako mu predbacuje James i moderni. Apostolat usavršuje i onoga, koji ga vrši, jer mu učvršćuje uvjerenje, razvija energiju i prikuplja zasluge. Ideja Apostolata je na vrhuncu u organiziranom Apostolatu Srca Isusova, koji malo traži, a mnogo daje. Lijepo pristaje M. kongregaciji, koja je također po biti svojoj djelatno udruženje. Osobiti način djelatnosti katoličke jesu sada misije. Njih treba pomoći: molitvom, prinosima, zvanjima. Napose zaslužuje pažnju Družba sv. Petra Klavera za Afriku.

G. profesor Wolf je srdačnim i uvjerljivim riječima preporučio akciju za svećenički podmladak, kao najveću potrebu našu i razložio način, kako da se radi: budeći zvanja, pomažući siromašnije đake i moleći za svećenike.

Prihvaćene su po tom ove rezolucije:

1. Odlučujemo posvetiti osobitu njegu unutarnjem životu služeći se sredstvima, što nam ih M. kongregacija u tu svrhu pruža.

2. Cijeneći način, kojim M. k. goje nutarnji život, nastojat ćemo da se one što više prošire i umnože.

3. Uvjerene da je apostolski rad prijeko potreban kako za vlastito usavršenje tako i za uspješnu obranu Crkve, odlučujemo pristupiti Apostolstvu molitve i u svojem ga krugu širiti, te u M. kongregacije uvesti sekcije za moralnu i materijalnu pomoć Misija.

4. Djelom i molitvom podupirat ćemo akciju za svećenički pomladak i u tu svrhu osnovati sekcije u kongregacijama.

Invalid iz Lurda zdrav.

U travnju 1917. bio je teško ranjen u desnu nogu Belgijanac Albert Gerard, 31 g. star. Kad su ga Nijemci zarobili, dobio je još udarac puškom u hrbat, od česa je trpio cijelo vrijeme zarobljeništva. Oslobođena njegovala ga najprije obitelj, a po tom je morao u vojničku bolnicu u Bruselju, gdje su ustanovili ozledu 6., 7. i 8. kralješka te ga stavili u sadrene povežnje. Iza 18 mjeseci bilo mu nešto bolje no u proljeće ove godine ustanovila se na njem Pottova bolest i Dr. Lonchay izdao mu 2. svibnja svjedodžbu, da mu kralješci trunu, hrptenjača se savila, hodati ne može od velikih grčevitih boli u nogama i uopće je potpuni invalid, pa mu je i dopitana godišnja pomoć od 1800 franaka.

U nedjelju, 18. svibnja uronili ga u čudotvornu kupku u Lurdu i pri tom je osjetio dva snažna podboda u nogama te poticaj da se digne. Nije ipak nikom ni.ta rekao, nego tek kad se povratio u bolnicu sîde sam s nosiljke i prohoda sobom. Par sati iza toga ustanovilo je 7 liječnika u uredu, da se Gerard zaista bez boli i lako kreće i uspravno hoda, a ni u hrptenjači, na prije bolnim mjestima, da ne osjeća više nikakove boli.

Ne zna se, koliko je invalid bio pobožan, ali se i na njegovu ozdravljenju vidi, da je Bog Gospodin svemoguć, a zagovor Marijin moćan. *J. V.*

Naši sastanci.

Naši — kongreganistički sastanci — ne ona velika zborovanja, nego naši sedmični ili barem dvosedmični sastanci, što nam ih *propisuje 5. i 41. pravilo*. Peto naglašuje da ti sastanci spadaju na bit kongregacije, pa da ih upravitelji moraju sazivati i određenim rasporedom držati; 41. tumači obvezu uz koju su kongreganisti dužni sastancima prisustvovati.

S dvojakog su gledišta važni: prvo što na njima kongreganist velike stvari d a j e, drugo što na njima mnogo p r i m a. D a j e: Bogu i svojoj Majci i Gospodarici čast usrdnijom no inače molitvom. Daje drugovima dobar primjer i s njim poticaj na zauzetiju djelatnost. Daje pred svijetom otvoreni prosvjed proti bezvjerju i nepoštenju.

P r i m a kongreganist na sastancima prosvjetljenje vjere i jakost za vrhunaravan život. Prima polet za plemenite misli i žrtve, gledajući revne istomišljenike oko sebe. Prima novo jamstvo ustrajnosti u dobru, jer mu dobra navika postaje novom naravi.

Isporedite li život kongregacije životu čovjeka, to su sastanci disanje pluća i kucanje srca kongregacije. Je li ovo zdravo i redovito, to će se život rumeniti s lica kongreganista. »Gdje se dvojica sastanu u ime moje, i ja sam među njima«. Mt. 18, 20. »Ne će biti više nestašna djeca, da ih pokoleba svaki vjetar slabe nauke i nevaljaštine te ih zabludom zaludi«. Ef. 4, 14. Baš o sastancima veli sv. Alfonzo Liguori: »Sâm sam imao priliku u misijama upoznati korist kongregacije. Redovito ćeš naći u jednom, koji ne ide u kongregaciju, više grijeha nego u dvadesetak drugih, koji ju revno posjećuju«.

VIJESTI.

Zagreb. Mar. kongr. građanki izgubila je dne 17. VIII. vrijednu članicu udovu Franjicu Krsnik, koja je u teškim ovim vremenima i prilikama gradskoga života spajala točno ispunjavanje obiteljskih obveza sa iskrenom pobožnošću. Svagdanja sv. pričest već lijepi niz godina sačuvala joj duševnu vedrinu i vanjsku milinu u saobraćaju. Spasitelju za uzvrat ljubavi učinila je Svetištu Srca njegova mnogo dobro djelo; među ostalima i to, da je besplatno prala i redila jedan dio crkvenoga ruha. Brojne drugarice ispratile je do groba, gdje je o. I. Gavrić istaknuo vrline njezine nama što ostajemo za utjehu i pobudu.

Marija Bistrica — Na »Božje Lice« bio sam ondje, ispovijedao i propovijedao, pa mi se dogodilo više toga, što ću drugiput pripovijedati. No sad treba da odmah rečem ovo. Čestita župljanka predgradska O. V. našla je par stotina dinara i donijela da ih oglasim. Malo iza toga jedna bednjanka nešto manju svotu. Oglasio jesam, ali se nisu pravi javili. Tko je dakle što tih dana gore izgubio neka mi točno piše: kakav je novac bio, u čemu i koliko, pa ako će odgovarati, javit ću mu i poslati; ako ne će odgovarati nađenomu ne ću mu ni pisati. Zbogom dakle do drugoga razgovora. — *Matija Rihtarić. Zagreb I. Martićeva ul. 7.*

DRENOVCI. Nakon svečane posvete naše mile zastave hoću da o svemu obavijestim drugarice širom doma. Zastavu je blagoslovio preč. kanonik i opat Stjepan Kellek, koji nam je toplim riječima stavio za uzor u svemu Bl. Dj. Mariju. Zatim nas je milo tako reći sestrinskom ljubavi uzela bodriti gđa Olgica Jakčin, kuma naše zastave, koja nam je priskočila u svemu u pomoć; svojim nas je riječima dirnula, da nam se otela i koja suza. Krasno predavanje o *potrebi i svrhi omladinskih društava* u Hrvatskom narodu držao je v. g. Wolf duhovnik sjemeništa iz Djakova.

Predstavom zadovoljile smo, dapače iznenadile one, koji nas razumiju; no nažalost i takvih se nađe, koji nas još dobro ne svaćaju. Naša cijela svečanost išla je za tim, da pobudi svakog na dobro, a sva čast da se dade Gospodinu. Prisustvovale su i Marijine kongreganistice iz Djakova te Orlice i Orlovi sa kongregacijom iz Brčke, koji su nas svi svojim radom upravo zanijeli.

Novca je unišla tek malena svota za društvo. Presvijetli naš biskup Ante Akšamović darovao nam oveću svotu i zlatni čavao, koji će uz ostale dičiti našu zastavu, koja nosi i njegovo časno ime. Vrijeme nam je lijepo poslužilo, stoga je sve prošlo u najljepšem redu. Broj svetih pričesti iznosi za travanj 98.

Svima prijateljima najljepša hvala, a također našem preč. g. upravitelju, pod čijim vodstvom naše društvo ovako naprijed kreće. Presveto Srce neka blagoslovi naš rad, da uzmognemo ustrajati. — M. Vilić, glavarica.

PRNJAVOR. 1. lipnja smo u našoj župi slavili Srce Isusovo. Došao je narod u procesiji i iz druge župe, šta više i iz susjedne nam Bosne. Zvono je navještčivalo gotovo cio sat njihov dolazak. Veličanstvenog li pogleda! Sastao se narod iz Bosne i Slavonije, da iskaže počast svom najvećem Vladaocu. Ona množina nije imala mjesta u župnoj crkvi. Služila se sv. Misa i pred crkvom.

Sad je krenula duga procesija do prve sjenice. Četiri mladića nosila su kip Srca Isusova na svojim ramenima. Oko njih se poredali mali seljančići u svojim nošnjama. Pod nebom išao je naš Gospodin živ i blag, pun ljubavi za nas. Kao nekad putem u Jerusalem, tako su i sada bacale djevojčice pred Njega cvijeće i ružine latice. Ono pjevanje i molenje, ona zvonjava i pucnjava morala je doprijeti i u nebesa. Kod prve sjenice držao je naš g. župnik propovijed. Iz duše je udarao na rak-ranu našeg naroda — na tu nesretnu psovku. I ovdje i kod druge sjenice primili smo blagoslov sa Presvetim. O neka prati i jači Bož. Srce taj mili narod u dobrim odlukama. Katolika se iz grada doima ovakova svečanost na selu kud i kamo jače, jer tu ima stvaran primjer oduševljenja za dvije velike i svete ideje: vjere i narodnosti. — *B. J.*

Baška. Sv. pričesti: u svibnju 55; lipnju 180; srpnju 39. S. Barbelić glavarica. *Križovljan:* u siječnju 37; velj. 48; ožujak 70; travanj 80; svibanj 71; lipanj 80. *Sv. Ivan Zelina:* siječanj 90; veljača 97. *Vel. Bukovac:* u travnju 185; svibnju i lipnju 368. *Voća:* Sv. Pričesti siječanj 66; veljača 61; ožujak 62; travanj 46. T. Stanko, glavarica.

U Sv. NEDJELJI kraj Zagreba okupilo se Djev. druš. Srca Isusova dne 18. svibnja, da obavi svečano primanje 29. novih članica i 2 revniteljica Apostolstva molitve, i da sve već od prije primite članice obnove posvetu Božanskom Srcu Isusovu. Taj svečani čin obavio je v. o. Vrbanek D. I. biskupijski upravitelj Apostolata S. I. Dirljivim riječima istaknuo je članicama svrhu Djev. Društva S. I., njezinu vremenitu i vječnu korist, da mogu po njemu imati zadovoljan, vedar, čestit i ponosan život. Kao što divljake oplemenjuju se cijepljenjem plemenite vrste, tako i djevojke u društvu primajući barem jednom u mjesecu u srce svoje Spasitelja svoga, ostaju u Njemu, a božansko Srce u njima. One su dakle združene s božanskim Srcem u molitvama, radu i trpljenju. U raznim samozatajama, pazeći na svoje misli, čuvstva, riječi i čine podaju zadovoljštinu presv. Srcu Isusovu za nebrojene uvrede, kojima ga ljudi danomice vrijeđaju. Time postaju gromobranom za svoju župu proti gnjeva Gospodnjega. One imadu biti cvijet svoga sela, po kome će se znati, kakav će biti budući naraštaj. No kao što cvijet ima svoje neprijatelje — maglu, mraz i crva — tako i one, pa treba da se sunčaju na Bož. Srcu i Isusa u sv. Pričesti primaju.

Koncem godine 1923. brojilo je Dr. Srca Isusova 69 članica, koje su primile kroz godinu ukupno 611 presv. Pričesti, a žene revniteljice Apostolstva molitve njih 98 primilo je 441 presv. Pričesti. Broj članica spao je kroz godinu, jer se mnoge djevojke iz društva poudale, a prema tome porasao broj revniteljica Apost. molitve. Mnogo zahvalnosti duguje Djev. društvo svome župniku, koji i ako slabog zdravlja i poodmakle dobe, poziva članice na zajedničku sv. Pričest svaki mjesec. Na Euharističkom kongresu bilo je oko polovicu društva, a 30 članica bilo je na prikazivanju »Žrtve Abrahamove«. U društvu djeluju uz glav. Djev. druš. 9 revniteljica, jer su sela vrlo udaljena i raštrkana.

Jedna vrijedna članica Apolonija Horvatić umrla je koncem travnja 1924. praćena molitvama svojih drugarica do njezina počivališta. Sada koncem mjeseca svibnja broji naše društvo 97 članica, skupa sa 29 novo primljenica. U siječnju, veljači, ožujku i travnju primile su članice ukupno 248 presv. Pričesti, a revniteljice Apostolstva molitve njih 100, primile su 220 presv. Pričesti. *Olga Trstenjak glav.*

Sv. Ivan Zelina. Svoju petgodišnjicu proslavilo je naše Djev. društvo dne 13. srpnja. Ova je proslava uzbudila u nama, koje smo u društvu od postanka njegova, posebne osjećaje zahvalnosti Bož. Srcu, za tolike primljene milosti. Želimo u našem dragom Glasniku dati izraz svoje zahvalnosti i onima, po kojima nas Gospodin Bog u društvu vodi. A to je za sada u prvom redu v. g. kapelan Mokrović, koji se najvećom požrtvovnošću za nas trudi, lijepe nam propovijedi drži i vrlo rado uz preč. g. župnika svete sakramente dijeli. — U našem pak međusobnom djevojačkom saobraćaju najviše nas potiče dobra naša glavarica gospojica T. Horvatić, koja s puno ljubavi i ukusa ravna kićenje naše crkve, da je u njoj tako lijepo, kao u kakovoj samostanskoj crkvi. Već sam onaj prizor, kad se oko nje kod oltara Srca Isusova sakupimo, je za nas radost i poticaj na svako dobro.

B. A. i M. G. članice.

Zagreb. Euharistijska sekcija kongregacije gospođa i gospođica pod naslovom »Navještenja Marijina«. Naša sekcija marljivo je radila i ove godine uz Božju pomoć, te su u prvom redu članice revno polazile službe božjoj, primale svete sakramente, što svjedoči lijep broj sv. pričesti 6.868. Kad je Presveti Sakramenat izložen ma u kojoj crkvi, radosno su članice vršile svoju dunžost, izmjenjujući jedna drugu svakog pol sata, što opet svjedoči broj klanjanja od 200 sati.

Kad je trebalo sakupljati ma u koju dobru svrhu za siromašne crkve, dobru štampu i što slična, dragovoljno je sekcija činila. Crkveno rublje i ruho također se ove godine radilo, što je zasluga najviše naše zauzete nastojnice gđe Ane Sladović. Stvari su poklonjene svetištu Srca Isusova. Sekcija pobrinula se i ove godine da su se na blagdan Srca Isusova djevojčice u bjelini sa koprenami redovno svakog pol sata druge dvije klanjale Presv. Sakramentu od 8 sati u jutru do 7 u večer, a na procesiji i slijedeće nedjelje pratile Presveto sipajući cvijeće.

Lepoglava. Što znače *nova zvona* u našoj župi znat će procijeniti samo onaj, koji pozna siromaštvo, a s druge strane opet čestitost našega puka. I taj puk sabrao je uz ine dobrotvore 191.500 dinara za svoja nova zvona, koja važu 2703 kgr. Posvetio ih je uz lijepu svečanost preuzv. g. nadbiskup Dr. A. Bauer dne 20. srpnja. Glazba i pjevači naše »Pavlinske jeke« lijepo su ispunjali razmake u crkvenoj svečanosti.

Kratke zahvale.

Babinagreda MP Već četiri godine me jači Presv. Srce te mogu lijepo raditi kraj sve moje sušice. *Bebrina* AR Zagovorom Majke Božje ozdravila od teške bolesti. *Beograd* BM Dobro štivo vratilo je čestitom životu i sretno dobila na lutriji zgoditak. *Bistrica* JB Pomoću Majke Božje Bistričke nastao je mir u obitelji. *Bribir* MV Zadobila zdravlje bez teške operacije. Bukovlje ST Presv. Srce i Bl. Dj. uslišali mnoge prošnje. *Bukevje* MS Prestala zubna bol majci, a drugom zgodom i kćeri kad se preporučile Presv. Srcu. *Cavtat-Dubrovnik* NN Presv. Srce zagovorom sv. Ante povratilo zdravlje članu obitelji; daruje zahvalno Din 12·50. *Centerville Jowa* AK Zahvalna Isusu i svetoj Majci njegovoj za dobročinstva iskazana mojoj obitelji šaljem 1 dol., a gđa MB isto tako jedan, jer joj nevjesti vratilo zdravlje. *Crikvenica* AA Prestale joj želučane boli na postojano zazivanje Presv. Srca, daruje za Gl. 30 Din. *Donji Miholjac* VD Utičući se Presv. Srcu brzo isprosili zdravlje teško bolesnom sinu. *Drežnik* ŽU Slava Bož. Srcu i Bl. Djevici i sv. Josipu za dobivenu milost u teškoj bolesti. *Đeletovci* AP Ponovnim teškoćama podsjećena zahvaljujem se za mnoge već primljene milosti i darujem Din 20. *Đurinovac* MH Moleći devetnicu ozdravio na nozi. *Empire O* MB Zagovorom sv. Rozalije i zavjetom Bož. Srcu došla zdrava iz bolnice. *Ferdinandovac* BM Hvala Srcu Isusovu, miru i pomirenju našemu, što je obratilo jedno tvrdokorno srce. *Fužine* DK Pomoglo u duševnoj boli. VJ U teškim obiteljskim prilikama molila devetnicu i uslišao ju Isus veliki pomoćnik obitelji. *Gradište* GP Nevino optuženi ipak riješen; a i zato se danas trebalo puno Bogu moliti. *Grobnik* MF Često bio uslišan od Presv. Srca pa zahvalan šalje 70 Din za pomoć Glasniku. *Jazbina* BB U Srcu Isusovu našla pomoć duševnim i tjelesnim potrebočama. *Karlovac* MM Suprugu isprosila od S. I. službu, sebi i djeci zdravlje. *Klinčasela* I i LK Postojanim devetnicama izmolili sinu zdravlje, drugome dobar uspjeh na ispitu, pa zahvalni posvećujemo obitelj Presv. Srcu. *Kobaš* AS Oslobodilo ju teške bolesti pa će Glasnik čitati dok bude živa. *Kloštar podr.* PB U velikoj nevolji i žalosti našla pomoć i utjehu u Pr. Srcu. *Koprivnica* KK Za bolesnu majku molila devetnicu i bilo joj bolje. *Kosovac* AŠ Zagovorom Marijinim, sv. Josipa i sv. Franje smilovalo mi se Presv. Srce. *Kostrena* MR Povratilo zdravlje milој mi osobi. *Kunovci* MD Zahvaljuje za ozdravljenje ruke, a LD za razne milosti. Lokve FG Spasilo joj dijete od otrovanja. *Los Angelos* MJ Kralj obitelji vratio, klevetom unesrećenoj obitelji, opet blagi mir, pa zahvalna šalje za razne svrhe 10 dolara. *Ljubešćica* D i RS Od neprijatelja i bolesti oslobodilo ih Presv. Srce. *Mihovljan* K i DP Kad je bilo u nevolji najgore, bilo nam je Presv. Srce najbolje. *Milna* JM Zahvalna za primljena dobročinstva šalje 50 Din. dara. MP Molila s kćerima za muža u tuđini i dobila odmah pismo, a već pol godine nije bio pisao. *Virginia Min.* PG Zahvaljuje za mnoge milosti i prosi za još nove. *Mostar* Lj. P Ocu nam vratilo zdravlje, a brata baš čudno izbavilo iz vojništva. *Nova Rača* ID Moli zaštitu S. I. i sv. Ante za stoku. *Osijek* Lj. S. Hvala Ti Bož. Srce i pomozi mi uvijeke. EZ Učinila veliku devetnicu i pomoglo mi Bož. Srce. *Prečno* MB Zahvaljuje za osobitu milost u obitelji. *Prijedor* GR Kad je liječnik o majci zdvajao, pomoglo ipak Bož. Srce. *Sarajevo* DM Žarkom molitvom spasio ženu od očite smrti. *Senj* EV Srce Isusovo i Marijino bilo nebrojeno puta u pomoći. *Split EM* U zdvojnosti i boli pomoglo S. I. MB Vratilo joj zdravlje rukama, da može raditi. *Srijedani* RV Djeci vratilo zdravlje, a majku jači da se može brinuti za njih. *Subotica* MK Vratilo majci zdravlje posredovanjem sv. Josipa i sv. Ante. *Šibenik* JJ Presv. Srce vratilo djeci zdravlje. *Šumeće* FM Devetnicom isprosila mužu te se pridigao. *Topusko* VL U osjetljivoj nezgodi utekao se za župljane Presv. Srcu i bio uslišen. *Trsat* ZL U teškoj bolesti majke pomoglo nam Presv. Srce i zahvalni šaljemo dar 100 Din. *Tršće* Lj. J. Pomoglo mi više puta u teškim nevoljama. *Velika Kopanica* ME Zavjetom krenula bolest na bolje. *Velaluka* MB Pomoglo obitelji u velikoj nevolji. *Vinkovci* MC Srce Isusovo spasilo mi majku i dijete od smrti. *Visoko* EG Izbavilo je smrti od lokomotive. *Vrgada* PJ Sina i kćer riješilo bolesti, koju liječnici ne mogoše izliječiti. *Vrbovac* AK Vratilo zdravlje obitelji. *Vukojevac* BS Sv. Josip joj pomogao do zdravlja. *Zagreb* JL Od Bož. Srca po zagovoru Marijinu primio mnogo milosti. JK Utješilo ju Bož. Srce i Marija, kad je već bila duševno i tjelesno malaksala. DK Radi malog popusta mogla se dogoditi velika nesreća, no sačuvalo me Presv. Srce, komu sam obećala zahvalu. MD Zahvaljuje za povraćeni vid. MA Zahvalan za nebrojene milosti primljene u Svetištu S. I. daruje 100 Din. za Svetište. SKS Prije 3 g. sretno prošla na ispitu.

Urednik J. Vrbanek D. I. **Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.**

Tečaj 33. Poštarina u gotovom plaćena. Broj 10.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGRREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

PRETPLATA »GLASNIKU PRESVETOG SRCA ISUSOVA« IZNOSI ZA G. 1924. ZA CIJELU GODINU S POŠTOM ILI NA RUKE 12 DIN., ZA AMERIKU I INOZEMSTVO 24 DIN.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLAS. SRCA ISUSOVA.

Već nam stižu pisma prijatelja o novom „Kalendaru Srca Isusova i Mar. za god. 1925".

Svida im se krasna naslovna slika u 7 boja, koja je, vele, za uokviriti i da se u obitelji čuva. Svida im se sadržaj, koji je zaista po Srcu Isusovu i Marijinu: pobožan i zabavan, lijep i koristan, ozbiljan i ugodan, svestran i dotjeran. Čude se samo, kako ga možemo tako jeftino dati — komad po Din. 12 a za inozemstvo 24 din. — a još k tome svaki jedanaesti badava. — Mi to činimo, da samo dobije narod temeljitu uputu, stoga smo na pr. i stavili u nj članak sa slikama o »Sudnjemu danu«, da se lagljе čuva adventista.

Kalendar se nabavlja kod Uprave Glasnika S. I. Zagreb I. P. pr. 147.

MLADIĆI! ĐACI!

U pitanju vašega zvanja naći ćete divnih vidika i savjeta u knjižici, što je napisa na glasu svetosti umrli engleski Isusovac W. Doyle

DA LI BIH U SVEĆENIKE?

Zanimivošću jednog romana nižu se tude pogledi u dušu mlada čovjeka, koji teži za idealima i prikazuje se najuzvišenije zvanje u svojem pravom svijetlu. Knjižicu dobijete poštom za 4 dinara od *Uprave Glasnika Srca Isusova. Zagreb I.*

Kod iste uprave dobiju se još i vrlo zanimivi:

Život sv. Alfonza Rodrigueza za Din 12. — Život bl. Roberta Belarmina za Din 5. — Život sv. Margarete za Din 5. — Život sv. Ivana Berhmansa za Din 5.

Najpotpuniji hrvatski molitvenik jest

SRCE ISUSOVO SPASENJE NAŠE

sa 640 str. i oko 40 slika. *Knjigovežа je priredio novi bolji uvez u kožu i zlatorez,* a dobije se ipak uz prijašnje cijene po *60 dinara;* odnosno platneni uvez i zlatorez za 25 din, a jednostavan za 20 d.

Nabavlja se kod Uprave Glas. S. I. Zagreb I. 147.

Mali molitvenik za I. i II. razred pučkih škola, što ga proljetos izdalo »Društvo za sveudiljno klanjanje« u Zagrebu, Frankopanska ul. 17. tako je zgodan i djeci omilio, da je prvo izdanje od 10.000 primjeraka bilo u dva mjeseca rasprodano. Sada se već može naručiti kod spomenutoga društva i drugo izdanje, komad po 3 dinara s otpremom.

Marko Marulić najveći hrv. kat. pisac, čija se 400 god. upravo slavi, napisao je dobro crkv. prikazanje o *sv. Petnuciju.* To je skazanje za prikladnu glumu priredio pjesnik Milan P a v e l i ć, a glazbu je dodao znani naš kompozitor dr. B. Š i r o l a. Stvar će izvrsno doći svim našim predstavljačima, jer je literarno vrijedna, a shvatljiva i širokoj publici. Izvođenje je jednostavno. Sva su lica muška i to dva glavna lica, svetac i svirac, te zbor od osam momaka. Pratnja je klavir ili klavirski kvartet. Tekst je s notama kao rukopis izdao *»Hrv. kat. narod. savez u Zagrebu (Kaptol 27.), gdje se može i dobiti za D. 25.*

Onip: Dođi, idi za mnom. Evandeoska vizija u 2 slike. S talij. preveo J. Herceg. 7 lica, sve muška. Cijena D. 15.

A. Senoa: Hoćete li biti pčele ili krtovi? Slika iz života školske omladine s pjevanjem. Cij. Din 3. Obe se stvari dobivaju kod »Hrv. kat. nar. saveza« Zagreb, Kaptol 27.

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 10.

Za veliki uspjeh jubileja g. 1925.

Mjesečna nakana u listopadu, blagoslovljena od sv. Oca pape.

J. Vrbanek D. I.

Rimokatolička Crkva ima sveder jakih sredstava za obnovu vjernika i cijelog čovječanstva. Isusova nauka i zasluge nepresušna su vrela, kojima ona krijepi i osvježuje klonule ljude. Od vremena do vremena izbijaju veće potrebe, pa im onda pruža i neobičnija sredstva.

Od g. 1450. slavi katolička Crkva, s malom iznimkom napoleonskih vremena, svake 25. godine jubilej, a i prije ga slavila, ali rijeđe. Jubilej znači za nas *veliko praštanje*. Slično je značenje imao i u Starom zavjetu, kad se svake 50. godine opraštalo dužnicima, kažnjenicima, robovima, pa se na glas trublje (jobel), koja je navijestila oprosnu godinu, svatko vraćao na svoju djedovinu i prvotno dobro stanje.

Mnoge nas istina tišti i danas ovakav dug, pa bi države i vlade dobro učinile, da se mirnim načinom nevoljnicima, osobito nevinim, vrati sloboda i imetak, a da ne čekaju dok to ogorčeni potištenici svijeta svrši silom izvedu. Ipak može čovjek da se raduje i u sirotinji, samo ako nije na savjesti duga. Grijeh i kazna za grijeh, to je najveći teret, jer tišti, kako pravda Božja tišti; tišti dok ga milosrđe Božje ne rastopi.

Kad je Krist Gospodin došao, da nas toga duga oslobodi, rekao je, da je došao »*osloboditi sužnje i propovijedati prijatnu godinu Gospodnju i dan plaće*«. *Luka 4, 19.* Tkogod se skruši i Isusu pridruži u njegovoj Crkvi, njemu Crkva razrješuje krstom i ispovijedu lance grijeha, a može mu dati i oproštenje *vremenitih kazna*, što ih je pred Bogom grijesima zaslužio. Većim skrušenjem pokazuje se vrijedan i većeg oproštenja. Izvan ispovijedi može to oproštenje vremenitih kazna postići *oprostom*, što ga sv. Otac papa daje radi zasluga Isusovih i svetaca Božjih.

Kad čovjek pomisli, da i pravednik sedam puta na dan pogriješi, onda mu se čitava krivnja čovječanstva pojavlja kao ogromna Himalaja od tereta. Milijuni živu i desetljeća a da ni prstom taj teret ne dirnu. Koje

čudo ako onda gromovi kazne Božje potresaju labavom zgradom ludskoga društva, pa od vremena do vremena provaljuju u povijesti orkani prevrata i rušenja.

Baš ove sporadične provale duševne bijede čovječanstva najbolje osvjetljuju potrebu crkvenog jubileja. Njime dovikuje svakih 25 godina Crkva na usta papina cijelome svijetu gromki: »S t a n i!« Stani jedno pokoljenje i osvrni se na put što si ga provalio! Promisli, čime si ispisalo četvrtinu stoljeća! Pregledaj gradnju i račune! Provedi veliko čišćenje u svom čudorednom životu! Podaj zadovoljštinu povrijeđenoj Pravdi! Zacrtaj bolju osnovu društvenim odnosima! Ostvari zapovjed ljubavi! . . . Svrhu, što je ima godišnja ispovijed za pojedinca, ima je, jubilej za svijet. On je veliki »Udi u se!« On je veliko pranje; veliko vedrenje! veliko krcanje novom energijom.

Kako je župna crkva *središte* za obnovu župe i njezinih jedinica — duša, tako je Rim i njegova glava središte za obnovu svijeta i njegovih jedinica — naroda. Kako se skrušeni župljani u grupama približuju svojoj crkvi nedeljom i napose u korizmi, tako se narodna hodočašća vijugaju suhim i vodenim putovima svijeta da se nađu u Rimu. Kako u vrijeme godišnjeg ili češćeg izmirenja pojedinac čini djela pokore, tako u vrijeme jubilejskog izmirenja trebaju hodočasnici kao predstavnici naroda skrušenim srcem da pohode u Rimu četiri glavne crkve: Sv. Petra, Pavla, Ivana i Gospe Velike. Propisano je to za Rimljane 20 puta, za izvanje 10 puta; a tko ne bi tako dugo mogao biti u Rimu skratit će se na manje.

Tkogod dakle ispovijeđen i pričešćen pohodi Rim i ova njegova svetišta od Božića ove godine pa do Božića 1925. dobiva veliki jubilejski oprost, kojim je siguran, da je učinio pred Gospodinom najviše što je učiniti mogao, da zadovolji za svoje grijehe.

Eto, to znači jubilarna ili sveta godina, što ju je na Spasovo navijestio sveti Otac papa. Po ovom temeljitijem očišćenju pred Bogom i dubljem skrušenju nada se sv. Otac, da će se mnogo učiniti za mir među narodima, za sjedinjenje raskolnika s pravom Kristovom rimokatoličkom Crkvom i za časno riješenje pitanja Svete zemlje. To su i njegove nakane, na koje će trebati da hodočasnici mole.

Kada i kako ćemo mi, koji ne ćemo moći u Rim, dobiti taj najveći jubilejski oprost, to će sveti Otac odrediti naknadno, jer je to *proširenje* ovog pravog jubileja. Za sada je za nas važno i potrebno u tom pogledu ovo troje: 1. M o l i t i Gospodina da gane osobito ona tvrda srca širom svijeta, što se opiru desetljećima milosti njegovoj, te se skruše i u svetoj godini boljim putom pođu. 2. B r a n i t i ovu lijepu odredbu i ustanovu svete naše majke rimokatoličke Crkve, kad bi je drugi napadali ili se njoj rugali. Opširno nalazimo o tomu pouke u »Kalendaru Srca Isusova i Marijina« za g. 1925., koji neka si svatko naruči kod povjerenika ili kod Uprave Glasnika u Zagrebu za 12 din. a za inozemstvo 24 dinara. 3. S p r e m a j m o se dušom i novcem, da nas što više pođe s našim narodnim hodočašćem u Rim te ondje ovaj oprost dobijemo, namjesniku se Kristovomu poklonimo i za naš cijeli narod blagoslov donesemo.

Čišća i sjajnija sinut će Crkva iza jubileja pred očima Božjim; čišća i sjajnija svijetlit će narodima k pravoj sreći i miru. Tko više ljubi Majku, više će i učiniti da to ona postigne.

Sv. Alfonzo Rodriguez.

Mjesečni zaštitnik 30. listopada.

Fr. Hameri D. I. Travnik.

Onog apoštola crnaca, sv. Petra Klavera, o kojemu smo prošlog mjeseca govorili nagovarao je na ovo uzvišeno apoštolsko djelo neki priprosti brat lajik, kad je onaj još u nauzima bio. Taj se fratar zvao Alfonzo Rodriguez, a ne smije se zamijeniti s onim ocem istog imena, koji je napisao glasovito djelo: »Vježbaj se u kršćanskoj krepost«.

Sv. Alfonza Rodrigueza tješi Bl. Djevica.

Naš se Alfonzo rodio u Španjolskoj od dobrih roditelja, te se i on od rane mladosti odlikovao nježnom pobožnošću osobito prama bl. Djevici. Videći to njegovi stariji dadu ga Isusovcima na nauke i sva je prilika, da bi on bio postao revan svećenik, da mu nije otac umro, pa on morade školu zamijeniti sa domaćom trgovinom. Sad je sve išlo drugim putem, nego što se prije mislilo. On se kao trgovac morao oženiti, a vrijedna mu je žena rodila više djece.

No Bog u svojoj providnosti sve znade okrenuti na dobro. Alfonzu umrije žena, pomrla su mu i djeca; on pouda svoje sestre te opskrbi i staru majku svoju. I sad se on dade posve na pobožan život i djela pokore. Kao za nagradu pozove ga Bog u red Družbe Isusove, koju je on volio od mladosti svoje. Otac Provincijal htjede da Alfonzo, kako je još bio u najboljim godinama nastavi svoje nauke i danas sutra da bude svećenik. No on izjavi, da je posve zadovoljan, bude li mogao kao brat u skromnosti Bogu služiti. Pa tako i bi. Poslije novicijata bude on vratarom kolegija u Palmi na otoku Majorki. U ovoj službi ustrajao je preko trideset godina.

Najviše se odlikovao poslušnošću. Kad mu je starješina jednoć zapovjedio, da zatvori vrata svoje sobe, kad ide da otvori kućna vrata, to je on ovu zapovijed obdržavao dok je bio živ. A kad su mu neki kazali

»To je previše, tako sigurno nije mislio o. rektor, da bi Vi svaki put zatvorili vratarsku sobu, kad idete samo dva koraka dalje, da otvorite kućna vrata«, odvrati Alfonzo: »Bi li Vi slušali, da Vam sam Krist zapovjedi: »Zatvori vrata?« . . . I tako ima mnogo primjera junačke njegove poslušnosti.

Majku Božju štovao je na osobiti način. Njegova služba dopuštala mu, da joj na čast mnogo krunica izmoli. Poslije smrti našli su, da ima na ruci žuljeva na mjestima, gdje je neprestano pritiskao zrna od krunice. Češće mu se Marija ukazala, te se ljubezno s njim razgovarala. Jednom mu je obrisala znojno čelo, drugi put mu je za sigurno objavila, da je ona bez grijeha začeta.

Kako se vatra na sve strane širi, tako htjede i naš brat Alfonzo da sve ljude, s kojima je došao u dodir, predobije za Isusa. Služba njegova pružala mu zato raznoliku prigodu. Hoćeš li biti i ti sličan ovomu našemu sv. zaštitniku, to i ti nastoj u ovom mjesecu, da rado govoriš sa bližnjim o duhovnim stvarima, te rado moliš krunicu. I onako je sad mjesec sv. ružarija. Ali znaš još šta? Nabavi si žiće ovog velikog sveca, koje je nedavno izašlo, a dobije se kod Uprave Glasnika za cijenu 12 dinara — pa pa ćeš imati obilno gradiva za dobar razgovor.

Međunarodni euharistički kongres u Amsterdamu.

22. — 27. srpnja 1924.

T. Marković D. I. Enghien.

Bilo je slavlje euharističkog kralja, dostojno ugleda, što ga katolici Holandije uživaju u stranom svijetu. Po broju učesnika sigurno zaostaje za onim u Beču i Rimu, radi malog broja katolika i visokog tečaja novca. No gledom na srdačnost, ljubav, pobožnost, oduševljenje i red — po mnijenju mnogih amsterdamski je kongres među prvima.

Kongres je nosio obilježje zemlje i naroda. Holandija je zemlja mora i kanala, koji duboko zadiru u njeno tiuplo. Kanali su tu važni prometni putevi. Ovakim morskim kanalom ušao je svečano lađom u Amsterdam papinski poslanik kardinal Van Rossum, rođeni Holandez. Brojne lađe okićene papinskim i holandeskim zastavama, krcate ljudima izletješe mu u susret, dok su ga druge čekale u luci. Doista je godilo oku i srcu gledati ono prometanje i komešanje lađa razna kova i veličine, pa radosno iščekivanje silne množine, koja je poplavila prostranu i raščlanjenu luku i susjedne ulice. Vele, da se sleglo što u luci što duž ulica, kojima je kardinal prošao, oko pô milijuna ljudi. A kad se kardinal pokazao, pljesku i povicima kraja ni konca. Kako mi rekoše, tolikim sjajem nije bila primana ni kraljica, koju Holandezi izvanredno vole i primaju velikim sjajem. Ali eto oni vole i svoga kardinala, vole sv. Oca papu, koga zastupa.

Slijedeći dan prije podne primao je kard. legat kongresiste, a po podne bilo je svečano otvorenje na stadionu. Stadion vam je prava tvrđa, izgrađen je od cigle i cimenta. Na uglovima se dižu vite kule sa likom anđela na vrhu, dok se s nutarnje strane nižu brojni redovi klupa za gledaoce; sredinu ispunja prostrana ravan, sred koje podigoše tribinu za kardinale i svitu, predsjedništvo i govornike. Povrh tribine je tornjić sa strojem za

povećavanje glasa govornika, tako te se i slabiji glas razlijegao i dopirao do ušiju 50.000 ljudi smještenih na stadionu. Burnim pljeskom i radosnim poklicima bio je primljen kardinal legat praćen šarolikom četom malteških vitezova, kao i ostala sedmorica kardinala i brojni biskupi. Zborovanje je otvorio pozdravnim govorom predsjednik stalnog odbora euh. medunarodnih kongresa Mgr. Heylen, biskup namirski. Iza toga se izmjenjuje pjesma sa govorima. Na riječi Isus, presv. olt. Sakramenat, sv. otac papa — bura pljeska uz radosno klicanje. Govor kardinala slušali svi stojećke. Glede pjevanja, valja priznati, da Holandezi imaju puno smisla za pjesmu; milina je bila slušati pjevanje, što ga izvedoše zborovi brojni katkad po više tisuća glasova.

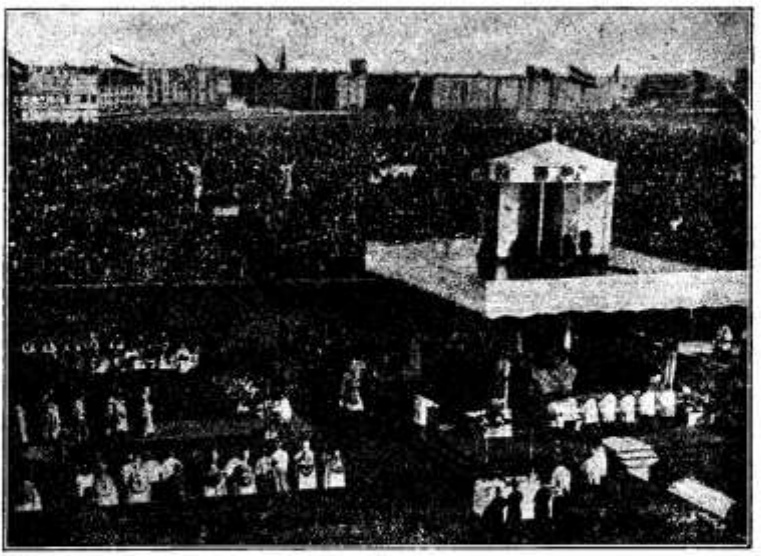

Medunarodni euh. kongres u Amsterdamu. Svečana sv. Misa u ogromnom stadionu.

Slijedeća tri dana u svim crkvama služba Božja sa propovjedima u raznim jezicima, a služili su kardinali i biskupi. Dva dana se služila i liturgija na istočnom obredu. Crkva bila dupkom puna, zanimanje izvanredno. Pjevanje i ovdje kao posvuda — majstorsko. O podne klanjanje djece po svim crkvama pred izloženim Presvetim. Poslije podne u 1 sat zajedničko zborovanje svećenika, a u 3 sata vijećanja u raznim odjelima podijeljenim po narodnostima. Među grupama bila je i ona za istočnu crkvu. To je prvi put, da se na medunar. euhar. kongresu posvećuje posebna pažnja Istoku. Bilo to po želji samog sv. oca. Održalo se u svem 12 predavanja popraćenih velikim zanimanjem. Dvorana bila svaki put dupkom puna. U 8 s. uvečer crkveni koncerti i zajedničko zborovanje na stadionu, u crkvi sv. Vilibrorda i u koncertnoj zgradi sa predavanjima na holandeskom, francuskom, njemačkom, engleskom jeziku i t. d.

Peti dan ujutro zajednička pričest djece. Bio to prizor nada sve ganutljiv. Šesnaest svećenika podijelilo je malenima oko 8000 sv. pričesti na stadionu. Ugodno se dojmala veća pobožnost, kojom je ta mlada vojska dolazila i odlazila od euhar. stola. Koji su prisustvovali prije 2 god. sličnom prizoru u rimskom koloseumu, stajali su osupnuti pod dojmom svetih uspomena iz mučeničkog doba, ovdje se duša rastapala od ganuća gledajući svečanu a tihu pobožnost. Naveče istog dana čusmo pozdrave naroda, koji ne mogoše doći u većem broju, već poslaše delegate. Tako se izredaše latinska Amerika, Mađarska, Češka i Poljska.

U nedjelju, zadnji dan kongresa bila je svečana misa kardinala legata na stadionu. Za oko i dušu nada sve ugodan prizor. Dugi niz kardinala, biskupa, prelata, pa brojno svećenstvo odjeveno u misno ruho — sve ti punilo dušu svečanim veseljem. Pomoću stroja za uvećavanje glasa mogao si i iz veće daljine misu pratiti. Koralnu je misu pjevao zbor od 3.000 djece.

Popodnevna procesija bila je vrhunac ovog euharistijskog slavlja. Stadion pun ko šipak pa i izvana sleglo se golemo mnoštvo. Osmorica kardinala ulaze zajedno uz buran pljesak, dok su drugi čekali na stadionu. U procesiji učestvuju samo muške korporacije među njima i vlada zastupana sa sva tri katolička ministra, profesorski zbor katoličkog sveučilišta u Nimogenu, malteški vitezovi, svećenstvo. Svi sa svijećom u ruci. Povorka kreće u polukrugu kroz stadion, pa izlazi u parkove i šetališta i vraća se drugim polukrugom stadijona. Cijelo to vrijeme kružio je zrakom zrakoplov. — Sve je teklo milo, lijepo i dobro organizirano, sve je zadahnuto velikom pobožnošću.

Amsterdamski je kongres krasno uspio. I ja sam se vratio sav razdragan. Meni je osobito udarila u oči katolička svijest tih ljudi — to su katolici od glave do pete: u crkvi, u obitelji, u društvu, u političkom životu. Kušaju ih pocijepati no nema toga, komu bi se katolik Holandez prodao. I zato on na svakom smjeru napreduje i osjeća blagodati katolicizma. A silni su učinci katolicizma, kad ga čovjek dosljedno primijeni na svim područjima života. Katolici su u Holandiji u manjini, no znali su svojom svješću, vrsnoćom i žilavim radom steći si vrlo ugledan položaj u javnom napose političkom životu. Oni danas u vladi imaju 3 svoja ministra (od osmorice) među njima ministra predsjednika. Kad sam pitao, kako se katolici popeli do tolike moralne snage i ugleda, rekoše mi: »Mi imamo izvrsnu i brojnu dnevnu katoličku štampu, dobre organizacije i 12 egzercicijskih domova, u kojima se stalno duševno školaju naši katolici bez razlike staleža.

Zadivila me i ljubav Holandeska prema sv. Ocu. Prsa svih bila su okićena papinskom dvobojnicom, a na kućama se vijala uz holandesku i papinska zastava ili barem narodna zastava bila je urešena papinskom vrpcom. Iznimke su bile vrlo rijetke. Na zborovalištima zaorila je na ime sv. Oca svaki put bura pljeska. S velikom blagonaklonošću susreće Holandez svoje svećenike, a njihovi biskupi bili su napose predmetom burnih ovacija. To je nagrada svećenstvu za požrtvovni im rad.

Ugodno me se dojmila i holandeska gostoljubivost. Ta je za pripovijedanje! Sudeć po gostoljubivosti Holandez ima doista naše hrvatsko srce — koje se porijetko vida u inozemstvu — i kad sam ušao u Amsterdam, i gledao posvuda onu crveno-bijelo-plavu holandesku zastavu, te kušajući milinu njihova gostoljublja, ja sam mislio, da sam negdje u Hrvatskoj.

Malo o novoj vjeri.

Ljudi otpali od Boga i vjere pa osnovali u Zagrebu nekakovu novu, kako oni kažu »staro-katoličku vjeru«. Što bi vam o njoj rekao? Neka vam govori ovaj primjer.

U nedjelju 24. kolovoza bio kod mene jedan gospodin sa svojom gospodom i djećicom. Govorilo se među inim o nekom, koji je otpao od sv. rimokatoličke vjere i upisao se u tu novu vjeru. Na to je gospodin pripovijedao, kako je jedne nedjelje morao pred nekoga na kolodvor. Put ga nanese uz prostorije, gdje ti »starokatolici Boga vrijedaju. Znatiželjan pođe da vidi, što se tu radi. Ulazeći pozove i sinčića, koji je svršio prvu realku. Ali se dijete ne da, pa ne da. Čim otac bliže vratiju, tim dijete dalje od vratiju. Kad se otac vrati nađe dijete daleko na ulici. Kad ga stigne zapita ga: »Sinko, pa zašto nijesi išao? Ti se time ne bi odrekao svoje vjere«.

Dijete će: »Tata nijesi smio ni ti već među krivovjerce. Tu ti nije Isus. To ti nije djelo Božje, nego . . . Za ovakovu crkvu nije Krist na križu umro . . .«

U djetetu je nevina duša pristupačna čistoj istini. Kad ne bi i druge strasti omamljivale i oni bi vidjeli čistu istinu i — držali je.

*

U Zagrebu je prošla na novo krivovjerje jedna obitelj. Ali je iznimku načinio sinčić, koji je svršio treći razred pučke škole. Roditelji ga silili, ali on se ne da. Roditelji mu uskratili hranu, pa ga postom mučili, ali se mali ne da. Roditelji mu se grozili, da će ga otjerati iz kuće u svijet, ali mali se ne da. Na sve pokuse i prijetnje i kazne roditelja dijete se ne da od pravoga Boga, od Krista Raspetoga, od majke Crkve rimokatoličke. »Tata, mamo, ja vas ljubim, od srca ljubim, ali od istine ne odstupam«.

Čitatelju! Imam jednu molbu na Tebe. Za ovoga maloga se pomoli prvom zgodom, da ustraje. Za zalutalu djecu rimokatoličke crkve se pomoli, da se vrate na stazu istine, na put spasenja. Pomoli se Presv. Srcu, da ne odbaci hrvatskog naroda zbog zle djece njegove. *L. R.*

Krasan odgovor.

Jedan akademski naobražen mladić piše nekoj modernoj gospoji: »Već mi se to često dogodilo, te su mi u društvu ili u četiri oka predbacili, da sam »svetac« ili baba, a i koješta drugo. A i Vi ste me već pitali, zašto se odmah pocrvenim, kad se govori o stvarima, koje su danas sasvim obične? Nisam Vam mogao usmeno odgovoriti, nego Vam eto odgovaram pismom, i to riječima filozofa i sveca Kontarda Ferinija: »O sveto rumenilo, koje grimizom ovijaš lice mladića, sluga Kristovih! Ti si pravi grimiz njegovog kraljevstva, ti znak njegove pobjede nad svijetom i naravi, ti znamen, da On prebiva u srcima njegovih izabranih! Ja blagoslivljem one časove, kad sam porumenio radi kakve nepristojne riječi, kad sam uzdrhtao radi nečiste pomisli! Ja blagosivljem one časove kao časove Božje zaštite; blagosivljem ih, jer ću ih opet naći u vječnosti, kad me Gospod na njih sjeti. Mislim, da sam Vam time dosta rekao«.

Toga mladića poznam osobno. Čestit je, pametan, odlučan za sve, što je plemenito, idealno, prava kršćanska — katolička duša. Dao Bog te ostane takav!

Takovih mladića treba danas hrvatski narod, treba sveta rimokatolička Crkva, koji se ne će dati zavarati i zavesti sirenskim glasom pokvarenog i bezvjerskog svijeta. »O kako je krasan čist i neporočan naraštaj! Neumrla je njegova slava, jer je pred Bogom i ljudima priznat!« *Ilija.*

Štefanija — Aurelija.

Zlata pl. Šufflay. Zagreb.

Štefanija bila je dijete židovskih roditelja, koji su živjeli držeći se svoje vjere. Njezin djed bio je osobito na glasu s pobožnosti svoje i čašćen među svojim suvjernicima, a u velike poštivan kao poštenjak od glave do pete u čitavom selu.

Štefanija je polazila seosku pučku školu kao i ostala djeca njezine vjere. Kad bi se bližio sat vjeronauka, onda bi njezini drugovi i družice kao na vrat i na nos bježali iz školske sobe, čim bi se kateheta pojavio na vratima; ali mala Štefanija ostala bi dalje sjedeći i pod vjeronaukom, te žarkih obraza pobožno slušala o malom Isusu, koji se rodio u štalici. A kad bi se ova slika izložila našoj djeci na gledanje, onda je Štefanija pobožno zurila i stajala pred slikom. A kad bi je tako zatekla **pred slikom**, često se ona zbunila i pocrvenila, pa bi je onda **zapitala: Zar ti se** svida mali Isus? . . . Ona bi onda samo spustila glavicu i kimnula, a suze bi se prelile njezinim očima.

U korizmeno sam doba pripovijedala obično našoj djeci o muci i smrti dragog Isusa. Dakako, svaki dan nešto, ako su bila dobra i poslušna. Nu ovaj put nisu drugovi Štefanije istrčali iz razreda, već su svi slušali i najviše plakali nad mukom i smrću dragoga Isusa. Ali Štefanija bila je neutješiva. Dotrčala je k meni, bacila se oko vrata plačući: Ah, kako mi je žao dragog Isusa Dakako sad je nastao plač u čitavom razredu. Svi smo plakali. Kad je došao mjesec svibanj, pomagala je Štefanija marljivo kititi oltarić Majke Božje. Bila je sretna, ako sam i njezino cvijeće stavila pred sliku Madone. No Štefanija je otišla odmah poslije prve školske godine iz našega sela. Godine su prošle. I mnogo ih je prošlo, a ona je odrasla i više je nisam vidjela. Njezin dobri djed je umro, pa i njezin otac, kojega je toliko ljubila, da je skoro za njim od žalosti umrla. Ovako mi je pripovijedala njezina tetka, koja je neki dan došla k meni.

Draga gospodo reče: Štefica i njezin zaručnik po nekoliko puta su vas tražili, ali vas nisu mogli naći kod kuće. Oni su vas htjeli zamoliti, da budete Štefici krsna kuma. — Što? . . . začudim se ja u prvi mah, ali se odmah dosjetim prošlosti i bude mi voljko pri dušl. A tetka nastavi dalje: Štefica je već krštena i vjenčana.

To je krasno! . . . uskliknem od radosti.

Ona će sutra doći do vas, reče tetka, da vas zamoli, da joj budete kuma na sv. potvrdi.

O, kako se radujem, da je Štefica stupila u krilo katoličke Crkve . . . Vrlo rado primam kumstvo, odvratim ja sretno.

Znate, na krstu je ostala Štefica, opet prihvati teta, ali na potvrdi mora se zvati Zlatica.

E pa dobro, i hvala Bogu, rekoh. A onda zapitam: Molim vas, recite mi kako ste dozvolili, da ona predje na katolicizam? . . .

Ah, molim vas . . . ljubav . . . nasmiješi se teta. A onda ozbiljno reče: Ta vi dobro znadete, da smo mi uvijek simpatizovali s kršćanima, a naš pokojni otac, odnosno djed Štefičin, on je o Isusu s najvećim poštovanjem govorio: Mi volimo Isusa. — A njezina majka? . . . zapitam.

Znate, ona je rekla: Mi se ponosimo s Kristom; on je proizašao iz našega naroda. Nemam ništa protiv toga, Neka pođe za Kristom! . . .

Osvanuli Duhovi. Bio je krasan dan. A mi smo stajale uzbuđene pod svodištem divne crkve. Lica nam sjala od rumeni. . . Osjećale smo tajnu istine, koja nam se bližila . . . A Štefica je šaptala: »Bog . . Isus Krist . . . Duše sveti« . . . s toliko pobožnosti poštovanja, kako sam rijetko u životu koga susrela. I biskup apoštol, pristupi k Štefaniji i položi ruke i blagoslovi je i pomaže je na čelu, a ona osjeti blaženstvo šapćući: Bože, Duše Sveti! . . . kako sam sretna! . . .

Državljanstvo.

Svaki čovjek je negdje državljanin. Jedna ga država priznaje svojim državljanom. Gdje si državljanin, tamo imadeš dijel svilu prava, što ih država podjeljuje svojim građanima. Odmah ti je jasno, da nemaš tamo pravo na građanska prava, gdje nijesi zavičajan. Prema tomu opažaš, da se ljudi brinu, da steknu državljanstvo, gdje kane prebivati, gdje kane sticati. Čuo si i to, da država tjera koji puta strance izvan svojih meda. Čuo si, da im uzimlje službe, pa namješta svoje

ljude. Protiv toga nema priziva. Nekima doduše pomaže mito, ali to je samo u nesređenim državama. Poštene države drže se pravice.

Tom zgodom te želim na jedno upozoriti, a to je, da Bog podjeljuje ljudima svoje državljanstvo, a s tim državljanstvom i velika, da, neizmjerna prava. Božje državljanstvo stičeš sv. krstom. Pečat Božjega državljanstva je Presveto Tijelo i Presveta Krv Sina Božjega. Kancelarija za steći i očuvati to divno, to sv. Božje državljanstvo jest sv. Crkva — ali znaj i zapamti, te ne zaboravi do zadnjeg daha, — sv. rimokatolička Crkva. Tko te upućuje na bilo koju drugu Crkvu, to ti je Luciferov službenik, Belzebubov konzul, sotonin pomagač, pakleni državljanin, jer i pakao ima svoju državu. Lucifer dijeli svoje državljanstvo, kojega te Bog očuvao, jer je najgroznije, jer je vječno ropstvo. Zapamti, ne zaboravi. Ovoga državljanstva se čuvaj, a za Božje se bori.

Svečana procesija s Presvetim na euhar. kongresu u Osijeku. Biskupi, Presv. Sakramenat i narod iza njega kreću od župne crkve Gornjega grada u Donji.

Da Božje državljanstvo očuvaš, potrebno je, da držiš 10 članaka Božjega ustava t. j. 10 zapovijedi Božjih. Da se pokoravaš ustavu Božjem, to dokazuješ ako držiš 12 članaka Vjerovanja i 5 paragrafa propisa Božje kancelarije na zemlji t. j. pet zapovijedi crkvenih.

Ti, koji ovo čitaš, čiji si državljanin? Nečiji jesi! To ne možeš zatajiti. Budi Božji državljanin! Da si Božji poznaješ ako priznaješ Sv. Oca Papu za Namjesnika Kristova, glavara sv. rimokatol. Crkve. Ako u nedjelju i zapovijedane blagdane slušaš sv. misu, držiš poste i nemrse, ispovijedaš se i primaš presv. Euharistiju u sv. pričesti.

Pitaj se i popravi, što ne valja! *Župnik Rusan.*

Spomen prve sv. mise.

Zlata pl. Sufflay.

Sjećam se dobro, kao da je danas. Bio je prvi rujna, početak školske godine. Toga dana treba da se nađe učitelj prvi u školi. Pa sam tako i ja već u sedam sati ujutro dočekivala mališe, koji će danas prvi puta u školu.

Dolazili roditelji, vodeći svoju djecu, od kojih neki strašljivo prelazili školski prag, a drugi opet drsko i jogunasto, a neki suzama u očima, dok opet drugi mirno i spokojno. Ali jedno je dijete na osobit način ušlo u naš seoski prosvjetni hram. Već na vratima sam opazila one sjajne i velike mudre oči, koje se nasmijane sreće uprle u mene. Vodila ga majka, a on koracao dostojanstveno u svojoj bijeloj seoskoj haljinici — u ruci držeći početnicu.

Evo, dovela sam vam moga Antuna — reče majka sa suzama u očima. I oni pristupe k meni. A mali Ante sad preda početnicu majčici i sav presretan i blažen sjajnih očiju položi svoje ručice u moju ruku.

O, znate, jedva je dočekao ovo jutro — reče opet majka kroz suze. On vam je jako dobar. Znade vam čitati do štampanoga.

E, Antune, rekoh, je li moguće, da znadeš?

Znadem, odjekne školskom sobom zvonki glas. Žamor prestade. Roditelji i djeca zamuknu u tren.

Gle, gle, kakvu moć ima u svom glasu — pomislih ja i rekoh: Da vidimo. Evo, čitaj nam ovdje. A on poče lijepo i glasno čitati. Nastade muk. Roditelji i sva djeca sve je slušalo u dubokoj tišini, kako mali Ante čita.

Od onoga dana bio je Ante prvi i najbolji djak u razredu. Njegovo je selo bilo nekoliko sati hoda udaljeno od škole, ali Ante je bio svaki dan prvi u školi. Kako je samo krasno čitao, računao, pisao na pločici i pisankama. Sve se čudilo. A kako je tek znao krasnosloviti pjesmice? . . . Zaista, bolje nitko od njega.

Eto, divnog pramaljeća i mjeseca svibnja, posvećena Majci Božjoj. I mi smo tj mjesec slavili u našem razredu. Imali smo mali oltarić na zidu sa slikom Majke Božje. Taj je oltarić bio ponos sreća našega razreda. Djeca se natjecala, tko će ljepše da okiti Majku Božju. Čudila sam se često ukusu ove djece, kako su znala krasno iskititi oltar. Jednoga dana dođoh u razred, iznenadi me cvjetni nakit i njegov poredaj pa zapitam: Tko je to danas tako lijepo nakitio? Sva djeca u jedan glas kliknu: Antun! A on spokojno i sretno dođe pred mene.

Gdje si našao ovo krasno cvijeće? zapitam. — U šumi, kad sam išao u školu. Vrlo lijepo, pohvalim Antuna. A on pođe do kipa Madone, zagleda se sretnih očiju u Madonu. Izgledao je kao anđelak.

Došao je konac školske godine. Kako je znao lijepo deklamovati, dadem mu da nauči Šenoinu pjesmu: »Zagreb - gradu«. E, da ste ga čuli, kakvim je zanosom govorio on tu pjesmu. Na ispitu su bili svi zapanjeni i razdragani njegovim lijepim glasom i čistim govorom. Ali ravnajući učitelj reče mi onako u četiri oka: To je previše za prvi razred. Ali nije za Antuna, rekoh ja. On bi i još težu pjesmu lako naučio i krasnoslovio.

Godine pučke škole prolazile su, a mali Antun nije zaboravljao u svibnju donositi cvijeće Madoni u moj razred. U svim razredima sjajno je učio. Kad je svršio seosku školu, pobrine se gospodin župnik, da naš Ante pođe u gimnaziju. I zaista on pođe. I tamo je marljivo učio. Gdjegod je polazio školu, svagdje se lijepo vladao i tako dobrota i marljivost njegova dovede ga u nadbiskupsko sjemenište u Zagrebu.

Godine prolazile i prošlo ih je mnogo od onoga dana, kako je prvi put mali Antun stupio u školu i kako je prvi put ovjenčao Madonu na oltaru seoske škole. Napokon je došao i dan svršetka njegovih nauka — uzvišen dan sv. reda — dan pomazanja za svećenika Gospodnjega. Bio je baš četvrtak. Poslije podne. Netko pozvoni na vratima moga stana. Pođem da otvorim. A koga ugledam na vratima? One iste sjajne dječinje velike i mudre nasmijane oči, koje sam prije mnogo godina prvi put gledala tamo na pragu one seoske škole. Nježno biće u crnoj mantiji, stoji pred menom na vratima i pozdravlja me.

O, Antune, zar ste vi to! Dobro došao — rekoh. Što vas nosi k meni? Uniđite.

Nekoć kad je prvi put stupio pred mene, nosio je u ruci početnicu, danas nosi nešto ovečeg zamotana u papiru.

Sjednite, rekoh. To je lijepo, da vas poslije mnogo godina vidim ovako Bogu posvećena.

On ustane na ove riječi i reče: Došao sam, da Vas danas prvu pozdravim. Danas sam primio sv. red Došao sam, da vam se zahvalim, jer ste Vi bila prva, koja ste mi dala pobude za moje zvanje. Sjećate se Madone u vašem razredu? . . . Vidite, tu sam osjetio prvi put želju, da kitim Madonu i da joj vječno služim . . .

O, kako je to lijepo slušati! . . . Kako sam sretna — rekoh kroz suze. A

kako ste me našli? . . .

Poslije obreda tražio sam vas dugo, nu nijesam vas mogao naći, bile su krive adrese. Onda sam pošao izravno na magistrat i tamo sam saznao za vaš stan. A za uspomenu molim, primite ovu sliku. Odmota papir — i pruži mi lijepu sliku u zlatnom okviru. Preblago lice Spasitelja blagoslivljajući kruh i vino, a dolje se čita: *Spomen prve sv. Mise. J. . . . . 26. srpnja 1914. Antun.*

Hvala vam, rekoh, bit će mi najljepša uspomena i ures moga doma. A kad svibanj opet divno zamiri, sjetite se mene u molitvama Vašim. . .

Hoću, reče mladi svećenik; a na dan prve sv. mise uz moju mrtvu majku — sjećat ću se i do smrti Vas — učiteljice moja! . . .

Boljševik — komunista.

Rudolf M. isticao se kao žestoki komunista. Njegovi drugovi upoznali u njemu vanredne sposobnosti te ga poslali, da radi po gradovima i selima. Svuda je putovao, a ove godine otide čak u Pariz, da osnuje nekoliko novina i da prikupi što više pristaša. Vrati se u Italiju. Radi razdora među komunistima i neuspjeha pri osnutku jedne novine, morade se zakloniti u Švicarsku. Na putu u željeznici opazi nekog benediktinca, pogledom omjeri ga od glave do pete, približi mu se i poče mu pričati o svojim doživljajima. Redovnik mu odvrati: »Vi ne ćete uspjeti u vašem poslu. Promislite, što su uradila vaša braća boljševici u Rusiji. Koješta obećavaju, a ništa ne davaju, naprotiv oni robe, pale i ubijaju. Kod vas vlada načelo: Meni sve, a puku ništa. Milosrdno srce sv. oca Pape Pija XI. ganulo se nad bijedom gladnih u Rusiji, nekoć rodnoj žitnici cijele Evrope, poslalo je i šalje nadalje pomoći . . .

Komunista pozorno je slušao svećenika. Prispješe do Innsbruka. Komunista ga zapita, tko bi mu mogao dalje govoriti i o tome tumačiti. Benediktinac uputi ga Isusovcima. Sastade se s ocem F. nazvanim »Župnikom komunista«, jer se š njima bavi.

Isusovac oprezno se s početka vladao spram nepoznata gosta, a i pravom, jer se ne htjede odazvati pozivu, da održi prvog Svibnja jednu konferenciju. Kasnije bolje ga upozna, jer je k njemu dva mjeseca neprestano dolazio. Jednog dana vidi ga zaplakana, gdje prosi za ispovijed. »Iza ispovijedi reče komunista: »Sad sam zadovoljan i sretan«.

Sada on živi u Beču, postade organizatorom radnikā i potporom invalida. Već je organizovao tisuće ljudi. On sam priznа uzrok svog obraćenja ovim riječima: »Morao sam se obratiti, jer nijesam nikada bio miran. Želio sam sreću puka. A mislio sam, da mogu postići ovu sreću naukom komunista. Vidio sam na žalost, da kod njih nema izgleda ni jedne kreposti. Oni su mi danas kao nametnici i zavodnici ili još što gore. U dvojbi i očaju počeo mi blistati pred očima u pravoj svjetlosti jedini i istiniti nauk katoličke Crkve, a to me je malo po malo dovelo do obraćenja. Pravu sreću, pravi mir, kojeg sada uživam to želim i mojoj bivšoj zalutanoj braći«.

S. D.

ČEŽNJA.

Časkom stija treperi u duši,
Kao lahor nježnom po cvijeću,
Milolike lati kad im ljubi:
Časkom opet kano vjetar silni
Dušom cijelom tresuć uzdiže se,
Srce stresa, krvca vrije,
Srce živo, živo bije . . .

Onda opet miso nekud šalje
Po oblacih zlatne kule gradi,
Sa nebesa zvijezde skida,
Morskog sa dna biser vadi.
I sve k jednom cilju smjera
Za nj sve sile daje svoje:
— Sve za Boga — Bogu bliže!
Čežnja sva je duše moje.

Uslišana.

Život žene, koju je dijem pratila bol i patnja, približavao se kraju. Krv, što je navaljivala na usta bila je svjedokom, da će se za koji čas rastati sa svijetom. Otrcana i gladna djeca stojala kraj postelje majčine. Žena gleda ne b li gdjegod opazila i svoga muža Matu, da mu rekne posljednji s Bogom. Nije ga bilo. Bio je u društvu pijanica, kojima nije ništa sveto i s kojima je trošio teško zasluženu plaću. Djeca po želji majčinoj zapale malu svijećicu pred blijedom i zadimljenom slikom presv. Srca Isusova, što je visjela nad krevetom. Majka skupi nešto snage i tiho jecajući reče: »Dječice moja. Došao je posljednji čas moga života. Teško mi je, kad pomislim, da ćete ostati najveće sirote iza mene. O kad bi barem imali dobrog oca, koji bi se brinuo za vas . . . Srce Isusovo neka pogleda na vas tužne i neka vam spasi oca, da i on osjeti ljubav Božju i da se k njemu obrati . . . Kleknite i izmolite prije moje smrti »Oče naš« za obraćenje oca Vašeg pred ovom slikom Spasiteljevom«.

Sama je započela molitvu, ali je naskoro zašutila. Zadnje joj riječi bijahu: moli za nas. Djeca neprestano molila. U molitvi ih smete vika pijanoga oca. Strašne kletve je rigao. Navali kroz vrata i bane među djecu, koja se brzo posakriše. Približi se k ženi i zavikne: »Ti počivaš, a ja neka radim! Pokazati ću ti počinka«. Udari je šakom po obrazu uz gadnu kletvu. Žena nije više bila kod svijesti, ali ju je udarac na čas probudio. Ona još jednom otvori oči, dahne i za uvijek izdahne. Mato je dalje vikao i teturao po sobi, dok napokon padne i zaspi na podu.

Tiho i lagano se približe uboga djeca do počivališta majčinog i opaze, da više ne diše. »Umrla je« poviče najstariji dječak. Bol za majkom prodre u srca ove nejake djece, a suzama i plaču nije bilo kraja. Dođu susjedi, koji staviše pokojnicu na odar, a Malu polegoše na jednu klupu. Blijedo i slabo su gorjele male svijećice, kao da i one plaču nad mrtvim tijelom ove ispaćene žene. Potpuna je tišina zavladala u tom domu. Brzo se pronio glas o smrti dobre žene po selu i dobre duše spremiše sve, što je bilo potrebno za ukop.

Mato se probudi dosta rano i opazi zapaljene svijeće i svojeg najbližeg susjeda te ga zapita: »Što ti tu radiš tako rano«. »Čuvam tvoju ženu, da je i mrtvu ne istučeš«.

»Zar moja žena mrtva?« propenta Mato.

»Da, tvoje žene nema više među živima«, završi susjed.

Mato zaplače gorko i nije se mogao umiriti, kada mu drugi spomenuše, da je ženu još pred smrt udario svojom rukom.

Ukopaše ženu ovu uz bolni plač oca i djece.

Djeca se razidoše naskoro po raznim kućama u službu, jer im je otac radi duga morao prodati i kućicu. Mato stanovao kod jednog dobrotvora. Jednom prospavao noć u grabi u koju je pijan pao te se teško nahladio. Približio se i njemu zadnji čas. Ukućani pozvaše svećenika, koji ga izmiri s Bogom. Na rastanku sa svećenikom reče: »Presv. Srce Isusovo uslišalo je molbu moje žene i njene suze isprosile mi obraćenje. O kad bih mogao sve ispraviti, što sam zla učinio, kako bih bio sretan! . . . Bog mi bio milostiv sudac« Još isti dan premine.

Ono srce, što je probodeno na vrhuncu Golgote trpi još i danas uvrede lakoumnika, ali i čuje i uslišava molbe bolnih. *Ignacije Keretić. Stubcai.*

KAD ZAZVONI.

Kad zazvoni malo zvonce
Pred oltarom,
Uzdrhta mi duša cijela
Nekim žarom.

I sve gleda nepomično
Svijetlo svijeće,
Čeka evo, evo za nju
Silne sreće.

Jer ugleda na oltaru
Krista tijelo,
Jer je pred njom evo sada
Nebo cijelo.

Iz kraljevstva Srca Isusova.

MOLITVA NA OPĆINI.

Općinsko vijeće u *Ville* (Canada), slijedeći primjer Senata, odobrilo je službeno prijedlog, da se svaka sjednica započne molitvom. Taj je prijedlog stavio Dr. Bedart, voda katoličkih zastupnika na općini, i primljen je jednodušno. Evo molitve, koju će moliti: »O Bože vječni i svemogući, od kojega dolazi svaka vlast i mudrost evo nas sakupljenih u tvojoj nazočnosti, da osiguramo dobro i procvat našega grada. Udijeli nam, molimo te, da ne želimo nego što je po tvojoj volji, da to tražimo razborito, upoznamo stanovito i izvršimo savršeno na čast i slavu Imena Tvojega i na sreću zavičaja našega. Amen.

Kada će i sve naše općine i vijeća slijediti taj primjer?

Novo zvono u sarajevskoj katedrali, što ga je poklonio sv. Otac Pijo XI.

SRCE ISUSOVO NA OPĆINI.

U gradu *Plasencia* u Španjolskoj bi postavljen dne 17. Lipnja 1923. kip Srca Isusova u općinskoj dvorani. Prije toga su u stolnoj crkvi propovijedali svečanu trodnevnicu Oci Herrero i Payón D. I. Biskup je blagoslovio kip. U svečanoj procesiji su bile sve vlasti civilne i vojničke, crkvene, sva društva i nepregledno mnoštvo naroda. Sav je grad bio nakićen. Kad je sveti kip predan u ruke predsjednika Općine, sav je narod veselo uskliknuo. Onda je slijedila obnova ispovijedanja vjere, a načelnik sav ganut pročita posvetu Presv. Srcu Isusovu.

Živila Plasencia — i oni gradovi i općine hrvatske, koji budu slijedili u jubilarnoj godini njezin krasan primjer!

POSVETA GODINE PRESV. SRCU.

Na prvi petak u siječnju ove godine obavljena je svečano u Bruselju posveta godine presv. Srcu Isusovu. Najprije u 5 s. za ženski svijet, gdje se i sama kraljica

dala zastupati po grofici Stanislavi de Robbiano. Kasnije je opet muški svijet istu posvetu obnovio, a čitao je molitvu sam Kardinal Mercier. Mnogo je velike gospode prisustvovalo i u Crkvi i u procesiji, koja je iza toga slijedila!

Tako radi katolička Belgija. I nama sviće jubilarna godina. Stavimo i ovo u njezin program.

MOLITVA ZA POSTIGNUĆE SOCIJALNOG KRALJEVSTVA PRESV. SRCA*)

Isuse Kriste! ja Te priznajem za sveopćega Kralja. Sve što je učinjeno, stvoreno je za Tebe. Vrši na meni sva tvoja prava. Ja obnavljam svoje krsne zavjete: odričem se vraga, njegovih raskoši i njegovih djela, i obećajem da ću živjeti kao dobar kršćanin. Ali još sasvim posebno ću se trsiti, po mojim silama, da nadvlada pravo Božje i Tvoje Crkve. Božansko Srce Isusovo, ja Ti prikazujem moja siromašna djela, da postignem, te sva srca priznadu Tvoje Kraljevstvo, i da se Kraljevstvo Tvoga mira utvrdi po cijelome svijetu. Amen.

SV. OTAC ZA SVEUČILIŠTE PRESV. SRCA.

Svima je dobro poznato kako je radosno Pio XI. pozdravio osnutak sveučilišta Presv. Srca u Milanu. Prošle je godine odredio jedan dan, kada se u svim biskupijama po Italiji sakupljaju milodari za napredak toga svučilišta. Stvar je tako lijepo ispala, da je sada ponovno izdao nalog neka se to sakupljanje obavi i u buduće svake godine u određeni dan.

Ovo je sveučilište steklo toliki ugled, da ga je i vlada priznala jednakopravnim s državnim sveučilištima. Naše je hrvatsko sveučilište osnovano poticajem i velednošću katoličkog biskupa, uzdržaje ga katolički hrvatski narod, pa ćemo vidjeti, kojim će duhom proslaviti ovaj mjesec svoju 50-godišnjicu.

KIP PRESV. SRCA NA TORNJU.

Opet su Španjolci pokazali privrženost Presvetomu Srcu Isusovu i to u gradu Valladolidu. Podigli su upravo na dan sv. Ivana Krstitelja prošle godine krasan kip od bijeloga mramora i to na tornju svoje stolne crkve. Prije toga su sakupljali milodare, do sto hiljada peseta. U crkvi je obdržavana velika pripravna devetnica, za koje je u samoj stolnoj crkvi bilo primljeno do 23 tisuće svetih pričesti. Na dan posvete popeo se nadbiskup do na vrh tornja i odanle pročitao posvetnu molitvu, koju su dole ponavljali svećenici sa narodom. U večer se sve svršilo krasnom procesijom, koja je trajala do 9½ sati pri divnoj rasvjeti grada, osobito zvonika i kupule sve do novo postavljenog kipa Presv. Srca Isusova.

ZANIMIVI ZAKLJUČCI.

U malom talijanskom gradu Viterbu, gdje se čuva netkanuto tijelo svete Roze, obdržavao se u svibnju euharistički sastanak. Zanimivo je osobito ono, što se na tom sastanku odlučilo ovim riječima:

Promatrajući: 1. da je svećenik kod oltara u najsvečanijem činu svete vjere, kao *čovjek Božji pred Bogom*, kao *čovjek naroda* pred narodom; 2. da u tom činu Bog zahtijeva od svojih svećenika za dostojan poklon i vjersko čuvstvo; 3. da narod ima pravo pravilo vjere i molitve.

Kongres želi: 1. da s svaki svećenik svaki dan sve bolje uputi u poznavanje velikog Otajstva: 2. da pokaže i vanjskim načinom ovo čuvstvo cijelim svojim ponašanjem u vršenju svetoga čina. 3.da se za ljubav naroda znade i svećenik žrtvovati glede sata i vremena svete Mise, dijeljenja sv. pričesti i primanja ispovijedi.

*) Ovoj je molitvi sv. Otac Pio XI. udijelio jedan potpuni oprost, uz obične uvjete.

Ispunjena želja.

(Pripovijest).

D. Kamber, Sarajevo.

Među drvljem, među lisjem
Crkvica se skriva mala —
Ko u duši osamljenoj
Jedna sanja zaostala;

I zvonikom bijelim gleda
Dobrom Ocu milijuna —
Osamljena — ali danas
Crkvica je dupkom puna.

Riječ se Božja iz nje čuje
I na brojne duše pada, —
Ko na polja rosa bujna,
Ko u sumraju svijetla nada;
Svako srce, što je sluša
Ražareno jače bije, —
Svako srce kao cvjetić
Vječnomu se Suncu smije.

Jedan mladić, duša čista
Među brojnim ljudstvom bio,
Slušajući riječi Božje
Od ganuća suze lio,
I gledao pred Raspelom
Isusove gorke rane.
Napokon mu sanak meki
Skrio oči zaplakane.

Iz crkvice narod krenu
Svojim tihim domovima —
Sa veseljem na licima
I sa mirom u grudima:
U krvava svijetla moru
Iza gore sunce tone —
I muk krili nijema krila
Prostorima vasione.

Suton pada — kao labud
Bijela crkva u njem' pliva,
Suton pada, — a usnuli
Mladić još'te slatko sniva;
Pred oltarom bojazljivo
Tek svječica dršće mala —
Kao da je pred Isusom
Jedna zvijezda zaostala.

Leti noć — na plavom nebu
Zamišljeni mjesec sanja
I trza se vjetrić noćni
Zapleten sred gusta granja;
Kroz prozor se u crkvicu
Mjesečina mukom lije —
I zvijezde male vire;
Tiho, tiho — ponoć bije — —

Škrinu vrata, a iza njih
Bijeli misnik smjerno kroči
Sa kaležom i ornatom —
Muk mu skriva tamne oči,
Mramornog mu oko čela
Mjesečina trepti sjajna, —
Tiho ide sav zamišljen
Pod težinom Božjih tajna.

Iza sna se mladić trže
Ko košuta šumska, plaha
Skameni se, kad progleda
Od čuđenja i od straha, —
A bijeli ga misnik zove
Tako blago, tako milo:
»Ne bi li mi, dijete drago,
Tijekom mise poslužilo?«

Drhtajuć mu služit poče,
Al' glas čudan misnik ima:
Ko da bruji slabi hropac
U dubokim virovima,
Šušti, šušti kao vjetrić
Pozaspalih vrh lugova,
Tužno, tužno kao jecaj
Osamljenih vrh grobova.

A prezirnim pod ornatom
Čitav kostur jasno viri —
I u crkvi punoj tame
Jak se miris zemlje širi;
Misnik misu dovršuje
Kretnje su mu brze, nagle, —
I sav trepti kao da je
Od uzdaha i od magle.

»Ite missa — na koljena
Smjerno pada mladić doli
I pogleda, — a pred njime
Stoji samo — kostur goli —
I mladiću poplijedjelu
Poče zborit: »Ti si htio
Znati stalno smrtnu horu
I Bog ti je dopustio«.

»Od danas do tvoje smrti
Godina će proći ravna
A kad dođem, pazi, da te
Ne zatečem nepripravna!«
Tad iščeznu — osta mladić
Sam u tami i u sjeni;
Pod krov lete noćnim lijetom
Netopiri utrudeni.

Planu zora, — zaigraše
Vjetrići po dolinama,
Zamirisa mlada proljet
Od cvijeća i pjesama;
Iz crkvice mladić ide
Na srcu mu tuga leži —
Ne čuti pod ranim suncem
Mirise sa polja svježih.

»Joj, godinu! Samo jednu!
Bar ću živjet u pokori«.
Tako idući putovima
Sam sa sobom mladić zbori.
I došavši domu svome
Poče mučit svoje tijelo —
I u postu i molitvi
Provađati vrijeme cijelo.

Molio je cijele noći,
Bičem se je oštrim bio,
I ovako isposnički
Dva mjeseca napunio;
A napokon — zamisli se
»Do bijesa, čemu?« — reče —
»Ta do smrti još će vode
U Vrbasu da proteče«.

»Ja još ne znam smijeh veselja,
Cik strastvene violine,
Kad ko šajka plovi duša
U morima od miline,
Sve se jače misli gase,
Sve silnije želje pjenê,
I kruži te poput tuge
Miris cvijeća, koje vene«.

»Želje moje — burni vihri
Na četiri vas puštam strane,
Strasti moje, divlji hati,
Oj na stepe neorane!
Zatutnjite širnom ravni
Ko zvuk groma silna, slijepa,
Snažno, bijesno! Puštam vam se
Ko Orlando, ko Mazepa!« —

»Ta ja znadem, kad ću mrijeti,
Za ispovijed biće časa, —
Sad uživaj punom mjerom!
A za jamstvo vječnog spasa:
Skrušiću se prije smrti
Hm — na jedan mjesec ravan, —
Dobro, mjesec; da ne idem
S ovog svijeta nepripravan«.

Svako voće poče jesti,
Poče piti rujna vina,
I opojne zvuke slušat
Sa strastvenih violina;
Bože dragi, u užitku
Vrijeme leti na krilima —
A do smrti neumolne
Samo jedan mjesec ima.

Sad se skrušit? opet neće
Nego veli — »ta i sama
Sedmica je dosta, da se
Raj zasluži pokorama;
Jošte tri ću uživati,
Ljubit, pjevat, piti vina
I opojne zvuke slušat
Sa strastvenih violina«.

Bože dragi u užitku
Vrijeme leti na krilima —
A do smrti neumolne
Tek sedmica jošte ima;
Hoće li se skrušit sada?
Gle, on i sad još koleba
»Čemu«, veli, »za kajanje
Sedmica mi dana treba?«

»Još ću dati da šest dana
Orgija se bučna slavi,
I nek tone duša moja
U raskošnoj zaboravi!
A dan sedmi posvetiću
Kajanju i ispovijedi
Ta i za dan moguće je
Izmaknuti vječnoj bijedi«.

I šest dana u užitku
Proletjelo na krilima
A do smrti neumolne
Samo jedan dan još ima;
Sada će se barem skrušit!
Jao i sad pehar hvata
Rujna vinca buncajući:
»Skrušiću se zadnjeg sata«.

Noć je puna mjesečine,
Vjetrić šapće usred granja
A na svodu plavetnome
Zamišljeni mjesec sanja, —
A u sobi mladićevoj
Pijev se ori, toče vina,
I razliježu zvuci meki
Sa strastvenih violina

»Ta još ima — skrušiću se — —«
Pijuć bunca mladić pjani —
Pun ga brige nešto moli
Anđeo čuvar zaplakani;
»Zadnjeg sata« — al' na jednom
Ko šum rijeke što se pjeni
Pred očima mladićevim
Zinu pakô otvoreni.

Padajuć u grozni ponor
Ču, gdje silan glas se ori:
»Godina je navršena
I s njom naši ugovori —
Znade Bog, da dobro nije
Horu smrtnu stalno znati:
Nemoj toga poželjeti
Ni nad Bogom mudrovati!«

I prenu se od sna teškog,
Kroz prozor mu sunce sjalo, —
A vani, pod plavim nebom
Proljeće je mirisalo. —
Lako dahnu: »San to bješe —
Bog nek bude hvaljen dovjek!«
Kasnije je — kažu ljudi
Bio sasvim čestit čovjek.

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

ZAVOLILA SVEKRVU.

Srijem. Imala sam u srcu tajnu odvratnost od svekrve. Ona stala oštro na mene, a meni još gore. Šutim ja od nje, a ona udri me grditi. Dojadilo mi to pa se

zamislim: zar se ipak ne bi mogla s dobra s njome složiti. Mislim ja to i stanem svaki dan moliti Očenaš, Zdravo Marijo i Vjerovanje Bož. Srcu, da mi dade mir i ljubav i da me očuva od zla. Odmah mi se duša stala približivati ojađenoj svekrvi i ja sad osjećam za nju ljubav kako ni za rođenu majku. Molila sam još dragu Gospu za sretan porod i ona mi isprosila, da nisam ni mislila te bi mogla tako lako proći. I opet mi muža bili uzeli u vojsku, a ja moli i moli, i on se brzo povratio. No sad ga zadesila nesreća, brat ga hotio ubiti. Braneći se udario brata po glavi i on drugi dan umro. No ipak ne od udarca, nego što je onu noć bio legao na hladno vani, pa ga zlo preuzelo. Pao moj muž pod istragu, ali nas i tude Bož. Srce zaštitilo.

U OČAJU UTJEHA. Macedonija. Bijah upala u veliku nesreću, i gledah samo, smrti u oči. Očaj i bol tištili mi bijednu dušu. Bijah neutješna i propadah duševno i tjelesno. Život za mene nije više važio — željela sam samo smrt. U najvećoj zdvojnosti počeh ipak moliti devetnicu na čast Presv. Srcu Isusovu i Mariji i sv. Anti, mome zagovorniku. I ja se duševno priberem. Sada opet vršim dužnosti svoga zvanja svjesno; i ako moji neprijatelji još nisu mirni — ja se molim i za njih. Hvala Ti Božansko srce! po tisuću puta hvala. Ja i dalje vršim svoj zavjet, jer sam čvrsto uvjerena, da nam je u Presv. Srcu jedina utjeha.

U DUGOJ BOLESTI.

Hrvatska. Od srca zahvaljujem na mnogim milostima, koje mi je Bož. Srce Isusovo, po zagovoru Bl. Dj. Marije, Sv. Josipa i Sv. Ante iskazalo u životu. Osobito u teškoj i dugoj bolesti, gdje sam bila napuštena od više liječnika i dva puta bez uspjeha povraćena iz bolnice. Nebeski me Liječnik, u kojeg sam se pouzdano ufala, nije zapustio. Muž mi je također bio tijekom rata izvrgnut pogibelji; molila sam Bož. Srce i očuvalo mi ga je. Hvala mu budi u vijeke. Izvršujem zavjet, na koji me je potaklo Bož. Srce na čudnovati način, te u buduće preporučam sebe i svoju obitelj Bož. Srcu Isusovu i milim mojim zagovornicima. — *M. K.*

MRŽNJA RODI NESREĆU.

Gorski kotar. Bož. Srce me oslobodilo po zagovoru Bl. Djevice, sv. Josipa i sv. Ante od teške duševne borbe i nesreće. Upala sam u nju svojom krivnjom nehoteći oprostiti bližnjemu. Radi toga sam trpila punih 8 mjeseci, a i zaslužila da me Bog pokara. Hvala Bogu, što me sada prosvijetlio.

MAJKA ZA PRIČEST SINA.

Amerika. Dug. Pa. Muž me žalosti, a počeo me bio i sin. Svršio školu i odmah zanemario crkvu. Kad se nedeljom vratio kući rekao bi: »Bog daj dijelak sv. Mise!« A ja njemu: »Kako, kad nisi ni bio na Misi?« On se pravinja da je, ali mu crvenilo na licu i još bolje braća svjedoče da nije bio. Joj, što će biti od njega, kad tako laže? Tužna majka preporučam ga Bož. Srcu i eto iza pet godina stao opet Misi pohađati. No sad ipak još ne k sv. Pričesti. Ponovno stanem moliti i eto ga napokon proljetos na Cvjetnicu k stolu Gospodnjem. Hvala Ti Bož. Srce i zavladaj potpuno u našoj obitelji!

ODUČILA SE KLETI.

Slavonija. Nije baš lijepo, ali je istina, da me se hvatala grda navika kletve i to za svaku malenkost. Videći da me to vodi u propast, prestrašila sam se i zazivajući Bož. Srce čuvala sam se toga grijeha. Išlo je teško, ali mi je Presv. Srce ipak pomoglo do konačne pobjede.

POSVETILA SE OBITELJ S. I.

Primorje. Koncem prošle godine obolim od upale pluća. Liječnici ne daju nade, a u mene nejaka djeca i sirotinja. Što će biti od njih, ako me Bog pozove? Devetnicom se utečem Srcu Isusovu i obećam zahvalnicu i da ću naručiti Glasnik za dvoje siromašne djece i posvetiti obitelj Bož. Srcu. Hvala i čast Presv. Srcu, ono me uslišalo i sačuvalo, a mi smo se baš na Petrovo skupa posvetili Bož. Srcu, da vlada u našoj kući.

TEŠKI GRIJEH.

Hrvatska. Izgubio sam bio milost Božju teškim grijehom. Silan me bio uhvatio strah: zdravlje mi bilo u pogibli, nesloga će u obitelj — i — i teški grijeh tišti! Kud ću, kamo ću? »Isuse ti si došao tražiti, što je izgubljeno, primi eto i mene natrag! Zavjetujem Ti sv. ispovijed i pričest u prvu nedelju kolovoza jednu sv. Misu . . .« Obećao, izvršio i smirene savjesti sada velim: Javi — Glasniče — svijetu, da je veliko milosrde Božje! — *S. I.*

VJESNIK MARIJ. KONGREGACIJA.

Kraljice sv. krunice.

Umirući jedan misijonar u Japanu za vjeru na lomači pokaza kroz plamen vjernicima krunicu i doviknu im: »*Držite se krunice i sačuvat ćete pravu vjeru!*« Prošlo je sto godina kad je opet došao u taj kraj katolički misijonar. Ipak je našao općinu vjernih katolika, koji su revno molili krunicu. Krunica je *uže, kojim Utočište grješnika izvuče* mnogu jadnu utopljeničku dušu iz deruće rijeke pokvarena svijeta na sigurnu obalu čestita života.

Kraljice zdravo — Sve Tebi pjeva!

Kad se Mozart našao na samo iza uspjelih izvedba svojih skladba uzeo bi krunicu da *njome zahvali Darovatelju* svega dobra na njegovu daru.

Glasoviti istraživač istočnih jezika Dr Ecker zvao je krunicu svojim *najmilijim molitvenikom*.

Osloboditelj Irske, O Connel, bio je s početka u engleskom saboru osamljen u borbi za prava svoje domovine. Kad bi ga protivnici iza njegovih govora najžešće napadali, pošao bi u kut sabornice i najvećim mirom — molio krunicu, da mu Majka Božja *pridobije pomagača*. I dobio ih je redom sve najbolje među Englezima: Wellingtona, Peela, Russela Byrona, koji mu pomogoše do zakona o emancipaciji katolika.

Slobodni mislilac Macé pripovijeda, kako je jednom s drugovima opazio u Recamiera, glasovitog liječnika i naučnjaka — krunicu. »Što? Rekamier, liječnik knezova i kraljeva, prva glava među liječnicima, pa moli krunicu?« . . . »Da, ja molim krunicu — odgovori on. Kad *zabrinut za bolesnika* iscrpem svu znanost i vještinu, obraćam se Onomu, koji jedini može pomoći. Kako pak nemam uviek puno vremena da molim, to se *utečem Bl. Djevici da Ona posreduje* pa joj se obvežem izmoliviši koju deseticu. I moram priznati, da sam doživio divnih uspjeha. . .«

Sveti Klemens Hofbauer je priznao: »Ne sjećam se, da mi se ne bi jedan samo *grješnik obratio*, kad sam samo imao vremena da idući k njemu izmolim krunicu«.

Ovo i još puno toga spomnje pisac Hammer u svojoj knjizi »Krunica«, a našu će molitvu krunice zapisati barem sveti Anđeli u knjigu života.

U Lurdskom liječničkom uredu.

Za vrijeme običajnoga francuskog narodnog hodočašća, 21.—28. VIII. ove godine, ozdravilo je opet u Lurdu više osoba. Od 17 njih, što se kao ozdravljene prijavile u Liječničkom uredu, priznaše liječnici samo 5 slučajeva kao ozdravljenja, što nadmašuju naravne sile.

Liječnici dakle prosuđuju vrlo savjesno, pače im mnogi spočitavaju da su prestrogi. Nema li ozdravljenik jasnih liječničkih svjedodžbi o svojoj prijašnjoj sigurnoj neizlječivoj bolesti, to nema ni govora o kakovu priznanju ozdravljenja. No to je i dobro, jer smo to sigurniji za one slučajeve, što ih priznadu, da su zaista nadnaravnom Božjom silom izvedeni.

U Lurdu 30 liječnika ispituje gospojicu Parisot i potvrđuju, da ju je Bl. Djevica dne 22. kolovoza ove godine čudesno ozdravila.

Jedne francuske liberalne novine pisale su nedavno, da kako to te u Lurdu ne ozdrave liječnici. Pitanje je drzovito, kao da je Bog Gospodin dužan činiti čudesa po ljudskoj volji. Ipak je i tom pitanju dala Bl. Djevica malen odgovor. Ozdravila je jednu studenticu medicinarku, koja je po svom znanju vrlo dobro prosudila, što se u njoj zbiva naravnim putem, a što nadnaravnom silom. I eto ona je došla u Liječnički ured da prizna: čudo se dogodilo.

Gospojica se zove Paula Parizot. Ima joj 24 godine, te je donijela svjedodžbu dra Joranda iz Frenville-a o višestrukoj bolesti, a najnovija da joj je »tuberkuloza upala trbušne opne sa priraslinama, triput već operirana, bez konačnog uspjeha«. Bolovala je već od devete godine i operirana bila na slijepom crijevu. G. 1922. trpjela je od upale mozgovnih opna; lani opet izgubila bila na neko vrijeme vid; stanje pluća znatno joj se pogoršalo za tih bolesti pa je i krv bacala.

U travnju ove godine razvila se upala potrbušnice sa velikim bolovima. Primila je već i svete sakramente za umiruće. Zadnja joj nada sinula u misli na Lurd. Pošla je s narodnim hodočašćem kao jedna od najtežih bolesnica.

Jedva je dne 22. VIII. uronili u vodu Gospina vrela, kad nenadano osjeti žestoke boli. To potraja tek koji čas, a po tom je odmah obuzme neobično ugodan osjećaj — i bila je zdrava. Prijavi se u Liječničkom uredu, gdje se nalazilo 30 liječnika. Šest najglasovitijih iz Pariza (2), Bordoa i drugih mjesta istražili je na samo, a svi ostali zajedno je ispitivali i ona im baš po stručnjački odgovarala. Ustanovili su ono, što je i bilo: potpuno zdrava od trbušne bolesti, s kojom je dan prije u Lurd došla. Svi se liječnici složili u tom: tako naglo temeljito ne ozdravljuje sama priroda ni ljudska sila. O tomu izdadoše dne 23. kolovoza i svoju stručnu svjedodžbu.

Bog Gospodin je tuda na djelu sam, a moli ga da se proslavi i pomogne slabim ljudima Bl. Djevica. Slava Njemu, čast Njoj! *M. M.*

Naše poglavarstvo

Poglavarstvo u Marijinoj kongregaciji sastoji se od upravitelja, nadstojnika, dvaju pobočnika, tajnika, učitelja novaka, blagajnika i vijećnika.

Ove nazive treba točno zadržati, jer se s drugačijim nazivima unosi u kongregaciju drugačije, to jest krivo, shvaćanje. Kongregacija primjerice *nema »predsjednika« ili »podpredsjednika«*. Nije to upravitelj kongregacije, budući je on uvijek od Crkve određeni svećenik, koji u ime njezino prima i vodi članove. Nije to ni nadstojnik, jer ako ga i izaberu po trojnom predlogu upraviteljevu sami članovi, služba mu je ipak i vlast od Crkve. Nadstojnik je prema 53. pravilu desna ruka upraviteljeva, s njime zajedn predsjeda vijećanjima i s njime zajedno sudjeluje u upravi. U sličnom su odnosu i pobočnici, koji »riječju i djelom pomažu nadstojnika u njegovoj službi i zastupaju ga, kad je odsutan«. Pravilo 54. — Punina vlasti jest i ostaje uvijek na upravitelju, kako i veli pravilo 22. »Članovi vijeća jednako kao što i niži službenici imaju onu vlast i vrše je onako, kako to odredi upravitelj«.

Lijepa je to za poglavarstvo kongregacije odlika, ali i *odgovornost!* Crkva očekuje od Marijinih kongregacija mnogo. A upravo do poglavarstva kongregacije stoji, hoće li to Crkva postići. Crkva očekuje, da će joj se odabrana djeca u kongregaciji osobito usavršiti, a poglavarstvo »treba da u kreposti i obdržavanju pravila to više druge *natkriljuje* što mu je viša služba povjerena«. Pravilo 48. Crkva očekuje da će kongreganisti svojim apostolskim duhom i djelatnom ljubavi k bližnjemu biti dobar kvasac za vjerski život vjernika, a upravo na poglavarstvu je da daje shodne predloge na vijeću; pazi da se zaključci provedu; žrtvuje se radeći u onom što kongregacija poduzme.

Gledom na ovu odgovornost članovi vijeća treba da imadu dvostruki osjećaj i krepost: čednosti i veledušnosti. *Čednosti,* da ne traži te budu baš on ili uvijek on ili ona u vijeću, jer svaki treba da si je svijestan svoje slabosti, a malo kad znamo pravo procijeniti krepost i dobrinju sudrugova. Drugo krepost *veledušja,* očekujući od Gospodina po zagovoru naše Majke obilnu pomoć, a s naše opet strane da ne škrtarimo silama u radu za slavu Božju. Kako je lijepa u ustima kongreganiste ona molitva sv. Ignacija: »Primi Gospodine svu slobodu moju, primi pamet, razum i volju! . . .«

Nije li to odjek srca Pavlova: »Rado ću sve žrtvovti, dapače ću i sama sebe žrtvovati za duše vaše: Pa makar ćete me i to manje ljubiti, što ću ja vas više — o Korinćani — ljubiti«. II. 12, 15.

U svom odnosu prema članovima kongregacije treba da su prožeti *iskrenom, djelatnom ljubavi.* Radi međusobnog pomaganja i dobrog glasa kongregacije treba da članovi vijeća *paze, nije li tko u pogibli za krepost.* Ali oni to ne čine kao uhode i sa zloradošću da koga ulove, nego sa željom: ne bi htio njemu zlo kao ni sebi. Dakle: ljubav iskrena!

Članovi poglavarstva treba *da opomenu* kongreganistu i kongreganisticu, kad je sigurno da griješi ili sablažnjuje svojim vladanjem; oni to ipak čine prema onoj Pavlovoj: »Sve vaše neka je u ljubavi . . . A ljubav je strpljiva«. Ne dakle osuditi odmah, kao da je slabiji član zloban ili okorjel, nego: »Ljubav se svemu nada! . . .«

Članovi poglavarstva su odlikovani *povjerenjem* braće ili sestara kongreganista, njima su svi članovi dužni iskazivati *poštovanje* u službi i primjereno građanskim odnosima izvan službe. Oni će se pokazati toga vrijedni djelatnom ljubavi: pomažući u potrebi prema svojoj mogućnosti i uplivu; pohađajući u bolesti, tješeći u žalosti i t. d. »*Ljubeći se među sobom bratskom ljubavi; predusretajući čašću jedan drugoga*«. Rim. 12, 10.

J. V.

Sastanak omladine.

Katolička se omladina na kongresu u Osijeku skupila na zborovanje u subotu 16. VIII. u dvorani časničkog doma. O. Alfirević referirao je o pitanju: »Euharistija i kat. omladina«. Iznio je najprije zla, što nam prijete: tromost, sebičnost, sjetilnost, raskršćanjenje obitelji i države. Protulijek je u Euharistiji. U 16. vijeku nije se mogao protestantizam raširiti ondje, gdje je cvalo štovanje Euharistije i pričest. I danas nastaje brzi preporod, gdje se provede dekret o čestoj i ranoj sv. Pričesti. Mladome srcu daje ona idealni i sređeni polet, a k jednu i snagu da ostvari ideale.

Sveučilištarac Pero Ivanišić govorio je o savremenoj potrebi Mar. kongregacija. Ona širi kult Marijin, a taj tako lijepo odgovara i cvijetnoj dobi kršćanstva i sadanjoj potrebi. Ona unosi agilnost u religiozni život i prbiavlja potrebnu za to milost.

U raspravi je pobudno sudjelovao prof. Dr. Pelz želeći M. kongregacijama vrsne upravitelje, a sveučilištarac Šeper iznio neke momente iz rada zagrebačkih Mar. kongregacija.

Presv. gosp. biskup Dr. Srebrnić daje praktične upute, napose kako da omladina bude neustrašiva i postojana u vršenju vjere.

O. Vrbanek govorio je o apostolskom radu omladine, kako taj usavršuje značaj, kako organiziran u duh. organizaciji Apostolstva molitve nosi obilne plodove praktičnog kršćanstva. Napose treba da se zaposlimo za misije među poganima, jer je to najsavremenija potreba Crkve, a može svaki sudjelovati ma i najskromnijim načinom.

VIJESTI.

Velika Gorica. K vijesti, što ju je onomadne Glasnik donio o našim zvonovima, molim da pridodate i ovu. Na moju prošnju, da nam pomognu župljani što borave u Americi, odazvala se trojica i to Gjuro pl. Klafarić iz Lomnice Donje sa 5 dolara: Mato pl. Lektorić iz Chicaga isto tako 5 dolara; Boršić 2 dolara. No kako su već zvona bila plaćena, kad su njihovi darovi stigli, upotrijebljen je njihov dar također Bogu u čast za gradnju katoličkog prosvjetnog doma, što ga sada podižemo. Dobri Bog neka nagradi plemenite darovatelje! — *M. pl. Stepanić župnik.*

Bugojno. Nova Marijina kongregacija. Na prvi dan Duhova ove godine osnovala se Marijina kongregacija za gradske djevojke. Pošto se sve prethodno pripravilo i od mnogo prijavljenih djevojaka samo ih se 12 — dvanaest zvijezda u Gospinu vijencu — odabralo za prvo primanje, pristupiło se samome osnutku kongregacije. Na večernju toga dana, skupio se preko običaja velik svijet u crkvi. Oltar Bezgrješne sav u svježem cvijeću i plamenu privlačio oči. Po njemu poredane svijetle medalje na svilenim vrpcama. Dvanaest kandidatkinja u polukružnici pred oltarom, sa upaljenim svijećama, iza oduševljene besjede vlč. oca upravitelja kongregacije, mjesnog župnika, mole u jedan glas Vjerovanje, zatim pjevaju dvoglasno svoju »Marijina smo djeca mi«. Po svršenom obredu primanja kongreganistice su pod večernjom pjevale sve pjesme. To čine i dalje kao redoviti pjevački zbor u crkvi, gdje nas pod rukovodstvom glazbenog vlč. o. kapelana često iznenade novim pjesmama. Marijina kongregacija u Bugojnu pod naslovom bezgrješnog Začeća ima za zaštitnicu sv. Ružu Viterpsku, divnu djevicu, koja je u svijetu sveto živila i u 18-godini života umrla — dakle najprikladniji uzor i zaštitnica djevojkama u svijetu. Nova kongregacija pokazuje znakove života. Stiče nove članove. Drži vjerno svoje propise. Sastaje se svake nedjelje. Dobila je već i zgodne prostorije za sastajanje. Bezgrješna Gospa neka bdije nad ovim svojim najmladim društvom!

Drenovci. Društvo naše izgubilo je o Duhovima dvije najrevnije članice. Udala se naša vrijedna glavarica Maca Vilić i tajnica Manda Kurbanović. Od kako opstoji naše društvo, eto već pet godina ove dvije osobe su bile u radu za naše društvo neumorne, jake, strpljive, nepopustljive i ustrajne do zadnjega dana svoga djelovanja. Stoga se nije čuditi, što nas je srce mukalo da im spremimo za dan vjenčanja malo iznenađenje. Prečasni naš gosp. upravitelj također na rastanku od njih nije mogao ljepše niti čuvstvenije govoriti kao onda, kada je blagoslovio savez njihov ked oltara. Ja sam u ime družica pozdravila našu vrijednu tajnicu, te joj predala kitu cvijeća kao simbol sestrinske ljubavi naše, te izrazila želje sviju, da joj Bog dragi udijeli obilje svoga blagoslova.

Glavaricu, pošto mi je sestra, pozdravila je novo izabrana revniteljica Mara Vuić, te i njoj predala kitu cvijeća uz riječi pune najljepših sestrinskih čuvstava i milote, a nakon svršenog čina pod našom milom zastavom otpratismo ih do izlaza crkvenog cintora, sa onom našom divnom pjesmicom: Srce Božansko Isusa moga!

Svetkovinu Presv. Srca proslavile smo najsjajnije, a sudjelovale i na katol. danu u Brčkom te euhar. kongresu u Osijeku pod našom krasnom novom zastavom. Sv. pričesti naknadnih bilo je u lipnju 48, a tako i u srpnju i kolovozu. *A. Vilić, gl.*

Sučuraj. Čast nam je izvijestiti Vas, da se i ovdje osnovalo Djevojačko društvo S. I. Primanje je bilo na 1. lipnja t. g. Toga dana 55 djevojaka — skoro ih više i nema u mjestu — položile su pred dupkom punom crkvom svečano obećanje. Bogu hvala, nije bilo do danas prazna riječ, a pouzdano se nadamo, da ne će biti ni unaprijed. Društvenim nastojanjem bila je po prvi put uvedena lipanjska pobožnost, koju smo revno polazile i začinjale lijepim pjevanjem. Mjesečne svete pričesti obavljaju sve članice upravo savjesno. Već je osnovan i brojan pomladak S. I. pa gojimo nadu, da će naše društvo uz pomoć presv. Srca biti ognjište, koje će ogrijati mnoga ohladnjela srca u ovoj župi. *Antica Pavlović glavarica.*

Vrbovec. U našoj djevojačkoj *Marijinoj kongregaciji* bio je mali zastoj. No to veća je bila naša radost dne 24. kolovoza, kad su primljene u društvo 22 nove članice. Okupila ih je oko zastave Marijine ljubav Majci Božjoj i revno zauzimanje našega upravitelja veleč. g. F. Miljana. Kako je radosno svijetlilo sunce nad našom crkvom, još je radosnije bilo u našem srcu gledajući poletne naše drage nove drugarice. Ti si, o Marijo, zaista naša zora zlata. Budi i ostani nam svijetlo života našega! — *Katarina Habeš, nadstojnica.*

Vel. Bukovec. Djevojačko društvo S. I. »Glasnik« je već javio, da je naše društvo najbrojnije, jer je brojilo u studenome 200 članica. Do sada ih se udalo 35, pa je spao broj, a taj će se ako Bog da prvim primanjem nadoknaditi. Jedna nam se članica posvetila redovničkome zvanju i otišla u samostan milosrdnica u Zagreb. To je prva velika milost, koju joj dade Presveto Srce čim je bila primljena. Mjesečne sastanke obdržavamo redovito. Iza večernjice moli glavarica litanije Srca Isusova zatim pjevamo njemu u čast pjesmu, a onda imamo sastanak. Okrijepljene lijepim poukama našeg revnog vođe g. župnika Gažica i praćene sv. blagoslovom vraćamo se kući. Sv. Pričest primamo po grupama nedjeljom dok se sve neobredamo u mjesecu. Mnoge se pričešćuju i više puta.

Blagdane Presvetog Srca lijepo smo proslavile. Svaka je držala sat klečanja pred Presvetim, koje je bilo cijeli dan izloženo. Klečanje je završeno lijepom procesijom, u kojoj su djevojke nosile kip Srca Isusova. Presretne se smatrale one, kojima je ta sreća u dio pala. Sa okićenih nasiljka, a pod zastavom svojom sipalo je Presveto Srce obilje blagoslova na dugu bijelu povorku, koja ga je pred sobom gledala, a u jutro u srce primila. Na daleko odjekivale su pjesme naizmjence s glazbom u čast Presvetog Srca. Slijedeće nedjelje predstavljale smo »Ružica Garička«, dramu u 5 čina. Slika Presvetog Srca resila je našu pozornicu i cijela priredba bila je Njemu u čast, pa nam je Ono i dala dobar uspjeh. To nas bodri da i nadalje nastojimo udovoljiti njegovim nakanama. *H. Osivnik, glavarica.*

Baška — Krk. Djevoj. društvo prikazalo u kolovozu 107 sv. Pričesti. Glavarica A. Jemerčić. *Dobrota — Kotor.* U srpnju primljeno 18 sv. Pričesti u naknadu Presv. Srcu i da se iskorijeni psovka. Glavarica Mila Klačević. *Donja Kupčina.* Djev. dr. skupa s »Apostolstvom molitve« primilo u srpnju 102 sv. Pričesti. Glavarica Š. Antolčić. *Tuhelj.* Naše se Djevoj. društvo na blagdan Srca Isusova umnožilo za 14 novih članica. Proslavili smo svečano i župa se u velikom broju ispovjedila i pričestila. U svibnju smo primile sv. pričesti 77, u lipnju 66, u srpnju 40. Svih nas ima 45. Glavarica Olga Iveković. *Vel. Bukovec. U srpnju primilo je* naše Djev. društvo 181 sv. pričesti; u kolovozu 209. *Vrtlinska.* Poslije Euharistijskoga kongresa nastojale smo da nas se po primjeru drugih dobrih župa više okupi u našem Djev. društvu. I hvala Bogu ima nas sad 10 više, svega 30. Vršimo što bolje možemo svoje dužnosti i primamo prve nedelje sv. Pričest. Nastojat ćemo da i buduće godine podržaje Glasnik što većim brojem svaku dobrotu u našoj župi. Milka Belošević, glavarica.

Sv. Ivan Zelina. Članice Djevojačkog društva primile su od mjseca ožujka do kolovoza 498 sv. Pričesti. Dne 4. ožujka bilo je u našoj župi klečanje. Članice su lijepo iskitile crkvu, obavile klečanje pred Presvetim od 6 sati u jutro do 6 naveče, te primile zajedničku sv. Pričest. Cijeli taj dan članice su u crkvi molile i slavile Isusa u Presv. Sakramentu. — Isto smo činile kod Božjega groba, a Uskrsnuću smo prisustvovale pod barjakom.

U svibnju većina je članica svaki dan prisustvovalo kod sv. Mise, primale sv. Pričest te molile krunicu. Po nedeljama su pred lijepo iskićenim oltarom Majke Božje prisustvovale u dvoredu sa gorućim svjećama iskazivajući počast Svibanjskoj Kraljici. Mjesec lipanj su osobito posvetile Bož. Srcu Isusovu i pripravljale se za Njegov blagdan. Na sam blagdan Bož. Srca prisustvovale su sve sa svojim barjakom sv. Misi i propovijedi i primile su zajednički sv. Pričest. — Toga dana bilo je i svečano primanje novih članica. Petgodišnjicu opstanka našeg društva proslavile smo 13. srpnja. U proslavu toga dana smo osim svetih čina u crkvi prikazivale i dramu »Nadjena kći«. Dramu izvele su članice vrlo dobro pogotovo, kada je trebalo istaći jedino pravu vjeru Kristovu. Poslije toga prikazivana je još jedna šaljiva igra u 1 činu. Posjet je bio vrlo lijep, a sav prihod uložen je u korist društva. Predstavu je izvježbao naš upravitelj vlč. g. Mokrović kojemu članice duguju poštivanje i zahvalnost na tolikoj njegovoj brizi za spasenje naših duša. Božansko Srce neka mu udijeli svoj blagoslov, da nas i nadalje vodi putem spasenja. Dne 20. srpnja hodočastile su članice u većem broju sa barjakom k Majci Bož. Bistričkoj, da ona isprosi stalnost i pravi put našemu društvu.

Terezija Horvatić, glavarica.

Misijski Vijesnik.

Misije Družbe Isusove.

P. Mesarić D. I. — Enghien (Belgija).

Da se pokaže, što je sve Družba Isusova učinila na polju kat. misija, dosta je, ako spomenemo, da je ona majka Sv. Franje Ksaverskoga: nepreglednih četa misijonara, koji širom čtavog svijeta neumorno rade oko proširenja kraljevstva Kristova. Družba se Isusova pokazala odmah u početku kao pravi

MISIJONSKI RED.

Misije u poganskim zemljama leže joj od svih apostolskih poslova najviše na srcu. Jedva što je bila osnovana i već sv. Ignacije izabire izmedu svojih sinova najvrsnijeg — Franju Ksaverskog, i šalje ga u poganske misije. Svojim misijonskim radom stekao si je Ksaverije neumrlih zasluga. Prije 2 godine cijeli je svijet svečano proslavio 300-godišnjicu tog najvećeg apostola Indije i Japana, a sv. Crkva ga proglasila zaštitnikom svih katol. misija i stavila za uzor svim budućim misijonarima. Za primjerom se Ksaverovim povele nepregledne čete njegovih drugova iz Družbe Isusove, pa ne gledajući ništa na križeve i poteškoće, na muke ni pogibli hrle smjelo i odvažno u Indiju, Kinu, Japan, u ledenu Aljasku i žarku Afriku, da donesu svima luč sv. vjere.

U času, kad je Družba intrigama evropskih dvorova morala leći u grob, imala je ona krasno cvatućih misija u obje pole svijeta. Sve je to moralo s njome zajedno u grob. Oko 3000 revnih misijonara trebalo je da napusti svoje misijsko polje, na kojem su dotad s tolikom požrtvovnošću radili. Tko se nije htio pokoriti brutalnim zahtjevima ministra Pombala i Arande, čekalo ga progonstvo ili polaka ali sigurna smrt u zloglasnim lisabonskim tamnicama.

NOVI ŽIVOT.

Početkom prošlog stoljeća uskrsnula je Družba iz groba na novi život. Sv. otac Pijo VII. je dobro vidio njezinu korist za katol. Crkvu i zato ju je nanovo uspostavio po čtavom svijetu. Time se za Družbu otvorilo ponovno ogromno polje rada u dalekim misijama. Iz misijskih krajeva, gdje su još uvijek živjele svježe uspomene na divno djelovanje Isusovačkih misijonara, stizale su neprestane molbe na mladu Družbu, da bi im poslala svojih apostola. I tek što se je Družba malo jače ukorijenila u Evropi, šalje svoje ljude u daleke krajeve s onu stranu oceana.

Što je više Družba Isusova rasla i napredovala u Evropi, to se više množio broj njezinih misijonara. Revnost i žar za misije bio je tolik, te se bilo bojati, da će opustjeti redovničke kuće po Evropi, koje se imaju starati za novi podmladak, ako se udovolji želji sviju, što čeznu za misijana.

BURE I OLUJE.

Jedva što se je Družba malo udomila po evropskim krajevima, podigle se na nju nove bure i oluje. Povijest Isusovaca u zadnjih sto godina nije ništa drugo no povijest vječitih progona. U kojem je god kraju buknula kakova revolucija ili se porodile bure i nemiri, bili su Isusovci uvijek prvi na udaru. No Providnost, koja onima, koji ga ljube, sve okreće na dobro,

poslužila se i tim progonima, da pribavi poganskim krajevima novih vjerovjesnika.

Tako godine 1818. protjerana mržnjom protestanata iz Belgije, pohite na obale Misurija k crvenokožnim Indijancima, a odavle prošire kasnije (1866.) svoje djelovanje na Eskime u ledenoj Aljaskoj. — Argentina dobila je svoje misijonare uslijed buna u Španjolskoj (1895.), a kad su pak i u Argentini nastali progoni protiv Isusovaca, otvorila je Brasilija i Urugvaj svoja vrata prognanim misijonarima (1841.) — Tahijanski Isusovci protjerani 1851. iz Piemonta nađu si plodno misijsko tlo u Kaliforniji. Isto tako revoluciji u Napulju (1867.) zahvaljuje Meksiko na vrsnim misijonarima. Slično bijaše i sa njemačkim Isusovcima. Protjerani godine 1847. iz Švicarske pođu u Ameriku, gdje su vrlo blagoslovno djelovali oko doseljenika. A kad su slijedeće godine bili za neko vrijeme protjerani iz Austrije, zaputi se lijep broj u Brazâliju i k ljudožderima u Australiju. Uslijed kulturnog boja u Njemačkoj moralo je na stotinu Isusovaca napustiti svoju rodenu grudu, ali se time ujedno znatno povećao broj njihovih misijonara u Indiji i u Americi.

Svi ti progoni, kojima je Družba Isusova bila vazda izvrgnuta, ne samo da je nisu satrli i uništili, nego su joj još pribavili novih članova i prjatelja. To je posve u suglasju s onim riječima Isusovim: »Blago vama, kad vas usproklinju i usprogone i uzgovore na vas sve zlo lažući mene radi«. Mat. 5. 12. Mnoge mlade i idealne duše, kad su vidjele, kako neprijatelji Božji bijesno progone navaljuju na one, kojima je na srcu samo veća slava Božja i spas bližnjega, dadoše se uvrstiti u njihove redove, da pod zastavom Kristovom kao sinovi Lojole i drugovi Sv. Ksaverija zajednički vojuju za raširenje kraljevstva Kristova.

Danas radi preko 2000 Isusovaca u 40 misijskih područja. O pojedinim od tih misija bit će prilike još kasnije.

Od hrvatskog misijonara iz Khartouma.

. . . Ovdje se sada nalazi neki crnački poglavar iz Ugande u pratnji jednog engleskog kapetana. Žena mu je također ovdje. Ona je unuka velikog kralja blizu jezera Tanganjika. Ostat će ovdje četiri mjeseca. Bili su veoma zadovoljni, kad sam im darovao iz biblijoteke našeg vikarijata nekoliko nabožnih knjižica pisanih u njihovu jeziku. Sada hoće na svu silu, da im pokrstimo slugu, koji je katekumen već 3½ godine, pa se nije mogao pokrstiti, jer je iznenada morao otputovati sa svojim poglavarima. Poglavica će biti kum na krštenju i veli da će me brzo naučiti njihov jezik, pa ću moći spovijedati njegova slugu. Poglavica govori s nama arapski.

Kad bismo imali više materijalnih sredstava mogli bismo otvoriti velik katekumenat za crnce iz raznih krajeva Afrike. Budući da je Khartoum važno trgovačko mjesto, to mnogi pogani dolaze amo, da si nađu zarade; mnogi se obraćaju na nas, ali ih ne možemo sve primiti. No kad koji od njih stupi u službu kojeg muslimana, izgubljen je za kršćanstvo. Naši vć. Oci među crncima poganima rade lakše, uspješnije, sa manje troška, nego mi u Khartoumu i Omdurmanu među muslimanskim pučanstvom. Ali i ovdje, Bogu hvala, ima dosta rada za slavu Božju i za spas duša, pa svake godine

gdjekoji pogan'n i šizmatik prijede u krilo prave Arkve i uz to se brinemo za 100 crnaca katolika i za useljene katolike iz Evrope, Sirije i Egipta.

Molim Vas, Velečasni, da se u svojim molitvama sjetite naših misija, a svim dobrotvorima da javite našu duboku zahvalnost. Pozdrav poznatim vč. Ocima. U Srcu Isusovu Vaš odani P. Stjepan Mlakić. F. S. C.

„I ja ga znadem tješiti..."

(Istinita crtica).

Dobro sjeme, kad padne na dobro tlo, mora uroditi plodom. Takovo je tlo nevino djetinje srce. Ako roditelji i učitelji znadu za rana usaditi u srca svoje dječice kršćanska načela i nauku, plodovi su kojeput iznad svakog očekivanja. O tom bi nam kat. misijonari mogli pripovijedati mnogo primjera o svojim mladim novokrštenicima. Evo jedne takove ganutljive crtice o malom Crnčetu, što je pripovijeda P. Cesard, afrički misijonar iz Družbe bijelih Otaca.

Oče! I ja ga želim tješiti.

»Bio to dječarac od 5—6 godina. Zvao se Ksaverije. Crkvica i škola bila su najmilija mjesta. Jedne nedjelje na večer nadem ga gdje sjedi pod crkvenim trijemom i plače. Približim se k njemu, pa ga ljubezno zapitam:

»Mali, zašto plačeš? Što se je dogodilo, reci mi. Da nijesi možda bolestan ili si možda pao?«

»Ne, velečasni, ne!« — »Što ti je dakle?

»Oče, zar ga nisi vidio, koliko trpi? — »Tko?«

»On — na križu — dragi Isus — koji visi na križu«.

Sad sam se istom dosjetio, na što on misli. Jutros je vidio u crkvi krasno veliko Propelo i to je na njeg učinilo tako veliki dojam.

»Zar ne, sinko dragi,« nadovežem ja, »kako su ga strašno zločesti ljudi zlostavili i izmrcvarili? A još ih uvijek ima, koji ga svojim grijesima zlostavljaju«.

»Jest, oče! Ali tata mi je rekao, da ga mi možemo utješiti. Svi oni ga tješe, koji idu pobožno na sv. Pričest. Takove ljude Spasitelj milo gleda svojim dragim očima, pa im se smiješi. Smijem li dakle i ja tješiti dragog Spasitelja po sv. Pričesti?«

Kako je naš mali Ksaverije već znao glavne istine sv. vjere, obećam mu, da ću ga pripustiti k sv. stolu što bude prije moguće. — Ej, da ste ga vidjeli, kako je veselo poput srne odskakutao kući, da javi svojim roditeljima tu veselu vijest«.

A kad će sva hrvatska djeca ovako tješiti Spasitelja?

Domaći rad za misije.

Misijska sekcija male Marijine kongregacije u Travniku.

S veseljem se osvrće naša misijska sekcija, što ju je vodio radini pročelnik I. Trobentar IV. r. na ovogodišnji rad svoj. Neznatan je doduše taj rad, ako ga usporedimo s onim, što se po svijetu za misije čini, ali nas je i ovo malo stajalo dosta truda. Održasmo u svemu pet sijela, na kojima se čitale radnje iz misijskog života uz koju deklamaciju. Jedamput nas je pače naš mali pjevački zbor iznenadio krasnom indijskom pjesmicom Bl. Dj. Mariji: »Sazvanesama Maria . . .« Najviše bi nas vazda razdragala i oduševljavala pisma misijonara O. Mlakića, što nam ih je slao iz žarke Afrike, iz grada Khartouma. Da mu iskažemo svoju zahvalnost i ljubav spram naše mile crne braće, skupismo raznih stvarčica kao platna, ručnika, medaljica, krunica, sličica, ali na žalost mogosmo poslati samo malen dio, a i sav onaj zamotak otposlani nije možda toliko vrijedio, koliko je stajala poštarina.

Žao nam je bilo, što ne možemo našim dragim misijonarima ovako pomoći. Zato se udružismo, da će si svaki od nas odabrati jedan dan u tjednu, u kojem će prikazati sv. Pričest, sv. Misu, sv. krunicu i sva svoja dobra djela onog dana za tamošnje misije do konca godine. Bilo je junaka, koji su pače i više dana odabrali. Imena sviju pobilježismo na lijepo ukrašen arak, te ga uz srdačnu čestitku poslasmo O. Mlakiću za Uskrs.

Ove godine nastojasmo osobito oko toga, da upoznamo domaju Šiluk-crnca, t. j. krajeve, u kojima naši misionari o. Mlakić i o. Konen djeluju uz najveća pregaranja i oskudice. Najviše zasluga za tu ideju stekao si je drug Nuić. A da te krajeve što zornije upoznamo, zato nam se jedne večeri projiciralo »globoskopom« do stotinu slika iz svih pokrajina. Upoznasmo krajeve, obale Bijelog i Plavog Nila, misijske postaje, župe i crne župljane, sela i kućice i mi smo svoju crnu braću još više zavoljeli.

Na sveta tri Kralja, na dan, koji je sveta Crkva napose namijenila poganima, održali smo tombolu u korist misija. Drugovi se lijepo odazvali. Bilo je vrlo živahno, a trajalo je 2 sata. Čist dobitak za misije bio je do 600 din. Hvala velediušnima!

Ove godine zasnovasmo malu misijsku knjižnicu. Naručismo iz Francuske i Njemačke misijskih knjiga, da što bolje upoznamo misije, te da nam bude dogodišnji rad u sekciji lakši.

Iznenadila nas je revnost nekih naših najmanjih članova, koji su sabirući i rasprodavajuć kuglice sakupili do 250 din. A i naš blagajnik se voljko smješka, jer je ove godine sakupio za misije preko 2.500 din., a buduće se godine nada dakako još više. Hvala svesrdna svima, koji su pomogli misijama! Bog plati!

Tajnik: Josip Verhasz

UČENICE ZAVODA ČČ. SS. MILOSRDA U SPLITU za otkup crnačke djece u Africi: — Škola za *ručni rad* šalje 306 din. za tri crnačke djevojčice, da se pokrste na ime *Anke Celeghin, Line Chersenaz, Zlate Rismondo.*

Kolegij šalje 120 din. za otkup djevojčice, koja da se krsti na ime *Maria Immaculata.* — *Konvikt* šalje 110 din., uz to 1000 listovnih biljega, 120 dopisnica, ½ kgr. stanjola za otkup *dviju* djevojčica, koje da se krste na ime: Jasna Svarčić, Tonči Kopsić.

Učenice hrvatske škole IV. razreda šalju 100 din. za djevojčicu krštenu na ime: *Marija Matković.* — *Učenice hrvatske škole III. razr.* šalju 100 din. za djevojčicu krštenu na ime: *Dobrila Kirigin.* — *Učenice hrvatske škole II. razr.* šalju 150 din. za djevojčicu krštenu na ime: *Slavka Žunić.*

Živile male i velike dobrotvorke najmanjih Isusovih siromaka i miljenika!

ZNAŠ LI?

Znaš li, da kod vodopada Niagare svaki sat padne 100 milijuna tonelada vode?

Znaš li, da su na zemlji od sto dijelova 24 dijela pustinja?

Znaš li, da u Japanu gotovo svake godine imade do 500 potresa?

Znaš li, da kineski govori do 400 milijuna osoba.

Sve ovo možeš znati i neznati, ali jedno ne smiješ neznati, a to je: Samo jednu dušu imaš i samo jedamput je možeš spasiti.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU.

Adžamovci MB Presv. Srce zagovorom sv. Antuna riješilo me neprilike u kući. *Babinagreda* FMŽ Pomoglo mi puno puta u obitelji. *Betina* SF Primila više milosti. *Brestovac* AV Sretno položila ispit. *Bušetina* BB Slava Bož. Srcu Isusovu za sve milosti, što sam ih primila, od kada čitam Glasnik. *Crnilug* NN Devetnicom S. I. sretno prošla nepriliku. *Donje Novoselo* MC Zaštitilo mi obitelj u više zgoda. *Dragovci* KV Sestra dobro prošla operaciju, zahvalna S. I. šaljem 10 din. *Donja Kupčna* PA Zagovorom Majke Božje vratio mi se na pol sluh. *Dobanovci* OR Sretno ozdravila i druga dobročinstva primila. *Dugoselo* SV Krenula na bolje živčana bolest. *Duguesne Pa* KS Krenuo sin na bolji put; uzdržalo ga i dalje Bož. Srce! *Đakovo* MB Neodlučnom: bi li primio jednu tešku službu, pomoglo mi Bož. Srce. *Garešnica* VJ Šaljem darak za Misije iz zahvalnosti za primljene milosti. *Gornji Bogičevci* MP Presv. Srce pomoglo u duševnoj teškoći. *Gornji Mosti Lj. D.* Oslobodilo me Bož. Srce bolesti i vojske. *Gundinci* MK Izbavilo me iz raznih ratnih i obiteljskih nevolja. *Hrtkovci* JS Hvala Presv. Srcu za pomoć pri majol maturi. AP Hvala Ti Isuse, što sam primljen u sjemenište. *Jamena* EV Sestra ozdravila od šarlaha. *Jasenovac* IJ Zagovorom Majke Božje i Svetaca pomaže me Presv. Srce da moju starost strpljivo snosim, pa mu i ovako smjerna hvala! *Komiža* GM Ispred triju zahvalnih osoba šalje 305 din. milodara u razne svrhe. *Kompas* AB U velikoj obiteljskoj nevolji bilo na pomoć S. I. kome smo se i posvetili. *Konjic* FI Isus, Marija i sv. Anto čuvali me u ratu i u obitelji. *Križišće* MB Zahvalna za milosti S. I. obitelji mojoj iskazane šaljem 100 d. za Svetište. *Lemeš* IG Krenulo mi zdravlje na bolje, kad sam počeo veliku devetnicu S. I. *Lomnica* KA Ozdravila i mnogo drugo dobro primila. *Ljubešćica* DI Presv. Srce pomoglo u više obiteljskih potreba. *Marjančaci* AK Uklonilo nesreću od gospodarstva. *Martinšćica na Cresu* TK Zahvaljuje Presv. Srcu, što je dobro prošao na ispitu. *Melcher J* MG Mjesto 1000 zahvala, što ih dugujem Pr. Srcu, eto makar jedno priznanje, da mi je ono utjeha u tugi i jakost u bolesti. *Milna* MM u ime JG iz Duluta u Am. zahvaljujem Presv. Srcu za pomoć u obitelji i šaljem 50 dinara. *Moravice* BC Olakšalo joj brigu za obitelj. *Mostar* VS U velikoj nevolji pomoglo Bož. Srce. *Novigrad* Lj. Š. Zazivajući Presv. Srce branim se da mi lakomi susjedi ne otmu zemlje. *Osijek* OF Zahvaljujemo Pr. Srcu i sv. Obitelji za sretnu operaciju mile nam kćerke i sestre. *Plase* AK Teško bolesnoj pomoglo mi Bož. Srce. *Prnjarovac* IV Sačuvalo mu marvu od nesreće. *Pržići* AL Isus i Marija uzdržali mi majku na životu. *Račinovci* AK Šaljem 25 din. u zahvalu, što mi S. I. vratilo sestri zdravlje. *Radešić* JLj. Srce Isusovo i sv. Anto pomogli unuku u školi. *Sarajevo* MK Ublažilo boli i pomoglo kod operacije. *Sela Zagorska* LM Isus mi vratio zdravlje pa darujem za Svetište 50 d. *Sikirevci* KD Našla izgubljenu junicu. *Silba* MJ Srce Isusovo me često pomoglo, a sad mi darovalo dobroga muža. *Sv. Ivan Zelina* MĆ Najbolji liječnik — Isus dragi — vratio mi zdravlje očiju. *Šipanjska Luka* KV Olakšalo mi boli. *Škrljevo* AM Riješilo je glavobolje. *Šumećani* JM Sv. Josip me duševno i tjelesno pomogao. KS Molitvom S. I. ozdravila pol brže nego se liječnici nadali. *Virje* MK Prestale boli u glavi i vratio se sluh. *Visoka greda* EF Ozdravila na nogu. *Volavje* JJ Često bio uslišan. *Vrbanja* MĆ Zagovor sv. Ante pomogao pa zahvalna šaljem dar. *Vrbovsko* AŠ Ispunilo mi Bož. Srce jednu veliku želju. *Vukovar* MB Pet liječnika me napustilo, a Isus me nije. VS Udijelilo mi razne milosti. *Zagreb* DB S neposluha nastradala na nogu, a S. I. sve popravilo. MM Presv. Srcu i Bl. Djevici hvala za udijeljene milosti. TK Počela sam devetnicu S. I. za ozdravljenje oka i brzo me uslišalo. SE Već je dulje vremena što ne osjećam reume, jer sam se pouzdano utekla Presv. Srcu. BŠ Uslišana joj jedna želja. EV Živila u neslozi s mužem, a kad je počela čitati Glasnik i moliti promijenio se život u divnu slogu. AB Srce Isusovo i Marijino uslišalo je moje slab molitve za ozdravljenje majke. *Začretje* SV Kad već nije bilo ljudske pomoći pomoglo mi majci Bož. Srce; zahvalna darujem 20 d. *Zbelava* AL Šaljem 100 d. jer mi S. I. pomoglo izvaditi sina iz vojništva *Zlatar* MM Za Mnoge milosti, a napose za ozdravljenje noge. *Zipovljani* PK Darom S. I. ozdravio od teške bolesti. *Županja* JZ Pomoglo joj Bož. Srce u svemu što je molila. *Žarovnica* TJ Starici majci pomoglo da joj se sin vratio iz vojništva.

EV Živila u nesloga s mužem, a kad je počela čitati Glasnik i moliti promijenio se život u divnu slogu. AB Srce Isusovo i Marijino uslišalo je moje slabe molitve za ozdravljenje majke. *Začretje* SV Kad već nije bilo ljudske pomoći pomoglo mi majci Bož. Srce; zahvalna darujem 20 d. *Zbelava* AL Šaljem 100 d. jer mi S. I. pomoglo izvaditi sina iz vojništva. *Žarovnica* TJ Starici majci pomoglo da joj se sin vratio iz vojništva.

Milodari.

Za svetište S. I. u Zagrebu. Brsečine NG 50 Dulut JG 50 Karavukovo MP 10 Kamiža, Don GM 250 (na čast Gospe Lurdske) Kunišinci AG 11 Leskovac AJ župn. 10 Ljubešćica DI 10 Ljubljana NŽ 12·50 Privlaka AJ 100 Slakovci AO 10 Sikirevci, Kata Dorić 50 Šaptinovci SA 10.

Za obnovu Svetišta S. I. Chicago AJ 5 dolara. Dalj JM župnik 215. Des Maines MJ 30 — ML 130 Gor. Orah MS 25 Gor. Uljanik EV 20 Kozinšćak SV 15 Križišće MB 100 Moravice BC 10 Ljubešćica DJ 50 Sikirevci Mijo Jarić 270·75 Sv. Juraj MB 20 Uljanik SB 50 Zrinski Topolovac JP žup. 90 Ždala, ž. ur. 253·25.

Za sv. Mise: Gaj TO 20 Gorjani MP 25 Komiža Don GM 25 Melcher MG 1 dolar Omiš MB 10 Poljana St. Č. 30 Pribislavec FV 50 Sikirevci Marga Sučić 15 Tuzla SB 20 Visoka Greda EB 10 Vučetinec MB 30 Zavidović A St. 25.

Za rašir. Glasn. S. I. Babina Greda FMŽ 100 Betina St. F. 8 Bjelovar ZPG 8 Bos. Gradiška VC 7·50 Bušetine BB 60 Crkvena Ob. B. 10·50 Čerević FR 48·05 Dekanovec FA 20 Dobanovci OR 50 Dragovci KV 10 Gor. Orah MS 25 Jamena EV 50 Kampor AB 12 Komiža MM 30 Mače MP 50 Mačkovac TB 10 IM 10 LR 10 Novoselo MC 10 Okić PT 10 Polane EF 10 Sikirevci JB 10 Jaska Jurić 10 MK 6 Sombor EČ 30 TO 25 Subotica EM 10 IM 10 MSt. 10 Šip. Luka KV 30 Travnik JV 15 Vareš-Majdan ŠM 10 Virje MK 10 Vukovar VS 10 Zlatar MM 10 Zagreb SS 50

Za kruh sv. Ante: Beograd P i ŽG 8 Križevci MK 45 Vučetinec MB 10 Zlatar MM 5.

Za misije među poganima: Brod BJ saškolskom djecom 297 Garešnica VJ 20 Ist NS 50 Ljubešćica DI 30 Požega KN svežnjić maraka Privlaka AJ 100 Split MD 50 Split, Škole i konvikt čč. ss. služb. Milosrđa 886 Travnik JV 15 Veliškovci MG 20 Zlatar MM 10

Svim plemenitim darovateljima smjerna hvala i od Boga plaća!

Književno.

Jesenska Ružica. Deseto izdanje vrlo lijepog molitvenika, što ga napisao veliki misijonar blage uspomene dominikanac O. A. Miškov. Mala doduše knjižica, ali oblikom ukusna i sadržajem bogata pruža svestranu pouku o svetoj krunici i raznim načinima molenja i širenja njezina: o bratovštini, o zadruzi Vječnoga i živoga rozarija; i t. d. Knjižica je urešena sa 16 slika, a cijena joj je vrlo malena, tek 8 dinara po komadu. Naručuje se kod Otaca Dominikanaca u Dubrovniku, ili kod knjižare »Jadran« isto ondje.

Problem veselja i trpljenja u životu ljudskom. Napisao O. Fra Ignacije Radić. Izdala Hrvatska tiskara u Mostaru, gdje se i dobije za Din 10. — To je već 18. svezak u Savremenih pitanja«, što ih izdaju revni Oci Franjevci u Mostaru. »Podići duhove, ubiti im pouzdanje, dapače veselje za život, za rad, za žrtvu, za boj: povezati patnju s veseljem — svrha je ovih redaka« — veli pisac. Pa tomu i uspijeva kod iole dobre volje čitača. Preporučamo knjižicu svima, napose našim društvima da si je u što većem broju nabave. To je knjiga, što će se čitati u desetljeća. —

»*Zaslužni i Znameniti Hrvati 925.—1925.*« Pod ovim naslovom će izaći prigodom 1000 godišnjice Hrvatskog Kraljevstva djelo, u kojem će biti prikazan život i rad onih muževa, koji su kroz tisućgodina opstanka Hrvatskog Kraljevstva stekli svojim radom u životu Hrvatskog naroda na političkom, kulturnom, socijalnom, te privremenom polju, pa mu tako pred svjetom osvjetlali lice. Djelo će imati, da prikaže sve grane narodnog života od kralja Tomislava do god. 1925.

Upozorujemo, da je ovo djelo istovjetno sa djelom, koje je dosada oglašivano bilo pod nasolvom »Spomen knjiga zaslužnih Hrvata«.

Svatko tko želi knjigu »Zaslužni i znameniti Hrvati 925.—1925«. nabaviti, neka se obrati pismeno na odbor za izdanje knjige »Zaslužni i znameniti Hrvati 925.—1925.« Zagreb Haulikova ul. br. 3/II.

Sličice bl. Male Terezije. Upravo je izišlo deset raznih sličica bl. Terezije od Maloga Isusa. Sličice su vrlo ukusne, izrađene u bakrotisku, a zgodne su za molitvenik. Na sličicama štampane su molitve, uzete iz mise u čast bl. Male Terezije, zatim molitve za svećeničko zvanje i devetnica presv. Trojstvu. Svih deset sličica zajedno stoji 8 dinara a naručuju se kod *Uprave knjiga katoličkog života, Zagreb, Kurelčeva ulica br. 3. II. kat.*

Urednik: J. Vrbanek D I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

GLASNIK
SRCA ISUSOVA
IHS

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGRREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi *za god. 1924.* za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 din., za Ameriku i inozemstvo 24 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, Zagreb I. Palmotić 31.
ZAGRREB I. Palmotić 33 Pošt. pret. 147.

DAN KATOLIČKE AKCIJE, koji se prije slavio u kasnu zimu na Svijećnicu, s tog ukinutog blagdana prenesen je od ove godine u jesen na blagdan Svija Svetih. Učinjeno je to na zahtjev mnogih a s odobrenjem našeg episkopata. Taj dan propovijeda se i moli za katoličku prosvjetu, misli se o radu u svim katol. društvima i o osnivanju novih katol. društava, u crkvi se i izvan nje kupe darovi za katoličke organizacije i traže članovi za Hrvatski-katolički narodni savez, kao središnjicu kulturno-prosvjetne katol. akcije među Hrvatima. Tko daruje D 10 — postaje član priposnik i dobiva na spomen krasnu sliku izrađenu u bojama, a otisnutu kao diplomu na fini tvrdi papir. Toga dana raširuju se izdanja Hrv. kat. narod. saveza, a napose njegova »Popularno naučna knjižnica«.

Treba mnogo moliti, raditi i sabirati za našu hrvatsku i katoličku stvar. Nemojte se tužiti, da je toga »odviše«, jer je nažalost još svega premalo. — Najteže je sabrati darove! Zaista, ali samo su tri, odnosno dva dana općeg sabiranja darova i to jedan ljeti (Dan dobre štampe) i jedan eto u jesen (Dan katol. akcije), a u proljeću je uže organizovani Orlovski dan. Ne zaboravimo međutim, da mi nemamo ni bogatih zaklada, ni imućnih dobrotvora već moramo, sve što trebamo, skucati paru po paru od naše sirotinje. Srećom sirotinja radije, lagljе i prije daje od imućnika, a i po tri puta je blagoslovljen dar »maloga čovjeka«.

Upute i sabirni arci razašilju se već. Tko želi raditi neka se izvoli obratiti na svoj župski ured ili na Hrv. kat. narod. savez u Zagrebu — Kaptol 27. makar i naknadno, ako bi za sam dan prekasno saznao.

Kojim pravom i kako da mi katolici slavimo tisućgodišnjicu hrvatske državnosti, razabrat će svatko, tko pročita u

KALENDARU SRCA ISUSOVA I MARIJINA
za jubilarnu god. 1925.

lijepe članke i pjesme, što o tom govore. Kako je pun lijepa štiva i slika svida se svakom, a jer je jeftin može ga nabaviti i najsiromašniji. Stoji s poštom ili na ruke Din 12. — Tko kupi 10 kom. dobije jedan na dar.

Nabavlja se kod UPRAVE GLAS. RCA ISUSOVA Zagreb I. P. p. 147.

MILODARI.

Bakar TM 10 Dalj ZB 10 Dapci MD 10 Dubrovnik VM 10 Ferdinandovac BR 20 Ljubljana EŽ 12·50 Nikinci MR 100 Račinovci MA 20 Rešetari MM 10 Sarajevo AR 10 Sučuraj FV 20 Žegar NN 50.

Za obnovu Svetišta S. I.: Cirkovljani KM 11 Kutina SM 50 Nova Gradiška MZ 20 Radoboj VP 20 St. Mikanovci SA 11

Za sv. Mise: Djakovo AP 25 Radoboj VP 30 Smekovac M i KR 20.

Za rašir. Glasnika: Bakar TM 10 Brod na S. EB 100 Cirkovci MŠ 6 Crikvenica LŠ 25 Drenovci MS 50 Kneginec FC 10 Ložišće MC 15 Nikinec MR 50 NR 10 Nova Kapela NN 10 Orebić IM 60 Osijek IK 10 Sarajevo SM 10 Selce DA 20 Subotica M i IH 100 Sustjepan ND 38 Sv. Marija RM 10 St. Diklenica MM 10 Vareš KM 20 Žuljena IC 10 Začretje MV 10

Za kruh sv. Ante: Račinovci MA 10 Županja AČ 10 NN 5.

Za misije među pog.: Bakar TM 100 Dapci MT 10 Djakovo AP 25 Zagreb JH 30 Selnik RD 10.

Svim plemenitim darovateljima smjerna hvala i od Boga plaća!

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 11.

Česta pričest djece.

Opća nakana za studeni, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Ova mjesečna nakana je vapaj djece, vapaj Crkve. Vapaj djece, koja su u pogibli da izginu; jer izgine li poštenje, izginut će brzo i život. A poštenje strahovito gine. Gledaj ih samo i slušaj. Ne samo gradske uličnjake i seoske guščare, nego i one iz salona, dapače i one s djevičanskih do sada brdina. Trulež govora i djela odaje trulež srca i života. Gdje je rastvaranje tu život gine.

»Ne budete li blagovali tijelo Sina čovječjega, ne ćete imati života u sebi« — Ivan 6. 54. — *vrijedi i za djecu. Ne pruži li se djetetu kruh života, kad dođe k razumu, ono počinje umirati. Sa spoznajom raste i želja da se smiri u spoznanom, što godi. Je li to spoznano i ugodno samo prolazna, smrtna stvar, to ni duša djeteta ne će crpsti snage za vječni život, za život po Bogu i za Boga, to jest za pošten život.*

Život je u Onom, za koga veli Evanđelist: »U Njemu bijaše život i život bijaše svijetlo ljudima«. Ivan 1, 4. *On sam reče:* »Došao sam da život imadu i u obilju da ga imadu« Iv. 10, 10. *A taj život saopćuje se poslije krsta i ispovijedi u prvom redu svetom pričešću.* »Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju imade život vječni«. Ivan 6, 55.

Vapaj djece za boljim životom jest vapaj za čestom svetom pričešću. Često se pričešćati znači: držati savjest budnu i za manje pogreške, da ih pričesnik dnevice odstranjuje, držeći sobicu srca čistu za dolazak nebeskog Gosta. Često se pričešćati znači: dizati sveudilj otpor proti prohtjeva nižeg čovjeka pazeći dnevice na naloge velikog Vođe u srcu. Često se pričešćati znači: nadnaravnom gimnastikom jačati težnju za plemenštinom gledajući izbliza božanski Uzor. Često se pričešćati znači: prelaziti pomalo iz pustog čovjeka u čovjeka po Bogu; iz čovjeka sebičnjaka u čovjekoljuba.

»Tko blaguje mene, živjet će zarad mene«. Ivan 6, 58. *Vapaj djece za uspješnim odgojem, jest vapaj za čestom svetom pričešću.*

TO JE I VAPAJ CRKVE.

Na usta Pija X. upozoruje ona: »Dok bogoljubnost ljudska hladni, ne može se bez sumnje ni pomisliti kakav uspješniji lijek, kojim bi se smalaksala srca kršćanska življe poticala, da opet uzljube Boga, nego li je često i svagdanje pristupanje svetoj pričesti«. Pismo Zb. Op. 10. IV. 1907.

Rješavajući dne 17. XII. 1905. isti papa pitanje o svagdanjoj pričesti veli i potvrđuje u točki 6. »Kako je pak jasno, da nas često ili svagdanje primanje sv. pričesti sve više združuje s Kristom, život duhovni sve bolje oživljava, dušu sve obilnije krepostima resi i pruža joj sigurniji zalog vječnoga života, to neka župnici, ispovjednici i propovjednici po prokušanoj nauci rimskoga katekizma potiču kršćanski puk čestim opomenama i velikom revnošću na ovu toli pobožnu i spasonosnu navadu«.

»Često primanje pričesti preporučuje se i djeci i ne valja ih priječiti

u čestom primanju, nego ju još treba nukati na to, odstranivši svaki protivni običaj«. Zbor sabora 15. IX. 1906.

Što je do priprave za sv. pričest, vrijedi i za djecu kao i za odrasle, da nemaju smrtnoga grijeha, te da pristupaju s dobrom nakanom napredovati u dobru. Kasnijom odredbom od 8. VIII. 1910. izričito je ustanovljeno, da je dovoljno ako djeca znadu najnužnija otajstva vjere i razlikuju te pričest nije obični kruh, nego sakriveni Isus, koji dolazi duši. To pak mogu znati odmah čim razlikuju dobro i zlo, a ne treba da čekaju dok bi se ispovjedila ili dapače dok bi katekizam naučila. Prema tome nastaje obveza prve svete pričesti za djecu već u prvom razredu *pučke škole. Kanon 859.*

Prigovore proti ranoj i čestoj pričesti djece riješili su već revni katehete i odgojitelji savjesnom ma i kratkom pripravom. Za ljude dobre volje stoji još danas samo pitanje:

KOJIM ĆEMO SVE NAČINOM

privesti što više djece čestoj svetoj pričesti? Uvjeriti i nagovoriti roditelje ili stariju braću, da vode svoje i Isusove miljenike što češće k Isusovoj gozbi, bez sumnje je najpreči put. Voditi ih sam kao uzgojitelj ili prijatelj također je dobro, ako i treba pri tom birati samo najplemenitija poticala.

Najuspješnijom se pokazala i opet vlastita organizacija među djecom samom. I djeca treba da svladaju obične zapreke: obzira i lagodnosti. »Baš idem na pričest, pa rekao tko što hoće!« »Idem, jer sam se i s drugima dogovorio!« *Ova dva poticala daje udruženo pričešćivanje i time ruši obzir i lijenost. Nutarnji razlog ostaje sveudilj: idem da budem bolji, da Isusu omilim. No da to zaista često ili dnevice izvede, tome mu pomaže misao na zajednicu.*

Takovih pričesnih udruženja bilo je kroz vijekove u Crkvi mnogo. Poslije spomenutih odredaba sv. Stolice stala se u Francuskoj i drugdje udruživati djeca najprije u pričesne grupe, kasnije u mjesna udruženja, dok se nije od g. 1919. širom katoličkoga svijeta razmahala prava

PRIČESNA VOJNA DJECE.

Na kongresu »Apostolata molitve« u Lurdu, dne 24. IV. 1924. mogao je organizator te vojne Isusovac A. Bessieres iz Tuluze izvijestiti, da te organizirane djece, što često, to jest više puta u tjednu, primaju svetu pričest, imade već dva milijuna. To je vrlo lijepi uspjeh, kad se pomisli, da se tude udružuju samo kroz više tjedana iskušana djeca; da se traži uzorno vladanje i izvan crkve; da se primaju samo sposobniji, koji će i druge prikupljati; da se otpuštaju koji bi se zanemarili; da je česta pričest za djecu spojena katkad s velikim teškoćama sa strane roditelja i inih prilika mjesta, vremena i osoba. Sve to ipak ta djeca svladaju jer ih jači i na žrtve i revnost potiče — Isus u hostiji. Kolika radost Bož. Srcu ti milijuni sv. pričesti svaki tjedan, što ih ovi mali križari primaju i bilježe na cedulje, da ih kao najdragocjeniji dar Isusu prikažu.

Voda takovom dječjem udruženju je redovito svećenik; no može to biti i revan učitelj ili učiteljica, uzgojitelj ili koji stariji đak ili drugi mladić ili djevojka. Imadu oni svoja pravila i znakove, dapače im krasni ljiljan barjačić lepršа i u svetištu Srca Isusova u Paray le Monialu, baš nad grobom sv. Margarete Alakok. U svim većim zemljama imadu i svoj časopis, a za sve je međunarodna francuska »Hostia« *što izlazi kod Apostolstva molitve u Tuluzi, kako uopće i jest cijela vojna čedo toga Apostolata*

I U NAS

se bio čitanjem knjižica O. Babunovića o »Čestoj sv. pričesti« i nastojanjem misijonara, revnih svećenika i učiteljica razmahao pokret za čestu pričest djece, pa se osnivao »Pomladak Vojske Srca Isusova« i »Djevojačkih društava« *baš s tom svrhom. I pravila su tiskana i naputak za osnivanje, i sve se može dobiti kod Uprave našeg Glasnika. Nestašica svećenstva glavni je razlog, što se organizacija nije svestrano provela.*

No ako se ne može učiniti sve i svagdje, može se učiniti mnogo u pojedinim mjestima: katehete da ranije privedu djecu već u prvom razredu sv. pričesti i potaknu djecu da se slože u grupe po od 7 članova od kojih će svaki barem jedamput u tjednu k sv. pričesti. Isto bi mogle učiteljice, a u filijalnim mjestima pristupila bi grupa sv. pričesti barem u dan, kada dođe svećenik i bude misa. Ovima bi mogli pomoći ili ih dapače zamijeniti revniji mladići,gospojice, djevojke ili iskusnije žene pa voditi takove grupe, kako znam da je na pr. g. 1917. bilo u Dubrovniku i drugdje. Tkogod bi hotio o tom upute neka se obrati na Uredništvo Glasnika, koje će cijelo organiziranje u krugu Apostolata S. I. voditi i svim potrebnim snabdijevati.

I grleći ih i polažući im ruke blagosivao ih. Marko 10, 15.

Nijemi vapaj djece i gromorni glas Crkve eto se čuo: dajte nam često svetu pričest! *Na Vama je o Pastiri i drugi štovatelji Bož. Srca, da silete kod oltara hostije u dječja srca, gdje će nicati svećenička zvanja, gdje će zoriti značajevi, gdje će procvasti nov naraštaj.*

»Gledajući tu pričesnu vojnu — kazao je Pijo XI. — rekao bih, da Gospod hoće spasiti mladež po Euharistiji!« *J. Vrbanek D. I*

Riječ hrv. biskupa o tisućljeću hrvatsk. kraljevstva.

Već je na pomolu godina 1925. Godina, koja nam u svome krilu nosi slavu tisućgodišnjice hrvatskoga kraljevstva. Godina, u kojoj će čitav narod hrvatski od Sutle pa do Drine i Dunava, od Subotice pa do Kotora svečano i radosno proslaviti uspomenu dana, kad je prije tisuću godina prvi put zasjala kruna na glavi jednoga hrvatskoga sina.

Na pragu je ta godina, draga hrvatskom našem ponosu. I otvara ona pred očima našim prošlost našu i lista listove povijesti naše.

Stotine oluja u to vrijeme prohujalo je nad glavom naroda hrvatskoga. I mnogi se neprijatelj dizao za naše granice. U krvi je okupana čitava naša zemlja. Sve tamo od bojeva sa Mlečanima i od mongolske najezde, pa kroz dugih pet stoljeća svagdanje borbe i neprestanog ratovanja sa Osmanlijama, pred kojim su Hrvati branili Križ i Evropu. Nebrojeno puta pogažena je kopitima i zasijana kostima hrvatskih sinova svaka gruda naše domovine. Vijekovima stenjali su najljepši naši krajevi pod ropstvom osmanlijskim. I više nego jedamput zaprijetila je ozbiljna pogibao održanju i opstanku našega naroda.

Pa ipak! Hrvatski je narod još i danas tu. Mlad i snažan, svoj na svome. Okićen slavom slavne prošlosti i dičan imenom Branitelja Evrope. Ponosan, da nikad neprijateljska zastava nije zalepršala na zidinama našega kraljevskog Zagreba. I danas se još govori u svim Tomislavovim medjama jezik hrvatski i pjeva pjesma hrvatska. I dok je i u starom i u novom vijeku u razdoblju od tisuću godina nestajalo čitavih velikih i moćnih naroda, dotle maleni hrvatski narod i danas još živi i raduje se boljoj budućnosti novih tisućljeća.

A tko nam je to učinio? Tko je spasao narod hrvatski i proveo ga kroz duga stoljeća progonstva i kušnje? Onaj, u čijoj je desnici sudbina naroda. Onaj, »koji podiže narode i uništava ih, a srušene ih opet uspostavlja« (Job. 12, 23). Onaj, »pred kojim su svi narodi, kao da ih ni nema« (Is. 40, 17): Bog naš.

I tomu Bogu našemu treba da se danas poklonimo u harnosti svi mi i čitav narod naš; treba da mu zahvalni iz puna srca uskliknemo sa Prorokom: »Milosrđe je Gospodinovo, da nas nije nestalo!« (Thr. 3, 22).

Na pragu je tisućgodišnjica kraljevstva hrvatskoga. I ispred očiju naših prolazi opet prošlost naša. Prošlost uljudbe i kulture naše.

Kroz stoljeća stajali smo na samoj medji Istoka i Zapada, i za nas se vijekovima trgao Bizant. I čitav Balkan, i najbliža naša braća bila su odsječena od kulturnoga upliva Zapada. Jedini Hrvati ostali su uvijek u dohvatu uljudbe kršćanske Evrope. Ni u doba najtežih naših kušnja nijesu se prekinule veze, što su vezale Hrvatsku za prosvijetljene kulturne narode Zapada. Uvijek se sunčao Hrvat na tracima prvih umova svijeta, i uvijek je crpao iz njih pobudu i hranu svojemu duševnomu razvitku i životu. I pismo naše, i škola naša, i znanost naša, i knjiga i pjesma naša, i umjetnost naša, i društveni život naš, i običaji naši, i državno uređenje naše, i značaj našega naroda, sve je to niklo i razvijalo se pod blagotvornim utjecajem duha kršćanskoga Zapada. Prosvjeta i uljudba naša jest prosvjeta i uljudba kulturne kršćanske Evrope, koju na nama sav prosvijetljeni svijet vidi, priznaje i štuje. I mi se time danas s pravom ponosimo.

A tko nam je to učinio? Tko je dao narodu hrvatskomu ono, što je ostalo uskraćeno tolikima drugim, i većim narodima Evrope? Opet Bog.

I za taj veliki dar uljudbe naše i kulture naše prignimo u ovaj svečani čas koljena naša pred Bogom našim i zahvalimo od svega srca milostivoj Providnosti njegovoj: »Sva si djela naša Ti učinio za nas«. (Is. 26, 12).

Na pragu je tisućgodišnjica kraljevstva hrvatskoga. I opet niču pred nama usponene duge tisućljetne prošlosti naše, prošlosti i drevne i skore.

I opet prolaze ispred nas sjene djedova i predja naših. Sjene bora za koji su radili i ginuli za krst časni i za sveti poklad naše vjere katoličke. Radili su oni jednako i perom i mačem. Od Tomislava, koji je iz ruku papinskog poslanika primio krunu i prisustvovao saborima, pa preko kralja Zvonimira i one mirijade zatočnika, što su prsima svojim i tjelesima svojim zidali bedeme kršćanskoj Evropi pred bujicom gordoga islama, i preko biskupa Draškovića i bana Bakača, koji su na granicama Hrvatske ustavili Luterovo krivovjerje, i preko bosanskog franjevca, što je zatro bogumilstvo i spasao Bosni Križ, — sve do naših danas dana, sve do one dugačke povorke biskupa i svećenika, koja je sa križem u ruci i sa molitvom na ustima propovijedala hrvatskom narodu nauku Propetoga Boga-čovjeka.

Uz kolijevku našega kraljevstva stajala je već vjera katolička. U danima krvavog trpljenja bila mu je vjera katolička jedina utjeha i okrepa. I danas mu je, u vremenu mira, izvor sve njegove i snage i veličine i slave. Srasla se vjera katolička s narodom hrvatskim, stvorila povijest njegovu, dala mu sve, što ima veliko i dobro. Oplemenila je ona i izbrusila dušu i značaj hrvatski, donijela narodu hrvatskom prosvjetu i kulturu, podigla ga iz krvi i iz rana zdravim moralom i čudorednošću kršćanskom, jedina čeličila oce naše za teške, nebrojene, svagdanje žrtve, kojima su nam iskupili ime i slobodu. Bila je majka hrvatskom narodu i dizala mu, zamorenu i klonulu, oči prema nebu, pokazivala na nadu boljega života i na zoru sretnije budućnosti. Na krilu katoličke Crkve rodila se je škola naša: iz samostana katoličkih procvala je znanost i pjesma naša; u grudima katoličkog svećenstva sačuvala se vatra naše svijesti narodne. Vjera je katolička nadahnula umjetnost našu i posijala zemlju našu spomenicima pobožne umjetnosti naših otaca. Čitava kultura naša i čitav naš život narodni nosi biljeg kršćanstva i vjere katoličke. I taj se biljeg ne da ukloniti iz naše prošlosti, da se ne zaniječe sva povijest Hrvatske i Hrvatstva. Katolička vjera i Crkva stvorila je veličinu Hrvatske.

I djedovi su naši to dobro znali i osjećali. I ljubili su oni svoju vjeru kao najdraže blago naroda hrvatskog; ponosili su se njome, umirali su za nju i namirali je unucima svojim kao najsvetiju baštinu naroda hrvatskoga. Prolili su more krvi za nju, ali nijesu dali, da im je ikada itko otme. Obranili su je za sebe i za čitavu Evropu, koju su time obvezali na vječnu zahvalnost prema sebi. I na usta samoga Oca Kršćanstva priznao im je čitav katolički svijet, kad ih je Sveti Otac Papa nazvao: »Antemurale Christianitatis«, Predzidem Kršćanstva, i prvim katoličkim kraljevstvom »Regnum Croatiae Catholicissimum«.

A evo opet, tko je uščuvao narodu našem i ocima našim to nebesko blago naše svete vjere? Tko je učinio, da mi Hrvati ovdje na skrajnim granicama katoličanstva, u neprestanom dodiru i vječnoj borbi sa bezbožtvom i krivovjerjem, ostanemo uvijek prvi i najvjerniji sinovi Crkve

Tko je učinio, da je i danas još ogromna većina naroda hrvatskoga vjerna vjeri svojih otaca? Tko opet nego Bog naš i milost Njegova.

I na tom božanskom daru prave vjere, što ju je darovao Bog narodu hrvatskomu, na tom najvećem dobročinstvu Njegovom, »odabranom daru vjere« (Sap. 3, 14), iz kojega su protekli svi drugi blagoslovi Njegovi: »A dodoše mi sva dobra skupa s njom i nebrojeno blago po rukama njezinim« (Sap. 7, 11), zahvalimo prije svega Bogu našemu danas!

Zahvalimo i srcem i djelom, narode hrvatski! Zahvalimo prije svega time, da uvijek ostanemo vjerni Bogu i svetoj vjeri našoj i Crkvi katoličkoj! Ljubimo uvijek svoju vjeru, živimo po njoj, branimo je i spasimo je i sebi i narodu hrvatskomu! Nikada ne dajmo, da nam itko otme tu dragu ostavštinu djedova i otaca naših! Uvijek se držimo čvrsto uz Crkvu i uz nepomičnu stijenu Pećine Petrove! Ne dajmo grditi naše svetinje ni gaziti kosti naših pradjedova! Ne vjerujmo zavodnicima, koji hoće da otmu narodu hrvatskomu taj najljepši biser njegov! Sa vjerom katoličkom i sa kraljevanjem Isusa Krista u našem narodu veličina i slava Hrvatstva i stoji i pada: »Pravda podiže narode a grijeh ih čini nesretnima (Pr. 14, 34).

Nego još nešto, narode naš hrvatski!

I crnih i žalosnih stranica zabilježila je naša povijest hrvatska. Ili, bolje da kažemo, manje poviest, ali zato više sadašnjost naša. Zaboravili smo mnogi i u mnogočem Boga svoga i iznevjerili se duhu otaca svojih. I dosta ljutih duševnih rana ima na tijelu naroda hrvatskoga. I dosta teških grijeha leži na plećima našim. Velikih narodnih grijeha. Strašna psovka i kletva naša. Okužila je ona i selo i grad, i svaki dan izaziva na nas i na naš narod gnjev Božji. I nesretno pijanstvo naše. Ništi ono i razara ognjišta naša, prazni domove naše, truje nas i baca u ponor propadanja i grijeha. Pa odnemarivanje crkve i molitve i dužnosti naših kršćanskih. Nema tu više, i ovdje i ondje, naše stare pobožnosti hrvatske. Prazne nam ostaju crkve, i one plaču nad izrodenim potomcima prvoga katoličkoga kraljevstva. Nećudorednost poganska, blud i gaženje svetih roditeljskih dužnosti u mnogom našem kraju kao smrtonosni crv podgriza korijen našemu narodnomu opstanku i zdravlju. Pa i otvoreno nevjerje, i javno udaranje na kršćanstvo, na Crkvu i na Svetog Oca Papu, na svećenike i biskupe naše nije više nepoznato ni u našim selima, a davno već hara po gradovima i varošima.

Sve su to, hrvatski naš narode, teški prestupci, što vapiju Bogu za osvetu. I ako je hrvatski narod mnogo puta imao i ima gorkih časova i teških nesreća, to je sigurno u prvom redu posljedica i kazna naših grijeha.

Imamo se dakle za što kajati i biti se u prsa i vapiti Bogu za milosrđe. Velika otprošnja Bogu i veliki pokornički dan mora da bude slavlje naše tisućgodišnjice.

Neka molitva i uzdasi naši odvrate od hrvatskoga naroda srdžbu Božju! Neka pokora i skrušenje naše isprosi grijesima našim milosrđe i oproštenje! Neka vapaji naši izmole od Boga svemu narodu hrvatskomu ozdravljenje i preporod!

Kao ono Izraelci, u skušenosti svojoj uzdahnimo i mi danas Bogu našemu: »Sagriješismo, zlo uradismo, počinismo bezakonje«! (3. Reg. 8, 47). »Ne učini nam, Gospodine, po grijesima našim, i ne vrati nam po bezakonjima našim!« I Bog će milostivo pogledati na nas: »Smilovat će se

po množini milosrđa svojega«. I oprostit će svojemu narodu hrvatskome: »Evo, pogledaj, svi smo mi narod Tvoj«! (Is. 64. 9). »Smiluj se puku Tvojemu, nad kojim je sazvano ime Tvoje!« (Eccli. 36, 14).

Eto, hrvatski narode, što ti u ovaj svečani čas povijesti tvoje stavljaju na srce biskupi tvoji. Zahvali Bogu, obrati se Bogu, zazovi milosrđe Božje! Obećaj mu vječnu vjernost i u drugom tisućljeću svojega narodnoga života: »Isukrste, srcu Tvom, s nama naš se kune dom: dušom, tijelom vijek sam Tvoj, za Krst časni bijuć boj!«

Hrvatski biskupi na vijećanju u Đakovu, kad su izdali okružnicu o tisućgodišnjici.

Neka slavlje naše tisućgodišnjice bude slavlje katoličkoga hrvatskoga naroda! Neka godina 1925., spomen godina tisućgodišnjice kraljevstva hrvatskoga bude sveta godina hrvatskoga naroda! Neka Tomislavovo slavlje bude jedan veliki zavjet i vječna posveta čitavoga hrvatskog roda Bogu svojih otaca.

Hrvatski narode! I izvana treba, da pokažeš, da s Bogom slaviš slavlje tisućgodišnjice svojega kraljevstva.

I. Nije bez osobite milosti i Providnosti Božje, da naša tisućgodišnjica pada baš u Svetu Godinu čitave katoličke Crkve. Svi katolički narodi hrle u Svetoj Godini u Vječni Rim, da tu na vrelu, crkvenog jedinstva, do nogu Petrova nasljednika i Kristova Namjesnika na zemlji, ispovjede i obnove svoju vjernost Kristu i Crkvi katoličkoj. I mi ćemo Hrvati to učiniti. Učinit ćemo, braćo, osobito svečano i mnogobrojno, u ovoj godini tisućgodišnjega našeg narodnog slavlja. To će biti odaslanstvo cijelog naroda hrvatskog, da se u ime čitave Hrvatske pokloni prahu Prvaka Apostolskog i njegovu nasljedniku prisegnu vječitu vjernost. Tu ćemo svečano posvetiti čitav narod hrvatski i čitavo drugo naredno tisućljeće njegova narodnog života Presvetomu Srcu Isusovu. Zastupnici naši u Rimu, a mi ostali, duhom s njima ujedinjeni, u crkvama cijele naše domovine. Svi, braćo, poradimo,

da to divno slavlje što ljepše uspije! Svaka naša župa, svako naše selo neka pošalje koga u Vječni Grad! A kao znak naše vjernosti Bogu, Crkvi katoličkoj i Svetoj Stolici, sakupit ćemo u cijelom narodu i darovati Svetom Ocu jedan dragocjeni dar kao dar čitavoga hrvatskoga naroda. Jedan krasan zlatni kalež sa natpisom »Hrvatski narod Svetomu Ocu Papi Piju XI., Namjesniku Isusovu na zemlji, prilikom tisućgodišnjice svojega Kraljevstva — 1925«. Neka sam Glavar kršćanstva primese u tom hrvatskom kaležu presvetu Krv Janjeta Božjega za sreću hrvatskoga naroda! Pobir za ovaj dar bit će na Božić ove godine u svim župama hrvatskih biskupija, u crkvi i izvan crkve. Sabrani pobir poslat će odmah svaki župnik svojemu Ordinarijatu.

II. U svim crkvama našim neka se onda godina 1925. promatra kao Sveta Godina hrvatskoga naroda! Neka svećenstvo u toj Svetoj Godini uvijek narod podsjeća i upozoruje na potrebu posvete i obraćenja Bogu! A bilo bi lijepo, da svagdje i koji vidljiv znak, koju novu svetinju podignemo u crkvi u spomen naše posvete Bogu za budućnost. I neka nas taj spomen uvijek sjeća, i nas i sve naše potomke, da su Hrvati narod Božji i svet narod!

III. Blagdan Presvetoga Srca Isusova (sam petak) u godini 1925. neka se u svim hrvatskim zemljama proslavi kao veliki dan otpuštenja i molitve hrvatskoga naroda. Otpuštenje za grijehe naroda, a molitve za sretnu i slavnu katoličku budućnost njegovu. Neka se u crkvama na taj blagdan izloži Presveto Tijelo na poklon vjernicima, te neka se narod pozove, da taj dan posti i čini pokoru. Napokon neka se svagdje na taj blagdan skupa sa pukom izmoli pred Presvetim molitva posvetnica.

IV. U krunidbenom Tomislavovu Duvnu u Bosni gradi se veličanstvena Tomislavova »Spomen-crkva«. A u srcu Hrvatstva, u bijelom Zagrebu, revne su gospode od »Tomislava«, društva zagrebačkih Hrvatica za proslavu tisućgodišnjice hrvatskoga kraljevstva, odlučile, da u spomen tisućgodišnjeg slavlja obnove povijesničku crkvu sv. Franje Ksaverskog, na obronku zagrebačkog Sljemena, i urede pred njom park sa veličanstvenom Kalvarijom i Križnim putem. Na 14 postaja ovoga Križnog puta bit će uklesane glavne zgode 14 vijekova hrvatske prošlosti, od doseljenja u današnju našu domovinu. Crkva je to, koja je sagrađena u najtužnije doba naše povijesti, g. 1657., od pobožnoga hrvatskog velmože Erdedija baš na nakanu, da se Bog smiluje Hrvatskoj: »Za spas slavnoga Kraljevstva Hrvatskog«. U toj su crkvici tako skladno povezane uspomene na svjetsku i vjersku našu katoličku prošlost.

Stoga su oba ta pothvata tako lijepa, a to više, što dolaze na pobudu hrvatskih svjetovnjaka. Oba će svjedočiti, kako hrvatski narod u duhu vjere promatra svoju povijest, i bit će trajan spomenik, da je jednako prošlost kao i budućnost hrvatskoga naroda — kršćanska i katolička.

Zato treba da sav narod pomogne novčano oba ova pothvata. Neka budu zajedničke narodne svetinje sviju nas! Vječni prosvjed protiv svih, koji bi htjeli oteti hrvatskomu narodu vjeru njegovu, taj prvi zalog njegove slave i veličine. U tu svrhu kupit će se na Bogojavljenje g. 1925. miloclari po svim hrvatskim krajevima u crkvama i izvan crkava. I ovaj pobir poslat će odmah svaki župnik svojemu Ordinarijatu, koji će jedan dio od toga pobira otpremiti za Tomislavovu crkvu u Duvnu, a drugi dio za crkvu sv.

Franje Ksaverskoga u Zagreb.

Hrvatski narode! Učini danas, što od tebe traže 14 stoljeća povijesti tvoje i duhovi tvojih predа preko usta tvojih biskupa! Daj slavi Tomislavovoj, tisućgodišnjici svojega kraljevstva, značaj pobožne, kršćanske, katoličke slave! Neka slava našega Duvna i našega Tomislava bude pred čitavom Evropom ispovijest tvoje vjere! Pokaži svijetu, da su Hrvati i danas još katolički narod, u kojem živi duh Tomislava i Zvonimira.

Rijeke blagoslova izlit će se odatle na te i na tvoju budućnost.

Kod svoje krunidbe sigurno je prvi kralj hrvatski toplo molio za sretnu budućnost Hrvatske. I molitva prvoga kralja bila je uslišena.

Moli i ti danas, hrvatski narode! Pa će i tvoja molitva biti uslišena. Pa će Hrvati dočekati i drugu tisućgodišnjicu. Dočekat će je slavni i jaki. Dočekat će je kao narod katolički. Dočekat će je s Bogom u srcu i s Bogom na ustima, kako i mi evo danas prvu dočekujemo. To nam daj, Bože!

A čitav narod hrvatski i čitavu njegovu budućnost neka blagoslovi Bog otaca naših i vječni Kralj i Gospodin naš Isus Krist!

Sa biskupske konferencije

U Djakovu, dne 20. kolovoza 1924.

HRVATSKI BISKUPI:

† Dr. Antun Bauer, v. r.
nadbiskup zagrebački.
† Fra Alojzije Mišić, v. r.
biskup mostarski.
† Dr. Josip Marušić, v. r.
biskup senjsko-modruški.
† Dr. Dionizije Njaradi, v. r.
biskup križevački.
† Dr. Kvirin Kl. Bonefačić, v. r.
biskup splitski.
Lajčo Budanović, v. r.
Apostolski Administrator bački.
Fra Rato Rodić v. r.
Apost. Administrator banatski.
† Dr. Iv. Ev. Šarić, v. r.
nadbiskup vrhbosanski.
† Fra Jozo Garić, v. r.
biskup banjalučki.
† Anton Akšamović, v. r.
biskup đakovački.
† Dr. Fra Jerko Mileta, v. r.
biskup šibenski, apost. Administrator zadarski i delegat biskupa hvarskoga.
† Dr. Josip Srebrnić, v. r.
biskup krčki.
† Vlaho Barbić, v. r.
pom. biskup dubrovački.
Antun Milošević v. r.
delegat kotorskog biskupa.

Ovu okružnicu potpisujem i ja za Sloveniju
† Dr. Ant. Bonaventura Jeglič, v. r. knez-biskup ljubljanski.

*

Eto hrvatski narode! To je riječ naših biskupa, kojom nas zovu, da zahvalimo Bogu za sva dobročinstva primljena u tisućljeću našeg državnog opstanka. Tim pozivom vrše oni samo svoju svetu dužnost. Jer da moramo biti zahvalni veže nas i naravna plemenština i Duh sveti opominjući: »Zahvalni budite!« A da budemo u zahvalnosti prvi baš mi katolici, pravo nam daje povijest.

Katolička vjera i crkva jest prvi činbenik, što je svojim kulturnim a i drugim radom državnost hrvatskoga naroda pomogao stvarati i kroz tisućljeće uzdržavati, pa imade pravo i dužnost, da to sada i proslavi. To priznavaju ozbiljni učenjaci i rodoljubi, kako je to lijepo razložio u »Kalendaru Srca Isusova i Marijina« za g. 1925. profesor Maslać, a govorit će o tom još i Glasnik.

Ipak se drznuli neki političari i novinari da ustanu proti ovoj i ovako lijepoj riječi hrvatskih biskupa izvrćući i podmetajući im krive nakane i nauke.

Dok ovako nedostojan napadaj na naše duhovne poglavare žalimo i odbijamo, odmah odlučujemo: 1. Jest! Isus je i ostat će Kralj našeg društvenog života i srdaca naših pa ga iz njih nedamo istjerati:

2. K sv. Ocu papi ćemo baš u narodnom hodočašću ići na poklon, jer je papa najveći dobročinitelj hrvatskoga naroda na zemlji.

3. Našu tisućgodišnjicu ćemo *u vjerskom katoličkom duhu proslaviti, jer je to pravo, dostojno i trajno korisno za hrvatski narod.*

„Miško, ima i drugi život!"

U Rimu je živio u 16. vijeku Mihovio Mercati, a njegov se prijatelj zvao Marsilio Ficino. Ová se dvojica često razgovarala o životu poslije smrti, pa jedan drugome obećaše, da će se iza smrti, ako Bog to dopusti, javiti koji prvi umre i kazati živome, kako je na drugom svijetu.

Mercati je jedne večeri zadubeno učio za svojim stolom sam u sobi. Nenadano čuje na ulici snažno hrzanje, a malo zatim neko stade silno lupati po vratima njegove kuće. Mercatia to začudi i odmah otvori prozor, da vidi, što je. I što vidi dolje? Ugleda osobu u bijelini i na bijelom konju. Čuo odmah jaki i bistri glas svoga prijatelja: »Miško, ima i drugi život! ima i drugi život!«

Mercati je upoznao glas svoga prijatelja i, sjetivši se njegova obećanja, uznemiri se i ne zna kako da to protumači. Napokon odluči, da pođe do kuće svog prijatelja, koji je stanovao blizu Janikula. Kasno je doba bilo, ali ode ipak onamo.

Kakovo iznenađenje! Jedna mu starica otvori vrata i zaplakana i jecajući reče mu: »Ah, jadni Marsilio! Malo prije pao je nenadano na tle i ostao mrtav. Već se oledenio!«

Mihovio pokri rukama lice i zaplače, pa će jecajući: »Dakle je istinito prikazanje! Uistinu je on bio! Oh, da bih ga još jednom mogao vidjeti!«

I to je Bog dopustio, pa mu se prijatelj opet pokaže. Marsilio mu je sada govorio o blaženoj slavi u nebu, koju on već uživa, pa potakne i Mercatia, neka je i on zasluži dobrim djelima i živom vjerom, da tako opet budu i u nebu skupa.

Koje si vjere? Kako je držiš?

Umro u području moje župe jedan čovjek zanimanjem stražar, podrijetlom Ličanin, a rodom Slavonac. Odredili dan i sat sprovoda, pa mi najavili. Upitam vjesnika: »A molim Vas lijepo, koje je vjere taj čovjek? Neznam, kanio bi ga danas ukopati«. Vjesnik će mi: Vele časni! Bio je vjere pravoslavne, koliko mi je znano«. »Dobro! Doći će na pravoslavni odio, ako je tako«. Za svaki slučaj ćemo pričekati, dok stalno saznamo vjeroispovijest.

Dođe i drugi vjesnik s molbom: »Vele časni! Dajte iskopati grob za tog pokojnika, da ne gubimo vrijeme čekajući«. »Ne mogu, jer ne znam njegove vjere, odvratim. Na to će mi: »Vele časni! Iskopajmo jedan grob, ako ne spada na nj, a mi ćemo to mjesto platiti, pa opet poslije iskopati grob, kamo i spada, pa ga onda tamo zakopati. Ja mislim, da je katolik«. Ja ću opet: »Ali, onaj prvi gospodin tvrdi, da je pokojnik pravoslavni; a Vi mi opet govorite, da je bio katolik, pa ćemo pričekati sigurnu vijest«. Na to će mi ovaj: »*Ja sam, istina, s njime u istoj sobi stanovao godinu dana, ali nijesam nigda primijetio, koje je vjere*« . . . «Bože moj! i a kako ste Vi živjeli? Godinu dana ne pokazati svoju vjeru, to je strašno! On nije opazio ni to, kakove ste Vi vjere. Strašno! A što će Bog njemu, a što će Vama reći? A po čemu će Vas poznati? . . .«

Čitatelju? Da te tko promatra po djelu i životu, bi li te poznao, da si katolik? Ne zaboravi, da te Bog promatra i po tomu će te suditi.

L. Rusan, župnik u Remetama.

Bl Leonardo Kimura D. I. i drugovi mučenici.

Mjesečni zaštitnici. 27. studenoga.

Kad je sv. Franjo Ksaverski prispio u Japan, krstio je nekog čestitog muža plemića, imenom Kimuru. Taj prvi pokršteni Japanac bio je djed našega mučenika, bl. Leonarda.

Stupivši u Družbu Isusovu zadovoljio se on sa čednim položajem brata lajika, premda je po naobrazbi svojoj mogao postati i svećenikom. Već od rane mladosti pomagao je Isusovcima kao katekista i tumačio je svojim zemljacima kršćanski nauk. Ovu je službu obavljao mnogo godina veoma vješto. No ipak se napokon našlo izdajica, te bi naš brat radi svoga apoštolskog djelovanja po nalogu japanskog cara Dajfuzame uhićen i sa još četvoricom kršćana bačeni u tamnicu. Ovima su spočitnuli, što su kršćani i što su redovnike primali na konak. Blaženog Leonarda su okrivili, da je širio kršćansku vjeru, što je bilo u ono vrijeme u Japanu zabranjeno pod smrtnu kaznu.

Bl. Leonardo Kimura D. I.

Skoro tri godine su ovi sveti mučenici čamili u tamnici. Ovo dugo vrijeme nije za bl. Leonarda prošlo bez obilnog ploda. U tamnici je naime pokrstio 906 pogana i mnoge kršćane oduševio za mučeničku smrt. Napokon bijahu sva petorica osuđena na lomaču i odvedena na stratište, gdje se malo po malo trebali ognjem spržiti.

Za ovog užasnog mučeništva najviše se istakao naš Leonardo. Tude je on pokazao, kakva je duševna snaga vladala u njegovom srcu. Ispravi se usred plamena, a nijedan krik, ni jedan uzdisaj mu ne izmaknu. Kad su mu izgorjeli konopi, kojima je bio privezan na kolac, pružio je obje ruke u vis te bi tako reći privlačio plamen k sebi, kao da je to svježi zrak. Dapače se nagnuo, pokupio žeravicu golom rukom, te si napravi od nje sjajnu krunu na glavi. To vrijedi kod Japanaca kao veliko junaštvo. Usred ove užasne vatre pjevao je još dragom Bogu hvalospjeve sve dok ga nije dim ugušio.

Tako umrije jedan brat lajik Družbe Isusove usred svojih poganskih zemljaka, dapače usmrćen od njih. Tko to gleda očima svijeta, čini mu se, da je Leonard ludo radio, kad je stupio u red, ludo kad nije barem postao svećenikom, a najlude, kad se nije negdje sakrio pa šutio, da ne dođe u životnu pogibelj. Ali gospodin je Bog drugačije sudio, te mu je ulio ovu žarku revnost za spasenje duša. Bog ga obdario takovom duševnom snagom, da je upravo s veseljem dao svoj život za katoličku vjeru i ovim sjajnim primjerom opet mnogim poganima otvorio rajska vrata. Koju žrtvu je, brate i sestro, Gospodin zahtijevao od tebe ove godine? Da li si mu je velikim srcem doprinesao? Ako još nisi, ne bi li sada?

»Tko izgubi dušu svoju radi mene, naći će je«. Mt. 10, 39.

Udao bi kćeri.

M. Rihtarić.

1. Idem sa presvijetlim gosp. O. Rodićem, apoštolskim administratorom jednom ulicom u Bečkereku. Sastanemo jednog znanca, a Presvijetli će: No, prijatelju, što je? Što ste tako zamišljeni? — Manite me se Presvijetli, tare me, muči me skrb i briga. Pa koja? Eto: Tri kćeri, odrasle; ja evo u godinama, a one?! Evo, to je ono što me tare, muči. Ja ću u grob, a one?! Ta ga briga uistinu trla i morila, a pomoći nije znao, nije mogao.

2. Dovedu mi jednog dana časne sestre Aničku, dijete kojih 15 godina i predstave je: »Ova će biti uz časnu Sestru Vaša sobarica«. I bila je, ali samo nešto godinu dana. Dobra i pobožna, Bogu na veselje. Nato je stupila kao »kandidatkinja« u samostan. Bila je to »proba«, »zaruci«, hoće li ići. I išlo je. I te kako! Kad je otac vidio, da se Anička hvali, dovede i drugu, Nešku, stariju Aničinu sestru. Za nekoliko dana stupe obje ovdje u samostan i »zaruci« su bili gotovi.

Pode vrijeme propisano »Zaruka« i bude određeno »vjenčanje« — sveti redovnički zavjeti. Dođu veseli otac i majka. Dali su kćerkama i miraz, koji je po pravilima propisan.

I nijesu škrtarili. Vjenčanje je veselo prošlo. I gozba. Otac i majka najradosniji, što su kćerke tako lijepo »opskrbili«, a mlade nevjeste još veselije, što su dobile takova Zaručnika.

Nije prošlo ni dva mjeseca dana, eto ti dobroga oca opet amo. Dovodi i treću kćer. Ova već ne će biti kod mene sobaricom, ide umah u samostan. Dijete milo, dobro od kojih dvanaest godina. Pitam oca: Imate još kćeri? Imam, reče, još dvije. No, hoćemo li i one udati ovako? Molite, prečasni. Ja mislim, da hoćemo. . . .

Koji kontrast! Ondje ocu skrb i briga, jer su kćeri poodrasle, a blizu je njegov grob. Ne ima ga, koji bi ih »uzeo«. Ovdje se otac ne boji groba, jer je kćeri, mlade, već dvije ovako lijepo udao a treću evo zaručio. I one dvije će »udati« i onako lijepo opskrbiti. A sve ovo s tako malim troškom.

Ali ne zaboravite, da je dobar vjerski odgoj djece bio njihov pravi miraz. Jer sva ta djeca dobila su redovničko zvanje samo pobožnim odgojem: obiteljskom molitvom, vježbom u poslušnosti, trpljenju i radu. A vaša?

Nema posla.

Čita se u novinama, da je jedna od teških nevolja, koja muči javnost, besposlica. Ova se u sve većoj mjeri javlja. Ima, vele, radnika stranaca, koji se dovukli u Zagreb, i otimlju zaslužbu domaćim radnicima. Ima i naših, domaćih, koji iz pokrajine dolaze ovamo, u misli da će ovdje naći zaslužbe. »Ovomu se radništvu pridružuju sada intelektualni radnici«. »Javljaju se bivši državni činovnici, koji strepe za reaktivacijom. Ima i dobar broj bivših časnika«. Javni Listovi zahtijevaju, »da mjerodavni faktori još većom strogosti postupaju sa izdavanjem dozvola za boravak strancima«. Trebalo bi »požurivati uspostavu saobraćaja sa Rusijom te ići za tim, da se kod nas boraveće Ruse vrati u njihovu domovinu. Odmah bi nevolja besposlice spala«.

Viče se, jauče: Kruha, kruha!

Evo opet kontrasta! U svijetu tolika besposlica, a u katoličkoj Crkvi rada i te koliko. U svijetu radnika na preveliki pretek, a zaslužbe malo ili nikakove, u katoličkoj Crkvi i te koliki manjak radnika, a zaslužbe bi se našlo velike — velike. Svi kriče u svijetu, kako je popovima lijepo i dobro, — pak i jest, na svoj način, a ljudima u svijetu zlo. I jest. Ljudi, Zdrav razum vam govori: Ljudi, hajte u popove, u Isusovce, u fratre, bit će vama kako nama. Ne možete vi? dajte svoju djecu, dajte ih među nas, dajte ih nama, pa kad već ne može biti bolje vama, jer ste oženjeni i nijeste više za školu, dajte nam svoju dječicu, neka bude barem njima, kako je nama. Dajte ih, ne će vam biti žao. Narod će ovu vašu djecu štovati i ljubiti, ako budu svećenici, dobri svećenici. Ali ih sada već uzgajajte za to, da budu htjeli biti takovi svećenici. Uzgajajte ih jutarnjom i večernjom molitvom; radinošću i poslušnošću, čistoćom i strpljivošću, čestom pričešću i pobožnim čitanjem. A je li toga u vas?

Pusti brijeg.

Istiniti događaj.

Prije od prilike 30 godina živila je u jednom mjestu Slovenije udova liječnika sa svojom trogodišnjom kćerkom. Živila je vrlo oskudno, jer poslije smrti muža nije ništa posjedovala do jednoga brijega, koji se nije dao obrađivati, budući je zemlja njegova za svaki usjev nepodesna bila. Taj brijeg naslijedila je od svoga oca, koji bijaše tvrdog uvjerenja, da je u brijegu uglja i drugih ruda. U svojoj teškoj životnoj borbi sjećala se uvjerenja svoga oca, te je pošiljala od te zemlje raznim zavodima za istraživanje, da joj ustanove sadržinu. Na njezinu veliku žalost stigao je uvijek jednak odgovor, da zemlja nije za ništa uporabiva.

Nalazeći se u sve većoj bijedi obraćala se molitvom Svevišnjemu, da joj pomogne. Tako je i opet jedne večeri klečeći sama u crkvi molila vruće, da ju dragi Bog uputi kako, da si pomogne u svom siromaštvu.

Zadubljena u molitvi nije ni primjetila, da je netko ušao u crkvu. Najednom opazi kraj sebe prosjaka tako poderana i bijedna, da se prepala od straha. On joj pružao jedan stari zahrđani križ, koji je bio toliko zamazan i zapušten, da se nije raspoznati moglo od česa je. Pružajući joj ga molio je, da ga otkupi. Potaknuta nekom nutarnjom silom pružila mu je zadnju forintu, koju je posjedovala.

Došavši kući i opet tjerana nekom nutarnjom silom uzela je od te zemlje i počela njome čistiti taj zapušteni križ. Brzo je nestajalo hrđe i križ se počeo sjajiti kao, da je od zlata. I eto — po Božjoj volji otkrila je, da je zemlja njezinoga brijega ipak uporabiva, te je opet od nje poslala uzorak u Beč firmi »Cristofel« — razjasnivši uporabivost iste.

Za kratko vrijeme primila je vrlo povoljan odgovor, da je velikim količinama pošiljala i drugim znamenitim trgovinama, koje su dalje raspačavale pod imenom: »St. Georg-Putzpulver«.

Naravno, da je time njezina bijeda prestala, a ona je i danas zahvalna Svevišnjemu, koji joj je na tako čudnovat način pomogao, upozorivši je, kako će si olakšati veliku bijedu. — Danas je ona vlasnica dviju ljepih kuća u Ljubljani i bogata gospoja, a ipak rado pripovijeda, kako joj je pouzdana i ustrajna molitva bila uslišana. — *M. H.*

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

MAJKA BOŽJA OLOVSKA.

Bosna. Majka mi bila već za umrijeti. Nas petero djece plačemo oko nje, a pomoći ne možemo. Možemo moliti — pomislim i svi kleknemo. Gospo draga isprosi zdravlje milој majci od Presv. Srca, a ja ću Ti otići bosa u Olovo na zavjet. I dao Bog i Gospa pa ozdravila majka, a ja ću svoj zavjet kako treba ovršiti. —

MRAMORNA ZAHVALNA PLOČA.

Zagreb. Već su četiri godine, što sam s bila jako prehladila. Liječnici mi malo pomagali. Preporučim se onda Bož. Srcu i obećam, da ću moju zahvalu dati urezati u mramornu ploču i javno izložiti. I zaista boli nestalo, a ja vršim svoje obećanje.

Opaska uredništva. Gospoja MM predala je zaista lijepu mramornu ploču u Svetištu Srca Isusova, koja će se uzidati za poljepšanje donjeg dijela crkve, kadu stigne takovih ploča više. U stranim većim svetištima, na pr. u Lurdu i Paray le Monialu, obloženi su zidovi crkve ovakvim krasnim, crnim, bijelim ili žutim pločama. One služe za trajnost i ljepotu zida, a ujedno naraštajima govore o dobroti Božjoj i zahvalnosti ljudskoj.

SVETKUJ NEDELJU I BLAGDAN!

Hrvatska. Više nas gospodara ima jedan mlin i svaki ima svoje vrijeme da melje. Trebalo je mlin popraviti u nedjelju, ako hoću da u ponedjeljak mogu mljeti. Pošao sam po podne, no ozlijedio sam se na desnoj nozi. Pomažem si lijekovima, no ne ide! Liječim mjesec dana, a noga sve na gore. Mati mi bila umrla od bolesne noge, hoću li eto sad i ja? . . . Sklopim ruke pred slikom Presv. Srca, što je u sobi obećam devet dana moliti krunicu i zahvaliti se u Glasniku. Prođe devet dana, prođe i bolest moja, a noga zdrava. O, hvala Ti Presv. Srce! Od sada ću bolje svetkovati nedelju i blagdan! *M. H.*

MAJKA U ZDVOJNOSTI.

Slavonija. Bolovalo mi dijete, moje prvorođenče, upravo do 8 mjeseci. To mi je bila prva najteža bol i tuga na srcu. Tražila sam pomoći svuda svakojake, i liječniku dijete nosila. I liječili ga svakojako, ali sav trud uzalud. Moje dijete sve teže bolesno i već došo kraj života. Sad već klonuta bez svake nade, poletim slici Presv. Srca Isusova i Marijina i proplačem: »Oh Srce Isusovo i Majko presveta! Još samo Vaša pomoć može ostaviti na životu ovo, što mi je najmilije na ovom svijetu!« Odmah mi djetetu bilo sve lakše i ono ozdravi. Hvala i slava Presv. Srcu i njegovoj presv. Majci. I eto mali dar 20 d. za raširenje Glasnika. — *F. F.*

POMOGLO MAJCI I KĆERI.

Bosna. Proljetos patila sam skoro 2 mjeseca od upale srednjega uha. Utekoh se Bož. Srcu Isusovu, bl. dj. Mariji, i sv. Judi Tadeju te obećah, da ću se javno zahvaliti u Glasniku, ako mi bolest sretno prođe bez posljedica. Doskoro ozdravila sam potpuno pa evo izvršujem svoje obećanje. Ujedno se zahvaljujem Bož. Srcu Isusovu, što mi je majka potpuno ozdravila iza teške operacije. — *S. B. M.*

SPOMENIK IZ ZAHVALNOSTI.

Podravina. Bio sam se razbolio u zadnjem svjetskom ratu. Zabrinut za svoju obitelj obećao sam Bož. Srcu Isusovu, da ću, ako ozdravim i sretno se kući u Gjurgjevac vratim, sagraditi jedan spomenik, dati u crkvu jedan novčani dar i priopćiti u Glasniku Srca Isusova moju zahvalu.

Pošto sam se, hvala Božanskome Srcu, sretno kući vratio i potpuno ozdravio, ispunio sam prvo i drugo obećanje, a sada se ovime i javno zahvaljujem Božanskome Srcu na primljenoj milosti. — *M. P.*

SAKRIVENA BOL.

Hrvatska. Pala sam u jednu vrlo zamršenu nepriliku, koje nijesam otkrivala ni suprugu ni dječici, koje imam — Bogu hvala — osmero. Trpim i plačem, kad me nitko nije vidio. Katkada mi bilo, da si i život uzmem. Suzdržala me samo misao na djecu. Prolazim jednog dana kraj crkve i nutarnji me glas zove da unidem. Poslušam, kleknem i svu bol izjadam Bož. Srcu obećavajući zahvalnicu. Brzo sam bila uslišana i od velike radosti lijevala suze, kako sam prije od žalosti.

VJESNIK MARIJ. KONGREGACIJA

Za proslavu Bezgriješne.

Kongreganisti rado prihvaćaju svaku zgodu, da iskažu počast nebeskoj Majci, jer znadu kako je to samom Božjem Veličanstvu milo, bližnjemu na pobudu, a njima samima na usavršenje. Osobito lijepa prigoda za to bit će ovogodišnji blagdan bezgriješnog Začeća, pred kojim je nedjelja. Dosta dakle vremena za što ljepše priprave i što brojniji posjet.

Tu ćemo prigodu sva djeca Marijina to rade upotrijebiti za Marijinu proslavu i dizanje marijanskog duha u sebi, što nam prilike ne dopuštše kongresa u kolovozu. Neka bi se dalde ova proslava kretala u smjeru, što je bio naviješten za sam kongres: da dublje razumijemo i svestrano primijenimo kongregacijska pravila; da shvatimo vrijednost i utjecaj glavnih kongregacijskih vježba na nutarnji život; da upoznamo, što i kako ćemo uspješno podazeti djelujući apostolski u svom užem i širem krugu.

Ove teme može svaka kongregacija obrađiti i raspraviti u svome krugu, te nedostatke na običnom vijeću i sastancima punom svijesti uočiti, a osnove i rad oko njih na javnim akademijama pred širi krug iznijeti.

Kako naše kongregacije redovito imadu svoje pjevačke ili literarno-zabavne sekcije ne će im biti teško ovu akademiju upriličiti dolično časti Marije i kongregacije. Da to olakšamo dačkim i omladinskim kongregacijama, donosimo eto hvalospjev našega Kanžlića Isusu i Mariji, koji može u ovoj zgodi vrlo dobro poslužiti, ako se samo dobro uvježba te srdačno i sa zanosom izvede. Jednu točku akademije može lijepo ispuniti deklamacija krasne pjesme Kinon-Pavelića: »Mali hodočasnik«, što je donosi »Kalendar Srca Isusova i Marijina za g. 1925«. na str. 38., osobito ako pozornicu resi lijep Gospin kip.

U većim mjestima, gdje imade više kongregacija n. pr. Sarajevo, Split, Osijek i t. d. neka sve zajedno prirede svečano zborovanje. Time će se sjajnije proslaviti Bl. Gospa, većma očitovati međusobna ljubav i pobuditi jači smisao za Marijine kongregacije. Za uzor bi moglo poslužiti svečano zborovanje Mar. kongr. u Zagrebu, dne 8. XII. 1923., o kome je izvijestio Glasnik u br. 1. i 2. ove godine.

O upriličenim akademijama, sijelima i inom radu molimo neka se uredništvu našeg Vjesnika pošalje što prije dopis, da nam međusobno upoznavanje, barem po Vjesniku, dade novih poticaja i snage te uznastojimo oko zajedničkog cilja.

Ne zaboravimo da je odlučan, ma i čedan, istup naša dužnost prema Mariji, Crkvi i bližnjemu.

Tajništvo Saveza upr. M. kongr.

Zbornici Marijini! Vaš priručnik je:
KONGREGANIST i KONGREGANISTICA
što ga dobijete sa zlatorezom za Din. 12·50 — u platno Din 10. — Običnim vezom Din. 8. —

Hvaljen Isus i Marija!

Ovaj hvalospjev spjevao je slavni naš Antun Kanižlić (1700—1777), a deklamirat ga može 8 ili 16 dječaka (A, B, C, D . . .) tako, da su na pozornici pred kipom Marijinim poredani u dva krila, od kojih jedno slavi Isusa, a drugo Mariju. Vrlo lako mu se može prilagoditi i stari napjev marijanskih pjesama »Danak svaki Božjoj Majci« (Omni die dic Mariae . . .) ili »O Djevice — kruno slave!«

A: Pjesmu novu svi pjevajmo!
B: Pjevajuć se izmjenjajmo!
A: Mi od Sinka zapjevajuć,
B: Mi od Majke otpjevajuć.
Svi: *Sinka s Majkom slavimo!*

C: Hvaljen slatki Isus budi!
D: I Marija od svih ljudi!
C: Hvaljen Sinak po sve »vrime«!
D: I preslatke Majke s njime!
Svi: *Hvaljen Isus, Marija!*

E: Isus Sin je Oca Boga,
F: Djeva Majka Boga svoga.
E: On, Sin vrhu svih sinova,
F: Vrh svih majka Majka ova.
Svi: *Majka Božja, Božji Sin.*

G: Čudno Sina čovječanstvo,
H: Čudno Majke djevičanstvo.
G: On je čudo od čudesa,
H: Njoj se čude sva nebesa.
Svi: *Majka Djeva, čovjek Bog!*

I: Slavno Sina veličanstvo,
J: Slavno Majke dostojanstvo.
I: Sina slave rajski kori,
J: Majku slave rajski zbori.
Svi: *Slava Sinu, slava Njoj!*

K: Moć je Sina svemoguća,
L: *Oblast Majke premoguća.*
K: Sin nad svijetom vlada svime,
L: I Marija, Majka ŝ njime.
Svi: *On Kralj, Ona Kraljica!*

M: Sin je ures sa nebesih,
N: Majka s njime nebo resi.
M: Sin je sunce rajskog dvora,
N: Majka divna, rajska zora.
Svi: *Majka nebo, Sin je raj!*

A: Dva su sunca Sina oči,
B: Zjene Majke zvijezde noći.
A: S oka Sina ljubav sjeva,
B: Sva je ljubav Majka Djeva.
Svi: Ljubav Majka, ljubav Sin!

C: Srce Sina medno, milo,
D: Srce Majke toplo krilo.
C: Sin je sreće raj i sladost,
D: Majka sreće slatka radost.
Svi: *Slatka Majka, sladak Sin!*

E: Isus ljiljan odabrani,
F: Marija je lijer rani.
E: On karanfil cvijet ljubljeni,
F: Ona ruža cvijet rumeni.
Svi: *Cvijetnjak mati, cvijetnjak Sin!*

G: Sin je stablo od života,
H: Majka plod je i ljepota.
G: Sin je sladost grozda plodna,
H: Majka loza bogorodna.
Svi: *Majka loza, sin je grozd!*

I: Isus slatka duše mana,
J: Po Mariji svijetu dana.
I: Isus živa voda ljudi,
J: A studenac Gospe grudi.
Svi: *Život Mati, život Sin!*

K: Isus dragi alem-kamen,
L: Majka prsten, spasa znamen.
K: Isus biser skup i gladen,
L: U djevičinu Srcu nađen.
Svi: *Biser Majka, biser Sin!*

M: Isus vrutak svih vrjednosti,
N: Mati izvor svih milosti.
M: Svaki od njeg milost ima,
N: Svaki po njoj milost prima.
Svi: *Dijeli Mati, daje Sin!*

O: On ljepotom rajem blista,
P: Gdje i Djeva sjaji čista.
O: Sina lice dražest draga,
P: Mati divna sva i blaga.
Svi: *Lijepa Majka, lijep je Sin!*

O: Isus sviju sahranište,
P: Majka sviju utočište.
O: Isus Oca za nas prosi,
P: Majka naše molbe nosi.
Svi: *Majka Sinu, Ocu Sin.*

Isusovo krilo: Hvalu dakle Sinu dajmo!
Marijino krilo: Hvalu Majci daj, pjevajmo!
Isusovo krilo: Sinu hvala, Sinu slava!
Marijino krilo: Slava Majci, slava prava!
Svi: *Hvaljen Isus, Marija!*

† Pavica Domaćina.

Hrvatska uzor-kongreganistica.

Ovo dijete milosti ugledalo je svijetlo svijeta u selu Vrbovcu — na pruzi između Zagreba i Koprivnice — g. 1886. Otac joj se zvao Josip, a majka Marija rođena Sabol. Otac je umro još g. 1918. na sam Uskrs. Oboje su provodili pravi kršćanski život i svoje dijete iskreno voljeli. Pa tako su i otac i majka rado gledali, kako im kćerka posvećuje velik dio vremena molitvi i službi Božjoj. Majka još i danas živi. Ovo seljačko dijete dovinulo se do tolikog stupnja krepo-sti, da je uistinu po riječima njezina župnika postalo svijetlom cijeloj župi Vrbovačkoj.

Pavica prikazujući B. D. M. u muci Is.

Stoga je Glasnik Srca Isusova upravo sretan, što može u ovo doba poratne pokvarenosti i među seljačkim svijetom podati narodu sjajan primjer kršćanske bogoljubnosti, požrtvovnosti i rada te iskrene ljubavi pram Bogu i kući Božjoj.

Pavica je već od djetinjstva pokazivala neobičnu ljubav k molitvi. Kako svjedoče njezini roditelji i ukućani nije se ona nikada srdila niti izustila i najmanju zlu riječ. Jutarnje i večernje molitve ne bi nikada propustila. Jednako je točno polazila k službi Božjoj u nedjelje i blagdane. Kad je nešto poodrasla, stala je dnevno prisastvovati žrtvi neokaljanog Jaganjca i češće ga primati u sv. Pričesti.

U molitvi i razmatranju sv. stvari čutjela se upravo sretnom. Ako je u crkvi bilo ljudi, pošla bi u koji kutić, da se moli. Kad je bila sama, klečala bi pred velikim oltarom često do mraka.

LJUBAV K EUHARISTIČNOM SPASITELJU I KUĆI GOSPODNJOJ.

G. 1905. izdade sv. otac papa Pijo X. odluku, po kojoj je slobodno svim kršćanima svaki dan pričestiti se, ako nemaju na duši teškoga grijeha. Naša je Pavica bila prva u Vrbovcu, koja se marljivo služila tim darom Božjim. Ona je po dopuštenju svoga ispovjednika odsad sve do svoje smrti dnevno blagovala »Kruh života vječnog«. Dapače si je izmolila milost, da joj i u bolesti donesu u stan njezina ljubljenog Spasitelja. Kako je ona cijenila tu milost i kolike žrtve znala za nju doprinijeti, pokazuje nam izvještaj njezina župnika.

Jednom su oba mjesna svećenika imali nekamo otići, i stoga su ranije nego li obično služili sv. misu. Pavica je u vrijeme došla u crkvu i tu čekala do 10 sati na sv. misu. Nato je otišla u župni stan, da pita, što je na stvari? Ali čuvši, da su oba svećenika otputovala, ona ne budi lijena nego se zaputi u susjednu župu, udaljenu sat hoda, gdje je primila barem sv. Pričest. Drugi je dan na saučešće g. kapelana ispričala neobičnim veseljem svoju sreću. Katkada bi dapače obišla susjedne župe Gradec i Lovrečinu, da se pričesti. Toliko je čeznula za Euharističnim Spasiteljem! Uopće središte sve njezine pobožnosti i života bijaše Isus u presv. Sakramentu. Pred njim je rado i dugo boravila. Radeći za čistoću i ljepotu njegova stana dala je tako reći život svoj i zdravlje.

Da si zašao četvrtkom — dan, kada je ustanovljen ovaj sakramenat ljubavi — u vrbovačku župnu crkvu sv. Vida, vidio bi djevojku visoka rasta, kako nepomično kleči po više sati, pred velikim oltarom, a da se ni ne makne s mjesta. Tako je ona činila, dokle god je zdrava bila.

G. 1912. obavljao se u Vrbovcu blagoslov vatrogasnog barjaka. Selo valjda nije nikad doživjelo tolike slave. Na svečanost se zgrnuo silan narod. Došla i majka Pavice tražeći svoju kćerku. Tražila je dugo, ali uzalud. Kako je vladala velika žega, skloni se malo u crkvu. Pa gle! Pavica eno kleči sama pred velikim oltarom moleći i klanjajući se svome Bogu, sakrivenom pod prilikama kruha. Majka pristupi k njoj i prišapne, nek izađe da vidi neviđeno slavlje. A Pavica joj odgovori: »Meni je kraj Spasitelja puno ljepše nego na vanjskoj paradi«. Ustinu dostojan odgovor duše, što boravi više u nebu nego li na zemlji.

U društvu se ne bi istakla ošim, kad je trebalo potaći družice, da pristupe k stolu Gospodnjem. A to je bilo kao redovito svakog prvog petka ili prve nedjelje u mjesecu, kad je bio izložen presv. Sakramenat na klanjanje ili pred Božjim grobom. Za te svete časove pozivala je ona posebice svaku djevojku te je svakoj napisala na ceduljicu, kada je njezina ura klanjanja. Kod klečanja predmolila je svaki sat po jedna djevojka, koja je imala zvonki glas. A tu bi ona izabrala.

Iza sv. poslanstva (misije) u Vrbovcu uveo vrijedni župnik bogoljubna društva. Time je u narodu porasla ljubav k Crkvi. Pokazalo se to i time, što su obilniji darovi pritjecali za ukras crkve. Stoga se i mogla Crkva oslikati i lijepi bojadisani prozori nabaviti. Narod je tako zavolio kuću Božju, da je uvijek župnom bila puna; a i vladanje je ljudi bilo dostojno svetog mjesta. Sve se radovalo preporodu župe, najviše Pavica. Crkva je rekbi oživjela samo od njezine požrtvovne ljubavi. Zidovi crkve, oltari, kipovi, slike, pod i orgulje, sve je to osjetilo njezinu brižnu ruku. Sve je to ona čistila, oltare preoblačila; po više bi dana sakupljala po selu cvijeće, da plete vijence i kiti oltare.

Pa kad je sve dobila, koliko je vremena trebalo, da to sve u najljepšem redu postavi na oltar! A što je još divnije, ona je to sve izvela bez buke i žurbe, tiho i mirno, te gotovo nije nitko ni slutio, da se nešto u crkvi sprema. Odavali su to jedino rasvijetljeni prozori. Svaki je domaći već znao: Pavica je unutri; kiti crkvu. Za svaku mladu t. j. prvu nedjelju u mjesecu iskitila bi veliki oltar i isplela od bijelih ruža posebni vijenac, koji će mirisati oko izloženog euharističnog Spasitelja. Brižno je pazila, da se ne bi ugasilo vječno svjetlo. Ta tko će izbrojiti sve one sate, što ih je po primjeru bl. Gospe, koja je od 3. do 15. god. proživjela moleći i radeći za hram Gospodnji, i Pavica sprovela u kući Božjoj reseći ju i ureći pod.

Ona je također sa svojim prijateljicama prala crkveno rublje za oltare, za sv. misu i drugo. Sama bi ga zatim kod kuće izgladila i na glavi veselo donijela u crkvu, spremila ga u ormar, a jedva je tko za to znao u župnom dvoru. Oltare je često preoblačila. Jednom opazi, da je nestalo pokrivača s oltara. Sva u brizi, pomoli se, da bi ga opet našla. Pa gle! U kutu ugleda nečiji regožar, otvori ga i zbilja nađe u njemu oltarni pokrivač. Ista osoba, koja ga je uzela, ostavila ga ondje, misleći, da će ga uzeti, kad se vrati iz dućana. Vrativši se vidi, što se dogodilo, pa se stane Pavici ispričavati. Pavica je samo šutjela, jer nije htjela u crkvi govoriti.

Svoju veliku ljubav prema Isusu na oltaru pokazala je i u zadnjoj bolesti; ali o tome na drugom mjestu.

Svršit će se.

Bl. Djevica oslobađa iz čistilišta.

U povijesti kolegija u Aixu u Francuskoj pripovijeda se o nekom konviktorcu imenom Josipu, da je upravo sinovski štovao i ljubio Blaženu Djevicu Mariju i svetoga Josipa. Radi velike svoje dobrote zaslužio je, da ga odaberu nadstojnikom Marijine kongregacije. Ali obnašajući on službu sakristana zamoli oca Rektora, da ga samo potvrdi u toj službi, koja mu bijaše veoma mila.

No dođe i njemu da teško oboli. Kako su ga sudrugovi jako volili, molili su Boga za njegovo ozdravljenje. On ipak reče, e bi bolje bilo moliti, da mu isprose — kako je baš bio ožujak — od sv. Josipa sretnu smrt. I doista bolest se tako pogoršala, da su već svi očekivali njegovu smrt. Dolazili su k njemu sudrugovi moleći ga za razne milosti; a dođe i njegov otac, pa ga zamoli, neka bi mu u raju isprosio više pobožnosti i ljubavi prema vjerskim stvarima. Tako je mladi Josip sretno i blago umro u naručaju blažene Djevice i svetoga Josipa.

Bl. Dj. prikazuje Pr. Srce za duše u čistilu.

Nekoliko dana iza njegove smrti, oko ponoći, ukaza se duhovniku onoga kolegija jedan mladić sav u sjaju. »Tko si?« zapita ga duhovnik.

»Ja sam Josip odgovori prikaza, pa evo sad idem u nebo, jer me je blažena Djevica izbavila iz čistilišta. I taj čas počme zvoniti kućno zvono u znak istinitosti ove objave. Mnogi se probudili i počeli ustajati. No kad opaze, da je samo pola noći, vrate se opet u krevet. Duhovnik ovo sve sutradan ispripovjedi Ocu rektoru, tumačeći mu onu izvanrednu zvonjavu u polnoći i hvaleći neizmjernu dobrotu blažene Djevice Marije.

Marija je općenita posrednica milosti pa i za duše u čistilištu.

Kod Gospe u Lurdu.

Bio sam ove godine opet u Lurdu i pribivao velikom francuskom »Narodnom Hodočašću«, što je stiglo u Djevičin grad 20. kolovoza. Prošteníka je bilo oko 50 tisuća, a među njima se nalazilo tisuću pet stotina bolesnika. Vjerski je zanos naroda bio neizrecív; Bogorodica je nagradila tu vjeru mnogim čudesima.

Skoro svih pet dana sam probavio u tako zvanom »Uredu za Liječničke pregledbe«. Sâm sam na vlastite oči vidio sedamnaest ozdravljenika; od ovih su liječnici uzeli u obzir samo pet ozdravljenja, jer kod mnogih bolesnika nijesu bile liječničke svjedodžbe posve jasne, a kod nekih se ozdravljenika još opažali pojedini tragovi bolesti.

Eto za sada prikaz dvaju značajnih ozdravljenja. — U subotu 23. VIII. izjutra nalazio sam se u »Uredu za Liječničke pregledbe«. Dovedu jednu djevojku. S njom

su bili roditelji i jedna redovnica. Djevojka se zvala Madeleine Delaître (vidi sliku). Dugo su je ispitivali i zatim je nekoliko liječnika otišlo s njom u pokrajnju sobu, gdje su je pregledavali čitav jedan sat. Kada se povratila, to je jedan stručnjak za röntgenove zrake uzeo u ruke sliku njene bolesti, koju je izradio Dr. Couturier i svima nama posve tačno prikazao stanje bolesti. 34 su liječnika prisustvovala tom izvještaju. Evo ukratko prikaza ovoga ozdravljenja: Gdica Delaître, 18 god. stara iz Trouville sur-Mer (17. rue de Bon Secours), ozdravila je u kupelji u petak po podne 22. kolovoza od sakralizacije, t. j. od sušičave srasline kralješka s krstačom. Bolesnica je morala nepomično ležati; nije mogla ni hodati, ni uspravno stajati, ni kretati gornjim dijelom tijela, a ni pomicati hrptenicu. Obolila je u studenom 1923. Sa sobom je donijela svjedodžbu od Dra Leneveu-a iz Trouville-a. — Ležala je nepomično i silno trpjela. Kad se okupala osjetila je, da se bez boli može uspravljati i sagibati. Liječnici, koji su je pregledali ustanovili su, da je gdica Delaître posve zdrava i da se to ozdravljenje ne može protumačiti na naravan način. — Još sam dva puta vidio ozdravljenicu i to u ponedjeljak 25. VIII. izjutra u »Liječničkom uredu«. Bila je u bijeloj kapi, sivom kaputu, koji je bio oko vrata i na donjem kraju obih rukava obložen krznom. Papuče su joj bile sive. Došla je, da pokaže liječnicima, da je posve zdrava. — Posljednji sam je put vidio u Parizu (26. VIII.) na stanici, upravo kako je stigla iz Lurda.

U Lurdu sam govorio s jednom drugom bolesnicom: gdicom Helenom *Macagne*. Rodom je iz Le Muy-a (Var) 21 god. stara. Početke je Pottove bolesti osjetila u prosincu 1921. Četrnaest je mjeseci ležala kao prikovana. Bila je u sadrenom stezniku. Gornjim dijelom tijela nije mogla da miče. Svjedodžbu joj je ispostavio Dr. Regis. Užasne je bolove trpjela. Kada je stigla u Lurd, to se nijesu ni usudili, da je kupaju. Odvedu je u četvrtak (21. VIII.). K procesiji sa Presvetim. Kada ju je ovo blagoslovilo, osjeti se u tren oka zdravom. U petak 22.VIII. odvedoše je u »Liječnički Ured«. Tamo je bio 31 liječnik. Skinu joj sadreni stežnik. Pet ju je liječnika pregledalo: bolest je posve iščezla.

Htio sam da govorim s tom djevojkom. Pošao sam u društvu od tri djevojke i jednog mladića u bolnicu Sv. Marije, gdje se nalazila ozdravljenica. Jedna od tih djevojaka lijepa, visoka, plavokosa s bijelom kapicom na glavi, bila je učiteljica i bezvjerka. Isto tako ni mladić nije vjerovao. — Kada smo došli pred bolnicu izvede jedna bolničarka ozdravljenicu. Ova pođe upravo k meni, uhvati me za ruku i dugo je ne ispusti. Reče mi hitro od prilike ove riječi: »Vi ste novinar, objelodanite što mi je sveta Gospa učinila . . . Posljednju su me primili u vlak — ja, radnik posljednjeg sata, dobila sam istu nagradu kao i oni koji su uranili. Prva sam od svih ozdravila. Žarko sam se molila Bogorodici za sve bolesnike, da svima dade milost da ozdrave. Na putu sam silno trpjela, ali sam se usput žarko i puna pouzdanja molila. Ta blažena Gospa želi, da se molimo puni pouzdanja, a ne samo onako, samo da se moli. Zatim je ova priprosta djevojka počela do govor' o pouzdanju, vjeri, poniznosti, da mi se u jedan mah učinilo, da pred sobom imadem kakvog učenog bogoslova. Na koncu se okrenula prisutnim djevojkama i rekla im: »A vi! ne povodite se za modom. Ako imate svilene čarape, a vi uzmite debele vunene. Nemojte hodati kratkih rukava, to sveta Gospa ne voli. Bluza neka vam bude do vrata. . .« Bezvjerka, učiteljica, koja je slušala taj govor priproste djevojke od uzbuđenja je proplakala. A i mladić, bezvjerac, bio je duboko potresen.

Kada sam u nedjelju (24. VIII.) po podne izišao iz »Liječničkog Ureda«, vidio sam učiteljicu-bezvjerku kako kleči pred kipom okrunjene Bogorodice. Jamačno se obratila. Također sam saznao, da je onaj mladić, bezvjerac, počeo da pije lurdsku vodu sa nakanom, da izliječi svoje bolesne bubrege. Izrazio je također želju, da sa svijećom u ruci ide u procesiji. —

Eto tako Lurd ne liječi samo bolesna tjelesa, već vodi izgubljene ovce u naručje Božanske Majke.

Veliko slavlje Marijino.

Mnogo lijepih sastanaka vidjela je ove godine katolička Slovenija. U raznim kotarima ljubljanske biskupije bili su euharistijski kongresi, a na svaki je došlo više tisuća pobožnog naroda. Usred ljeta dolazi u Maribor velik broj djevojaka, iza njih mnogo mladića na omladinski dan: obadva su sastanka oduševila mladež za Crkvu i kršćanski život. Na koncu kolovoza sastanu se u glasovitom prošteništu

Majke Božje na Brezjama mnogi muževi, koji su za teškog svjetskog rata vojevali; srdačno zahvaljuju nebeskoj Kraljici za njezinu zaštitu i odlučuju, da će se dalje hrabro boriti — za vjeru i vječni spas.

Poslije tolikih sastanaka nije se moglo očekivati, da će veliko mnoštvo doći na svečani kongres, koji se imao obaviti 7. i 8. rujna u Ljubljani. Pa ipak je prispjelo iz svih krajeva Slovenije mnogo tisuća, a s njima se združio lijep broj pobožnog stanovništva glavnoga grada, te su nabrojili do 60.000 učesnika ovog sastanka. Što je sakupilo tolike mase? Ljubav prema Majci Božjoj. Jer to je bio *narodni »Marijanski kongres«*.

Neposredni povod ovom sastanku bila je posveta nove Marijine crkve na Rakovniku kraj Ljubljane. Tu na povišem mjestu ubave dolinice osnovali su već prije jedno 20 godina revni Don Boskovi redovnici Salezijanci zavod za zapuštenu mladež. Uza nj su ove godine dogradili u čast Pomoćnice kršćana lijepu crkvu, koja je bila na Malu Gospu posvećena. Ovu su prilíku upotrebile slovenske Marijine kongregacije, koje broje preko 60.000 članova, da prirede zajednički sastanak.

Sjaj ovoga kongresa vrlo je podigla nazočnost dvaju od najuglednijih crkvenih dostojanstvenika. Prvi je bio uzoriti kardinal Alojzije Cagliero, redovnik Salezijanac, koji je mnogo godina u južnoj Americi revno radio za obraćenje pogana. Premda mu ima već 86 godina, ipak nije žalio truda, da napravi dugi put iz Rima na ljubljanski kongres. Drugi odlični učesnik je bio naš preuzvišeni g. apostolski nuncije Hermenegildo Pellegrinetti, koji rado dolazi na sastanke vjernog puka. Obadva ugledna gosta dočekali su Slovenci 6. rujna s očitim veseljem. Pred večer istog dana bilo je u stolnoj crkvi svečano otvorenje kongresa. A kad se smrknulo, svirala je glazba na brežuljku, koji se iznad Ljubljane uzdiže, Marijine pjesme; milí su zvukovi tajinstveno ječali mirnom okolicom i odjekivali u srcu vjernog naroda.

Mad. Delaitre.

Hel. Macagne.

Nedjelja 7. rujna sva je bila ispunjena raznim pobožnostima. Već rano ujutro sluša pobožno mnoštvo u 10 crkava propovjednike, gdje zanosno slave nebesku Majku, a pod sv. misom pristupaju mnogi vjernici stolu Gospodnjem. U 9 sati pjeva sijedi kardinal pontifikalnu misu u franjevačkoj crkvi. Zatim se sastaju učesnici kongresa na svečano zborovanje u velikoj dvorani »Uniona«; svečenici i svjetovnjaci potiču slušatelje na srdačno štovanje Majke Božje i obnovu kršćanskog života. Jer to je bila svrha cijele ove svečanosti, kako je krasno izraženo u geslu kongresa:

»S milim Sinom nas blagoslovi,
Djevice Marijo, naš narod obnovi!«

Poslije podne su bile posebne propovijedi za mladiće, djevojke, muževe, majke, dake srednjih i visokih škola, svećenike i bogoslove po raznim crkvama, koje su bile upravo prenapunjene. Velika stolna Crkva n. pr. nije mogla obuhvatiti

svega slušateljstva, te ga je dosta i pred vratima ostalo. Ista se crkva navečer opet dupkom napunila, kada je veliki zbor skladno i krasno pjevao 16 Marijinih pjesama od najstarijih do najnovijih i time lijepo prikazao, kako se slovenska Marijina pjesma kroz stoljeća razvijala. Neobično zadovoljstvo mogao si čitati i na licu nenaobraženih slušatelja. Napokon je došla tiha noć, koja je motrila puno vjernika, gdje se pobožno klanjaju u crkvama izloženom presv. Otajstvu.

Na svetkovinu Male Gospe opet su bile mnoge pobožnosti, samo im je pribivalo još više naroda. A od 10 do 12 sati bile su sakupljene Marijine kongregacije po staležima na posebnim zborovanjima. Kao stranac morao sam se osobito diviti, koliko se mnoštvo muževa kongreganista sabralo u velikoj dvorani. Tu su izvrsni govornici, među kojim se ističao odvjetnik Dr. Božidar Vodušek, sokolili slušatelje, neka u javnosti muževno pokažu katoličko uvjerenje i brane sv. Crkvu. Ali najviše je oduševila muževe apostolska riječ presvijetlog g. biskupa ljubljanskog. Vrlo lijepo je bilo i zborovanje kongreganista daka, koji su prihvatilivažne rezolucije za katolički preporod đaštva po Marijinim kongregacijama.

Kongres je postigao svoj vrhunac, kad je poslije podne silno mnoštvo na povijesnom Valvazorovu trgu posvetilo sav slovenski narod nebeskoj Kraljici te odande u dugoj sjajnoj procesiji pošlo kroz grad do nove crkve na Rakovniku. Na čelu stupaju 4 trubljača, iza njih bijelo obučena djeca, najmlađi članovi kongregacija. Onda slijede kongregacije učenica srednjih škola i gospođa. Za njima dolazi glazba s orlovima ljubljanskog okružja. Poslije vidiš 16 zastava stručnih i prosvjetnih društava s njihovim zastupnicima, a iza njih kongregacije daka i muževa, pa društva svenčiličtaraca i katoličkog akademskog starješinstva. Za svim organizacijama razvija se nepregledna vrsta muških i ženskih kongregacija seoskih sa jedno 200 zastava. Među njima viju 3 glazbe, a kad ove prestanu, čuju se pjesme ili molitve. Sada dolazi zbor od nekoliko stotina pjevača, koji sa slijedećim dugim nizom svećenstva krasno pjevaju litanije Majke Božje. Na koncu je ovog reda ljubljanski biskup sa stolnim kaptolom i apostolski nuncije. Središte je procesije okruženi kip prebl. Djevice Pomoćnice kršćana na lijepo okićenoj nosiljci, koju nose svećenici. Za kipom opet dolazi nepregledan red vjernika, kojim se neprestano pridružuju ljudi iz špalira. Čitavo se ovo ogromno mnoštvo sabralo pred Gospinim svetištem na Rakovniku. Bio je veličanstven prizor, kad je časni starac kardinal u ime sv. oca pape blagoslovio sakupljeni narod.

Navečer se završio kongres u dvorani »Uniona«, svečanom akademijom, gdje se izmjenjivali govori, pjevanje, deklamacije i sviranje glazbe. Kad su vanjski učesnici s veselim nadama otišli kući, sabrali se 9. rujna još upravitelji Marijinih kongregacija na vijeće. Tu je do 60 svećenika marljivo raspravljalo, kako će se život i rad kongregacija još ljepše razviti.

Cijeli se kongres duboko doimio svih, koji su ga motrili, pa i onih nemarnih kršćana, što u svojoj slijepoći slijede malu šaku tako zvanih naprednjaka, uistinu neprijatelja sv. Crkve. Ogromna pak većina slovenskog naroda nanovo se utvrdila u svojoj vjeri i odanosti prema Mariji i katoličkoj Crkvi. A Marijine kongregacije, s pravom se ponose, što je njihovim nastojanjem nebeska Kraljica tako svečano proslavljena. Zaista je to bilo veliko slavlje Marijino. — *Lj.*

Vijesti.

Velobrdo kod Makarske, 2. X. 1924. Hvala Božjoj Providnosti evo se i u našem malom i siromašnom seocu počeše razvijati prosvjetna i vjerska društva. Dobili smo za župnika pošt. o. dr. fra Augustina Guberinu, koji netom je stupio u naše selo očutio veliku potrebu ovakovih društava, jer je vidio, da je mladost podivljala i počela propadati i tako to dalje pođe, da će skroz propasti.

Na dan sv. Josipa propovijedao je protiv nepoštenja, što je zavladalo današnjim svijetom a u velike karao nas velobrdske djevojke ne osvrćući se, da je među slušateljima bilo mnogo stranaca iz obližnjih sela. Premda nam je bilo žao, ipak smo morale priznati, da ima potpuno pravo.

Jedne nedjelje poslije toga došla sam u crkvu prije sv. Mise. Sve je u crkvi bilo tiho, dosta svijeta za ispovijed, a otac župnik u ispovjedaonici. Kad eto sakristana, koji mi reče, da dođem poslije ispovijedi k župniku. Poslušala sam, i on izrazi svoje plemenite želje i reče, bih li se ja zauzela, da osnujemo Marijinu kongregaciju.

To mi je bilo osobito drago, ali sam sumnjala, da će mi uspjeti. Odmah sam pošla k nekim svojim družicama i pripovijedila im sve, što naš župnik misli učiniti. Bile su prilično zadovoljne, ali ipak nestalne. Druge nedjelje dođem k ocu župniku sva razočarana, jer sam teškom mukom mogla tek pet članica skupiti. Nu on nije sustao, već reče: »I u slučaju, da ih se više ne nađe, mi ćemo početi i sa samom petoricom«. Zamolio me, da i dalje kupim članice. Led je bio ipak probijen i mnoge su djevojke uvidjele, da je bolje služiti Bl. Gospi nego ovome svijetu te ih se u kratko vrijeme upisalo oko 25. Po pravilniku imale smo stati dva mjeseca na kušnji i tek na Tijelovo t. j. 14. VI. pri svečanosti prve sv. Pričesti djece bilo je svečano primanje članica u Marijinu Kongregaciju djevojaka pod zaštitom Gospe Lurdske i odvjetništvom sv. Ćirila i Metoda. Kongreganistice sa mladim junacima i junakinjama, koji su također s nami stupili zajednički na sv. Pričest, pjevale su preko tjelovske procesije euharistične i Marijine pjesme.

Da proslavimo dan svoga utemeljenja istoga smo dana poslije podne održali prosvjetnu akademiju, koja je, kao prvi put, po sudu svih prisutnih ispala sasvim dobro ostavivši dubok utisak u srcima našim i svih prisutnika. Najviše nas veseli, što smo među prisutnima imali n. pr. oo. franjevce iz Makarske. Pri svršetku zabave govorio je znani prijatelj našega sela o. Petar dr. Grabić, direktor franj. bogoslovlja i urednik »Nove Revije«. Poslije njega zaključio je naš o. upravitelj sa kratkim, ali živahnim i ganutljivim govorom.

Euharistični dan ulio je u naša mlada srca novu snagu i polet. Dobro smo se organizirale i počele smo novim zanosom da radimo oko uspjeha društva. Mi smo zanešene za našom kongregacijom. U zboru nas ima 19 članica i jedna kandidatkinja. Imamo dvije sekcije: Euharističnu i zabavnu. Sve smo upisane u euharističnu sekciju i imamo obvezatnu sv. Pričest barem svakih 15 dana. U zabavnoj smo sekciji osnovale orlički pododio. Poslale smo jednu članicu na orlovski slet u Sinj. Ovih ćemo dana poslati dvije članice u Sinj, da se bolje upute u orlički pokret i njegove zdrave misli prenesu na tlo našega sela.

Na sv. Jeronima, svetkovinu našega seoskog Pokrovitelja, imale smo drugu našu javnu zabavu. Prestavljale smo: »Čežnja za domovinom« uz neke deklamacije i pjevanje. Po sudu svih prisutnih vrlo smo dobro uspjele.

Dao Bog da naše društvo bude napredovalo i unaprijed kao i do sada, te da djelom pokažemo ono, što smo pred Gospom obećale. A Ti naša nebeska Odvjetnice i mila naša Majko, daj, da kao što se ovdje skupljamo svake sedmice pred Tvojim kipom, tako se nakon naše smrti okupimo u Tvoj naručaj! — *M. Bašković, nadst.*

KRAPINA. Prigodom 10-godišnjice Marijine kongregacije djevojaka.

Tiho, tihano živi i djeluje u krasnoj krapinskoj župi Marijina družba djevojaka, pa će da slavi i svoju 10 godišnjicu. Evo ukratko povijest postanka i djelovanja te Marijine družbe.

Prije rata, isto i sada, punio je seljački puk krapinske župe svoju lijepu crkvu, hvala preč. g. Stjepanu Vukovinskome, župniku. U crkvi osjećala se potreba lijepog pjevanja, kojim se najlakše bude čuvstva štovanja i zahvalnosti prema Bogu. Taj nedostatak želio je ukloniti revni kapelan g. Gruičić osnivanjem pučkog zbora sv. Cecilije. Pozivu, da stupe u taj zbor, odazvale se djevojke u lijepom broju. Uz pomoć g. Huge Raškaja, za crkveno pjevanje zauzetoga orguljaša, vježbao je g. Gruičić djevojke u crkv. pjevanju. Broj pjevačica se ustalio i uvježbao lijepo pjesmom; veličao Boga i častio Mariju, kako u župskoj crkvi, tako i na poznatom prošteništu Majke Božje Jeruzalemske na Trškom Vrhu.

Pjevačice pošle s procesijom krapinske župe i na proštenište Majke Božje u Bistricu, gdje su vidjele više Marijinih družbi djevojaka kako lijepim redom, uzornim vladanjem i skladnim pjevanjem pod Marijinom zastavom časte Mariju, te zažele da i one osnuju Marijinu družbu. Preč. g. župnik vidjevši, da su te djevojke, ispravivši još neke nedostatke, vrijedne da stupe pod Marijinu zastavu, povjeri pripravu za osnivanje družbe kapelanu g. Gruičiću. Nakon godine dana, kad je djevojkama po brojnim sastancima bila poznata svrha družbe i dužnosti članica, osnovana je Marijina družba djevojaka pod upravom preč. g. župnika, koji je vodi još i danas uz pomoć gg. kapelana.

Rad ove Marijine družbe može se podijeliti na rad unutar same družbe, na rad u crkvi i na rad izvan crkve.

Rad unutar družbe sastojao se u mnogim sastancima, koji se u početku održavali gotovo svaki tjedan, sad na Trškom Vrhu u crkvi Marije Jeruzalemske,

sad u sakristiji župske crkve u Krapini. Na tim sastancima, kako kazuju zapisnici običnо je domaći g. kapelan govorio o samoj družbi, o dužnostima članica prem Bogu i Mariji, te prema sebi samima, roditeljima, braći i susjedima, da tako pomoć pouke, česte sv. ispovijedi i pričesti učvrsti članice u kreposnom životu.

Osim toga rada, koji je bio prvi i glavni, radila je družba u crkvi na korist cijele župe, jer je lijepim jednoglasnim pjevanjem uveličavala službu Božju. Koliko je tim pridonijela dobrom posjećivanju crkve može da prosudi samo onaj, tko zna kakav utjecaj vrši pjesma na čovjeka. Toj službi nije se družba iznevjerila nego vrši i danas Bogu na slavu a ljudima na duhovnu korist. Pjesme su uzete većim dijelom iz sv. Cecilije, a pjevaju ih upravo uzorno.

Kako pjevanjem, tako i kićenjem oltara osobito Marijinog mnogo doprinose slavi Božjoj i časti Marijinoj. U tu svrhu neke posebice goje cvijeće i kroz zimu.

Rad svoj razvila je Marijina družba i izvan crkve, a opet na korist cijele župe širenjem *dobre štampe* osobito Glasnika S. I., kojega raspačava u 90 primjeraka i Glasnika sv. Josipa, *sabiranjem* za dobre svrhe, kao što je Apostolat sv. Ćirila i Metodija, pa priredivanjem lijepih *akademija* od kojih novčani dobitak davaju za poljepšanje Marijinog oltara.

Tako je ta Marijina družba, koja sad broji 43 članice, provela već 10 godina i stupila u drugo desetljeće s čvrstom odlukom, da i dalje ne životari, već živi i djeluje na korist članica i župe pod okriljem Marijinim. Dao Bog! — *F. Rić.*

VARAŽDIN. Kongregacija osnovne škole u uršulinskome samostanu.

Tijekom školske godine primljeno je u našu kongregaciju 30 članica. Glavnoj svetkovini »Kraljici sv. krunice« pripravljale se kongreganistice devetnicom molitvica i žrtvica. Na Blagovijest prikazivale su predstavu, malu sliku iz misija, da pobude želju za misijonski rad. Zasada ima kongregacija »Euharistijsku sekciju«, koja drži svaki mjesec svoj sastanak. I naša mala djeca Marijina sudjelovala su u proslavi 25 godišnjice kongregacije više škole u istome zavodu.

Vijesti iz »Djevojačkih društava« donijet ćemo opet u 12. broju.

Andrijaševci. U subotu dne 13. rujna u 3 sata jutrom usnu blago u Gospodinu naša družica kongreganistica Marija Fuderev. Bila je jedna od najboljih članica, uvijek revna i požrtvovna zborom i tvorom. Majku Mariju ljubila je nada sve, te nije protekla nijedna njezina svetkovina, a da nije kitila njezin oltar cvijećem i drugim nakitom. 13. kolovoza završila je duhovne vježbe u Đakovu, a zatim odmah pohrlila na Euharističko slavlje u Osijek. Vrativši se kući osjeti veliki umor. Ona bolesna — leži, da više ne ustade. Trbušni tifus prekide joj nit života.

Lijepe li smrti! — Sa duhovnih vježba na kongres, a onda na vječno klanjanje u nebo!

Draga Marijo! sjeti se i nas pred prijestoljem nebeske Kraljice, kamo se nadamo da te je već tvoj čisti, pun ljubavi i požrtvovnosti život doveo. Izmoli i nama tako sretnu i lijepu smrt. — *Tvoje družice.*

Rasinja. Djevojačko društvo Srca Isusova. Naše se društvance na 9. lipnja malo umnožalo, primanjem novih članova. U samo društvo primljeno je 9 članica, a u Podmladak 6. Hvala presv. Srcu, koje je ponukalo srca. Primanje je obavio veleč. upravitelj župe, duhovni voda našega društva. Blagdan presv. Srca Isusova proslavile smo trodnevnicom, a na sam dan procesijom. Upoznale smo se s društvom iz Vel. Bukovca. Dne 1. VI. počastile su nas svojim posjetom glavarica i nekoliko drugih članica. Na 29. VI. smo im posjet uzvratile posjetivši njihov nastup s »Ružicom Garičkom«, koju su lijepo izvele i pokazale, što se može uz dobru volju. Mi im čestitamo i dovikujemo: »Naprijed!« K stolu Gospodnjemu pristupamo redovito svakog mjeseca. — *Barica Fodor, glavarica.*

O SVEĆENIČKOM ZVANJU:
W. Doyle: Da li bih u svećenike? Din 4.
M. Venino: Naša najveća potreba Din 3.
J. Ćelinšćak: Sv. Alfonzo Rodriguez Din 12.
A. Alfirević: Bl. Robert Bellarmin Din 5.
U cijenama uračunana je i poštarina. Sve se ove knjige dobiju kod
UPRAVE GLAS. SRCA ISUSOVA.
ZAGREB I. Pošt. pret. 147.

Misijski Vijesnik.

„Što će Isus reći?“

Sutra je na našoj misijskoj postaji velika svečanost. Siromašna kapelica već je lijepo iskićena palmama i zastavicama. Kako li će se prvopričesnici radovati! To misli i još jednom zaokruži misijonar, je li sve kako treba. Tad poklekne, da se još jednom Isusu u svetoj hostiji pokloni pa da ode u svoj stan.

Kad eto, približi mu se troje crnačke djece među njima mala Katica. Vidi se, da joj je nešto na srcu. Misijonar je prihvati za ruku, da je vani sasluša. Pođe ona korak, dva; tad se pred oltarom zaustavi i ovako će misijonaru: »Oče! Pusti da s tobom ovdje govorimo; neka nas i Isus čuje. Mi smo te već često molile, da i nama dade. svetu pričest. Ti ipak nisi htio. Ali Isus je jedamput apostolima rekao, neka puste malene k njemu. *A što će IsusTebi reći?*«

»Oče! A što će tebi Isus reći? . . .

Misijonar ostade osupnut. Nije li možda Duh Božji »koji usta dječija čini razgovorljivima« nadahnuo i ovima ovo pitanje? Stade ispitivati molitelјice, koliko znadu katekizma. Odgovori ga potpuno zadovolje.

Slijedećeg jutra mogao si vidjeti među pobožnim prvopričesnicima: djecom, mladićima, muževima i starcima, kako s dubokom sabranošću primaju sv. Pričest. Odjevene su bile u bijele vunene haljinice, što ih je još noću u brzini sestra misijonarka sašila. No čistoća srca njihova sjajila je od nevinosti i ljubavi kud i kamo više . . .

Za jednu svetu misu.

Pripovijeda P. Zapa, misijonar u Africi.

Na mom prozoru tiho zakucalo. Dignem oči i ugledam Veroniku, siromašnu crnačku djevojku. Bojazljivo mi pokazuje tri komada novca i veli: »Oče! Jedva se usuđujem moliti — to je sve što sam smogla — a ipak tako jako želim, da bi Ti prikazao svetu Misu za obraćenje moga oca«. To reče i položi novac na prozor.

Bila to jadna gubavka, koju su naše sestre pred nekoliko godina primile i ona se prije tri godine pokrstila. Otac joj ostao kraj svega nastojanja njezina tvrd poganin. To je Veroniku silno žalostilo. Činilo joj se, da dragi Bog ne će uslišati same njezine molitve. Ali ima jedno jače sredstvo, sveta misa — pomisli ona. No kako doći do nje?

Dugo si razbijala glavu i pravila tisuću osnova. Odjednom joj se činilo, da je našla rješenje. Premda se jedva sa štapom vukla na svojim od strašne gube izgrizenim nogama i to uz neizrecive boli, namisli ipak sabirati u šumi suho granje, prodavati ga u kojem kutiću trga i tako pribrati za jednu misnu nagradu. Trajati će to doduše dugo, no na 'koncu' imat će ona jednu Misu, svoju Misu, za obraćenje očevo. Složila je tu osnovu do u sitnice i računala je sa svime, samo ne sa slabošću i boleščju svojom.

Tako se dakako morala odmah iza prvog sabiranja nekoliko dana odmarati. Opet se dade novom snagom na posao. Sveto čeznuće je vuklo, djetinja ljubav gonila. Slabost je ipak bila prevelika i sile ju izdale. Ona čežnja i ljubav bore se sad u njezinom srcu sa bolju, da će joj se radi njezine slabosti otac u vječnosti izgubiti.

Oj vi crna, garava bića, što u Evropljana toliko puta izazivljete samo prezir i strah, kako plemenite osjećaje izvabljujete ipak u bićima, koja s dušom i vječnošću računaju!

Idem ipak misijonaru. On zna čuvati tajnu. Povjerit ću mu svoju osnovu, odluči Veronika. I eto je sad s njezina tri filira ko udovice u hramu. Malo je imala u rukama, ali neizrecivo blago u srcu, što ga je sam Duh Sveti jačajući joj vjeru, ufanje i ljubav u njoj nakupio.

Dakako da je dobila »svoju« Misu i još drugu i treću. Da joj pak radost bude potpuna rekao sam joj neka sama stavi svoje novčiće u crkvenu škrinjicu. Gospod, koji je neće tako milo pogledao darak udovičin, pogledao je i ovu siroticu. Otac joj se ganuo, dao se poučiti u kršćanskoj vjeri, i bude kršten, a koji mjesec zatim blago umre.

I Veronikinim mukama došao je doskora konac. Prikazivala ih je sve za obraćenje svoga kraja. Drugarice je iskreno oplakivale, jer im je bila dobra savjetnica. Mi se pak ufamo, da smo dobili kod Boga dobru zagovornicu, koja može i za one, koji su svojim darovima za misije pomogli te smo joj za života mogli ispuniti želju.

I mi ovdje u Evropi možemo lako biti dionici sv. Misa, što ih misijonari prikazuju, 300 godišnje, po nakani »Misnog Saveza za Afriku« ako jednom pristupimo kao članovi sa prinosom od 3 dinara. Prinos se može slati sa oznakom svog imena na »Družbu sv. Petra Klavera«. Ljubljana. Mikošić 3.

Jedan odgovor.

»Čitajući Glasnik S. I. gdje preporučate, neka bi se i hrvatski mladići posvetili misijonskom zvanju, nakanila nas trojica iz mjesta da pođemo. Pisali smo raznim redovima, a oni nam poručuju neka ostanemo u službi gospodnjoj, ali u domovini. I tako mi ne možemo izvesti svoga poziva. Mi mislimo, da to ipak nije svejedno biti redovnik u domovini ili u poganskim zemljama. Lijepo molim, da nam što o tome napišete«. Ovako dobri J. V. iz Osijeka.

Odgovora je već nešto bilo u Glasniku; više će biti u članku »Misijonsko zvanje«, što je u ovom broju započeo. Ovdje samo neke primjetbe. Strani misijonski redovi teško primaju, ako ne znate njihova jezika. Javite se kod domaćih. Svaki naš red može Vas poslati u misije, ako u svom zvanju ustrajete. Eto i ovih dana

otišo je veleč. O. Prado Triplat, franjevac iz Zagreba u Kinu za svojim drugom Ocem Vladimirom Horvatom. Dne 31. kolovoza prikazao je u Zagrebu svoju prvu sv. Misu Isusovac P. Pavao Mesarić, koji će na godinu, kad dovrši nauke u Belgiji, poći također u misije i to u Bengaliju (Indija), gdje je hrvatskim Isusovcima određeno misijonsko polje. Slično će raditi i naši Oci Kapucini, koji mogu poslati sa svojom braćom iz tirolske provincije u misije, kad će koji njihov zaželjeti. Odaberite dakle koji domaći red i molite odmah pri primitku, da Vas odrede i izobraze za misijonara. Što onda poglavari odrede, smatrajte svojim pravim zvanjem, kao što će to ono zaista i biti.

Starji i mlađi misijonari Isusovci u Enghienu u Belgiji. U donjem redu dva Malgaša (sa Madagaskara), u gornjem tri rođena Kineza.

Biti redovnik u domovini ili u poganskim zemljama u bitnosti je jednako i gledom na život i gledom na zasluge pred Bogom. Jer ono što čini čovjeka redovnikom jest zavjetom vezano obdržavanje siromaštva, poslušnosti i čistoće u redovničkoj zajednici. Savršenost redovnika stoji do toga, u kojem stepenu ga red na ove troje obvezuje i kojom veledušnošću on sam tu obvezu ispunja.

Baš gledom na to dvoje može biti i jest razlika između redovnika u domovini i redovnika u misijama. Ima doduše lijepo snabdjevenih misija na pr. u Južnoj Americi; no redovito je siromaštvo veće u misijama nego u domovini. Poslušnost se vrši svakako u većem stepenu, kad se na odredbu poglavara ostavlja i domovina, a ne samo rodna kuća, kako to obično biva pristupom u sam red. Borba pak za svetu čistoću to je slavnija što se veće zapreke nadvladaju; tih pak ima jednako na domu i u tudini.

Uzme li se dakle sveukupno: redovnik se u misijama može savršenije Bogu i bližnjemu žrtvovati i po tom većega savršenstva na zemlji i veće plaće na nebu dovinuti. Na misijonarima se zaista u najvećoj većini ispunja riječ Spasiteljeva: »*Svaki, koji ostavi kuću ili braću ili oca . . . imena mojega radi, primit će sto puta onoliko, i dobit će život vječni*«. Matej 19, 29. *Uredništvo.*

Najpotpuniji hrvatski molitvenik jest:

SRCE ISUSOVO SPASENJE NAŠE.

sa 640 str. i oko 40 slika, a u veličini 13×9 cm. Knjigoveža je priredio novi bolji uvez kožom i zlatorezom, a ipak se dobije uz prijašnje cijene po 49 dinara. Jeftiniji je u platnenom uvezu sa zlatorezom i stoji 25 din.; bez zlatoreza 20 din. —

Misijonsko zvanje.

1. ŠTO JE?

To je poziv milosti Duha svetoga, koji neki mladić ili djevojka u srcu svojem osjeti, da sudjeluje kod ove velike zadaće, koju je Isus zadao svojim apoštolima govoreći: »Idite i naučavajte sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga - učeći ih, da drže sve, što sam vam zapovijedio. I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka« (Mat. 28, 19, 20).

Zaista velik posao obratiti sve narode na Isusovu t. j. katoličku vjeru! Posao, na kojem se već 1900 godina radi, a ipak jedva se počelo; posao, koji se mora nastaviti do sudnjega dana, a ne će se ni onda dovršiti radi tvrdoće ljudskoga srca; posao, što treba bezbrojnih radnika i radnica, a ima ih tako malo; posao tvrd i težak, te bi čovjek očajao, kad nam Isus ne bi bio obećao, da će i on s nama biti i raditi sve do konca svijeta.

2. POLJE RADA.

Ti misliš, da je svagdje, kao kod nas, gdje imate župnika i valjda još i kapelana, koji vam misi i propovijeda, koji krsti djecu te ih podučava u školi, koji vam pohađa bolesnike i mrtve pokapa. No sad gledajte u misijonske zemlje, kako rijetki su tamo svećenici. Ako se uzme broj katolika i sravna sa brojem svećenika i misijonara, i kad vidimo, da u misijonskim zemljama na 1000 katolika dolazi po jedan svećenik, onda mislimo, to nije loše, to je bolje nego li kod nas. No brate kad gledaš zemljovid, te opaziš, da na jednog misijonara dolazi katkad župa velika kao cijela Jugoslavija, onda drugačije sudiš. Joj kako ogromni posao obavljaju misijonari, dok samo svoje kršćane opskrbe. Nemaju ni željeznice, ni automobila i t. d.

No glavni im je posao, da šire kraljevstvo Kristovo, da nose luč sv. evanđelja onima, koji sjede u tami i u sjeni smrtnoj. A što misliš, koliko ima na svijetu ljudi, koji nijesu kršćani katolici? Valjda milijun? valjda 10 ili čak 100 milijuna? Čuj sad i pazi! Na cijelom svijetu ima po računu rimskih novina »Osservatore Romano« od g. 1922: Katolika 264½ milijuna Protestanata 166½ mil. Pravoslavnih 117 mil. Židova 11 mil. Muslimana 202 mil. Budista 120 mil. Konfucijonista 235 mil. Tavista (Kina) 32 mil. Šintoista 17 mil. Drugih pogana 145 mil. Brahmana ¼ mil.

G. 1922 bilo je dakle ljudi na svijetu 1.310,222.000. Od njih izvan crkve katoličke: 1.045,500.000 duša.

Pomislite da ima sada još do blizu milijarde pogana na svijetu. Kako veliki posao ostaje još misijonarima. Oni pogani su rođeni, ali nijesu preporođeni iz vode i Duha Svetoga. Tko će njih podučavati, tko krstiti? Misijonari jedva dospiju, da svojim katolicima propovjedaju i sakramente dijele.

3. UTJEŠNE SLIKE.

Kad su Englezi prije 100 godina došli u Indiju, našli su među tamošnjim urođenicima i plemena Munda, Kharria i Oraona. To su ostaci indijskih prastanovnika, koji se vrlo razlikuju od drugih. Ima ih još oko 4 milijuna te ih zovu »koli« t. j. seljaci. Oni žive priprosto, kako su ljudi valjda prije 4—5 hiljada godina živjeli. Obrađuju svoju zemlju, štuju samo jednoga Boga, mnogo drže do čistoće, a kada neka djevojka izgubi svoju čistoću, onda kazne i momka i njegove roditelje, pa i roditelje djevojke, što nijesu bolje na nju pazili, i svakako nastoje, da ju momak oženi.

Nastavit će se.

ZAHVALJUJU PRESV. SRCU:

BANJA LUKA SBM Pomoglo meni i majci u bolesti. BJELOVAR MP Prestala mi zubna bol, kojoj liječnik nije znao lijeka. BROD NA S. EP Srce Is. mi je nada i spas u nevolji. EB Šaljem 100 d. u čast Bož. Srcu, koje mi pomaže; hvala mu i čast! BRANJIN VRH AG Slava S. I., koje mi pomoglo. CRKVICA NJ Bož. Srce čuvalo mi obitelj od pošasne bolesti i pomoglo mi da se sretno riješila parnica. CRIKVENICA LŠ Riješilo me neprijatelja, koji su me klevetali. ČAZMA PE U teškoj duševnoj borbi jačilo me i uzelo mi ju Bož. Srce. DALJ ŽB Usišalo mi molbu; šaljem dar za svetište. DAPCI MD Izmolio sam devetnicu S. I. i riješilo me bolesti. DRENOVCI MS U teškoj bolesti zavjetovala držati Glasnik S. I. i Spasitelj mi se smilovao. DRVAR IMK Sinčić nam lijepo progovorio, a bila poglbao za dar govora. DUBROVNIK MM Zahvaljujem Pr. Srcu za primljene milosti. ERTIĆ BG Moleći devetnicu i krunicu zadobila zdravlje, pa ću tako i nastaviti. GALESBURG ILL. SJ Pod zaštitom S. I. sretno uvijek izmaknuo dušmanima. GRAČANI KR Bož. Liječnik me izliječio ustrajnom molitvom, kad nisam imala novaca za lijekove. GORICAN JV Muž mi dobio brzo posao i obitelj se smirila. GJURGJEVAC DG Zagovornom misom i molitvama izbavila mi se sestra smrti od otrovanja krvi. KARLOVAC AS U velikim nevoljama pomožena bila. KOMIŽA DM Zahvalna darujem 100 d. u čast Bož. Srcu, koje nam pomoglo u teškoj obiteljskoj nevolji. KUTINA SM Slava Ti Presv. Srce, što nam pomažeš; zahvalni darujemo 50 d. za Svetište. KUTI BF Povratilo mi djetetu zdravlje. LUN MR Štitilo me od mladosti i nedavno opet udijelilo nam ocu i meni veliku milost. MAČE MP Zahvaljujem nakon 2 g. što me Bož. Srce riješilo bolesti. NIKINCI MR Presv. Srce pomoglo majci kod operacije. NOVA GRADIŠKA MŽ Zahvaljuje za primljene milosti i moli za izgubljeno zdravlje. NEREZIŠĆE J i AF Kroz ratne pogibli dovelo ga Bož. Srce zdrava vjerenici, s kojom se kao suprugom sada zahvaljuje. OREBIĆ IM Pod zaštitom Presv. Srca sretno se riješila dviju parnica. OSIJEK KV Dobro prošao na popravku. PETRINJA AJ Treći dan devetnice krenulo zdravlje na bolje. MŠ Poslije devetnice popustila bolest. SI Za primljene milosti hvala Pr. Srcu i sv. Josipu: za Svetište 20 dinara dara. POŽEGA ML U tuzi se razbolila, ali je molitva opet pridigla. PITOMAČA MG Ozdravilo dijete. PRNJAVOR LAS Pouzdanje u S. I. vratilo zdravlje meni i sestri. SARAJEVO TI javlja zahvalnicu MP iz Gjurgjevca, što ga Bož. Srce iz rata sretno privelo njegovoj obitelji. SENJ VŠ Uz druge dobivene milosti našla i izgubljeno. SINJ KV Milošću Presv. Srca muž dobio natrag službu, da ne skapamo od gladi. STENJEVAC EK Šaljem sto dinara kao dokaz zahvalna srca za povraćeno zdravlje. SASKACHEVEN NAS. JŠ Sretno putovao u Ameriku i našao posao SUBOTICA M i JH Molile smo devetnicu i pomoglo Bož. Srce pa zahvalne šaljemo 100 d. dara. MN Prosvijetlilo me Presv. Srce na ispitu i riješilo neugodne parnice. SUČURAJ AM Pred godinu dana ozdravilo mene, a sad se istome nadam i za ženu. SUMARTIN DP Bojali smo se za kćer da će iz bolnice na groblje, a kad je evo darom S. I. za 15 dana zdrave kući. SUSTJEPAN ND Oslobodilo me velike neprilike, u koju me zloba susjeda inovjerca htjela da urine. SV. JANA MR Hvala Bož. Srcu za ozdravljenje i eto darujem za Svetište 125 d. SV. IVAN Z. PM Priloženi dar 30 d. neka svjedoči moju zahvalnost Presv. Srcu za primljenu milost. SV. MARIJA D. RM Puno milosti primila. VARAŽDIN MM Bož. Srce pomoglo u velikoj i teškoj stvari. VAREŠ KM U tjelesnim i duševnim teškoćama pomogla sv. obitelj i sv. Ante pa im se i dalje preporuča. VELIKA GORICA VJ Ponovnim teškoćama sjeća nas Bož. Srce da mu se zahvalimo za pomoć stana. VEL. BUKOVAC TK Presv. Srce pogledalo na moje četvero djece i produžilo mi život. VIROVITICA MG Zahvaljujem na pomoći u bolesti i drugim potrebama. HŠ Sestra dobila dobar red. VUKOVAR NN Pomoglo majci u bolesti, a mesi za namještenje i još ga molim za veliku molist. ZAČRETJE MV Vratilo majci zdravlje. ZAGREB SC Dobro svršila ispit i ozdravile joj oči. JJ Zahvalan za primljena dobročinstva daje za sv. Mise i Svetište 80 d. JV Sv. Ante me uslišao; eto 5 d. za svetište. MS Jedna osoba dobila stan zagovorom sv. Josipa i sv. Ante. DL Iščezla bolest na nozi. MS Pružilo pomoć suprugu i meni. MG Ljubav mi Isusova pomogla, kad su ljudska srca ostala hladna. ŽEPČE LA Isus i Marija spasili mi kćerki život.

Urednik: I. Vrhanek D I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

TEČAJ 33 *POŠTARINA U GOTOVOM PLAĆENA.* BROJ 12.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

PRETPLATA »GLASNIKU PRESVETOG SRCA ISUSOVA« IZNOSI ZA G. 1924. ZA CIJELU GODINU S POSTOM ILI NA RUKE 12 DIN., ZA AMERIKU I INOZEMSTVO 24 DIN.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLAS. SPCA ISUSOVA.

Cijenjeni čitatelju !

Treba li da te zamolim te ostaneš vjeran Glasniku? Malo bi koristio moj glas. Na to te zove Isus, koji Te želi po njem i slijedeće godine usavršivati; zove Te Tvoja svijest i korist, da se čestitim štivom duševno osvježuješ.

Jubilarnu godinu Crkve i hrvatskog naroda proslavit će Glasnik što dostojnije oblikom i sadržajem. Imat će novi omot, i to za broj 1. i 6. s prekrasnom slikom u 7 boja, za ostale crven sa novom naslovnom slikom. Izlazit će točnije pred početak mjeseca, jer se nada sreditl tiskaru, radi koje je ove godine kojiput nešto okasnio.

U sadržaju obazirat će se na pučke potrebe i način, ali će računati kao i do sada sa tisućama svojih nobraženih čitatelja.

Troškovi su Glasnika ogromni, a cijena mu ipak ostaje SAMO DIN. 12 — Za Ameriku 24 — a povjerenicima svaki jedanaesti primjerak na dar radi njihovih troškova. Glasnik se nada, da će imućniji čitatelji i sami drage volje koji dinar dara privrći, kako su to i ove godine mnogi učinili; pa im neka Bož. Srce ljubav uzvrati.

Uz takove prilike može Glasnik da zađe u svaku hrvatsku kuću, a to ćete mu VI BRAĆO POVJERENICI I POVJERENICE i pribaviti. Što više! Svaki čitatelj nek nastoji još koga pridobiti ne toliko radi Glasnika, koliko radi Isusa, kojemu Glasnik svoje čitatelje vodi.

Javite što prije, koliko ćete trebati, da Vam se prvi broj već o Božiću pošalje, da Vam ne bi kasnije pomanjkalo onih lijepih slika. Na posao prijatelji Bož. Srca za njegovu čast!

Svim dobrotvorima, surać ma i povjerenicima smjerna hvala i od Božanskog Djeteta obilje mil ! UREDNIŠTVO.

Glasnik ne može nadomjestiti, ali ga lijepo nadopunja:

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA
za jubilarnu godinu 1925.

Pun je krasnog štiva i lijepih slika. Uz takvog prijatelja čovjek i nehotice bolji postaje. Nabavlja se za D. 12·— u Ameriku za D. 24·— Povjerenici, koji raspačaju 10 komada, dobiju jedan na dar. — Razašilje ga
UPRAVA GLASNIKA S. I. ZAGREB I. Pošt. pret. 147.

VAŽNO! Svi oni koji još nijesu poslali pretplate za Glasnik Srca Isusova, neka to učine što prije.

Uprava Glasnika Srca Isusova.

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 12.

Bože daj nam svetaca!

Mjesečna nakana za prosinac, blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Donosimo na drugom mjestu nastavak o životu dobre Pavice Domačina. Milo je to čitati. Niži čovjek se od stida sakriva u zakutak. Višemu dozrijeva odluka: hoću da sveto živim!

Još milije je s tom dušom bilo živjeti, govoriti, raditi. Od nje se na svakoga nečujnim strujama samo dobro razlijevalo po cijeloj župi. Kolikom se zahvalnošću ištovanjem cijela župa od nje na odru opraštala! Svojim žívotom postala je dobrotvorka cijele župe. Rukom je sebi pribavljala tjelesni kruh; plemenitom voljom snabdijevala je župu višim vrednotama.

Nade se ljudi, koji kod ovakove pojave slegnu ramenima i misle, da su visoko digli svoj ugled porugljivom riječi: »Pobožnjača«. Svi vide, samo oni sami ne, da iz njih govori stari Adam, da u srcu ćute opornost proti plemenitome, proti vrhunaravnome.

Oni gledaju u ovako uzvišenim pojavama najviše možda plod skladne naravi, brižnog uzgoja i dobrog društva. Ne mogu da protumače silu, što izbija u neobičnim pojavama kod takovih ljudi. Stroga čednost očiju njima je pretjeranost, velika trapnja njima je ludo ubijanje zdravlja. Baš najveća djela Svetaca nagrđuju te velikane u njihovim očima. Stoga ih ili prešućuju ili izvrćaju.

Naprotiv, ovi sveti ljudi, onakovi, kakovi jesu: sa svim svojim osebujnostima i smjelostima, divno pristaju u krug crkvenog shvaćanja o svijetu. I strogo katoličkom stanovištu je odvratan čovjek, što samo na nebo gleda, a ne hvata se posla da opskrbi obitelj; jednako je odvratna i žena, koja samo prebire krunicu, a još više prevraća tudi život i poštenje.

No herojska djela svetaca sasvim su nešto drugo. Ona potječu iz duše preporođene nadnaravnom silom. Njoj lebdi pred očima jasan i uzvišen cilj: savršenost Očeva. Za tim ciljem ide svjesno i sređeno. Što više žrtvuje tjelesnog čovjeka, to bliža je Ocu, to sličnija Sinu, to milija Duhu Svetome.

Svecima je mjera: vječnost i ljubav.

»Što je to za vječnost?« — U tom svjetlu gledaju sve sa sv. Bernardom.

»Ljubav pobjeđuje!« — Tom snagom rade i trpe do u smrt sa sv. Terezijom.

Ljubav Bogu bez granica — to im je jedina strast.

Sav u Bogu, sav za Boga — to je katolički Svetac, to je duševni junak.

Od toga i takvoga čovjeka razlijeva se dobrota na okoliš. U njega je uvijek i ljubav prema bližnjemu izvanredna. Kad Kongregacija Obreda ispituje, da li je tko vrijedan te bude proglašen blaženim, prvo, o

čemu hoće da se uvjeri, jest: jesu li u njega bile vjera, ufanje i ljubav Bogu i bližnjemu u heroičkom stupnju. I tek takav, koji je molitvom i radom »dao dušu svoju za braću svoju« — vrijedan je časti oltara.

Lijepo stoga svece isporeduju zvijezdama u svemiru. One čine dvoje: prosvjetljuju svemir i privlačivom silom podržavaju međusobom ravnovjesje i tako čine ljepotu svemira. Isto čine Sveci ljudskom rodu. Nauk riječi i života njihova sačinjava najveće svijetlo znanja čovječjega; moć dobrote njihove stvara u svojim krugovima plemenštinu, koja povezuje čovječanstvo i daje mu čudorednu ljepotu i sreću, što je još ima. Sveci su najveći dobrotvori čovječanstva.

Takova krepost nije moguća bez osobite milosti Božje. Koliko se na primjer milost Božja naprezala u sv. Augustinu, dok ga je skrenula na pravi put; koliko u sv. Jeronimu dok ga je ukrotila! Nužno je dakako i velodušno napinjanje slobode ljudske, jer »kraljevstvo Božje silu trpi i siloviti ga otimaju«. Mat. 11, 12. Ipak ostaje vazda istinito, što oni sami priznavaju: »Milošću Božjom sam ono, što jesam; i milost njegova ne ostade u meni prazna«. I. Kor. 15, 10.

Svetac je dakle dar Božji. Proglašeni svetac je neizrecivi dar Božji.

I naša je domovina bila u prvokršćansko doba plodno tlo svetaca. Pokrštenjem Hrvata zasijano je sjeme svetaca u naš narod te je donijelo lijepih plodova.

Ima nešto i javno u Crkvi priznatih: bl. Augustin Kazotić, biskup Zagrebački; Ivan Trogirski, Gracia Kotoranin, Marko Križevčanin. Da ih nije više, krivi smo najviše sami, što ne marnio zazivati svoje, što se ne zauzimamo za svoje.

Francuzi vode čitavu molitvenu i radinu vojnu, da digmu na oltar svoje katoličke velikane. Žrtvuju na milijune franaka, što je potrebno da se sve istrage provedu; pišu i čitaju na vozove o njima; a što je najviše: djetinjom srdačnošću utječu se zagovoru svojih velikana kod Boga, pa Gospodin čini čudesa i tako potvrduje najprije sam njihovu svetost, a Crkvi daje sigurnost, da je nepogrešivo priznа.

Ovakovu vojnu p o ž r t v o v n o s t i i m o l i t v e treba da i mi ovim mjesecom započnemo i u našoj jubilarnoj godini nastavimo. Za tri bismo se velike stvari trebali u tom pogledu da zauzmemo.

Prvo: Moliti Božje Veličanstvo, da se *dostoji čudesima potvrditi svetost naših velikana na kreposti:* svete uspomene nadbiskupa Stadlera, biskupa Langa, kanonika Stepinca i drugih u pojedinim krajevima. U tu svrhu jest i slobodno privatno ih zazivati za njihov zagovor u potrebama, kako to već mnogi i čine.

Drugo: Moliti i nastojati, da k našoj tisućgodišnjoj proslavi *dobijemo iz Trnave tijelo blaženoga našega Marka Križevčanina,* pa da nam bude u našoj sredini moćno poticalo za vjernost sv. Crkvi i za svet život.

Treće: Moliti i raditi, da se Gospodin Bog dostoji i sadašnje dane *proslaviti naraštajem svetaca i u hrvatskom narodu,* kako vidimo da se proslavljuje u drugim narodima.

Ova molitva uključuje mnogo. »No u Boga nije ni jedna stvar nemoguća« Lk. 1, 37.

Kada je Pijo X. imao da odluči o vjerskim udruženjima u Francuskoj, kojima je država htjela zarobiti Crkvu, molio je noću više sati na

grobu sv. Petra za rasvjetljenje. Drugi dan potpiše osudu tih udruženja. Kad mu rekli, da će sad nastupiti teški dani za katolike u Francuskoj, odvrati on: »Gospodin me utješio, jer vidjeh novi naraštaj svetaca«.

I taj naraštaj je ondje niknuo. Veledušna ljubav k žrtvama ga rodila, milost Gospodnja ga zalijeva.

Oj niknite ljiljani, cvjetajte ruže, rastite palme i iz hrvatskih srdaca!

J. Vrbanek D. I.

Otvorenje „svetih vrata".

P. Gjengjinović. Rim.

Sveta godina, što ju je sv. Otac na Spasovo navijestio započet će svečanim obredom otvorenja »svetih vrata« na Badnjak.

Taj obred potječe od jubileja g. 1500. Iz opisa Ivana Burkarda, papinskog učitelja obreda, razabire se, da je to bilo vrlo svečano i uz veliku radost naroda. U cijelom obredu najljepša je molitva što je sv. Otac moli još prije no će čekićem udariti o vrata, da se otvore. Ona i tumači smisao jubileja. Eto je.

Crkva sv. Petra u Rimu, gdje se »otvaraju sveta vrata«.

»Bože, koji si po Mojsiju sluzi svomu, izraelskom narodu ustanovio pedesetu godinu oproštenja i radosti, daj i nama slugama svojim, da otvarajući u ime Tvoje ova vrata skrušenome puku, sretno započnemo svetu godinu te zadobivši u njoj potpuno oproštenje, kad nas k sebi pozoveš uživamo vječno blaženstvo u neizrecivoj slavi. Po Gospodu našem Isusu Kristu«.

I u ono rospušteno doba svršetka 15. vijeka nije papa propustio zvati i milo nagovarati vjernike na pokoru i popravak života. Eto kako je završio svoju bulu otvorenja, čiji poziv vrijedi i za naše, onomu slično, vrijeme.

»Neka dakle priprave svi srca svoja Gospodinu i uznastoje bolje živjeti, neka se čuvaju zlih djela, neka zadovoljavaju Gospodu s bolja pokore, duhom poniznosti, žrtvom skrušena srca, dajući milostinju i hodočašteći dojduće godine, posjećujući hramove svetih, koji u nebrojenim tisućama skupa sa svetim Apostolima Petrom i Pavlom u gradu počivaju podnijevši smrt za Kristovo ime, a sada su s njime u slavi, pa tako da vjernici zavrijede njihov zagovor«.

Bl. Edmund Kampion i drugovi mučenici.

Mjesečni zaštitnici 1. prosinca.

Za kralja Henrika VIII. (1509—1547) nastade u Engleskoj veliko progonstvo katolika. Ovaj je naime kralj otpao od katoličke crkve, jer mu sv. Otac papa nije dozvolio, da se po drugi put oženi, budući da je njegova zakonita supruga još živjela. Kralj se sam proglasi poglavarom engleske crkve, i htjede da se s njim i cijeli narod odmetne. Koji se tomu protivio i želio da i nadalje ostane u svojoj djedovskoj vjeri katoličkoj, bio je progonjen do u smrt.

Isto progonstvo nastavila je Henrikova nezakonita kći Elizabeta. Na hiljade vjernih katolika bilo je pogubljeno. Osobito su gonili svećenike i redovnike, koji su potajno progonjenima priticali u pomoć ispovjedajuć ih i služeći sv. misu u zakloništima.

Jedan od ovih redovnika bio je Isusovac O. Edmund Kampian. Svršivši svoje nauke u Donais-u u Rimu stupi u Družbu Isusovu. Svoj redovnički život otpočeo je u Brnu u Moravskoj, a zatim je predavao mudroslovlju u Pragu. No već ga je zaželjela njegova progonjena domovina. Po želji samoga pape bi on poslan u Englesku sa drugom svojim Robertom Personsom. Premda se tamo morao sakrivati, opet prodre glas njegove učenosti i uzornog života u javnost. Svi ga katolici htjeli slušati, a to tim više, što ga protivnici, letećima od njega neprestano pobijani, željeli da ga što prije smaknu. Tako se nije dalo dugo živjeti. Našao se neki otpali katolik, imenom Eliot, koji ga izdade.

Edmund bio uhvaćen i na muke udaren, a to ne samo jedanput, nego sam puta. Ovako izmučen ponudi još anglikanskim propovjednicima, da javno s njime raspravljaju o vjeri. Oni prihvate. Edmund ih brzo stjerao u tog, tako da su tražili, neka se isključi vanjsko slušateljstvo.

Ista kraljica Elizabeta htjede vidjeti ovoga borioca, za koga je toliko čula. Sjetila se bila i toga, da ju je u mladosti, kad je u Oksfordu učio, javnim govorom bio pozdravio. Dade ga dakle iz tamnice odvesti u neku palaču, te je sama došla, da s njim govori. Da ju je sada Edmund i jednom samo riječi priznao glavom engleske crkve, otišao bi slobodan i čašćen najvećim častima. No ostade tvrdo kod svoje katoličke vjere i bude malo iza toga na želju kraljičinu osuđen na smrt. Okrivili ga, da je izdajica domovine, te ga osudili na vješala, kao da je tat ili hajduk. Izvedu ga dakle malo izvan Londona, gdje je još jednom pod vješalima oslovio mnoštvo naroda. Svečano izjavi, da on kao katolički svećenik drage volje umire za sv. vjeru, i da mu se ne može dokazati niti izdajstvo niti zavjera proti kraljici. Tako bijaše obješen i njegova liešina rasječena u četiri komada. To se dogodi 1. prosinca g. 1581. Bilo mu istom 42 godine. Sličnom smrću umrla su još četiri njegova druga Isusovca ispovjedajući vjeru katoličku i prvenstvo papino.

U Engleskoj je sada hvala Bogu nastao velik pokret, da se opet približe sv. Ocu papi, da poprave pogreške djedova. A kod nas neki lakoumnici hoće baš sada da čine takove pogreške, pa da nam omraze Kristovog namjesnika. Po primjeru bl. Edmunda ostat ćemo mu mi vjerni, jer papa jedini čuva pravu Isusovu nauku.

† Biskup Dr. Josip Lang.

»Ha, ja sam štovao Svete Božje, pa se ufam da će me oni uzeti k sebi na slavlje svoje« rekao je blagi pokojnik nekoliko dana prije smrti.

I uzeli su ga baš na dan slavlja svojega, dne 1. studena u 6 i tri četv. u jutro. Osjećao se zadnji dan Marijinog mjeseca nešto bolje, pa je mislio da će još i zadnji dan života reći sv. Misu. No oslabio je bio odviše kroz dijelu skoro bolnu svoju posljednju godinu i primi u 6 sati sv. Pričest po zadnji puta.

Duboko zamišljena u molitvi zahvale stisla ga srčana bol; htio je da ustane, ali je čas već bio tade. On klonu i ispusti sveta svoju dušu. I tako izgubismo s vidika tog velikana duhom.

† Biskup Dr. Josip Lang posvećuje nova zvona u Pregradi.

Ili zar možda treba da dokazujem, da je Hrvatska u njem imala velikoga sina? Tko stotinama tisuća daje kroz više od 40 godina javnog rada obilnu pomoć za duhovni i tjelesni život, taj je velik u sebi kad to i tako smaže; velik je za druge, kad toliko od njega primaju. A tko nije poznavao biskupa Langa ili za njega čuo? Dapače: tko nije od njega što primio? Štogod je od svoga redenja u rujnu 1883. primio, sve je razdijelio. Kao siromah je umro — on zagrebački kanonik i biskup! Dijeleći nije pitao, da li je baš siromašna ružida molitelja. Držao se riječi Spasiteljeve: »Budite milosrdni kao što je milosrdan Otac vaš nebeski« . . . »koji daje dažd pravednima i nepravednima«. Lk. 36. Mat. 5, 45.

Dijelio je znanje i iskustvo svoje. Jedno i drugo bilo je bogato. Stekao ga na najboljem sveučilištu Gregorijani u Rimu i neprestanim učenjem i promatranjem za dugog života. Kao kapelan godinu dana u Zlataru, kao duhovnik Milosrdnica u Zagrebu 18 godina, kao profesor preparandije,

kao spiritual u sjemeništu 10 godina, kao rektor, kao kanonik od g. 1911., kao biskup od god. 1915. — propovijedao je neumorno i vatreno lomeći hljeb riječi Božje učenima i neukima; davao je upute i savjete tisućama, što su ga u najtežim stvarima pitali.

Dijelio je Božje blago svetih sakramenata od prvoga do posljednjega, a to tako milo i sveto, da je nadnaravna moć sakramenata na njegovu licu i riječi našla najbolji dokaz i tumač.

Kod blagoslivljanja izbija još više osobna vrednota pa je i time bio blagi biskup veliki dobrotvor. S krunicom i medaljicom od njega blagoslovenom pobožnije si molio i brže isprosio.

Slike je svete dijelio, no svakom je najdragocjeniju dao onu, što se utisla u duše naše s njegova vlastitog lica. Kolike je ta slika razvedrila, utješila, obodrila, suzdržala, posramila, od zla odvratila, na sve dobro potaknula! . . . O ta slika, slika živoga sveca, koja živi u stotine tisuća duša, u svakom koji ga vidio, koja je i s umirućima u vječnost pošla . . . ta slika je najveći dar, što ga je veliki pokojnik svom narodu dao.

No ta slika je njega najviše stajala. Za nju je dao cijeli svijet; da još više: dao je i sebe čovjeka, da ostvari u sebi Andela, ugledni Krista u sebi poput Apostola. U ničemu nije tražio sebe, u svemu Isusa. Njegovo srce nije posjedovala nikoja ljubav do Kristove.

Značajno je, što je prolazeći stubama svoga doma uvijek poljubio Srce Isusovo na kipu, što ondje stoji. Da tu ljubav održi čistu trapio je tijelo svoje bičem i postom poput sv. Alojzija, pa su i liječnici složni u tom, da mu je bolest kriva bila nedostatna hrana. No on, junak rađe pada, nego da pusti te ojača tjelovni čovjek u njemu.

Svi koji ga izbliže poznavali ufaju se, da su mu na zaziv Crkve pohitili u susret Sveci Božji i u slavlju ga odveli u carstvo Božje. Opravdano i pouzdano se smijemo nadati, da je odmah u vječnosti nastavio život molitve za svoj mili hrvatski narod, kako mu je i na zemlji bio život jedna samo neprekidna molitva. Kad je već ovdje tako često primila nebeska Kraljica molitvu svoga osobitog miljenika i slavitelja, kako će je tek sada milo saslušati i Sinu preporučiti! Kad je već na oltaru sakriveni Isus tako rado ispunio želje prvog i najboljeg klanjaoca svoga, koliko će rađe sada, kad ga ne gleda kroz koprenu prilika nego licem u lice.

Mi smo dakle imali dobrotvora, narodnog Mecenu duhom, sad imamo Zagovornika. Naš velikan duha iščeznuo je samo s vidika, ali on ostaje naš Veličan i dalje. Govori nam svojim brojnim i krasnim djelima, više još govori svojim primjerom u duši.

»Glasnik«, kojega je sveti pokojnik upravo ljubio i pomagao, donijet će slijedeće godine mnogo događaja iz njegova života, otisnut će u novom izdanju i »Život sv. Alojzija«, što ga on još mlad bio napisao. Za sada tek moli Glasnik svoje čitatelje, neka zaufanim prošnjama mole od Božanskog Veličanstva, da se proslavi čudesima po zagovoru biskupa Langa, pa da tako mogne što prije započeti crkvena parnica za njegovo proglašenje blaženim.

NA BADNJI DAN.

(Zahvalnica sirote pred Božićnjim drvcem).

Sa Nebesa glas se čuje, —
Anđeoski to je zbor;
Širom doma kuća svaka
Božićnji sad kiti bor . . .

I mi ovdje srećno svi smo
Dočekali — Badnji dan . . .
Božić sviće i sabire
Želje naše i naš san. —

S toga sretni pozdravljamo
Radosno u jedan glas:
»Dobro došli, dobrotvori,
Neka Bog poživе vas! —

Vaša srca plemenita
Štite, brane male nas;
Svôm dobrotom, dobri ljudi,
Donijeli ste nama spas! —

Hvala Vama, hvala svima —
Vašoj na dobroti toj; —
Bog nek vrati dobra djela,
Blagoslov vam dao svoj! —

Mi ćemo u pozne dane
Cijenit znati čin vaš taj, —
Sada neka molitve nam
K nebu nosi bora sjaj! —

Dobri Bože, o Isuse,
Molbe naše tople čuj:
Blagoslovi i usreći —
Dobrotvore naše tuj! —

Isuse mili, Bože moj,
Srce Ti dajem, jer sam Tvoj!

Daj im zdravlja, sreću svaku
Svima do na žića kraj;
Nek im jošte mnogo ljeta
Božićnice svane sjaj!

Mali Isus, Srce Njeg'vo —
Ne'za svima bude spas,
Nek poživi i uzdrži —
Dobrotvore mile Vas! —

Stjepan Širola.

Dobrotvorima svetišta Srca Isusova u Zagrebu.

Već je eto na izmaku i druga godina otkada smo upravili molbu na Vas, da biste nam pomogli obnoviti ovo opće obljubljeno Svetište. Lijep se broj dobrotvora odazvao; no sabrana svota jedva može da namiri četvrtinu troška. Ufajući se, da će ljubav Božja potaknuti još i druge, napose imućnije, započeli smo s izmjenom žbuke na tornjevima, a u proljeće će se posao nastaviti.

Dok svima, koji su što pridonijeli, od srca zahvaljujemo, molimo ponovno, da tko što može prinese te se mogne obnova ovog našeg narodnog Svetišta dostojno još g. 1925. izvesti.

Darove prima i na zahtjev u tu svrhu šalje čekove Uprava Glasnika Srca Isusova. Zagreb I. Pošt. pr. 147.

UPRAVA SVETIŠTA SRCA ISUSOVA.

Pregledajte svoje račune!

Bio je zimski dan. Premda je kiša sipila, ipak se svijet na hrpe gurao ulicama žurnim korakom, da prispije u crkvu. Sve je nešto vuklo u hram Božji. A kako i ne bi? Propovjednik predočio nauk Božji živahnom riječju, služio se slikama i prispodobama, a njegov jaki i zvonki glas mogao je svaki bez napora čuti. Svrha govora bila je, da pripravi vjernike, e bi što bolje dočekali porođenje Isusa i novu godinu i zato pošteno zavirili u dubinu svoje duše. Naćednom za propovijedi upravi oštru riječ na slušatelje jakim i isteknutim glasom: »Pregledajte svoje račune!« Mnogi od muškaraca oborili glavu, a neki se znatiželjno pogledavali, kao da ih je u živac dirnuo. Nastavi da dalje razlaže govornik: »Pri svrsi svakog mjeseca i svake godine vi pregledavate svoje račune, jel da? Koji će trgovac zanemariti, da vidi pri čemu je? Pa dobro, sad je baš vrijeme, da pogledate kako vam je pri duši. Opet velim i naglašujem: Sada zavirite u dušu svoju. Na času smrti neke prijeće jake boli, a neke i nesvjestica spopadne, zato im je to onda teško, a i nemoguće. Sada je tomu vrijeme. Dobri kršćani svake večeri prije no legnu ispitivaju si savjest, pregledaju račune svoje duše. Ako se, po nesreći, nalaze u smrtnom grijehu, žure se, da se čim prije oslobode grijeha u sv. ispovijedi.

Pažljivo je slušao propovijed i neki trgovac. Budući mu duša odavna grijehom okovana, ovo ga spasonosno potrese. Nije se na nikoga u crkvi obazirao, već je sve to jače pridušivao nutarnji glas, koji ga je zvao na pokoru. Iza propovijedi zamišljen duže vremena ostade u crkvi. Napokon iza dulje duševne borbe odvaži se te se približi svećeniku, pak će mu: »Oče, pedeset je godina, da nijesam Boga mome položio računa. Evo me sada, da pred vama sve to uredim«. Zabrinuta mu žena kod kuće dugo ga čekala i čudila se što neko obično toliko kasni.

Trgovac vrati se kući, pak će iza večere odraslim sinovima: »Čujte, pregledajte svoje račune!« Oče, odvrate sinovi, sve je u redu. »Da, istina je, vi vodite tačno račune i sve je u redu, inače pali bi pod stečaj«, nastavi starac, drhćući glasom i suza mu iz vedra i mirna oka prosuzi. »Ali . . . računi vaše duše?! Ja sam to večeras učinio i zadovoljan sam i vi, mili moji sinci, to sutra učinite. Kad je duša čista, onda je i pamet bistrija pri poslu. A tko ispunja ovu dužnost, Bog ga blagosliva«.

Za čas nastade tišina. Prekide je najstariji sin pak će ocu: »Kad ste vi, onda ćemo se i mi ispovijediti«. — Dobar primjer mladenačka srca vuče.

Na Božić već počima jubilarna godina, pregledajte račune svoje duše, evo lijepe zgode, da se dobro ispovjedite. Duša oslobođena od grijeha, obogatiti će se velikim blagom oprosta što majka, sv. Crkva u obilju daje.

Dok ste ovo čitali, sigurno bit će komu došlo u pamet, jer se primiče svršetak godine, kad je baš za to vrijeme, da pregleda svoje račune. Zato ne će možda biti na odmet opaska: Pregledajte svoje račune! glede pretplate na kat. novine, časopise i knjige. Pregledajte svoje račune sa Glasnikom Srca Isusova! Onaj trgovac, o kome je bilo govora, držao je u redu svoje račune. Došlo je i vrijeme, pak se i za dušu pobrinuo, zato mu ide svaka čast! Osobita čast onome, koji drži u redu s v e svoje račune. Pregledajte često svoje račune, pak se ne ćete zato pokajati. — SD

Hrvatski kalež sv. Ocu Papi.

Iz prvih vijekova naše povijesti imamo tako malo sigurnih spomenika, da nam je u onima, što opstoje, svaka riječ prava dragocjenost. Od tog rijetkog biserja eto jedno od najsjajnijih zrna.

Po svećeniku Ivanu razložio je bio hrvatski knez Branimir g. 879. pani Ivanu VIII. želje svoje i hrvatskoga naroda, a jedna osobita je bila, da Otac kršćanstva blagoslovi njeg i narod njegov.

Sveti Otac mu radosno odgovara poslanicom dne 7. lipnja i među ostalim veli: »Kad smo na dan Uzašašća Gospodnjega čitali Misu na žrtveniku sv. Petra apostola, digavši ruke u vis blagoslovismo Tebe i sav narod Tvoj i svu zemlju Tvoju, da budeš ovdje i u vječnosti tijelom i dušom spašen, da sretno i sigurno možeš vladati, a poslije smrti u kraljevstvu nebeskom da se s Bogom raduješ i vladaš u vijeke«.

Iz davne i tamne davnine, iscrpd 1045 god. dopire nam eto tajanstveno svjetlo i osvjetljuje čarobni prizor. Na jednu od najvećih svetkovina katoličkih, dne 21. svibnja 879. namjesnik Kristov na zemlji na grobu prvaka apostolskog u Rimu diže zlatni kalež s krvlju Sina Božjega, da isprosi hrvatskom narodu blagoslov Višnjega. Širi velikosvećeničke ruke i blagoslivlje ga. 18 dana kasnije on mu zajamčuje taj blagoslov pismeno.

Što je taj blagoslov donio hrvatskom narodu u njegovu tisućljeću, možeš naći opisano i u Kalendaru Srca Isusova za g. 1925., a govorit će još više o tom sljedeće godine i Glasnik. Ovdje tek ustanovljujemo poznatu i priznatu činjenicu, da je Bog Gospodin baš po svomu vidljivom namjesniku na zemlji sv. Ocu papi pomagao i čuvao hrvatski narod, kadgod se proti njemu digle sve paklene sile.

A sad pitamo: Jesu li mogli hrvatski biskupi zamisliti ljepši čin zahvalnosti i obnoviti ljepši prizor u našoj tisućgodišnjici, nego da nasljedniku Ivana VIII. i tolikih drugih najvećih prijatelja hrvatskoga naroda spreme poklon sa hodočašćem i pruže mu u ruku zlatni kalež, neka i Pijo XI. prinese u njem Krv Sina Božjega za poklon, zahvalu, pomirbu i prošnju hrvatskoga naroda Svevišnjemu? Zar ne će sinci Tomislava i Zvonimira biti sretni, da mogu svojim darkom biti dionici tog veličajnog prizora?

O, da! Pravi Hrvat će na Božić radje ostati bez božićnice nego da ne bi taj dan dao svoj dar za hrvatski kalež sv. Ocu papi. Što više. Hrvati će taj dan sakupiti toliko, da će se moći sv. Ocu, kojega sada uzdržaje samo ljubav katolika, dati i dostojna svota »Petrova novčića«. Tu ljubav zavrjeđuje nasljednik Leona X., koji je najedamput poslao 29.000 dukata banu Berislaviću, da lagljе brani Hrvatsku od Turaka. Tu ljubav zavrjeđuje i sam Pijo XI., koji nam iz pandža talijanske vlade vraća naše narodno dobro — zavod sv. Jeronima. Ili, zar je još potrebno koje dokazivanje? Ta papa je naš Otac, koji nas vodi k vječnomu Ocu . . .

UREDNIŠTVO.

Milosna devetnica svetomu Franji Ksaveru obavlja se osobito o njegovu godu. — 3. XII. Knjižica istog imena daje naputak, kako se devetnica sa sigurnim uspjehom čini. Nabavlja se kod Uprave Glasnika za D. 4. —

Neće svećenika.

U župu A. jedne hrvatske biskupije pošalje biskup svećenika B. Narod nahuckan neće da ga primi. »Ne valja, nije naš« — kažu. Nedaju mu u crkvu ni u stan. Svećenik ode. Dođe biskupu i javi mu cijelu stvar. »Kad neće, neće« reče biskup i pošalje ga na drugu župu. Iza dva tjedna moli ista župa drugog »boljeg« svećenika. Iza šest tjedana dolazi na biskupiju molba iste župe preko županije. Biskupija odgovara, da su poslana svećenika odbili, jer »ne valja, nije naš«. Traže drugog »boljeg«, a nema nikakovih. Iza tri mjeseca dolazi ista molba preko vlade. Vladi odgovara biskupija isto što i županiji.

Jednog jutra — iza tri mjeseca — dolaze u biskupiju dva starca. Mole da dođu biskupu. Iz župe su A. i treba da govore sa samim biskupom, »svojim ocem«, kako vele.

Odvedu ih biskupu. Čim su došli pred biskupa, padu oba na koljena, sklope ruke, pa će jedan: »Oče naš, mi smo iz župe A. Svaki od nas ima 80 godina. Na tašte smo, otkad smo od kuće pošli. Možemo sada na sv. pričest. Molimo Vas, dajte nam svećenika. Kakov bio da bio, samo da je Božji red na njemu. Bez njega ne možemo biti. Živimo ko životinje bez njega. Djeca umiru bez krsta, a mi bez Božjeg naredenja. Nema nitko da nas Bogu vodi, da nas uputi i opomene. Svetak nam je kano petak, a oba su nam crna. Podivljasmo — ovako se ne može dalje«.

Biskup ih pridigne. »Dadoh Vam svećenika« veli »pa ste ga vratili«. »Na žalost jesmo, nahuckaše nas. Oprostite, smilujte se!«

Ljudi, veli biskup, »nemojte tako nikad više. Svećenika nema a Vi ih gonite. Nemam nikoga, da Vam pošaljem. Naredit ću da susjedni župnik k Vama dolazi«.

Starci zahvale, okrijepe se i pođu u crkvu »da završe zavjet« — pa kući. Isti je dan susjedni župnik preuzeo upravu njihove župe.

Ovo mi pripovjedio sam biskup, a ja sam tom župniku otpremao dekret.

J. Müller D. I.

Majčina molitva.

Bilo to na Badnjak prošle godine. Bila sam na polnoćki moleći i slušajući pjevanje božićnih pjesama. Bilo mi je nekud teško pri duši misleći na svog mladeg sina, koji se nalazio negdje na pučini morskoj. On ne može prisustvovati ovoj lijepoj božićnoj slavi, pomislim i zališe me suze. Pouzdano i skrušeno se pomolim i uzdahnuvši za vrijeme podizanja preporučim ga malenom Isusu u presv. Sakramentu. Niti slutila nisam kakva zla.

Baš na sam Badnjak u noći moj sin nalazio se u smrtnoj pogibelji. On i cijela posada stajali su pred groznim hridinama morskim, a bijesni valovi tjerali su svom snagom brod u sigurnu propast. Radilo se još samo o par časova, da postanu žrtve bijesnog elementa. Pokušaše još jednom da bace sidro u more. Uhvatilo se sidro i oni bijahu spaseni.

Ovu blagodat Božju osjetila sam kao majka najviše ja, pa sam i zahvalna Malenom Isusu u Presv. Skramentu, koji mi molbu uslišao. — MJ

Iz Apostolstva Srca Isusova.

U travnju ove godine obdržavao se u Lurdu sastanak Apostolata Srca Isusova. Na tom krasnom sastanku kod bijele pirenejske Djevice pročitao je O. Karlo Parra izvještaj o stanju Apostolata po čitavom svijetu. Mi ćemo ovdje iznijeti znamenitije brojke. U cijelom svijetu ima mjesnih središta 87.905. U zadnjih 16 mjeseci javljeno je novih središta 2.911; dakle oko 194 na mjesec. Osnovano je u Španiji 911; Italiji 817; Francuskoj 318; Braziliji 110. *Glasnika* ima jedan novi u Letoniji, tako da ih sada ukupno brojimo 53 u 35 raznih jezika. Mjesečno se tiska do 3 milijuna istisaka. I tako se moglo po samom Glasniku sakupiti i dati svetom Ocu za gladne Ruse više od milijun lira, čime je on bio vrlo ganut. *Mjesečnih cedulja* tiska se gotovo 9 milijuna, i dijele se dobrim dušama u 6 raznih jezika; ali ove mjesu još posvuda uvedene, pa ni kod nas radi siromaštva.

Srce Isusovo. Naše djelovanje najviše bavi se širenjem štovanja Presvetoga

† *Biskup Dr. Josip Lang na odru.*

Srca i svete Pričesti. Navesti ćemo samo nekoliko primjera. *U Kanadi* Apostolat molitve tako je združen sa štovanjem Srca Isusova, da ga narod drži za jedno te isto. Glasilo njegovo »Messager« tiska se francuski i engleski u 71.000 istisaka. Od godine 1914. do 1917. u samoj državi Quebec podignuto je do 35 javnih spomenika Srca Isusova; 20 gradova i općina mu je posvećeno sa strane upravitelja; 91 župa je službeno u Crkvi posvećena presv. Srcu, a ta je posveta obnovljena kasnije u pojedinim obiteljima. Uredništvo je Glasnika razdijelilo 132.000 diploma posvete.

U Poljskoj. Prije rata imao je poljski »Glasnik« do 180.000 pretplatnika. A četiri stranice bile su posvećene zahvalnicama za milosti primljene po Srcu Isusovu. Od god. 1916. pa do sada krasno se ondje razvila posveta obitelji presv. Srcu. — *U Portugalu* su svi biskupi oduševljeni za »Apostolstvo molitve« i priznaju jednoglasno, da je to ono sredstvo, kojim se rašširila prava i solidna pobožnost presv. Srca. To je veliko sredstvo obraćenja i posvećenja mnogih duša.

Euharistija. Česta sveta Pričest to je kao posljedica dobro razvijenog Apostolata. Evo samo malo primjera. Selo Saissac broji 950 duša; zapušteno je i bez vjerskoga života. Jedna se gorljiva revniteljica dala na posao i sakupila 90 članova. Ona je počela vršiti pobožnost prvog petka. U svibnju je izbrojila 45 sv. pričesti, a kasnije u kolovozu pa rujnu do 100.

U jednoj župi bretonskoj, Saint-Servan-sur-Mer osnovano je Apostolstvo. Trideset revnitelja i revniteljica razdjeljuju do 900 mjesečnih cedulja. A uspjeh? Svakidanje pričesti su pomnožene brojem i gorljivošću, a u procesiji što se drži svake treće nedjelje u mjesecu krasno je vidjeti do 200 muževa i mladića, koji prate Presveto sa svijećama. To je dakle ono sredstvo množenja svetih Pričesti, Apostolat Presv. Srca, kako to priznaje do 200 biskupa u Francuskoj, Italiji, Španjji, Belgiji, Canadi i Sjedinjenim Državama. A to je također ono što naglasuje svakom prigodom Sveti Otac Pijo XI., koji je tako milostivo primio i saslušao našega vrhovnoga upravitelja, kad je u Rim pošao i povratio se noseći dekret svete Penitenciarije, kojim se udjeljuju nove dragocjene povlastice našim upraviteljima.

Misije kod Hrvata u Chicagu.

Čim sam dočuo, da su velečasni oci Isusovci Otac Miroslav Vanino i Otac Anđelko Jurić došli u Ameriku, da propovijedaju riječ Božju odmah sam ih zamolio da bi došli i u moju župu propovijedati, i oni mi obećaše da će doći u rujnu, i tako je i bilo. Ja sam ih posjetio u gradu Jolijetu i Milwakee dok su tamo davali sv. Misije. U Chicago su stigli dne 13. rujna. Slijedeći dan su započele Misije. Priredio sam sa župljanima doček, što sam mogao sjajniji. U 10 sati ujutro glazba Bana Jelačića započela je svirati pred našom crkvom Presv. Trojstva. Svirala je tako junački, da je uzbunila čitavu okolicu. Pred crkvom je stajalo kat. društvo Sv. Ivan Krstitelj sa zastavom; do njega katol. društvo Presv. Srca Isus. i društvo Presvetog Trojstva. U 10½ izađe iz crkve malo ali ljepo društvo oko 40 dječaka, koji dvore kod oltara. Društvo se zove Anđeo Čuvar i predvodio ga je barjaktar sa krasnom zastavom. Uz ganutljivo sviranje glazbe pošla je procesija do župnog stana po misijonare. Kod sveč. sv. Mise veleč. je O. Vanino izrekao prvi govor. Narod je dolazio u velikom broju k propovijedima svake večeri. Koli jedan toli drugi misijonar krasno su propovijedali i neumorno radili oko obraćenja duša. Dragi Bog je blagoslovio njihov rad, te je bilo divota gledati, kako narod u velikom broju ide k sv. ispovijedi i pričesti. Za vrijeme Misija imali smo u našoj crkvi preko 2200 Sv. Pričesti.

23. rujna je bio dan za sami ženski svijet. Te večeri je bilo u crkvi najmanje 800 osoba ženskoga svijeta. Osobito je zadnja večer bila ganutljiva. U našoj crkvi još nikada nije bilo toliko naroda. Sav narod razdragan i veseo, to više što je opet glazba svirala. No u crkvi se radost naša promijenila u žalost kad smo slušali kako se od nas dijele naši dobri Oci Isusovci. Sav je narod u crkvi plakao. Osobito je ganutljiv bio čas kada se pojavio veliki misijski križ, kojega su nosili svećenici. Misijonari se oprostili s narodom i rekli mu s Bogom. Tada smo zapjevali »Tebe Boga hvalimo«. Glazba počela opet pred crkvom svirati. Tako smo ih uz pratnju glazbe ispratili u župni stan.

Našim veleč. Ocima Misijonarima u ime svoje i u ime cijele župe Presv. Trojstva izričem hvalu i harnost za njihov blagoslovni rad.

Rev. Inocent Bojanić Dominikanac.

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvrščuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice neplaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

NA ISPITU.

Bačka. Polagala sam kao privatna učenica ispit za 2 viša razreda gimnazije. Ogromno je gradivo, a ja imam malo vremena, da ga svladam. Željela bih ipak svršiti ispit radi budućnosti. Stavim svu nadu u pomoć Spasiteljevu. I ne prevarih se, jer sam postigla uspjeh kakvom se ni nadala nisam. I u drugoj jednoj nezgodi nepravedne optužbe oslobodilo me Bož. Srce pa mu tisuć puta hvala!

OD ZASJEDA NEPRIJATELJSKIH. . .

Illinois X. U tuđem svijetu čovjeku sve dvostruko teže. Tako i zasjede neprijatelja. Kako se snaći, kako izbaviti? Kušali dušmani da me više puta oštete. Razabrao sam ipak svakipat njihovu lukavost i utekao se Presv. Srcu i Preč. Srcu Marijinu. Isti se neprijatelji čudili, kako sam se snašao, da mi oni, bogati i prepredeni, ne mogu na kraj doći. Ne znadu oni Spasitelja, koji je bogat nad bogatima i mudar nad mudrima, pa i meni siromahu ima odakle da dade. Ja ga znam, hvalim mu i opet mu se izručam. — *J. S.*

DOŠAO K PAMETI

Međumurje. Čitam rada Glasnik i molim se Presv. Srcu s djecom navečer. Imala sam radi toga trpiti od svekrve i od muža, koji vele da to ništa ne pomaže. »Pa kad i ne bi pomagalo — velim ja — Isusa treba svejedno poštivati, jer je časti i ljubavi vrijedan«. Ali je dobri Isus brzo pokazao mojim nevernikom, da on i pomaže. Jedne večeri dođe mi muž kući nekako nabrušen, pa kad me vidio moliti s djecom, smrsio je: »No sad budete opet molili s rukama i s nogama«. Mi smo svoju molitvu svršili, ali on nije svoga mira našao. Takav ga je svrbež uhvatio, da je i košulju htio razgrnuti. Došla k tomu i druga bolest, pa se morao bome u krevetu ispovjediti, što već dulje vremena nije htio zdrav učiniti. Time mi se ispunila želja, da se s Bogom izmiri, s kojom sam se već više prvih petaka pričešćala. Vratilo se mužu zdravlje i kući mir, a dragi Isus nam je pomogao, da je muž u Zagrebu odmah našao posao kad je tamo došao. Ja sam obećala od prve njegove zasluženje mali dar Presv. Srcu, pa ga eto i šaljem.

U TUĐINI.

Kanada. Boraveći u staromu kraju bolila me nesloga u kući pa odlučim, da ću u Ameriku. U neprilici za putni trošak počnem devetnicu Presv. Srcu s ispovjedu i pričešću i eto domala mene spremna na put. Na putu opet neprilika od onih čestih viđenja i komišija, ali me tude čuvala zaštita Srca Isusova, komu sam se neprestano uticao. Prispjevši onamo tri me opet briga za rad. I tu brigu izručim Presv. Srcu. Vozim se tako željeznicom u Kanadi i na jednoj postaji ponuka me nutarnji glas: »Sidi ovdje!« Poslušam i sidem. Još isti večer dobio sam prilično rad, koji još i danas imam. Obećao sam mali dar, ako u svem dobro prođem, pa sad eto obećanje vršim i šaljem Vam kroz banku, da otisnete u Glasniku moju zahvalu Bož. Srcu, sv. Josipu i sv. Anti. — *J. Š.*

BAŠ OD SRCA.

Amerika. Podaj, mila sestro, ovo pismce uredništvu Glasnika S. I., jer mi je baš na duši, da se zahvalim Božanskomu Liječniku, koji mi je pomogao u mojim preteškim bolima, kad mi svi svjetski liječnici nijesu znali pomoći. Zato ću ga slaviti cieli život i želim da ga svi slave, kako je i vriiedno. Eto podaj im iedan dolar, da se sve više širi slava milog Srca Isusova. — *K. M.*

KAD SE IDE ZA NEDRAGOGA.

Sušak. Vjenčala sam se prije petnaest godina i pošla za čovjeka, koji mi baš nije bio osobito drag. Sam Bog znade, koliko sam se jada već naužila, a to najviše radi neprijateljskih riječi, kojima mi muža još više od mene udaljiše. Sve sam ipak dragovoljno snosila ufajući se u pomoć Bož. Srca, od koga je sveti sakramenat ženidbe, koga ja ne bi htjela raskinuti. Opraštam svim neprijateljima, a Vama, dragi čitatelji, preporučam sebe i svoje, d nam dragi Bog dade ustrajno nositi križ.

VJESNIK
MARIJ. KONGREGACIJA.

Jedna savremena zadaća Marijinih kongregacija.

Veliki pedagog Förster, rođeni protestant, zatim potpuni bezvjerac, a sada vrlo bliz katolicizmu piše u najnovijem svom djelu »Mladenačka duša«: »Ili će kršćanska kultura svladati naše političko i socijalno poganstvo, ili će barbarluk naše t. zv. civilizacije istjerati iz naših zapadnih strana kršćanstvo, koje će se onda morati uteći istočnim rasama, od kojih je k nama i došlo. Da nema ovoga pokreta (naročito katolika) mladosti, kao zadnje nade, morali bismo reći, da smo mi u Evropi na ovom drugom putu.

Zapad propada radi strahovitog odijeljenja života od religije. To je smrtni materijalizam, kojemu su se odali i široki krugovi vjernika. Čuje se često, da su tomu krivi Židovi i slobodni zidari. Dobro, i oni su krivi. Ali zar bi oni mogli doći do tolikog utjecaja i moći na zapadu, da nije sam kršćanski svijet pao u mreže Antikristove, i podupirao njegova djela, a da često nije ni znao šta radi? Sudjelovalo se u obožavanju Cezara u svakom smislu, u narodnoj i stranačkoj mržnji . . . Najplemenitiji ljudi, koje sam u svojem životu susreo, bili su katolički redovnici i svećenici. Ali kad promatram masu katoličkih vjernika, tada ne mogu kazati, da se ona uopće razlikuje u pogledu kršćanske ljubavi i nasljedovanja Isusova od onoga svijeta, koji se otudio Kristu. Vrlo mnogi katolici i ne osjećaju, da njihov svagdašnji govor, pisanje i uopće držanje potpuno odgovara životu djece ovoga svijeta, a protivi se Kristu. Živi se potpuno terre à tere, pa i u svetke, što više, i neposredno poslije pričesti. I iskrenim vjernicima nedostaje često ozbiljno proniknuće djelatnog života religijom . . . To su »kršćani« nedjeljom, a u tjednu su Indijanci . . .« (294 297). Ovaj oštri sud inovjerca, koji nije upućen u sve dobro, što ipak katolici čine, sveo je u prave granice biskup Dr. Scheiber na kongresu njemačkih katolika u Hannoveru 1924. kad je rekao: Današnji javni, porodični i lični život otrovan je duhom svijeta. Panem et circenses!

Nažalost ima i katolika, koji više ili manje stoje pod utjecajem ovoga svjetskoga duha. Oni stvaraju svoje običaje i modu, oni sebi biraju svoje novine i lektiru, oni stupaju u društva i organizacije, oni sklapaju poznanstva i stupaju u brak, a da se ne brinu, a možda i ne znadu, što Crkva u toj stvari misli. Oni u svom radnom i privrednom životu ne pitaju, što kaže kršćanstvo i ne mare za upute sv. Crkve. Oni se u tjelovježbi i športu, u porodičnom životu i u uzgoju djece drže načela, koja nijesu načela kršćanska nego iznašašća, eksperimenti svijeta, koji se odmetnuo od Boga. Oni hoće da im svećenik propovijeda, ali s a m o o svetim stvarima, a ne o životu, kakav jest, i kakav bi trebao da bude kršćanski život u današnje doba«. Nije li i kod nas nekako slično? Nažalost jest. Ali svaki kongreganist i svaka kongreganistica treba da se pita, nije li možda i u njezinu dušu unišlo nešto duha ovoga svijeta. Svaki kongreganist i svaka kongregani-

stica treba da se oštro i jasno razlikuje od ovakovih »kršćana« nedjeljom, a »indijanaca« u tjednu. U Marijinoj kongregaciji nema mjesta mlakim ni smrznutim katolicima. Nije time rečeno, da su u kongregaciji sami čudaci, koji se tuđe od svega, koji se boje svega. »Sve je vaše, a vi ste Kristovi«, veli sv. Pavao. Majka i velika zaštitnica svojih kongregacija, bl. Djevica, nije uzrok naše žalosti, već je uzrok naše radosti«. Kongreganist se i kongreganistica razlikuju od drugih u tom, da su vedri i veseli, dok svaku razuzdanost puštaju djeci ovoga svijeta.

Sva si ljepa o Marijo, i ljage nema na Tebi!

Marijina djeca ne pitaju samo, je li to smrtni grijeh. Razumije se samo sobom, da je to prvo i najvažnije, kloniti se smrtnoga grijeha. Ali to za Marijinu djecu još nije dosta. Kod velike mase kršćana oplakujemo, što uz svoje svjetske zabave, prljave knjige, loše novine, nećudoredne plesove, posjećivanje nedoličnih predstava u kinu . . . tek nedjeljom osvanu u crkvi, a o Uskrsu kleknu u ispovjedaonicu. Kad bi se Mar. kongregacija sastojala od ovakih članova, tad bolje de je nema. Mar. kongregacija hoće da uzgoji svoje članove za prave i potpune kršćane, ona im daje smjer i stil života, kako su ga zacrtali naš Bož. Spasitelj, njegova prečista Majka, katol. Crkva i sveci Božji. Ostavimo dakle svijetu i djeci ovoga svijeta njihove zabave, njihove knjige, njihove novine, njihovu modu, a naročito njihova načela, mi pak imajmo sve to svoje, ili bolje reći Kristovo. Nijesu u svemu tomu za nas mjerodavni ni javno uče-

nje, ni pariški ni bečki žurnali, ni posmjeh, ni poruga, već jedino naše katoličko uvjernje i naša savjest. U svemu treba da se razlikuju Marijina djeca od djece ovoga svijeta, kao što se razlikuje vjernik od nevjernika. Iz naših očiju, ustiju, gesta, hoda, izleta, čitanja, nastupa, športa, iz svega, svagdje i u svemu treba da odsijeva onaj unutarnji spoj duše naše s Bogom, kako to poručuju naši katolički biskupi katoličkoj omladini u svojoj poslanici 1923. Osnov je pak svemu tomu duboko katoličko uvjerenje, koje onda ravna našim ličnim, porodičnim, staleškim i javnim životom.

To postići, to je evo jedna od najvažnijih zadaća savremenih Marijinih kongregacija. — Dr. D. K.

† Pavica Domaćina.

Hrvatska uzor-kongreganistica.

ŽARKA LJUBAV PREMA BL. GOSPI.

Ova odabrana duša, koja je toliko ljubila Spasitelja svoga, zar da ne ljubi osobitim načinom njegovu i svoju presv. Majku. Pavica je bila uistinu dijete Marijino. Razumije se, da je rano stupila u Marijinu kongregaciju. Ta njezini su članovi osobitim načinom posvećeni Majci Božjoj dužni su, da je nasljeđuju uzornim kršćanskim životom i krjepostima. Tako je radila i Pavica. Dapače su je njezine drugarice mnogo godina birale za *nadstojnicu kongregacije;* i to uvijek jednoglasno.

Iz ljubavi k nebeskoj Majci odvažila se ona na daleko i skupo hodočašće u najglasovitije iza Lurda Gospino svetište, u Loretu u Italiji. Isto je tako hodočastila svake godine s procesijom k Majci Božjoj Bistričkoj, i to uvijek onamo i natrag pješke. Ona se tome u velike radovala; a svetovanskom bi gorom s drugima stupala odmjerenim korakom pjevajući, moleći krunicu ili šateći.

Puno je mislila, kako bi što više Majku Božju proslavila. Pokazivala je to napose u mjesecu svibnju. Puno se trudila, kako bi što ljepše uresila oltar, njegovu okolinu i slike Kraljice svibnja. Rasvjetu je tom zgodom uredila, koliko je to moguće na selu upravo veličanstveno. Na oltaru je gorjelo do 80 svijeća, divno poredanih. Uz tolike poteškoće na selu moglo je to izvesti samo srce puno ljubavi prema Bogu i njegovoj presvetoj Majci. Kad je u Vrbovcu bio vašar, mnogo se stranog svijeta svraćalo u crkvu, da se dive miloj svibanjskoj pobožnosti na selu. Okolo Presvetog plamsalo more svijeća, a sva sila ljubica i đurdica mirisalo unaokolo u malim vazama, zatim se redalo veće cvijeće sve do visokih oleandara. Ponizna ljubica — Pavica, sakrivena je pod korom slušala propovijedanje svećenika o Majci svih kršćana.

Još jedna crtica o njezinoj upravo junačkoj ljubavi prema bl. Gospi. Bilo je to, piše njezin sadašnji župnik, u svibnju prošle godine. U polju se okopavao kukuruz i vinogradi. Bilo dakle puno posla. Posao čekao i Pavicu, jer joj roditelji bijelu imućni. Jednoga dana dođe ona nešto kasnije u crkvu, ali ostane u njoj cio dan, da uresi Gospin oltar za drugi dan. Znajući ja, da ima kod kuće dosta posla, a naš seljak prilično sebičan, upitam je, da li se njezini srde, kad ovako ostaje po cijele dane u crkvi, a doma je čeka neodgodivi posao. Na to će ona meni veselo: »Oni se ne smiju na me srditi, jer sam ja *ustala ranom zorom, otišla u polje i obavila toliko posla, koliko otpada na jednog radnika cijeli dan.* Zato sam malo i kasnila; a sad ću ostali dio posvetiti Gospinu oltaru«.

Bilo bi to prenaporno, veli dalje župnik, za zdrava čovjeka, a kamo li za slabu žensku, koja je uz to pobolijevala na plućima. Alf gonila je ljubav k nebeskoj Majci, pa nije, kako sama veli ni osjećala umora.

G. 1913. u mjesecima srpnju, kolovozu i rujnu nedjeljom i blagdanima od 2 do 8 sati po podne priredio je revni župnik vrbovački g. Pavunić prikazivanje muke i uskrsnuća Gospodinova. Mnogo je svijeta došlo iz daleka i izbliza da vidi nevidene ljepote. Pavica je bila ona, što je igrala ulogu Majke Isusove. Igrala je posve naravno, pa je dostojno oponašala Mariju, da su domaći ljudi govorili: »Pavica je vrijedna, da predstavlja Majku Božju«. Osobito je rastanak bl. Gospe sa svojim Sinom izvodila tako dirljivo, da se mnogi nisu mogli uzdržati od suza.

NAPREDOVANJE PUTEM SVETOSTI.

U svetosti napreduje ona duša, koja se ustrajno i odvažno vježba u kršćanskim krepostima osobito u strpljivosti, ozbiljnome radu, čistoći srca i tijela, ljubavi k Bogu i bližnjemu i molitvi. Vježbajući se u ovim krepostima provela je Pavica cijeli svoj život. To nam potvrđuje sve, što smo o njoj već čuli. Ali ona je vršila dobra djela mirno i veselo, kako veli Duh Sveti: »Onoga, koji veselo daje — služeći Bogu — ljubi Bog«. Nije Pavica bila snuždena ili mrka, nego vesela i katkada šaljiva; i to među svojim ukućanima s bratom Franjom, koji također na dan Srca Isusova t. j. svakog prvog petka pristupa k sv. Sakramentima. Za dokolice je najradije boravila među djecom svoje sestre, učeći ih razne molitve i druge korisne poslove.

Ova Bogu mila duša odlikovala se velikom strpljivošću u cijelome životu, a osobito u bolestima. Htjela je dapače da sama trpi s Isusom i ja Isusa, pa je nastojala, da se ukućani, što manje za nju brinu; a bolje jelo, što su joj pripravljali gledala je da otkloni. Kad bi se, kojiput radeći oko štednjaka opekla, samo bi tiho u sebi uzdahnula: »Oh, kako mora da su strašne muke u paklu!«

U ratno doba, tako pripovijeda njezin župnik veleč. Pavunić, kad je muški svijet otišao na bojište, opazim ja jednom žensku gdje ore. Bilo to za me nešto posve izvanredno u ovom kraju. Stoga pođem da vidim, tko je? Kad tamo, a to Pavica Domaćina ozbiljno i pobožno stupa za volovima zazivljući poput sv. Izidora blagoslov Božji na svoj rad. Kadgod je trebalo rano bi ona pošla na posao i opet na vrijeme je došla k presvetoj žrtvi Gospodinovoj. Dapače, kad je morala dugo po danu raditi, molitvi bi posvećivala dobar dio noći. Dok su često drugi počivali, Pavica je s Gospodinom bdila i molila.

Iza smrti očeve osta Pavica kod kuće s majkom sama. Brat joj bješe zarobljen u Rusiji. Ona je uz molitvu obavljala sve domaće poslove kao kakav muž. Na sve je dospijevala, a blagoslov ju Božji pratio. U nje je bila uistinu ruka pri poslu, a srce pri Bogu.

Pavicu je resila ponajljepša kršćanska krepost, koju rijetki u svijetu razumiju — sv. čistoća. Krepost, koja dušu čini drugaricom Anđela, a na nebu joj sprema posve izvanrednu krunu djevičanstva.

Pavica htjede da ostane cijeli život djevicom. Zato stupi već u 18. godini u samostan; ali je poglavarice ne htjedoše primiti radi slabog zdravlja. Pa premda je usred opaka svijeta mnogo teže ostati djevicom nego li u samostanu, ipak je Pavica junački ustrajala u svojoj odluci i cijeli život prinosila Bogu dragocjenu žrtvu sv. djevičanstva. Nije to mala stvar godine i godine, dapače 38 godina opirati se pohoti tijela i brinuti se samo za ono, što je Božje. Drugarice se njezine poudale. I nju prose već od rane mladosti. Ta bila je kćer imućnih roditelja, stasita i snažna. Imućan momak plače za njom, a ona ga ipak odbija. Inače je ova sveta duša bila, što se tiče šeste zapovijedi Božje kao dijete. Niti je htjela kad slušati, a još manje govoriti o onome, što vrijeđa svetu stidljivost. Brižno se klonila svega, što bi joj moglo biti napast na zlo. Ona se veselila svadbi svoje sestre Anke, ali se uklanja svakoj bučnosti i pokazivanju. Oči je držala ponajviše oborene; tek, kad bi se s kime razgovarala, znala bi ih malo podići, ali nekako bojažljivo. Prolazeći ulicom nije se ogledavala, nego je ozbiljno išla za svojim poslom. U svojoj čednosti nije se nikada isticala; živjela je tiho kao kakav duh. Istom kad bi svijet izišao iz crkve, pošla bi Pavica da je kiti.

Pavica je živjela životom pravednika; stoga je i njezina smrt bila smrt pravednika — dragocjena u očima Božjim, kako sv. Pismo veli.

Evo, što o njezinim zadnjim danima priča ondašnji njezin duhovnik. »U bolesti joj poručih, da sam spreman donijeti joj svaki dan sv. Pričest, prem je podaleko od crkve; ali se nije usudila primiti moje ponude, jer da je korizma, kad imam mnogo posla u župi, a uz to bih morao gaziti blato preko gležnja do njezine kuće. U početku mi nisu poslovi ni dopuštali, da to izvedem. Na Cvjetnicu me pozvaše, da joj podijelim sv. Sakramente. Kako su poslovi nešto jenjali, nakanih, da joj ponesem sv. Pričest opet na Vel. Četvrtak. Ona je veselo primila tu ponudu, samo me zamolila, da dođem već oko 5 sati, jer da ne može dugo biti na tašte. Ja joj rekoh, da ne mora kao bolesnica biti posve na tašte. Ali će ona: »Ne bi nikako htjela, da što jedem prije sv. Pričesti«. Popustio sam i učinio joj po želji. Na Uskrs je opet primila Spasitelja i tako od sada svaki dan do konca

travnja. Par sati prije smrti oko 7 sati na večer dođe po me njezin brat, da joj podijelim još jednom sv. Pomast, jer, da je već u smrtnoj borbi i da neprestano govori: »Pripravite stol, ide mladi Gospodin sa sv. Pričesti«. Bilo je već vrijeme za svibanjsku pobožnost. Stoga reknem narodu neka malo pričeka, jer da naša Pavica već umire. Ljudi su to rado primili. Premda je cijelo popodne bila u smrtnoj borbi te vrlo oslabila, ipak sada dođe k sebi, ispovjedi se, primi sv. Pričest i pomast. Čito joj Spasitelj dao veliku milost, da primi svete Sakramente u potpunoj svijesti, jer je odmah zatim opet pala u nesvijest i ispustila sa smiješkom na licu svoju plemenitu dušu. Nije bez značenja, da je velika štovateljica Marijina legla zadnji put u krevet na svetkovinu lurdske Gospe 11. velj., a odletila k njoj u nebo u njezinom mjesecu svibnju.

Kako ju je svijet štovao, pokazao je to njezin sprovod na 8. svibnja t. g. Premda je bio radni dan i lijepo vrijeme uz mnogo kišovitih dana skupio se silni svijet na sprovod Pavičin. U kuću gdje je ležala navalio svijet, da ju vidi prije nego je u lijes zabiju. Da bi je svi vidjeli, izmjeli su je na dvorište, koje je bilo puno svijeta. Svaki se gurao, da je vidi. Nastade veliki plač. Mi svećenici morali smo čekati nekoliko časova dok se svijet odstranio.

Na odru je izgledala kao da spava: lijepo zatvorene oči, sklopljene ruke, usta, koja su toliko puta primila sveto Tijelo Isusovo, bila nešto otvorena. Izgledala je kao da je od voska načinjena. Nikakova nije bilo zadaha i nitko se je nije bojao. Strane žene, starije i mlade cjelivale je prije nego se lijes zatvorio. Djeca, starci, starice, žene i djevojke, sve je plakalo za Pavicom. Narod je sam zahtijevao da je nose u crkvu. Ovdje je nad njom odslužena sv. misa. Iza toga je sprovedoše 4 svećenika i mnoštvo naroda na groblje sv. Triju Kralja. Tu joj u počast bude izrečen govor, a društvo »Petar Zrinjski« otpjevao tužaljku. Kao što je sv. Jeronim govorio nad odrom udovice sv. Paulitte, tako sam se i ja odvažio da progovorim nekoliko pohvalnih riječi u počast djevice Pavice, velike dobrotvorke naše crkve, koja je i sada ostavila jedan zapis crkvi.

Eto tako je pobožni narod iskazao počast vjernoj službenici Božjoj. Ugledale se u primjer ove požrtvovne i svete duše naše hrvatske djevojke! Slijedile primjer njezin u primanju svetih sakramenata, u pobožnosti i marljivosti, u svetu životu! — *Stjepan Pavunić, župnik.*

Ljubi, ne ljubi.

J. Müller D. I. Berlin.

Ima cvijet, ljudi ga zovu margareta. Kad izađu u polje, uzimlju taj cvijet pa trgajući listić za listićem govore »ljubi, ne ljubi«. Izađe li zadnji listić na »ljubi«, to im je milo i drago; izađe li na »ne ljubi« ne uzimlju to ozbiljno, jer je sve šala.

Ima drugi cvijetak s kojeg Gospod trga listić za listićem pa pita »ljubi, ne ljubi« a nije šala, već ljuta zbilja.

Cvijetak je taj naš život. Bog ga posadio u vrt ovog svijeta. Gospod trga čas za časom, dan za danom, mjesec za mjesecem, godinu za godinom. Svaki put pita očinskom brigom i zbiljom »ljubi, ne ljubi«. »Ljubi« ko Njega znade, Njega ljubi i Njemu služi svaki čas, sat, dan, mjesec i godinu pa tako čitav život: u toga će sigurno zadnji listić izaći na »ljubi«, pa će vječna Ljubav božja vratiti vječnu, nebesku Ljubav za ljubav vremenitu, zemaljsku i »plaća će njihova biti prevelika«, jer »će sam Gospod biti plaća njihova«.

Ko njega ne zna, Njemu ne služi, pa ga stoga i ne ljubi — njegov će i zadnji listić izaći na »ne ljubi«. Nisu znali Boga u ovom životu, sada Bog ne zna njih i plaća će njihova biti bez Boga; a to je vječna propast.

Učimo stoga sada od malena cvijeta, da budemo jednom cvijetak božji u vrtu vječnog Života.

Bezgrješna potvrđuje istinu.

Pisac našeg zadnjeg izvještaja o lurdskim čudesima Dr. Ivan Merz, gledao je na svoje oči ozdravljene i slušao njihovo pripovijedanje pred liječnicima. Svoje je dojmove i doživljaje opisao u lijepoj knjižici pod naslovom: »Najnovija čudesa u Lurdu«, a izdao ju »Hrv. kat. narodni Savez« Zagreb I. Kaptol 27. pa se može ondje i naručiti.

Marija Firmin čud. ozdr.

Luiza Bruyons čud. ozdr.

Donosimo opet slike i opis dviju ozdravljenica, dviju miljenica Bezgrješne Djevice. Jednostavne su to djevojke, ali pune žive vjere i pouzdanja, pa su takvom molitvom i isprosile, da ih je Gospa ozdravila.

Prva je Marija Firmen, 22 god. stara iz La Graveri. Liječnik je još g. 1922. bio ustanovio da boluje od Pottove bolesti i kljenuti donjeg tijela, što je nastalo kad je radeći pala bila. Iz bolnice u Caenu, gdje su je bili stavili u sadrene poveze, dovezla se ležeći u Lurd. Kod procesije sa Presv. dne 23. kolov. osjeti da je ozdravila, no nije se usudila da to javno kaže. U bolnici je nagonili neka kuša hodati. I doista prohoda tako lako, da su je sad liječnici pretražili i doista ustanovili, da ta nagla promjena može da potiče samo od nadnaravnih sila.

Gospojica Luiza Bruyons iz Saint-Cirguea stara 30 g. bolovala je od tuberkulozne upale trbušne opne sa priraslinama. Bol ju je mučila već dugo i odležala je više godina po bolnicama. Lane je bila došla u Lurd, ali nije ozdravila. Nije malaksala već eto je ljetos ponovno. No jadna onesvijestila se sedam puta pa već i u Lurdu. Pozlilo joj tako, da su joj podijelili i sveta pomast. Borila se već liječnicima na oči sa smrću. Ipak je odnesoše na procesiju sa Presvetim. Tude osjeti da su je bolovi naglo ostavili. Drugi dan odnesoše je u liječnički ured, gdje je do 50 liječnika potvrdilo njezino ozdravljenje.

»Idi, vjera ti je pomogla« — govori Isus i danas kako i nekoć. Vjera katolička, vjera živa pomaže kod Boga po zagovoru Marijinom. To je znak, da je baš ta i samo ta vjera prava i istinita.

Vijesti.

ZAGREB. M. kongr. »Navještenja«. Nešto iz rada naših članica u religioznoj sekciji »H. K. Ž. Sveze«.

U ovoj sekciji je pročelnica, tajnica, odbornice i većina članica — iz kongregacije »Navještenja«. — Imade ih i iz kongregacije učiteljica i još drugih revnih članica. Ova je sekcija prva počela raditi za podmladak svećenstva, najprije molitvom i primanjem sv. Pričesti, a kasnije i djelom brinući se za jednog daka, koji će biti svećenik. Iz svojih slabih sredstava plaćaju za njega školarinu, odjevaju ga, skrbe se za knjige i t. d. I ove godine pripomogle su još jednom daku siromašnih roditelja, spremiti ga u sjemenište.

Kroz više godina priredivale su božićno drvce sa čajankom i tombolom za *»Katoličko društvo naučnika«*, koje se kašnje lijepo razvilo u *»Omladinsko društvo«*. Prema svome programu pripomogle su novčano, da su mogle »Dubravke« — društvo mladih djevojaka — imati zatvorene duh. vježbe, koje su urodile vrlo lijepim plodom.

Da izvrše daljnu točku svoga zadatka, neumorno su radile oko raspačavanja lijepe knjige »Život i rad Msgr. dr. M. Stepinca« i koju je uz veliku požrtvovnost duh. vode Dr. Šimeckoga sekcija izdala i sretno raspačala u 4000 komada. U ovom se radu osobito istakle perom gđa Vimer i Stajdohar te članice Mar. kongregacije učiteljica, a u raspačavanju opet gđa Kajtner, Marijino dijete »Navještenja«, uz članicu sekcije gđu Toth.

U božićno vrijeme davale su vrlo lijepim moralnim i materijalnim uspjehom žive slike iz djetinjstva Isusova. To prikazivanje našlo je odziva i u provinciji iz koje se zatražila uputa. Odazvalo im se — i netom izašla je ukusno opremljena lijepa brošurica sa 10 slika sa uputom i tekstom. Ta se može dobiti u H. K. N. Savezu, Kaptol 27.

Kod osnutka bratovštine sv. Krunice u crkvi sv. Marije pomagale su Msgru Dr. Belušiću naše članice, a napose pročelnica gđa Jul. Brunšmid.

Također i godišnjicu osnutka bratovštine dne 5. listopada nastojale su da proslave što svečanije. Prije svečane večernje, kojoj su prisustvovale kongregacije sa barjacima, lijepo je oslovio narod veleč. O. Prešeren D. I., upravitelj kongregacije »Navještenja«. Oduševljenom riječi protumačio je vrijednost i moć krasne molitve — Mariji toli mile — Krunice. Po večernji krenulo je mnoštvo naroda s gorućim svijećama kroz Kaptol, Ribnjak, Vlašku ulicu u crkvu Svete Marije. Kongregacije sa zastavama počeše povorku. Prekrasni kip Gospin u naravnoj veličini nosila su četiri kongreganista. U plamenu svijeća činilo se — kako gledaoci vele, — da Kraljica neba živa stupa, zadovoljno se smiješeći. Okružena bila je djevojčicama, koje su u bijelim haljinama nosile velik vijenac u slici krunice iz ruža sa 15 otajstva. Iza svake desete ruže bila je okićena slika dotičnog otajstva. Djevojčica, koja je nosila prvo otajstvo radosno, imala je na glavi vijenac od ruža; prva žalosnog otajstva imala na glavi crnu koprenu, a *na bijelom jastuku* trnovu krunu; a prva slavnog otajstva zlatnu krunicu. Cijelim putem molila se Krunica i pjevale Marijine pjesme. U crkvi Sv. Marije, oduševljeno zapjevasmo svi »Tebe Boga hvalimo!« Taj zanos ostat će u dušama našim. Krunicom u ruci ponavljat ćemo opet i opet »Zdravo Marijo«, da nam Marija satre zloduha, koji hoće, da nam otme vjeru i čistoću srdaca.

BRUŠANE. Naše Društvo obdržalo je 7. rujna svoju godišnju skupštinu i pregledalo rad u ove dvije prošle godine. Djevojaka i žena imade 44 članice, a Vojska S. I. muškaraca imade 35 članova. Jedno i drugo društvo zanzelo se za podignuće oltara Srca Isusova u našoj župnoj crkvi, a za to smo skupili od dobrih kršćana 4225 dinara gotovih; dočim smo kip Srca Isusova već nabavili i privremeni oltar sagradili, zašto smo do sada imali D. 1532 izdataka. Ovog ljeta u tri slučaja dobismo veću svotu dara i to: prigodom vjenčanja naših vrijednih članova gosp. Anke i Nike Mažuran 400 Din. prigodom vjenčanja Mande i Tome Sudar 310 D. dočim nam iz Amerike kćeri našeg vrijednog starine Blažića Naglića, Matija, Maša i Marija te unuka Anka poslaše 549 Din. i 50 para.

Ove organizacije u našoj župi osnova naš bivši vrli upravitelj vel. Frano Prpić, za kojega je društvo lijepo napredovalo. Nemirni duši mrze ovakov rad i priječe drugima pristup u društvo. Premda vide Božju šibu na sebi i u svojoj kući

ipak od bahatosti ostaju tvrdokorni. Neka ih Srce Isusovo obrati!

Predsjednici društava: Milka Ratković, Mićan Lisac.

MURTER. Već od više vremena nijesmo poslali izvješće našeg Djevoj. društva pak smo radosni, da to danas možemo izvršiti. Na Blagdan Uzašašća 29. V. 1924. birali po našem pravilnuku novu upravu i to: Glavarica: Juraga Jelica. I. Revniteljica: Bašić Mande II. Revniteljica: Jelić Kate III. Rev. Pleslić Jaha IV. Rev. Vodopija Šimica. Tajnica-blagajnica: Fulgosi Ante a barjaktarica: Juraga Šimica. Svjetnice: 1. Rameša Luce, 2. Markov Cecilija. Pri promjeni uprave, sad naše Društvo broji 82 pravih članica i 4 kandidatice. Tokom godine pristupilo je u naše društvo 17 pravih članica. Iz našeg Društva posvetilo se 5 članica duhovnom životu u samostanu Milosrdnih sestara, pak ih ovom zgodom, preporučujemo sv. molitvama, da im dobri Isus podijeli milost ustrajnosti, i da budu na diku sv. Crkve.

Oltar »Djevojačkog društva Srca Is.« u sv. Ivanu Zelini.

Videći, da nam je društveni barjak već trošan, sakupiše članice međusobno darove i dobaviše novi barjak. Roba za barjak dobavljena je kod kršćanske tvrtke Neškudla - Ljubljana. Barjak su izvele revne članice i tako nas je barjak jeftinije zapao. Za damaške, svilene rese, svilu i ostala potrošili smo ukupno 1895 D. Na barjaku imamo stare, ali vrlo lijepe slike Presv. Srca Isusova i Marijina.

Posebnom devetnicom pripravljali smo se za Blagdan Srca Isusova, pod čijom zaštitom je naše Društvo. Na dan Srca Isusova bila nam je skupna sv. Pričest, a u 9. s. svečana sv. Misa, preko koje je naš duhovni pastir držao vrlo lijepo slovo. Kip Srca Isusova bio je posred crkve postavljen i vrlo ukusno naklićen svježim poljskim cvijećem. U večer je bio svečani blagoslov sa posvetom Srcu Isusovu, a poslije blagoslov barjaka, kojeg je naš duhovni pastir uz dirljivu riječ predao barjaktarici, da ga čuva i visoko drži jer u njemu je usredotočen naš program: »Za Boga, za Vjeru, za Marijo, za Papu!«

Tekom godine i to baš 23. III. 1924. umrla je naša revna članica Turčinov Jerina. Počivala u Miru!

Prigodom »Marijinog Dana« u našoj župi, dne 15. lipnja naše Društvo žurilo se, da svečana procesija s čudotvornom prilikom Majke Božje što svečanije uspije. Na »Marijinom Danu« kod svetišta Gospe od Gradine pod vedrim nebom služio je presvijetli g. biskup Dr. Mileta svečan pontifikal, gdje je i naše Društvo prisustvovalo. Preko ove godine od 1. I. 1924. — 30. VIII. 1924. naše Društvo primilo je ukupno 3250 sv. pričesti, od tih 408 za iskorenuće psosti u našem narodu.

Naše članice kao i dosad žure se, da paze čistoću crkve, a osobito da na oltarima uvijek i ljeti i zimi i u blagdane kao i u težatne dane uvijek bude svježe cvijeće. Društvo ima i svoju knjižnicu, koja broji oko 180 svezaka, većinom duhovnog sadržaja, što revnije članice marno čitaju. U župi je raširen Glasnik Srca Isusova, koje prima 70 članica, a drugih Glasnika rašširismo 35.

DOL. KUPČINA. Naknadno javljamo, jer se opširan dopis izgubio, da je u svibnju naše Društvo primilo 145, a u lipnju 153 naknadne sv. Pričesti. Svibanj i lipanj proslavile smo u čast Majci Božjoj i Bož. Srcu, a kruna svega bila je svetkovina Bož. Srca.

BAŠKA. Djev. društvo S. I. primilo u rujnu 80 sv. Pričesti. AL. glavarica.

MAČE. U kolovozu prikazalo naše Djevoj. dr. 565 sv. Pričesti.

Misijski Vjesnik.

Misijonsko zvanje

S takvim se dade štogod početi. I zaista ima u Indiji 2,300.000 urođenih katolika, koji imadu već isto toliko domaćih svećenika, koliko ima europejskih misijonara. Imadu dapače sada već i svog domaćeg biskupa. Leon XIII. je naime na otoku Ceylonu utemeljio veliko sjemenište za domaći indijski kler, premda su rijetka zvanja među onim ljudima. Teško im je dovinuti se do duševne visine katoličkog svećenstva. No što je to svećenika, kad ima 2 i 1/3 milijuna katolika među 315 milijuna indijskih stanovnika?

Što je tomu krivo, da ima tako malo kršćana, premda je Indija najstarija misijonska zemlja? ta sv. Toma apoštol je tamo već naviještao vjeru Isusovu. Sv. Franjo Ksaverski, najveći indijski misijonar, rješava nam ovo pitanje, kad veli: »Mnogi u ovim indijskim krajevima ne postanu kršćani jedino stoga, jer im manjkaju takvi ljudi, koji bi evanđelje propovijedali. Zato — veli svetac dalje — često obidem u duhu evropejska sveučilišta, uzdignem svoj glas, te zavapim pram onima koji imadu više znanosti nego li ljubavi: »Jao, kako ogromni broj duša propada vašom krivnjom u pakao i izgubi nebo!«

4. DRUGE UTJEŠNE SLIKE.

Iz vruće Indije podimo na hladni sjever. Tamo na parkanskom jezeru u najsjevernijem dijelu Amerike nalazimo jednog misijonara okružena poganskim indijancima, koje on upravo pripravlja za kršćenje. Među njima je jedna stara bakica od 84 godine. Ona si nije više mogla zapamtiti ni jedne molitve, ni Oče naša, ni Zdravomarije, ni Vjerovanja. Ali, da si je pitao za pripovijetke o duhovima i sablastima, o lovu na medvede ili zeceve, onda bi joj se rajvezao jezik. Tad joj reče misijonar ljutito: »Ne mogu te pripustiti k sv. krštenju«. No starica mu odvrati: »Kako, unuče moj, ti hoćeš, da ja iza smrti dodem u vječnu bijedu, kad sam u ovom životu već toliko pretrpjela?« To je misijonara ganulo, i obeća joj krštenje.

Odsada dolazila je stara indijanka svako jutro, već prije određenog vremena u crkvu. Pod sv. misom nosila bi punu pastirsku torbu i držala bi je pred sobom. Misijonar, koji se bojao, da ima u torbi valjda čarobnih trava, zaviče iza službe božje na staricu: »Kako? zar još uvijek hoćeš, da služiš vragu?« Tad ona izvadi iz svoje torbe velik omot brezove kore, te ga odmata pred svećenikom. U njem se nalazi još jedan mali omot, a u njem opet papir i još jedan papir a napokon izvadi krasnu sliku majke božje sa molitvom na stražnjoj strani. Tad reče bakica: »Ja sam luda kao marva, te ne mogu u svojoj starosti više ništa naučiti; zato kažem Gospodinu Bogu: Ti, Gospode, znaš sve, ti umiješ i čitati ono, što stoji na ovoj slici. Molim Te, primi to ovako, kao da sam ja ovu molitvu izmolila«. Ode ona poslije kršćenja i prve sv. pričesti na svojem čamcu natrag u užasni ledeni kraj.

Neki indijanac moljo je misijonara, da ga ispovjedi. Ovaj mu odgovori:

»Dok ti ne primiš svoje zakonite žene k sebi, neću te ja ispovjediti i mirno nastavi svoj brevijar moliti. Tad odguli ovaj čovjek sjekirom svojom velik komad kore od jednoga stabla, te poče ugljenom pisati svoje grijehe. On je valjda mislio, da je za ispovijed dosta, ako misijonar čita njegove grijehe. No misijonar mu to zabrani. Sad uvidi, da nema druge, on uredi stvar sa svojom ženom, te je bio onda pripuščen na sv. ispovijed.

Apoštolski vikar od Atabaske, na skrajnjem sjeveru Amerike, našao je na svojem apoštolskom putu Indijanaca, koji su svaki dan pohadali sv. misu. U sv. pričesti našli su svoju utjehu. Jednom od njih umro je sin, a on reče: »Moje oči plaču, ali srce moje ne plače više«.

Mala djevojčica od tri godine, imenom Kristina, bila je već tako zrela, da je mogla na svetkovinu bezgrješnog Začeća primiti prvu sv. pričest. Duh Sveti joj je dao izvanrednu spoznaju ovog velikog otajstva. Malo iza toga došao je Božić. Druga djeca povela su malu u crkvu, da vidi Betlehem. No ona je odmah hrlila k velikom oltaru, te je stala moliti pred svetohraništem. Kad su je pitali: »Zašto ne ideš tamo, da vidiš malog Isusa i majku Božju i sv. Josipa i vola i magarca?« odgovori Kristina: »Tamo u jaslicama mali Isus ne živi, ali u ovoj kućici, u svetohraništu je živ, i ja se mogu s njim razgovarati.

To su samo neke crtice iz života pokrštenika, a ima ih dosta na Sjeveru i Jugu, na Istoku i Zapadu. No ima i velikih poteškoća, koje moraju nadvladati misijonari.

5. PRAVA SLIKA MISIJONARA.

Misijonar ide u daleki svijet, u tuđinu. On ide među pogane, muslimane, krivovjerce, koji ga često mrze kao dušmanina, kao tuđinca, kao ugnjetiteljca, koji silom provaljuje u njihovu zemlju i selo.

Zato je život misijonara, gdjegod se on nalazi, *život požrtvovan*, koji zahtijeva puno samozataje.

Misijonar će na daleki put.

Najprije mora on, da u mladim već godinama ostavi oca i majku, brata i sestru, očinski dom i milu domovinu. Ostavlja one, koji ga ljube i traži one, koji ga ne vole — dakak radi Isusa. O. Macé, ap.misijonar u Kochinkini pisao je jednom svojima kod kuće: »Ne uznemirujte se radi mene; ja sam samo stoga ovamo došao, da imam više prilike nego kod kuće umrijeti za Boga svoga«.

Misijonar ostavlja udobnosti tijela, on ima slabu, neobičnu hranu,

pije samo vodu katkad trpi od nezdravog podneblja, od dosadne gamadi, a kad oboli, nema ni lijeka, ni liječnika, dapače ni svećenika, koji bi ga opremio.

Neki misijonar kod Indijanaca obolio je teško; vidio je da mu nema više spasa. Kako nije mogao pozvati drugog misijonara, koji bi ga bio opremio, molio je bolesnik svoga tumača i njegova druga, da ga odnesu u kapelicu. Tu se dade podignuti do svetohraništa, izvadi s anđeoskom pobožnošću sv. hostiju, da si sam poputbinu podijeli. Žarko se zahvalio Spasitelju i dade se od istih muževa opet odnijeti kući, gdje izdahne na svojem siromašnom leži.tu.

Najveća i zadnja žrtva, koja čeka mnogog misijonara, to je mučenička smrt. Nema veće žrtve na zemlji nego žrtvovati život svoj. To je najveći dokaz ljubavi. »Veće ljubavi nema nitko, nego da život svoj dade za prijatelje svoje!« veli Isus.

Mučenička smrt, to je sudbina bezbrojnih misijonara počevši od sv. apoštola sve do danas. A pomisao na takav konac života ne plaši pravog misijonara, nego ga veseli. Tà, biti sličan Spasitelju svojem sve do smrti na križu, zar nije to neizmjerna čast, neizreciva sreća? O. Dupont († 1885.), apoštolski misijonar u Kohinkini, piše nekoliko dana prije svoje grozne smrti bratu svojem: »Je li to moguće, da umrem kao mučenik? O kad bi to bila istina! Veličaj dušo moja Gospodina! Predragi brate, pjevaj sa mnom u svetom veselju »Tebe Boga hvalimo!«

A drugi, imenom Teofan Venard, komu su g. 1861. u Tonkingu odrubili glavu, pisao je u predvečer svoje mučeničke smrti biskupu svojemu: »Ja trebam samo da ponizno prignem glavu pod sjekiru, te ću se za čas naći pred Bogom, da mu kažem: »Eto me, ovdje sam tvoj mučenik. I da pomažem bl. Djevici svoju mučeničku palmu sa riječima: »Zdravo Gospodarice, kraljice moja, zdravo!« . . .

KOD DOBRIH GUBAVACA.

U malo se kojoj župi tako štuje presv. Srce kao baš u Kolumbiji, u gradu boli, Agua de Dios, gdje su zaklonjeni gubavci. Svaka kuća ima sliku Srca Isusova i svaka osoba nosi vidljivo medaljicu presv. Srca. Navlastito je pak dirljivo gledati sjajnu procesiju na Tijelovo kako su im sve kuće i kolibe urešene, kako su svi u najsvečanijoj nošnji i svijeće u rukama i cvijeće na glavi, i svi koji mogu prate Isusa; a tko ne može ili se dade voziti kolicima ili klečeći pred kolibom klanja se Bogu svome u presvetomu Sakramentu. A gubav je i salezijanac Santinelli, svećenik, koji nosi Presveto i njegovi podvornici su gubavi. U mnogoga nema više ništa zdrava do samih očiju, koje su zaštićene debelim naočalima. Osobito je ganutljivo kad sa oltara udijeli blagoslov onom mnoštvu od dvije tisuće gubavaca. — Eto to je okrepa onih jadnika: živa vjera i ljubav presv. Srcu i božanskom Sakramentu, pa se mnogi pričešćuju svaki dan, a neki se vuku k Oltaru nogama i rukama!

KAKO JE MISIJONAR S BOŽIĆNICAMA UMRO.

Djeca u sirotištu Pilgrim River u Alaski veselo su očekivala Isusovca Oca Rupporta, koji je imao usred zime doći da ih pohodi i nadari. Ali mjesto Misionara i saonica eto ti 24. prosinca dotrči nekoliko pasa s raz-

deranim ornama oko vrata. Što se bilo dogodilo? U strahu od vukova, psi se razišli u divljem bijegu, osim njihovog vođe Minka. Ljudi koji su uputili, da potraže Misijonara, našli su ga ukočena, mrtva, smrznuta usred onih krasnih svakovrsnih darova što je on imao poniješti dragoj djeci. A kraj njega sjedi Mink vođa pasa, vjeran do smrti.

Znamenito obraćenje u Kini.

Njemačko-amerikanski Glasnik javlja obraćenje maršala Sin-Kun-Liang, podguvernera u Šangaju. Kad je maršal sjeo u automobil, približi mu se jedan čovjek i rani ga sa više hitaca iz samokresa. Teško ranjena prenesoše maršala u protestansku bolnicu, stansku bolnicu, gdje su ga mnogi prijatelji posjetili. Među ostalima dođe katolički liječnik Hon-li-tseng. Ovaj je treći dan izjavio ranjeniku, da ne će moći ozdraviti; pa jer je njegova žena umrla kao katolikinja, a i on sam je nekako naginjao katoličkoj vjeri, upita ga bi li se želio pokrstiti. »Da« odgovori. Sada se liječnik pretvori u kateketu. U kratko poda[illegible] umirućega i potakne ga na pokajanje. Onda mu reče: »Iz svega srca imaš oprostiti tvojemu ubojici«. »Nipošto!« umiješa se brat maršalov, »takav zločin nesmije se oprostiti«. — »Ja hoću biti kršćanin«, odgovori umirući, »kršćanska vjera zahtijeva oproštenje uvrede: ja mu opraštam od svega srca, i molim Boga, da i meni oprosti«. Onda ga je liječnik krstio i molili su zajedno. Malo zatim umre sretni obraćenik. A liječnik, sav blažen požuri se u Zi-ka-vei Isusovcima, gdje je rektor slavio imendan, pa mu prikaže kao najljepšu kitu cvijeća obraćenje maršala Siu na smrtnoj postelji.

Katoličko sv[illegible]ćens vo i misije.

U katoličkoj Crkvi ima sada 1650 biskupa, 300 misijskih biskupa, 300.000 svećenika, 10.000 evropejskih i amerkanskih misijonara, 5.000 urođenika svećenika, 5.000 misijske braće i 30.000 misijskih sestara. G. 1922. je radilo na obraćenju pogana 2549 franjevaca, 1879 Isusovaca, 1180 pariških misijonara, 1058 kapucina, 650 lazarista, 575 redemptorista, 573 oca od sv. Duha, 538 augustinaca rekolekta, 505 bijelih otaca, 500 dominikanaca, 440 oblata, 407 salezijanaca, 400 marista, 266 misijonara Srca Isusova, 246 Steylerovaca, 165 benediktinaca, 130 milanskih misijonara, 100 karmelićana, 75 pasijonista, 46 pallotinaca, 45 silvestrinaca, 30 premostratenaca, 20 servita i 8 trinitaraca.

Za raširenje sv. vjere.

Djelo za raširenje sv. vjere je kroz g. 1923. potrošilo za uzdržanje misijonara u katoličkim misijama 25 milijuna, 832 hiljade i 712 talijanskih lira. To je svota, koju dopriniješe katolici svega svijeta. Ovaj put najviše dadoše Sjedinjene države Sjeverne Amerike; one dadoše 10,496.766 lira. Francuska je darovala 5,144.263 lire, a to je polovicu svih doprinosa, koji su sabrani u Evropi. Engleska i Šoktska dadoše skupa 1,663.359 lira. Dalje priniješe Belgija 868.000 lira, Irska 521.000, Italija 871.000, Nizozemska (biskupija Utrecht) 580.000, Španjolska 603.000, Švicarska 493.000 lire. Argentina 1,040.000, Brazilija 111.000, Chile 152.000, Oceanija 129.000 lira. Azija je dala 45.000 lira, Afrika 77.000, Kanada 224.000, Mexiko 282.000

ZAHVALJULJU BOŽANSKOMU SRCU:

Bekteže IP Riješilo mi obitelj ljutih neprijatelja. — *Bjelovar* ARF Ozdravila mi kćerka od teške bolesti. — *Borovci* NP Prije no je dovršila devetnicu već je dobila željenu milost. — *Breg* ML Vratilo mi zdravlje teško bolesnom djetetu. — *Brestovac* FV Bož. Srce čini te mi djeci kreće zdravlje na bolje; zahvalna eto šaljem 50 din. za sirotište u Maksimiru. — *Brod na S.* MB Eto 15 d. za raširenje Glasnika na čast Bož. Srcu, koje mi pomoglo u bolesti. — LV. Zagovorom sv. Josipa, sv. Franje i sv. Ante pomoglo mi Presv. Srce majci u bolesti. — *Bukovčani* AA Vršim davno obećanje zahvale Bož. Srcu za povraćeno zdravlje dragoj majci. — *Cerić* MK Dobri Spasitelj vratio mi zdravlje i pomogao mi pri marvi. — *Dubrave* Fr. MN U velikoj nuždi obećah tri devetnice i osjetih Bož. pomoć, koju sam želio. — *Dugoselo* MŠ Već 6 god. dugujem hvalu Presv. Srcu za pomoć pri operaciji djeteta; a primila sam i kasnije novih dokaza Njegove ljubavi. — *Đakovo* AB Zahvaljuje za primljene milosti, a preporuča još nesložnu obitelj sinovu. — TE Preporuča molitvama čitatelja Glasnika svoju teško iskušanu obitelj. — RR Ispunilo mi Presv. Srce želje. — *Erpenja* VT Darujem 50 d. za raširenje Glasnika hvaleći Bož. Srcu za primljena dobročinstva. — *Gornja Vrba* MB Slava Bož. Srcu i sv. Josipu, koji su mi bili u pomoći; darujem za Gl. Din 25. — *Gjurgjevac* RD Preporučila mi članica Djev. dr., da se utečem Bož. Srcu za bolesnog sina i čim sam to učinila, ozdravio je. — *Indjija* MK zahvaljuje za mnoge milosti. — *Ivanićgrad* FK Iz zahvalnog srca darujem 100 d. za Glasnik moleći Bož. Srce za daljnu zaštitu. — *Jelenje* RR Sestrina bolest krenula na bolje, zahvalan šaljem 20 d. dara. — *Jakšić* CŠ Bož. Liječnik pomogao po zagovoru sv. Antuna. — *Kalgana* PR Molitva mu vratila ukradeno blašće. — *Karlovac* ŠD Ispunilo mi prošnje. — *Komletinci* AR Kćerka sretno porodila. — *Koprivnica* MB Molitvom S. I. vratilo se zdravlje već umirućoj sestri. — *Marija Bistrica* BJ Po savjetu dobrog svećenika, da se svaki mjesec ispovjedim i pričestim zadobila sam duševni mir i zadovolistvo u svom staležu. — *Nova Gradiška* MM Više toga primila, još jedno osobito prosi. — FN Zagovorom Bl. Djevice i sv. Ante vratilo mu Presv. Srce zdravlje. — *Osijek* MM Pomoglo mi u velikoj potrebi. — MT Od teške bolesti pridiglo mene i dijete. — *Oštre* OG Hvala S. I. na mnogim milostima, osobito za sretno prebrođeni ispit. — *Pitomača* MH Po čitanju Glasnika dobila utjehu i pomoć. — *Risika* MV Isus i Marija pomogli prf porodu po zagovoru sv. Ante. — *Satnica* AT Primila već milosti od Presv. Srca, pa mu sad još preporuča sina. — *Slatina* KA Ozdravilo dijete. — *Subotica* KK Zagovorom Majke Božje primila od S. I. puno pomoći. — *Sušak* IK Zagovorom sv. Oca Pija X. vratilo mi se sestri zdravlje. — MK Tješilo ju i pomagalo S. I. u teškoćama života. — *Sv. Đurđ* SC Tisuć hvala S. I. što mi ozdravilo dijete; čitat ću Glasnik dok sam živa. — *Sv. Jana* FP Zahvaljuje i opet se preporuča po zagovoru Bl. Djevice. — *Šumenčani* BB Pomoglo u potrebama. — *Tisovac* BJ Pomoglo mi u zdravlju i pri gospodarstvu i šaljem za Svetište 10 din. — *Trstenik* TŠ Sretno položio državni ispit. — *Vareš* IG Pomoglo me u bolesti i drugim nevoljama S. I. i Marija. — *Virovitica* AN Ozdravilo milega oca, a sad čuvaj mene! — *Zagreb* PR Devetnicom S. I. riješio se teške zubne boli. — ZG Iza dvije prošnje dobila stan; sad moli da dođe još bliže Isusu na oltaru. — SJ Postidilo moje neprijatelje. — CF Vratilo joj željeno zdravlje. — AV Sretno porodila. — NM Položio teške ispite želeći proslaviti Bož. Srce. — MB U nevolji mi pomoglo: darujem 20 din. — DP Zagovorom Male Terezije ozdravio prst. — MM Oslobodilo me tjelesnih i duševnih nevolja.

Knjištvo.

Dr. Antun Mahnič: NA RASKRŠĆU DVAJU DOBA. Ovako kratak, dubok, svestran i istinit pregled kršćanskih i nekršćanskih nazora i težnja ovoga doba mogao je u nas podati i opravdan sud o njima izreći samo veliki um Mahničev. U 16 poglavlja otkrio on pred smrt svoj pogled na misli i sile što vladaju javnošću svijeta, odmjerio im vrijednost; i dok jednoj strani dovikuje: »Jao tebi Evropo!« radi bezvjerstva i nepoštenja, drugoj diže pouzdanje, jer u kat. Crkvi sliedi Onoga, koji je nadvladao svijet. Knjiga je za svakoga vrlo zanimiva i korisna. Stoji poštom Din. 7. — Naručuje se kod: Narodne Prosvjete, Zagreb I, Pošt. pret. 109.

Izidor Poljak: »SA BIJELOG BRDA«. Druga je to zbirka pjesama uzornoga ovoga svećenika, što ga je nemila smrt dne 21. kolovoza ove godine pokosila. Glasnik će obilnije progovoriti o ovom svom dičnom suradniku i njegovu književnom radu. Javljajući za sada samo lijepu ovu zbirku njegovih pjesama preporučamo ih najtoplije svojim čitateljima, jer će iz njih upoznati jednu svetu svećeničku i hrvatsku dušu, koja će im svijetliti svojim uzvišenim mislima, poticati ih na ustrajnost na plemenitoj životnoj snazi i tješiti u danima tuge. Nabavlja se kod *Narodne Prosvjete.* Zagreb I. Pošt. Pret. 109. Stoji s poštom Din. 11.

Stjepan Hadrović: KRATKA POUKA O SAKRAMENTU ŽENIDBE. Izdao Kaptol Vrhbosanski. Sarajevo. Lahkim perom nanizao je u ovoj knjižici presvijetli gospodin kanonik vrhbosanski katoličku nauku o ženidbi, pa će dobro doći narodu osobito stoga, što je to prva ove vrsti pouka prema novom crkvenom zakoniku i što će se lahko snaći u računanju srodstva i tazbine. O tome je dodana i posebna pregledna karta.

Milodari

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Bakar MT 10 Brestač SM 400 Kajgana RP 50 Kotoriba SS 4 Križevac KM 50 Moslavina AK i SR 80 Mrkopalj GM 17 Oštre GO 100 Petrijanec pok. MM 18 Račinovci KM 10 Sarajevo SM 30 Sikirevci RM 10 Slatina SM 20 Vareš GL 10.

Za obnovu Svetišta S. I.: Davor MS 20 Dubranec: Župni ured opet 100 Dugoselo MŠ 50 Kloštar Ivanić PZ 50 Luč Bar. JD 15 M. Bistrica: Više dobrotvora po č. S. Mš. 207 Otok KG 15 Sv. Ivan Zelina JD 10 Veliškovci AS 160 Zagreb PK 50 MG 20 NN 25.

Za sv. mise: Brestovac KŽ 25 Cerić KM 20 Djakovo BA 50 ET 30 Ivanić grad TM 15 Poreč KT 20·20 Požega IN 15 Šljivoševci IR 85 CV 50.

Za raširenje Glasnika S. I.: Bakar MT 10 Breg LM 50 Brkasovo BŽ 6 Brod na S. Župni ured 15 Bukovčan RK 10 Buletić GA 12 Cerić KM 30 Dalj LM 20 Drvar KM 40 Erpenja TV 50 Gjulaves BO 3 Gjurgjevac MA 50 Ivanić grad KF 100 Jakšić UM 10 Karlovac DŠ 50 Karlovci EI 88 Kometinci RA 10 Kostajnica PM i IS 20 Ljubija MI 4 Lukoran ŠM 5 Maribor LM 6 Mitrovica KS 50 Mrkopalj ZM 3 Našice RI 6 Novska SM 200 Petrijanec pok. MM 20 Podbrest KB 25 Risika MV 10 Ruski Krstur LF 100 Sali Župni ured 15 Sanski most BI 8 Skrad GT 20 Slatina AK 50 Subotica KK 50 Šljivoševci MF 10 Tribanj D i DS 8 Varaždi. Toplice VM 12 Virovitica NA 20.

Za misije među poganima: Bakar MT 5 Borovci NP 10 Dubrovnik EŠ 125 Karlovac DŠ 50 Lukoran SM Dr. 100 Novska SM 200 Privlaka JA i KŠ 200 Strahomina KI 10 Zagreb FJ opet 300 TB 25 ŠA 25 LB 10 MM 100 AN 200.

Za kruh sv. Ante: Bakar MT 10 Djakovo PA 8 Druškovec MA 25 Križevci: Župni ured 328·05 Kukuljvci CK 10 Požega IK 38.

MLADIĆI! ĐACI!

U pitanju vašega zvanja naći ćete divnih vidika i savjeta u knjižici, što je napisa na glasu svetosti umrli engleski Isusovac W. Doyle

DA LI BIH U SVEĆENIKE?

Zanimivošću jednog romana niža se tude pogledi u dušu mlada čovjeka, koji teži za idealima i prikazuje se najuzvišenije zvanje u svojem pravom svijetlu. Knjižicu dobijete poštom za 4 dinara od *Uprave Glasnika Srca Isusova. Zagreb I.*

Kod iste uprave dobiju se još i vrlo zanimivi:

Život sv. Alfonza Rodrigueza za Din 12. — Život bl. Roberta Belarmina za Din 5. — Život sv. Margarete za Din 5. — Život sv. Ivana Berhmansa za Din 5.

Najpotpunji hrvatski molitvenik jest

SRCE ISUSOVO SPASENJE NAŠE

sa 640 str. i oko 40 slika. *Knjigoveža je priredio novi bolji uvez u kožu i zlatorez,* a dobije se ipak uz prijašnje cijene po *60 dinara;* odnosno platneni uvez i zlatorez za 25 din, a jednostavan za 20 d.

Nabavlja se kod Uprave Glas. S. I. Zagreb I. 147.

Sadržaj i kazalo Glasnika 1924.

Adelhajda vojv. Lux. štuje S. I. 155
Afrika štuje S. I. 26; da se obrati 195
Akcija katolička 258
Alfons XII. kod Pija XI. 12
Američki Hrvati 19, 184, 200, 305.
Apostolat S. I. nove povlastice 15; u Mar. kongr. 56; osnovan u Maksimiru 49; u Dobroti 201; obnova 16, 217
Badnji dan pjesma 303
Blagoslov kuća 7, 10
Bog Gospodin je velik 39
Bogati i siromasi 158, 160
Bol zašto i kako da snosiš 40
Boškvić Anica štovateljica S. I. 17
Bugari što misle o sjedinjenju 8
Bura pjesma 19
Crkva prema državi 99; božansko i ljudsko u njoj 119; ponašanje u crkvi 5
Čežnja pjesma 237
Čistoća i pogani 120; vrijedna 233
Čistilište 277
Djeca, kako da budu bolja 122; uzgoj pomoću Pričesti 259
Djevoj. društva: vijesti iz njih 16, 25, 51, 137, 163, 201, 221, 249, 281.
Dobra ima još 78, tiho se čini 83, mnogo u Mar. kongr. 109
Domaćina Pavica uzor-kongr. 275
Duh. vježbe 179
Duša živi iza smrti 268
Država 161. Državljanstvo nebesko 234
Euharistija u Misi se cijeni 5, 283, raj (pjes.) 159, Podizanje (pjes.) 159; kongresi: Amsterdam 230, Osijek 214; Brčko 198; u Mar. kongr. 203, Pričest djece uputa 74; rana 213; česta 259; priprava i zahv. 173.
Glazbalo — srce ljudsko 41
Grijeha se čuvao 87
Gromadski Valer. sibir. prog. i mis. 28, 53, 89.
Hvaljen Isus i M. (pjesma) 274
Isusa tješiti u Euh. 252
Isusovci: Malo sjemenište 76, Novicijat 105. Misije 250.
Josip sveti 73, u njeg. sjeni 105
Jubilej da uspije 227, otvor sv. vrata 293
Katolici progonjeni 93
Kitner Mijo uzor-kongr. klerik 81
Komunizam 126, 160, 237
Kongregacija Mar. što su 115; sastanci 220, poglavarstvo 246, Omladinaca 125, Sastanka Saveza 203, Savr. zadaća 310.
Korizmeno štivo 69
Kraljevstvo S. I. 4; socijalno 147, 239
Križ poštuj 271; »Križec« 7
Kruh naš svagdanji 18
Lang Dr. Josip biskup 296
Lastavica 31 125
Lipanj Srcu Isusovu posv. 146.
Liturgijska sekcija 59
Lurdska čudesa 24, 60, 82, 167, 220, 245, 277, 313.
Majka 156, molitva njezina 307
Marija svib. kr. 124, 125; kod Kamenitih vrata 130; Zvijezda mora 166; Majci pjes. 168; Kralj. sv. krunice 244. Pozgr. prosl. 273, oslobađa od čistila 277; slavljena u Ljubl. 278
Matišec Marija uzor-djev. 46
Mir Kristov 3 •
Misije kod pogana 87, u Kini 139, u Africi Hrvat 251, zvanje 171, 284. Domaći rad za njih 141, 253, u prazničima 168, 173, u Africi 195, U Senju 50, u Turopolju 13, 44
Molitva kakova i nagrađena 271
Mudraci sveti Tri kr. 6
Narodne mane 217
Obitelj da se posveti S. I. 67
Običaji naroda 103, 123
Odgoj roditeljski ako je slab 122
Omladina u Mar. kongr. 135, sast. u Osijeku 247
Papa sv. Otac 12, za jedin. Slavena 38, poklonio zvono u Sarajevo 239
Pijanstvo ubija obitelj 238
Plemkinja štuje S. I. 17
Posla dosta = sveć. zvanje 270
Požrtvovnost Francuza za Misije 87, Crnaca obraćenih 140.
Providnost poštuj 240
Psovka 124

Račune pregledaj 308
Riječ Božju slušaj 215
Rusija molimo za nju 211; boljševici 306
Sestra pomoćnica škola njihova 216
Siročad 156
Sjedinjenje crkvi 9; Rusije 212
Sluge 161
Spomenik narodni bugarski 8, Isusu najveći 156
Srce Isusovo — njeg. jutrenja 37, kralj obitelji 67, ljubi grješ. 71, poslušno do smrti 101, lipanj njemu 146, kraljuje u srcu i lj. društvu 148, štitovi 162, Poklon (pjes.) 163, pobjeđuje 183, slavlje u Bogomolji — Brčkom . . .
Starokatolici 233
Stidljivost 162
Strosmayer o sveučilištu 36
Sveci ideali i dobrotvori 291, Alfonzo R. 229, Azavedo 181, Andrija Bobola 117, Belarmin 187, Edmund Kanizije 102, Klaver 213, Leon Kimura 269, Ivan Regis 151, Japanski muč. 42
Svećenički pomladak 107, 236, 270, 298
Sveučilišta Katol. 35
Svetište S. I. 152
Štivo dobro i njeg. širenje 29, 34, 43, 51, 63, 110, 114, 153, 175, 178, 185, 220, 256
Tisućgodišnjica hrv. kralj. 2, program 70, 79; obnova 103, 123, 150; hrv. biskupi o njoj 263, 294
Udao bi kćer 270
Uskrs pjesme 104, 108; procesija 123
Veledušnost 140
Vijeće Mar. kongr. opće u Zagrebu 21; u Osijeku 219
Vijesti iz Mar. kongr. 25, 61, 83, 109, 136, 170, 189, 204, 221, 248, 280
Vjera živa 268
Vladari i vlade 99
Zahvalnice veće 20, 54, 80, 106, 128, 164, 186, 202, 218, 242, 272, 308
Zaručnica prava 124
Zborovanje svečano Mar. kongr. 55
Zvona opet zvone 157
Žena grješnica pred Isusom 74
Židovka pokrštena 234
Život iza smrti 268
Župa po Srcu Isusovu 79

Urednik: J. Vrbanek D I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.